
acı
çikolata
II
DAMLA AKBULUT

Acı Çikolata
2

Damla Akbulut

Duzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

♫ *Can Gox, Sererek Ayrılanlar*

Birkaç ay sonra...
Nisan, 2021 Marmaris

Zaman, hayatın en değerli, değişmez ve paha biçilemez parçasına verilen isimdir.

Beş harf ve iki heceye sığmasına rağmen en keskin sınırları ve sınırsızlığı içinde barındırır.

Aynı zamanda, o an işleyen bir saatin en acımasız haline bürünen yelkovandır zaman. Durmaz, teklemez, aksamaz. Sınırsızca, ardı arkası kesilmeden akıp gider. Bazen ucundan yakaladığımız, bazense sınırında dolandığımız zamana öyle çok şey sığdırırız ki her bir saniyesi yepyeni duygulara, yeni başlangıçlara ve hayatlara gebedir.

Bütün bunların yanı sıra, hayatta en belirsiz olan şeylerden biri de zamanın kendisidir.

Hayat gibi bütün belirsizlikleri insana sırasıyla getirir.

Birkaç ay önce, 2020'nin son günlerini geçirdiği o hastane odasından çıkıp Marmaris'e gelişleri fazlasıyla beklenmedik olmuştu. Bu sürecin beklediğinden çok daha iyi gelmesi ise İlkim'i en çok şaşırtan şeydi hiç şüphesiz.

Sessizliğin uğultulu bir gürültüye dönüştüğü mahkeme salonunda, yankılanan ilk ses karar tokmağının sesi oldu. Ardından, "Gereği düşünüldü, karar!" cümlesi takip etti onu ve mahkeme salonunun içindeki herkes bu sesle birlikte ayağa kalktı. Bakışlar kürsüdeki yetkili karar merciine sabitlendi.

"Tanık ifadeleri ve eldeki delillere dayanarak evlilik akdinin şiddetli geçimsizlik sebebiyle sonlandırılmasına; ortak çocuk, Doruk Atasoy'un

velayetinin, yaşı göz önüne alınarak anne bakımına ve şefkatine muhtaç olması sebebiyle, davacının da bir sağlık sorunu ya da acizlik durumu söz konusu olmayışından mütevellit, anne Eylül Yüceler'e verilmesine karar verilmiştir."

Ardından tokmağını sesli bir şekilde tahtaya vuran Gülin Hâkime mahkemeyi, babanın çocuğunu anneyle anlaştığı şekilde ve haftanın belli günlerinde göreceğini ekleyerek bitirdi.

İlkim cübbesinin önünü düzeltip zafer dolu bir gülümsemeyle müvekkiline döndüğünde, karşı masaya bakmaya tenezzül bile etmedi.

Kumral saçları omuzlarına dökülen, genç yaşında anne olmuş müvekkili Eylül, yüzüne yerleşen rahatlamış ifadeyle ona baktığında; İlkim onun omuzlarından büyük bir yük kalktığını biliyordu çünkü aynı yük kendi omuzlarından da alınmıştı, hafiflemişti. Karşısında duran kadının bakışlarındaki minnet dolu ifade, hemen ileride dikilen ve artık *eski eşi* sıfatıyla nitelendirilecek olan Yıldırım'a çevrildiğinde, yerini kırgınlık aldı.

İlkim, bu davayı aldığı ilk günden bu yana biliyordu ki müvekkili Eylül'ün açtığı boşanma davasına rağmen eski eşine olan hislerinde hiçbir değişiklik yoktu, kadın *halen adama âşıktı*. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Yıldırım Atasoy, hemen yanında İlkim'in barodan tanıdığı Cengiz'e kaşlarını kaldırarak baktığında, burnu havada avukatın uğradığı yenilgiyle birlikte düşen suratını keyifle seyretti.

İlkim hem bir boşanma davasını lehine sonuçlandırmış hem de velayetin müvekkilinde kalmasını sağlamıştı. Zaferini, kutlanmaya değer görüyordu. Günler sonra suya girmek için harika bir akşamüstü olacağını hissediyordu.

Mahkeme salonu yavaşça boşalırken, İlkim elini Eylül'ün omzuna koyup çıkabileceklerini gösterdi. Hep birlikte dışarı çıktıklarında ve İlkim savcılardan biriyle konuşmak için ilerlediğinde, Cengiz de kalan işlemler için farklı bir tarafa yönelmişti. Avukatları kendi işlerini yaparken dakikalar önce boşanan çift, öylece mahkeme salonunun önündeki koridorda karşı karşıya kaldı.

Yıldırım'ın bakışlarının Eylül'e çarpması ve karşılık alması, aralarında sessiz bir konuşma geçmiş gibi birbirlerine doğru aynı anda

adım atıp yalnızca sarılmaları... sanki planlanmış gibiydi. *Öyle anlık ve keskindi ki...*

Yıldırım kollarını eski karısının beline sıkıca sardığında, Eylül gözlerini kapatıp son kez adamın boynunda soluklandı. Derin bir nefes çekti içine ve bununla yaşamaya ne kadar alıştığını düşündü. Artık hayatında bu koku olmayacaktı. Yıldırım'ın sıkı kolları, ansızın sarılışları ve sevişleri olmayacaktı.

Fakat bunun yanında... Yıldırım'ın zaman zaman onu boğan kıskançlıklarının ve onu biraz olsun düşünmeyişlerinin de sonu gelmişti. Eylül artık kendini onun yanında yetersiz hissetmeyecek, giderek artan yüksek sesli ikazlarının altında ezilmeyecekti. Yalan söyleyemezdi. Yıldırım'ı yine de seviyordu. Ancak kendini, bu sevgi artık ona ve dolayısıyla oğluna zarar veriyormuş gibi hissetmekten de alıkoyamıyordu. Eylül, anneliğinin yetersiz olduğunu düşünmeyeceği ve Yıldırım'ın, başkalarına olan öfkesinin kendine çarpıp oğluna sıçramayacağına emin olacağı günlere uyanmak istiyordu artık. Bu kararı hem kendi hem de oğlu için almış; aşkıyla ve sevgisiyle değil, kendine olan saygısıyla yaşamayı seçmişti.

İlkim omuzlarındaki cüppeyi çıkarıp koluna almış bir şekilde mahkeme salonunun önüne döndüğünde, cüppenin altına giydiği ceketli takım ve beyaz bluz açığa çıktı. Siyah, parlak topuklularının üzerinde birkaç adım attığında, koridorda yankılanan tok ses Eylül'ü Yıldırım'dan ayırdı.

Otuz ikinci yaşının sonlarındaydı Eylül. Konuşmak, birilerine dert anlatmak işinin çok küçük bir parçasıydı. Acil Tıp Uzmanlığı yapıyordu. Hastanenin acilinde, uzun gece nöbetlerinde kaybedilen çok insanın ölüm saatini not ettirmişti. İnsanlara nice kötü haberler verdiği olmuştu fakat ilk kez bu kadar zorlandığı bir konuşmanın içindeydi sanki. İlk kez boğazındaki düğüm bir türlü çözülmüyordu. Verdiği ilk ölüm haberine geri döndüğünü hissetti. Fakat bu kez ölen canlı bir şey değil, Eylül'ün kalbindeki sınırını hiç bilemediği o aşktı.

Göz göze geldiklerinde, adamın elalarının derin, yoğun bir hisle sarmalandığını gördü. O da istememişti bu evliliğin bitmesini ancak yürümediğini ikisi de biliyordu ve devam etmeleri yalnızca ikisine, hatta üçüne zarar verecekti.

"Kendine iyi bak tamam mı, Yıldırım," diye mırıldandı Eylül. Elini adamın boynundan aşağıya kaydırdı ve gömleğinin kıvrılan ucunu düzelttikten sonra geri çekildi. Geriye doğru bir adım atıp küçük çantasının saplarını sıktı. Burukça gülümsedi. "Zamanla alışırsın yalnız yaşamaya ama olur da yadırgarsan çık gel yine. Sakın çekinme. Hem Doruk'un da alışması zor olur başta, onunla uyursun. Ben yan yana yattığımız çoğu gece seni özleyerek uyudum ama o da özlemesin benim gibi babasını. Onu da çok sevip sevgisini eksik bırakma, oğlumuz da sensiz kalmasın benim gibi."

Eylül zorlukla durdurdu gözlerine hücum eden yaşları. Dudaklarını birbirine bastırdı. Sesi kesilmişti çabucak. Konuşulacak her şey zamanında konuşulmuştu ve bütün bunlar bir işe yaramadığı için buradalardı zaten. *Sonuç; birbirine ait ama birbirinden ayrı kalması iki taraf için de daha iyi olan, iki kırık kalpti.*

"Eylül yapma," diye fısıldadı Yıldırım, kocaman bedeniyle kadının karşısında küçücük kalmıştı sanki. "Yapma. Nasıl olacak? On iki yıl seninle olan, şimdi sensiz nasıl olacak?"

"Olacak, Yıldırım. Yapma, asıl sen yapma bunu bana."

Boğazını temizledi ve ayakucuna baktı. Sivri uçlu, kırmızı topuklularıyla yerdeki hiçliği çiğniyordu. "Benimleyken de olmadı ki... Birlikteyken de olmadı, gördük biz. Hem, belki böyle daha iyi olur. Belki böyle barış içinde yaşamayı öğreniriz. Olacak, tamam mı? Olmak zorunda, bizim başka şansımız yok artık."

İlkim'in yakınında belirdiğini hissedince, onun varlığı özgüvenini perçinledi. Destek aldı kadından. Daha dik durdu, gözlerini Yıldırım'ın gözlerine kaldırdı.

"Kendine iyi bak. Doruk'la konuşmak ve günleri belirlemek için yakın bir zamanda görüşürüz zaten. Ben seni ararım. Hoşça kal..."

Yıldırım, bedeninin iki yanındaki avuçlarını sıktı ve gözlerini kapatıp sessiz kaldı. İlkim, adama birkaç saniye baktıktan sonra Eylül'e döndü ve birlikte adliyeden çıktılar.

Bir dava daha burada kapanmıştı.

Bir aşk daha, adliyenin koridorlarında yarım kalmıştı.

"Sen alkol almıyordun, değil mi?" dedi Eylül sanki aklına yeni gelmiş gibi. Henüz oturmuşlardı daha. İlkim başını iki yana salladı.

"Oturduktan sonra sormam bayağı yerinde oldu sahiden... Kusuruma bakma ya, kutlama yapmak deyince benim aklıma direkt şampanya geldi. Birkaç gün izinde olacağım için azıcık içmekten zarar gelmez diye düşündüm..."

Genç kadın gülümsedi ve elini havada gelişigüzel salladı. "Bana takılmasana sen. Bak keyfine, ben bulurum şimdi alkolsüz bir şeyler."

Menüyü taradı gözleri hızlıca, buldu da.

"Hah. Bak, naneli limonata varmış misler gibi. Bayılırım ben limonataya..."

Gerçekten de çok severdi. Babasının bahçede yetiştirdiği limon ağacını severek, her sene onun meyveleri sayesinde nice limonatalar içerek büyümüştü. Karşısına oturduğu kadına keyifle gülümsedi ve yanlarına gelen garsona siparişi verdikten sonra üzerindeki saks mavisi ceketi çıkarmak için hareketlendi. Halter yaka, salaş, beyaz bluzuyla kalınca elleriyle yüzünü yelledi ve kızaran yanaklarına elinin tersini bastırdı.

"Bu ne sıcak böyle ya? Gören de nisan değil, temmuz ayındayız sanacak."

Oturdukları mekânın bahçe kısmında olmalarına ve sahilde bulunmalarına rağmen bugün bunaltıcı bir hava vardı.

"Bir anda bastırdı sıcaklar, biz de anlayamadık. Sen yine de çok güvenme bu havalara tatlım. Terler sonra sıcakladım diye soyunursun, bir de bakmışsın soğuğu yemiş, hastanedesin. Gelirsen ben ilgilenirim seninle, orası ayrı ama bu aralar acil servis inanılmaz dolu. Sağlam gelsen de oradan alırsın bir şeyler mutlaka, öyle bir kalabalık... Benden tavsiye. Aldanma güneşe."

İlkim ona hak verdi, birkaç gündür hava bir soğuk bir sıcaktı ve asla ortası yoktu. Bakışlarını kısa bir an sakince dalgalanan denize çevirdi. Yeniden Eylül'e döndüğünde, onun da küçük çantasını sandalyeye yerleştirip yalnızca telefonunu ve sigarasıyla çakmağını masanın kenarında bıraktığını fark etti. Bir tanesini çıkarıp yaktığı sırada, İlkim onun üzerindeki ceket ve sigara ikilisiyle sıcaklayıp sıcaklamadığını düşünse de sessiz kalmayı seçti. Bir şey söylemeden kadını izledi. Onun da üzerinde açık renk, ekoseli bir takım vardı. Eylül, çakmağını

yeniden çantasına atıp sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini kısıp içine çektiği zehirli dumanı İlkim'den uzağa üfledi. Duman ona gitmesin diye yan oturuyordu.

"Ben aldanmam, merak etme. Hem alışkınım ben hastanelerde sürünmeye, sıkıntı yok o yüzden. Sıkıntı yok da..." diye mırıldandıktan sonra duraksadı. Söyleyip söylememek konusunda bir anlığına kararsız kalsa da çantasından güneş kremini çıkarırken dudaklarını aralamayı seçti. Ellerini ve çıplak kalan omzu ile kollarını kremlemeye başladığı sırada kaşlarını istemsizce çatmıştı.

"Senin şu aptal şeyi içişin beni inanılmaz gıcık ediyor Eylül, haberin olsun. Müvekkilden öte arkadaşımsın kaç aydır, ağzıma da filtre koymuyorum o yüzden ve aylardır da anlam veremiyorum buna... Söyleyeceğim, söyleyeceğim bir türlü fırsat da yaratamıyorum kafan dolu diye. İşin özü şimdi sorayım, ne diye içiyorsun sen şu zıkkımı?"

Eylül bu soruya şaşırdı ve cevabı kısa bir anlığına düşünmesi gerekti. Duraksamasını hissiz sözcükleri bitirdi.

"Yıldırım'dan geçti sanırım bana da. Doruk'tan önce ağzıma sürmezdim ama o çok içerdi. Pasif içici oldum yanında senelerce. Sonra ben de başladım, zaten artık alışkanlık gibi bir şey olmuştu. Kokusu o içse de bana sinerdi hep..."

Durdu, dudaklarından üflediği duman havaya karışırken sessizce parmaklarının arasındaki, ciğerlerine akıttığı zehre baktı. "Aslında... Yıldırım'ı bırakabildiğime göre..." dedi küçük bir es ve nefes vererek. "Bunu da bıraksam iyi olur sanırım, haklısın."

Ardından son nefesini çekip bıraktı ve masanın üstündeki küllükte ezdi sigarayı. Çantasından çıkardığı dezenfektanla ellerini temizlerken kısa süre içinde siparişleri geldi. Bardaklar aralarına yerleştiğinde İlkim, Eylül'ün duraksadığını fark etti. Söz Yıldırım'a gelince yine istemeden sessizleşmişti.

"İyisin sen, değil mi?" diye sorduğunda karşısındaki kadın parmaklarını soğuk şampanya kadehine henüz uzatmıştı. Parmakları havada asılı kalınca İlkim devam etti. "Senin için zor olduğunu biliyorum, nasıl hissediyorsun?"

"Çok güzel soru," dedi küçük bir öksürükle boğazını temizleyerek. Bir an düşündükten sonra hafifçe omuz silkti.

"Aslında ben de tam olarak nasıl ifade edilir, nasıl hissediyorum pek bilmiyorum. Zamanla öğreneceğim sanırım... Ama yıllardır çok güzel bir rüya görüyormuşum da sanki ondan bir anda uyanmışım, uyandırılmışım gibi. Rüya devam etsin istiyorum ama yeniden uyuyamam. Ya uyuduğumda devamını göremezsem? Ya çok daha kötüsünü görürsem de rüyam bir kâbusa dönüşürse diye korkuyorum. Ya da şey mesela..."

Duraksadı. Altdudağını dişlerken gözlerini de karşısında oturan kadına çevirdi. Parmakları ince, uzun kadehin kenarlarında geziniyordu.

"Çok uzun zamandır sahip olduğum bir alışkanlığı, bir anda bırakmış gibiyim. Birlikte geçen on iki koca sene İlkim, dile kolay. Gözümü hayata onunla açmışım ama şimdi, onsuz bir hayatın ilk adımını atmak zorundayım. Zor olacak, çok zor olacak hem de. Üstelik bu kadar severken uzak kalmak da ne bileyim... Orası ayrı koyuyor insana, çok affedersin."

"Olur mu öyle şey, ben anlıyorum seni. En zoru severken bırakmak zorunda kalmak zaten. Bilirim," dedi burukça.

"İnan bana, şu an gelse ve değişeceğine inandırsa beni, saniyesinde Yıldırım'ın kollarında bulurum kendimi. Ama o kadar iyi biliyorum ki değişmeyeceğini... Eh," dedi yüzünde eksik bir gülümsemeyle. "Ben de bunca sene değişmemiş bir adamın, bu saatten sonra değişeceğine inanacak kadar aptal değilim artık. Çok severek kendimi paralamanın da bir faydası olmadığını gördüm. Yıldırım harika bir baba olabilir ama iyi bir eş değil, benim de artık ilişkimiz için çabalayacak gücümün kalmadığını hesaba katarsak... bu boşanma kaçınılmaz sondu bizim için."

"Çok zor olsa da bu senin için en doğru karardı Eylül, biliyorsun değil mi?"

Limonatadan bir yudum aldıktan sonra ensesinde topladığı saçlarını açtı İlkim. Artık iyice uzayan, beline doğru dökülen ve oldukça gürleşen saçlarını geriye doğru havalandırıp parmaklarını içinden geçirerek düzeltti ve öylece bıraktı.

"Hiçbir ilişki tek taraflı çabayla yürümez. Bir insan, tek başına uğraşarak iki insanın arasındakileri nereye kadar ayakta tutabilir? Saygı ve sevgi bir tarafta bittiğinde, karşısında ne kadar çabalıyor olursan ol; faydasız. Sadece senin sevgin, senin varlığın yetmez yürütmeye. Karşı tarafta bir şeyler bitmiş zaten."

"Haklısın ama bunu kabullenmek çok zor, İlkim. Senelerce sevdiğin, bebeğini karnında taşıdığın bir adamın artık senin için çabalamıyor oluşunu kabul etmek çok zor. Yıldırım da seviyor, biliyorum ama bunca sene sonra sevgi ve tutku bir başına yetmiyor. Sadece varlığıyla bile beni etkilediği o zamanlar geçti. Büyüsünü kaybetti artık. Benim onun yanımdaki manevi varlığına, ilgisine, ne bileyim işte zamanına ve saygısına da ihtiyacım var. Yani, vardı daha doğrusu."

İlkim başını salladı hafifçe. "Ne yaparsan yap karşılık beklemiyorsun ama insan sevildiğini duymayı, saygı görmeyi istiyor. En azından bu, kendisine çok görülmesin istiyor. Ama işte... onlar seni çoktan gözden çıkarmış olduğu zaman istersen aşkından, sevginden ölüyor ol yine de fark etmiyor..."

"Eh, senin tuzun kuru tabii," dedi Eylül gülümseyerek. Konuyu değiştirmek istiyordu ve bunu da birkaç aydır büyük destekçisi olan kadının üzerinden yapmayı seçmişti.

İlkim konunun nasıl bu kadar hızlı kendine döndüğünü bilemese de sebepsizce gülümsedi. Eylül pek de haksız sayılmazdı. İlkim'in güzel giden, hatta haddinden fazla güzel giden bir ilişkisi vardı.

"Yalnız konuyu bu hızla değiştirmene hayran kaldım ama hatırlatmak isterim ki bizimki de boru değil." Dudaklarını birbirine bastırdı ve bardağını eline alıp pipetle içeceğini karıştırırken gülümsemesi büyüdü. Kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yedinci senesinde," dedi kaybedilen yılları sanki bir hiçmiş gibi dillendirerek. "Hatta... Sanırım sekize girmek üzere."

Aslında yıl olarak çoktan girmişti ama İlkim gününü doldurmadığı için yedi olduğunu söylüyordu. Gülümsemesi kocamandı. Eylül de kıkırdadığında, sohbet artık İlkim'den tarafa dönmüştü. Eylül, onun buradaki varlığının kalıcı olmasını isteyen taraftı.

"Sorun yok değil mi? Artık buradasın, temelli..."

İlkim başını iki yana salladı. "Henüz belli değil. Açıkçası bu kararı tek başıma değil, Emir buraya gelince almak istiyorum. O kalmak isterse, belki... Şu anlık net bir şey söyleyemem o yüzden."

"Anladım," dedi Eylül. Sonrasındaysa davayla ilgili aklına takılanları ve velayet konusunda bilmesi gereken bir şey olup olmadığı konusunda İlkim'e danışmaya başladı. Fakat az önce söyledikleriyle İlkim'in

aklını da kalbini de çoktan bambaşka bir yere, daha doğrusu birine göndermişti.

"Annelerin en güzeli!"

Yaptığı yüksek giriş, annesinin mutfaktan yükselen kahkahasıyla can bulduğunda genç kadın sırıttı. "Annem," diye seslendi Fulya gülerek.

Ellerini mutfak beziyle kurularken mutfaktan çıktı. Girişte dikilen, elini beline dayamış kızına döndü. İlkim gözlerini kıstı ve dudağının bir kenarı kıvrıldı.

"Bakayım, bana da övgü yok mu?" Kaşlarını kaldırıp baktı annesine. Bu sırada ayakkabılarını da çıkarıp çantasını askıya astı.

"Olmaz mı?" dedi Fulya ellerini iki yana açarak. "Dünyanın en güzel..." Kızına doğru bir adım attı. "En akıllı," dediğinde bir adım daha attı ve İlkim'i kollarına aldı.

"En dişli ve tatlı avukatı gelmiş. Evimize şeref vermiş bizim. Hoş geldin, canımın içi!" dedi gülerek.

"Ay anne! Böyle de yapmasaydın keşke, ben şımardım şu an biraz..." diye mırıldandı kıkırdayarak.

"En çok sen şımaracaksın tabii ki anneciğim, benim bir tanecik kızım var. Onu da şımartmayacaksam hiç olmayayım yani..."

"Fulya Sultan o ne demek şimdi, olur mu hiç öyle şey? Konuşma böyle vallahi kızıyorum. Babam nerede bu arada bahçede mi, ay ben bugün çıktığım duruşmayı da kazandım biliyor mu-" Kaşları çatıldı. "Anne, bu koku ne? Börek mi açtın sen yoksa?"

Fulya başını keyifle sallarken tek kaşını kaldırıp gülümsedi. "Evet, hem de su böreği, en sevdiğinden. Maydanoz da koydum..."

İlkim'in gözleri kocaman oldu ve annesinin peşinden mutfağa koştu. Ardından üzerindeki pantolonun darlığını azıcık bile umursamadan fırının önüne oturdu ve bağdaş kurdu. Fırın camının ardından tepsideki böreğe büyük bir aşkla bakarken bir yandan da annesiyle konuşuyordu. "Şakasın sen ya! Ne yaptınız anne siz, beni buraya üç yüz kilo olayım diye mi getirdiniz? Hayır, şikâyetim olduğundan değil bu arada... Bundan şikâyet edersem kesin çarpılırım ben."

Fulya bilmiş bir ifadeyle güldü. "Salata da yaptım. Yaz salatası, baklalı. Hatta belki babana da zeytinyağlı enginar yaptırmış olabilirim..."

İlkim heyecanla iç geçirdi. Yerinden kalkıp sofrayı hazırlayacak olan annesine yardım etmeye başladı. "Evet, gerçekten beni üç yüz kilo yapmaya çalışıyorsunuz siz. İnanılmaz güçlü bir koalisyon. Asla başa çıkamıyorum, Emir'in gözü de bu yüzden asla arkada kalmıyor zaten. Üçünüzün de tek odak noktası benim. Ben ve beni beslemek..."

Fulya gülümsedi. *Elbette öyle olacak,* der gibiydi gülümsemesi.

"Feza oğlum nasılmış bu arada, konuştunuz mu?"

İlkim tabakları yerleştirip salatayı ortaya bırakırken başını iki yana salladı. "Yok, daha aramadı. Sabah duruşmam olduğunu biliyordu, yüksek ihtimalle eve geçtiğimde konuşuruz ama iyiydi dün, selamlarını söylüyor her seferinde..."

"Sen de söyle kızım, eksik etme. Kaçırır gibi getirdik seni buraya, çocuğun yanlış anlamasından korksam da seni orada bırakmaya içimiz el vermiyordu..."

"Anne biliyorum, Emir de biliyor, anlıyor. Aynı konuşmaları tekrar tekrar yapmamıza gerek yok. Benim burada mutlu olduğumu biliyor, yakında da onunla her şey tamamlanacak zaten. Sorun yok, sen de düşünüp kendini bununla yorma o yüzden. Tamam mı canımın yarısı? Babam bahçede mi, çağırayım onu da..."

"Haklısın yavrum... Evet, bahçede. Salkımları budayacaktı," dedi fırına doğru yönelirken. Kapağını açıp tepsiyi öne çekti. "Börek de pişmiş zaten. Çağır sen, gelsin."

Ardından mutfağın bahçeye açılan kapısına doğru ilerledi ve köşedeki mor salkımlarla uğraşan babasına seslendi İlkim.

"Yemek hazır!" dedi annesini taklit etmeye çalışarak fakat babası elbette buna kanmamıştı.

"Avukat hanım," dedi ardına dönerek. Yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti ve sevgiyle kızına baktı. Elindeki bitki suluğunu yere bıraktı ve İlkim'e doğru ilerlemeye başladı.

"Olmadı, değil mi?"

"Olmadı demeyelim de... bende ikinizin de bir eşi, benzeri olmadığı için zaten fazlasıyla ayrısınız diyelim güzel kızım, olur mu?"

İlkim yanına ulaşan babasının kolunun altına girdi ve tatlılıkla gülümsedi. "Olur tabii babacığım, olur. Böyle dersen olmamasına imkân yok..."

Birlikte mutfağa geçtiklerinde Fulya böreği de masaya yerleştirmişti. Hepsi oturduktan sonra İlkim'in anlatacaklarını dinleyerek yemeğe başladılar.

İlkim'in buraya gelmeden önce hissettiği olumsuz duygular ve ailesine olan kırgınlığı, bu birkaç aylık süreçte hep birlikte oturdukları sofranın çevresinde zamanla erimişti.

Başlarda her şey üçü için de çok zordu.

İlkim'in, her ne kadar belli ölçüde bilindik olsa da onun için yepyeni olan bu düzene alışması zordu. Ara sıra annesi ve babasının gözlerine kırgınlıkla attığı bakışlar, özellikle de Emir'den önce yaşadıkları zordu. Hepsi çok zorlanmıştı fakat Emir ne zaman İlkim'e geri dönmüştü, o zaman hayatları genç kadının da kendini toparlamasıyla bir düzene oturmuştu.

Yemekten sonra biraz daha oturdu ailesiyle fakat ertesi gün büroda işleri yoğun olacağı için artık kalkması ve eve gitmesi gerekiyordu. Anne babasıyla vedalaştıktan sonra adımlarını yarım saat uzaklıktaki, yürüme mesafesinde bulunan evine çevirdi.

Sessizliği dinlerken bir yandan da temiz havayı ciğerlerine çekerek eve doğru ilerliyordu. Eline aldığı topukluları ve evden ayarladığı yedek spor ayakkabılarıyla evine ulaştı. Marmaris'e dönüp de sahile bu kadar uzakta yaşaması muhtemelen saçmalıktı ama genç kadın, evi görür görmez bu yaşam alanına âşık olmuştu.

Tek katlı evi, büyük bir sitenin içindeydi. Evin hemen altındaki garaj yüzünden sanki iki katlıymış gibi gözükse de ona yeten üç odalı, makul bir müstakildi. Etrafta birbirinin aynısı evler uzanıyordu fakat ikili olarak birbirlerine bağlanmış gibilerdi. İlkim hemen yanındaki evin sahibiyle aynı bahçeye bakıyordu. Her şeyleri, havuzları dahi ayrı olsa da evler birbirine fazlasıyla yakındı ve biri bahçedeyken diğerinin de bundan mutlaka haberi oluyordu. Bizzat yaşayarak deneyimlediğini hatırlıyordu İlkim...

Evine ulaştığında, sessizce bir şarkı mırıldanmaya devam ederek içeri girdi. Salonunun ışıklarını yaktı ve kısa bir süre oyalandıktan

sonra kendini bugünün heyecanla beklediği ikinci aktivitesine hazırladı. *Yüzmeye.*

Yatak odasına geçip giyindi ve yalnızca salondaki spotları açık bırakarak dairesini karanlığa boğdu. Bahçeye açılan sürgülü kapıyı kenara çekti ve yarı aralık bırakıp ayaklarını kısa çimlere bastı. Omzuna aldığı havluyu kenardaki şezlonga bırakıp telefonunun sesini de açarak üzerine yerleştirdi. Kendi bahçesinde olmasına rağmen etrafı sessizce kontrol etme ihtiyacı hissetmişti.

Birkaç adımdan sonra havuzun kıyısına ulaştı. Üzerindeki yazlık elbiseyi başından çekerek çıkardı ve siyah, tek parça bikinisiyle kaldı. Akşam olmuştu, etraf karanlıktı ve bahçeyi yalnızca havuzun ışıklandırmasıyla salondan gelen beyaz, loş ışık aydınlatıyordu. Havuz tabanından yansıyan ışık, dalgalanan suyla birleşince karanlığı kırmıştı.

Telefonunu son kez kontrol edip bir arama göremeyince havuzun merdivenlerine doğru ilerledi. Önce bedeninin yarısını suyun içine soktu, ardından da çok kısa bir an duraksayıp yavaşça kalan yarısını. Suyun derecesi bedenini hafifçe ürpertirken, hissettiği rahatlamayla kendini serin suların içinde serbest bıraktı.

Normalde doktoru bir buçuk ila iki aya yakın süre denize girmemesini tavsiye etmişti ancak İlkim işini garantiye almak adına üç ayı doldurmuştu. Son bir ayın üçüncü haftalarından beri, ara ara suya giriyordu ve bir sıkıntı yaşamamıştı. Kendini zorlamıyordu ve uzun zaman sonra alışmış olduğu bu hissin yeniden bedenini sarması onu mutlu ediyordu. Marmaris'in en sevdiği yanlarından biri, sürekli yüzebilecek şansa sahip olmasıydı.

Havuzun içinde kulaçlar atmaya başladı. Dibe batmıyor, yüzünü suyun altına uzun süreli sokmuyordu. Hiçbir sorun olmayacak şekilde yüzmeye alışmış, kendini de sevdiği bir aktiviteyle yeniden buluşturmuştu bu süreçte.

Uzun zaman olmuştu.

Aralık ayının son günlerinde geldikleri Marmaris'te, ilk birkaç günü doktor kontrolleriyle dolmuştu İlkim'in. Yeni yılı hastanede, anne ve babasıyla bir başına, sessiz sedasız karşılamak zorunda kalmıştı.

Normalde belli başlı operasyonlardan sonra uçak yolculuğu için yanında oksijen desteği bulunması gerekebiliyordu. İlhan bunun gerekli

Ninova

olduğunu düşünmemişti fakat bazı komplikasyonlar oluşmuş, herkesi şaşırtarak kriz çok beklenmedik şekilde gelmişti.

Uçakla yaptıkları seyahatin sonlarına doğru İlkim oksijen ihtiyacı yüzünden ufak bir sıkıntı yaşamıştı ve iner inmez, soluğu yine hastanede almak zorunda kalmışlardı. Yine de şanslılardı ki İlhan da onların peşinden hızlıca Marmaris'e dönmüştü. Aslında son dört senedir asıl kliniği buradaydı ancak ara sıra İstanbul'a kısa süreli bazen haftalık, bazense aylık seyahatlerde bulunuyor ve orada da hasta kabul ediyordu. İlkim orada yaşadığı zamanlarda randevuları bu tarihlere göre ayarlanıyor ve doktoruyla iletişim halinde kalıyordu.

Ocak ayının ilk haftasını hastanede geçirmişti genç kadın. Bütün yeni yıl dileklerini de yine hasta yatağında karşılamış ve kabul etmişti. *O hafta, aynı zamanda Emir'in aramalarından da sonuç alamadığı son hafta sonu olmuştu.*

Apar topar Antalya'ya giden Emir Feza, aynı Berin'in de dediği gibi bulduğu ilk fırsatta İlkim'e koşmuştu. Anlattığı her şeyi dinlediğinde, genç kadın gözyaşlarına boğulmamak için çok, çok zor durmuştu...

Ocak, 2021

"İlkim?"

Tereddütle duraksadı tanıdık ses.

"Sensin, değil mi?"

İlkim duyduğu sesle başta donakalsa da uzandığı yatağından hızla doğruldu ve yüzündeki oksijen maskesini indirirken heyecanla dolan gözlerinden titrek yaşlar düştü. Elleri ihtiyatla yüzüne kapanırken sözcüklerini zar zor buldu. "Emir!" dedi yutkunarak. "Emir, sensin. Sahiden de sensin... Neredesin sen, iyi misin? Emir çok özledim, çok özledim seni. Sana anlatmam gereken bir sürü şey var, konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki..."

"Benim bitanem, benim... İyiyim ben, iyiyim. Şu an sesini duyduğum için o kadar mutluyum ki ne kadar çabalarsam çabalayayım inan bana kelimelerle ifade edemem. Çok özür dilerim, haber veremeden gittim. Telefonum paramparça olmuştu..."

"Biliyorum," dedi İlkim titreyen sesiyle. Sonunda bu sesi duyabildiği için haddinden de fazla mutluydu. Eve çıkışının ikinci günüydü

ve doktorunun söylediği gibi oksijen desteği alırken alabileceği en güzel telefon aramasını almıştı. Gözyaşları istemsizce döküldü yanaklarından. Tek elini yüzünün yarısına kapattı ve hıçkırıklarını zorlukla tuttu. "Berin biraz anlattı. Emir, her şey yolunda mı? Konuşabilecek durumda mısın? Bana... bana anlatmak ister misin?"

Emir derin, sesli bir nefes verdi. İlkim onun iç çekişini dinlerken yüzündeki maskeyi de zorlukla çıkarıp bir kenara bırakmış ve yatağında geriye yaslanmıştı. Lila örtüsünün kenarını avucunun içine sıkıştırdı, bir şeylere tutunmaya fazlasıyla ihtiyacı vardı.

"Anlatacağım, her şeyi uzun uzun anlatacağım ama önce sana sormam gereken şeyler var. İyi misin sen? Aklımın bir tarafı hep sende, yanında kaldı. İyisin değil mi, İlkim? Her şey yolunda, değil mi?"

"Beni konuşmayalım şimdi, iyiyim ben. Sen daha önemlisin, nasılsın? Orada her şey yolunda mı? Benim aklımın tamamı sende neredeyse..."

"Bebeğim benim... Şu anda sesini duymaya çok, çok ihtiyacım olduğu için aradım. Biraz daha duymasaydım delirecektim resmen... Akşam müsait olur musun? O zaman arayıp her şeyi anlatırım. İstemesem de şimdi kapatmam gerekiyor. Bu benim yeni numaram, eski telefondan çok fazla şeyi kurtaramadık. Buradan arayacağım seni artık, bu numaradan ulaşacağım sana."

"Tamam, tamam Feza istediğin zaman arayabilirsin." Hafif, buruk bir gülüş koptu dudaklarından. "Sana her zaman müsaitim ben. Ne zaman istersen..." dedi kısacık, yarım bir fısıltıyla.

Emir gülümsedi. Gülmek ve ağlamak arasında gidip geldiği ve günlerdir içinde boğulduğu cehennemde sonunda bir güneş doğduğunu, kadının nefes sesini dinlerken huzur bulduğunu hissetmişti. Derin bir iç çekerken elini gözlerinin üstüne kapatıp çenesini sıktı ve ağlamamak için direndi.

"Peki öyleyse, akşam seninleyim tamam mı? Bütün akşamını bana ayır."

"Bundan sonra bütün akşamlarımı sana ayıracak kadar gözüm kardı desem umarım koşarak gelmeye çalışmazsın," dedi kıkırdayarak.

Emir'in nefesi kesildi, boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bana böyle şeyler söylemesen daha iyi olur çünkü koşarak değil, uçarak gelmem gerekir... Ama çok istesem de şu an bunu yapamayacak bir pozisyondayım.

Bana zorluk çıkarmayın, avukat hanım. Uslu durun." Duraksadı. Sanki sesi bile zar zor ayakta duruyordu.

"Benim... şimdi kapatmam gerek, akşama görüşeceğiz tamam mı?"

"Tamam," dedi genç kadın kısık bir sesle. Adamın sesi de sonlara doğru kısılmıştı fakat bozmadı ve kapatmadan önce son cümlesini kurdu.

"Seni seviyorum," dedi kalan son gücüyle.

İlkim, küçük yüzü acıyacak bir biçimde gülümsedi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını salladı. "Ben de. Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı adamı ve telefon, Emir'in o günün akşamına gelecek aramasına kadar kapandı.

Saatler ikisi için de geçmez olduğunda, İlkim anne ve babasıyla Emir'in onu aradığı mutluluğunu paylaşırken Emir'se hastane koridorlarında çaresizce haber bekliyordu. İlkim heyecanını İstanbul'daki Seçil'e dahi duyururken, Emir'se bir başına sessizliğin gürültüsünü dinliyordu.

Anne ve babası uyumak için odalarına çekilince, evin bahçesine çıktı genç kadın. Müstakil evlerinin, babasının sürekli yeni şeyler ektiği, büyüklü küçüklü ağaçlarla dolu ve çiçekli, uzun sarmaşıklarla çevrili küçük bir bahçesi vardı. Beyaz kamelyaya yerleştikten sonra üzerindeki şalı düzeltti ve kıyıdan köşeden görünen denize dikti gözlerini. Hava pek soğuk sayılmazdı, deniz de öyle deli dalgalanmıyordu. Karanlık gökyüzünde parlak bir dolunay vardı ve sakin dalgaların üzerinde yakamoz olup can buluyordu. Derin, tertemiz bir nefes çekti içine. Boyu neredeyse beline ulaşan küçük limon ağacının ve yeni yeni açan salkımların kokusu birbirine karışıyordu. Hafif bir esinti, açık bıraktığı saçlarını havalandırdığında şalına daha sıkı sarıldı.

En sonunda, İlkim bahçede bir başına oturuyorken aradı Emir.

İlkim daha sabah aradığında bile onun sesinden yükselen özlemi hissedebilmişti fakat şu anda ses tonunda bambaşka duygular vardı. Özlemini, aşkını, yorgunluğunu ve sırtındaki yüklerin ağırlığını hissetti. Kendini duydu Emir'in sesinde. Başta yine İlkim'i sorsa da çok geçmeden her şeyi en başından anlatmaya başladı.

"Birkaç kez denk gelecek gibi oldun buna ama durumu tam olarak fark edebildiğini sanmıyorum." Derin bir nefes alıp verdi. İç çekişi ağır bir yük gibiydi.

"Benim... bir kız kardeşim varmış, İlkim."

İlkim'in nefesi kesildi. Emir onun duraksamasını hissetti fakat konuşmasını bölmeyeceğini biliyordu, devam etti.

"Daha doğrusu, üvey kız kardeşim. Her ne kadar asla öyle hissetmesem de... Babamın başka bir kadından kızı varmış, ismi Ayşin..."

İlkim anımsıyor gibiydi. Bu ismi uyku ve uyanıklık arasında duymuştu sanki.

"Senelerdir gizliyormuş babam ama aynı zamanda da ilgileniyormuş onunla. Washington'da yaşıyor. Konuşmalarımızın da genelde sabahın erken saatlerine denk gelmesinin sebebi bu, aramızdaki saat farkı."

Duraksıyor olsa da bir yandan anlatmaya devam ediyordu çünkü söylenecek, açıklanacak çok fazla şey vardı.

"Annem hesap yapmayı, kayıt tutmayı çok sever. Bunu bir buçuk sene kadar önce, kendisi ve babamın para transferlerini birlikte kontrol edip harcamaları not etmek için incelerken fark etmiş. Babamın, senelerdir yabancı bir hesaba düzenli olarak para gönderdiğini görmüş ve doğal olarak da ondan hesap sormuş. Büyük bir kavga etmişler aslında bu mevzu patlak verince fakat benim hiç haberim olmadı. Annem tüm günlerini sabahtan akşama kadar hastanede geçirmeye başlamış, babamsa şirketten çıkmaz olmuş. Birbirlerini görecekleri zamanı en aza indirmişler."

Emir'in söylediklerini dikkatle dinlerken, adamın sesindeki bitkinlik içini acıtsa da bir şey söyleyip onu bölmek istemedi.

"Geçen yaz Didem'le oyunumuz başladıktan sonra öğrendim ben her şeyi. Bir sorun olduğunu anlayınca laf arasında babama sorup öyle öğrendim. Annem, *benim oğlumun senin yaptığın rezillikleri öğrenmesine gerek yok,* diyerek gizlemek istemiş benden. Babam söylemek istese de ona izin vermemiş ama babam daha fazla gizlemedi, anlattı her şeyi açıkça. Çok uzun zaman önce yaşadıklarını, bir çocuğu olduğundan bile haberinin olmadığını anlattı. Ayşin'in varlığını, o on yaşını geçtikten sonra öğrenmiş. Yanında olmak istese de Ayşin onu da parasını da hayatında istememiş. Zaten annesiyle yurtdışına yerleşeli de çok uzun zaman olmuş. O zamandan beri babam en azından bunu yapmak istediği için izin almış kendisinden. Ayşin kullanmayacağını söylese de paranın onun için bir köşede birikmesini istemiş. Öylece dursun

ama isterse dokunmasın, önemi yok diye düşünmüş... Ayşin'se bunun babamın kendi vicdanını rahatlatma çabası olduğunu düşünüyor. Elbette, haksız diyemem."

Durdu, yutkundu ve sesli bir nefes aldı. Anlatmak ona zor geliyor gibiydi fakat durmak istemediği de açıktı.

"Ben... Ayşin'i öğrendiğim an onunla tanışmak istedim. Bana kalırsa babamızın hatasını biz çekmemeliydik çünkü bizim hiçbir suçumuz yoktu. Birbirimizden haberimiz dahi olmamıştı senelerce, çocukluklarımızı kaçırmıştık ama halen gelecek için az da olsa şansımız vardı. Ayşin beni kabul etti İlkim, babamı kabul etmedi ama beni kabul etti. Abisini kabul etti. Tanıştık. O, öyle güzel ki İlkim... Konuşması, tavırları, esprileri... Sanki benim başka bir bedendeki ikizim karşımda duruyormuş gibi... Senelerce birbirimizden uzakta, bambaşka insanlar tarafından büyütüldük ama sanki yıllarca yan yanaymışız da sonradan aramıza şehirler girmiş gibi. Hep birlikteymişiz, bir aradaymışız gibiydi... Ben... ondan bir ricada bulundum, burada da kalacak bir yeri olsun, ara ara yanıma gelsin istedim. Bunu da kabul etti. Daha fazla ayrılık yok dedik. Artık hep yan yana olacaktık. Kaybettiğimiz senelerin acısını çıkarmaya karar vermiştik..."

Emir duraksadı. Boğazı düğümlenmişti. Bir anda sessizleşti, devam ettiğindeyse İlkim'i mahvedecek o cümleyi söyledi.

"Ayşin... Ayşin geçtiğimiz hafta bir trafik kazası geçirdi İlkim, şu anda komada."

İlkim donakaldığında dolan gözlerine asılan yaşlar hızla yuvarlandı. "Emir..." dedi zorlukla.

"O gün iki arama aldım. İlki ondandı. Havaalanından, onun için aldığımız eve gidiyordu. Araba kiralamıştık. Birkaç gün kalıp yanıma gelecekti. Yılbaşı için hep birlikte olacaktık. Seninle tanıştıracaktım onu..."

Durdu. Yeniden konuşmasını beklerken İlkim derin nefesler almaya çalıştı. Genç kadın yüreğinde bütün bu acıyı yoğun bir şekilde hissediyordu, tek kelime edemedi. Emir sessizce devam etti.

"İkinci arama bir polistendi. Olay yerinde bulmuştu telefonu ve aranan son numarayla denemek istemişti şansını. İlkim tek başınaydı... Kimse yoktu benim kardeşimin yanında. Kimsesi yoktu. Koşup yetişemedim yardımına..."

Kelimeler boğazına dizildi adamın. Düğüm düğüm oldu bütün sözcükleri. Çözülemedi, nasıl çözülür onu da bilemedi.

"İki ameliyat geçirdi, doktorlar bir sürü şey söyledi ama ben hiçbirini aklımda tutamadım... Bir tek... bir süre yoğun bakımda kalacağını, felç kalma ihtimalinin olduğunu fakat her şeyin uyandığında belli olacağını söylediklerini hatırlıyorum, o kadar. Bu dördüncü günü ama hiçbir hareket yok, İlkim. Hiçbir şey yok. Ben dört gündür gözümü kırpmıyorum ama Ayşin uyanmıyor. Niye uyuyor İlkim, ne-neden bu kadar çok uyuyor? Uyanması gerekmiyor mu artık? Uyanmalı, değil mi? Uyansın, Ayşin uyansın artık."

İlkim elini ağzına kapatıp hıçkırdı. Ağlamaya başladığında diğer uçta duran Emir'in de farklı bir durumda olduğunu söylemek imkânsız olurdu.

"İlkim uyanacak mı? Uyanacak mı benim kardeşim? Kocaman, pasparlak ela gözlerini yüzüme dikip *dünyada kaç tane abi var bilmiyorum ama tanıdıklarımın içinde bence en harikası sensin,* diyecek mi yeniden? Sıkıca sarılacak mıyız? Onu seninle tanıştırabilecek miyim? İlkim ben... ben ne yapacağım? Bunca sene yokluğunu çektiğim yetmez miydi? Bu sefer nasıl katlanacağım ben onun uzaklığına? Uyanacak mı?" diye sıraladı onu yiyip bitirenleri ardı ardına. Emir'in içindeki suçluluk bir kurda dönüştü. En dipten başlayarak onu kemirmeye, içten dışa doğru yok etmeye başladı.

"Yeni yılın ilk gününü beraber geçireceğiz demiştim ama böyle değil İlkim, burada değil. Yemin ederim böyle olsun istemedim. Bu soğuk, bu sessiz koridorlarda olsun istemedim. O karşımda sessiz sedasız yatarken değil, vücudunun her bir yanından makinelere bağlıyken değil... Uyansın artık ne olur..."

"Yapma, yapma suçlama kendini," dedi İlkim yalvarır gibi. Bu haksızlıktı çünkü. Çok büyük haksızlıktı. Emir sessiz sedasız burnunu çekti ve yeniden söz aldı.

"İlkim, uyanacak mı? Ayşin... Ayşin'im uyanacak mı?" diye sorduğunda, İlkim bir anda güç buldu sanki. Göremeyeceğini bilse de başını hızlı hızlı salladı ve konuşmak için dudaklarını araladı.

"Evet," dedi net bir sesle. "Uyanacak, Emir. Artık uzak kalmak yok demiştin az önce, hatırla. Sen sözünü tutacaksın ve onu hiç yalnız

bırakmayacaksın. Ayşin de aynısını yapacak. Artık ayrılmayacaksınız. Uyanacak ve karşına dikilecek. Uyanacak, tamam mı?"

Emir'in sessizliği, devam etmesi için teşvik etti onu. Daha da tok bir sesle konuştu bu kez. Kendinden ve söylediklerinden emindi.

"Yine sana dünyanın en harika abisi olduğunu söyleyecek. Yine en sıkı sana sarılacak. Sonra onu Seçil'in düğününe getireceksin. Tanışacağız. Ben de onu, aynı senin gibi çok seveceğim. Dans edeceğiz, eğleneceğiz ama artık üzülmeyeceğiz. Duydun mu beni? Feza?"

"Duydum," dedi adam zorlukla. Yıkılmak üzereyken aramıştı kadını fakat içine yerleşen güzel hislerin en büyük sebebi olan sesi kulağına dolmaya devam ettikçe, en güzel kaçış noktasının o olduğunu bir kez daha anlamıştı.

"Artık bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Her gün, her akşam arayabilirsin, Emir. Her akşam konuşalım. Ayşin'i anlat. Ben de seni dinleyeyim. Sonra günü gelir, ben de konuşurum. Senin anlatacakların bir bitsin..."

Sessizce gülümsediğinde Emir bunu hissetti ve aynı gülümseme onun da suratına kondu. Buruk, hüzün dolu ama gerçek iki gülümseme.

"Senden tek bir şey isteyeceğim. Sadece tek bir şey... Bu süreçte bir de beni düşünüp benim için endişelenmeyeceksin sevgilim, anlaştık mı? Ben iyiyim, anlatacak çok şey biriktirdim ama hepsi sırasını bekleyecek. Yanımda bir sürü insan var. Gözün arkada kalmasın diye anlatıyorum bütün bunları. Öyle olursa eksik hissederim kendimi. *Beni eksik bırakmayacaksın, Emir.* Sen tam olacaksın ki ben de tam olayım, tamam mı? Bundan sonra her akşamı, her geceyi seve seve sana ayıracağım ben..."

"Teşekkür ederim," dedi Emir boğuk bir sesle. Kafasındaki sıkıntıların en azından bir yarısını yok ederken avucunun içini ıslak yüzüne bastırarak oradaki yaşlardan da kurtuldu. "Yanında olmak, sana sarılabilmek için her şeyimi verebilirdim ama şimdilik borcum olsun," dedi buruk sesiyle. "Belli ki bir süre birikecek borçlarım ama önemli değil. Hepsini toplar öyle alırım ben tahsilatını güzelimden... Çok teşekkür ederim, yanımda olduğun için."

"Bundan sonra her zaman yanındayım ben senin. Bundan önce olamadıklarıma inat yanındayım artık. Söz Emir, binlerce kez söz. Duydun değil mi?"

"Duydum, İlkim. Duydum bitanem. Çok teşekkür ederim. Hadi git, dinlen sen. Ben seni daha fazla tutmayayım."

"Sen de dinlen. Yemek ye ve uyu Emir, tamam mı? Aksatma hayatını, yaşamayı aksatma sakın. Ayşin seni perişan bir hâlde görmesin uyandığında, onun karşısında en başından beri bildiği, tanıdığı abisi olarak dur. Ben de seni tutmayayım artık, kapatıyorum. Seni seviyorum, *çok*."

"Ben de *çok*, İlkim. İnan bana kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok hem de. Yarın yine arayacağım tamam mı? Rüyanda beni gör."

İlkim kıkırdadı. "Umarım her gece seni görürüm," diye mırıldandı ve telefonu kapatırken ona olan hislerinin kalbini ne kadar kör ettiğini düşündü. Nasıl da kaybetmiyordu içindekini, özünü... Bütün zorluklar birleşip karşısında dursa yine gülecek, oradan da kurtulacak bir yol buluyordu Emir kendine. Yoksa her şey çok, çok zor olurdu.

Sevdiklerine tutundu Emir, her zor anında daha önce de yaptığı gibi.

Bugün en sevdiğine, İlkim'e tutunmuştu.

Sıkı sıkı kavramıştı elini, bırakırsa düşerdi. Bilmediği şey ise artık İlkim'in de o eli bırakmaya hiç niyetinin olmadığıydı.

Suyun içinden kafasını çıkarıp saçlarını geriye attı ve derin nefeslerle ciğerlerine hava doldurdu genç kadın. Zihninin onu götürdüğü ayları hatırlayınca yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

Geçen bütün ayları, sayısız telefon görüşmesine sığdırmışlardı.

Belli başlı konular yüz yüze gelince konuşmaya bırakılsa da aralarındaki ilişkinin güzel gittiğini söylemek mümkündü. Her akşam düzenli olarak konuşuyor ve gün içinde yaşadıklarından birbirlerine bahsediyorlardı. Emir genelde Ayşin'le ilgili gelişmeleri aktarıyor olsa da İlkim'in Marmaris'teki hayatını dinlemeye büyük özen gösteriyordu.

Elbette, kadının İstanbul'da olmadığını başlangıçta yaptıkları konuşmaların birinde öğrenmişti. Her ne kadar İlkim bunun temelli olabileceğini söylese de Emir buna sakince tepki vermişti. Bütün duygularını telefondan aktarabilmesine imkân yoktu zaten, fakat İlkim onun sesinin titrediğini bile hissetmemişti.

Belki de bunun sürekliliğine inanmamıştı, geri döneceğine kesin gözüyle bakıyordu.

Belki de Emir de aynı kendisi gibi artık yer ve mekân umursamayacak, yalnızca kadının varlığına odaklanacak durumdaydı. İlkim bunu henüz bilmiyordu. Hastalığından bahsetmek için yüz yüze gelmeyi beklediği gibi bunun için de aynını diliyordu.

İlkim'den yana konuşulacakların büyük bir kısmı yüzleşmelerinin, daha doğrusu yeniden bir araya, karşı karşıya gelişleriyle olacaktı.

Yine de aralarına giren o fiziksel mesafenin ve zamanın ikisini ayırmasına izin vermemişlerdi. Buraya geldikten sonra kendi evine yerleşme ve bir avukatlık bürosunu devralış sürecine Antalya'dan olup biteni izleyen Emir de dahil olmuştu.

Görüntülü aramalarında, her şeyden konuşarak aralarında ufacık bile mesafe bırakmamaya yemin etmiş gibilerdi. Emir, Antalya'dan Marmaris'teki İlkim'e nasıl ampul takabileceğini, musluğun akıtma sorununu nasıl çözebileceğini hatta nasıl güzel yeşil fasulye pişirebileceğini anlatmıştı. Bunun gibi farklı farklı şekillerde, İlkim'in buradaki evine yerleşmesine hem yardımcı hem de destek olmuştu.

Kalkıp gelmeyi çok istese de ilk konuşmalarının ertesi haftasında uyanan ve tedavi süreci başlayan Ayşin'i bir başına bırakamıyordu. İlkim de gidemiyordu çünkü daha geldiği aydan bu yana aldığı davalardan başını kaldıramıyordu. Yanında anne babası da varken bir de Emir'e gel diyerek bencillik yapmak istemiyordu çünkü eninde sonunda gelecekti.

Aynı İlkim'de olduğu gibi Emir'in de bütün yolları İlkim'e çıkacaktı. *Biliyordu.*

Ayşin'in artık yavaş yavaş sonuna geldiği fizik tedavi sürecini de atlattıktan ve kısa bir süre dinlendikten sonra birlikte düğüne geleceklerdi. Yani önce bu ayın bitmesi, ardından da diğer ayın sonuncu haftasına girmeleri gerekiyordu. Nisanın ilk haftasında oldukları düşünülürse, vuslata biraz daha vardı.

İlkim'in suyun içindeki bedeni iyice rahatlarken, kulağı da bir yandan çalmasını beklediği telefondaydı. Şezlongun üstüne bıraktığı telefona gelecek arama için her gece aynı heyecanı hissetmeye bayılıyor olsa da adamı haddinden fazla özlemişti. Artık düzenli hale gelen bu durum, ikisi için de günlük bir rutine dönüşmüştü çünkü.

Yavaş yavaş üşümeye başlayan bedenini artık sudan çıkarmayı düşünerek havuzun kenarına yaklaştığında, duyduğu adım seslerine kulak kesildi.

"İlkim?" dedi tanıdık bir erkek sesi.

İlkim bu sesi duyduğunda havuzun kenarında öylece bekledi. Ellerini birleştirerek çenesini de ellerinin üstüne yerleştirip komşusunun onu fark edecek kadar yaklaşmasını bekledi. Yan evinde yaşayan adamın adımları bahçenin köşesinden çıkıp etrafı kontrol ederken İlkim ona seslenme ihtiyacı hissetmişti.

"Alp?" dedi fark edilme isteğiyle.

Alp'in bakışları sesin geldiği yeri bulmak üzere etrafta gezinirken en sonunda havuzun içindeki kadını fark edebildi. Üzerinde yazlık, beyaz bir gömlek ve bej renkli bir şort vardı. Uzun bedeni İlkim'in başını kaldırıp ona bakmasına sebep oluyordu ve saçlarındaki küçük, dalgalanmış bukleler alnına doğru dağılmıştı. Hafif kirli bir sakalı vardı ve daha dün görüşmelerine rağmen soluğu yine kadının yanında almıştı.

"Burada mıydın?" dedi havuzun kenarına iyice yaklaştığında. Ellerini ceplerine sokup hafifçe gülümsedi.

İlkim yutkunduktan sonra başını onaylarcasına salladı. "Bugünkü duruşmadan istediğim sonucu alınca kendimi ödüllendireyim demiştim."

Alp başını onaylarcasına sallayınca İlkim havuzda biraz geriye kaydı. Yine yüzmeye dönmüştü fakat yüzeyde sakin bir biçimde salınıyordu.

"Ya sen? Seni hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordu ufak hareketlerle suyun içinde dolanarak. Alp'in bakışlarını çok net göremese de yüzünde değişik bir ifade belirdiğini fark edebilmişti. Sessiz kalırken adama bakmadan yutkundu.

"Ben... ben mi? Ben seni merak ettim de nasıl olduğunu görmek istedim. Dün gece elektriklerin kesilmiş sanırım, tek başına kalmışsın. Bana gelseydin keşke..."

Alp Metiner, İlkim'in yan komşusu olmakla kalmayan, aynı zamanda devraldığı büronun da hemen karşı dairesinde kendi bürosu olan, yirmi dokuz yaşında genç bir avukattı. Sözcükleri, İlkim'i hafifçe gülümsettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı genç kadın. Elektrik gitmediği zamanlarda da yalnız yaşadığını dile getirmedi fakat

teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Dün gece yaşadıkları yalnız kalmaktan çok uzaktı.

"Sorduğun için teşekkür ederim Alp ama endişelenecek bir şey yoktu. Bolca mumum ve şu an yanımda olamasa da konuşmak için ne zaman arasam açacağını bildiğim, telefonun diğer ucunda beni bekleyen bir sevgilim var. Bütün mumları yaktım ve onu aradım. Yalnızdım diyemem o yüzden," dedi hafifçe, küstah olmaması için çabaladığı, küçük bir gülümsemeyle.

Vermek istediği bir mesaj değildi bu, açıkça hayatında gerçek olandı.

Bir sevgilisinin, çok daha ötesi Emir'in var oluşu.

Yeniden sessizce havuz kenarına yaklaştı ve tutundu. Çıkacaktı fakat çıplaklığından utanmamasına ya da bununla ilgili bir sorunu olmamasına rağmen nedense Alp'in önünde bikiniyle dikilmek istemiyordu. İstemiyordu istemesine ancak bu bedeninin gittikçe üşüdüğü gerçeğini de değiştirmiyordu.

"Anladım," diye mırıldandı genç adam. "Yine de ne zaman ihtiyaç duyarsan beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Üstelik evde bir misafir odam da var. Gelmeyi düşünürsen, tamamen sana ayrılmış olacak olan bir oda."

İlkim küçücük gülümsedi ve havuzun merdivenlerine yaklaştı. "Çok naziksin ama buna gerek yok. Normalde de evde tek yaşıyorum zaten, alışkınım. Ayrıca Emir de çok yakında burada olacak. Bu arada bir saniyeliğine arkanı dönebilir misin, havuzdan çıkayım..."

Alp hızla onun dediğini yaparken İlkim üzerinden dökülen sulara aldırmadan, çabucak havuzdan çıktı ve vücudunu şezlongun kenarındaki havlusuna sardı.

"Emir... evet."

İlkim onun sesindeki tuhaf tınıya kaşlarını çatsa da kurulanana kadar sessiz kaldı. Kendini yeniden rahat hissettiği anda havlusuna sarılıp adama seslenmeyi ihmal etmemişti. "Tamam, teşekkür ederim."

Alp yeniden İlkim'e döndüğünde kısa bir an vücudunu süzdü fakat gözleri, hızla kadının gözlerine geri döndü. İlkim yeniden gülümsedi fakat zar zor bir ifadeydi. Yine de karanlıkta fark edilecek bir şey değildi. Adımları şezlongun diğer tarafına yönelirken, "Üstelik biliyorsun," diye devam etti. "Çörek varken o eve gelemem. Benim... tüye karşı hassasiyetim var."

Alp bunu biliyordu. İlkim sadece bir kez ona uğrayıp bir şey alacak olmuştu ancak onda da daha evin kapısındayken içeride bir evcil hayvan olduğunu hissetmişti. Adam başlarda onun huysuz biri olduğunu düşünse de İlkim ona astım rahatsızlığından bahsedince anlayışla karşılamıştı. Çünkü Çörek, Alp'in adım attığı her yere tüylerini döken, dünyanın en sırnaşık tekir cinsi kedisiydi. Çok tatlı ve cana yakındı ancak hassasiyeti düşünüldüğünde, İlkim'in evine adım atmaması normaldi. O deneme de ilk ve son olmuştu zaten. Alp, kadına alet çantasından istediklerini getirmiş ve kapıdan geri dönüşünü izlemişti.

"Evet, biliyorum. Ama odayı senin gelme ihtimaline karşılık sürekli temizlediğimi bilmeni istiyorum," dedi Alp açıkça.

İlkim bedenine sardığı havlunun kenarını düzelttikten sonra eline aldığı diğer küçük havluyla da saçını kurularken Alp'in bu cümlesine karşılık boğazını temizledi.

"Teşekkür ederim Alp ama gerçekten buna gerek yok. Dediğim gibi Emir de bir ay içinde buraya geliyor, yanımda olacak. Zaten o yokken de ailem var. Sahil civarında yaşıyorlar. Yardımseverliğine minnettarım ama gerçekten, düşünecek daha önemli şeyler bulabileceğine eminim. Ben iyiyim," dedi ve sevgilisinden gelen bir arama olup olmadığını görmek adına telefonuna uzandı.

Bu Alp'in alacağı son cevap gibiydi. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle başını salladı ve boğazını temizledi. "Peki o zaman, iyi akşamlar sana. Dava konusunda da tebrik ederim. Umarım işler yolunda gitmeye devam eder."

"Teşekkürler, sana da iyi akşamlar," dedi İlkim başını kaldırıp ona son kez bakarak. Ardından içeriye geçmek için evin bahçeye açılan kapısına yöneldi. İçeri geçtikten sonra ışıkları yakmadan hemen önce bir süre bekledi ve Alp'in de bahçeden çıktığını görene kadar durdu.

Derin bir nefes verdikten sonra bahçe ışıklarını söndürdü ve sürgülü kapıyı kilitledikten sonra duş almak için evin diğer ucundaki banyoya yöneldi.

Alp'le bir sorunu yoktu. Komşusu oldukça ilgili bir adamdı fakat sorun da tam olarak buydu. Alp'in ilgisi, haddinden fazlaydı. Bir insanın, bir insana karşı duyacağı ilginin belli boyutları olurdu ve İlkim

adamın niyetini çok uzun zaman önce belli ettiğini, bunu ona açıkça hissettirdiğini biliyordu.

Emir'den defalarca kez bahsetse ve açıkça hayatında birinin olduğunu dile getirse de Alp sınırları zorlamaktan geri durmuyordu. İlkim her ne kadar net çizgiler çekmiş olsa da adamın ona olan yardımlarını inkâr edip yüzsüzlük yapamazdı.

Fakat anlayacaktı Alp...

Eninde sonunda anlayacaktı çünkü Emir gelecekti. Eli sahiden de kulağındaydı ve paylaşamayacağı tek şey İlkim'di. Geldiğinde, bizzat kendi çizgilerini bir de Emir çekerdi Alp'e karşı. Ondan sonra herkesin kafasındaki soru işaretleri cevaplarına kavuşur, boşluklar dolar ve bulanıklıklar netleşirdi.

Eninde sonunda.

İlkim ılık bir duşun ardından saçlarını kuruttu ve düz bir tişörtle şort giyip mutfağa geçti. Kendine bir bardak kahve aldıktan sonra ferah, aydınlık salonuna geçti.

Belli başlı eşyalar İstanbul'dan gelse de buradan aldığı mobilyalar da vardı salonda. Krem rengi koltuğu büyük ve eskiydi fakat uzun cam sehpası yeniydi. Emir'le birlikte, dijital katalogdan seçmişlerdi. Açık gri renkli duvarlar ve koyu kahve rengindeki parkelerle, evin kendi içinde oldukça farklı bir canlılığı vardı. İçeriyi de sade bir biçimde döşemişlerdi o yüzden. Tavanı yüksek, odalar ve ara hol oldukça genişti. Sakin ve kalabalık eşya bulundurmayan salon, açık mutfağa bağlanıyordu ve bir duvar, uçtan başlayıp mutfağa ulaşana kadar komple camdan oluşuyordu. Oradan da bahçeye açılıyordu.

İlkim ışıkları kısıp yalnızca kendisine yetecek spotları açık bıraktı ve koltuğuna kuruldu. Kahvesini ve saçlarını örmek için getirdiği tokaları sehpaya bırakıp geriye yaslandı. Telefonunda halen hiçbir arama yoktu ancak saati kontrol ettiğinde, çoktan konuşmaya başlamış olmaları gerektiğini fark etti.

Eh, onu buna Emir alıştırmıştı. Davalarının olmadığı her sabah ve mutlaka her akşam, hatta bazen dayanamayıp öğlen bile aradığı düşünülürse, kesinlikle bu Emir'in suçuydu. Saat on, on buçuğa yaklaşırken arıyor ve çoğunlukla gece yarılarına kadar konuşuyorlardı. Özlemlerini bu şekilde gideriyorlardı çünkü daha azı artık ikisine de yetmiyordu.

Tam kaşlarını çatıp bir sorun olup olmadığını düşünecekti ki telefonu parmaklarının arasında titredi. Gelen aramayı hızla yanıtladığında, yüzündeki ifadeyi düzeltecek vakti olamamıştı. Tek odağı, hattın karşısındaki adamı görebilmekti ne de olsa. Masanın üzerinde, içinde Emir'in düzenli bir biçimde yolladığı çiçek buketlerinden bir yenisi vardı. Bu kez seçtiği papatyaydı.

Kısa bir anlığına aklı balkona açılan camların ilerisinde, evin en çok güneş alan yerinde büyüyen, saksısını geçen ay daha kocamanıyla değiştirdiği yasemin çiçeğine kaydı. *Bakılmak ve sevilmek nasıl da iyi geliyor her şeye,* diye düşündü. Çiçeği öyle büyümüş, öyle canlanmıştı ki İlkim'in ona her sabah verdiği sevgiyi bütün gücüyle alıyor gibiydi. Onu çok daha geniş bir yere sahip olması ve rahatlıkla kök salabilmesi adına bahçeye ekmek için Emir'in gelişini bekliyordu. *Aynı genç kadın gibi.*

İlkim'in bütün hayatı da ufaktan işlemeye çalışsa da, tam anlamıyla devam edebilmek ve tamamlanabilmek için adamın gelişini bekliyordu.

Telefonu açtığında, "Geciktim mi?" diye sordu duymaya bayıldığı o tok sesin sahibi. Bakışları ekrandaki adamı bulduğunda yüzünde kusursuz bir gülümsemeyle sırıttığını görmek İlkim'i yeniden kalbine yenik düşürmüştü fakat Emir zaman kaybetmedi.

"Kaşlarının arasında oluşan çukura bakılırsa evet, gecikmişim," dedi hemen ardından. İlkim'le göz göze gelmeden önce yüzünde düşünceli bir ifade belirir gibi oldu.

Genç kadın konuşmadan önce işaretparmağıyla başparmağı arasındaki küçücük mesafeyi işaret etti.

"Birkaç dakika sadece ama sıkıntı sende değil... Benim endişe perilerim çok hızlı hücum ettiler, engel olamadım," dedi sırıtarak. "İyisiniz, değil mi?" diye ekledi.

Emir başını sallarken gülümsedi ve elini hafifçe uzayan saçlarına daldırarak, Antalya güneşinden uçlarının rengi hafif ama dozunda bir güzellikte açılan saçlarını karıştırdı. Bununla birlikte, hafif bir kirli sakal da yüzünü çevreliyordu. Yeterince çekici değilmiş gibi bu onu daha da nefes kesici yapmıştı. Üzerindeyse, boyun kısmından gördüğü kadarıyla buz mavisi, yazlık bir gömlek vardı. Çok hoş bir adamdı Emir Feza, fazla hoş.

Bu yüzden de... İlkim'in onu bir an önce yanında istemesi ve kollarında kendini kaybetmeyi düşlemesi, hiç de haksızlık sayılmazdı.

Ninova

"Endişelenecek bir şey yok, bizden yana her şey yolunda. Ben senin gününü duymayı hayal ediyordum daha çok. Sen nasılsın hayatım? Arkadaşının davası bugündü, değil mi? Ayşin'in fizik tedavisi bugün biraz erken başladı, hem de adliyeye gideceğini hatırladım sabah, o yüzden arayamadım seni..."

"Ben de iyiyim canım. Dava bugündü, evet. Gayet güzel geçti. Sayende velayeti de almayı başardık. Gülin Hâkime artık sabrını kaybetmiş gibiydi, sonunda boşanmaya karar verdi. Başardık yani," dedi cümlenin sonunda hafifçe kıkırdarken.

"Ben sadece ufak birkaç tavsiye verdim bebeğim, bir başarıdan söz edeceksek bu sana ait. Tebrik ederim, elini altına koyduğun her taşın altından çok daha güçlü kaldıracağından hiç şüphem yok..."

İlkim mutlu bir ifadeyle gülümsediğinde saçları önüne düştü. Örgü yapacağı da bu hareket sayesinde yeni aklına gelmişti. İşe koyulmadan önce kahveden küçük bir yudum aldı ve saçlarını ayırdı. "Teşekkür ederim ama lütfen tavsiye deyip geçme. Cümlelerin bir kadını, kendini baskı altında hissettiği bir ilişkiden kurtardı sevgilim."

Emir gülümsediğinde, telefonun diğer tarafından bir ses duyuldu. Ayşin'in sesine benziyordu. Bu sırada İlkim de saçının bir kısmını arkaya atmış, kalanını da başının hemen arkasından başlayacak şekilde örmeye başlamıştı.

"Ayşin mi? Selamımı söyle. İyi durumda, değil mi?"

Emir burnundan bir nefes verdi. "Ayşin, evet... İyi sevgilim, hatta biraz fazla iyiler kendileri. Sürekli laf yetiştirip bana neden başından hiç ayrılmadığım konusunda nutuk çekecek kadar iyi..."

Aynı ses yeniden yükseldi. Emir'in bakışları kameradan çekilip başka bir noktaya çevrildiğinde omuzları düşse de sesi yükselmişti.

"Duyduğunu biliyorum küçük hanım, zaten duy diye söylüyorum..."

Karşı tarafı dinledi. İlkim gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ekranda yarısını görebildiği Emir'in kaşları çatıldı.

"Ben senin abinim! Senin yanında, yakınlarında olmayacağım da kim olacak?"

İlkim bunları kocaman bir gülümsemeyle izlerken Emir'in eğlenen ifadesi yeniden kadına çevrildi. "Bazen onun benim ablam olduğunu düşünüyorum, öyle çok nutuk çekiyor ki karşımda babam var gibi hissediyorum. Kan çekiyorsa demek..."

Dudaklarında beliren mutlu ifade hafifçe kırıldığında, ikisinin de aklına aynı şeyler gelmişti. *Aylardır hakkında en ufak bir gelişme dahi olmayan durumlar.*

"Annen konusunda henüz bir gelişme yok sanırım, değil mi?" dedi İlkim görmezden geldikleri o gerçeği dile getirerek.

Emir sanki durumun zorluğunu anlatır diye, gürültülü bir nefes kaçırıverdi dudaklarının arasından. "Öyle. Onun yanında olmaktan vazgeçene kadar kapıları bana kapalı. Anlamıyor değilim, annem kandırılışını kabullenemiyor. Haklı ama ben de yapmamı beklediklerini asla yapmayacak şekilde yetiştirildim, İlkim. Bunu onun da bilmesi gerekiyor, hatta en çok onun bilmesi gerekiyor. Annem o benim."

İç çekti. Kısa bir an duraksayarak bakışlarını kadına sabitledi. Onda nefeslendi. O sırada İlkim de saçlarını örüp tokaları takmış, kahvesini parmaklarının arasına çekmişti. Koltuğa gerisingeri yaslanmıştı ve adamı dikkatle dinliyordu.

"Benden kız kardeşimle arama mesafe koymamı, Ayşin'in annesiyle de aynı ortamda dahi bulunmamamı istiyor. Hadi diyelim Nilgün Hanım'dan uzak durdum, böyle bir durumda o da imkânsız ama hadi diyelim ki bunu yaptım. Ben zaten Ayşin'in yirmi iki yılını kaçırdım İlkim, bir tanesini daha nasıl kaçırayım ya da neden kaçırayım? Gerçekten buna hiç niyetim yok. Bunu yapmayacağım, ona da söyledim. Kapılarını açmıyor, bir süre daha da açmayacak belli ki."

"Haksız diyemiyorum ama bunun seni üzdüğünü göremiyor ne yazık ki. Elbet anlayacak sevgilim, mutlaka senin hayatındaki yerinden daha önemli bir şey olmadığını anlayacak..."

Emir buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Haklısın. Neyse artık, boş ver beni. Senin günün nasıldı? Duyayım bıcır bıcır sesini de keyfim yerine gelsin..."

İlkim gülümsedi ve gününü anlatmaya başladı. Dava ile ilgili kısımları detaylandırırken Eylül'den bahsetmeyi, annesinin yanına uğradığını ve onun da kendisine selam söylediğini anlattı.

"Gelince de yüzdüm biraz işte, daha doğrusu kendimi ödüllendirdim. Keşke sen de olsaydın, kocaman bir havuza sahip olmanın en kötü yanı tek başına yüzüyor olmak."

"Az kaldı," dedi Emir yüzünde gerçek bir gülüşle. "Yüzmekten çok daha fazlasını yapacağız. Sen yine de fazla zorlama kendini olur mu, yalnız kalıyorsun zaten. En azından elektrikler gelmiş..."

"Evet, sabah uyandığımda gelmişti canım. O kadar da büyütülecek bir şey yoktu aslında. Alp falan da sordu ama zaten uzun zamandır bir başıma yaşadığım için alışkınım ben... Sorun yok yani, merak etme."

İlkim anlatırken Emir'in cümlenin içinden seçtiği şey elbette adından dahi hoşlanmadığı adamın ismi olmuştu. "Alp mi?"

İlkim durdu, dudaklarını birbirine bastırdı ve cümlenin içinde neden o adamdan bahsettiği konusunda kendini sorguladı. "Şey... evet."

Emir'in kaşları çatılırken sözleri de aynı o şekilde keskin bir sesle dökülmüştü dudaklarından. "İlkim, ben... o adamla ilgili sınırların konusunda çok net konuştuğunu hatırlıyorum. Yanlış mıyım?"

"Evet. Yine söyledim hatta, Emir. Yakında gelecek dedim. Dün gece de telefonun ucunda sevgilim vardı, onunla konuştum uykum gelene kadar, yalnız kalmadım dedim."

İlkim'in açıklamasını duyan Emir'in sesi hafifçe sertleşti.

"O cümleyi bana açıklama yap diye kurmadım sevgilim, beni yanlış anladın. Ben zaten seni biliyorum. Ben o adamın artık sana dair hislerini kesmesini ve çok net bir şekilde söylediğin, senin zaten biriyle birlikte olduğunu anlamasını istiyorum. Anlaşılan Marmaris'e planladığımızdan çok daha erken gelmek zorunda kalacağım. Benim de bazı net ve keskin sınırlar çizmem gerekiyor gibi duruyor."

İlkim sakince adamı izlerken bakışları yumuşar gibi oldu. "Erken gelmeni her şeyden çok istesem de bunun için bir sebep yok hayatım. Onun için erken geleceksen gelme..." dedi şakalaşarak. Ardından gülümsedi tatlı bir ifadeyle. Yüzünde belirginleşen çiller, gerçek gülümsemesi ve kıstığı altın hareli gözleriyle her an daha da güzelleşiyordu sanki.

"Ayşin tam anlamıyla toparlasın ve seninle elinden geldiği kadar çok vakit geçirsin bence, çünkü sonrasında geldiğinizde seni bir daha bırakmayacağım. Abisini bolca özleyecek." Kaşlarını kaldırıp omuz silkti genç kadın. "Seni ona bırakmayacağım, kimseye bırakmayacağım..."

"Ah," dedi Emir suratında karizmatik bir ifadeyle gülümsediğinde. "Sonunda kıymetimi bilen birileri... Bakalım kim kimi bırakmayacak,

avukat hanım? Çok... çok uzun bir süre evden dahi çıkabileceğimizi sanmıyorum."

"Emir," dedi İlkim ellerini yüzüne kapatarak. Kızardığına fazlasıyla emindi. Tuhaftı, yapabileceklerinden değil ama duyduklarından utanması çok tuhaftı.

"Sana yapacaklarımdan utandığını düşüneceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Hem-"

Hattın köşesinden boğuk ve çığlığa benzer sesler geldi.

"Ayşin, sevgilimle konuştuklarımı duymak istemiyorsan kapımı dinleme!"

İlkim kıkırdayınca Emir başını huysuzlukla iki yana salladı. Fakat bakışları İlkim'i bulduğu an yine eski hâline dönmüştü, gülümsedi ve devam etti.

"Hem... birlikte yapacaklarımızdan değil. Bir insanın aklını, kalbini, zihnini baştan uca işgal edip kendinden başka yol ve yön bırakmadığın için utanmalısın."

İlkim dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle ekrana yaklaşıp Emir'e öpücük attığında, adamın dudaklarına serseri bir ifade kondu. Sanki ekranın diğer tarafında olsa kadını yiyip yutacaktı, öyle bir ifadeydi bu.

"Sayılı gün..." dedi kendine sabır diler gibi. "O güzel suratından ve sana ait her noktadan tahsilatımı almama sayılı gün. Sabır. Çok sabır bana..."

İlkim yeniden gülümsedi. "Öyle," dedi dolu dolu bir sesle. "Sahiden de sayılı gün."

Geçen aylarda ve günlerde olduğu gibi bu geceyi de birlikte kapattı İlkim ve Emir.

Sayılı gün geçecek ve birbirlerinin kollarında yeniden buluştuklarında her şey çözüme ulaşacaktı.

Kaybolmuş bir yapboz parçası, eksildiği yerden bütününe kavuşacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

♫ *Perdenin Ardındakiler, Farklı Limanlarda*

Şubat, 2021

Sanki bir an önce açılması gerekliymiş gibi çalan telefonu duyduğunda İlkim daha aynanın karşısındaydı. Saçlarını son kez düzeltip hızlı adımlarla telefona koştuğunda içindeki heyecan da giderek büyüyordu. Uzun, kalın dalgalarla şekillendirdiği saçları, bizzat kendi ifadesiyle, *erkek arkadaşının* en sevdiği boydaydı.

Yüzünde hafif, sade bir makyaj, üzerindeyse dizlerinde biten, boyundan çapraz askılarla bağlanan ve bedenini sıkıca saran bordo bir elbise vardı. Boyu dizlerinin biraz üstüne uzanıyordu ve eteği dümdüz bir biçimde iniyordu. Ensesinden bağlanan ipler beline kadar uzuyor ve sırtına kusursuz bir dekolte açıyordu. Seneler sonra ilk kez kendi için değil, Emir'le birlikte geçirecekleri bir an için özel olarak giyinmişti. Uzak olmalarına rağmen sanki yan yanaymış gibi hissedecekleri günlerden bir başkası için... Çünkü çok iyi biliyordu ki Emir telefonun ucunda ya da kilometrelerce uzağında olsa bile adamın derin bakışlarından yansıyan duygularını gördüğünde, olduğunu düşündüğünden çok daha güzel hissediyordu. Emir ona dünyadaki, hatta bu evrendeki en güzel varlıkmış gibi bakıyor, öyle hissettiriyordu.

Takvimler bir şubatı, saatler ise neredeyse gece yarısını gösterirken İlkim, yeni yaşının en özel kutlamasına katılmak üzereydi. Telefonu, bugün öğlen saatlerinde Emir'den gelen çiçekleri yerleştirdiği büyük vazoya yasladı. Son kez güçlü bir nefesle ciğerlerini doldurdu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonu açtı.

"Bebeğim," diye mırıldandı Emir Feza bakışları ona değer değmez. Sesi daha ilk andan oldukça tok ve netti aslında. Fakat İlkim bir adım

geri çekilip etrafında dönünce ve gözlerindeki parıltılarla, çekici bir biçimde baktığında nutku tutulmuş gibi kalmıştı. Baktı, baktı...

Bulduğu o fırsatta, İlkim de ona baktı hızlıca. Üzerindeki siyah gömleğinin üstten birkaç düğmesinin açık olduğunu fark etti. Kavruk tenini gözler önüne sermiş, dağınık saçlarında kendine özgü bir düzen belirmişti. Yakışıklılığı kadının nefesini kesiyordu. Fakat bugünün yıldızı kesinlikle kendisiydi.

Emir Feza'nın sessizliği, İlkim kameraya birkaç adım yaklaşıp yalnızca yüzünü onun görüş açısında bırakana ve konuşana kadar sürdü. İlkim kocaman gülümsedi ve sessizce, keyifle mırıldandı.

"Adamım, bakma öyle."

"İlkim..." dedi Emir boğuk bir sesle. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp keyifli bir biçimde güldü. Fakat sesi... dayanamayacağı bir noktada kalmış, sabrının son noktasmdaymış gibi çıkmıştı sanki. "Bana bunu yapmak zorunda mıydın gerçekten?"

İlkim gözlerini kırpıştırdı ve dudaklarını birbirine bastırırken, "Neyi?" diye sordu.

Emir sabırsız bir nefes verdiğinde diliyle dudaklarını ıslatmaktan öteye gidememek onu gerçekten de üzüyor gibiydi. Bakışlarından kıvılcımlar çıkıyor, gözlerini İlkim'den asla ama asla çekmiyordu.

"Sence de bu haksızlık değil mi, yani bu kadar güzel olup bana işkence çektirmen... Bu kadar uzağımda olup beni bu kadar canlı hissettirmen... Üstelik bütün planlarımı da berbat ettin. Alacağın olsun sevgilim," dedi elini saçlarına atarak. Onun da üzerindeki gömlek bedeninin üst kısmını sıkıca sarmıştı, yüzündeki yeni çıkmaya başlayan sakallarla daha da çekici duruyordu.

"Ne planıymış o bakalım?" diye sordu İlkim. Bu sırada bardağına doldurduğu suya buz atmış, bir dilim de limon kesmişti. Eh, birlikte kutlama yapacaklardı ama alkol onun için bir seçenek değildi. Buzlu bir bardak limonlu suyla yetinebilirdi. Ne de olsa şu an önemli olan bugünün ve karşısında duran adamın varlığıydı. Telefonu alıp salondaki koltuğa geçerken Emir'in sabırsız bir nefes daha verdiğini duydu.

"Ufak bir *unuttum* şakası yapmayı planlamıştım. Telefonu açtığım anda vurgun yemeyi değil. Üstelik..." Durdu. Kadına büyük bir aşk ve sevgiyle bakarken başını hızlıca iki yana sallayıp seslice yutkundu.

Ninova

"Bir insanın, bir diğerine yalnızca bir kez âşık olabileceğine inanırdım. İlk ve son dediğimiz o şekilde. Ama mümkünmüş İlkim, daha ötesi... Bir ikincisi, hatta üçüncüsü dahi mümkünmüş."

İlkim gülümsediğinde, gözleri dolar gibi oldu. Bakışları sevdiği adama sabitlendiğinde, dudaklarından dökülenler yalnızca gerçeklerdi. Kalpten hissettikleriydi. "Sana her baktığımda olduğu gibi mi?"

Emir kafasını salladı ve hafifçe gülümserken başını boynuna doğru eğdi. "Sana her baktığımda olduğu gibi."

İç çekti derin derin. İlkim'le göz gözeydiler. İki farklı uçta olmalarına rağmen sanki karşı karşıya duruyorlardı. Öyle hissediyorlardı. "Yani işin özünde, ben sana âşık olalı seneler oluyor zaten güzelim. Bir yenisine daha gerek olmadığını sanıyordum. Daha ilk gününde olan hislerimin, bir an olsun eksilmeden bugünlere gelişi hiçbir zaman öylesine söylenmiş bir cümleye denk değildi zaten. O hislerin tamamına bugün de sahibim ne de olsa..."

Emir duraksayıp, onu ezberlemeye yemin etmiş gibi incelerken başını da aynı şekilde salladı. "Sanırım senin varlığın benim en büyük sınavım. Dün, bugün ve yarın fark etmeyecek, sen hep benim en büyük ve güzel yenilgim olacaksın..."

İlkim kıkırdadı, ona bakarken derince gülümsemeye devam ediyordu. "Sanırım planlarını bozduğum için özür dilemeliyim ama bunun için biraz geç kalmadın mı sence de? Gün içinde hem ofise hem de eve yolladıklarından bahsediyorum..."

"Olsun," dedi Emir omuz silkerek. "Ben yine de şansımı deneyecektim. İnsan her gün yirmi sekizine girmiyor ne de olsa..."

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe büktü. "Yaşlanıyorum, değil mi? Otuza merdiven dayadım resmen..."

"Seninle tanıştığım günden bu yana azıcık bile yaşlanmadın sen. Yaşlanmak farklı, yaş almak farklı. O gün ilk kez gördüğüm kadın nasılsa, bugün gördüğümle aynı. Çok daha güzelleşmiş sadece. Varlığının anlamını bulmuş, o kadar..."

Emir sanki söyleyecekleri hayati önem taşıyormuş gibi bakıyordu kadına, kısa bir duraksamanın ardından öyle konuşmaya da devam etti.

"İyi ki doğdun bebeğim," diye devam etti. Sözcüklerini öyle dolu dolu söylüyordu ki boğuklaşan ses tonundan bunu anlamamaya imkân yoktu. Hisleri kalbine ağır geldi İlkim'in. Doldu, taşacak oldu.

"Emir..." diye fısıldadı içi gidercesine fakat konuşma önceliği karşı taraftaydı. Sonuçta kutlanacak gün onunkiydi. Kutlanması gereken varlık, onunki.

"Hayatımda, senin ona dahil oluşundan sonra değişen milyonlarca şey olduğunu düşünürsek, bugün bu adam olmamın en büyük sebeplerinden biri sensin sevgilim. Senin sesin, senin gülüşün, senin varlığın beni iyileştiren en büyük şey. Belki kırdık, belki incittik birbirimizi zamanında ama hepsi yeni yaşınla ardımızda kalıyor, biliyorum. Bugün, yeni yaşın bize yepyeni kapılar açıyor. Geçen seferki nasıl ayrı geçirdiğimiz son yılbaşıysa; bu da senden uzakta olduğum, benden uzakta olduğun son yaşın, İlkim."

Emir Feza'nın gözlerinde sözlerini doğrulayan bir ifade vardı. Bakışları buluşurken İlkim'in kahveleri dolmaya başladı. Bunun doğru olduğunu biliyor, gerçek olmasını da yürekten diliyordu. Kalbinde ve dilinde, gerçekleşmesini istediği en büyük dileği buydu.

"Şu an yanında olmaktan ve yirmi sekizinci yaşını... dünyadaki varlığının yirmi sekizinci yılını seninle kutlamaktan daha çok istediğim bir şey yok ama Ayşin'in fizyoterapisi yarın başlıyor. Onunla olmam gerek. Ama az kaldı, biliyorsun değil mi? Çok az kaldı..."

"Biliyorum," diye mırıldanırken aynı anda da başını hızla salladı İlkim. Biliyordu. İnanıyordu. İnanmak istiyordu...

"Pastanı üfleyelim mi? Saat geç oluyor, günü birlikte bitirelim..."

"Olur." Gülümsedi ve yerinden kalkıp mutfağa doğru ilerledi. "Üfleyelim hadi."

Ardından Emir'in onun için buradaki bir pastaneyi arayıp ayarladığı pastayı çıkardı. Doğum gününün şubat ayında oluşundan sebepli midir bilinmez, İlkim en çok kestaneli pastayı seviyordu. Emir Feza onun için porsiyonluk bir şeyler hazırlatmak istemişti çünkü fazlasını yemeyeceğini biliyordu. Tek kişilik pastasını dolaptan çıkardıktan sonra üzerine altın renkli mumu yerleştirip yaktı. Telefonu yeniden vazoya yaslarken hemen önüne konumlanmış, pastayı da aynı şekilde tezgâha yerleştirmişti. Ellerini birleştirip göğsünün hemen önünde tuttuğunda, yine ilk konuşan Emir Feza oldu.

Ninova

"Bundan sonraki her yaşında ve özellikle her gününde, yanında olabileceğim yıllara... Nice yaşlarına, sevgilim. İyi ki doğdun," dedi derin bir sesle.

İlkim ağlamamak için gözlerini kısa bir an kapatıp dudaklarını da sessizce birbirine bastırdı.

"Bundan sonraki her yaşımda, nereye baksam seni görebileceğim yıllara sevgilim. Sağıma da baksam, soluma da fark etmesin. Gözlerin gözlerimi hiç terk etmesin. Sevgimiz hiç eksilmesin."

İçinden ekledi.

Emir benden hiç gitmesin, yokluğuyla beni hiç eksiltmesin.

Ardından gözlerini açtı ve dolan gözlerini umursamadan mumunu üfledi. Bugün üflediği kaçıncı mum olduğunu ya da keseceği kaçıncı pasta olduğunu bilmiyordu fakat şimdi olmuştu. İlkim, günün başından beri bu anı beklemiş ve tam şimdi, yirmi yedinci yaşını bitirmişti. Tam şu an, yirmi sekizini kutlamaya değen andı.

Konuşmanın devamı, İlkim pastasını yerken Emir'in onu keyifle izlemesinden ibaretti. İkisi de hallerinden memnun bir telefon aramasıyla geceyi bitirirken İlkim biliyordu; *seneler sonra, kutlamayı en çok sevdiği yaş bu yaştı.*

Çünkü yirmi biri ondan Emir'i almışsa bile, yirmi sekizi onu kadına geri getirmişti.

Günümüz

Mahkeme salonu, hava sıcak olmasına rağmen ürpertici bir soğuk ve sessizliğe sahipti sanki. Taraflar savunmalarını ve görüşlerini yargı makamına sunmuşlardı. Şimdi beklenen son cümlelerdi, hâkimin kararıydı.

"Tarafların boşanma konusunda görüş birliği içinde olduklarını, boşanmanın sosyal ve ekonomik sonuçları konusunda anlaşmaya vardıkları anlaşıldığından, taraflara soruldu. Aile mahkememize anlaşmalı boşanma talebinde bulunan eş İrem Türker, mahkemeye tebliğ edilen anlaşma protokolünü kabul ediyor mu?"

"İmza bana aittir. Anlaşmalı boşanma protokolü doğrultusunda, boşanmayı kabul ediyorum," dedi tam karşılarındaki kürsünün ardında duran kadın. Genç ve güzeldi fakat fazlasıyla sert ve soğuk bir

mizacı vardı. Bu ikinci duruşmaları olmasına rağmen İlkim onun bir kez bile gülümsediğini görmemişti.

Ardından avukatı, müvekkilinin kararını tasdiklemek adına ayağa kalktı. İlkim onu da barodan tanıyordu. Adı biliniyor, senelerdir Marmaris'te boşanma davalarının nabzını tutuyordu. Sevdiği bir meslektaşıydı. İlkeleri olan, dürüst ve iyi bir adamdı Samet Koru.

"Kabul ediyoruz sayın hâkim," dedi cübbesinin önünü tutarak.

Hâkim başını bu kez İlkim ve müvekkilinden tarafa çevirdi. Sıra onlara gelmişti.

"Eş Nihat Türker, siz protokolü kabul ediyor musunuz?"

Müvekkili ayağa kalktığında İlkim'in bakışları ona döndü.

"Eşim İrem Türker'in anlaşmalı boşanma teklifini kabul ediyorum, hâkim bey."

Yargı mercii, daha fazlasına ihtiyacı olmadığını belirtir gibi başını salladı ve elindeki kâğıtları masaya bıraktı.

"Gereği düşünüldü," dediğinde mahkeme salonun içindeki iki avukat ve temsil ettikleri müvekkiller ayaklandı. Ardından salondaki diğer insanlar: Nihat'ın annesi, babası ve kız kardeşi; eşinin annesi, teyzesi, enişteşi ve kuzeni. Hepsi ayaklanınca hâkim sözlerine devam etti.

"Davacı İrem Türker ile davalı Nihat Türker'in, Türk Medeni Kanunu'nun 166/3. maddesi uyarınca boşanmalarına, taraflar arasında düzenlenen protokolün onaylanmasına ve kararın eki sayılmasına, tarafların boşanma protokolü hükümlerini kabul ettiklerinin tebliğine ve davalı Nihat Türker ile davacı İrem Türker arasındaki evlenme akdinin sonlandırılmasına karar verilmiştir."

Ardından tokmak kürsüye çarptı ve yargı merciindeki hâkim ve savcılar ayaklanarak salondan çıktı.

Üç senelik evlilik, anlaşmalı bir boşanmayla sonuçlanmıştı. Salondan önce İrem ve ailesi çıktı. Hemen ardından Nihat ve onun için salonda bekleyen ailesi. Samet ve İlkim salondan birlikte son çıkanlar olmuşlardı.

Çantalarını toplayıp çıkarken cüppelerini de çıkarıp kollarına almışlardı. "Bir davada karşı karşıya kalacağımızı hiç düşünmemiştim," dedi Samet kaşlarını kaldırıp gülümseyerek. "Gerçi senin buralara geri döneceğini de pek düşünmemiştim, yalan olmasın..."

İlkim güldü. Salondan çıkarken Samet'in ona öncelik verişine de başını eğerek sessiz bir teşekkür etti.

"Hayat işte," diye mırıldandı. Ardından gözlerini kısarak meslektaşına baktı. "Ayrıca pek karşı karşıya kaldığımızı söyleyemeyiz. Anlaşmalı boşandılar sonuçta," dedi. Yüzünde yamuk bir gülüş vardı.

Samet de *haklısın* der gibi baktıktan sonra izin istedi ve dışarıda onu bekleyen müvekkiline doğru yürüdü. İlkim de aynını yapacaktı.

"Tebrik ederim ve geçmiş olsun Nihat Bey," dedi hafifçe gülümseyerek. Adamın önünde durduğunda, koridorun diğer tarafında eski eşiyle ailesinin durduğunu gördü. Dudaklarını birbirine bastırdığında Nihat omuzlarını düşürüp hafifçe tebessüm etti.

"Asıl ben tebrik ederim ve teşekkür ederim, İlkim. Senin sayende bitti," dedi sakin bir ses ve olgun bir tavırla.

Kırk iki yaşındaki Nihat Türker, otuz dört yaşındaki eşi İrem'den anlaşmalı boşanmıştı fakat geçirdikleri o üç yıl neler yaşadığını bir o bilirdi. İrem'in dozunu sürekli aşan kıskançlıkları, adama olan güvensizlikleri ilk yıl göz ardı edilebiliyor olsa da sonrasında çekilmez olmaya başlamıştı. Bir türlü karısının güven problemlerini aşıp onu kendisi için en değerli olanın yalnızca o olduğuna inandıramamıştı. Bir noktadan sonra o da çabalamayı bırakmıştı ve karısının açtığı davayla boşanmayı kabul etmişti.

"Siz anlaşmasaydınız önümüzde uzun bir yol ve yıpratıcı bir süreç olacaktı. Şanslıyız," dedi İlkim küçük tebessümüyle.

"Sağ ol kızım, teşekkür ederiz emeklerin için," dedi Nihat'ın annesi. İlkim kocaman gülümsedi.

"Ne demek, işim benim bu. Boşanma durumu bir hafta içinde kayıtlara geçecektir. Bir sorun olduğu takdirde ofisimin yerini biliyorsunuz. Normalde boşanma davalarıyla ilgileniyorum ancak yardımcı olabileceğim başka bir şey olduğunda da ulaşmaktan çekinmeyin lütfen. Elimden geleni yaparım."

"Tekrar teşekkürler İlkim, endişen olmasın, mutlaka ulaşırım."

"O halde izninizle, kalan prosedürleri halledeyim. İyi öğlenler," dedi ve müvekkiliyle ailesinin yanından sessizce ayrıldı. Koridorun ucundaki Samet'in de onu görünce, konuşmasını bitirip kendisine eşlik etmesiyle adımları hafifçe hızlandı. Birlikte yürümeye başladılar.

"Yarın akşamki partiye katılıyor musun?"

İlkim dudaklarını büktü. Yarın gece Muğla Barosu'nun ufak, küçük çaplı bir daveti vardı. Her sene düzenli olarak yapılan, bütün hukuk alanının katıldığı; yargıçlar, savcılar ve avukatları toplayan bir etkinlikti. Üstelik bu sene yapılacak parti, İlkim'in şansına Marmaris'te bir mekânda düzenleniyordu. Aslında katılıp biraz kafa dağıtmak istiyordu ancak akşam bambaşka düşünebilirdi. Bilemiyordu.

"Emin değilim, tamamen keyfime bağlı. Sen ne düşünüyorsun?"

"Melike katılmayı çok istiyor. Sanırım biz orada oluruz," dedi Samet omuz silkerek. İlkim yeniden gülümsedi.

"Evlilik yaramış ama sana," dedi elini onun omzuna atarak. "Melike sayesinde renk gelmiş yüzüne. Sahi söylüyorum."

Samet dişlerini göstererek güldü. "Vallahi evlilik güzel şey. Misler gibi bakıyor bana, kendisi de çalışmasına rağmen. Çoğu şeyi birlikte yapıyoruz ama yüzüme gelen renk de aldığım kilolar da hep onun sayesinde..."

"Ne kilosu ya?" dedi İlkim yalandan kaşlarını çatarak. "Kilo mu almışsın, hiç fark etmedim..."

"Yemezler, İlkim Hanım. Daha ilk duruşmada, *'Samet sahiden sen misin bu?'* dedin. Unutmadım, hatırlatırım. Eh, benim yıllardır aynı surata sahip olduğumu düşünürsek... sanırım o cümleyi, iyice dolan yanaklarım için kurdun?"

İlkim dudaklarını ısırıp gülüşünü bastırdı. "Ben asla öyle şeyler ima etmem Samet Bey, yanlışınız var. Ayrıca... Melike'ye söyleyeyim azıcık kötü yemek yapsın, madem dolan yanaklarından bu kadar şikâyetçisin..."

"Sakın karımın aklına girme," dedi Samet gözlerini kısarak. Sonunda adliyeden çıkmışlardı. "Bir gün bile onun yemeklerini yemezsem gözüme uyku girmez benim o gece... Evliliğime sakın dokunma, seni boşanma avukatı kılığına girmiş küçük şeytan."

İlkim koca bir kahkaha attı ve adliyeden dışarı adım attığı an alnına vuran yakıcı güneşle, sabah sürdüğü güneş kremine şükretme noktasına geldi. Ellerini kendini savunur gibi bedeninin iki yanına kaldırıp hızlıca, "Benim hiçbir suçum yok!" diye mırıldandı ve güldü.

Samet arabasına yönelirken o da aynı gülümsemeye sahipti yüzünde. "Hadi atla, bırakayım seni de..."

Ninova

İlkim başını olumsuz anlamda geriye doğru attı. Ardından elini kaldırıp iki yana salladı. "Teşekkür ederim ama ofis hemen şurası zaten. Azıcık yürüyeyim, temiz hava iyi gelir," dedi ve tebessüm etti.

"O topuklularla bu sıcakta biraz zor olmaz mı?"

İlkim başını eğip yüksek topuklularına baktı. Başını kaldırıp bilmiş bir ifadeyle gülümserken kaşlarını da aynı şekilde kaldırdı. "Buraların sıcağı bana dokunmaz, geri kalanına da uzun zamandır alışkınım. Endişe etme sen hiç..."

"İyi peki, sen bilirsin. Yarın görüşüyor muyuz peki?"

Dudaklarını bir sağa bir sola çekti. "Yüksek ihtimalle hayır. Yine de belli olmaz bana. Sen merak etme ama baktım dayanamıyorsun bir gün misafirliğe gelirim, özletmem kendimi."

Samet küçük bir kahkaha atıp elalarını kıstı. "Aman bak. Sakın ha..." dedi uyarır gibi bir sesle. "Hadi görüşürüz."

"Bay bay, selam söyle Melike'ye de çok. Öp benim yerime. Yarın partiye gelirsem de ben kendim öperim zaten..."

İlkim arkasını dönüp yürümeye başladığında Samet arabasının kapısı açık öylece kalmıştı. "Karımdan uzak dur dedim sana," dedi sesini muzip bir tonda yükselterek. İlkim bir kahkaha daha attığında, elini *bay bay* der gibi kaldırdı arkasına dönmeden.

Ardından adliyeden uzaklaşmaya başladı. Samet arabasıyla park alanından çıkıp kendi yoluna, İlkim kendi yoluna, ofisine gidecekti.

"İlkim?"

Duyduğu tanıdık ses, İlkim'in gözlerini kapatmasına sebep olurken iç çeker gibi bir ses çıkardı. Bu sese bayılıyordu, en az getireceklerine bayıldığı kadar. "Geldin mi kuzum?" diye devam etti kadının tatlı sesi.

Omuzlarındaki kahverengi, manşetleri desenli blazer ceketi çıkarırken, topuklularının üzerinde sabırsızlıkla birkaç adım attı. Bütün bu karmaşanın arasında, küçük ofisinin açık kapısından merdivenlere seslenmekte gecikmemişti.

"Filiz ablacığım! Geldim," diye yanıtladı fakat nefes nefese kalmıştı çünkü dar manşetleri olan ceketinin saatine takılmasıyla uğraşıyordu. Ceketi artık çekiştirmek suretiyle, bedeninden ayırmaya çalışırken Filiz kapıda belirdi. Kısa, kumral saçlarını ensesinde bağlamış ve uçları

boncuklu, renkli bir bandana takmıştı. Üzerinde beyaz bir tişört ve kot, uzun bir tulum vardı. Yüzündeki kırışıklıklarla birleşen bilge gülümsemesiyle, bir elini ve bedenini kapının çerçevesine yaslamıştı. "Uğrayamadım yanına, yoğun gördüm içeriyi..."

"Hoş geldin canım, biraz kalabalık bugün ama şükür. Hallediyoruz ama gözüm yollarda kaldı... Taze zeytinyağlıları çıkardım, sevdiğin gibi revani de var bugün. Ertuğrul abin de balıklarla dönerse akşam yemeğin de bizde. Mutlaka uğra tamam mı, ben sana ayıracağım her şeyden. Uğrayamazsan da seslen aşağıya, paketlerim evde yersin."

İlkim gülümsedi. Filiz abla böyleydi işte. Ofisin bulunduğu binanın alt katında yer alan kocaman restoranı eşiyle birlikte işletiyordu. Gün içinde onlarca ev yemeği, akşamına ise çeşitli mezelerle sofraları süsleyen bir balık restoranının sahibiydi. Aynı binanın hemen üst katında da İlkim ve Alp'in avukatlık büroları vardı. Bembeyaz, eski tarzda olmasına rağmen daha çok genç olan, fazlasıyla güzel bir binaydı. Hafif tarihi görüntüsü vardı ama Marmaris'e öyle güzel uyuyordu ki genç kadın burayı o sebepten bir ayrı seviyordu. Üstelik camdan baktığında uçsuz bucaksız denizi de görebiliyordu. Nefes almaya ihtiyaç duyduğu her an başını çevirdiğinde, maviyle göz göze geliyordu.

İlkim minnettar bir ifadeyle kadına baktı ve yanına kadar gelip elleriyle yanaklarını hafifçe sıktı. "Sen var ya harika bir insansın, Filiz abla. En harikasısın hem de... Bugün birkaç görüşmem var ama uğramaya çalışacağım, o muhteşem yemekleri kaçırırsam çok ayıp etmiş olurum zaten..." dedi sırıtarak.

Filiz kocaman gülümseyip kızın gözünün önüne düşen saçları geriye attı. Kısa zamanda öyle çok sevmiş, öyle benimsemişlerdi ki bu kendi halinde avukatı... İlkim'in daha buraya yerleştiği ilk ay, restoranı yağmurdan dolayı su basınca kalkıp masrafların bir kısmını kendi birikiminden karşılamak istediğini söylemesi, bu binanın hepsine ait olduğunu ve destek olmasından daha doğal bir şey olamayacağını ifade etmesi Ertuğrul ve Filiz'in kalbini ısıtmıştı. Üstelik kendi katında herhangi bir problem yoktu. Elbette kabul etmemişlerdi ancak böyle bir teklifin yapılması, üstelik de bu kadar yabancı birinden geliyor olması...

Daha o gün, davranışlarını çok sevdikleri bu kızın ne kadar iyi kalpli biri olduğunu anlamışlardı.

Ninova

"Bak, haber ver ama mutlaka tamam mı kuzum? Ben gidiyorum şimdi, Ertuğrul açılacaktı, onu yolcu edeyim. İyi çalışmalar sana, güzel güzel yap işini ama yemeğini aksatma. Oldu mu?"

"Vallahi sen böyle şeyler yaparken inan ki çok zor zaten, Filiz abla... Ellerinden sihir akıyor senin yemeklerine, bir başka oluyor ne pişirsen." Gülümsedi ve kadının yanağından öpüp masasına geri dönerken cümlelerini sürdürdü. "Aksatmam hiç merak etme, sana da kolay gelsin, Ertuğrul abiye de çok selam söyle."

Ardından Filiz ofisten çıktı, İlkim'se masasına ve hemen üzerindeki birkaç dosyaya gömülmekte gecikmedi. Çok fazla görüşme, düzenlenecek belgeler, dosyalar ve akşam telefonunu bekleyeceği bir sevgilisi varken yapması gereken ilk şey, elindeki işlere bir an önce başlamaktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra çalışmaya başladı. Ne kadar çalıştığı ya da bu sürenin ne kadar olduğunu bilmiyordu ama başını işlerden kaldırması ancak kapının tıklatılmasıyla oldu. İki yeni müvekkil görüşmesi, bir dava dosyası düzenlemesi, yazılacak raporlarla geçen birkaç saatlik çalışmadan ancak boşa çıkabilmişti. O ana kadar işlere nasıl gömüldüğünden dahi habersizdi. Tek bildiği yemek yemeye bile vakit bulamayacağını anladığında, Filiz ablayı arayıp aşağı gelemeyeceğini haber verişiydi. Çok kısa, anlık bir boşluğunda iki müvekkil arasına almıştı bu aramayı da. Haber verip kapatmış, ardından da işlerine geri dönmüştü. Kapının tıklatıldıktan sonra açılmasıyla gördüğü kişi, yorgun yüzüne bir gülümseme kondurdu.

"Eylül?" dedi yalın bir sesle. Kadının ellerine baktığında alt katta kısa bir süreliğine duraksadığını anlamamasına imkân yoktu. Ellerinde tuttuğu poşetlerde üst üste, kapakları kapalı tabaklar vardı.

"Sizinle böyle anlaşmamıştık diye hatırlıyorum, avukat hanım..."

İlkim'in kaşları havaya kalktığında Eylül geldi ve masasının üzerinde bulduğu ilk boşluğa elindekileri bıraktı. Üzerinde beyaz, ipek kumaşlı bir gömlek, bacaklarında ise soluk mavi renkte bir pantolon vardı. Kısa dolgu topuklu ayakkabılar giymiş, düzleştirdiği saçlarını ise omuzlarına bırakmıştı. Yüzünde sade bir makyaj, bakışlarında ise bir anne edası vardı. Eh, ona pek yabancı bir görünüş sayılmazdı.

"Yemek yemeyi aksatmayacaktınız, çalışırken dahi. Bu şekilde yaparsanız size anneniz gibi kızabileceğimi söylemiştiniz..."

"Eylül ya!" dedi genç kadın gülerek. Yerinden kalkıp ona gelen kadını kucakladı ve saçındaki kalemi çekip çıkardıktan sonra uzun saçlarını sırtına doğru açık bıraktı. Kalın askılı, yuvarlak yaka beyaz atleti ve kahverengi ceketinin aynısı, koyu tonlardaki sigaret pantolonuyla öylece ellerini beline yaslamıştı. "Vallahi fırsat bulamadım. Çok yığıldı iş güç..." Ardından ellerini iki yana açtı ve omuzlarını kaldırıp indirirken sessizce gülümsedi.

"Olsun, yine de aksatacağın son şey beslenmek olmalı. Hiçbir şey senin sağlığından önemli değil tatlım, inan bana buna işlerin de dahil..."

Ardından İlkim'e yardım ederek etrafı toparlayıp, Filiz'in hazırladıklarını açarak masaya yerleştirdiler. Bu sayede saatler süren çalışmasına bir mola verebilmiş oldu genç kadın. Yemeğe başladıklarında, havadan sudan başlayan konuşma bir anda İlkim'in hem ev hem de ofis komşusu Alp'e kaydı. Eylül onu aşağıda yemekte görmüştü ve geçenlerde İlkim'in anlattığı o *gereğinden fazla samimi* hareketlerinin devam edip etmediğini sormak istemişti. İlkim sorduklarını duyunca, hızla yerinden kalkıp ofisinin aralık kapısını kapattı ve büyüyen gözlerle Eylül'e bir bakış attı.

"Böyle açık alanda, üstelik de bu kadar yakındayken onun hakkında mı konuşacağız gerçekten?"

"Olmayan bir şeyi konuşmuyoruz ki İlkim, Alp'in yaptıklarını konuşuyoruz."

İlkim sessizce boğazını temizlerken Emir'in hissettiklerinin aynını Eylül'ün de hissettiğini anlamış gibi sessiz kaldı.

Alp'in nazik bir tavrı ve dili olduğu kesindi fakat bazen istemeden dozunu çok aşıyordu. *Gerçi belki de isteyerek aşıyordu.* Emin olamıyordu genç kadın.

Geçen gece elektrikler gittiğinde Alp'in İlkim'e yaptığı teklifi telefonda arkadaşına anlatma hatasını yapmıştı. Şimdi de bu konu özelinde bir nutuk geleceğini hissediyordu.

"Sınırlarını aştığını ve senin hayatında gördüğü boşlukları doldurmaya çalıştığını bir tek ben düşünüyor olamam, değil mi?"

İlkim derin bir nefes aldı. "Hayır, kesinlikle tek değilsin." Duraksadı ve çatalını salatanın içine bırakıp ellerini kucağına çekti.

"Eylül, bak... Ben, gerçekten ne düşündüğünü biliyorum. Emir de aynılarını düşünüyor, anlıyorum yani o yüzden. Ama ben buraya

Ninova

geldiğim günden beri onun destekleri sayesinde kurdum düzenimi. Evi ve bu ofisi bulmama, hatta yerleşmeme bile Alp yardım etti. Kimsenin yerini aldığı ya da boşluğunu doldurduğu yok. Zaten benim hayatımda dolacak bir boşluk da yok. Sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu Eylül çatalını zeytinyağlı sarmalardan birine batırdığı sırada. O da İlkim'den yana, kadının hissettiklerini net olarak bildiği için adamın haddini aştığını düşünüyordu. İlkim sesli bir nefes vererek omuzlarını düşürdü.

"Sadece arkadaşlığını bir anda silip atamıyorum, tamam mı? Evet, bazen sınırlarını bulamıyor bunun ben de farkındayım. Üstelik ben o çizgileri kalın, kırmızı renkle çizmiş olmama rağmen... Ama sen de biliyorsun ki benim tavırlarım belli. Ben zaten kafamda herkesi bir yere yerleştirdim. Herhangi birinizin yerinin değişeceği falan yok. Alp benim için yalnızca iyi bir arkadaş, fazlası değil."

Boğazını temizledi. Arkadaşına bakarken sesi kısık olsa da sözcükleri netti.

"Anlayacak, Eylül. Bu zamana kadar benim işaretlerimden anlamadıysa bile eninde sonunda o sürekli sözünü ettiğim sevgilim gelecek. O zaman başka bir çaresi kalmayacak."

Omuz silkti. Çatalıyla salatayı ittirdi, bıraktı.

"Alp, Emir geldiğinde geri adım atmak zorunda kalacak. Bunun yaşanmasını ve bir şeylerin mecburiyetle olmasını istemesem de bu olmak zorunda. Ha, eğer anlamayacaksa ve anlamamakta ısrar edecekse onun adına daha da bulanıklaşacaktır her şey. O zaman da onunla uğraşacak olan ben olmayacağım. Kendi bilir..."

Eylül duyduklarına mutlu olmuş gibi başını salladığında İlkim yemeğine geri döndü. Sonrasında aklına gelmiş gibi başını yeniden kaldırdı arkadaşı.

"Seninki ne zaman geliyor bu arada?"

İlkim önündeki salataya biraz limon sıkıp çatalıyla karıştırdı. "Belli değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Her şey Ayşin'in iyileşme hızına bağlı. Şimdilik en erken önümüzdeki ay gibi görünüyor."

"Anladım," diye mırıldandı Eylül. "Umarım en kısa sürede iyileşir Ayşin, zor bir süreç oldu gerçekten." Duraksadı ve doğrudan arkadaşının gözlerine baktı. "Çok özlediğin bakışlarından bile belli, biliyor musun? Sana da artık zor geliyordur."

Başını onaylarcasına sallarken burukça gülümsedi İlkim. "İkimizin de alışık olmadığı bir şey değil böyle uzun süreli, uzak mesafe ayrılıkları. Önceden deneyimliyiz yani..." Diliyle dudaklarını ıslattı ve elini havada gelişigüzel salladı. "Neyse... Onlar iyi olsun da önemli olan o benim için."

Eylül başını kaldırınca göz göze geldiler. İlkim'in gözlerinde, kendi hislerinin bir yansımasını gördü sanki. Sevgisini, aşkını ve derin bağlılığını. Kendi ilişkisi on iki yıl sürmüşken, o sürenin yarısını çoktan aşmış olan bu ikilinin de böyle bir bağlılığı olması ona mutluluk verdi. Bu şekilde bir aşka sahip olmaları kusursuz bir şeydi. İlkim ona bakarken yüzünde saf bir sevgiyle gülümseyerek devam etti.

"Çünkü biliyorum, o iyi olduğu sürece bütün yolları zaten bana çıkar. Tıpkı benimkilerin de ona çıktığı gibi..." dedi hep aklında olan bu düşünceleri sesli dile getirerek.

Eylül gülümsedi ve yemeği bitirene kadar, İlkim'in de araya sıkıştırdığı sorularıyla Doruk'la kurmaya çabaladıkları yeni düzenden bahsetti.

İkisi de şehirde yalnızlardı artık. Aileleri yakınlarda olsa da bir başlarına yaşıyorlardı. Aralarında ufak bir fark vardı.

Biri, sevdiği adamın gelişini bekliyordu.

Diğeri ise o adamın gidişine alışmayı...

"Güneş yerinde, her şey yolunda. Yanıyor eteklerim, dönüyor yanı başımda..."

İlkim'in dudaklarından kısık bir tonda dökülen şarkı, sessiz yolda attığı adımlara eşlik ederken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Aynı anda attığı adımları da söylediği şarkının ritmine uydurmuştu. Bedenini olduğu yerde çevirdi, yürümeye devam ederken daireler çizdi.

"Güneş yerinde, her şey yolunda. Dönüyor, dönüyor, dönüyor..."

Bu hissi çok seviyordu. Dünyanın kulaklarında çalan şarkıdan ve kendi adımlarından ibaret olduğunu düşünmeyi... Şarkının, *dönüyor* kısmında adımlarını dönerek atmayı seviyordu. Yalnızca bulunduğu anı düşünmeyi, mutsuz anılarını daha güzelleriyle değiştirmeyi

* Büyük Ev Ablukada - Güneş Yerinde.

Ninova

seviyordu. Artık bu mutluluğu haddinden fazla hak ettiğini hissediyordu. Ertesi günü ya da sonrasını düşünmeden, öylece o günü yaşıyordu.

Çünkü güneş yerinde, her şey gerçekten de yolundaydı.

Bütün zorluklara, hastalığının hâlâ hayatının başrolünde olmasına ve sevdiği adamla aralarında aylardır fiziksel bir mesafe olmasına rağmen Marmaris'in huzurlu sokaklarında bunları söylemek öyle kolaydı ki... Derdi tasayı bir kenara bırakıp mutlu olmak kesinlikle kolaydı.

Adımları evine ulaştığında bedenini iki yana sallayarak şarkıya mırıltılarla eşlik etmeyi sürdürdü ve anahtarlarını takarak kapıyı açtı. Sessizce eve girdikten sonra ışıklarını yaktı ve direkt ayakkabılarını çıkarıp koridorun sonundaki odasına koştu.

Biraz geç kalmıştı. Ofiste işler uzun sürmüş ve beklemediği bir müvekkille daha önlerindeki bir duruşma hakkında görüşmesi gerekmişti. Hâl böyle olunca da eve beklediğinden biraz daha geç gelmişti. Emir'in birazdan arayacağı düşünülürse, duş almak için kısa bir vakti olacaktı. Hemen eşyalarını yatağa atıp soyundu ve yalnızca telefonunu alarak banyoya koştu.

Hızlı bir duşun ardından havlusuna sarıldı ve saçlarını kurutmaya girişti. Onları çabucak hallettikten sonra iç çamaşırlarını ve kıyafetlerini seçip banyoya geri döndü. Yüzünü ve vücudunu kremlediği sırada telefonun çaldığını duydu. Ellerindeki kremden kurtuldu ve telefonu açtı fakat ekranın önünde durmadı.

"S... Selam?" dedi Emir Feza tereddütle.

"Selam hayatım," dedi sesini hafifçe yükselterek. Telefonu bir köşede lavabonun üstüne yaslamıştı fakat kameranın önünde değildi. İlkim diğer uçta giyinmeye çalışıyordu.

"Aslında seni görmek için aramıştım ama... banyonun da farklı bir izlenilirliği varmış, hak verdim sevgilim."

İlkim kıkırdadı. "Çıplağım," dedi giyinirken. "Duştan yeni çıktım."

"Ah..." diye mırıldanan Emir'i duyduğunda güldü. Böyle bir tepki alacağını tahmin etmek zor değildi. Hafifçe boğazını temizlediğinde İlkim şortunu giymekle meşguldü.

"O zaman uzakta durman daha iyi çünkü şu an buna hazır olduğumu zannetmiyorum." Duraksadı. "Uzağımdayken, ellerim sana uzanamıyorken karşımda çıplak olmana..."

Sesi sonlara doğru kısılır gibi olmuştu. Muhtemelen hislerinin yoğunluğundan dolayı değişik bir tona bürünmüştü. İlkim üzerine kalın askılısını da geçirmeden önce ameliyat dikişlerinin yavaş yavaş yok olan izini son kez kontrol etti. Kırmızılığı artık solan iz, zamanla biraz daha küçülmüştü fakat yine de yerli yerindeydi, eski hâlini koruyordu. Önünü düzeltti ve uzanıp kamerayı yasladığı yerden alırken yeniden kıkırdadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Emir'le birlikte mutfağa geçtikleri zaman, İlkim telefonunu tezgâha, kendini rahatça görebileceği şekilde yasladı. Tıka basa dolu olduğu için sadece bir fincan bitki çayının iyi gideceğini düşünmüştü. Sıcak suyu kaynatmak için ısıtıcıyı açtı ve ellerini tezgâha yerleştirip öne eğildi.

Emir'e baktığında, onun hiçbir hareketini kaçırmamak ister gibi kendisini izlediğini fark etti. Bakışları bile gülümseyebiliyordu. İlkim hayret edecek oldu ama aralarında pek fark yoktu. Birazdan o da adamın yaptığının aynını yapacaktı.

Saçları bugün çok daha düzgündü, eliyle geriye taradığı belliydi. Üzerindeki hâki yeşil gömlek teninde muhteşem görünüyordu. Sakalları kısaltılmıştı ve arka planda, Ayşin'le yaşadıkları evin bahçesi var gibi duruyordu. İki katlı evin kocaman bir bahçesi, aynı İlkim'in de burada sahip olduğu gibi büyük bir havuzu vardı. Bahçe ışıklarını ardında görünce anlamıştı adamın nerede olduğunu.

"Ben de seni bahçeye çıkaracağım şimdi," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Suyun kaynadığını duyunca en sevdiği karışık bitki çaylarından birini çıkardı. Onu açıp bardağa yerleştirdi ve sıcak suyu üzerine döktü. Bardağını alıp sahiden de bahçeye geçmek adına ışıkları söndürdü.

"Daha yeni duştan çıktın, üşütme sonra?" dedi Emir havayı sorar gibi.

"Yok ya, hava sıcak, üşürsem üstüme şal alırım. Zaten saçlarımı da kuruttum," Upuzun saçlarını omzuna doğru, öne çekti ve gülümsedi. "Hasta olmam yani, merak etme."

Bu sırada uzun masaya yerleşmek için uzanırken dışarı çıkmadan bahçe ışıklarını da açtı. Yeşil bahçeyi ve mavi, parlak havuzun sakince dalgalanan suyunu izlemeyi seviyordu genç kadın. Buraya geldiğinden

beri hayatında gelişen her şeyden fazlasıyla memnundu. Elbette buna Emir'in ve İstanbul'daki hayatının fazlasıyla uzak oluşu dahil değildi.

"Seni, her zerreni o kadar özledim ki..." dedi Emir ve sanki upuzun saçlarından burnuna çalınan yasemin kokusunu alabilmek ister gibi kısa bir an gözlerini kapattı. "İnanılmaz uzadılar yokluğumda, onlarla ilgili çok güzel planlarım var..."

"Hımm, mesela?" diye sordu genç kadın oyunbaz bir tavırla.

Emir genişçe gülümsedi. "Gelince göstermeyi tercih ederim. Anlatmak pek yeterli gelmeyecektir..."

İlkim'in gözlerinde Emir'in ellerinin saçlarına dolandığı, saçlarını avuçlarının içinde topladığı ve yumruğuna sarıp onu öpmek için saçlarını kullanışıyla ilgili anlar belirince, genç kadın bitki çayından bir yudum alarak zihnindekilerden kaçmaya çalıştı.

"Bu arada sen duşunu bu kadar geç saate bırakmazdın, bir sorun mu oldu?" Ardından aklına daha olası bir ihtimal gelmiş gibi kameraya kısık gözleriyle, bıkkın bir bakış attı. "Yine çok çalıştın, değil mi?"

İlkim dudağını ısırıp gözlerini kaçırınca, Emir Feza cevabını aldı. "Bebeğim, sana işlere dalıp kendini aksatmaman konusunda daha ne kadar yalvarmam gerekiyor? Çok istiyorsan geldiğimde önünde diz çöküp ayaklarına kapanabilirim, o zaman sözlerim senin için daha etkili olur mu?"

İlkim'in gözleri büyüdüğünde sesli bir biçimde yutkunmasına da engel olamamıştı. "Sa... Saçmalama?" Ellerini yüzüne sürttü ve küçük bir nefes aldı. Aklına dolan görüntülerin bu gece tamamen Emir'le ilgili olması ona hiç yardımcı olmuyordu. Hızlanan nefesini kontrol altına alabilmek adına konuyu değiştirmeye girişti.

"Bir müvekkilimle görüşmem uzadı. O yüzden geciktim. Bir de bugün Marmaris'teki sokakların tadını çıkararak yürüdüm sanırım. Biraz da sahile uğradım derken, öyle yani..."

"Tamam canım, ona bir şey demiyorum. Keyfini çıkardığın her anı aklına ve kalbine yaz. Geldiğimde aynılarını bir de birlikte yapacağız."

İlkim gülümsedi. Ellerini çenesinin altına yerleştirmeden hemen önce çayından bir yudum daha aldı. "Evet," dedi heyecanını gizleyemeyerek. "Tanışmanı istediğim bir sürü insan, görmeni istediğim

onlarca yer var. Çok az kaldı ve zaman azaldıkça benim sabırsızlığım da artıyor maalesef..."

"Az kaldı bebeğim. Gerçekten çok az kaldı. Benim de öyle. Gün sayıyorum, utanmasam dakikaları da sayacağım," dedi gülerek. Aynı anda başını da iki yana sallamış, altdudağını dişlerinin arasına çekmişti.

"Siz nasılsınız?" diye sordu İlkim. Bahçe koltuğunda kıvrılmış, bacaklarını kendine çekip hasır koltuğun sırtındaki minderlere yaslanmıştı. Bardağını da kucağına çekti ve masadaki mumluklara yasladığı telefona doğru bir bakış daha attı. "Ayşin nasıl?"

"İyiyiz, biz gayet iyiyiz sevgilim. Doktor bugün gelişmelerle ilgili bilgilendirdi yeniden. Çürükler iyileşiyor, kırılan kemikler de kaynamayı neredeyse bitirmiş. Omuriliğindeki ufak çatlağın ara sıra ağrı yapsa da herhangi hayati bir sorun oluşturmayacağını söyledi doktor. Riskli bir bölge olduğu için işlem yapamayacaklarını da dile getirdiğini düşünürsek, sorun olmayacağını duymak bizi biraz rahatlattı, yalan söyleyemeyeceğim. İlaçlar aynen devam zaten, biliyorsun. Şu an kayda değer tek zorunluluk fizik tedavi. Onun da sonrasında soluğu senin yanında alacağız diye umuyorum."

"Çok sevindim, çok sevindim Emir ya! Giderek düzeliyor, giderek iyileşiyor canım benim. Dört gözle bekliyorum yolunuzu..."

"İlkim abla mı o?"

İlkim onu duyup gelen kızın sesini duyunca kendinden bile habersizce kocaman gülümsedi ve Emir'in bakışlarının sola dönüşünü izledi.

"Canım," dedi sonunu uzatarak. "Benim evet, nasılsın bakayım?"

"Kaç kere yenge diyeceksin dedik, hâlâ İlkim abla diyor ya..." dedi Emir ağzının içinde homurdanarak. İlkim kıkırdadı.

"Kızı rahat bırakssana hayatım. Alışır zamanla ona da," dedi adamı uyararak.

Bu sırada Ayşin kameranın önüne gelebilmek adına Emir'in yanına oturmuştu. Emir telefonu ona uzattı ama genç kız ikisini birlikte kadraja almayı başardı. Kocaman gülümsedi aynı şekilde. "İyiyim, harikayım ben. Beni merak etme, tamam mı? Az kaldı geleceğiz yanına..." Emir uzanıp onun başının tepesinden öptü şefkatle.

"Etmez olur muyum, Ayşin'im? Aklımın yarısı sizinle Antalya'da, gözümü sorsan o zaten yollarda. Birbirinize iyi bakın, en kısa sürede de gelin benim güvenli kollarımın arasına. Bekliyorum..."

Ayşin yeniden gülümsedi. Sarıya çalan kumral saçlarını başının tepesinde bir topuz yapmıştı. Üzerinde mavi, yarım kollu bir tişört vardı ve ufak tefek sıyrıklarla dolu yüzüne rağmen bebek gibi bir suratı vardı. Emir onun kendi annesine daha çok benzediğini söyleyince, İlkim'de taşlar yerine oturmuştu. Emir'e benzeyen yüz hatları olsa da onun buğday, kavruk tenini almamıştı.

"Umarım, en kısa sürede yanındayız. Neyse, sizin konuşmanızı da böldüm böyle." Abisine döndü ve yerinden kalkarken, "Ben bir anneme bakayım abi," dedi ve kameraya son kez el sallayıp telefonu tekrar abisine uzattı. "Görüşürüz sonra, İlkim abla. Hoşça kal."

İlkim aynı onun gibi kocaman gülümsedi ve el salladı. Ardından bir sürü öpücük attıktan sonra o da genç kıza veda etti. "Görüşürüz canım, çok dikkat et kendine."

Yeniden Emir'le baş başa kaldığında, adamın bakışlarında, az önce orada olmayan bir ifade fark etti. Ancak ne olduğunu anlamaya çalışmak yerine sormaya karar verecekti. "Niye öyle bakıyorsun sen bana?" dedi genç kadın gözlerini kısarak. "Ne oldu?"

"Sana gerçekten aşk olsun," dedi Emir başını iki yana sallayarak. Bakışları kısılırken yüzünde de kınayan bir ifade belirdi.

İlkim onun yine alınganlık yapacağını anladığı an yüzüne yerleşen gülümsemeyi çaktırmamaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Yine ne yaptım hayatım, söyle?"

Emir'in bakışları İlkim hariç her yere değdiğinde genç kadın kendini tutmaya devam ediyordu. Bu ifadeye o kadar alışmıştı ki son aylarda, bu yüzden biliyordu ardından neler geleceğini. Emir Feza her bu cümleyi söylediğinde ve yüzünde böyle bir ifade belirdiğinde İlkim'e tavır yapıyordu çünkü.

Yepyeni gelişen bir huydu bu. Söylemesi bazen ağır gelse de... sevdiği kadını artık kaybetmeyeceğine dair hissettiği kesinlik sayesinde kazanmıştı belki de bu huyunu...

Sevmek biraz nazlanmak, biraz da o nazı çekmek demekti aslına bakılırsa. Karşılıklıydı.

İnsan sevdikçe, en çok da sevildikçe şımarırdı. Bir o insana, kendi insanına nazlanırdı. Acısı küçükse büyür, ilgiyle iyileşmek isterdi. Derdi azsa çok olur, dinlenmeyi arzu ederdi. Nazımı niyazımı anlasın, en çok o kişiye dökeyim derdimi, göğsünde yumuşatıp benimle tekrar paylaşsın isterdi.

Emir Feza da aynen bunu yapıyordu. Zamanında İlkim'in bu sevgiden elde ettiği o şımarıklığı kadının elinden çekip almıştı. İlkim'e nazlanıyor, derdini tasasını onunla paylaşıp hayatındaki en ufak şeyleri bile kadına anlatmak istiyordu.

İlkim bundan mutluydu, adamın hayatındaki her türlü varlığını fazlasıyla seviyor ve onun, her bir zerresine sızmasına bayılıyordu. Bu dünyada yapmayı en sevdiği şeylerden ilki Emir'i sevmekse, ikincisi onun nazını çekmekti.

"Söyleyin bakalım Emir Bey, bu gece niye kızdınız acaba bu fani dünyalıya?"

Emir başını salladı. "Bana bir kere şöyle dolu dolu Emir'im demedin ya, Feza'm demedin... Varsa yoksa Ayşin'in var senin zaten. Gerçekten bu kalp kırıldı, avukat hanım. Çok kırıldı hem de."

İlkim kıkırdadıktan sonra başını hafifçe yana eğdi ve yüzündeki küçük tebessümle sevdiği adama baktı. Emir Feza gözlerini onun yüzüne sabitleyene dek bekledi. Onun bakışlarının yumuşadığını gördüğünde gözlerini kapatıp açtı ve küçük bir nefes verdi.

"Ben sana canım diyorum, hayatım diyorum, sevgilim diyorum ama Emir'im ya da Feza'm demiyorum diye mi üzüldün şimdi sen? Sahiden mi?" Başını eğerek güldü. İçindeki bütün duyguları kahve kürelerine sığdırdı.

"Sana hissettiklerimi tek bir kelimeye sığdırmamı istiyorsan o da olsun, Feza. Ben en çok senin isminin sonuna iyelik eki eklerim, yeter ki sen iste."

"Allah'ım ya..." dedi Emir yüzündeki gülümsemeyle bakışlarını yukarı, gökyüzüne sabitleyerek. Utandığı için gözlerini kaçırmıştı fakat asla bozuntuya vermiyordu. "Sevilmek, bunu onun gözlerinde görmek ve duymak kadar güzel bir his daha yok gerçekten. Teşekkür ederim."

İlkim buruk bir ifadeyle başını eğdiğinde, ondan bunu aldığı yılların hüznünü öyle yoğun yaşadı ve hissetti ki bir anlığına nefes alamadığını hissetti.

Emir'den, kendisiyle geçirebileceği yılları ve ayları almışken onun sevgisinin hâlâ her bir zerresini ve bütün hislerini sarıyor olması, biliyordu ki en büyük şansıydı. Daha fazlasını, çok daha iyisini hak ettiğini biliyordu ama onu kendi için istemekten de geri duramıyordu.

Küçük bir nefes alıp verdikten sonra, "Ben şimdi kapatayım, etrafı falan toplarım," dedi sesini aynı tutmaya çalışarak. Aynı anda telefonu da alıp yerinden kalktı. "Seni çok öpüyorum sevgilim, yarın görüşürüz olur mu?"

Karşısındaki adam onun duraksadığını hissetmişti fakat üzerine gelmek istemedi. Sakince vedalaşıp kapattıklarında içeri geçti İlkim. Bardağını mutfağa bıraktıktan sonra bütün ışıkları söndürdü ve kendini yatak odasına attı. Büyük, geniş yatağının ortasına oturup karanlıkta bıraktı kendini.

Sessiz bir nefes aldı. Duyguları bugün ona haddinden de ağır geliyordu. Gözlerine dolan yaşları engellemek istemedi bu kez. İçinden geleni akıtmak, dilediğince ağlamak istedi.

Hayatlarından altı sene çalmıştı.

Altı koca seneyi, kendi ve Emir için hiç etmişti. Bunun farkındaydı. Bunun çok uzun süredir farkındaydı ama zamanı geriye alabilmesine imkân yoktu.

Bu hatayı geri alamaz, geçen zamanı hiç geçmemiş gibi yapamazdı.

Değişen hiçbir şey yoktu. Yine Emir'den kaçmak istese, yine ondan sırf onu çok sevdiği ve bütün bunlarla bir de onun sınanmasını istemediği için uzağında durmayı seçebilir, bunu yapabilirdi.

Sadece... artık buna gücü yoktu.

Artık kaçmak istemiyordu.

Artık bu sevginin her bir hücresine sızmasını, her bir anında onunla sarmalanmayı istiyordu. Emir'i kendinden uzaklaştırmayı istemiyordu. Ondan, bakışlarından, dokunuşlarından, sesinden, sözcüklerinden... kısacası artık Emir Feza Dağlı'dan ayrı kalmayı istemiyordu.

Bu saatten sonra tahammül edemeyeceği tek şey yalnızca bu olurdu.

Emir'den hem bedenen hem de zihnen uzak durmak.

Ondan ayrı kalmak.

Gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken, neler hissedeceğini bilemeyerek öylece oturdu. Bacaklarını kendine çekerek kollarını dizlerine sardı. Sessiz nefesler alarak yalnızlığına gömdü kendini. Ağladı.

Emir'in söyledikleri, onu kırmak için olmasa da yüreğinde bir şeylere çok derin dokunmuştu. Yıllar boyu kadından bir haber almak için beklerken, sonunda bu hislerle sarmalanışına şükretmesi öyle doğal ve gerçekti ki... İlkim dayanamamıştı.

Ağlamayı o kadar sevmese de kendini tutamadığı kesindi. İçinde tutamadığı hislerini, Emir yanına gelmeden serbest bırakmalıydı ki geldiğinde bir de onu üzmesindi bütün bunlar. Zaten onunla paylaşıp birlikte üzülecekleri onlarca şey vardı ve hepsi daha şimdiden boğazını sıkıyordu. Çok korkuyordu genç kadın. Emir'e söyleyecekleri eğer onun kaldıramayacağı şeyler olursa... İlkim onsuzlukla yeniden nasıl başa çıkardı bilmiyordu. Yeniden onsuz, yalnız kalmaktan çok korkuyordu.

Marmaris sanki bütün bu iç sıkıntısını hissetmiş gibi cama vuran yağmur damlalarıyla seslendi İlkim'e. Duydu sesini ve eşlik etti yalnızlığına. Tık tık cama vuran damlalar önce ufak ve sessiz bir yağmur biçimindeydi fakat hızlanması uzun sürmedi.

İlkim ağladı, Marmaris ona eşlik etti.

Gözünden dökülen yaşları ardı arkasına sildi ve bir daha kendi için akmayacaklarına dair söz verdi. Yaşadığı bütün bilinmezliklerin içinde, hayatın ona neler getireceğini bilemese de önündeki gelecekten en büyük dileği, Emir'i asla gitmeyecek bir şekilde geri getirmesiydi. Onu hiç almaması, son ana kadar yanında bırakmasıydı.

Bunun için çabalamaktan da geri durmayacaktı İlkim. Elinden geleni yapacak, yıllar önce yapması gerekenlerle çıkacaktı adamın karşısına; sevgisiyle, aşkıyla, bütün gerçekler ve tüm şeffaflığıyla.

Burada alıştığı hayatla birlikte Emir'in karşısına çıktığında, onun ne düşüneceğini bilmiyordu. Emir Feza onu kabul edecek mi, neler hissedecek, ne tepki verecek bilmesine imkân da yoktu. Yaşayıp görecekti.

Birbirlerini yeniden bırakıp gitmelerini kabul etmeyecekti. Hiçbir şeyi aralarında bırakmayacak, aynı şekilde gerçeklerin de arkalarında kalmasına izin vermeyecekti. Bu ilişki için seneler önce göstermediği özeni gösterecek, hak ettiği emeği verecekti. Emir ona döndüğünde artık aralarında konuşulmayan hiçbir şey kalmasın diye elinden geleni yapacaktı.

En çok çabalayan kendisi olacaktı, buna hiç şüphesi yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

♫ *dhrur, double take*

İlkim'in güçlü adımları, kısa bir süre içinde ofisinin bulunduğu binanın sokağına girdiğinde sesli bir nefes verdi. Adliyede geçen koca bir sabahın ardından soluğu ofiste almak istemişti ve en sonunda dönüyordu. Uzaktan baktığında, restoranın önünde oturan ve etamin işleyen Filiz'i görmesi uzun sürmedi. Keyifli bir gülümseme yüzüne yerleştiğinde adımlarını da aynı keyifle attı dar kaldırımlarda.

"Ablaların bir tanesi..." dedi Filiz'e doğru birkaç adım öteden seslenerek.

Filiz başını elindeki etaminden kaldırıp kocaman gülümseyerek, bulaşıcı bir neşeyle ona doğru gelen kıza baktı. "Kuzum," dedi son heceyi uzatıp ayağa kalkarken. Bugün üzerinde ince, keten kumaştan beyaz bir gömlek ve yeşil renkli, geniş paçalı viskon bir pantolon vardı. Başında yine çiçekli, boncuklu bir bandana takılıydı ve kumral, kısa saçlarını ensesinde küçük bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Tatlı, küçük bir suratı ve hep gülen bir çehresi vardı Filiz'in. Ona bakıp gülümsememek imkânsız gibiydi.

"Hoş geldin. Adliyeden mi dönüyorsun?"

İlkim başını sallayıp onun kolları arasına girdi ve kadına sarıldı. "Evet, duruşmadan çıktım. Beklediğim gibi sonuçlandı. Kendimi ödüllendireceğim, var mı bana bir şeyler bugün?" dedi Filiz'in hemen karşısındaki sandalyeye otururken.

Filiz, İlkim'e bir şeyler yedirmeyi, daha da doğrusu sevdiklerine kendi yaptığı şeyleri yedirmeyi öyle çok seviyordu ki kocaman güldü genç kadın böyle sorunca. Restoran daha erken olduğu için sakindi,

sokakta da aynı şekilde pek kimse yoktu. O yüzden rahat rahat oturdu masaya İlkim, keyfini çıkarmak istedi.

"Olmaz mı?" dedi Filiz mutlulukla. "Kadayıflı muhallebim var, fındıklı. Üstelik dolapta, soğumuştur da iyice..." diye mırıldandığında her kelimesinde İlkim'in gözleri heyecanla büyüdü.

"Resmen kalbime oynuyorsun ama sen benim, Filiz abla! Dur yardım edeyim sana," dedi kalkmaya yeltenerek ama Filiz onu durdurdu.

"Otur kızım sen, zaten gelen giden yok. Ben hemen alır gelirim şimdi. Yeni demlenmiş çayım da var, getireyim mi?"

İlkim üzerindeki mürdüm rengi ceketi çıkarırken başını mahcup bir biçimde salladı. "Vallahi zahmet olmazsa nasıl sevinirim biliyor musun?"

Filiz başıyla *tamam* der gibi gülümsedi ve etaminini alıp içeri geçmeden önce mırıldandı. "Tamam sen bak keyfine, ben hemen geliyorum kuzum. Çayıma eşlik edecek birini bulmuşum hem, ne zahmet olacak? Keyif duyarım..."

İlkim gülümsedi ve Filiz restorana girerken ceketini sandalyesinin ardına astı. Siyah, kalın askılı, bisiklet yaka bluzunun önünü düzelttikten sonra çantasından çıkardığı kıskaçlı tokayla, uzun dalgalarını başının tepesinde topladı ve ensesini açtı. Rahatlama hissiyle derin bir nefes verip telefonunu kontrol etti.

Uzun zaman sonra Seçil'den bir sesli mesaj gelmişti. Birkaç gündür düğün işleriyle şirketteki işleri öyle üst üste gelmişti ki arkadaşının neredeyse nefes alacak vakti bile yoktu. Telefon açacak zamanı dahi bulamıyordu ve bu yoğunluğun bitmesine, gerçekten kurtulmaya çok yakındı. Düğüne birkaç haftadan az bir süre kalmıştı.

İlkim arkadaşının mesajını açıp telefonu kulağına dayadığında, bütün yoğunluğu ve yorgunluğuna rağmen neşeli çıkan sesini duyunca, yüzündeki gülümseme büyüyerek gözbebeklerinin titremesine sebep oldu. Her kelimesi, dolu dolu kullandığı sevgi sözcükleri İlkim'i gözyaşlarına boğacak güçteydi. *Öyle özlemişti ki...*

"Hayatımın anlamı. Güneş ışığım. Vallahi söz, söz, söz seni yarın arayacağım. Çok özürler diliyorum, bayağı da oldu değil mi? Fırsat bulup da bir türlü arayamadım... Gerçekten özleminden ölmeme saniyeler kaldı ama azıcık dahi vakit bulamıyorum. Orkun'un annesi olmasa vallahi de billahi de yetişemem hiçbir şeye. Sağ olsun Nevra anne düğün işlerine

Ninova

yardımcı oluyor da bayağı azaltıyor benim yükümü. Onun sayesinde en azından bir arada götürüyorum hem düğün hem iş ikilisini...

Keşke sen de burada olsaydın, bir kere gülerdin yeterdi bana, keyfim yerine gelirdi. Of, Marmaris de en güzel zamanlarındadır şimdi! Sabırsızlanıyorum bir an önce gelmek için. Sen de çillenmişsindir şimdi, hep belirginleşmiştir nokta nokta yüzünde...

Ay İlkim ya... Seni çok özledim ama kuşum ben! Bunu dile getirmekle beraber, mesafelerin de soyuna sopuna bütün sevgilerimi iletiyorum yani şu an. İnan ki tutunduğum tek dal, kavuşmamıza ve kocaman sarılıp seni nefessiz bırakmama bir aydan daha az zaman kaldığını düşünmek... Orkun'u bırakıp seni alacağım diye kapına dayanmadığım her gün, bil ki yoğunluktan öldüğümden ve işten fırsat bulup oraya gelemeyişimden. Yoksa çoktan benimkini kapının önüne koymuştum... Neyse neyse çok uzattım. Ben şimdi organizasyon şirketinin masa düzeniyle ve mekânla ilgili maillerine dönüş yapacağım. Yarın ya da ertesi gün sendeyim, sakın unutma. Beni ekemezsin yani bil diye söylüyorum. Binlerce, milyonlarca kez öpüyorum seni dünyanın en dişli boşanma avukatı.

Lütfen Marmaris sınırları içindeki herkesi boşama olur mu? Mutlaka arada evli insanlar da bırak! Aşka olan inancımızı da diri tutalım yani değil mi sonuçta? Hadi, kaçtım ben. Seni çok seviyorum, görüşürüz!"

İlkim kahkahalarla dinlediği ses kaydının sonunda arkadaşına onu sevdiğine ve yarını iple çektiğine dair mesajlar atarken Filiz de elinde tepsiyle çıkagelmişti.

Telefonu kapatıp kenara bırakırken dudaklarını da birbirine bastırdı. Filiz elindeki tepsinin içindekileri tek tek çıkarıp kadının önüne bıraktığında hemen karşısına oturmayı da ihmal etmemişti. "Afiyet olsun canım," dedi ve kendi çayını da önüne çekip tepsiyi yandaki sandalyenin üzerine bıraktı.

"Ellerine sağlık şimdiden," diye mırıldanıp kocaman gülümsedikten sonra aldığı tatlı kaşığını muhallebiye daldırdı. Tatlısına odaklanmışken, Filiz'de elini çenesinin altına koymuş ona bakıyordu.

"Var mı seninkinden bir haber?" diye sordu yüzündeki küçük, bilge gülümsemesiyle.

"Benimki mi, ne benimkisi?" dedi İlkim kızarırken. Filiz ablayla bu konu hakkında pek konuşmamışlardı ama aylardır İlkim'in bir başına olmasına rağmen neden kimseyle bir ilişkisi olmadığını tahmin etmek elbette zor değildi. Filiz de aynı yollardan geçmişti, bilmez olur muydu

hiç? Güldü sakince. İlkim büyüyen gözlerinin ardından ona bakarken odağı tamamen tatlısındaydı, utanmıştı sebepsizce. "Hangi benimki?" diye sordu kısık sesle.

"Yani... ablanın geçtiği yollar da çok farklı sayılmaz kuzum. Aşkına âşık bir kadının, âşık bir hemcinsinin halinden anlayabilmesinden daha doğal bir şey olamaz. Var değil mi birileri? Var var..."

İlkim yanaklarına hücum eden kanı gizlemek adına başını hafifçe kucağına eğdi. "Var Filiz abla, çok özel biri var."

"Belli," dedi Filiz bilmiş bir gülümsemeyle. "Yüzünden, neşenden, gözünün bebeğindeki ışıltıdan belli kuzum..."

"Zor oldu... Bugüne gelebilmek çok zor oldu, Filiz abla. Çok hata yaptım, çok yanlışım var ama onun da bir bakışı var... Gülüşü, dokunuşu var." Duraksadı.

Filiz bir elini çenesinin altına koymuş kocaman gülümseyerek onu dinliyordu. Mutluluğu gözlerine ulaşmıştı, nasıl da İlkim'le o sevinci paylaşıyordu...

"Yani... öyle işte. O var... İyi ki de var."

"Güzel kızım benim. Gözlerine bakınca inşallah daima da olur demek istiyorum. Hep yanında, yakınında olsun..."

Filiz gülümsedi ve uzanıp kızın elini tuttu.

"Sıkma içini. İnsanız. Hatadan öte yolumuz yok. Kusursuz olamayız. Bizi biz yapan, bu gerçekliğe dahil eden de hatalarımızdır belki, onlardan aldığımız dersler..."

Durdu. Küçük bir gülümsemeyle kıza bakarken gözlerinde yaşanmışlığın izi vardı.

"Zaman... zaman çok hoyrattır. Daima bir anlıktır, bir göz açıp kapayıncaya kadar geçer her şey. Geçip giden hayatta, zaman her şeye ilaç olmuyor belki, her şeyi geçiremiyor. Ancak çabaladığın sürece hayat sana bazı şeyleri getiriyor İlkim'im... Sen elde edebileceklerini istemekten ve sevmekten vazgeçmediğin sürece tabii."

Parmakları kadının elini destek olur gibi sıkarken, açık renkli gözlerinde de hafif bir ıslaklık vardı.

"Bilirim, ayrılıklar lanet gibidir. Bir kez rastladın mı sanki daima seninle kalacakmış gibi hissedersin. Ama öyle değil, inan değil..."

Ardından gülümsedi. Haklıydı Filiz. Ayrılıklar çoğu insanın ve ilişkinin kaderinde vardı fakat eninde sonunda, ucunda kavuşmalar olduğu sürece bunun kıymeti de bir başkaydı.

Ninova

"Umarım yolunuz açık olur. Sevginiz her şeyin üstesinden bir şekilde gelir, size de yüklü mutluluklar getirir. Gözlerindeki o parıltı, o ışık hiç sönmesin güzel kızım..."

Sözcüklerinden sonra uzanıp İlkim'in yanağını okşadı. Ardından sokakta yükselen sesleri duyduğunda bakışları etrafa döndü ve dükkâna doğru yaklaşan kalabalık ekibi fark etti. Filiz yavaşça ayaklanırken kadına kocaman gülümsedi.

"Eh, benden bu kadar şimdilik. Devam ederiz sonra..." Yaklaştı ve kızın saçlarının tepesinden şefkatle öptü. "Keyfine bak, ben de gelenlerle ilgileneyim o arada olur mu?"

"Teşekkür ederim Filiz abla, söylediğin her şey için. Ben tatlıyı yedikten sonra kalkarım zaten. Sen hallet. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa seslenirsin..."

Ardından Filiz ona gülümseyip kızla vedalaştı ve restorana ulaşan gruba yönelerek onları içeri aldı.

Hayat, çoğu zaman herkese adil davranmıyordu. İnsanı imtihan ediyor, çeşitli zorluklarla sınıyordu. Fakat pes etmeyen ve çabalamaktan vazgeçmeyen herkes, bir gün mutlaka yaşadıklarının ederini almayı başarıyordu. Hayat eninde ya da sonunda, yaşattığı zorlukların ucunda bir karşılık veriyordu. Verecekti.

Bütün bunları düşündüğünde, İlkim de kendisi için aynı sonu bulacağına yürekten inanıyordu.

Parmakları elbisesinin eteğini düzeltirken, küçük bir nefesle İlkim kendini baştan ayağa yeniden inceledi. Bulunduğu yerde, birkaç adımda dönerek son bir kez daha baktı aynaya.

Gözlerine yansıyan görüntüden fazlasıyla memnundu İlkim çünkü bir süredir, bedeni eski çelimsizliğinden arınmıştı. Beslenmesine kendisi hariç bir sürü insanın daha dikkat etmesi, hatlarının dolmasına sebep olmuştu. Kalçası daha çıkık, beli daha kıvrımlıydı. Yanakları ve elmacıkkemikleri hafifçe dolmuştu ve zaten çekici olan İlkim, eskisinden çok daha başka bir güzelliğe sahipti artık. Elini göğüslerinin yanından başlayarak bedeninde ve elbisesinin üzerinde kaydırdıktan sonra küçük bir nefes bırakıp aynaya son kez baktı.

Bu sırada çalmaya başlayan telefonu, saniyeler içinde yüzüne keyifli bir gülümseme kondurmuştu. Elbette beklediği aramaydı bu. Yatağın

üzerine bıraktığı telefonu oradan alıp hemen açtı ve makyaj masasına dik bir biçimde yasladı. Emir'in kendisini boydan görebileceği şekilde bırakmış, yeniden aynanın önüne geçmişti.

"Nasıl sence?" diye sordu hafif tedirgin sesiyle ama telefona dönmemişti. Emir Feza'nın tarafından da hışırtılar geliyordu.

"Nefes kesici, büyüleyici, etkileyici, kalp krizi ihtimali ve derin... çok derin bir iç çekme sebebi..."

Sahiden de iç çekti sonrasında fakat hattın ucundan gelen hışırtılar, sesine boğukluk katmıştı. İlkim kıkırdayıp eteklerini düzeltti ve telefona doğru bir bakış attı. Karanlıktaydı Emir. Genç kadın kararsızca bir kez daha süzdü kendini.

"Elbise mi? Ben biraz iddialı olduğunu düşünmüştüm ama..."

"Kesinlikle inanılmaz, hem bakmaya kıyamıyorum hem de ne kadar bakarsam bakayım doyamıyorum... Fazlasıyla dikkat dağıttığını söyleyebilirim."

"Açıkçası söz konusu olan şeyin hâlâ elbise olduğundan pek emin olamıyorum."

"Elbise kimin umurunda, ben sevgilimden bahsediyorum."

Emir ona gözlerinde parıltılarla bir kez daha baktı. "Bu kadar güzel olman, daha doğrusu uzağımdayken bu kadar güzel olman bana büyük bir haksızlık değil mi sence de?"

İlkim yüzüne yerleşen gülümsemeyle telefona uzanmadan önce dudaklarındaki parlatıcıyı bir kez daha birbirine yedirdi. Makyaj masasından aldığı telefonla yatağa oturduğunda Emir'den tarafa ilk kez doğru düzgün bir bakış atabilmişti. Evde değildi belli ki. Arabanın içinde gibi görünüyordu. Saatin dokuza yaklaştığı düşünülürse hastaneye gitmek için de fazlasıyla geç bir saatti.

"Sen arabada mısın?" dedi İlkim gözlerini kısarak. Gözlüklerinin nerede olduğunu hatırlayamadığı bir haftayı bitirmek üzereydi. Kısık bakışları yüzünden baş ağrıları şiddetlenmişti ama baktığı hiçbir yerde kemik çerçeveli gözlüklerini bulamamıştı. Ya bir an önce nerede olduğunu bulmalı ya da en kısa sürede bir yenisini edinmeliydi.

"Evet," diye mırıldanan Emir, hemen ardından kadına yardımcı olmak için yukarı uzanıp tavandaki ışığı yaktı. Sarı, loş ışık yüzüne çarpıp ekranı ve çehresini aydınlattığında İlkim gülümsedi.

"Bak böyle çok daha iyi oldu işte."

Onun güzel yüzünü, geçen günlerde tıraş ettiği ve yavaştan çıkmaya başlamış sakallarını, kusursuz çehresini, ışık yüzünden daha farklı bir tonda parlayan gözlerini gördüğünde yüzündeki gülümseme büyüdü. "Bana büyüleyici diyene bakar mısınız, sen nesin peki?"

Başını iki yana salladı onunla baş edemezmiş gibi. "Şaka gibi... Gerçekliğine bir türlü inanamadığım ve yedi yirmi dört sahip olduğum bir manzaram var, inanılmaz," dedi kocaman bir gülümsemeyle altdudağını dişlerinin arasına çekerek.

Emir yüzündeki gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe eğdi ve gülüşünü, daha doğrusu utancını gizlemeye çalıştı. Dilini dudaklarında gezdirip yola çevirdiği bakışlarıyla kadını büyülemeye devam ediyordu. İlkim başını omzuna eğerken çok yakında bunu yaptığında onu nasıl öpebileceği düşüncesiyle sarsıldı. Sabırsızlığı ve özlemi, gün geçtikçe daha da dayanılmaz bir hâl alıyordu.

"Nereye gidiyorsun sen bakalım?" diye sordu İlkim onun gülümsemesini görmek isteyerek. Utandığını biliyordu fakat üstüne gitmek istemiyordu. O yüzden konuyu değiştirmeye karar verdi.

Feza'nın üzerinde siyah bir tişört vardı ve direksiyona uzanan kolundaki şişkin pazısı, buradan bile açıkça belliydi. İlkim belli belirsiz iç çekti. Emir ara ara ona bakıyordu ama asıl dikkati, olması gerektiği gibi yoldaydı. Gözleri önüne odaklı olsa da kulağı kadındaydı.

"Annemin yanından dönüyorum. Bir kez daha şansımı denemek istemiştim ama bugün hastanede nöbete kalacağını öğrendim. Babam evdeydi sadece. Annem de hiç sevmez öyle çalıştığı yerde aile üyeleriyle samimi ilişkileri. Hastaneye gidemiyorum yani. Yasak bölge. Ayşin'in yanına dönüyorum ben de şimdi. Ya sen, sevgilim? Şu geçenlerde bahsettiğin partiye mi?"

İlkim başını salladı. "Evet ama hâlâ çok kararsızım. O kadar hazırlandım ettim, gitmezsem de boşa olacak. Niyeyse bir tuhafım bugün. Ayaklarım geri geri gidiyor sanki. Bilemedim hiç..."

"İçine sinmeyen, seni rahatsız eden bir şey ya da birileri mi var? Ondan mı gitmek istemiyorsun?"

"Yok aslında. Kimse benim huzurumu kaçıramaz, biliyorsun. O izni kendimden başka kimseye vermiyorum." Ardından omuz silkerek sırıttı. Kendisinin en büyük düşmanı yine kendiydi böyle durumlarda.

"Sebebini bilmediğim bir şekilde kararsız kaldığım için böyleyim. Bir yanım git, değişiklik olur diyor. Bir yanım otur evinde, bak keyfine... İkisinin arasında kaldım."

"Neden ilkini dinlemiyorsun? Hem biraz değişiklik sana da iyi gelir." Ardından omuz silkti, aynı anda dudaklarını da hafifçe bükmüştü Emir. "Biraz arkadaşlarınla konuşursun, vakit geçirirsin. Geldiğimde, benden başka kimseye vakit ayırmana izin vermeyeceğim ne de olsa. Seni tamamen kendime saklamak konusunda kesin kararlarım ve bize dair büyük planlarım var."

"Hımm... Git diyorsun yani?" Yerinden kalkıp telefonu komodine yasladı ve birkaç adım attı geriye doğru. Ellerini bedeninin üst kısmından aşağı doğru işaret eder gibi indirdi ve sordu. "Peki elbise?"

"Keşke onu çıkarabilmek için bu gece yanında olsaydım."

"Emir Feza!" dedi İlkim çığlık atar gibi. Bedeninin her bir santiminde hissettiği yangın kalbini de sardı. Ellerini yüzüne kapatıp durdu ve makyajını bozmamak adına sakinleşmeyi bekledi. "Böyle şeyler söyleyeceksen kapatıyorum," dedi mırıltıyla.

Emir yüzündeki çapkın gülüşü sessizce silerken kadına gözlerini kısarak baktı. "Tamam, anladım. Ben de söylemek yerine göstermeyi tercih ederim zaten bebeğim."

İlkim ellerini beline atıp beklemeye başladığında topuklu ayakkabısının başını da sabırsızlıkla yere vurdu. Emir gülerken omuzlarını düşürdü. "Elbisen harika sevgilim, üzerinde de muhteşem duruyor. Zaten fazla uzak da değil mekân. Tedirgin olma. Git ve gecenin tadını çıkar. Hiçbir şey için endişe etmene gerek yok. Harika bir akşam geçireceksin. Seni seviyorum. Yarın durum raporu için sabahtan arayacağım, sakın çok fazla içme..."

Kadın kocaman gülümsedi ve eğilip kameraya doğru bir öpücük attı. Tek yudum bile almayacağını biliyordu ama keyifle eklemesi İlkim'e küçük bir kahkaha attırmıştı. "Tamam, merak etme sevgilim, geceden kalma olmak için fazlasıyla yaşlandım. Yarın görüşürüz. Ben de seni seviyorum."

"Kapatmadan önce..." diye mırıldandı Emir. Yandan, keyifli bir gülümsemeyle baktı kadına. "Geldiğimde, o elbiseyi benim için de giyeceğine söz ver."

Başını salladı İlkim. "Söz veriyorum," dedi net bir sesle. Gözleri Emir'in gözleriyle buluştu. Yeniden gülümsedi altdudağını dişleyerek.

Ninova

"Ne istersen onu giyeceğim, Feza. İstersen bir, istersen üç gece... Tamam mı?"

Emir bunu beklemiyor gibi donakalınca İlkim kıkırdadı. Muhtemelen zihninde canlanan görüntüler pek masum sayılmazdı. İkisi de sabırsızlığın son sınırında geziniyorlardı. İlkim söyleyeceklerini söylemiş bir biçimde, eli belinde sessiz kalınca Emir sert bir soluk almıştı.

"Dilimi eşek arıları soksun benim tamam mı, ağzıma tüküreyim ben kendimin... Ama hak ettim. Hak ettim bunu, biliyorum. Kiminle konuştuğumu bilmez gibi söylediğim laflara bir bak. Aptalım, büyük aptalım." Ardından derin bir nefes alıp yüzünü sertçe sıvazladı.

"Sevgilim hakkında düzgün konuşursanız sevinirim, Emir Bey," diye mırıldandıktan sonra bileğindeki ince kordonlu saatten zamanı kontrol etti. "Ben yavaştan çıksam iyi olacak sanırım. Kaçıyorum o yüzden, seni çok seviyorum sevgilim. Öpüyorum da aynı zamanda. Görüşürüz."

"Ben de bebeğim, görüşürüz. İyi eğlenceler," dedi Emir ve yüzlerinde keyifli bir gülümsemeyle telefonu kapattı ikisi de.

Gece, iyi dilekler ve seni seviyorumlar ile başlamıştı fakat nasıl biteceği, en az nasıl devam edeceği kadar belirsizdi.

İlkim bardağını dudaklarına doğru götürdüğünde, dibinde dikilen arkadaşının onu izlediğinden haberi yoktu. "Sen niye gerginsin bu kadar?" diyen sesini duyunca ancak o zaman kadına döndü İlkim.

"Omuzların birazdan seni burada bırakıp gidecek gibi sanki, azıcık rahat bıraksana kendini huysuz ama tatlı kadınım."

Hemen yanında dikilen Sedef'e baktığında ifadesi kırıldı ve biraz daha büyük, daha sahici gülümsedi İlkim. Sözcükleri yılanı bile deliğinden çıkarırdı Sedef'in, tanıdığı en sempatik kadınlardan biriydi. "Gergin değilim aslında, çok mu kasıntı duruyorum?"

Zamanında aynı dava üzerine birlikte çalıştığı, o zamandan beri fazlasıyla sevdiği avukatlardan biri olan kadınla göz göze gelince; koyu kumral saçlarına, porselen tenine ve ona çok yakışan çelik mavisi elbiseye baktı sırayla. Kabarık yarım kollu, kalp yakalı ve belinde kalın, tokalı kemeri olan bir elbiseydi Sedef'in üzerindeki. Dizlerinin biraz üstünde bitiyordu ve bantlı, gümüş rengi topuklular elbisesinin kemeriyle uyumlu görünüyordu. Kulağındaki büyük küpeler, elindeki

şampanya kadehi ve yüzünde kendisine baktığında oluşan tatlı gülümsemeyle; barodaki en sevdiği avukatlardan biriydi aynı zamanda.

"Yok, kasıntı demeyelim de... ne bileyim, huzursuz gibisin sanki biraz. Canın mı sıkkın, bir şey mi oldu merak ettim." Sedef sözcüklerinin ardından duraksamış ve elini kadının omzuna koyup ona doğru yaklaşmıştı.

"Aşkım, sen yoruldun mu yoksa? Bak yorulduysan kaçırayım seni hemen... İstersen sahile gideriz. Tertemiz hava alırız beraber. Burada millete bakıp boş boş sırıtmaktan iyidir."

Ardı ardına sorularını dizmeye başlayınca İlkim gülümsedi ve başını sallayıp onu durdurdu. Hastalığını bilen nadir insanlardan biri de Sedef'ti. Önceki yaz birkaç haftalığına Marmaris'e geldiği zaman öğrenmişti o da. Bir krize bizzat şahit olmuştu ve yaşadıklarının bundan ibaret olmadığını, büyük sorunlar olduğunu hissetmişti. İlkim'e istese de anlatmaktan kaçamayacağını ve ne kadar uzun süre saklarsa, bunu öğrendiği takdirde kendisine o kadar bela olacağını söylemişti. Gözyaşlarıyla anlattığı birkaç insandan biri de oydu bu yüzden... Sedef, İlkim'in Marmaris'teki hayatının tamamen içindeydi.

"İyiyim ben güzelliğim, iyiyim. Teşekkür ederim ama yorulmadım..." Eliyle saçını hafifçe düzeltti ve dağılan tutamları kulağının ardına attı. Etrafa kısa bir göz gezdirdikten sonra bedenini ona doğru eğdi.

"Asıl sen keyif alsan ya şu davetten biraz? Gece boyu benimle ilgilendin durdun. Bakıcılığım senin boynuna kaldı," dedi İlkim bakışlarını elindeki alkolsüz kokteyle çevirirken. Herkese yük oluyormuş hissini bir türlü atamıyordu içinden. Mahcubiyeti gözle görülürken gülüşü de hafifçe soldu. Sedef de ondan pek farklı sayılmazdı. Kıvrımlı, kıpkırmızı dudaklarına dayadığı kadehten büyük bir yudum alırken duydukları yüzünden ifadesini ekşitmişti.

"Aa! O ne biçim bir laf öyle, Allah aşkına? Lütfen ya! Ben duymadım, sen de hiç söylemedin böyle bir şey..." Omuz silkti ve hafifçe gülümsedi. "Yirmi sekiz yaşında, kocaman kadına neyin bakıcılığını yapacağım? Hadi sen bana bakıyor olsan neyse, ben yirmi yedime daha yeni bastım sonuçta..."

İlkim kıkırdayınca Sedef kadının koluna girdi. "Boş ver onu bunu da bak şimdi ne göstereceğim sana," dedi onu kendine çekerek. Kadehine sarılı elinin işaretparmağıyla ilerideki erkek grubunu işaret etti. "Şu grubu görüyor musun?"

Ninova

İşaret ettiği yerde birbirinden uzun üç adam duruyordu. İkisinin sırtı onlara dönükken birinin yüzü onlardan tarafa doğru bakıyordu. Üçü de jilet gibi takım elbiseler giymişti.

"Hıhı," dedi İlkim arkadaşının sorusunu cevaplamak adına. Ardından biraz daha dikkatli baktığında, yüzü onlara dönük olan adamın bakışlarının ara ara onlardan tarafa, daha doğrusu Sedef'e kaydığını fark etti. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona döndüğünde, Sedef'in de adamla bakıştığını görmeyi beklemiyordu. Gözlerini kıstı. Sedef'in gittikçe büyüyen gülümsemesini ve derinleşen bakışlarını fark edince İlkim aralarına geçti. Ardından adamla arkadaşının görüşünü kesti.

"Ne olmuş o gruba, Sedef Hanım?" diye mırıldandı dikkati kendine çekerek. Sedef dudaklarını birbirine bastırıp kadehini iki eliyle kavradı ve sonunda arkadaşının gözlerine baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Az önce senin de şahit olduğun üzere, o bakıştığımız çocukla birlikte gibiyiz biz."

"Hımm, gibisiniz... Gibiyiz nasıl oluyormuş, Sedefciğim?"

Sedef kalın dalgalı saçlarını düzelttikten sonra kadehini tek dikişte bitirdi. Sertçe yutkunurken parlak gözleriyle kadına bakmak için başını da hafifçe kaldırdı. Dudaklarını hafifçe ıslatıp sessiz bir de nefes verdiğinde sözcükleri zihninde toparlamaya çalışıyordu. Bardağını kenardaki yüksek masada duran boşluğa bırakırken olanları anlatmak için İlkim'e biraz daha yaklaştı.

"Yani şöyle... Şimdi ben Muğla'da bir bürodayım biliyorsun. O da birkaç ay önce başka bir bürodan transfer oldu bizimkine. Başlarda normal bir ilgi zannettim. Sonuçta yeni bir yüz, yeni biri. Fakat alakası yokmuş. Ya da en azından... bu yalnızca benlik bir şey değilmiş." Duraksadı. Dudaklarını ısırdı hafifçe.

"İlkim, bir görsen... Bana karşı ilgisi, yüzüme bakış şekli, gülümsemesi... Ay ne bileyim bir farklı geliyor bana. Sadece o da değil, insanlarla konuşma şekli, iletişimi, davranışları... Her şeyi ya, her şeyi. Aynı ortamda olmak bile inanılmaz heyecanlandırıyor beni. Hep bana baksın, alakalı alakasız her şeyi benimle konuşsun, gözleri ilk beni bulsun istiyorum. Olabilir mi böyle bir şey?"

İlkim kıkırdadı. Başını sallarken elini de arkadaşının omzunun biraz aşağısından koluna koydu. "Oluyor tatlım, oluyor. Adına da aşk deniyor, yani kabul edersen..."

Ninova

"Bu kadar kısa sürede mi? İlkim daha dört ay bile olmadı. Yani evet, ben hoşlandığımı kabul ediyorum ama aşk... O da bana karşı böyle hissediyor mu bilmiyorum ki... Birlikte güzel vakit geçiriyoruz ama o kadar. Adamla yatıyorum diye kendi kendime gelin güvey olmak istemiyorum. Ama yine de hayatımda kalsın ister miyim? Vallahi kim istemez, bir baksana..." dedi sonlara doğru sesine yerleşen yoğunlukla. İlkim omuz silkti hafifçe.

"Kızım benim sevgilim var, niye bakayım elin adamına?"

"Ay delinin zoruna bak. Yahu nikâhına al demedik, bir bakacaksın sadece. Kısmetse ben alacağım onu," dedi. Yüzündeki gülümseme yamuk bir hal alınca, İlkim başını iki yana sallayarak güldü.

"Bak bak," dedi dürterek. "Ay, bak!"

"Tamam tamam, sus."

İlkim arkadaş grubuna döndü ve Sedef'in işaret ettiği adama bir bakış daha attı. Loş ışıkta gördüğü kadarıyla esmer teni, açık renkli gözleri vardı adamın. Yüzünde belli belirsiz bir sakal ve omuzlarına dökülerek ensesini kapatan, hafif uzun saçları vardı. Ara ara onlardan tarafa dönen bakışlarına bakılırsa, dikkati tamamen konuştuğu insanlarda değildi; Sedef'teydi. Üzerinde koyu mavi bir takım vardı onun da. Sedef'in onu etkilediği ve elbisesinin rengini çıtlattığı belliydi. Severdi böyle şeyleri.

"Ne diyeyim? Allah sahibine bağışlasın, Sedef'im. Umuyorum sensindir bahsi geçen o kişi..."

"Sağ ol tatlım, sağ ol. Kısmet bu işler. Hiç belli olmaz..."

"Ee, bir adı var mı arkadaşının? Sabahtan beri *bu* diye bahsediyoruz ya çünkü kendisinden..."

"Aa, söylemedim mi? Çağatay ismi. Çağatay Ataç. Sedef Ertekinler'in en yeni takıntısı. Başına bela olacağım yeni adam kendisi."

"Saçmalamasana, senin gibi bela mı olur? Böyle fıstık gibi, işinin gücünün sahibi kadını bulursa öpsün başına koysun."

Sedef küçük bir kahkaha attı ve altdudağını ısırdı. "Egomu okşadın bebeğim, teşekkür ederim. Ben içkimi yenileyeceğim," dedi az önce bıraktığı bardağı alıp elinde sallayarak. "Gelir misin benimle, yoksa biraz da tek tabanca mı?" Gözleriyle de etrafı işaret etmişti konuşurken.

"Ben bir nefesleneyim diyorum, hazır deniz de dibimizdeyken... Teşekkür ederim canım. Bak sen de keyfine. Gelişmeleri de mutlaka

Ninova

dinlemek isterim bu arada, sonrasında neler olacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

Sedef cilveyle gülümsedi ve arkadaşına havadan sesli bir öpücük atıp uzaklaştı. İlkim tebessüm etmeden duramadı o böyle yapınca. Onu izlemeyi bırakıp etrafına bir kez daha göz attı fakat tutunacak pek de bir şey yok gibi duruyordu. Aynı anda yüzüne esen serin meltemi hissedince küçük bir nefes aldı ve tahta iskeleye benzeyen zemin üzerinde birkaç adım atıp korkuluklara yaslandı.

Mekânın açık alanı, sahilin hemen dibindeydi. Etrafta içki stantları, alkol barı ve açık büfe masaları vardı. Az, öz konuk vardı ama yine de kalabalık sayılırdı. İçeriye bir bakış daha attı. Kısık uğultular, alçak sesli müziğe ahenkle karışıyordu. İlkim bir süre kenarda, yüzüne esen serinliği hissederek öylece bekledi. Samet'le Melike'yi de görememişti zaten. Birkaç arkadaşıyla daha konuşmuş fakat sahile inme isteği halen geçmemişti.

En sonunda, Sedef'i Çağatay'a yakın bir yerlerde görünce sessizce sıyrıldı davetten. Kısa bir an göz göze geldiklerinde, arkadaşına etrafta olacağını işaret etti ve davet mekânının bir ucunda yer alan merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenlerin sonu, sahil kumlarına direkt bir geçiş sağlıyordu. İlkim dikkatle eğildi ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp onları eline aldı.

Çıplak ayaklarını serin kumlara bastığında yüzünde güçlü bir gülümseme oluştu. Mutlu olması bu kadar kolaydı işte. Sahil, deniz, kumlar...

Dalgalanan deniz, kumlara her çarptığında gelgitle birlikte oluşan köpükler, gökte açıkça görülen dolunay, kopkoyu suya dökülen parlak ay ışığı ve kendini yalnızca bu manzaraya, bu şehre ait hisseden bir kadın.

Resim neredeyse tamam sayılırdı.

Denizin kıyısında dolanırken adımları serin kumların içinde kayboluyordu. Hafif bir serinlik bedenini ürpertti fakat umursamadı. Bugünü, özellikle bu anı zihnine kazımak istedi. Daha sonra aynını yaşayabilmek, aynı hisleri yeniden anımsayabilmek istedi. Bu tabloya dahil olsun istediği biri daha vardı çünkü.

Tenine çarpan bir dalga daha bedenini istemsizce titretince, ellerini kollarına ve bedenine sardı. Üşümese de sebepsizce ürpermesine engel olamamıştı.

"Sanırım en son konuştuğumuzda bana havanın yeterince sıcak olduğundan bahsetmiştiniz, sevgili meslektaşım."

Tanıdık, derinden gelen ve her bir kelime vurgusunu ezbere bildiği, o tok ses. Esen rüzgâr, hafif bir uğultuyla kulaklarına doldurdu o kelimeleri.

İlkim'in gözleri şaşkınlıkla büyürken kaşları da aynı hızla çatıldı ve bir an, içinde bulunduğu durumu kavrayamadı. *Yok artık,* dedi iç sesi. *Adamın sesini kafasının içinde de mi duymaya mı başlamıştı artık?*

Bakışları ve bedeni ani bir refleksle sesin geldiği yöne, yani ardına döndü.

Fakat duyduğu ses, elbette kafasının içinde değildi.

Çünkü sesin sahibi tam olarak karşısındaydı. Oradaydı, öylece dikiliyordu.

"Öyleyse neden şu an üşüdüğünüzü hisseder gibiyim?" Durdu, kocaman gülümsedi. "Yoksa yanlış mı düşünüyorum?"

"E... Emir?"

"Sürpriz."

Bakışları ona kocaman gülümseyen adamı bulduğunda, gözleri saniyeler içinde doldu. Adam elleri cebinde, üzerindeki deri ceket ve siyah tişörtle gecenin karanlığında öylece dikiliyor ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle kadına bakıyordu. İlkim'le aralarında birkaç adımdan biraz fazlası vardı ve ikisi de kımıldamıyordu. *En azından İlkim kımıldayamıyordu.*

Emir ellerini cebinden çıkarıp kollarını iki yana açtı ve dişlerini göstererek kusursuz bir ifadeyle gülümsedi. Altdudağını dişledikten sonra dudaklarını hafifçe ıslattı. Kadının şoka girmiş bakışlarını fark edince başını küçük bir çocuk gibi omzuna doğru eğdi.

"Sıkı bir kucaklama bekliyordum aslında ama?"

İlkim girdiği şoktan ancak çıkabildiğinde başını iki yana salladı ve sarsak adımlarını adama doğru attı. Hızlandı ve en sonunda koşar adımlarla kendini Emir'in kollarına attığında adam onu sıkıca kucaklayıp kolaylıkla havaya kaldırdı. Bedenine belinden sarılan kolları hissettiğinde, kendi kollarını da adamın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı ona İlkim. Ardından yüzünü onun boynuna gömerek derin, güçlü bir nefes aldı. "Emir!" dedi iç çeker gibi.

"Bebeğim..." diye mırıldanan adamın da onu ve hislerini havada yakalamasıyla huzur doldu içi.

Ninova

Hızla ve sanki kulaklarındaymış gibi atan kalbi, içinde kol gezen bütün duyguların yoğun hissi ve dolan gözlerinden süzülen yaşlarla sıkıca sarıldı adama. Bayılacak gibi hissetti. Bedeni tir tir titriyordu.

Marmaris'te, en sevdiği yerlerden birinde, ait olduğuna inandığı şehirde, sevdiği adamın kollarındaydı. Gözlerinden dökülen yaşlar şiddetlendi. "Gelmişsin! Bana gelmişsin..." diye fısıldadı zorlukla. Boğazında koca bir yumru vardı ama bütün hücrelerinde hissettiği mutluluğun kelimelerle ifade edilmesi tam olarak imkânsızdı. İlkim kalbinin hızlandığını biliyor, aynı zamanda da yeniden doğduğunu hissediyordu.

"Geldim," dedi Emir yüzündeki gülümsemeyi sesine yansıtarak. "Sana geldim sevgilim. Çok... Çok özledim." İlkim'in boynuna bastırdı yüzünü ve onu kollarında daha da yukarı kaldırarak derin derin öpücükler, ardı ardına soluklar aldı teninden. İç çeker gibiydi aldığı nefesler. İlkim'in kokusunda soluklandığı açık ve netti.

"Hoş geldin..." dedi İlkim hıçkırır gibi ve başka tek bir kelime daha edemedi. Ona çok daha sıkı bir biçimde sarılırken, sessizce akan gözyaşları makyajını bozsa da umursamadı. Aynı şekilde, Emir Feza'nın deri ceketini ıslatmasıyla ilgili konuyu da düşünecek durumda değildi.

Öyle beklemiyordu ki bunu ve mutluluktan öyle nefesi kesiliyordu ki bir türlü adamın gerçekliğine inanamıyordu.

Emir gülümsemesini silmeden onu havada hafifçe salladı. İlkim'in bedeni ve ayakları sallanırken küçük bir kız çocuğu gibi hissetti kendini. Hemen sonrasında Emir onu yere indirdi ve yaşlarla parıldayan gülümsemesine bakarken, elini yüzüne uzatıp gülümsemesine dökülen gözyaşlarını sildi.

"Hemen ağlamaya başlarsan olmaz ki ama... Hani hep güzellikler, mutluluklar demiştik artık?"

"Hayatımda bundan daha güzel bir an yaşadım mı bilmiyorum," dedi küçük bir hıçkırıkla. "Ya da daha mutlu..."

Emir'in dudaklarındaki gülümseme hiç değişmeden uzanıp kadını sakince öptü. Alnını, iyice uzayan ve dalgaları sırtına dökülen saçlarının başladığı yeri, başının tepesini, yanaklarını, yüzünde boşluk bulabildiği her yeri öptü sırasıyla. Öpücükleriyle sildi gözyaşlarını.

"Ağlama yine de... Bakayım sana," dedi çenesinden tutup kaldırarak. İlkim gülümsediğinde, birbirine karışmış kirpikleri ve soluk teninde kızaran yanaklarıyla öyle güzeldi ki... Emir de kocaman bir

gülümsemeyle baktı sevgilisinin gözlerine. Dikkatle, özenle sildi gözyaşlarını. Çenesini yeniden kavrarken kadının bedeni de halen onun tutuşundaydı. Yalnızca parmak uçlarını basıyordu yere. Onu yukarıda tutan Emir'di. Elini yanağından ensesine kaydırıp sessizce okşarken, yüzünü de kendininkine doğru kaldırıp dudaklarına bir milim kala durdu.

"Çok bekledim," dedi zorlukla soluklanır gibi. Dudakları onunkilere değdi, öpmedi ama tenlerini hafifçe birbirine sürttü. "Öyle çok bekledim ki daha fazla sabrım da tahammülüm de kalmadı sensizliğe," diye fısıldadı ve durmadı. Devam etti. "Geldim o yüzden, sana geldim. Dayanamadım. Eğer senin de iznin varsa, tahsilatımı alacağım artık."

İlkim dudaklarını daha yukarı kıvırabilir miydi bilmiyordu ama başını aşağı yukarı sallarken, yüzündeki gülümseme ve tenine sabitlenen bakışların güzelliği canını yakıyordu.

Emir sertçe nefeslendi ve bakışlarını kadının dudaklarına indirirken. "Sonunda," diye fısıldadı ve dudaklarını onun dudaklarına kapadı.

Adamın sıcak dudakları, kadının hafifçe üşümüş dudaklarına kapandığında tamamlandılar sanki. Emir, dudaklarının arasına İlkim'in dudaklarını alırken derin bir iç çekti, boğuk bir inlemeyle dudaklarını talan etmeye başladı. Bedenini kendininkine iyice yaslarken İlkim'in boğuk mırıltısı da kalan son sabrını hiç etti. Dili dudaklarının arasından içeri sızdı ve onunkine sarıldı. Teninin her bir noktasını öpmeye ant içen Emir, dudaklarında baskıyla berelemediği, öpmediği yer bırakmadı. Anın içinde, ikisi de arzunun yoğun bulutuna hem esir hem de acımasızca hapsolmuşlardı.

Sahilde, belki Marmaris'te, hatta onun da ötesinde tüm dünyada yalnızca ikisi kalmış gibi öptü İlkim'i.

İlkim ondan başka kimsesi kalmamış gibi sardı kollarını Emir'e.

Yaşamak için birbirlerinden hariç bir de nefes almaya ihtiyaç duyduklarını hatırladıklarında, zorlukla ayrıldı dudakları. Yine birbirlerinin soluklarında nefeslenirken İlkim güçlü bir biçimde sıktı Emir'in ensesini. Kıpkırmızı tırnakları battı saçlarının bittiği o yere. Kızaran yanakları, henüz yaşları kurumamış gözleri ve ıslak dudaklarına baktıkça içi giden sevgilisine baktıktan sonra kapattı gözlerini. Gülümsedi. Alnını onun yanağına yaslayarak nefes alıp verdi. Emir sıkıca okşadı yanağının üstünü. Burnunu yasladı tenine.

"İyi ki geldin," dedi genç kadın güçsüz bir fısıltıyla. Dalgalar sahile vurmaya ve hafif bir rüzgâr esmeye devam ederken İlkim daima bu anda kalmak istedi. Bu anı bir kavanozun içine koyup saklamak istedi.

"Aynısını düşünüyorum," diye mırıldandı Emir boğuk bir sesle. Bakışları halen kadının dudaklarındaydı. İç çekip alnını onunkine yasladı ve derince nefeslendi.

Saatler kaçı gösteriyordu, günler hangi sayıları ifade ediyordu ya da neye denk geliyordu diye soracak olursanız, hiçbirine cevap verebilecek halleri yoktu İlkim ve Emir'in. Aynı şekilde zamanın da kendileri için pek önemi olduğu söylenemezdi.

Saniyeler içinde Sedef'le vedalaşıp partiden ayrıldılar ve Emir'in yeni arabasına -ki bu yine Mercedes'in büyük bir SUV modeliydi, kocamandı ve içi simsiyah deri koltuklarla, geniş bir ön panelle kaplıydı- yerleştiler birlikte. Sessiz başlayan yolculuk, birbirinden bir an olsun ayrılmayan ellerinin daima bu şekilde kalması ümidi ve isteğiyle doldurdu kadının içini.

Parmakları, Emir'in parmaklarına sarılıyken İlkim yüzündeki gülümsemeyi bir an bile silemiyordu. Kulaklarına varan tebessüm, kalbinden yansıyordu ve bir an olsun eksilmiyordu mutluluğu.

"Ne oldu da erken gelmeye karar verdin, Feza? Hayır, şikâyet ettiğimden değil ama Ayşin'i orada bir başına bırakmak senin öyle kolay yapacağın bir şey gibi gelmiyor bana. Aklın hep orada kalır şimdi..."

Emir direksiyonu tek elinin ayasıyla çevirirken, gülümsemesi yerini korudu ve birleşen ellerini kaldırıp İlkim'in eline sesli bir öpücük bıraktı.

"Dayanamadım dedim ya... Sebebim sensin. Ötesine ihtiyacım var mı sence?"

"Yok... yok tabii ki sevgilim ama onu kastetmediğimi biliyorsun... Ayşin iyi, değil mi?"

"Ayşin iyi güzelim, hem de fazlasıyla iyi. Ters bir durumda olsaydı bırakıp gelmek daha zor olurdu ama içim rahat. Annesi yanında. Fizik tedavisi bitti, hiç pes etmediği için beklenenden çok daha iyi ve hızlı bir ilerleme kaydetti. Doktoru onu bir iki hafta daha kontrol altında tutacak, gidip gelecek hastaneye ama artık benim yanında durmama gerek yok. Zaten ben de son zamanlarda fark ettim ki onu iyice boğuyorum artık."

Emir kaşlarını kaldırdı ve hafifçe omuz silkti. "Her şeyin fazlası zarar demişler. Sevgimle biraz fazla çullandım sanırım üstüne, nefes aldırmadığımızdan şikâyet edip duruyor. Haklı da... Hem annesi hem ben... iyice bunalttık kızı bu süreçte. Ben de ona biraz alan tanıyayım istedim."

Üstüne düşmeleri zaten onu düşündükleri için değil miydi? Kolay bir kaza geçirmemişti, halen hasarlarını atlatmaya çalışıyordu. Emir Feza, İlkim'in bakışlarını fark edince duraksadı. Sonrasında başını hızlıca iki yana salladı.

"Lütfen daha fazlasını sorma... *Kovdu beni* diyemiyorum çünkü gururuma dokunuyor. O yüzden kurcalamazsak çok sevineceğim."

İlkim'in gülümsemesinin küçük bir kıkırtıya, hatta hafif bir kahkahaya dönüşmesi çok kısa zamanını aldı.

"Kovdu derken... Ayşin seni kovdu mu?"

Emir burnundan bir nefes verip gözlerini devirdi. Kırmızı ışıkta durduklarında bakışlarını yanında oturan sevgilisine çevirdi. Yüzünde küçük, belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. İlkim her ne kadar yolcu koltuğunda oturuyor olsa da bedeni tamamen Emir'e dönüktü. Başını koltuğun üst kısmına yaslamış bir hâlde yalnızca onu izliyordu. İkisinin de yüzünde huzurlu birer ifade vardı.

"Aynen öyle yaptı. Hatta, '*Senin sevgilin yok mu, gidip biraz da onu bunaltsana? Yemin ederim başımın tepesine tünemiş akbaba gibisin abi, bir nefes aldırmıyorsun ya!*' dedi direkt."

Yeşil ışıkla birlikte hareket ederken başını sıkıntıyla iki yana salladı. Yüzünde de bu durumdan duyduğu rahatsızlığı açıkça belirten bir ifade vardı. Resmen somurtuyordu! Her kelimesini hatırlamasına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı İlkim. Emir'se anlatmaya devam etti.

"Bitmiş hayatım, gençlik gerçekten bitmiş. Abisine kullandığı laflara bir bakar mısın ya, yok başına tünemiş akbabaymışım, yok başka uğraşacak kimsem yok muymuş, gidip biraz da sevgilimi bunaltacakmışım. Hayır diyemedim de *seni sevdiğimden yapıyorum* diye. Dilim tutuldu. Koskoca avukat adamım, bir de yetmez gibi koca şirkette baş hukuk müşaviriyim. Ulan şurada otuzuma ne kadar kaldı ki... Karşımda Ayşin olunca tutuldum kaldım sanki, açamadım bile ağzımı."

Kaşları çatıldı. İçerlemişti bu duruma, belliydi.

Ninova

"İlkim ya... Çaktırmadım ama gerçekten çok üzüldüm sevgilim ben, sahiden üzüldüm."

İlkim dayanamazdı. Dudaklarını büzüp elini sevgiyle ona, sakalları yeni yeni çıkmaya başlamış yanağına uzattı. Trafiğin olmadığı, sakin bir noktada olduklarını fark edince uzanıp öptü sesli bir şekilde. Yeniden koltuğuna dönerken, "Oy..." diye mırıldandı.

"Hiç kıyamam sana ben... Ayıp etmiş ama Ayşin sana, çok ayıp etmiş sevgilim. Sen de dursaydın karşısında, baksaydın boncuk gözlerinle, deseydin ki; *'Sen sevgilim benden bıkar mı zannediyorsun, bayılıyor o bana. Giderim onun yanına, hiç de şikâyetçi olmaz bir kere o benden,'* diye."

Durdu. Emir'in yüzünde küçük bir çocuğun sevinci ve utancı belirince, "Canım," dedi içi gider gibi. Elini çekerken aynı aşkla gözlerini adama dikti. "Nazlı, ince düşünceli avukatım benim... Yumuşak kalpli, tatlı avukatım. Üzülme sen hiç, iki güne özler seni. Arar arkandan. Gör bak."

"Özler değil mi?"

"Özler tabii... Bak Seçil kaç gündür aramıyor, ikimiz de nasıl özledik kendimden haberim yok. Sabah ses atmış, duydum sesini bayılacaktım mutluluktan. O da özler, sen aramazsan dayanamaz, o arar. Eminim."

"Sen öyle diyorsan öyledir sevgilim. Özlesin o zaman cadı... Bu arada bu sokaktan mıydı?" diye sordu sitenin sokağına girerken.

İlkim bakışlarını ve bedenini cama çevirirken başını salladı. İleri-deki dönüşü işaret ederek, "Evet evet, şu ileriden sağa," diye yanıtladı.

Sonrasında kısacık yolculuğun bitimiyle Emir arabayı park yerine çekti. Birlikte arabadan indiklerinde, İlkim küçük çantasından anahtarlarını çıkarıp kapıya doğru adımladı. Emir de sırt çantasını aldı ve hemen ardında dikilip parmaklarını onun çıplak dirseklerine koyduğunda, bedeninin hafifçe titremesine engel olamamıştı.

Emir Feza etkisiydi bu. Sadece yakınlardayken bile İlkim'i mahvedecek kadar güçlü ve büyüleyiciydi.

Uzun parmakları sessizce onun teninde dolaşırken İlkim kaç defa kilitlediğini bilmediği kapıyı açmaya çalışıyordu. Emir hafifçe eğilip saçlarının arkasından öpünce, İlkim bedenini onun varlığının etkisinden kurtardı ve açtığı kapıdan içeri bir adım attı.

Ninova

Çantasını ve anahtarları vestiyere bırakıp karanlıkta birkaç adım ilerledikten sonra İlkim kapının oralarda oyalanan Emir'e doğru döndü. Bakışları onun karanlık gözlerini bulduğunda gülümsedi ve ellerini iki yana açtı.

"Evine hoş geldin."

Emir Feza yüzündeki kusursuz gülümsemeyle içeriye birkaç adım attı, çantasını yere bıraktıktan sonra uzanıp İlkim'i kollarına aldı ve dudaklarını alnına yasladı. "Hoş buldum," dedi tok sesiyle. "Senin olduğun her yerde ben hoş bulurum zaten."

İlkim ellerini onun ensesine sarıp parmak uçlarında biraz yükseldi ve dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. Kolları adamın omuzlarına sarıldı. Emir'in evde oluşacak hâkimiyetini daha içeriye attığı ilk adımında hissetti sanki. Mutlulukla başını onun boynuna gömdüğünde Emir'in onu tutup kaldırmasını beklemiyordu ki dudaklarından küçük bir çığlık koptu.

"Emir!" dedi yüksek sesine engel olamadan. Bu sırada Emir Feza onu kolaylıkla kavramış ve koridorun sonundaki odaya götürmeye başlamıştı.

"Çıkarılacak bir elbisemiz var," diye fısıldadı İlkim'in bedenindeki bütün tüyleri ürpertecek bir biçimde. Dudakları kulağına çarpmış, hatta özellikle oraya sürtünmüştü. İlkim kollarını onun geniş omuzlarına sararken bedenini kolayca kaldırabilmesine bayılsa da içinde beliren kelebekler hadsiz bir çırpınıştaydılar. Eh, hakları vardı ancak bunun dozajını kaçırması da onun için pek iyi olmazdı.

Yatak odasına ulaştıklarında, İlkim ayaklarının üzerine indi ve Emir'in ışığı açmasını beklerken banyosuna doğru gergince bir adım attı.

Her ne kadar aralarına seneler sokan mevzuları şu an düşünmek istemese de bu gecenin Emir'in kollarında bitmesini istiyordu. Sorduğunda anlatacaktı elbette fakat bugün, en azından bugün derdi ve ilgisi, yalnızca Emir olsun istiyordu.

"Biliyorum o güzel aklını nelerin meşgul ettiğini ben," dedi Emir saniyeler sonra ardında belirerek.

İlkim sesini duyunca ona döndü ve ellerini bedeninin iki yanında tutarken yalnızca adamın gözlerine baktı.

"Hiçbir şey çözülmedi. Bunca zaman var olanlar da bir anda yok olmadı, İlkim. Dün nasıl aramızdalarsa, bugün de öyleler. Çözülmeyi bekliyorlar, konuşmamızı bekliyorlar. Biz de konuşacağız sevgilim.

Ninova

Bugün değilse yarın, mutlaka konuşacağız. Ben aylar... yıllar sonra kavuşmuşken, bu gece bunları düşünelim istemiyorum." Birkaç büyük adımda kadının karşısına geldi ve kollarını onun beline sardı. Burnunu onun kokusuyla sarmalanmış saçlarına gömerek gözlerini kapattığında, İlkim iç çekti.

Ne de olsa bugünden sonra tüm günler, sabah ve akşamlar onlara ait olacaktı.

Çünkü beklenen gelmiş ve bekleyen, beklediğine erişmişti.

"Aylardır senden, kokundan, teninden uzaktayım. Bırak bu gece yanında, hiçbir şey yokmuş gibi yatıp uyuyayım. Kokun sarsın, kolların sarsın beni..."

Şakağından öptü kadını. Dudakları bir süre orada asılı kaldı.

"Ben hiçbir şeyi bu geceye, daha doğrusu bir geceye sığdırmak zorunda kalmak istemiyorum. Elbet gelir karşılıklı oturup konuşacağımız günler. Geceleri sabahlara çevireceğimiz günler. Birbirimizde soluk alacağımız günler..." Derin bir nefes daha aldı İlkim'in saçlarından sızan yoğun yasemin kokusundan.

"Feza..." dedi İlkim parmaklarının onun koluna batırarak. Tenine tutundu, varlığına tutundu adamın.

"Bana özellikle şu an bir şey söylemene gerek yok, İlkim. Ben seninle uzun uzun sevişeceğimiz gecelerde alacağım cevapları. Nedir ne değildir, özlemimi dindirirken öğreneceğim. Teninden alacağım her bir derdimin çaresini. Çok fazla gecem var senden alacak, çok fazla sabah. Hiçbiri için de acele etmeyeceğim."

Uzanıp yanağından seslice öptü. "Yalnız o elbiseyi çıkaran ben olacağım bu gece, söylemiş olayım," diye de ekledi muzip sesiyle.

"Keşke seni hak ediyor olsaydım," dedi İlkim başını iki yana hafifçe sallayarak. Alnını onun sert göğsüne bastırdı. Durup nefeslendi derin derin. "Keşke sana hak ettiğin her şeyi verebilecek bir kadın olsaydım."

İlkim, ilk kez hissettiği eksikliği sesli dile getirirken Emir başta hiçbir şey söylemedi. Kollarında İlkim'le birlikte yürüdü ve onu yatağın köşesine oturttuktan sonra önünde diz çöktü.

"Bu söylediğini önümüzdeki günlerde, aylarda veya yıllarda kesinlikle tekrar duymak istemiyorum. Asıl ben seni hak ediyor muyum acaba? Ne saçmalıkmış bu hak, hukuk mevzusu... Ne manasız," dedi alev alev yanan gözlerini kadının çöken bakışlarına çevirerek.

"Ben bir tek seni istiyorum, İlkim. Bana verdiklerin ya da senden aldıklarımla ilgilenmiyorum. Senin varlığın bütünüyle benim için yeter. Hiçbir zerreni, hiçbir şeye değişmem ben senin. Peki sen nasıl böyle cümleler kurabiliyorsun kendin için?"

Çatılan kaşlarıyla onun ellerini tutup öperken başını iki yana salladı. "Benim bir bakışına, bir gülüşüne içim gidiyor da sen nasıl kendine bu kelimeleri layık görüyorsun? Söyleme, hiçbir şey söyleme."

İlkim bakışlarını onunkilere sabitlerken, elini yanağına uzatarak yeni çıkmaya başlamış sakallarının çerçevelediği yüzünü okşadı. "Kendini bir kez benim gözümden görebilseydin anlardın İlkim, bir kez kalbime yerleştirdiğin o sevginin içimdeki sesini duyabilsen anlardın..."

"Biliyorum," dedi İlkim zor çıkan bir sesle. Başını hızlıca iki yana salladı. "Özür dilerim, sadece... aklım..." Sesli bir nefes verdi. "Aklım çok bulanık. Toparlayamıyorum."

"Dileme, özür dile diye söylemedim sevgilim. Ama bulanmasın. Bulanmasın o güzel, kıymetli aklın. Varacağız bir şekilde gitmek istediğimiz o yere. Bulacağız bir yolunu yordamını, sana söz. Gel hadi, çıkaralım elbiseni..."

İlkim başını aşağı yukarı salladıktan sonra ayağa kalkıp onu tutan Emir'in ellerini bırakmadan önce, arabaya binmeden giydiği topuklularını çıkarıp kenara itti. Boy farkları daha da çoğaldığında, Emir gülümseyerek bu kez saçının tepesinden öptü genç kadını.

"Elbise konusunda kararlısın sanırım?" dedi İlkim eğlenceli çıksın diye çabaladığı sesiyle. Emir kaşlarını kaldırdı.

"Onun için üç yüz yirmi kilometreye yakın yol geldim?"

İlkim gözlerini kısıp ellerini beline koydu ve Emir'e suçlayıcı bir bakış attı. "O kadar yolu elbise için geldiysen, hemen durumu senin için kolaylaştırayım," diye seslendi ve ellerini elbisenin fermuarına götürdü.

Emir ellerini hızla iki yanına kaldırdı ve küçük bir adım daha attı kadına doğru. "Hey, hey, tamam bebeğim. Tamam, sakin ol şimdi. Sakin ol ve ellerini elbisemizden çek lütfen." Bir adım daha attı temkinli bir biçimde. İlkim sanki ellerinde kendine zarar verecek bir şey tutuyormuş da Emir onu engellemeye çalışıyormuş gibi bir durum içerisindelerdi. Emir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çatmaya çalıştı. Duruma ayak uydurmaya çabalıyordu.

"Tabii ki o kadar yolu senin için geldim bebeğim, güzeller güzelim benim. Aksi mümkün mü ya, olabilir mi öyle bir şey?"

Emir uzanıp parmaklarını onun kolunda, tenini ürpertici bir biçimde dolandırdı. Tutkuyla bakan gözlerinde hafif eğlenceli parıltılar da belirince, İlkim cilveyle tebessüm etti. Fakat yine de bakışlarındaki o tehditkâr hava yerini koruyordu.

"Demek öyle?" diye mırıldandı bakışlarını onun üzerinde sessizce gezdirerek.

"Öyle tabii... Ah," diye mırıldandı Emir iç çeker gibi. Şımartılma sırası İlkim'e geçmiş oldu böylece. "Şu güzelliğe bir bak. İzlemeye doyamadığım yüzün, pamuk tenin, çikolata kahvesi gözlerin... Üstüne üstlük, üzerlerinde benim yansımam var. Geceleri o gözlerle karşı karşıya kalmayı hayal ederek kaç uykuya daldığımı bilmiyorum. Sabahları gözlerimi o kahvelere açmayı hayal ederek... Âşık olmayıp ne yapabilirdim, emin bile olamıyorum."

"Emir ya..." dedi İlkim cilveyle. Gülümsedi ve başını omzuna doğru eğdi. "Sen hep böyle şah mat mısın bana?"

"Sana hep şah mat sevgilim. Her oyunda, her hamlende. Seve seve yeniliyorum sana her seferinde."

Uzanıp onu bedenine sardığı kollarıyla sıkıca kucakladı ve odanın içindeki yoğun sessizliği teninden çekip aldığı öpücük sesleriyle bozdu. Avuçlarını sardığı belini tutarak İlkim'in bedenini çevirdi ve parmak uçlarını elbisenin fermuarına doğru kaldırdı. Genç kadının sırtından başlayan fermuarı açmaya başlamadan hemen önce eğildi ve sıcak nefesini çıplak omzuna bırakarak aynı noktaya sesli bir öpücük kondurdu.

Gözleri titreyerek kapandı İlkim'in, bedenleri aynanın hemen önündeyken sessizce ürperdiğini hissetti. Emir'in bir eli öne uzandı ve onu hemen karnından kavrayarak bedenini kendininkine doğru çekti. Tenleri birbiriyle kusursuz bir temas ve uyum içindeyken burnunu sürterek güçlü bir nefes aldı kadının boynundaki, aylardır özleminden öldüğü yasemin kokusundan.

Ardından beklediği hamleyi yapmak için yeniden fermuara uzandı. İki parmağıyla kavradı küçük, gümüş parçayı. Aheste aheste indirirken, bir yandan da sakallarını kadının boynuna batırıp tenine öpücüklerini bırakıyordu. Huylanan İlkim kıkırdamaya devam etse de yanan bedenindeki ateşin bir türlü dinmediğini hissediyordu. Derin nefesler

almaya çabalasa da Emir'in dokunuşları onu etkisi altına almıştı ve bir türlü serbest bırakmıyordu.

İlkim, üzerindeki elbisenin göğüs kısmındaki baskısının azaldığını hissettiğinde, ellerini göğüslerinin üstünde çaprazladı ve düşmesin diye kumaşa tutundu.

"Tutmasana," dedi Emir. Dudaklarını yasladığı boynundan kaldırdığı gözlerini aynadan İlkim'in kahvelerine sabitlemişti. Yüzünde serseri bir gülüş vardı.

"Tutmam lazım," dedi İlkim gülerek. Elbisenin bedenini saran hafif baskısı giderek azalıyordu çünkü Emir'in parmakları, işine fazlasıyla odaklanmıştı. "Bu gece yalnızca uyuyacağız demiştik."

"Her an vazgeçebilirim," diye mırıldandı Emir ve fermuarla işini bitirirken -ki bu süreçte kadının teni açıldıkça parmaklarını orada arsızca gezdirmişti- diğer elini de karnına sardı. Kollarını onun bedenine dolayıp sıkıca sarıldı ona. Sanki ayların hasretini bu sarılmaya, bu öpücüklere ve bu soluklara sığdıracak gibiydi. İçine çekti çekebildiği kadar. Herhalde bedenine yapıştırıp yaşarsa ancak dinecekti özlemi.

İlkim kendini hafifçe çekip öne doğru bir adım attı. "B-ben giyineyim artık. Sen de giyin, sonra uyuyalım."

Emir Feza yüzündeki yamuk gülüşü silmeden elini cebine attı ve başını salladı sessizce. "Giyin sen, uyuruz."

Genç kadın küçük adımlarla da olsa koşarak kendini banyosuna kapattı ve kapının ardına astığı pijamalarını alıp giyindikten sonra makyajını temizledi. Dişlerini de fırçaladıktan sonra yeniden yatak odasına döndü. Bu sırada Emir de çantasını yatağın köşesine koymuş, altına da yalnızca koyu renk bir eşofman geçirmişti. Üstü çıplaktı.

İlkim gözlerini kısarak banyonun kapısını kapattı ve elbisesini kenarda duran pufun üzerine bırakırken sessiz kaldı. Sonrasında dayanamamış olacak ki yatağın diğer tarafına, yani Emir'in tam karşısına geçip bir elini beline attı ve kıstığı gözleriyle ona baktı.

"Senin bu yaptığın oldu mu şimdi?" dedi cadaloz bir biçimde. Belinde olmayan elini havaya kaldırdı ve baştan ayağa adamın bedenini işaret etti parmağıyla. "Ben böyle yapsam hoş mu?"

"Hoş," dedi Emir tok bir sesle. İşaret ettiği şekilde, açık bir beğeniyle, bütünüyle süzdü kadının bedenini. Hafifçe boğazını temizledi. "Yani bayağı hoş aslında da sen yaparsan çok daha hoş tabii sevgilim."

Ninova

İlkim iki elini de beline atıp bacağını da kırınca Emir ona bakıp küçük bir nefes verdi. "Rahatsız mı oldun, tişörtü giyeyim istersen? Sıcak diye böyle şey yapmıştım ben ama... sen rahatsız olduysan giyerim bir şeyler."

"Yok canım, niye rahatsız olayım... Aksine hoşuma gidiyor aslında da çok dikkat dağıtıcı oluyor işte. Sen benim algılarımı kapatmak için soyunmadın mı yani?"

Emir masum bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hiç öyle düşünmemiştim. Manipülasyonda bir dünya markasıyımdır ama bu kez öyle bir amacım yoktu. Gerçekten sıcak diye giyinmedim güzelim, başka bir sebebi yok."

"Tamam o zaman, sorun yok. Artık yatabiliriz."

Adımlarını odanın girişine çevirip ışıkları söndürdü. Yalnızca yatak başlığındaki abajurun loş, turuncu ışığı kalmıştı. Yeniden yatağın başucuna geldi ve ince örtüyü kaldırıp uca kadar indirdi. Bir dizini yavaşça yatağa yasladığında, Emir hemen yerine yerleşmişti.

"Sıcaksa çok örtmüyorum ben ama üşürsek diye de kaldırmıyorum. Gece soğuk olursa örteriz. Camlar da açık, esebilir yani belli olmaz. Hem bazen yağmur yağıyor sabaha karşı. O zamanlar soğuk oluy-"

Emir, İlkim'in elinden tutup onu yatağa çekince genç kadının sözleri yarım kaldı. Feza onu kollarının arasına sıkıştırdığında, bedeni sıkıca sarıldı ve saçlarının arasına bir yüz kondu. "Tamam bebeğim, üşürsek örterim üstümüzü ben. Uyuyalım."

"Uyuyalım," diye mırıldandı ve elini uzatıp abajurdan yansıyan ışığı da kesti. Ardından gülümseyerek bedenini saran kolların üzerine koydu ellerini. "İyi geceler, Feza..." dedi kısık bir sesle.

"İyi geceler sevgilim, tatlı rüyalar," yanıtını aldığında gülümsemesi istemsizce büyüdü ve gözlerini kapattı. Emir bir kafes gibi sarılmıştı ve kendini onun üzerine kapatmıştı. Sarıp sarmalanmaktan inanılmaz bir mutluluk duyan İlkim, ertesi güne bıraktıklarının onlara nasıl döneceğinden habersizce kendini uykuya teslim etti.

Bilmiyordu ki bunca zamandır yapmadığı gibi hayat ona yine acımasız davranmaktan geri durmayacaktı. Yarından itibaren, aralarında belirecek olan bütün gerçekler, İlkim'e senelerdir altında ezildiği en büyük korkularını geri getirecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Cem Adrian, Hâlâ Senin Suçun Var*

Kavuşmak, tek kelimeyle ifade edilse de anlamı dünyalara denk gelen bir kelimeydi. Kalplerdeki eksikliği, özlemi ve sonu gelmeyen bir yangını dindirirdi kavuşmak. Bir bir tamamlardı her şeyi.

Geri kalanlarsa önemini yitirirdi.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Uyku halinden, izlendiğini hissederek sıyrıldı İlkim. Üzerinde ona sabitlenmiş gözler olduğu uyarısını aldı ve hafifçe ürperdi. Kahveleri titreyerek açıldığında, camdan tenine vuran güneş ışığı yüzünden hemen geri kapattı gözlerini ve yüzünü başının altındaki yastığa gömdü. Sessizce gerinirken üzerindeki örtüler sıyrıldı ve çıplak bacakları açığa çıktı. Kollarını başının ardına uzatıp öylece gözlerini ışığa ve sabaha alıştırmayı beklerken adamın sesini duydu.

"Sabahların sahiden de bir anlamı varmış," dedi gülümsediği açıkça belli olan bir sesle. "Şu ayan güne, açan güneşe bak."

İlkim yataktan adama doğru bir bakış attığında onun da söylediklerinden pek farklı bir görünüşe sahip olmadığını gördü. Altında bir sporcu şortu vardı ve üstü dün geceki gibi çıplaktı. Hafif parlak bir ter tabakası bedenini kaplamıştı fakat kesinlikle rahatsız edici görünmüyordu. Aksine bütün kaslarını daha da belirginleştirmiş gibiydi. Omzunu kapı pervazına yaslamış, bir ayağını ise diğerinin önüne atmıştı. *Bu adamın vücudunun, geçen aylar sonrasında bu kadar büyümesi sahi miydi?*

Sanki omuzları genişlemiş, kasları daha da şekillenmişti ayrı kaldıkları o zamanda. Yoksa kadın ona her baktığında daha da çekici gelmesinin başka bir sebebi olamazdı. Elinde İlkim'in Marmaris sokaklarında

gezip yerel dükkanlardan seçip aldığı seramik bardaklardan biri vardı. İçinde kahve olması kuvvetle muhtemeldi çünkü sıcak dumanlar yükseliyordu.

"Günaydın," dedi İlkim gülümseyerek. Sesi pürüzlü ve kısıktı ama keyfi yerindeydi. Nasıl olmasındı ki? Gayet muhteşem bir uyanma biçimiydi çünkü bu.

Emir yaslandığı kapı kenarından doğruldu ve birkaç adımda yatağın köşesine gelip yerde diz çöktü. Uzanıp kadının yanağını ve elmacıkkemiğini okşadı gülümseyerek. "Gün aydı, aymaz olur mu?"

İlkim kısılmış gözleri ve yüzüne yerleşmiş gülümsemesiyle adama bakarken Emir de onu dikkatlice izliyordu. Yüzünde beliren güneşin izleri, gittikçe çoğalan çilleri ve yüzündeki tatlı gülümsemeyi saatlerce seyredebileceğini biliyordu. "Bu ne güzellik böyle ya, sen benim başıma bela mı olacaksın?"

"Senin yanında olduğum sürece sorun olacağını sanmıyorum sevgilim," dedi İlkim tatlı bir sesle. Gülümsedi ve başını iki yana sallarken dirseğinin üzerinde doğruldu. Elini uzatıp avucunu Emir'in yanağına sardı. Ardından yaklaşıp dudaklarını onunkilere bastırdı yumuşak bir biçimde. Öpücüğünde onlarca cümle, onlarca his gizlenmişken Emir'in bunu derinleştirmesine izin vermeden geri çekildi. Artık kalkması gerekiyordu. Başını çevirip komodinin üzerindeki dijital masa saatinden zamanı kontrol etti. Dokuza yaklaşıyordu. On buçuğa doğru bir müvekkil görüşmesi vardı ve yavaştan hazırlanmaya başlasa iyi olurdu. Fakat Emir'in tenindeki, omzu ve açılan belindeki ince dokunuşları onu yatağa sabitliyordu sanki.

"Benim yavaştan hazırlanmam lazım ama..." dedi mayışmış bir biçimde.

"Hazırlanırsın," dedi Emir karşılık olarak. Parmaklarının tersiyle kadının omzunu seviyordu.

"Müvekkil görüşmesine gitmem gerekiyor."

"Gidersin," diye cevapladı bu kez omuz silkerek.

"Dünya yanıyor desem cevabını duyabiliyor gibiyim..."

"Yansın."

İlkim gülerek hafifçe döndü ve iki elini yüzünün altına alıp hafif şişen gözleriyle, ışıklar saçan bir bakışla adama baktı.

Ninova

"Beni buna alıştırırsan işi bırakmam gerekir yalnız," diye mırıldandıktan sonra Emir'in uzanıp onu öpmesine izin verdi. En sonunda ayrıldıklarında Emir uzanıp onu elinden tuttu ve kalkmasına yardımcı oldu. "Neyse, bugünlük sizden yana olalım madem," diye mırıldandı ve İlkim banyoda elini yüzünü yıkasın diye bekledikten sonra yeniden kavradı parmaklarını. İlkim'i elinden tutup çekerken adımlarını mutfağa çevirdi. Onu ada tezgâhın önündeki taburelerden birine oturttuktan sonra sabit tezgâhla adanın arasına geçti.

Erkenden uyanıp hazırladığı kahvaltı tabağını İlkim'in önüne bıraktıktan sonra bir de kahve koydu yanına. Tezgâha eğilerek dirseklerini mermere yasladı ve kadının elmacıkkemiğinin üstüne minik bir öpücük bıraktı.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu İlkim saçlarını kulağının ardına sıkıştırırken. Hemen sonrasında çatal ve bıçağına uzanmıştı. Emir kahve bardağını musluğun altına tutup suyla çalkalarken başını iki yana salladı.

"Çok kahvaltı yapamıyorum şu sıralar. Belli bir düzen oluşturamadım hastane süreçlerinde gidip geldiğimden beri. Midem almıyor çok, sebebini bilmiyorum."

Ardından tezgâhın üzerindeki havludan iki parça koparıp ellerini kurulayarak İlkim'e döndü. "Sen ye sevgilim, birazdan çıkacaksın zaten. Ben yerim ilerleyen saatlerde."

"Koşmuşsun ama..."

"Evet, sitenin çevresinde çok güzel bir koşu yolu varmış. Deneyimlemiş oldum. Daha önce hiç orada koştun mu?"

İlkim ağzına bir parça salatalık attıktan sonra başını salladı. "Evet, ofisi açıp dava almaya başlamadan önce koşmuştum. Hatta bir rutin oluşturmuştum, erkenden kalkıp koşmaya alışmıştım. Sonra davalar, müvekkil süreçleri derken adliye yordu beni, uyku daha tatlı gelmeye başladı. Ben de bıraktım."

"Anladım, beraber koşarız biz de."

İlkim gülümsedi. Emir'in düzenli beslenemiyor oluşuna takılsa da bunu daha sonra konuşmak üzere şimdilik rafa kaldıracaktı. Tabağındaki kahvaltılıklara geri döndüğünde, Emir de kenarda duran suluğu alıp büyük saksıdaki yasemini sulamaya gitti.

Ninova

"Şu hâline bak, ne de güzel büyümüşsün... Sevilmek iyi mi geldi sana, buraların havası iyi mi geldi?" dedi keyifle. Çiçeği dikkatle sularken bilmiş bir ifadeyle güldüğünü duydu İlkim. Çırpılmış yumurtasını yemeye devam ederken aynadan yansıyan ifadeye bakmak için cama döndü. "İlkim'le olmak sonuçta, değil mi? Tabii ki iyi gelir. Güzelliğini de ondan almışsın, belli," diye mırıldandı çiçeği nazikçe severken. Yapraklarını okşayıp kokusunu içine çekti ve ilgiyle baktı her bir köşesine.

Emir'in canlı ya da cansız fark etmeksizin bütün varlıklara olan sevgisi, İlkim'in kalbini sıcacık yapıyordu. Aynı şekilde bakıp gördüğü her güzel şeye İlkim'i dahil etmesi ve ondan birer parçayı kadına adaması da işin cabasıydı.

İlkim'se bu sevgiye hak ettiği değerin tamamını vermek için elinden geleni yapacağını biliyor, bunun için savaşıyordu.

Yapabildiği her an da öyle yapmaya devam edecekti.

Emniyet kemerini çözüp bedenini adama doğru çevirdiğinde, Emir de elini direksiyona yaslayıp aynını yaptı.

"Seni bir başına bırakmak da hiç içime sinmiyor benim ama ya... Gelsene benimle ofise? Zaten doyamadım sana daha, en azından yakınlarda olursun tüm gün, güç alırım ben de senden. Olmaz mı?"

Emir gülümseyince İlkim uzanıp adamın dudaklarının kıyısında beliren çukuru nazikçe okşadı. "Bebeğim, bakıcın gibi ofiste mi durayım tüm gün? Hayır, benlik sorun olacağı için değil de müvekkillerin rahatsız olurlar şimdi, olmaz. Akşam almaya geleceğim seni ama. Altıda kapındayım, tamam mı? Sen güzel güzel işlerine odaklan. Ben de bir yerlerde oturup şirkette uzaktan yürüttüğüm birkaç işle ilgilenirim." Başını yan çevirip İlkim'in avuç içinden öptü içli bir şekilde.

"Zaten yan yana olursak pek verimli çalışabileceğimizi sanmıyorum. Her molamız birbirimizin kollarında son bulur, iş ortamında buna sebep olmak istemem. Sonuçta burası senin yetki sahibi olduğun bir alan."

"Gidiyorum ben ya tamam," dedi İlkim kızarırken, bedenini kapıya çevirdi fakat dışarı çıkmadan hemen önce hızla uzanıp adamın dudaklarına derin, çabuk bir öpücük bıraktı. Sonrasında arabadan inip ofisin binasına yürürken ardında onu keyifle izleyen sevgilisini bıraktı.

Emir gözden kaybolana kadar İlkim'i izledi, sonrasında gaza basıp sahile doğru ilerledi.

İlkim elindeki portföy çantasını tutarak hızlıca ofisin katına çıktı. Kapılar açılmıştı ve yeni olası müvekkil adayı içeride bekliyordu. Alp erken gelip onu içeri almış olmalıydı. Genç bir adam vardı ofiste. Gülümseyerek içeriye bir adım attı ve adama doğru ilerleyerek elini uzattı.

"Merhabalar, hoş geldiniz. Çok bekletmedim umarım..."

Adam elini uzatıp sıkarken başını iki yana salladı. "Merhaba, hayır bekletmediniz, ben de henüz geldim sayılır. Kapıda karşı ofisteki beyefendiyle karşılaşınca beni o içeri aldı."

"Anlıyorum, Alp Bey sanıyorum, ofiste ortak sayılırız. Buyurun lütfen, şöyle geçebiliriz," dedi eliyle masasını işaret ederken. Kendisi arkadaki koltuğa geçerken adamın da öndeki koltuklardan birine oturmasını izledi.

"Sizi dinliyorum, Oğuz Bey'di değil mi? Telefonla randevulaşmıştık, velayet davası üzerine konuştuğumuzu hatırlıyorum."

"Evet, eski eşimden kızımın velayetini almak istiyorum. Duruşmamız önümüzdeki hafta. Sizin adınızı çok duydum İlkim Hanım, yanımda olursanız bunu yapabileceğimize inanıyorum."

"Elbette yapabiliriz. Tamam, öncelikle sizden detayları dinleyeyim ben," dedi önüne kâğıt ve kalem alırken.

Oğuz başını sallayıp anlatmaya başladığında, İlkim sorular sorup notlar alarak detayları ve kullanabileceği her şeyi yakalamayı çalıştı. Bütün süreç ve eski eşinin davranışlarını anlatmayı bitirdiğinde İlkim kalemini elinde çevirdi.

"Anladım. Gördüğüm kadarıyla eski eşinizin kızınız için yetersiz olduğuna fazlasıyla eminsiniz. Eğer haklıysanız dava bizde olabilir. Yalnız mahkeme önümüzdeki hafta olduğu için ilk duruşmadan velayeti alabilmemiz biraz zor. Bu süreçte benim dosyaya iyice çalışmam ve üzerine yoğunlaşmam gerekiyor. O yüzden ilk davada velayeti alacağımızın garantisini veremem ama eğer durumları kendi lehimize çevirebilir ve eski eşinizin bahsettiğiniz gibi sorumsuz bir anne olduğunu kanıtlarla ispat edebilirsek, Pelin'in velayetini size kazandırabiliriz."

Kalemi elinden bırakıp ellerini birbirine kenetledi. Dudaklarında düz bir gülümsemeyle karşısında oturan adama baktı.

"Tabii bana kendinizle ilgili her şeyi de anlatmanız gerekiyor, Oğuz Bey. Sizin Pelin'e sağlayabileceğiniz imkânlar, mahkeme için önemli

Ninova

bir kriterdir. Bu süreçte yaşadığınız bir ilişki vesaire olduğunda, aynı şekilde ilişki yaşadığınız kişinin davranışları ve Pelin'e karşı olan tavırları da onlar için önem taşıyacak. Eğer böyle bir durum varsa... mahkemeye Pelin'in ihtiyaç duyacağı aile ortamını onun için oluşturabileceğiniz izlenimini vermemiz ve bunu kanıtlamamız gerekir, gibi gibi..."

Oğuz Bey başıyla onaylayıp kendisiyle ilgili gelişmeleri anlatmaya başladı.

İlkim, önündeki üç ya da dört saati birkaç müvekkille daha görüşerek geçirdi. Aldığı notları ve dosyaları toparlarken alt kattan ona seslenen Filiz ablanın sesi başını bütün işlerden kaldırmasını sağladı. Mola verebildiği ilk andı.

"İlkim yemeğini hazırladım kızım, gelip alabilirsin. Burası biraz yoğun, ben yukarı çıkamıyorum." Merdivenlerden yukarıya seslenen kadını duyunca bileğindeki tokayı çıkarıp saçlarını ensesinde bağladı. "Geliyorum, Filiz abla."

Üzerinde uzun, bir bacağında yırtmacı olan tarçın renkli bir etek ve beyaz, yarım kollu bluz vardı. Ancak kumaşları rahat hareket edebileceği türdendi. Yanında yedek olarak taşıdığı spor ayakkabıları giymek için koltuğunda eğildi. Saçlarını iyice toparladıktan sonra öne düşen birkaç tutamı da kulağının ardına sıkıştırıp telefonunu aldı ve hızlıca alt kata indi.

Restorandaki yoğunluğun kanıtı olan uğultu, dönerek inilen merdivenlerin daha yarısındayken kulağına ulaşınca çabucak inmeye özen gösterdi. Etrafta dolanan Filiz ablayı görünce elini sallayıp seslenerek dikkatini çekti. "Yardıma geldim, tezgâhın arkasına geçiyorum!"

Filiz abla minnetle ona bakınca gülümsedi ve koşar adımlarla tezgâhın ardına geçip askıda duran önlüklerden birini başından geçirdi. Ara sıra, özellikle de böyle yoğun günlerde eğer işi yoksa İlkim ona yardıma iniyordu. Pek sık yapabildiğini söyleyemezdi ama elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Bunu kalpten bir borç gibi görüyordu çünkü Filiz ve Ertuğrul ona kendi kızları gibi bakıyor, kendine bakmasına en az anne babası kadar özen gösteriyorlardı.

Restoran adliyeye ve sahile yakın olduğu için çoğu öğleden sonra burada böyle yoğun bir tempo görmek mümkündü. Akşamları da gece yarılarına kadar açık olduğu için fazlasıyla müşteri alan bir işletmeye sahiplerdi.

Filiz bir masanın daha servisini aldıktan sonra çabuk adımlarla kızın hemen yanına geldi. Sipariş aldığı kâğıdı söküp önüne koydu ve yazdıklarını kontrol etmeye başladı. Bir yandan da servis hazırlamak için uğraşıyordu. "Canım çok sağ ol, tezgâh arkasında mı olacaksın yoksa önde serviste mi?"

"Fark etmez, sen neresi dersen orada olurum."

"Tamam sen öne geç öyleyse, burası bende..." Hemen arkasını döndü ve soğuk meze dolabından önceden porsiyonlar şeklinde hazırladığı favalardan bir tabak çıkardı. İlkim onun dediği gibi tezgâhın önüne geçti ve hazırlayacaklarını beklemeye başladı. Bu sırada Ertuğrul abi de arka mutfakta balıkları pişiriyordu. Filiz ara ara, küçük bölmeden onu izleyip gelen siparişleri iletiyordu. İki kalamar tava ve levrek kavurmasını söylerken Ertuğrul'dan çabucak bir baş onayı geldi. Filiz abla geri dönüp kabak çiçeği dolmasını da tabaklayarak İlkim'in önüne bıraktı.

"Bak, bunlar şu köşedeki masaya, yedi numara," dedi ileride oturan iki kadının olduğu masayı işaret ederek.

"Tamamdır, hemen hallediyorum," dedi tabaklara uzanarak. Filiz ablanın önüne koyduğu iki tabağı alıp tarif ettiği masaya götürdü ve gülümseyerek servisleri masaya bırakıp, "Afiyet olsun, kalanları da birazdan getiriyorum," diye mırıldandı. Yeniden Filiz'den tarafa döneceği sırada, "Affedersiniz," diye seslendi diğer uçtan bir masada oturanlar. "Sipariş verecektik biz ama..."

İlkim başını eğerek gülümsedi. "Hemen geliyorum," diye yanıtladı. Ardına dönüp sipariş defterini ve kenardaki kalemi alıp az önceki masaya geri döndü. "Karar verebildik mi?" dedi nazik bir gülümsemeyle.

"Evet, biz baştan pancarlı humus, roka salatası, keçi peynirli kızarmış börek ve karışık kızartma alalım. Sıcak tabak olarak da ortaya karides güveç ve levrek külbastı rica ediyorum. Son olarak da iki duble rakı ve soğuk su, yanında buz da alabilirsek çok güzel olur. Teşekkürler."

"Elbette, hemen iletiyorum," dedi. Ardından siparişleri yazdıktan sonra menüleri de alıp müşterilere gülümsedi ve Filiz ablanın yanına geri döndü. Sipariş kâğıdını yırtıp ona uzatırken bir yandan da tabakları sesli sayıyordu. Filiz abla masaların siparişlerini hazırlarken İlkim de hem sipariş almaya hem de onun hazırladıklarını taşımaya devam etti.

Ninova

Bir yarım saatin ardından masaların birinde tanıdık bir yüz daha belirdi. İlkim, Alp'in masaya yerleştiğini görünce hızlıca dibinde bitti. "Siparişinizi almamı ister misiniz, Alp Bey?" dedi gülümseyerek.

Alp başını çevirip onu görünce ceketinin önünü düzeltmeyi kesip kafasını yukarı kaldırdı. "İlkim? Ne yapıyorsun sen burada?"

"Görüşmelerim bitti, molamı değerlendiriyorum. Restoranda işler yoğunlaşınca biraz yardıma ineyim dedim kısaca, yardımcı olurum diye yani."

Alp gülümseyerek başım salladı ve menüye kısa bir bakış attı. O karar versin diye beklerken İlkim de sabah için teşekkür etmesi gerektiğini hatırladı.

"Bu arada sabah ben biraz gecikince müvekkilimi içeri almışsın, çok sağ ol."

"Rica ederim, kim olsa aynısını yapardı. Şaşırdım sadece, sen normalde pek geç kalmazsın. Olağandışı bir durum olabilir diye düşündüm ve katı ortak kullandığımız için kapıyı açtım."

"Yani, olağandışı diyemeyiz. Beklediğim bir şeydi aslında. Emir geldi dün, erkek arkadaşım."

Alp'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme solduğunda, hafifçe boğazını temizleyip gülümsedi. "Anladım, ne mutlu sana öyleyse. Erken gelmiş sanırım biraz, yani bir ay içinde falan diyordun ya... Ondan soruyorum."

"Evet, sürpriz yapmak istemiş. Ben de bilmiyordum... Teşekkür ederim."

Alp yeniden gülümsedi ve boynunu kaşıyıp başını hafifçe eğdi. "O zaman ben bugünün balığı neyse ondan alayım, Ertuğrul abinin tavsiyesi neyse o olur. Yanına da domatesli roka salatası, bir de büyük, bol buzlu bir bardak ve şişe su mümkünse." Menüyü kadına uzatıp gülümsedi.

"Nasıl istersen, hemen getiriyorum."

Hızlıca Filiz ablanın yanına dönüp Alp'in siparişlerini de ilettikten sonra kadının yanına gidip mezeleri tabaklamasına da yardımcı oldu. İlkim kısa bir süre daha masaların siparişleri tamamlamakla uğraştı, Ertuğrul ve Filiz'e yardımcı oldu. Mekândaki yoğunluk biraz azalınca, günün geri kalanında bu kalabalıkla baş edebileceklerini söyledikleri zaman ancak ikna olmuştu. İlkim'e birkaç tabak hazırlayıp koca bir tepsiyi eline tutuşturdular ve onu yeniden ofisine gönderdiler.

Ninova

Genç kadın tatlı bir yorgunluk bedenini sarmışken kendini koltuğuna bırakıp birkaç nefesle enerjisini toparladı. Karnını doyurmaya başlamadan önce omzuna dökülen saçlarını bir kalemle tepesinden topladı. Daha birinci tabağın üzerini açmıştı ki telefonunun sesi onu durdurdu.

Seçil'in aradığını gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme oturdu ve telefonu kalemliklerinden birine dayayıp aramayı yanıtladı.

"Biraz daha aramasaydın, artık beni sevmediğini düşünmeye başlayacaktım."

İlkim bu sırada tazecik kabak çiçeği dolmasının üzerindeki streç filmi açıyordu. Filiz abla özellikle çok porsiyonlamıştı kabak çiçeği dolmasını çünkü İlkim'in buna bayıldığını biliyordu.

"Ya sanki ben keyfimden aramadım, hepsi senin kocan olacak o adamın yüzünden be!" dedi Seçil sitemle. Gözlerindeki güneş gözlüğünü, kızıl saçlarının tepesine ittiğinde çatılmış kaşları ve ela gözleri ortaya çıktı.

"Kocam mı?" dedi İlkim şaşkınlıkla.

"Ay ne kocası ya, sevgilin işte. Dizilerde hep öyle diyorlar ya bana da otomatik yüklenmiş herhalde," dedi ardından umursamazca omuz silkerek. "Ya onu boş ver de sen neler yapıyorsun benim güzelim, canımın içi?"

Seçil'in coşkulu sesi İlkim'e kocaman bir kahkaha attırdığında telefona yaklaştı ve o da aynı coşkuyla karşılık verdi. "Açıkçası özleminden ölmek harici yaptığım pek bir şey yok diyebilirim... Asıl haberler sizde gelin hanım... Nerelerde, ne hallerdesiniz?"

"İyiyim balım böreğim, düğün koşuşturmacası bildiğin gibi. Kaç gündür arayacağım arayacağım, Emir'in geleceğini ağzımdan kaçırırım diye tutuyorum kendimi. Çok şükür geldi, yaptı sürprizini değil mi?"

İlkim kocaman, apaydınlık bir gülümsemeyle baktı telefonun diğer tarafındaki arkadaşına. "Geldi, yaptı da. Sen nereden biliyordun geleceğini, söyleme diye tembihledi mi seni?"

"Yani, tembihledi diyemem ama söylememem konusunda tavrı çok netti. Sürprizim bozulursa kalbim çok kırılır dedi. Öyle kibar konuşunca söyleyeceksen de söyleyemiyorsun zaten. Tam adresini, sizinkilerin adresini falan istedi benden."

Ninova

"Anladım bebeğim, sana da aramıyorsun diye kızdım bilmeden. Çok özür dilerim."

"Ay ne özrü, saçmalama İlkim ya. Sen mutluysan öyle şeylerin benim için asla önemi yok, biliyorsun. Mutlusun değil mi?"

"Mutluyum." İlkim bakışlarını kucağına indirirken gülümsemesi asla silinmedi. "Çok özlemişim Seçil, görünce daha da iyi anladım, gerçekten."

"Biliyorum canım," dedi Seçil gülümseyerek. Bir yerlere yürüyordu ve etraftan gelen hışırtılara rağmen fazlasıyla keyfi yerindeydi. "Üstelik artık daha fazla özlemeyeceksin de. Her şey yolunda bu saatten sonra, güneşin yerinde. Bundan sonra bütün mutluluklar senin olacak inşallah, benim de en büyük dileğim..."

"Bitanemsin sen benim... Hadi anlat neler olup bitiyor, biraz gül yüzünü görüp sesini dinlemek kısmet olmuşken yemeğime de eşlik et bugün..."

Ardından Seçil anlatmaya başladı, tahminen bir ya da bir buçuk saat kadar konuştular. Onlar hasret giderirken zaman su gibi aktığında, İlkim de yemeklerini bitirmiş ve tıka basa doldurmuştu midesini.

Telefon kapandıktan sonra genç kadın birkaç dosyayı daha halletmeye fırsat buldu. Bütün ofis işlerini bitirdiğinde masanın üzerindeki saate baktı ve Emir'in birazdan burada olacağını fark etti.

Toparlanıp ofisten çıktı ve kapıları kilitledikten sonra alt kata inip mutfakta uğraşan Filiz'e iyi akşamlar diledi. Tam restorandan çıkacaktı ki kadının sesi onu yavaşlattı. "Geldi mi?" diye sordu tatlı bir ses tonuyla.

İlkim anında kızardığında, sapını taktığı çantasını kolundan çıkardı ve önüne aldı. Sessizce saçını kulağının ardına sıkıştırdıktan sonra kadına dönmüştü. "Kim, Filiz abla?" Halbuki kimi sorduğunu çok iyi biliyordu.

"Peki kuzum, şimdilik öyle olsun," dedi kadın kocaman bir gülümsemeyle. Daha saniyesinde onun utandığını hissetmiş gibiydi. "Elbet tanışırız biz de bir gün beyefendiyle."

İlkim utançla yerinde kımıldanırken neden utandığını bilemese de dudaklarında küçük bir tebessüm peyda oldu. "Bir gün getiririm tanıştırmaya..." dedi en sonunda utancını hafifçe kırarak. Dışarıda kapıya yanaşan aracın motor sesini duymakta gecikmemişti. Emir'in geldiğini anlayınca elini hafifçe kaldırıp salladı kadına doğru ve nazik bir

Ninova

biçimde güldü. "Görüşürüz o zaman Filiz ablacığım, iyi akşamlar size. Ertuğrul abiye de çok selamımı söylersin. Pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz İlkim'im, bizden de çok selamlar öyleyse," dedi Filiz yüzünde samimi bir gülümsemeyle. O da elini kaldırıp hafifçe salladı ve işine geri döndü.

İlkim hızla restorandan çıkıp kapının önünde bekleyen araca doğru yürüyünce, aracın yolcu kapısı tarafındaki cam yavaşça inmeye başladı.

"Selam, gideceğiniz yere kadar bırakalım mı?"

Emir serseri bir gülüşle, güneş gözlüklerini burnunun üzerine indirip göz kırptığında Marmaris'teki hava sıcaklığı birkaç derece daha artı genç kadın için. İlkim güldü ve uzanıp kapıyı açmadan önce omuz silkerek, "Olur," diye cevapladı. Emir'in hemen yanına yerleştiğinde adamı öpmek için elini yanağına uzatmıştı fakat Emir Feza kendini geri çekti. İlkim şaşkınca ona baktığında, Emir'in de yüzünde aynı ifade olduğunu görmemesi imkânsızdı.

"Avukat hanım?" dedi kınayan bir bakış ve sorgulayan sesiyle. "Siz öyle her davet edenin arabasına sorgusuz sualsiz atlıyor musunuz böyle, rahat rahat?"

İlkim kaşlarını kaldırıp dudaklarını bükerken hafifçe omuz silkti tekrar.

"Yalnızca fazlasıyla yakışıklı, yeni yeni çıkmış kirli sakallı ve serseri gülüşlü, hafif esmer avukatların arabasına..."

Emir'in kaşları iyice havalanıp dudaklarında belli belirsiz bir gülüş belirecekken İlkim ona yandan bir bakış atarak ekledi. "Bir de ismi Emir Feza'ysa tabii. Bu en önemli kriterim. Ortada böylesi bir durum yoksa araç kullanmıyorum ben pek..."

Emir, keyifli ve inci dişlerini ortaya serecek bir gülüşle kadına baktığında daha fazla dayanamayıp uzandı ve avucunu kadının beyaz boynuna ve yanağına sarıp dudaklarını kendininkilere çekti. Dudaklarına derin, uzun soluklu bir öpücük bıraktığında ikisinin de gözleri bir süre kapalı kaldı.

"Artık evimize mi gitsek?" dedi İlkim mayışmış bir sesle.

"Gidelim," diye onayladı Emir. "Evimize gidelim."

Ardından arabayı restoranın ve ofisin bulunduğu binanın önünden hareket ettirerek eve doğru sürdü.

Ninova

"Sana öyle güzel bir sebzeli kiş yapacağım ki parmaklarını yiyeceksin. Bak söylemedi deme..."

Emir elindeki poşetleri İlkim'e vermeden ilerledi ve kapıyı ayağıyla kapatıp kadının ardından mutfağa ilerledi. Onu almaya gitmeden hemen önce pazardan yaptığı alışverişin poşetlerini bagajdan alırken de onun dokunmasına izin vermemişti. İlkim evin anahtarlarını büyük kâsenin içine bırakırken gülerek ilerledi.

"Ona şüphem yok... Senelerdir yemek yapmak konusunda kendini geliştirdiğine eminim. Bir bu konuda eksiktin zaten, onu da yaptıysan tam olmuştur."

"E yani sevgilim. Mutfağın tüm sorumluluğunu üstüne yıkacağımı düşünmedin herhalde?"

"Asla." İlkim kıkırdadı ve adamın yanağına sesli bir öpücük kondurup çantasını alarak yatak odasına doğru yürüdü. Önce banyoya geçip elini yüzünü yıkadı, ardındansa odaya geri döndü. Kol çantasını, kapının arkasında diğerinin yanına astı. Üzerindekileri değiştirmek için dolabına yürüdü. Düz bir tişört ve tayt çıkardıktan sonra giyinip saçlarını da atkuyruğu yaptı.

Yeniden mutfağa döndüğünde Emir çoktan hazırlığa başlamıştı. Yanına gitmeden önce omzunu salonun girişindeki duvara yaslayıp açık mutfaktaki sevgilisini izlemeye başladı. Daha bu sabah, Emir'in yumurta pişirmek için karıştırdığı dolaplardan birinde, tencerelerin yanında bulduğu dereceli gözlükleri de gözündeyken, karşısındaki manzara çok daha netti. Emir Feza, sebzeleri geniş tahtanın hemen üzerinde doğrarken, bedenindeki her bir kas kasılıyor ve göğsünü saran tişörtü geriyordu. Koyu mavi ona sahiden de çok yakışıyordu ve bıçağı kullanış şekline bakılırsa sahiden de bu konuda bambaşka bir seviyeye gelmiş gibiydi.

Emir Feza Dağlı, bütün bir paketti. Her şeyiyle, tamamıyla başka ve apayrıydı.

"Manzaran güzel sanıyorum," dedi adam başını ona doğru kaldırmadan. Sanki daha orada belirdiği ilk andan hissetmişti kadının varlığını. Gülümsedi bıyık altından.

"Çok," dedi İlkim çapkın çıksın diye uğraştığı bir sesle. Kollarını göğsünde bağlamıştı ve adama yamuk bir gülüşle bakıyordu. "Benim gördüğümü görsen sen de bayılırdın."

Ninova

"Serseri," dedi Emir derin bir gülüşle. "Gel de biraz yardım et, mutfağına yabancıyım. Etrafı öğret bana."

"Öğretirim." İlkim gözlüğünü başının tepesine ittikten sonra adımlarını mutfağa çevirdi ve yanına gidip Emir'in yanağına bir öpücük bıraktı. Ardından yardım etmek için işin bir ucundan yakaladı çabucak. Ona istediği malzemeleri verirken, Emir'in kiş tabanını hazırlamasını bir eli çenesinde seyretti. Hamur dinlensin diye sarıp dolaba koyduktan sonra Emir kişin iç harcını hazırlamaya geri döndü. İlkim'se yeneğin yanına bir salata yapmaya niyetlenmişti. O malzemelerini hazırlarken Emir de kişi hazırlamayı sürdürüyordu. Birlikte fırına vermek için hazırladıkları kiş için bir parça karanfile ihtiyaç duyduğunda nerede karanfili olduğunu hatırlamak için İlkim'in kısa bir süre duraksaması gerekmişti.

"Baharat rafında yok sanırım ama çantamda olabilir. Bazen anlık diş ağrılarım olunca kullanmak için cüzdanımın köşesinde bir kese saklıyordum. Dur getireyim," dedi bıçağını bırakmaya yeltenirken. Emir onun belini sarıp kadını durdurduğunda eğilip boynuna da sesli bir öpücük bıraktı. Çenesini oraya yaslarken İlkim salataya olan odağını çoktan kaybetmişti.

"Sen hiç bırakma işini, bana tarif edersen ben de getirebilirim."

"Yatak odasında, kapının arkasında çantam asılı. İçinde cüzdanım var, onun fermuarlı bölümünde olması lazım."

"Tamamdır, hemen geliyorum."

Ardından Emir yatak odasına geçince, İlkim de salataya yeşillikleri doğramaya devam etti. Kâsenin içine toparladığı malzemeleri hafifçe karıştırdıktan sonra lavaboya dönüp ellerini bir kez yıkadı. İçerisi sıcak olunca, bir bardak soğuk su alıp içmeye yeltendi. Hava hafifçe kararmıştı fakat bahçe aydınlıktı, birkaç adımda sürgülü kapıya doğru ilerledi ve açıp içeriye hafif serin bir esinti dolmasına izin verdi.

Nedense bir anda içerisi boğucu bir sıcaklıkla kaplanmıştı. Fırına girmeyi bekleyen sebzeli kişe son bir bakış atıp salataya geri döndü. Bu sırada başını kaldırmadan bile sessiz evin içinde ona doğru gelen Emir'in adım seslerini ayırt edebilmişti. Hemen sonrasında genç adam, "İlkim?" diye seslendiğinde, yakından gelen sesi kadının yüzünde bir gülümseme oluşturdu.

Ninova

"Hayatım, söyle," dedi küçük bir tebessümle. Masanın üzerindeki kâsede bulunan büyük salataya son domatesleri doğramakla meşguldü.

"Bu..." Sesi pürüzlenince boğazını temizledi Emir. "Bunlar nedir?"

"Neyler canım?"

Emir'in aldığı cevapla birlikte yanına gelip görüş açısına girmesi fazla uzun sürmedi. İlkim kocaman gülümsemesiyle bakışlarını adama çevirdiğinde, elinde bazı kâğıtlar tuttuğunu fark etti.

"Bunlar?" dedi Emir doğrudan ona bakarak. Fakat... bakışlarındaki ifadede farklı bir şeyler vardı. Derin derin soluyor, kâğıtları kavramış parmakları hafifçe titriyordu.

"Bakayım," dedi ve alnının tepesindeki dereceli gözlükleri gözüne indirdi. Emir ada tezgâhın diğer ucunda durdu ve kâğıtları havada tutarak kadına gösterdi.

İlkim'in bakışları daha kâğıdın köşesine değdiği an göğsüne yoğun bir ağrı çöktü. Raporlar vardı Emir'in elinde. *Hastane raporları.* İstanbul'dan ve burada kaldığı hastaneden alınan sonuçlar ile raporlar.

"Sen... bunları nereden buldun?" dedi zorlukla yutkunarak. Başı daha ilk saniyesinde dönmeye başlamıştı.

"Benden istediğin gibi çantandan cüzdanını getirmeye içeri girdim. Hangi çantayı götürdüğünü bilmiyordum, yani... dikkat etmemişim, bilmiyorum. Askıdaki iki çantaya da bakmam gerekti o yüzden. İlk... ilk çantadan bunlar çıktı."

Durdu. Sert, geniş göğsünü koca bir nefesle şişirdi. Başını iki yana sallarken bir yandan da kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Normalde özel eşyalarını karıştırmayacağımı biliyorsun. Çantanın içinde cüzdan var mı yok mu diye bakarken kâğıtlar içinden düştü. Toplu olarak. Bakmış bulundum İlkim, inkâr edebileceğimi sanmıyorum. Bir şeyler içimi huzursuz etti, bakmam gerektiğini söyledi bana... Adına ne dersin, bilmiyorum. Saygı duymadın, hayatımı ihlal ettin dersen ne derim, onu da bilmiyorum ama kendime engel olamadım. İşin kötüsü de ilk kez kendime engel olmadığım için utanamıyorum, İlkim. İlk kez hayatımda bir şeyi bu kadar çok görmek istedim. Korkunç bir dürtüydü. Ne sen sor ne de ben söyleyeyim çünkü söyleyemem. Çünkü sebebini bilmiyorum..."

Ninova

İlkim onu dinleyip sessiz kaldığı sırada derin bir nefes almaya çabaladı fakat yalnızca dudaklarını aralayabilmişti. Bedeninin baştan ayağa kadar titrediğini hissettiğinde öne doğru hafifçe meyledip tezgâha yaslanan bacaklarından destek aldı. Gözleri şimdiden dolar gibi olmuştu.

"Konuşacaktık," dedi Emir gözlerindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Neden hayal kırıklığına uğradığını da bilmiyordu fakat içinde kabaran hislerin her biri yüzünden sanki boğuluyordu. "Konuşalım," dedi sakin tutmaya çalıştığı hâlde titreyen sesiyle. Boğazındaki yumruyu gidermek için sesli bir biçimde yutkundu. Elinde tuttuğu raporlarla ona doğru bir adım daha attığında İlkim ellerini tezgâha dayayıp sessizce nefeslendi. Bedeni titriyordu. Tek kelime etmediğinde, Emir bir adım daha yaklaştı.

"Bugünün geleceğini biliyorduk. Ben de bu kadar erken gelmesini istemezdim, bunlarla karşılaşmayı ben de beklemiyordum ama engelleyebilecek güce sahip değilim, İlkim. Özür dilerim, belki kızacaksın bana bu yüzden. Dün başka konuştum, bugün başka ama elimde değil."

Bakışlarına yerleşen gözyaşları akmamak adına büyük bir savaş veriyordu ancak onun da çok zorlandığı belliydi. Dudaklarını birbirine bastırıp çenesini sıktığında, İlkim ona bakamıyordu bile. Emir, elinde tuttuklarına bir bakış daha atıp gözlerini kapadı. Sesli bir nefes döküldü dudaklarından.

"Ben şu Allah'ın cezası kâğıtlara bakıyorum, bakıyorum ve bu bilgisizliğime rağmen bir şeyler de anlıyor gibiyim ama tam olarak çözemiyorum. Çözemiyorum, İlkim. Lütfen. Lütfen daha fazla zaman kaybetmeyeyim, ikimiz de kaybetmeyelim. Konuşalım, anlat."

"Konuşacaktık haklısın..." dedi İlkim güçlükle nefes verirken. "Böyle olmasını istemezdim. Böyle..." diye mırıldanıp elindeki belgeleri işaret etti. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim, niyetim sana kendim anlatmaktı ama madem böyle oldu, ertelemenin bir faydası olmayacak. Gel hadi, anlatayım." Başını kaldırdığında gözleri adamın endişe ve tedirginlikle onu izleyen koyu renkli kürelerine tutundu. "Oturalım mı önce?"

Adam başını onaylarcasına sallayınca, İlkim ellerini iki yanında yumruk yapıp ufak adımlarla koltuğa geçti. Oturup bacaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarını iç içe geçirdi. Emir onun yanına oturmak yerine sehpanın köşesine yerleşti. Dirseklerini de dizlerine yasladı.

Ninova

sonra başını hafifçe eğdi. Küçük nefeslerle öylece bekleyen İlkim, bir süre sonra anlatmaya başladı.

"Senden ayrılmadan bir ay kadar önce öğrendiğim ve bu kararı almamda etkili olan tek şey nefes darlıklarım değildi, Emir. Baş etmeye çalıştığım tek şey bu değildi. Hastaneye gittiğimde kronik astımla beraber, koroner arter hastalığı teşhisi de kondu bana..."

Başını güçsüzce Emir'in gözlerine kaldırdığında, bakışlarındaki sarsıntıyı çok net görebiliyordu. Emir Feza, saniyeler içinde kahverengilerindeki parlaklığı yitiriverdi.

"Başta sadece teşhisti. Yani... ilerleme ihtimali hep vardı ama başta yalnızca arter duvarlarında yoğun bir plak oluşumu diye anlatıldı bana. Evet, daha yirmili yaşlarımda bir kalp rahatsızlığından bahsetmem muhtemelen çok saçma gelecek. Bana da öyle gelmişti ama bazı hastalıkların yaşa ve zamana bakmadığını da bu sayede öğrenmiş oldum..."

İlkim ellerini ovuşturdu fakat bakışlarını kucağından pek kaldırmıyordu. İçerisi sessizdi. Dışarıda hafif bir rüzgârın uğultusu vardı. Yalnızca İlkim konuşuyordu. Yaşadıklarını anlatabilecek tek kişi oydu.

"Arterler tıkandığında, bunun kalbe olumsuz etkileri olacağını ancak ilaç tedavisiyle kontrol altına alınabileceğini söyledi doktor. Şansım vardı yani, erken teşhisti. Eğer ilaç tedavisi işe yaramazsa uygulanabilecek iki ameliyat daha vardı. Tedavi şansı yüksekti. Tek amaç hastalığı ilerlemeden durdurmaktı. Durum umutluydu, doktorum bana daha ilk andan bütün olasılıkları anlattı ama benden yana hep ümidi vardı..."

Küçük, tatsız bir ifadeyle gülümsedi. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, anlatmak her seferinde çok daha zor oluyordu.

"İlaç tedavisi beklenen sonucu vermedi. Hastalık beklemediğimiz kadar hızlı ilerledi ve sonra da..." Başını iki yana salladı çaresizce. *"Kalp yetmezliğine çevirdi."*

Yeniden başını kaldırmak ve Emir'in gözlerine bakmak istese de buna gücü olmadığını biliyordu. Gözleri dolarken bakışlarını camdan tarafa çevirip yansımalarına baktı. Emir daha şimdiden omuzları çökmüş bir biçimde oturuyordu karşısında. İkisinin de birbirinin gözlerine bakacak gücü yoktu. Sırtını dikleştirip derin, titrek bir nefes daha aldı ve anlatmaya devam etti.

Ninova

"İki ameliyat, yakın zamanda da farklı bir operasyon daha geçirdim. Ne yazık ki yapabileceğim ya da benim için yapılabilecek hiçbir şey kalmadı. *Kalp naklinden başka.* Yaşama şansım yüzde kırkın altında artık..."

Ardından gözlerini adamınkilere kaldırdı ve ilk kez doğru düzgün bakabildi ona. Açık bir kitap gibiydi sevdiği adam. Fazla çabalamadan da okuyabiliyordu İlkim onu. Emir'in şaşkınlığını, korkularını, acılarını bir bir gördü gözlerinde. Kendi kırıkları hiç oldu da adamın bakışlarındaki tüm duygular İlkim'i baştan ayağa yedi bitirdi. Hiç oldu altı senenin acısı, hiç oldu ameliyatların ve krizlerin fiziksel ağrıları. Uzanayım istedi ama uzanamadı. Dokunayım istedi. *Ben acıdım yeterince, sen de acıma benim gibi* demek istedi ama boğazına yerleşenlerle baş etmek öyle zordu ki... yapamadı. Buruk bir gülümseme doğuverdi çehresinde.

"Bu yüzden kaçtım ben de. Altı sene kadar... Kaçmak kolay geldi çünkü. Seni tanıyordum Emir ben, az çok tahmin ediyordum hissedeceklerini. Benden çok seni boğacaktı kendi içinde bütün bunlar. Söyleyemedim o yüzden. Söylersem olacakları biliyordum. Ben de bunu değil, sana başka türlü haksızlık etmeyi seçtim. Kaçtım. Sana bir seçim şansı bile bırakmadan kaçtım. Altı seneye onlarca, yüzlerce, hatta belki binlerce pişmanlık ve haksızlık sığdırıp kaçtım..."

İlkim derin bir nefes alıp verdikten sonra bakışları buluştu Emir'le. Gözleri dolu doluydu fakat ağlamamak için direniyordu. Çok karmaşık duygularla dolup taşmıştı her bir zerresi.

"Dönünce de yapamadım aynısını. Hiç düşünemedim anlatıp seni de bu acının ortasına çekmeyi. Başka bir yol izledim... Hiç durmadan kızdım, hak etmediğin şeyler söyledim sana o yüzden. Utanmadım, bağırdım durmadan. Tahammülsüz durdum, hiç suyuna gitmedim, Emir. Hep ters kalayım, yanında değil daima karşında olduğumu düşün diye çabaladım. Hep ama..."

Başını iki yana salladı hafifçe. Bütün bu söylediklerinin kendince sebepleri olduğu için Emir bunlara anlayış göstermese bile, İlkim'in bunu kabullenmekten başka çaresi olmayacaktı. Duyguları ve o hislerle dilinden dökülenler, ikisinin de içinde bir yangın başlatırken anlatmaya devam etti.

Ninova

"Düşüncelerime dahi zehrim bulaştı benim, Emir. Öyle düşünürsem... belki ben kendim de inanırsam, o zaman inandıklarım gerçeğime dönüşür sandım. Berbat hatta korkunç şeyler düşündüm, haksızlıklar yaptım sana. Sevme beni istedim, sevme beni diye rezil bir kadın olayım istedim," diye mırıldandı güçsüzce. Dudakları titrerken bir damla yaş düştü gözlerinden. Devamı da gelecekti arkasından. Ağlamaya başladı sessizce.

"Ama sen hiç beklediğim gibi davranmadın ki bana... Hep dünyanın en güzel kadınıymışım gibi baktın gözlerime. Seni kendimden uzaklaştırayım diye elimden ne gelirse yaptım ama senin her adımının, her bir yolunun sonu bana çıktı, Emir Feza. Dünyanın en berbat insanı gibi davrandım sana ama sen yine de soluğu bende aldın."

Durdu, küçücük güldü gözlerinden yaşlar dökülürken ama içinde birikenler öyle ağır ve hastalıklıydı ki baş edemedi.

"Emir, sen zaten hep soluğu bende aldın ki. Her yolunun sonu bana çıktı senin, ben ne bekliyordum ki? Aptallıklar yaptım. Senelerce... senelerce yalnız kaldım, sensiz kaldım ben. Seni de bensiz bıraktım."

Hıçkırdı, zorlukla nefeslendi. Gözyaşları yüzünü ıslatırken sesi de kesik kesikti genç kadının. "Ya Emir..." dedi İlkim pes etmişlikle bezenen duygularıyla. "Sen hep beni çok sevdin, bense hep bu sevginin altında ezildim."

Solukları güçsüzleşirken başını iki yana salladı. "Ben hep eksik kaldım sana... Hep en çok sana iyi geleyim isterken, güçsüz kalbim yüzünden bütün o güzel duyguları ezdim..." Başını iki yana salladı.

"Özür dilerimi Biliyorum, ne kadar özür dilesem de fark etmez çünkü altı senemizi geri getiremem. Bundan sonra sana hiçbir şeyin vaadini de veremiyorum ve üstelik... ben... ben bencillik yapıp seni hayatımda istemeye devam ediyorum. Bencilliklerimle seni de bu acıyla yaşamaya mahkûm ediyorum. Korkunç bir zehir Emir bu, kime bulaştırdıysam onun bu acıyla ezildiğini görüyorum ben. Annemi, babamı, Koray'ı, Seçil'i... şimdi de seni... şimdi de sana bulaştırdım bu acıyı."

İlkim ellerini yüzüne kapattığında gözyaşları artsa da hiçbir şey ona ilaç olmayacaktı. "Ama artık hiçbirini tek başıma taşıyamıyorum ben Emir, çok özür dilerim... Artık her şey bana çok ağır geliyor. Altı sene taşıdım ama artık taşıyamıyorum. Hepsi boynumda bir urgan ip gibi.

Ninova

Gün geçtikçe daha da sıkışıyor ilmeği. Gittikçe daha da boğuyor beni bütün bu gerçekler. Ben... yaşam şansımı giderek yitirmeye devam ediyorum ama ona rağmen dibe sürüklenirken yanımdakileri de peşimde götürüyorum. Götürüyorum işte..."

Kahve kürelerindeki ışıltı çekildi ve aynı bedeni gibi onlar da küçücük kaldı. İlkim biliyordu ki Emir'den başka hiçbir şey ona iyi gelmezdi.

Emir'se bu kez ona uzanamıyordu bile.

Parmakları birbirine kilitlenmişti. Dolan gözleri, aralarındaki bütün boşluğa sabitlenmişti ve sessizdi. Tek kelime etmezken bedeni giderek gerildi. Önünde birbirine sardığı ellerini sertçe, sıkıca ovuşturdu.

Sığamadı sonra oturduğu yere. Ayağa kalkıp geniş salonda dolandı birkaç adım. İlkim uzanıp bir peçete alırken sessiz kalmayı sürdürüyordu. Konuşamıyordu çünkü. Konuşsa ne söyleyeceğini, söylese kelimeleri nasıl sıralayacağını bilemiyordu. Emir'in sessizliğine çok şey sığdı o anlarda. Kendi cümleleri onu sırasıyla içinde boğdu. Sakin tavrını korumaya çalışsa da bedenine sarılan korkunç hisler ve gerginlik adımlarına yansıyordu. Gözle görülür bir biçimde büyüdü hissettikleri, onlar da sığmaz oldu içine. Doldu taştı. O anın içinde biriken öfkesiyle kolunun büfedeki camdan vazoya çarpıp yere devirdiğini geç de olsa fark etti. Cam parçaları büyük salonun köşesine yayılırken, İlkim kırılma sesiyle yerinden sıçrasa da hiçbir şey yapamadı. Kadının ağlayışı şiddetleniyordu fakat Emir, onun birkaç adım ötesinde dikilmekten öteye gidemiyordu sanki.

"Zaman ver," dedi sonunda zorlukla bulabildiği sesiyle. Boğazı kurumuştu, sesi titrek ve kısıktı ama Emir'in söylediği şey net bir şekilde duyuldu.

Zaman.

Emir ondan zaman istiyordu. İlkim bunca seneyi ikisinden de çalmışken nasıl olur da bu kör isteğe hayır diyebilirdi? Hissettiği suçluluk boğazına sarılmış bir elken nasıl olur da itiraz edebilirdi? Fakat ne kadar zamandı, ne zamandı? Nice zamandı?

Genç kadın gözyaşları içinde ona bakarken ellerini beline attı, alt dudağını kanatır gibi dişliyordu. Kendini fazla zorladığı belliydi, çabalıyordu. Sakin kalmaya çalışıyordu. Kadının kalbini kırmak istemiyor ve bunu asla, asla bilerek yapmayacak olsa da aynı zamanda

Ninova

öğrendiklerini sindirmeye ve aklını yerinde tutabilmeye çabalıyordu. Gözleri yarı yolda buluşunca daha da açtı kahvelerini. Kadın anlasın diye küreleri doğrudan onunkilere sabitlendi ve başı ona çevrildi.

"Bana biraz zaman ver..."

İlkim titreyen bedenini ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken sadece baktı Emir'e, sessiz ve çaresizce. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu çünkü. Emir yatak odasına yürüdüğünde, elinde kıyafetlerinin bulunduğu çantasıyla geri dönmüş ve kocaman bedenini şişirecek şekilde nefeslenmişti. İlkim ayağa kalktığında, Emir kapıya doğru ilerledi.

"Emir, ne olur..."

Genç kadın titrek bir nefeste adını seslendiğinde, Emir eli kapı kolundayken başını hafifçe yan çevirdi.

"Lütfen, lütfen gitme. Ne olur... Özür dilerim, çok özür dilerim ama gitme. Yalvarırım Emir, gitme..."

Duraksadı adam fakat kalbinde sancıyanları açıkça dile getiremeyeceğini biliyor gibiydi. Düşünmeye ihtiyacı vardı, çok düşünmeye... çok fazla ağlamaya ihtiyacı vardı. Kapıdaki eli orada asılı kaldı ama başını ilk kez kadından tarafa çeviremedi.

"Benim... Benim şu an senin yüzüne bakacak ne cesaretim ne de gücüm var, İlkim. Üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Ardından Emir ona bir kez daha dönmeden kapıyı çekip çıktı. Bacakları onu daha fazla taşıyamayınca İlkim dermanı kalmamış bir halde yere yığıldı. Gözyaşları yüzünden boşalırken titreyen bedeni kapı girişinde öylece kalakaldı. Hemen ardından araba motorunun çalışma sesini duydu ve hıçkırdı.

Emir, gitmişti.

İlkim, seneler öncesinin bir benzerini yeniden yaşamıştı.

Emir ona, kendisinin yaptığı şeyin aynını yapmıştı.

Gitme demesine şans bile tanımadan çekip gitmişti.

Bir vuslat ancak bu kadar beklenmedik, ancak bu kadar bilinmezlik getirebilirdi. Bir aşk, sevdiğine ilk kez bu kadar kör ve sağır kalabilirdi.

İlkim ve Emir Feza, yedi sene sonra yine aynı yerden, aynı acıyla ve belki de yeniden *ayrılıkla* sınanırken zamanın onlara ne getireceğinden habersizlerdi.

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

♫ *Cem Adrian, Beni Affet Bu Gece*

Hayat, kime neyi getirir bilinmez ama getirdikleriyle yaşamayı öğrenmek gerekir. Size verdikleri, verecekleri ve sizden alacaklarıyla.

Yaşarsınız. En yaşayamam dediğiniz anda bile öyle bir yaşarsınız ki siz bile buna inanamazsınız. Belki dibi görürsünüz ama eninde sonunda ayağa kalkarsınız ve bir şekilde, bütün bu hayata alışırsınız. Ya da...

Alışmak zorunda kalırsınız.

İlkim sessizce mutfağında otururken salonu yalnızca bahçeden yansıyan ışık aydınlatıyordu. Her yer, aynı içindeki hisler gibi kapkaranlık olsa da loş ışık etrafı beklediğinden daha iyi aydınlatıyordu. Telefonunu son kez kontrol ettikten sonra zorlukla yanından gönderdiği anne ve babasının ulaştığı mesajını aldı. Üç gün sonra bir şeyler yavaş yavaş eski düzenine oturuyordu.

Emir'in dışında.

Adamın yaşadığı buhranı az çok tahmin etse de hissettiklerinin onu nasıl zorlayacağından habersizdi İlkim. Yaşadıklarının ondan yana nasıl kabul göreceğini ya da anlam bulacağını bilmiyordu. Canını da bu bilinmezlik yakıyordu ya zaten.

Üç gün geçmişti. Emir'den haber alamadığı, telefonlarına yanıt bulamadığı üç koca gün. Sadece bir an vardı bu boğulduğu koca zamanın içinde nefes alabildiğini hissettiği. Kısacık, küçücük bir an.

Emir aramıştı.

İçinden çıkamadığı bu işin sonucunda soluk almak ister gibi kadının sesine tutunmak istemişti. Kaldığı otel odasının balkonunda, önünde bilgisayarıyla otururken girdiği çıkmazda kelimenin tam anlamıyla boğulmuştu. Ekranda açtığı onlarca ayrı makalenin sekmesi

varken ve aylar sonra, ilk kez sigaranın ve alkolün vereceği buhranın, o acımasız bağlılık hissinin ardına sığınmıştı. Dağılmıştı Emir. Gözyaşları akmaya ve sigaranın ciğerlerine sağladığı sayısız zararı umursamadan bir alkolik gibi içip durmaya devam ederken; İlkim'in hastalığına dair öğrenmeye çalıştığı gerçeklerin, ensesinde bir nefes gibi onu sıkıştırdığını hissetmişti.

Üstüne bir tişört ya da gömlek giymekten hayli uzaktı. En son kadının uzandığı kocaman, geniş göğsünde şimdi sessiz bir kimsesizlik kol geziyordu. Başını eğdiğinde yasemin kokusu burnuna dolan İlkim'in küçük, minik burnunu yasladığı, narin ellerini koyduğu ve saçlarını her bir yanına dağıttığı o göğsün ortasında şimdi dünyalar kadar büyük bir boşluk açılmıştı. Korku, hüzün dolu, aç ve özlemle sancıyan bir boşluk.

Nasıl var olabiliyordu böyle bir acı? Nasıl sadece ihtimaliyle bile insanı yerle yeksan edecek kadar güçleniyordu? Varlığıyla mutlu olduğun bir insanı kaybedebileceğini düşünerek yaşamak ne zaman biraz olsun kolaylaşıyordu? Ya da... hiç kolaylaşıyor muydu?

Kaçmak istemişti o an. Her şeyin bir yalan olduğunu duymak istemiş, duyduğu bütün cümlelerin ve ekranda okuduklarının kahrolası bir şaka çıkmasını dilemişti. Telefona sarılmış ve en azından sesini duymak adına ona sığınmayı denemişti.

İlkim telefonu, çalışının daha ilk saniyesinde açmış ve gözyaşları içinde mırıldanırken adam hiç konuşmamıştı. Kadının dilinden dökülen özürlere, hıçkırıklara ve gözyaşlarına sessiz kalmıştı. Tek kelime etmemişti. Sadece kulaklarında yankı bulan ve ardı ardına sıralanan söz dizilerini, korkunç ve hissiz bir sessizlikle boğmuştu. *Özür dilerim, çok özür dilerim Emir, özür dilerim.*

Emir yalnızca nefes sesleriyle hattın diğer ucunda dururken İlkim'in gözyaşları, iç çekişleri ve özürleri gerçeklerin kekremsi tadıyla kaplıydı. Saf, derin bir acıyla geçen günlere ya da yaşadıklarına değil, bütün bu zamanda Emir'siz kalışlarına ağlıyordu genç kadın.

Bir cevap beklemişti, bir cümle ya da kelime.

Giderek kısılan sesiyle, alamadığı o tepkiyi beklerken en sonunda sessizleştiğinde ve şiddetli hıçkırıkları birer iç çekişe dönüştüğünde yalnızca tek bir kelime söylemişti Emir.

Ninova

"Kapatma," demişti kısık, pürüzlü bir sesle. *Konuşamıyorum ama senin sesini duymadan da yapamıyorum,* der gibiydi. Kapatmamıştı İlkim de. Yatağın bir köşesine kıvrılmış, derin bir yalnızlığın içinde sessizce ağlarken bulmuştu kendini. Kulağında Emir'in sıkıntılı, derin soluklarını dinlemişti.

Beklemişti de.

Gözleri artık göz kapaklarını taşıyamayana kadar beklemişti. Dakikalara, hatta saatlere direnmiş ve uyumamak için elinden geleni yapmıştı. Fakat yenik düştüğü tatsız uyku arasında, ne zaman kapandığını bilemediği telefonun, o gecenin sabahında ve sonrasında yaptığı bütün aramaların cevapsız kalması onu daha büyük krizlere sürüklemişti.

Annesi ve babasının zorlamaları, Seçil'in telefonun diğer ucundaki ikna çabalarıyla bir şeyler yemek ve ağlamak dışında başka bir şey yapmaya uğraştığı üç koca gün... sanki hiç geçmemişti İlkim için. Aynı kaldıkları zamanda günler aylara, onlarsa yıllara dönmüştü de şu kısacık zamanda tattığı Emir'sizlik, sanki aralarına giren onca yıldan çok daha zor gelmişti.

Şiş gözleriyle annesinin hazırlayıp bıraktığı, kurumaya yüz tutmuş mantı tabağına bakarak sessizce yutkundu bir kez daha. Başka hiçbir şey yapmak istemiyordu zaten. Emir dönene kadar, *Emir dönecek diye... döneceğini umut ederek... bıraktığı yerde, aynı onun bıraktığı şekilde kalmak istiyordu.*

Sanki hiç gitmemiş gibi.

Sanki bir an sonra şu kapının ardından çıkıp gelecekmiş gibi.

Bir yere bir şey almaya gitmiş ama birazdan burada olacakmış, sadece birazcık gecikmiş gibi.

Araya üç gün hiç girmemiş gibi...

Her öğleden sonra, aynı sebzeli kişi ağlayarak pişirip Emir geldiğinde yiyebilmek için dolaba atarak bekliyordu. Kalbindeki acıyla ilk kez bu kadar baş edemediğini, ilk kez bütün yanlışları tek seferde yaptığını hissediyordu İlkim. Yeniden Emir'in olmadığı bir hayata adım atmış olmaktan ödü kopuyordu. *Korkuları gün yüzüne çıkarak onu kuru havada boğuyordu.*

Bunun öyle kolay kabullenilecek bir şey olmadığını biliyordu ve henüz bu konuyu, olabildiğince basit haliyle anlatmıştı. Emir onun bir hastalıkla savaştığını sonunda öğrenmişti. Bunun bir kalp hastalığı

Ninova

olduğunu, yaşama şansının çok düşük bir seviyede olduğunu... Kabullenmek zordu, biliyordu. Ne de olsa kendisinin de senelerini almıştı. Ne de olsa işin ucunda görünen ihtimal ölümdü... Nasıl kabullenilirdi?

Kimseyi bu hayata sürüklemek istemiyordu İlkim, en başından beri. Bunca zamandır çabası hep o yüzdendi. Kimseyi ne kadar ömrünün kaldığını dahi bilmediği bir hayata dahil etmek istemiyordu. Emir aylarca onunla konuşmasa bile onu suçlamazdı. Suçlayamazdı. Hiç kimseyi suçlamayı kendine hak görmüyordu.

Bu hastalığı dahi suçlamıyordu artık. Alışmıştı. Başka çaresi olmadığını kabullenmiş ve durumu kendi için biraz olsun normalleştirmişti. Hayat acımasızca ona yüzde kırkın da altını gösterince, İlkim her hareketini belirli ölçüde hesaplar olmuştu.

Olması gerekeni yapmıştı. *Olması gerektiğine inandığı şeyi.*

Doldurduğu soğuk su boğazından akıp gittiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Mutfaktan çıkıp odasına geçeceği sırada telefonuna gelen arama onu durdurdu. Kalçasını yeniden tabureye yasladıktan sonra arkadaşının çağrısını yanıtladı.

"Efendim?" dedi iyi çıkması için çabaladığı sesiyle.

"Güzelim, nasılsın bakayım?"

"İyiyim Seçil, bizimkileri şimdi yolladım. Ben de geçip uyuyacaktım birazdan. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, ben iyiyim de. İlkim ya... Senin orada tek başına kalman hiç içime sinmedi benim. Fulya teyzeler de uzak. Ne olurdu yanında kalsalardı birkaç gün? Zaten bana da izin vermedin ki geleyim. İnan aklım hep sende..."

"Aklının kalacağı bir durum yok ki, Seçil. Ben iyiyim. Biliyorum endişelendiğini ama sorun yok, gerçekten. Hem Emir ne zaman gelecek bilmiyorum, geldiğinde evde olmam lazım. Gelir de beni bulamazsa çok üzülür. Evde kalmam lazım."

Seçil her ne kadar yanında olamadığı arkadaşının aklını telefondan dağıtmaya çalışsa da İlkim'in zihninde yalnızca bir kişi vardı.

"Tamam, tamam kuzum benim. Yapabileceğim, ne bileyim yardımcı olabileceğim bir şey olursa mutlaka ara. Saat kaç olursa olsun, çekinme tamam mı? Ben gelemesem de kalkıp yanına gelecek birilerine ulaşırım en azından. Zaten az kaldı, haftaya oradayım. Özledim seni çok..."

Ninova

"Ben de özlüyorum Seçil, özledim ama işte senin de özel bir hayatın var, evin var. Yani benden hariç bir yaşantın var. Lütfen beni düşünüp dertlerine bir yenisini daha ekleme. Biraz ayrı kalalım da özle beni, kıymetimi anla iyice. Zaten düğüne ne kaldı şunun şurasında? Dayan tamam mı, hasretimden yataklara düşme," dedi İlkim şakayla karışık. Arkadaşı ne kadar büyük bir buhranda olduğunu anlamasın diye sesine neşe katma çabasındaydı. Seçil sıkıntılı bir soluk verdi.

"Senin kıymetini anlatmaya kelimelerim yetmez diyorum, şu gördüğüm muameleye bak. Sen avukatlığa geri dönünce dilin pek bir sivrileşti... Hayırdır, ben diğer kürsüdeki karşı tarafın avukatı mıyım? Bana niye böyle yapıyorsun sen? Ayrıca... ben gözümün görmediği yerde olduğun için endişeleniyorum sadece. Bunu da mı çok görüyorsun?"

"İnan bana görmüyorum... Sadece endişelenecek bir şey olmadığını söylüyorum güzel arkadaşım. İyiyim ben, başınıza bela olmaya da devam edeceğim. Sana ne demiştim? Yerimi bırakmaya pek niyetim yok. Yapacaklarımı yeniden listelemeyeyim şimdi... Tamam mı?"

"Tamam, tamam. Laf cambazlığının bir gün bana da işleyeceğini hiç düşünmemiştim ama tamam. Madem uyuyacaksın ben tutmayayım seni, dinlen. Düğün zamanı asıl ben bela olacağım."

"Adresi biliyorsun. Başımın üstünde yerin var. Öpüyorum seni çok, iyi geceler."

"İyi geceler canım."

İlkim telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp verdi ve sessizce bardağındaki suyu bitirdi.

Seçil, İlkim için yaptığı hiçbir fedakârlığın derdine düşmüyor olsa da İlkim bazen kendini onun için bir ayak bağı, bir yük gibi görüyordu. Bütün bunları zorunda olduğu için değil de İlkim'e duyduğu sonsuz sevgiden yaptığını bilse dahi; genç kadın bazen arkadaşının hayatını haddinden fazla zorlaştırdığını ve onun, kendi özel hayatını geri plana atmasına sebep olduğunu hissediyordu. O yüzden onun iyi olması adına, hissettiği ağırlıktan ve göğsünde biriken sızıdan bahsetmek yerine tam tersini anlatmayı tercih etmişti. Nişanlısının kollarında olmak varken günlerce hastanede, arkadaşının başında beklemişti çünkü Seçil. Onun için ağlamaya, üzülmeye ve kendini ihmal etmeye devam ediyordu. Evet, aynı durumda Seçil olsa İlkim de onun için aynılarını yapardı fakat yine de içinde bir yerlerde kadının hayatını haddinden fazla işgal ettiği gerçeğini göz ardı edemiyordu.

Ninova

Seneler boyu içinde biriken suçluluk, yıllar sonra Emir'le ilk kez bu konuyla ilgili yüzleştikleri an gün yüzüne çıkmıştı sanki. Kadının nefesini kesecek bir biçimde boğuyordu onu, dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Kara delik gibi kadını da içine çekiyordu sessiz ve hissizce.

Bardağını hemen önündeki boşluğa bıraktıktan sonra iç çekti İlkim. Yerinden kalkıp bahçedeki ışığı kapatmak adına birkaç adım attı fakat çalan zilin sesi onu durdurmuştu. Yine Alp gelmiş olmalıydı çünkü bu saatte başka kimsenin uğrayacağını düşünmüyordu. Saat on biri geçiyordu. Yine de kapı ısrarla, sanki bir an önce açılmasını ister gibi çalınıyordu. Zil susmuştu ama kapı tıklatılmaya devam ediyordu.

Küçük adımlarla kapıya doğru ilerledi ve ısrarla çalan kapıyı açmak için uzandı. Ancak... gördüğü kişinin yan komşusuyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Emir gelmişti.

Üç gün sonra, kapısındaydı.

Geri dönmüştü...

Adam dağınık saçları, kızarmış gözleri ve ilk kez bu kadar koyu renkli gördüğü gözaltı halkalarıyla; giydiği tişörtü ve deri ceketi bile üzerine ne zaman geçirdiğini bilemiyormuş gibi darmadağın bir hâlde kapısında dikiliyordu.

"Emir..." dedi kısık sesine yansıyan endişeyle. "Sen iyi misin?" diye sordu adamın üzerinde telaşla gözlerini gezdirirken. Onun içeri geçmesi için kapıdan geriye çekildi ve titreyen ellerinden birini ona doğru uzattı.

Emir elini tutmadı, onun yerine içeriye doğru sessiz bir adım attı. Başta hiç konuşmadı ancak sanki hipnotize olmuş gibi başını iki yana sallıyordu. Bir adım attı, bir tane daha. Durduğunda İlkim de kapıyı kapatmış ve onu takip ederek yanına gelmişti. Genç kadın en sonunda onun fısıltısını duyduğunda kalbine çöreklenen öngörülemez bir sızı hissetti.

"Sen iyi değilken ben nasıl iyi olayım?"

"Emir Feza..."

"Neden?" dedi adam acı bir fısıltıyla. Kahve küreleri hızla dolmuştu ve kıpkırmızı gözleriyle burada, kadının yanında olmadığı her an sanki ağlamış gibi ona bakıyordu. Gerçekten de öyleydi. Üç gündür yalnızca ağlamaktan ve bir hal çaresini aramaktan başka bir şey yapmamıştı. Üstelik alkol ve sigara komasına girmenin de muhtemelen

Ninova

eşiğinden dönmüştü. Ona rağmen ne içki ne de sigara kokuyordu, onu rahatsız etmemek adına duş almış ve kadının karşısına tertemiz bir biçimde gelmeyi seçmişti.

"Neden anlatmadın?" diye sordu kırık sesiyle. "Niye bana hiçbir şey söylemedin?" Başını iki yana salladı. Sanki buna anlam veremediğini hareketleriyle ifade eder gibiydi.

"İlkim, nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin..." diye fısıldadı. Sessizce konuşuyordu ama kelimeler öylesine ağırdı ki içi yanar gibiydi.

İlkim hıçkırıp ellerini yüzüne kapadığında Emir başını yeniden iki yana salladı. "Sen nasıl bizden altı sene çalabildin? Nasıl gönlün el verdi, İlkim? *Senin yanında olabileceğim seneleri benden nasıl alabildin?*"

Dolu gözlerinden süzülen yaşlar İlkim'in de ağlayışını şiddetlendirdiğinde, Emir sesli, derin nefesler almaya çalıştı ancak ciğerlerine hava ulaşmadığını hissediyordu. Nefesinin ondan çekip alındığı altı senenin tamamında, bu kadar acı veren bir başka günü olmuş muydu bilemiyordu.

"Elini tutabileceğim, sana destek olabileceğim seneleri... senelerimizi... Nasıl, nasıl kabullendin İlkim sen başına gelen her şeyi? Nasıl söylememeyi seçebildin? Niye ya... Neden?"

Ses tonundan öyle bir çaresizlik akıyordu ki bağırıp çağırsa bu kadar etkisi olur muydu, genç kadın bilemiyordu. Nefesleri boğazına dizildi, ikisi de alevleri hiç azalmayan aksine güçlenerek artan bir yangının orta yerindelerdi sanki.

"Yapamazdım," dedi İlkim kendini zorlukla toparlayarak. Anlatamamıştı çünkü bunun olacağını biliyordu. Adamın bu şekilde kahrolacağını, bu hâle geleceğini biliyordu. Kendini belki İlkim'den daha çok hırpalayacağını, mahvolacağını biliyordu.

"Şu hâline bak," dedi kırgın bakışlarıyla. Emir'i bu hâlde, bu şekilde görmek onun içinde sönmeyecek bir yangın başlatmıştı sanki. "Söylesem bile hiçbir şey değişmeyecekti bu hastalığa dair, nasıl değişsin? Şu hâline bak, Feza..." dedi yeniden. Salona doğru birkaç adım atıp koltuğa doğru ilerledi ama oturmadı.

"Nasıl söyleyebilirdim ki... Nasıl söyleyebilirdim? Kendine yaptığına bir bak, Emir... Biliyordum, böyle olacağını biliyordum." İlkim başını hızlı hızlı iki yana salladı. Emir gözlerine bakamıyordu bile. İçi acıdı.

İçi çok acıyordu.

Ninova

"Söylemedim çünkü bunu yapacağını biliyordum. İstemedim, Emir. Ben kendimi, yaşayacaklarımı kabullendim. Seneler sürdü ama kabullenmeyi öğrendim. Senin kabullenmeni istemedim. Buna mecbur kalmanı istemedim," dedi kendine karşı acımasız olmayı umursamayarak. Emir'in daha fazla incinmesini istemiyordu çünkü yıllar önce giderken de onu bu şekilde üzmemek için gitmişti İlkim. Onu bu yönden yaralamayı hiç göze almamıştı.

Ayrılık acısı bir şekilde atlatılırdı çünkü bir yolu bulunurdu. Ona eninde sonunda alışılırdı. Ama bu... bu çok fazlaydı.

İnsan, ölüm ihtimaline nasıl alışırdı?

Üstelik Emir bunları çok ters bir şekilde ve zamanda öğrenmişti. Nasıl kabullenecekti ki nasıl bir anda alışacaktı? Nasıl İlkim'in senelerdir yüzünde taşıdığı o alışılmış maskeye sahip olacaktı?

"Emir bak, biz yeniden olamayız derken bunu hiçbir zaman laf olsun diye söylemedim sana. Buna inanmaya çalıştığım için söyledim. Bu hâldeyken bir ilişki yürütemeyeceğime inandığım, bunu bildiğim için..."

Başını yeniden iki yana sallarken derin nefesler aldı. Alıyordu almasına ama hiçbiri ona ferahlık ya da sakinlik getirmiyordu. Sanki her nefesinde daha da ağır hisler, daha da yoğun bir acı göğsünün tam ortasında birikiyordu. İlkim buna engel olamıyordu.

"Hayatımı altı sene boyunca buna göre yaşadım ben, buna göre yönettim her bir günümü, Emir. Mecburdum, mecburdum ama benim bütün yarınlarım öyle belirsizdi ki... Her gece, bir sonraki günün sabahını görüp göremeyeceğimi bilemeden uykuya daldım. Bütün bunların... altı sene sürmesi yalnızca şanstı üstelik, hastalığımın ikinci senesinden sonrası tamamen benim şansımdı."

Durdu, dolan gözlerini silmeye, sakinleşmeye çalıştı. İkinci seneden sonra hastalığı sinsice ilerlemeye devam etmişti ve İlkim ne ilaç tedavilerinden ne de olası yöntemlerden sonuç alabilmişti. O kadar çok şey birikmişti ki içinde, nasıl hiçbirini atlamadan anlatabileceğini bilmiyordu. Hıçkırdı.

"Gideceğim yerleri öyle seçip, uyandığım her günü bu hastalığın kurallarıyla yaşadım ben. Sonra bir gün sen geldin yeniden ya da ben. Karşı karşıya kaldık ve bu beni çok korkuttu, Emir. Sana olan hislerimin birazı bile değişmemişken seneler öncesine döneriz diye ödüm

Ninova

koptu benim... O yüzden korkunç davrandım sana. Kurduğum cümlelerin hepsinden nefret ettim, söylediklerim ve düşündüklerim yüzünden kendimden tiksindim."

Yüzünü buruşturdu sözlerini tasdiklemek ister gibi. Bedeni kontrolünü yitirmiş gibi titriyordu ve İlkim ne kadar çabalarsa çabalasın bunu durduramıyordu.

"Ben dilimden dökülenlerin hiçbirine inanmadım ama senin inanmana ihtiyacım vardı, Emir... Sen yalanlarıma inanırsan ancak o zaman vazgeçerdin belki benden. Bana yine o tanıyamadığın kadınmışım gibi bakmana ihtiyacım vardı. Bana o sevgiyi yeniden vermemen lazımdı..."

Sesi kesik kesik oldu. Söyleyecekleri onu boğdu, kalbinde birikenler dağ oldu ve sanki sırtına birer yük gibi bindiler. İlkim seneler boyu olduğu gibi yine altında ezildi bütün gerçeklerin.

"Emir, ben senin yüzüne bakamaz hâldeydim... Sana o sözleri söyledikten sonra senin yüzüne bile bakamayacak hale gelmiştim ben. Altı seneni çaldığım yetmezmiş gibi bir de sözlerimle zehirledim seni."

Duraksadı. "Ya ben sana lütfen dedim Emir, sanki ben hiç gelmemişim gibi geri gitmen gerek dedim. Zaten bizim yeniden karşılaşmamamız gerekiyordu dedim. Senden rica ettim, kötü sözler kullandım bunun için. Devam et hayatına dedim, seneler boyu yaptığın gibi bensiz devam et dedim. Hiçbirini istemedim ama senin bunları istediğime inanmanı çok istedim. Hepsini söylediğim gecenin akşamında, gözyaşlarım gözlerimi kör etti benim ama sen bana inanmak zorundaydın. Duygusuzun teki olduğuma, seni bir daha asla yeniden sevemeyeceğime, seni de inandırmak zorundaydım ben, Emir. İnanmak zorundaydın. Bana inanmak zorundaydın."

"Nasıl *devam et hayatına*? Nasıl yapabilirdim İlkim, gözünü seveyim? Sensiz nasıl devam edebilirdim..."

"Altı sene önce seni nasıl bıraktığımı hatırlamak zorundaydın. Bu kez senin bırakman gerekiyordu, Emir. Kendin için bırakmak zorundaydın. Ben kendimi... *biz olamayız* yalanına çok inandırmaya çalıştım. Sadece senin de inanmanı sağlamam gerekiyordu. Mutluydun Emir, nişanlanmıştın..." dedi İlkim. Sesi sonlara doğru iyice kısılmış ve canı artık iyiden iyiye yanmaya başlamıştı. Seneler önce de bu konuşmayı kaldıramayacağına emindi ve şimdi, altı sene sonra buna hazır olmasa da artık yerinin geldiğini biliyordu.

Ninova

"İlkim sen... biliyorsun... Her şeyin sebebini biliyorsun. Olmaz, ben... ben sensiz olamam. Olamıyorum bak, altı senedir nasıl olmuyor? Nasıl her gece seninle uyuyup her sabaha seninle uyandım? İlkim, sen benim bugünümsün. Dünümsün, sen benim her günümsün İlkim... ben... ben seni her şeyden çok seviyorum."

"Emir, *sevme beni* bile diyemiyorum ben sana," dedi İlkim sesinin boğuklaşmasını azıcık bile umursamadığı sırada. Koltuğa düşer gibi çöktü ve ağlayışı şiddetlendi. "Sana *ne olur, ne olur sevme beni* diye yalvaramıyorum bile. *Bana âşık olma* diyemiyorum. *Aş hislerini* diyemiyorum." Gözyaşları yanaklarına süzülürken daha sert sıktı çenesini.

"Çünkü ben de o hisleri hiç aşamıyorum. Seni hiç aşamıyorum, Emir... Altı sene o hastane koridorlarında gözüm hep seni aradı çünkü benim. Her kapı sana açılsın diye dua ettim. Sana muhtacım Emir, senin aşkına muhtacım. Yanımda olmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var benim." İlkim kendini daha fazla tutmadı. Gözleri doluydu, yaşlar birbiri ardına dökülüyordu. İncecik bedeni oturduğu yerden dahi titriyordu.

"Olmaması lazım ama. Benim... benim böyle olmamam lazım. Seni bu hayata mecbur etmemem lazım Emir, ben mecburum diye sana da bunu yapmamam lazım... Bu mecburiyete seni de sürükleyemem, senin benim gibi olmaman lazım." Duraksadı ve elleri yüzünü kapatırken sıkıntıyla iç çekti. "Bari sen girme bu yükün altına diye altı sene dayandım ben, Emir," diye mırıldandı. Yaşlı gözlerini kaldırıp adama bakarken sabit ifadesinde kırılgan bir kız çocuğunun duruşu vardı.

"Altı sene uzak tuttum seni bundan ama şimdi... şimdi bütün bu çabam hiç oldu benim. Sana ihtiyaç duyduğum, elimde elini aradığım altı senenin sonucu bu olmamalıydı... Ben sana bunu yapmamalıydım."

Durdu. Gözyaşlarını sertçe silerken ifadesi donuklaştı.

"Ben, her günümü sanki son günümmüş gibi yaşamaya mecburum. Hiçbir zaman ertesi gün kalbimin artık bana yeterli gelip gelmeyeceğinden emin olamam çünkü."

Kabulleneli seneler olmuştu ama ilk öğrendiğinde, o da aynı Emir gibi günlerini her şey için bir çözüm bulacağına inanarak geçirmişti. Halbuki tek çözüm, ona uyacak bir organ bağışıyla olacağı nakil ameliyatıydı.

"Bir tedavisi yok. Altı senedir yoktu, Emir... Bugün de yok."

Ninova

"Bulunur İlkim, bugün değilse yarın bulunur. Baktım, okudum bir sürü şey, neler gördüm. Çalışmalar var bir sürü. Er ya da geç bulunur, ben... Bulunur, biliyorum..."

Emir doğrudan kadının gözlerine baktı. "Olur mu hiç ötesi? Böyle yaşanır mı sevgilim?" dedi yüzünü ıslatan gözyaşlarıyla. Parmakları uzanır oldu ama beceremedi dokunmayı, uçları tüy gibi bir dokunuşla değdi kadının yanağına.

"Her güne ölüm korkusuyla uyanılır mı?"

İlkim hıçkırdı. Yedinci senesinde ve öyleydi ki her güne ölüm korkusuyla uyanmıştı genç kadın. *Bakalım yarın sabahı görebilecek miyim,* diye doğrulmuştu her sabah yalnız başına yatağından.

"Yaşanıyor Emir, yaşanmak zorunda. Altı senedir nasıl yaşandıysa, bugün de yaşanmak zorunda. Uyanmak zorundayım..." İlkim yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirip kurduğu cümlelerden sonra gözyaşlarını sildi. Gözyaşlarını sildikçe yüzü ardı ardına akan yaşlarla daha şiddetli bir biçimde ıslanıyordu ama duraksaması için kendini tuttu. Uzlaşmacı olmaya çalıştı, detayları anlatmak ve gerçeklerin tamamını onunla paylaşmak için büyük özen gösterdi.

"İnternette ne okudun bilmiyorum ama emin ol, hepsini fazlasıyla yapmışızdır. İlaç tedavisi... İlk önce o uygulandı; artık ilaçlar bana fiziksel olarak zarar vermeye başlayana kadar. *Hastalığım gerilemek yerine ilerlemeye başlayana kadar.* Ameliyat mı? O konuda da hiç endişen olmasın, Emir. Aradan bir sene bile geçmeden, üst üste iki tane. Geçtiğimiz sene, yeni yıldan önce yapılan operasyonu da sayarsak toplamda üç."

Dudaklarını birbirine bastırıp olduğu yerde daha da küçüldü genç kadın, yok oldu sanki. Bedeni titriyordu, kalbi sanki her şeyi hissetmiş ve *ben buradayım aptal, hakkımda konuşmayı kes artık,* der gibi göğüskafesini dövüyordu.

"Bak... Ben hastayım, Emir Feza. Tamam mı? Bunu kabullendim. Yıllar oldu, ben... ben aklına gelebilecek her şeyi kabullendim. Doktorum bana *senin vücudun hastalığı geriletmiyor, aksine onu üretiyor ve bedenine yayıyor,* dediğinde her şey bitti benim için. Ne yaparsan yap bunu değiştiremezsin. Ne yaparsan yap, benim..."

Dudakları titreyen İlkim tırnaklarını koltuğa geçirdi. Yaşlarla dolu gözlerini karşısında duran ve her şeyi çaresizce inkâr etmeye çalışan,

Ninova

bütün bu duyduklarının bir şaka olduğunu öğrenmek isteyen adama çevirdi.

"Benim, kalp nakli beklediğim gerçeğini değiştiremezsin. Üzgünüm. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Hatta... ben öğrenmeni hiç istemedim, Emir. Affet beni yalvarırım ama istemedim..."

Emir'in gözleri de aynı şekilde yaşlarla doluydu. Kendini zor tutuyordu ve bunun göstergesi olarak parmak boğumlarını beyazlatacak derecede sıktığı yumruğu, bedeninin kıyısında duruyordu. Tek bir damla süzüldü çenesine doğru. Yaşlarla dolu gözleri aynı zamanda acıyla kaplıydı sanki.

"Bana kızacağını, hatta belki de beni hiç affetmeyeceğini biliyordum. En başından beri biliyordum ama bunun için senden özür dileyemiyorum. Sana çektirdiğim bütün bu acılar için çok, çok özür dilerim ama o zamanlar sana söyleyemediğim için özür dilemiyorum. Dileyemiyorum Emir, affet... affet beni ama yapamazdım. Hayatının her günü belirsiz olan bir kadınla, ömrün boyunca yaşama hayalleri kurmana izin veremezdim."

İlkim başını çaresiz bir şekilde iki yana salladı ve devam etti.

"Her ne kadar, o kadın da hayatının son anına kadar senin yanında olmayı istese bile bunu yapmana izin veremezdim. Seni bu bataklığa çekemezdim..." Duraksadı yeniden. Midesinin bulandığını hissediyordu. Nefes almakta zorluk çekmese de içi çalkalanıyordu.

"Ben de sana böyle bir bencillik yapamadım bu yüzden. Belki yöntemim yanlıştı, kabul ediyorum... Seni kendimden uzaklaştırmayı seçmek hayatımı biraz olsun kolaylaştırmadı. Ama senin de daha önce karşıma geçip yüzüme söylediğin gibi... *Bir peri masalının içinde değiliz biz.*"

Dişlediği dudakları şişmiş, ağlamaktan kızaran gözlerine ve beyaz teninde hassaslaşan yanaklarına eşlik etmeye karar vermişti. İlkim, dağılmıştı. Yıllardır içinde biriktirdiği bu cümleleri dile getirmek ne kadar kolay görünse de her bir kelimesinde daha da ufalanıyordu sanki. En sonunda elinde hiçbir parçasının kalmayacağını bile bile konuşmaya devam etti.

"*Seni sevdiğim için bıraktım,* cümlesi kadar saçma bir şey yoktur bu hayatta. En azından benim için öyleydi. Asla inanmazdım, bu yüzden de sana mutsuz sonu olan filmleri hiç sevmediğimi söylerdim.

Ninova

Sevmezdim çünkü iki insan birbirini sevdiğinde, her engeli aşacak güce sahip olurdu benim gözümde. Ne olursa olsun, ne kadar zaman alırsa alsın... Kader her zaman birbiri için doğru olan iki insanı bir araya getirirdi. Bir şekilde doğru yolu bulmalarını sağlardı yani... Buna inanırdım eskiden, böyle düşünürdüm. Sonra fark ettim ki asıl peri masalı ekranda değil, benim zihnimden geçen cümlelerin içinde saklıymış."

Sesli bir nefes verdiğinde adamla göz göze geldi. Gözlerini bir an olsun İlkim'den çekmeden, tek bir kelimeyi dahi kaçırmak istemeyerek kadına bakıyordu Emir. Onun gözyaşları da sert, keskin çenesine doğru ince birer yol izliyordu.

"Filmlerin çoğu birer kurgudan ibaret. Senaryolardan, birbiri ardına sıralı cümlelerle oluşan sahnelerden... Aktör ve aktrisler vardır. Yönetmen, yapımcı ve senaristler. Ben, bir film sahnesinin içinde değilim. Öyle olsaydı bir mucize olurdu ve belki de senaristim bana bir nakil şansı yazardı. Adı üstünde ya, *mucize*. Ameliyatım muhteşem geçerdi bu yüzden ve... belki de sevdiğim adamla birlikte uzun, en azından kendi kalbimin bana biçtiğinden çok daha uzun bir hayat yaşama şansım olurdu."

Gözyaşlarıyla ıslanan suratı buruk bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Ama burası gerçek dünya, bense nakil için sıra bekleyen onlarca hastadan biriyim. Hiçbirinden farklı değilim. Altı senedir bir haber bekliyorum ve henüz bu şansa sahip olamadım. Üstelik... daha seneler boyu sürebilecek bir sıradan bahsediyorum ve benim ne kadar zamanım var bilmiyorum. Buna zamanım olsa bile sıranın neresindeyim, kaçıncıyım bilmiyorum. Asla bilemeyeceğim."

İlkim'in ağzından çıkan her kelime bir hançerdi. *Küçük, ucu keskin olan onlarca hançer.* Birinin acısı geçmeden diğerini Emir'e doğrultuyordu ve acımadan, tek tek her birini ona saplıyordu. Çekip çıkarmasına fırsat yoktu. Zaten İlkim'in kelimelerinin acısı da çekip çıkarıldığında geçecek kadar basit değildi. *Hiç olmamıştı.*

"Her filmin akılda kalan bir sonu vardır, değil mi? İşte... bahsettiğimiz o sonlardan biri de bana ait. Ne kadar zamanım olduğunu bilemediğim, nakil için bana ne zaman sıra geleceğini düşünmeden geçirdiğim bir günümün dahi olmadığı yedinci senenin içindeyim. *Umut hep vardır* derler ama seneler geçmeye devam ederken nakil bekleyip

Ninova

sonuç alamayan insanları görmezden gelemezsin. Özellikle sen de onlardan biriysen..."

Küçücük gülümsediğinde gözlerindeki yaşlar aynı anda iki yanağına düştü. Çenesine doğru ince bir yol izleyen damlalar, Emir'e sanki kendi kalbine düşmüş gibi hissettiriyordu. Uzanıp onlardan kurtulmak istese de bunu yapamadı. Olduğu yere çakılmış gibiydi.

"Doktor bana daha ilk görüşmemizde, *bu işin sonu kalp nakli ihtiyacına gidebilir ve en garanti çözüm her zaman nakil ameliyatı olacaktır,* dediğinde içinde yaşadığım peri masalı balonu patladı, Emir. Hem de öyle sert patladı ki ben yere çakıldım."

İlkim burnunu çektikten sonra gözlerinden akan yaşlar hız kazandı. Yüzünü ıslatan ve çenesine doğru süzülen damlaları elinin tersiyle siliyordu fakat ardı arkası bir türlü kesilmiyordu.

"Her şey, *daha doğrusu bütün umutlarım,* tedavilerin işe yaradığını düşünerek geçirdiğim günler ve muayene odasının kapısı önündeki o heyecanlı ama bir o kadar da gergin bekleyişler... Hepsi ne zaman son buldu, biliyor musun?" dedi yeniden burnunu çekerek. Emir başını belli belirsiz iki yana salladı. Ardından sertçe yutkundu ve kaşlarını daha da çattı. İlkim devam etti.

"Tüm zamanımı hastanede geçirdiğim koca bir senenin ardından doktorumun bana artık geçirdiğim ameliyatların olumlu bir sonuç vermediğini söylediği güne kadar. O zamana kadar inanıyordum. Gerçekten inanıyordum ve... belki bana inanmayacaksın ama dönmek istiyordum, sana dönmek istiyordum."

Bakışlarını genç adama çevirdi ve gözlerini doğrudan gözlerine kaldırdı.

"Evet, bencilceydi... Çok bencilceydi Emir ama seni hayatımdan çıkaramayacak kadar çok seviyordum ben. Seni bıraktığım andan itibaren başlayacak ve sonu hiç gelmeyecek bir pişmanlık yaşayacak kadar çok seviyordum. Ayrılığımızın üstünden henüz bu kadar zaman geçmemişti. Hoş, geçse dahi hâlâ seninle olan anılarımda yaşayıp, seni bir an bile unutmama izin vermeyecek kadar aklımı işgal ediyordun. Hep dönmek istedim, Emir. Gerçekten... Hep sana geri gelmek istedim. En çok bunu istedim ama hiçbir zaman o cesarete sahip olamadım ben, yapamadım."

İlkim bir yandan da başını iki yana sallıyordu. Söylediklerinin tamamını kavramak Emir'in oldukça zamanını alacaktı ama İlkim'in yaşadıkları, onun zihnine oturacaklardan çok daha öteydi. Nasıl olurdu?

Sevdiği bu inatçı kadın, nasıl olur da kahrolası bir hastalıkla seneler-dir verdiği savaştan bir türlü galip ayrılamazdı?

Hiçbir düşüncesi bir diğerine izin vermiyordu ve aklı öyle doluydu ki İlkim susup yeniden konuşmaya başlayana dek odağını toplayamıyordu.

"Geldiğimde hiçbir şey benim planladığım gibi gitmedi çünkü sen beni bekliyordun. Beni bekliyordun Emir ve beni, sanki hiç gitmemişim gibi yeniden, eskisi gibi sevmeye devam ediyordun... Hiç eksilmeyen sevgin sardı dört bir yanımı. Nasıl dayanabilirdim? Yine bencil olmak istedim, Emir. Yine aşkını istedim. Senden uzak olmayı istemedim, senin sevgini yeniden tadınca bir daha bırakmayı istemedim. Yine o zamanki kadar zor geldi gitmeye çalışmak. Yapamadım ben de... gidemedim. Gidemedim ama söyleyemedim de. Anlatamadım sana..."

Duraksadı. Bakışlarını buluşturup kusursuz bir ağrıyla, göğsündeki baskıya rağmen sordu. "Söylesene," dedi ona bakarak. "Her şeyden çok sevdiğin birine bunu yapabilir misin? Ona, *bak benim sonum henüz belli değil, hastalığımın da artık uygulanacak bir tedavisi yok. Yaşama şansım yüzde ellinin biraz daha altında ama ben dünyanın en bencil insanı olduğum için, bu hastalık yüzünden ölürsem bile senin yanımda olmanı istiyorum, öldüğümde de yasımı tutarsın artık,* diyebilir misin, Emir? Bunu ona yapabilir misin?"

İlkim yeniden hıçkırdı. Gözlerinden yaşlar daha hızlı boşalmaya, hıçkırarak ağlayışı şiddetlenmeye başladı. Senelerdir öyle çok şeyi içinde tutuyordu ki artık dayanamayıp sonunda infilak etme noktasına gelmişti.

"Bir gün... bir gün öleceğini bile bile... onu kendine bağlı kalmaya zorlayabilir misin? O bunu her şeyden çok isteyecek kadar seni seviyor olsa bile bu kötülüğü ona yapabilir misin? Eğer ölürsen..." Durdu. Altı sene de olsa, altmış da fark etmeksizin, bu söyleyeceği ona çok ağır geliyordu. Bakışlarını kısa bir anlığına tavana çevirip yeniden kırgın bir bakış attı sevdiği adama.

Ninova

"*Daha doğrusu öldüğünde*... öldüğünde geride bıraktıklarının hayatına devam edemeyeceğini bilerek ömür boyu senin yasını tutmasına izin verebilir misin?"

İlkim acıyla ellerini yüzüne kapadı. Başını iki yana sallamaya başladı. Nefes alamadığını hissediyordu ama tamamen psikolojik olduğunun da farkındaydı.

"Yapamadım, sana bunu yapamadım, Emir. Özür dilerim. Çok özür dilerim ama göz göre göre seni bu bataklığa çekmek istemedim. Çekemezdim. Bu yüzden anlatmadım. Hiç anlatmayacaktım. Kontrollerim için döndüm. Kalmayacaktım. Eğer kalmaya karar verirsem bir gün karşılaşacağımızı biliyordum çünkü."

İlkim küçük elleriyle yüzündeki yaşları kuruladı. Burnunu çekti ve parmaklarını birbirine sardı. Tırnaklarıyla oynamaya başladı, bakışlarını kaldırmadı.

"Melih Hoca'yla karşılaştım önce. Bana üniversitede bir pozisyon teklif edince geri çeviremedim. Eğitimimi ve kariyer planlamamı da buna göre yapmıştım, biliyorsun; akademisyen olabilmek için. Kabul ettim. Bir seneden fazla sürmeyeceğine karar vermiştim. Ona da böyle söyledim. Sonrasında konuşuruz dediğinde üstelemedim. En azından hayallerimden birini daha gerçekleştirmek için önümde bir şans vardı. Ben, o şansı kullanmak istedim, Emir. Her şey böyle başladı."

İlkim yeniden burnunu çekti ve eliyle gelişigüzel evinin içini gösterdi.

"İstanbul'daki dairemi düzenledim, sadece bu eğitim senesi boyunca yaşayacaktım ama sonrasında da belki gelip kalırım diye daha iyi bir yaşam alanı olmasını istedim. Onu bile beceremedim..."

Emir, acıdan kavrulduğunu hissetse de kadını bölmedi. Bu kadar açık ve kesin konuştuğu ilk seferdi. Tek kelimesini bile kaçırmak istemiyordu. Bu konuşmanın bir daha tekrarlanmayacağını hissediyordu.

"Küçücük bir odasını bile tamamlayamadım, yarım kaldı. Sen de geldin, gördün. Bitmedi bir türlü. Beceremedim. Bu hayatta *yapabilirim* dediğim hiçbir şeyi yapamadım, Emir. Başaramadım... Seninle de yarım kaldık biz, sonra... sonra evimin odalarını yarım bıraktım. Yaşamayı bile beceremedim Emir, *kendi kalbime bakmayı bile beceremedim*..."

Ninova

İlkim hıçkırarak ağlıyordu ve her şey giderek dayanılmaz bir hal alıyordu. Yarım kalmışlık düşüncesinin dahi bu kadar acı vermesi artık onlara normal gelmiyordu. Oysa onları boğan, bulundukları salona dolan saf çaresizlik ve kederdi.

"Ne hayata tutunabildim ne de düşebildim. Beceriksiz, düşüncesiz bir aptalın tekiydim sadece. Seni üzdüm, kendimi de böyle mahvettim ben. Kalbim yüzünden yaşadığım her şeyden dolayı kendimi suçladım. Suçluyum da zaten, aldığım doğru kararların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Ama..."

İlkim titreyen bacaklarının onu koltuğun kenarında oturmasına rağmen tutmadığını, sendelediğini hissetti. Emir, hemen dibinde olmasına rağmen uzanamasa bile onu yakalamak için yanındaydı. Kollarını kadına sardı ve onu tuttu. Bakışları birbirine tutundu.

"Yaşamayı *hak ediyorum* değil mi, Emir? Bir insan ölmeyi hak edebilir mi, bilmiyorum... Ben yaşamak istiyorum..." diye fısıldadı.

Emir duyacağı cümleleri biliyordu ama İlkim'in ağzından çıkan her bir kelimeyle birlikte, dünyadaki varlığını kaybetmiş gibi hissetti. Yok olmuş gibi... Sanki bir hayatın ucunda asılı kalmıştı. Altı boşluktu, üstünde sonsuz gökyüzü uzanıyordu. Emir'se hiçbir şeye uzanamıyordu. Özü çekiliyor, yaşamı ellerinden kayıp gidiyordu.

"Ben, ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum, Emir... Ne olur, ne olur ölmeyeyim, yalvarırım."

Bir cümle nasıl bu kadar yakıp yıkabilirdi?

Nasıl her şeyin bu kadar önemsizleşmesini sağlayıp, o anı yaşayan herkesi mahvedebilirdi?

"Hem... hem daha hayallerimdeki gibi Peru'ya gidemedim ki ben. Daha hiç kavunlu dondurma yiyemedim. Hiç konsere gitmedim çünkü o kadar kalabalıktan ve nefes paylaşımından korktum hep. Sağlığımı riske atamadım. Hatta... hatta aynı sebepten bir kez bile uçan balona binemedim. Hiç uzun araba yolculukları yapmadım. Sonra... Emir, ben hiç kardan adam yapamadım. Kartopu bile oynayamadım."

Konuşulan her şey ve kurulan her cümle, acıyla vurulan bir darbe daha demekti ve ikisinde de bunları kaldıracak güç yoktu. *Artık yoktu.*

"Ben... ben daha Seçil'in, en yakın arkadaşımın düğününü göremedim. Onun nikâh şahitliğini yapamadım daha. Ölmeyeyim Emir,

Ninova

lütfen. Lütfen ölmeyeyim. Ben... daha hiçbir şey yaşayamadım ki... Ben, ölmek istemiyorum. *Ölmek istemiyorum.*"

Hıçkırıkları ve gözyaşları şiddetlenen İlkim, kendini daha fazla tutamadı. Bedeni adama yaslı olsa da dengesini sağlayamadı. Emir, kollarını kadına daha da sıkı dolayıp kendini bırakmasını kabullendi ve onunla birlikte dizlerinin üstüne, yere yığıldı.

Bu... bu nasıl bir acıydı? Nasıl bir kederdi boğazlarına düğümlenen? Nasıl bir imtihandı gözlerinden akan yaşların yerini yenileriyle dolduran? Nasıl bulacaklardı bu derdin bir çaresini?

İlkim kollarında sarsılarak ağlarken Emir'in yapabildiği tek şey onu sıkıca sarmak ve sakinleşmesini beklerken güzelim saçlarını okşamak oldu. O da sessizce ağlayarak gözyaşlarını kadının saçlarının arasına akıtıyordu. Dudaklarını onun alnına, şakaklarına ve saçlarına bastırırken ne yapacağını bilemiyordu. Tek kelime edemiyor, bir çıkış yolu bulamıyordu. Eğer... eğer kendi ömrünü çıkarıp, yüzünü çaresizce göğsüne yaslayan bu küçücük kadına verebilecek olsaydı bir saniye bile düşünmezdi ama yapamıyordu.

Emir'in bir günde öğrendiklerini, İlkim'in neredeyse yedi yıldır sırtında taşıdığını bilmek onu paramparça ediyordu.

"Bu iş bittiğinde," dedi İlkim fısıltıyla. "Tekrardan taşınmaya karar vermiştim. Gidecektim Emir, geri dönmeyecektim. Belki sonsuza kadar. Belki de..." diye fısıldadığında küçük hıçkırığı yeniden duyuldu. "Bir daha... bir daha asla *eski İlkim* olarak dönemeyecektim. Nefes alabilen, kocaman gülümseyen ve ayaklarının üzerinde durabilen İlkim olarak..."

Yaşayan bir kadın olarak, diye devam etti iç sesi. *Hiçbir zaman.*

"Şşşt," dedi Emir onun koyu saçlarında parmaklarını gezdirerek. "Böyle bir şey olmayacak, tamam mı?" dedi hafifçe geri çekilip ona bakarken.

İlkim'in boncuk gibi parlayan gözlerinde asılı duran yaşlara ve kıpkırmızı yanaklarına baktı. Bütün bu acının içinde bile inanılmaz bir güzelliğe sahipti kadın. Kollarındaki varlığı ve ona sığınışı Emir'in içini titretti. Eğilip dudaklarını onun alnına bastırdı sıkıca.

"Her şeye rağmen yaşayacaksın sen. Söz veriyorum, yaşatacağız seni. Bir şekilde bulacağız yolunu. Tamam mı?"

Ninova

Saçlarına bir öpücük daha bıraktı ve göğsüne koyduğu elini sıkıca kavradı. Güç olacaktı ona, ne gerekiyorsa o olacaktı. "Ben seni her gün aynı aşkla seveceğim çünkü canımın içi, bir tek ve en çok seni seveceğim. Dünyalar kadar seveceğim..."

İlkim, titreyen bedeninin Emir'in kollarında sakinleştiğini hissederken elini onun bedenine daha sıkı sardı. Nefes aldığını hissetti. Üç koca günün ardından sanki yeniden kavuşmuştu nefesine, ciğerlerini Emir'in kokusu doldurdu. Günler sonra göğsünde biriken acıya rağmen huzurlu hissetti.

"Tıp bu," dedi Emir sanki normal, gündelik bir konudan bahseder gibi. "Her gün, bir kapı kapanırsa eğer başka bir yerde yenisi açılır, İlkim. Açılmazsa da birlikte açarız o kapıları. Söz veriyorum sana, artık sadece güzel şeyler olacak bizim önümüzde."

Gözleri birbirine değdiğinde İlkim'in kahve kürelerine asılı yaşlar canını yaktı. Yeniden, yeniden söyledi Emir. Anlasın istedi. Hissetsin istedi. Yanında olacağını ve onu hiç bırakmayacağını bilsin istedi. "Ne bir engel ne de bir zorluk olacak karşında bundan sonra. Ben yanındayım senin. Yanındayım. Seninleyim. İzin vermeyeceğim kötü bir şey olmasına. Bırakmayacağım seni hiç. Söz veriyorum sevgilim. Her şeyi yoluna koyacağız. Birlikte yaşayacağız, benimle yaşayacaksın."

Kadının yanında kalmaya, onunla olmaya ömrü boyunca ihtiyacı vardı. Onu bir daha asla bırakmayacaktı; ne olursa olsun yanında, yakınında olacaktı.

Kollarındaki kadını kaldırıp kucağında sıkıca tuttu ve onu odasına, yatağa doğru taşıdı. Çaresizlik, bütün gerçeklerin arasına sızmış ve ikisine de acıyla kaplı geçmişi yeniden sunmuştu. İlkim, bütün gözyaşı krizleri, sinir harpleri ve ağrılarla geçen üç günün de etkisiyle uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu. Emir onu yatağa yatırdı ve yanına uzanıp dalmasını beklerken saçlarını sessizce okşadı.

Emir için daha yeni başlayan ve belki de hiç bitmeyecek bir gece, alacakaranlığa bile meydan okuyacak bir uykusuzluk; ona bugün eşlik edecekti.

İlkim düzenli nefesler almaya, uykuya daldığını gösteren küçük homurtular çıkarmaya başladığında Emir güçsüz de olsa gülümsedi. Bu kadının var olduğu her bir anın, her bir saniyenin kıymetini çok daha iyi bilecekti artık.

Ninova

Aralarına giren altı senenin acısı, ikisinden de hayli hayli çıkmıştı. Şimdi ne üzülme ne hayıflanma ne de kavga etmenin zamanıydı. Artık hayatlarındaki en önemli şey, yine birlikte olmaya başlamalarıydı.

Karanlık gecenin sessizliğini Emir'in dudaklarından kopan titrek soluk bozdu. Uzanıp İlkim'in üzerindeki düğmeli pijamanın önünü açarken ve kadını yalnızca sutyeniyle bırakırken nefesini tuttu. Endişe, acı ve korku dolu bakışları; onda daimi bir yere sahip olacak, yaşadıklarını ve bunca zaman savaştıklarını, uğruna kaybedilen senelerin belirtilerini taşıyan hafif solmuş yara izine değdiğinde içi gitti.

Emir, İlkim'in yanında soyunduğu her seferinde neden arkasını döndüğünü ya da hep uzak açılarda giyindiğini merak ederdi ama artık hepsinin sebebini biliyordu. *Bu yüzdendi.* Çektiği acılar, yaşadığı travmalar, geçirdiği bütün krizler ve mecburen savaşmak zorunda oldukları yüzündendi.

Titrek bir soluk daha süzüldü Emir'in dudaklarından. Sanki bir anda kaçıvermişti oradan. Uzandı... vazgeçti durdu, geri çekildi. Ellerini ağzına kapatıp sessizce ağlarken başını göğe kaldırıp kısık sesiyle fısıldadı. "Allah'ım, ne olur yardım et," dedi sesi soluğu titrerken.

Ardından yüzüne sarılan ve akmayı bir türlü kesmeyen gözyaşlarına rağmen yeniden uzandı Emir. Parmak uçlarını yara izine dokundurdu. İncecik izi, tüy gibi dokunuşlarla takip etti; dokunmaktan, acıtmaktan korkarak. İlkim'in huzursuz olduğunu hissettiği an çekecekti elini fakat genç kadın sanki günlerdir alamadığı uykuyu, bugün yanında onun da varlığını hissederken almaya çalışıyor gibiydi. Bir bebek gibi uyuyordu.

Emir, elini o yara izinin üstüne kapattı bu kez. Ne kadar uzundu... Elini ortalamıştı ve yara izi, hem üst hem de alttan birkaç santim daha uzun görünüyordu. Karnına doğru bir yol izlerken göğüslerinin arasından geçiyor ve sutyeninin birleştiği noktanın da üstüne, boynuna doğru uzanmaya devam ediyordu.

Genç adam, kadının göğsüne değen parmaklarının dahi titrediğini hissedince elini ağzına kapatıp dudaklarından kaçan hıçkırığı boğdu yeniden. Gözleri, sanki bunu yapmaları yasakmış gibi gözyaşlarını yanağından aşağıya akan bir yol üzerinden çenesine doğru göndermeye devam ediyordu.

Ninova

"Yalvarırım," dedi zorlukla. Bakışlarını yeniden tavana kaldırdı ve dudaklarından hıçkırıkla karışık şu sözcükler döküldü. "Yalvarırım bana bir yol göster. Ne olur, bana bir çıkış yolu göster."

Sonra da ağladı Emir. İlkim'in yara izine bakarak, onun güzel yüzüne, pamuk tenine ve göremese bile parlaklığını hissettiği çikolata rengi gözlere baktığını bilerek her acıya ayrı ağladı.

Saat kavramını kolaylıkla yitirdikten kısa bir süre sonra, İlkim dönüp onu istekle göğsüne çekti. Küçücük bir tutuştu kolundaki ve yalnızca ince bir istekle çekiyordu adamı. Fakat elbette bu, Emir Feza için bir istekten öteydi. Sözsüz, yalnızca içten gelen, hisleri ifade eden bir emirdi sanki. Ona istediğini verecekti tabii ki fakat kendi istediği şekilde.

Eğilip kadının kollarının arasına girdi ve ince ellerini, kendi başına ve yer yer omuzlarına sarmasına izin verdi. Kapattığı gözlerini araladı ve burnunu değdirdiği boynundan kendini hafifçe çekerek başını eğdi. Yüzünü, göğüslerinin arasındaki o izin hemen karşısına getirdikten sonra gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarını sessizce yara izine bastırdı. Alaca bir karanlığın içinde, sessizliğe eşlik etmek ister gibi dudaklarını kadının tenine kapattı.

Kaç defa gidip geldi o ince, soluk kırmızı yolu bilmiyordu ya da kollarını onun beline sarıp alnını yara izine yaslayarak kaç dakika sevdiği kadına, *sevdiği kadın için* ağladığını. Sabahın ne zaman olduğunu ve sessizliğin ne zaman onu bu kadar ürküttüğünü... *Hiçbirini bilmiyordu.*

Aynı yaşanacaklar gibi.

Ne olup biteceğini kimse bilemiyordu, evet. Ancak bundan sonraki her an Emir'in, İlkim'e olan sevgisi ve aşkıyla atan kalbi, genç kadının güçsüz düşen kalbine güç olacak ve onun da sonuna dek atması için savaşacaktı.

Sevgi, aşkla birdi. Kesin ve bakiydi. Geri kalan her şeyin önemini yitirmesi için de bu ikisi kesinlikle yeterliydi.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

ALTINCI BÖLÜM

♫ *Nora Norda, Pelin*

♫ *Toygar Işıklı, Ben Ölürsem*

Zaman, bazen yüzleşilmesi gereken şeyleri insanın karşısına aniden çıkarır.

Beklenmedik bir anda gelir tüm gerçekler ve hazırlıksız yakalar karşısındakini.

Tarifi olmayan kederleri kabullenmek ve onlarla yüzleşmek zorunda kaldığımız her seferinde, korkularımız bizi daha da boğarlar.

Alışılması gerekenler, birer yük olur ve insanın sırtına kambur gibi binmeye başlar.

Bölük pörçük bir uykudan sıyrılan Emir Feza, gözlerini hiç beklemeden açtı. Yanında göremediği ve yakınlarda olduğunu hissedemediği İlkim'i aramak üzere doğrulacağı sırada banyodan gelen su seslerini duydu. Uyanık olmasına rağmen herhangi bir yere kımıldamadığı yatakta diğer tarafa döndü

Dün gece...

Tam anlamıyla tanıştıkları günden bu yana, birlikte geçirdikleri en zor gece olabilirdi. Gerçekler öyle yoğun ve acı doluydu ki düşünseler akıllarına gelmeyecek şeyleri bizzat yaşıyorlardı. İkisi de bunu kaldırabiliyor gibi hatta belki bu durumu aşabilecekmiş gibi görünseler de aslında tüm bu durum, tamamıyla bir yanılsamalardan ibaretti. *Tükenmişlerdi.*

İlkim korkularıyla yüzleşirken Emir de onunla aynı şeyleri yaşamıştı. İkisi de birbirini kaybetmekten delicesine korkarken, her bir adımda daha da dibine battıkları bir çukurun içine düşmüşlerdi sanki.

Emir doğrulup yatağın kenarına oturdu ve ellerini yüzüne kapatıp bir anlığına nefeslendi. Çehresini sertçe sıvazladıktan sonra kendine verdiği sözü hatırladı. Artık İlkim'den uzak durmak, ondan ayrı

kalmak yoktu. *Ki onun da bunu istediği yoktu zaten.* Bu yüzden yerinden kalktı ve harekete geçti. Adımlarını genç kadının odasındaki, su sesleri gelen banyoya sürükleyip sessizce kapıyı açtı.

İlkim cam duş kabininin içindeydi ve sırtı Emir'e dönüktü. Koyu renkli saçları sırtına dökülmüş, kalçasını saran küçük iç çamaşırına rağmen belinin kıvrımlı şekli, buğulu camların ardından bile çekiciliğini koruyordu. Elleri bedeninin iki yanında değil, yüzüne doğru çekilmişti ve omuzları, sanki ağlıyormuş gibi hafifçe sarsılıyordu. Bedenine dökülen sıcak su, sesleri duymasını engelliyor gibiydi. Emir, üzerindeki eşofmandan kurtulup yalnızca iç çamaşırıyla kalana ve kabinin kapısını aralayarak; bedeni ve koca gölgesi, yarı çıplak bir biçimde ardında belirene kadar onu fark etmemişti. Adam vanayı tutup suyu biraz kıstı fakat bunu, su ikisini de üşütmeyecek bir ayarda kalacak şekilde yaptı.

Ellerini sessizce uzatıp onun karnına sardığında İlkim'in bedeni önce hafifçe irkildi. Burnundan sakin ve derin nefesler alırken, adamın varlığıyla rahatlasa da bir anlığına duraksadı. Onun geldiğini hissetmesi var olan azıcık direncini de kırmış gibi ellerini yüzüne kapattı ve ağlayışı istemsizce şiddet kazandı. Narin bedeni daha çok sarsıldı ve çıplak bedenlerinin üzerine dökülen suyun sıcaklığıyla, bütün banyo buharla kaplanırken ağlamaya devam etti. İlkim, ellerini yüzüne kapamış bir hâlde geriye döndü ve bedenini, sanki buna ihtiyaç duyuyormuş gibi tamamen adama yasladı. Göğsüne kapanan kadının sırtına sardığı ellerini oraya daha çok bastıran ve bütün ağırlığını kendi bedenine yaslamasını kabul eden Emir, bir süre sessiz kaldı. Bir anlığına, göğsüne dökülen sıcak suyu ve gözyaşını birbirinden ayırt edebiliyormuş gibi hissetmişti. Üstelik kadının gözyaşlarının düştüğü ve bedenine değdiği her nokta cayır cayır yanıyor, yoğun bir acıyla kaplanıyordu.

Emir'in bedeni, bütün acısını almak ister gibi İlkim'in bedenine sarıldığında sessizce yutkundu. Başını onun başının üstüne, çenesini alnına yasladı ve ara ara, dudaklarını saçlarına bastırdı. Sıcak su, çıplak vücutlarına çarpıp aralarındaki sessizliği daha da büyütürken, o an her şey bir kenara çekilmiş ve geriye yalnızca acıyı bırakmıştı. İlkim'in sessiz ağlayışı birkaç dakika sonra iç çekişlere ardından da küçük kelimelere dönüştü. "Özür dilerim," dedi kısık sesiyle. Adamın bütün dikkati onda olduğu için kelimeleri havada kapmıştı.

Ninova

"Bu şekilde öğrenmek zorunda kalmanı istemezdim," dedi bu kez. Emir Feza, kadının gözlerini görebilmek adına başını hafifçe geriye attı ve dudaklarını onun alnından ayırdı.

"Her zaman, her zaman bilmeye hakkın vardı. En başından beri... Sana bu acıyı yaşattığım için özür dilerim, Feza. Yaşattığım bütün acılar için özür dilerim..."

"Şşş, İlkim..."

"Bunca zaman sakladım çünkü seni daha fazla üzmek istemedim. Hiçbir zaman harika bir kız arkadaş olamadığımı biliyorum. Bana bunu hiç hissettirmedin ama ben biliyorum, Emir. Sana her şeyi veremeyeceksem, ben de hayatında hiç olmayayım istedim Emir, özür dilerim. O zaman söyleseydim de bir şeyler değişmeyecekti belki ama en azından canını bu kadar yakmayacaktım." Duraksadı. Gözlerinden yaşlar akarken İlkim'in ıslak dudakları titriyordu.

"Ben her şeyi göze aldım. Sensizliği göze aldım, Emir... Seni bir başına bırakıp gitmeyi göze aldım da bu acıyla benim gibi savaşmanı göze alamadım. Sana bu hayatı yaşatmayı kabullenemedim. Emir ben... ben seni bırakmayı istedim ama bunu istemedim. Bu şekilde hiç istemedim. *İstemedim...*"

"İlkim, lütfen..." dedi Emir yeniden fakat kadının gözlerine kaldırdığı ıslak kahveler, daha konuşacakları bitmemiş gibi parlıyordu. Her ne kadar en başında söyledikleri kesinlikle yanlış olsa da Emir onun bu zehri akıtmasına izin verdi. Bütün düşüncelerini suyla birlikte hiçliğe yollamasını ve hepsinin defolup gitmesini istedi. Onun da gözyaşları yüzüne doğru akıyordu fakat boyu yüzünden duş başlığından dökülen suyun büyük bir kısmı ona gidiyordu. Bu sebepten ağladığını anlamak imkânsız olsa da Emir hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu.

"İnan bana senden başka kimseyi sevmedim ben. Kimseyi istemedim. Sen tektin. Hep öyle oldun sevgilim. Ama ben sana iyi gelemezdim, Emir. Ben sana sadece yara olabilirdim. Yitip gittikten sonra... senin için sadece iz olarak kalabilirdim. Ben seninle sonsuzluğu hayal ederken, geleceğimdeki tek bir anın bile belli olmadığı bu lanet hastalığa yenildim. Özür dilerim, seni bıraktığım için."

İlkim hıçkırdı ve ağlayışı sanki mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi.

Ninova

"Özür dilerim, seni yine bırakacağım için. Özür dilerim ben... ben buna mecbur olduğum için özür dilerim, Emir."

Belki de ilk kez, İlkim bu ihtimali açıkça dillendiriyordu. Geceleri uykularını bölen, sabahlarına şükrettiren ve ona, yüzdelik bir orandan fazlasını vermeyen hastalığının ucundaki dört harfli o ihtimal, ilk kez dudaklarından ölçüsüz bir acıyla dökülüyordu. Belki bir an sonraları yoktu, bir gece sonraları. Belki altı yıl ayrılığın sonunda birlikte geçirebilecek hiç zamanları olmayacaktı. İlkim'in canını en çok yakan da buydu. Olasılıkların acımasızlığı. Bu çaresizlik, sonu bir türlü gelmeyen bu korkunç belirsizlik.

"Başka hiçbir şansım olmadığı için çok özür dilerim. İyileşemedim ben, özür dilerim. Hani bana *dünya sen geldikten sonra iki farklı yana ayrıldı benim için* demiştin ya?"

İlkim başını hızla iki yana salladığında, Emir'in göğsündeki dövmenin üstünde duran parmakları içe kıvrıldı. "Sana bütün dünyaları vermek isterken senden bütün dünyanı aldığım için özür dilerim."

"Özür dileme. Dileme," dedi Emir kırgın ama keskin sesiyle. Boğazının gerisinde bir yumru vardı ve ne kadar yutkunursa yutkunsun, o yumrunun yeri hiç değişmiyordu. Acı hiç gitmiyordu, gözyaşları bir türlü dinmiyordu. Eğildi, alnını İlkim'in alnına yasladı.

"Özür dileme, İlkim," dedi kapalı gözlerinin arasından. Sıcak su önce ona, ardından İlkim'e düşüyordu. Bunu fark edince birkaç adımla yerlerini değiştirdi ve duş başlığından akan suyu, üşümesin diye doğrudan İlkim'e gelecek şekilde ayarladı.

"Asıl ben özür dilerim bu kadar geç kaldığım için. Keşke o gece taksinin ardından koşabilecek güce sahip olsaydım. Keşke seni aramayı hiç bırakmadığım gibi bulabileceğim herkese ulaşıp sana açılacak o yolu daha erken aşsaydım. Nisan ayında katıldığınız davette kıskançlığıma yenik düşmeyip de karşına çıksaydım, İlkim. İyiyse de kötüyse de en azından birlikte karşılayabilmek için yanında olsaydım," diye hayıflandı ve durdu. Islak dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı.

"İlkim bunlar yetmez," dedi. Gözlerini açmış, alnını kadının alnından ayırmıştı. Elini bel kıvrımından çekip yanağına uzattı. İlkim sanki bir anlık refleks gibi hemen onun eline doğru yasladı yüzünü.

"Bunların hiçbiri, hiçbir keşke yetmez. Hiçbir şeyi geri alamam. Kimse alamaz. Hiçbir şey bu ana çare olamaz. Ama her şeye rağmen bu andan sonrası için hep bir umut olacak. Ne kadar eksik kaldıysak

o kadarını telafi edeceğiz kaçırdığımız zamanın. Ne kadar dileğimiz varsa o kadarını gerçekleştireceğiz, hatta belki daha fazlasını. Çok daha fazlasını."

Uzandı ve yanağını sıkıca öptü, dudaklarını yüzünün her yerine bastırdı art arda. İç çekti. Alnını onunkine yaslayıp bir an için nefeslendi. Sonrasında söyleyeceklerini direkt olarak gözlerinin içine bakarak söyleyecekti, bu yüzden hafifçe gülümsedi.

"İlkim, biz neye geç kaldıysak ona yetişeceğiz bundan sonra. Neyi istiyorsak ona doğru koşacağız birlikte. Sen yaşayacaksın; benim için ve kendin için. Pes etmeyeceğine dair bana söz vereceksin ve yaşayacaksın. Bizim için yaşayacaksın, sevgilim."

İlkim yutkundu. Emir, elleriyle onun yanaklarını kavradı ve göğüslerinin birbirine yaslanışını kolları, daha doğrusu dirseklerini aralarına yerleştirerek kesti. "Hiçbir güç beni senden ayıramayacak. Bundan önce ayıramadı, bu saatten sonra da ayıramaz artık. Ve inan bana... buna sen de dahilsin."

Emir uzandı ve onun dudaklarına güçlü bir öpücük bıraktı. İlkim'in gözyaşları kesilmiş, yüzü yeniden akan suyun sıcak damlalarıyla kaplanmıştı.

Geri çekildiğinde parmakları hem belini hem de yüzünü okşuyordu. "Ne olursa olsun ben yanında olacağım. Yanında olamadığım her bir gün, her bir an, her bir dakika için. Dünümüz yoksa bugünümüz ve yarınımız var sevgilim. Hep de olacaklar. Söz veriyorum sana, her şey çok güzel olacak, olması için elimden geleni yapacağım."

İlkim birkaç günden bu yana ilk kez gerçekten gülümsedi Emir'e. Böyle olacağını zaten biliyordu. Emir'in onu her yönüyle, her bir kusuruyla kabul edeceğini dünden biliyordu İlkim. Sadece bu işin sonunda, o bahsini ettiği kötü ihtimallerle karşılaşmak istemiyordu. Senelerini de bu ihtimalin varlığı yüzünden heba etmişti.

"Söz mü?" diye sordu çocuksu bir umutla. Aynı seneler önce bu soruyu Seçil'e sorduğunda hissettiği çiçek tohumları, yeniden yeşermişti sanki göğüskafesinde.

Emir Feza başını salladı. Çekici bir ifade, sırılsıklam bir aşkla gülümsedi ve İlkim'e doğru eğildi. Dudakları dudaklarının üzerindeydi fakat yalnızca oynatırsa değecekti. Su damlaları ikisinin de teninden kayıp süzülüyordu ama ikisi de buna aldırış etmiyordu. "Söz," dedi kısık ama net bir tonda. "Kalp sözü, sevgilim."

Ninova

İlkim'in gülümsemesi ve kalbindeki umut giderek büyüdü. Her ne kadar acıyı yaşatan tarafta olmayı halen istemese de Emir'in artık onu asla bırakmayacağını biliyordu. Buna kesinlikle emindi. Ne yapacak ya da edecek bilmiyordu ama onun yanında geçireceği fazladan bir dakika bile, genç kadını fazlasıyla mutlu edecekti. O yüzden akışına bırakmaya karar verdi. Zaten kendi adına yapabileceği pek fazla şey de kalmamıştı.

Emir'in kolunu kaldırıp suyu biraz açtığını fark edince uzandı ve kollarını adamın boynuna sardı. "Sanırım artık gerçekten yıkanmamız gerek," dedi olumsuz ruh halinden olabildiğince sıyrılarak.

Emir'in dudakları keyifle kıvrıldı, ardından eli İlkim'in kalçasına kaydı ve parmakları oraya, yumuşak tenine battı. İki avucunu da ona yaslarken teninin uyandığını hissetmemesi imkânsızdı. "Sanırım bunu olabildiğince çabuk yapmamız gerek," dedi dudakları onunkilere eğilirken. Göğüslerine çarpan göğüslerin artık çok daha kışkırtıcı olduğu kesindi.

"Nedenmiş?" diye mırıldandı İlkim. Parmakları adamın karnına dizilmiş olan sıralı kaslarda geziniyordu.

Emir iç çekerken sabır diler gibiydi. Derin derin nefeslendi. "Yedi sene sonra teninle buluşacağım anı, bu şekilde heba etmeyeceğim demek," dedi Emir onun altdudağını dişleyerek. Hafifçe çekiştirdi ve eğilip sertçe öptü aynı yeri.

"Seni yatağa mıhlayacağım, buraya ve dolayısıyla duş kabinlerine değil demek, sevgilim..." diye devam etti. Bir eli belinden çekilip kenarından yukarı doğru çıktı ve göğsüne uzandı. İşaretparmağının ucunu hassaslaşan göğsünün kıyısında gezdirirken bakışları da koyulaşmıştı.

"Her bir noktan kızarıp hassaslaşana, her bir noktam senin tenine kavuşana, tenlerimiz karışana kadar durmayacağım yer, burası olmayacak demek."

İlkim titrek bir soluk vererek parmakları adamın teninde kaymaya başlayınca, Emir uzanıp suyu kapattı ve daha fazla oyalanmadan kenarda duran havluyu çekip aldı. Onu İlkim'in bedenine sıkıca doladıktan sonra kabinden çıkması için kapıyı araladı. Ardından kalçasına hafifçe vurup başının tepesinden öptü. "Hadi git, giyin. Birazdan geliyorum. Mutfakta buluşalım..."

İlkim kıkırdayarak banyodan çıktı ve Emir soğuk bir duş alırken hazırlandı. İç çamaşırlarının ardından bedenine yapışan, mor renkli

Ninova

askılı bir elbise giydi. Saçlarını kurutup gevşek bir topuz yapmasının ardından adamın dediği gibi mutfağa geçti.

Çay koyduktan sonra dolaptan çıkardığı domates ve salatalığı doğramak için tezgâha geçti. Kısa süre sonra elinde küçük bir havluyla saçlarını kurulayarak ona doğru gelen Emir, iç çekmesine sebep oldu. Her biri yerine özel olarak yerleştirilmiş gibi görünen karın kasları sıralı birer diziydi. Bedeninden süzülen damlalar karnına doğru kayarak kayboluyor, şortunun içine inen V kasına kadar ulaşıyordu. Kalçalarında siyah bir sporcu şortu vardı ve üstü elbette İlkim'in az önce de bahsettiği gibi çıplaktı. Hemen yanına gelip kadının çıplak omzuna bir öpücük bıraktıktan sonra o da dolaba doğru ilerleyip yumurtaları ve birkaç kahvaltılığı çıkardı.

Birlikte sohbet ederek hazırladıkları kahvaltı, ada tezgâhın üstünde yer edindiğinde İlkim çayları doldurdu ve yan yana oturdular. İstanbul'daki hayatlarından bahsederlerken Emir de pişirdiği omleti tabaklarına porsiyonladı. Bir yandan da konuşmayı sürdürüyordu.

"Bizimkiler düğüne geliyor bu arada, söylemiş miydim?"

"Ay, sahi mi? İnanılmaz özledim Berin'le Ateş'i... Kaç aydır arayıp konuşamadım da bir türlü fırsat bulup... Çok mutlu oldum sevgilim."

"Evet, evet. Ben sürekli iletişimdeyim ama işler bir süredir fazla yoğun. Ben de buralardayım, pek görüşemedik. Uzaktan yürütsem de bazen yeterli gelmiyor. Eh, adam milyarlar, trilyonlar, hatta katrilyonlarla oynuyor... Tabii meşgul olur..."

Emir tavayı lavaboya bırakıp İlkim'in yanına yerleştikten sonra uzanıp kadının çıplak kolunu da öptü. Bir yerlerini öpmese rahat edemeyecek gibiydi sanki, her anı kolluyordu. İlkim çayına bir şeker atıp karıştırırken gözleri büyüdü ve dudaklarını büktü.

"Ay, o kadar parayı da idare etmek zordur ama... Nasıl idare ediyor acaba, hayran kaldım..."

"Yani," dedi Emir bir dilim domates ve peyniri tabağına çekerken. "Karısına harcıyor genelde diyebiliriz. Berin istemese de çoğunlukla onun için yatırım amaçlı ev, ada, arazi, yat ya da hisse tarzı şeyler alır. Eşine hayli düşkün ve fazlasıyla âşık birisi..."

İlkim gülümseyip dudaklarını birbirine bastırdı. Çayını yudumlarken başını yukarı aşağı salladı. "Kesinlikle onayladığım bir düşkünlük şekli..."

Ninova

"Öyle mi dersin?" dedi Emir ona doğru eğilerek. Sıcak göğsü kadının fazlasıyla yakınındaydı. İlkim güldü ve başıyla onaylarken yeniden konuştu.

"E yani... İnsan sevdiğine düşkün olmayacak da kime düşkün olacak hayatım? Ben bu hikâyede Ateş'ten tarafım. Berin'ime ufak bir satış koyduk maalesef," dedi kıkırdayarak.

Emir Feza uzanıp yanağını sesli bir şekilde öptü. "Aynı ben..." dedi bilmiş bir sesle. İlkim'le göz göze gelince, "Düşkünlük konusunda yani. Ben de sevdiğim kadına bayağı düşkünümdür. Unuttuysan falan, hatırlatayım dedim," diye devam etti. Muzip sesi, tatlı ifadesi ve gülümsemesi, İlkim'de çatal ve bıçağını bırakıp uzanma isteği doğurdu. Yaptı da. Ellerini onun güzel yüzüne sarıp kendine çekti ve yanaklarından sesli bir biçimde öptü.

"Bayıldığım bir düşkünlük şekli seninki de. İnan bana öyle..."

Ardından uzanıp dudaklarından da sessiz sedasız bir öpücük çaldı.

"Sen beni hep böyle ödüllendireceksen..." dedi Emir gözlerini onun dudaklarından çekmeden. "Ben sana hep düşerim bebeğim, zaten yerden kalktığımı da pek söyleyemeyiz."

İlkim kıkırdadı ve yeniden kahvaltı tabağını doldurmaya döndü. Ne alırsa bir tane de Emir ekliyordu. O yüzden ya bir ya iki tane alması yetiyordu. Sessizliğin içinde tabağa çarpan çatal bıçak seslerinin, aralarında güzel bir şarkıya dönüştüğü sırada bunu bozan yeniden Emir oldu.

"Ofise gidiyor musun bugün?"

İlkim çekirdeksiz yeşil zeytini çiğnerken başını iki yana salladı. "Bir haftalık takvimimi boşalttım. Sen geldin, Seçil de bir iki güne burada olur diye... Birkaç günümü sadece size ayıracağım. Evden yürütülecek ufak tefek işler haricinde ofise gitmemi gerektirecek bir şey yok şimdilik..."

"Sevindim, Seçil gelene kadar tamamen bana aitsin yani? Doğru mu anladım?"

İlkim başını sallayıp çayına uzandı. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Kesinlikle sana aidim sevgilim..."

"O zaman bu akşamı güzel bir yemekle taçlandırabilir miyiz? Eğer teklifimizi kabul ederseniz, sizi romantik bir akşam yemeğine çıkarmak istiyoruz."

"Siz?" dedi onunla uğraşarak.

Ninova

"Ben ve sana olan düşkünlüğüm," diye mırıldandı adam yamuk gülümsemesiyle. İlkim küçük bir kahkaha attı ve Emir'in ona uzattığı eli görünce, parmaklarını istekle onun avucuna bıraktı. "Elbette kabul ederim. Seve seve, mutlulukla..."

Emir uzanıp parmaklarının üstüne sayısız öpücük kondururken genç kadın keyifle güldü. Birbirleriyle şakalaşarak, küçük atışmalar ve sevgi sözleriyle geçen kahvaltının tadı kesinlikle damaklarında kalacaktı. Fakat ikisi de biliyordu ki bu saatten sonra her sabah bunun bir benzeri, bir eşi gibi olacaktı...

"Hazır mısın bebeğim?"

Gömleğinin kollarına taktığı kol düğmelerini ilikleyerek odaya giren Emir, aynanın karşısında saçlarını düzelten İlkim'i görünce donakaldı. Kadının üzerindeki boyundan bağlamalı, pliseli siyah elbisenin bedenini sıkıca sardığı ve dizlerine doğru uzandığını görüyordu fakat onu darmaduman eden bu değildi. Sırtında, kalçasının biraz daha yukarısına uzanan koca bir pencere şeklindeki dekoltesi ve ensesinden sarkan kumaşın o tene değişi de değildi aklını bulandıran. İlkim'in üzerindeki elbisenin, göğüslerinin yalnızca üstünü kapatışındaydı. Boynundan aşağıya üçgen bir biçimde inen kumaşın iki yandan açıklığı vardı ve kadının yuvarlak göğüslerinin belli bir kısmı neredeyse tamamen göz önündeydi. Pürüzsüz, beyaz teni fazlasıyla davetkârdı. Emir kapının girişine yaslanıp öylece ondan tarafa bakarken İlkim gülümseyerek kalın dalgalarla şekillendirdiği saçlarını dağıtıyordu.

"Hazırım canım, gel."

İnce parmakları, boyu neredeyse beline uzanan saçlarının arasında vahşice geziniyor ve kahve dalgalarını dağıtıyordu.

İlkim, ne yapıyor diye ondan tarafa dönünce, yüzündeki sade makyajı ve o makyajı taçlandıran koyu kırmızı ruju gördü Emir Feza. Aklı başından geçip giderken bu kadının nasıl seneler geçmesine rağmen asla yaşlanmadan, yalnızca güzelleşebildiğini düşündü.

İlkim'le, o yirmi yaşındayken tanışmışlardı. İlişkileri daha sonrasında başlamış olsa da onu ilk gördüğünde, kadının taptaze bir çiçek gibi olduğunu düşünmüştü; yeni tomurcuklanmış bir filizden farksız olduğunu. Zamanla o çiçek açılmıştı. Taç yapraklarının her birine başka bir renk değmişti. İncecik gövdesi, narinliği ve kırılganlığına rağmen çok

Ninova

yağmura, fırtınaya göğüs germişti bir başına. Toprağından koparılmak istense de her esen rüzgâr daha da güçlendirmişti köklerini.

Şimdiyse dünyanın en güzel çiçeğiydi o kadın. Görüp görebileceği en narin, en güçlü ama aynı zamanda da en kırılgan olandı. Zamanın ona acıdan başka hiçbir şey vermediği bunca sene, artık yerini güzel anılara bırakacak ve bütün günleri onlarla dolduracaktı. Emir bunun tersinin olmasına izin vermeyecekti.

Sessiz fakat güçlü birkaç adımda kadının önünde durduğu aynanın yanına ulaştı. İlkim aynadan kendini ve karşısındaki Emir'i izlerken genç adamın tüm odağı yalnızca ondaydı.

"Yemeğe gitmek istediğini düşünmüştüm," dedi Emir ellerini pantolonun ceplerine sokarak. İlkim, makyaj masasından burma şeklindeki halka küpeleri seçerken bakışları şaşkınlıkla adama döndü. Sorgulayan bakışlarıyla Emir'i izlerken bir yandan da küpelerini takıyordu.

"Gitmek istiyorum zaten sevgilim. Neden ki?"

"Açıkçası bu güzelliği bütün gece kendime saklamak yerine, geceyi dışarıda geçirmeye hevesli olacağımı hiç sanmıyorum sevgilim. Eminim geceyi değerlendirebilecek harika aktiviteler bulabiliriz. Henüz tamamlayamadığımız bir işimiz var sonuçta..." Omuz silktikten sonra o da dudaklarını büktü. Bakışları tutku ve arzuya bulanırken kaşlarıyla İlkim'in ardında kalan yatağı işaret etti. "Hemen arkamızdaki arkadaşın da bize eşlik edeceğine eminim."

İlkim'in yanakları kızarırken dudakları da keyifle kıvrıldı ve elini beline yasladı. Emir onun bu tatlı sessizliğini kullanmaya karar verdi ve puslu sesiyle devam etti. Ona doğru bir adım daha attı ve aralarındaki mesafeyi kapatıp kadını belinden kavrayarak kıvrımlı bedenini kendi sert bedenine yapıştırdı. İşaretparmağı tüy gibi bir dokunuşla, kenarı çıplak kalan göğsünün kıyısında gezindi.

"Yani, o arkadaş olmaz dersen de evin farklı noktalarında söz konusu aktiviteyle ilgili denemeler yapabileceğimize eminim..."

"Sen iyice arsızlaştın," dedi İlkim ellerini onun yakalarında gezdirip göğsüne yerleştirirken. Parmakları içe kıvrılırken kırmızı dudaklarını da birbirine bastırdı. Emir belini bu kez iki eliyle birden kavrarken dudaklarını da kadının alnına bastırdı.

"Hoşuma gitmiyor dediğin an bırakırdım ama bana bayıldığını biliyorum," dedi tok sesiyle. "Ayrıca ben seni yedi senedir bekliyorum. Bırak da biraz arsızlaşayım."

Ninova

"Yalan yok, bayıldığım doğru," dedi İlkim cilveyle. "Sen istediğin kadar arsızlaşabilirsin hayatım. Ben sana takılıyorum. Biz bir yemeğimizi yiyip gelelim, sen de sonrasında istediğini almakta özgürsün. Durduran yok..."

"Durduran yok mu?"

"Yok."

Emir ani bir hareketle İlkim'in belini bıraktı ve eline uzanıp sıkıca kavradı. "Hadi, gidiyoruz." Ardından kapıya doğru ilerlemeye başladı. İlkim koca bir kahkaha atarak, eline sarılıp onu durdurunca ancak yavaşladı.

"Dur! Ay, nereye böyle alacaklı gibi?"

"Yemeğe işte, hadi. Ne kadar erken dönersek geceyi o kadar iyi değerlendirebiliriz."

"Tamam hayatım, bir dur da ayakkabılarımı giyeyim, bekle."

İlkim elini çekip yatağın ucuna geçti ve bilekten bantlı ince topuklu ayakkabılarını giydi. Ardından parfümünü sıktıktan sonra çantasını masadan aldı ve yeniden Emir'in eline uzandı.

"Ayrıca bu gece ya da artık sadece bir gece için acele etmene gerek yok. Nasıl olsa bundan sonraki her geceye sahipsin, öyle değil mi?"

Emir, oynadığı oyunda karşı tarafın İlkim olduğunu her unuttuğunda kalesine bir gol daha yiyordu. Bakalım gece kimin kalesinde mağlubiyet, kimin tarafında galibiyetle sonlanacaktı?

"Şimdilik bu kadar, teşekkürler."

"Teşekkür ederiz."

Ellerindeki menüleri garsona uzattıktan sonra yeniden baş başa kalınca, İlkim bakışlarını ufukta batan güneşe çevirdi. Emir yine yapacağını yapmış ve inanılmaz güzel bir mekânda rezervasyon oluşturmuştu. Masalar iskelenin yanındaydı ve batmaya başlayan güneş onlara seyirlik, inanılmaz bir manzara sunuyordu.

"Sen neden içecek bir şeyler söylemedin? Baksaydın keyfine sevgilim, ben alışkınım..."

"Ben zaten keyfime bakıyorum," dedi omuz silkerek. İlgili gözleri kadının üzerindeydi.

Ninova

"Bir düşündüm de seninle olmanın verdiği mutluluk bana dolu dolu yetiyor zaten. O yüzden alkol alıp almamamın keyfimle pek alakası yok bebeğim. Ben iyiyim."

İlkim hissettiği sevginin büyüklüğü sayesinde kocaman gülümseyince Emir de aynını yaptı. Uzanıp elini kavradı ve tenini nazikçe okşarken sözcüklerin gözlerinden süzülmesine izin verdi.

Bu sabahtan sonra seneler boyu yaşanan her şeyi arkalarında bırakmışlar gibi hissediyordu genç kadın. Hastalığı aralarında geçen herhangi bir konuşmanın ortasında belirmiyor ya da araya girip ikisini de çıkmaza sürüklemiyordu. Fakat bu gece, İlkim zihninde birikenleri anlatmak istiyordu, konuşulmayan bir şey bırakmak istemiyordu. Ona yapabileceklerini ve yapamayacaklarını söylemeliydi. Söyledikleri mezeler ve ara sıcaklar gelene kadar ikisi de sessiz kaldı. Emir sanki konuşmayı İlkim'in başlatacağını hissetmiş gibiydi. Nitekim yarım saat kadar sonra ikisi de tabaklarını farklı çeşitlerle ve balıkla doldurmuşken İlkim çatalını tabağa yaslayıp Emir'e baktı.

"Ben yokken neler yaşadığımı az çok öğrendin. Peki sen ne yaptın, Emir? Altı sene boyunca birbirimizden en ufak haber dahi alamazken... ben yokken hayat senin için nasıldı?"

"Kaybolmak ve kendimi sensizlikte boğmak dışında mı?" dedi gülerek.

İlkim sadece başını sallayabildi. Emir çatalını bırakıp suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra ellerini birleştirdi ve dirseklerini masaya yasladı.

"Zaten baroda işlerim bitiyordu o sene biliyorsun. Sen gittikten birkaç ay sonra, Ateş'in yurtdışından döndüğünü öğrendim. Pek kolay olmadı bana yaptığı teklifi kabul etmek ama Ateş, çalışmanın beni bunalımdan biraz olsun çıkarabileceğini söyleyince holdinge geçtim. Benden kısa bir süre sonra da Berin geldi, ikimizin de hayatına. Onlara tutundum. Sana dair tutunacak bir şey bulamayınca onlara sarıldım diyebilirim. Çok çalkantılı bir ilişkileri oldu Berin'le Ateş'in. Birbirlerine olan hislerinden dolayı değil ama... ikisinin de ailesel sorunları çok fazlaydı. Evlendikten kısa bir süre sonra Berin'in stres kaynaklı bazı sağlık sorunları çıktı. Birçok kez düşük yaptı ama hepimiz için en zor olanı, yaşadığı merdiven kazasıydı. Sana anlatmış diye duydum..."

Ninova

İlkim buruk bir ifadeyle başını salladı. "Anlattı, çok üzgünüm. Hayatım boyunca, anne olmayı bu kadar hak eden bir insanla daha tanışmamıştım..."

"Kesinlikle. Biliyor musun, nisan ayında katıldığımız Pembe İnci'nin davetinde hamileydi. Onun o hallerini görmeni çok isterdim. Dünyanın en tatlı hamilesiydi. Benim için Ateş'le sürekli kavga ederlerdi, dayı mı yoksa amca mı olacağım diye..."

"Hangisi olursa olsun hiç fark etmez, dünyanın en iyi amcası ve dayısı olurdun."

Emir Feza içtenlikle gülümsedi ve başını eğdi teşekkür eder gibi. "Onlara sarılınca, kendi dertlerim daha önemsiz geldi. Ben seni, onların bebeklerini kaybettiği gibi kaybetmemiştim, yalnızca uzağımdaydın. Onlar bu acıya alıştıysa, ben de senin fiziksel yokluğuna alışabilirim diye düşündüm. Alışmaya çalışırken de sen çıkageldin."

İlkim içinde birikenlerin kalbinde ağırlık yaptığını fark edince dudaklarını sessizce dişledi ama sonrasında kollarını birbirine sarıp Emir'in gözlerine baktı.

"Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum, Emir."

"Neyi, sevgilim?"

"Bebek mevzusunu," dedi utana sıkıla. İçi dert dolmuştu bir anda sanki.

"Seni dinliyorum..."

"Ben, senin bir aile kurma fikrine... *daha doğrusu kendi aileni kurma fikrine,* ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Bunu ne kadar istediğini de..."

"İstiyordum evet," dedi Emir kafası karışmış gibi. Konunun nereye varacağını çözmeye çalışıyor ama sanki derin bir bilinmezlik denizinde yüzüyordu.

"Emir ben... ben anne olamayacağım. En azından... kendi çocuğumun annesi olamayacağım."

Durdu. Bakışlarını kucağına indirip sesli bir nefes verdi ve kelimelerini toparlamaya, hepsini tek bir seferde anlatmak için elinden geleni yapmaya niyetlendi.

"Çocuğum olabilir ama... benim kalbim bana bile zor yetiyorken, bir doğumu kaldırabilecek kadar gücüm yok. Olası doğum sancılarını, uzun süreli kasılmaları atlatamayacağımı öğrendim. Aynı zamanda hiç o kadar uzun bir gelecek düşünemedim kendim için ama asıl

Ninova

sebep benim düşünmemem değil. Böyle bir şey olduğu takdirde, bunu başaramayacak olmam. İki sene kadar önce doktorum bana yaşama şansımın da düştüğü haberiyle birlikte söyledi bunu, o zaman sana gelebilme ihtimallerimin hepsini sıfırlayıp sana koşan ayaklarımı da bu haberle kesti."

İlkim başını kaldırıp burukça gülümsedi. "Dokuz ay, kendimden başka bir canlının daha, bir bebeğin daha yaşamını sağlamam çok zor. Benim... kendime bile yetemiyorken bir başkasına can olmam çok zor. Günlerdir hastalığımla birlikte, sana istediğin aileyi de veremeyeceğimi söylemem gerektiğini düşünüyorum. Bunu bilmeni ve benimle ilişkine... eğer devam edeceksen öyle devam etmeni istiyorum. Ben sana hiçbir şey veremem ve aksi gibi senden çok şey de götürebilirim. Bunca zaman yeniden olalım istememem sebebi de buydu, Emir. Bu yüzden sana hiç adım atamadım ben, her şeyi bırakıp da gelemedim yanına... Eğer sen de böyle düşünürsen anlayış gösteririm," dedi ve cümlelerinin sonuna noktasını yerleştirdi. Sözcüklerini kesintisiz sıralamıştı ama boğazındaki o yumru, nasıl bir büyüklükteyse nefesini kesiyordu sanki.

Emir gözlerini ona sabitlemişken bir süre sessiz kaldı. Bir şeyi düşünüyormuş gibiydi ama İlkim bunun ne olduğunu asla anlayamadı. Gözleri dolu doluydu ancak o da aynı adam gibi sessizliğini korudu. Konuşacağını konuşmuştu ne de olsa. Ardından Emir Feza uzanıp kadının elini kavradı ve sıkıca tuttu.

"Evet, haklısın. Ben hep kendi ailemin hayalini kurdum. Ama o hayalin içinde değişmeyen tek şeyin yerine de seni koydum sevgilim. Bir bebek olsun ya da olmasın, sen hep benim yanımda, yakınımdaydın. İlkim, benim ailem sensin. Benim ailemin de hayallerimin de değişmeyecek yegâne unsuru sensin. *Hep sendin.*"

İlkim gözyaşları içinde gülümseyince, Emir uzanıp onun yanağını kavradı. Elmacıkkemiğini hafif bir baskıyla okşarken alnına da sıkı bir öpücük kondurdu.

"Sen olduğun sürece, benim ailem hep tamamlanmış olacak. Hem artık Ayşin de var, sen varsın, sonra..."

"Ben varım," dedi İlkim başını hızlıca sallayarak. "Varım ben. Hep de var olmaya çalışacağım sevgilim, söz veriyorum. Elimden geleni yapacağım."

Ninova

Emir küçücük ama gerçekliğini kusursuzca hissettiren, inanılmaz bir gülümsemeyle kadının kahvelerine baktı. İlkim onun bütün duygularını o gülümsemeden okuyabiliyormuş gibi hissetti. Aşkı, bağlılığı, içtenliği... Emir'in sahip olduğu iyi ve güzel bütün duygular dudaklarına sığdı sanki. İlkim'in en büyük dileklerinden biri de yine bu gülümsemeyi ömrünün sonuna kadar görmek ve bunları hissetmek olacaktı.

Yemeklerini yemeyi sürdürdükleri sırada Emir de kendi zihnini kurcalayan şeyler olduğunu fark etti. "Ben de sana bir şey sorabilir miyim?"

İlkim çatalını tabağının kıyısına yaslarken başını salladı ve ellerini çenesinin altına yerleştirirken, "Ne istersen," diye cevapladı.

"Çok uzun zamandır sormak istiyordum ama unutup duruyorum. Okulun davetine gittiğimiz akşam bana, *'Nasıl olsa Didem'e her şeyden bahsediyormuşsun, geçmişi ağzına sakız ediyormuşsun...'* gibi bir cümle kurmuştun. Ben onun sebebini hiç anlayamadım. Ne demek istemiştin?"

İlkim dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kaşlarının hafifçe çatılmasına izin verdi. "Didem'in cümleleri yüzünden öyle söylemiştim ben, bir amacım olduğu için değil..."

"Ne dedi Didem sana?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, *'Avukat olmayı nasıl başardığını bilemem ama bir çiçeğe bakmayı bile beceremediğine eminim,'* gibi bir şeydi."

İlkim bakışlarını Emir'e çevirmeden iki yana salladı sessizce.

"Emir, o kadar ağırıma gitti ki... Bizim ayrılığımızı simgeleyen bir çiçekten haberinin olması o kadar yaktı ki canımı... Üstelik bunu ona senin söylediğini düşünmek hepsinden daha zordu. Canım ne kadar yandıysa senin canını da o kadar yakmak istedim. Yandığım kadar yakmak istedim. Seninle planlamadan kavga ettiğim ilk seferdi neredeyse. Geri kalanında amacım hep seni bir yalana inandırmaktı, ilk kez o kadar düşünmeden ve duygusuzca konuşmuştum."

"İyi de..." diye mırıldanan Emir, çatılan kaşlarıyla kadına bakarken başını da olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ben Didem'e sana dair hiçbir şey anlatmadım ki... Bilmesine imkân yok."

"Nasıl yani, bilmiyor muydu gerçekten?"

Emir yine başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, bilemez. Sana dair anlattığım şeyler çok temel bilgilerdi. İsmin, mesleğin, ki dolayısıyla nerede tanıştığımız, ilişkimizin ne kadar sürdüğü ya da asla

Ninova

karşıma senin isminle gelmemesi için ettiğim ricaydı. Sen kırmızı çizgiydin, seni aşmayacaktı."

"Ben... anlamıyorum, nasıl söyledi bunları öyleyse... Nereden biliyordu?"

Emir suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra kaşlarını kaldırıp *bilmiyorum* dedi gözleriyle. "Bildiğini sanmıyorum, o an aklına gelen ilk şeyi söylemiştir yüzde yüz. Öyle şeyleri Ateş ve Berin'le bile seneler sonra paylaştım ben. Didem'in şansının yaver gittiği bir ana denk gelmiş olmalı. Çok büyük ve aptalca bir tesadüf yani."

İlkim farkındalıkla büyüyen gözleriyle Emir'e baktığında dudakları aralandı. Emir onun yapacağı şeyi saniyesinde anladı. "Sakın," diye mırıldandı keskin sesiyle. "Sakın özür dileme İlkim, geçmişi dün gece ve bu sabahtan sonra tamamıyla ardımda bıraktım ben. Senden bir özür ya da af dilemeni beklemiyorum. Bana bir özür borçlu falan değilsin."

Uzanıp yeniden elini tuttu ve sıkı bir öpücük kondurdu. İki avucunu o narin ele sarıp yanağına yasladıktan sonra cümleleri geldi sırasıyla.

"Ben seni dinledim. Anlattıklarını kendi adalet terazimde kefelere koydum ve kabul ettim. Benim terazimde senin kusursuz bir dengen var. Hiç kimse ya da hiçbir şey, o dengeyi bozup senin haklılığın ya da haksızlığım ölçemez. Ben seni anladım. Anlattığını da anladığımı da yanıma aldım, cebime koydum. Bundan sonra yoluma seninle, onlarla birlikte devam edeceğim. Önemli olan da bu. Bizim ilişkimiz bir başkasını ilgilendirmez. Yaşadıklarımız da... Bunu hiç kimse değiştiremez bu saatten sonra, tamam mı benim güzel sevgilim?"

İlkim dolu gözlerle gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı. "Tamam," diye mırıldanıp onun avucuna yaslı yanağını okşadı sevgiyle. "Tamam sevgilim."

Bundan sonrasında daima güzellikleri, mutlulukları ve aşkı konuşacakları nice yemeğin ümidiyle geçecekti.

Yemeğin ardından eve ulaştıklarında, İlkim makyajını çıkarmak için yatak odasına doğru yürüdü. Emir de hemen ardından geliyordu fakat kısa bir anlığına bahçeye uğramaya karar vermişti. Hava karanlık ve saat geç olmasına rağmen sanırım yaseminleri dikeceği yere karar vermeye çalışıyordu.

Genç kadın bu saatte bahçeye çıkmak için başka bir sebep bulamıyordu çünkü. *Eğer havuza girmeyeceklerse tabii.*

Ninova

İlkim önce elbisesinden kurtuldu, ardından koyu mavi renkteki saten gecelik takımının ince askılı üstünü ve şortunu giydikten sonra makyajını temizledi. Çilleri yeniden göz önüne çıkarken İlkim onları Emir'in yaptığı gibi hafifçe okşadı. Adam onları fazlasıyla seviyor diye cildine makyaj dahi yapmamaya karar vermişti. Ona kalırsa aşk, sahiden de akıllı bir delilik haliydi.

Banyosundan çıktığında, odanın girişinde dikilen ve makyaj masasındaki parfümlerini inceleyen Emir'i bulmayı beklemiyordu. Makyajını sildiği sırada önüne dökülmesin diye bağladığı saçlarındaki tokayı çözüp dalgalı tutamları dağıtırken, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Emir dudaklarını büküp bir eli cebindeyken diğerine de İlkim'in senelerdir kullandığı parfümü almış inceliyordu. Kokuyu burnuna yaslayıp bir nefes aldığında bakışları İlkim'e çarpana kadar bayağı oyalandı. Genç kadın yatağın ortasına oturmuştu.

"Bu senin hep kullandığın parfüm, değil mi?"

"Evet."

"Bir tek bunu kullanıyorsun değil mi, başka parfümlerle karıştırmıyorsun?"

"Hayır hayatım, sadece bunu kullanıyorum."

"Nasıl oluyor da teninde bambaşka kokuyor bu?"

"Anlamadım, farklı mı kokuyor?"

"Evet, senin teninle buluşunca adamı çıldırtacak kadar güzel bir hal alıyor."

"Yaa," dedi İlkim heyecanla. Bu aşkın ona hissettirdiklerini aşamamaya ve daima aynı heyecana sahip olmaya bayılıyordu. Yıllar geçse de Emir'in, karnından kalbine giden yolu ezberlemiş o kelebekleri daima havalandıracağını biliyordu.

"Ya tabii," dedi Emir makyaj masasından uzaklaşırken. Parfümü yerine bıraktı ve çıplak ayaklarını yere sürterek İlkim'e yaklaşmaya başladı. Belindeki siyah eşofman harici yine hiçbir şey giymiyordu. İlkim için sabotaj kelimesinin vücut bulmuş haliydi.

Yatağa dizini bastırıp çökerken ellerini de yumuşak örtüye dayadı ve dizinin üstünde kadına yaklaştı. Dudaklarını oyunbaz bir biçimde İlkim'in boynuna uzattı ve hafif bir baskıyla oraya bastırdı. "Özellikle burası," diye mırıldandı kısık sesle. Ardından derince soluyunca İlkim gıdıklandı ve başını onunkine yaslayarak kıkırdadı. "Buraya değen bütün kokular beni çıldırtıyor," dedi burnunu sürterek. Kadının

boynunda soluklanırken iki diziyle yatakta emekleyip yanına geldi. İlkim avuçlarını onun ensesine ve şişkin pazısına sararken gözleri hafifçe kısıldı. "Sen beni çıldırtıyorsun, aklımı kaçıracak hale geliyorum seninleyken."

"Feza..." dedi İlkim nazla. Parmakları adamın ensesindeki hafifçe uzamış saçları kavradı.

"Söyle sevgilim."

Emir dudaklarını kadının askılısından taşan teninin her santiminde gezdirmeye kararlı gibiydi. Dudakları boynunu, çenesine doğru giden keskin ama yumuşacık hattı, köprücükkemiklerinin oluşturduğu eşsiz vadileri dolandı. Çok uzun zaman sonra yuvasına kavuşmuş gibi nazikçe, istekle öptü kadının teninin bütün köşelerini.

"Oynama benimle..." diye mırıldandı genç kadın mayışmış bir biçimde. İçinde biriken arzu, onu da fazlasıyla zora sokuyordu. İkisi de bu yolun nereye gideceğini biliyor, hevesle çarpan kalpleri onları karanlık bir ateşe sürüklüyordu.

"Nasıl oynamayayım?" dedi Emir yanağına, dudağının kıyısına yönelmişken. Bir eli kadının geceliğinin kıyısından kayarak çıplak bacaklarına ulaştı. Parmakları bir tüy gibi baldırlarından kaydı ve arsızca şortunun eteklerine ulaştı. Üstelik öyle yavaş ve sakindi ki bu yavaşlık ölümcül bir işkenceye dönüşüverdi ikisi için de.

"Böyle," diye sertçe soluyan İlkim adamın ensesini sıkıp kendine çekti ve dudaklarını yakaladı istekle. Emir Feza dudaklarını kadının dudaklarının arasında bulduğunda, gülümsemesini bastıramadı. Gülerek onun bu isteğine boyun eğdiğinde, dudakları birbirine kavuştu.

Öpücükleri telaşsız olsa da saf bir arzu ve açlıkla doluydu. Dilleri birbirine kavuşmak adına dudaklarının arasından sızdığında, İlkim kollarını daha sıkı sardı Emir'in boynuna. Emir, İlkim'i onun da bağlı olduğu arzuyla öpmeye başladı. Öpücüğün ne kadar sürdüğü ya da ne şiddetle devam ettiği ikisinin de umurunda olmadı ancak ciğerleri bir nefes ihtiyacıyla çığlık attığında aynı birbirlerine olan aşkları gibi nefeslerini de birbirleriyle paylaşmak için ayrıldılar.

Ardından ıslak, iç çekişlerle dolu, sıcak öpücükler dudaklarından tenine kaydı İlkim'in. Bir yol çizdiler kendilerine. Önce kulağının altından başlayarak boynuna, kokusunun kaynağına doğru yeniden indi. Sanki belini sıkıca tutan el orada olmasa yatağa boylu boyunca yığılacağım biliyormuş gibi o ele tüm gücüyle tutunuyordu.

Ninova

Bacakları adamın bedeninin önündeyken tüm bedenini adama yaslamamak için direniyordu. Belindeki elin tutuşu sıklaştı ve onu kaldırıp kucağına çekmeden hemen önce çok kısa bir an, teninden ayrılan dudaklardan boğuk bir fısıltı döküldü. "Bacaklarını belime sar."

İlkim belini saran el yerine geniş omuzlara tutundu ve hızla onun dediğini yaptı. Adamın güçlü, heybetli bedeni onu hiç zorlanmadan kaldırmış ve kucağında tutmuştu. Bu sırada aynı titizlikle dilini teninde gezdirerek kadını kıvrandırmaya devam ediyordu.

"İlkim," diye seslendi boğuk bir tonda. Adı bir ihtiyaç gibi döküldü Emir'in dudaklarından. Genç kadın tek elini onun ensesinde tutmaya devam ederken diğerini de çıplak, sert göğsüne yaslayarak parmaklarını içe kıvırdı. Dudakları aralandı, çoktan Emir'in uzaklığıyla kurumuşlardı.

"Seni öyle özledim ki," diye devam etti sözcükleri birbirini kovalayarak. Aynı öpücükler gibi art arda tenine sıralandı hepsi.

Boynundaki yumuşak derinin üzerinde hissettiği ıslak dudaklar ve dişler, şortunun hemen kıyısındaki tatlı bir işkenceye dönüşen parmağın ısrarcı baskısı, karnında ve kalbinin üstünde biriken katıksız ihtiyaç ve heyecanla birleşiyor, kadını her saniye titreyecek hale getiriyordu.

"Tenini, kokunu..."

Parmakları ince geceliğin kıyısından sızdı ve çıplak tenine ulaştı. Karnından yukarı, göğüs uçlarına kadar yükselen ve onları bile istekle kıvrandıran haz yüzünden başını geriye attı ve adama bu sayede daha geniş bir alan açtı. Dilini kıvrak hareketlerle kadının boynunda gezdiriyor, öpücük ve ısırıklarını ara sıra tenine bırakarak onu olduğundan da fazla heyecanlandırıyordu. Yıllar olmuştu. İlkim ilk ve kendince son olduğuna inandığı her şeyi yaşadığı bu adamın teninde böyle soluklanmayalı uzun yıllar olmuştu. *Bir tekrarı daha olmayacakmış gibi hissettiren uzun yıllar.*

"Seni karşımda gördüğüm o günden beri, yeniden kollarıma alacağım anı bekliyorum. Aylar oldu," dedi nefes nefese, pürüzlü bir sesle. Parmağı bir göğsünün altını okşadı. İlkim titredi. "Özleminden kıvrandığım yılların üstüne bir de yakınımda hasretine katlandığım aylar eklendi. Şu an kollarımda olman, rüya gibi..."

İlkim şuurunu kaybetmiş bir şekilde kendini adama bastırdığında, Emir'in eli askılı geceliğin içinden çıktı. Parmakları geceliğin üstünden göğüslerine ulaştı ve iki parmağıyla, göğüs uçlarının çevresinde ince bir

Ninova

hat çizdi. Elbette göğüs uçları bu duruma tepkisiz kalamadı. Emir için her bir hücresi dünden hazırdı. İlkim'in bedenindeki her bir nokta, bu adamın yapacağı herhangi bir harekete cevap vermek için yaratılmış gibiydi. Emir'in bir bakışı bile İlkim'in bütün hücrelerine gönderilen bir uyarı sayılırdı.

Baştan ayağa.

Emir Feza Dağlı, İlkim Çetin için afrodizyak etkisine sahipti.

Emir daha fazla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi ince askılardan birini omzundan kaydırarak koluna doğru düşürdü. İlkim tenine çarpan anlık serinlik yüzünden ürperse de fazla uzun sürmedi. Emir'in sıcak dudakları ve ağzı, İlkim'in göğsünün üstüne kapandığında genç kadın inledi. Dudakları göğsünün çevresini kaplarken dili de göğüs ucuna sarıldığında İlkim'in parmakları omzuna zorlukla tutunuyordu. Diğer göğsünün altına kapanan avucunu hissettiğinde daha fazlasını istemekten kendini alıkoyamıyordu. Kendini Emir'e doğru bastırdığında teninde gezinen dudaklar gücünü artırdı. Göğsünü ağzına iyice çeken adamın teması, İlkim'i delirtecek kadar güçlüydü.

Parmaklar teninde kaydı, dudaklar dudaklarına yeniden tutundu. Islak, sert bir öpücükle tenleri birbirine muhtaç gibi ayrı kalamazken, ince geceliğin diğer askısı da çoktan düşmüştü. Takımın belinde toparlanan üst kısmı, birazdan teninden sökülüp bambaşka bir yeri boylayacaktı. Adamın dudakları teninden kaydı ve diğer göğsünün üstünde yavaşladı. Dişleri kadının göğüs ucunu çekiştirdiğinde saçlarını çekiştiren ve diplerine batan uzun tırnaklar da onu zevkle ürpertti. İlkim güçlü bir biçimde inlediğinde ve kalçalarını adamınkilere bastırdığında Emir dişlerini tenine sürttü.

Fazlasıyla uzun sayılabilecek bir ön sevişmenin ucu nereye gidecek biliyor olsalar da Emir senelerin acısını çıkarmak ister gibi her bir noktanın tadını çıkararak ilerliyordu. Buna İlkim'in bütün vücudu dahildi.

Yavaş ya da hızlı olmayı umursamıyordu.

Alabileceği her şeyi alacaktı.

Dudakları, tenleri, nefesleri ve her bir duyguları birbirine karışırken Emir'in dudakları yara izine, elleriyse yeniden İlkim'in kalçalarına uzandı. Ellerini yuvarlak kalçalarına sarıp onu kaldırdığında, kadın kollarını boynuna dolamış ve ona sarılarak dudaklarına tutunmuştu. Çıplak göğüsleri birbirine yapıştı ve birbirleriyle vücut sıcaklıklarını paylaşmak ister gibi asla ayrılmadan yatağa devrildiler. Dudakları

Ninova

senelerdir hiç öpülmemiş gibi birbirlerinde soluklanırken, şişen ve hassaslaşan tenleri ikisinin de umurunda değildi.

İlkim'in yumuşak çarşafların üzerine uzanmasını sağladıktan sonra neredeyse çıplak bedenini izlemek için kısa bir an geri çekilen Emir, ona bakmaya doyamayacağını hep biliyordu. Uzun, kestane rengi saçları yatağın ve yastığın üzerine umarsızca dağılmıştı. Çikolata rengi gözlerinde katıksız, saf bir arzu parlıyordu. Dudakları öpülmekten hafifçe kızarmıştı, yanaklarıysa tatlı bir pembeliğe sahipti. Teninde ufacık damlalar belirmişti ama bu bile onun güzel teninde parıl parıl bir ışıltıya sebepti. Dik göğüsleri ve sertleşen pembe uçlarıyla yatağa uzanmış, Emir tüm varlığını onun varlığına adasın, gelip istediğini alsın diye hazır bekliyorlardı.

Emir Feza, hasretle nefeslendi. Kadın onu büyülüyordu. Bu yedi sene kadar önce de böyleydi, şimdi de. Belli ki bir daha da asla değişmeyecekti. Emir dudaklarını aralayıp güzelliği hakkında saatlerce konuşmak, ona övgüler dizmek istedi ama yapamadı. Çikolata kahvesi gözleri ışıl ışıl ona bakarken dilinin tutulmaması saçmalık olurdu zaten. Uzanıp İlkim'e bir öpücük daha verdi. Göğüslerinin arasındaki vadiden ıslak bir yol izleyerek karnına inecekken uzun ve ince izde biraz fazla oyalanmayı ihmal etmemişti. İzlediği yolun yarısında, kadının dümdüz karnına toplanan ince askılıyla karşılaşınca onu tutup başından çekerek üzerindeki kumaştan kurtuldu.

Sert ama sıcak elleri İlkim'in göğüslerinin çevresine sarılmışken, onları avucuna doldurmaya ve teninde parmaklarını gezdirmeye devam ederken; dudakları da onların arasındaki kusursuz boşluktan karnına doğru ilerliyor, oradan da ince şortun lastiklerine gelene kadar geçtiği her noktayı öpücüklerle doldurmaya devam ediyordu.

Teninin pürüzsüzlüğü, kışkırtıcı kokusu ve çıplaklığı Emir'i olduğu yerde sersemletirken sert bir soluk aldı. Ölmek üzereydi ve nasıl devam edeceğini oldukça iyi biliyor olmasına rağmen sanki bu anın bitmesini hiç istemiyor gibi ağır ağır ilerliyordu.

Uzun parmaklarını onun yumuşak teninin kıyısından kaydırarak şortunun lastiklerine kadar indirdi. Hızlı ve sabırsız bir hamleyle şorttan kurtulduklarında, İlkim'i saran küçük siyah kumaş parçası, aralarındaki tek engel sayılırdı.

"Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum."

İlkim onun saçlarına uzandığında nefesleri sıklaşmıştı fakat gülümsemeyi ihmal etmedi.

Ninova

"Bu biterse bir yenisi başlar, Feza," dedi Emir'i çıldırtacak bir ses tonuyla.

Uzanıp İlkim'in dudaklarına yeniden dudaklarını yaslayan Emir, bu kez her zamankinden daha ısrarcı ve talepkârdı. Elbette eğer bu öpücük, İlkim'in kendinden geçmesi için yeterli değilse karnında hissedeceği artık iyice belirginleşen yoğun baskı; onu bulunduğu anda, hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar aptallaştırmaya yeter de artardı bile.

Emir'in sıcak parmakları ve ıslak ağzı, yeniden İlkim'in tenini talan ederek varış noktasına ulaştı. İpleri iki yana uzanan külodun iki yanına taktığı parmaklarını yavaş ve ağır bir biçimde aşağı çekti ve kadının ayaklarından kurtararak odanın başka bir köşesine fırlattı. Normalde bu anın tadını çıkarmak için dakikalarca İlkim'in en uç, hassas noktalarıyla ilgilenebilirdi fakat kendisi de oldukça zorlanıyor ve artık tenini, yıllardır özlediği tene kavuşturmak istiyordu.

"Söz veriyorum daha sonra çok daha fazlasını yapacağım," dedi kendi kendine kadının teniyle konuşarak. Ardından uyluklarına birkaç öpücük bırakıp doğruldu. Kendini de üzerindeki son kumaş parçasından kurtardı ve ikisi de en sonunda tamamen çırılçıplak ve savunmasız kaldı. Doyumsuz dudakları, kadının tenine yeniden değdi ve uyluklarına öpücükler bıraktı. Kenarda duran kutudan aldığı küçük paketi açıp çabuk hamlelerle kendini İlkim'in teniyle buluşmaya hazırladığında genç kadının onu izlediğini gördü ve başını kaldırdı.

Dizlerinin üstünde, gücü ve heybetiyle duran Emir'in bütün hatları özenle yontulmuş gibiydi. Uzun parmakları erkekliğine sarılmıştı ve bütün bedeni, sanki yıllarca sadece bu an için beklemiş, kendini İlkim'e hazırlamış gibi kusursuzdu.

İlkim altdudağını dişlerinin arasına aldığında, Emir kısılmış gözleriyle ona baktı. İkisi de arzudan kıvranıyordu ve seneler sonra bu kadar yakın olmak bedenlerinin en uç noktalarını dahi uyandırıyordu. Adam onun bacaklarını kavradı ve yatakta yavaşça sürükleyerek kendine çekti. Parmakları kadınlığının üstüne kapatıp masaj yapar gibi tenini okşamaya başladığında, İlkim başını geriye attı. Teni onun için atıyor, bir nabız gibi her noktada adamın dokunuşlarını hissediyordu.

En sonunda Emir'in üzerine eğildiğini ve bir eliyle belini kavradığını hissetti. Kapanan gözleri aralandı ve Emir ağzını onun ağzının üstüne kapadığı an, bedeninin onun bedeniyle karşılaştığını hissetti. Teni tenine çarptı ve iki beden kusursuzca birleşerek bir bütün oldu.

Ninova

Seneler önce de şimdi de aynı his ikisinin de kalplerinden taşarken Emir kendini, kadının içinde hareket ettirdi.

Tamamlanmışlık hissi.

Bütünlük, ruhlarının da bedenlerine kusursuz bir biçimde eşlik edişi.

Vücutlarını saran incecik ter tabakası ışığın altında parlıyordu. Adamın gözünde kadını enfes, kadının gözündeyse adamı kusursuz gösteriyordu.

Emir'in hareketleri, İlkim'in de ona alışması ve çıkardığı seslerin zevk iniltilerine dönüşmesiyle bir ritim kazanmaya başladı. Ona uyum sağlayan İlkim de kalçalarını hareket ettirerek adamı tenine kabul ediyordu.

Bedenlerinin uyumu, tutku ve zevk ile aynı seneler önceki gibi olan hisleri kalplerine doldurmuştu. Her şey büyük ölçüde aynı olsa da... yoğunluğu fazlaydı.

Çok daha fazla.

Her bir hareket daha fazlasını, her bir uzaklık kavuşmaların bir yenisini arzulatıyordu.

Bedenlerinin tutturduğu yoğun ritmin temposu yükseldi, yükseldi. Şarkıları en uç noktasında ikisi için de patladığında, geriye yalnızca parçanın son kısmı kalmıştı. Ritim düştü, düştü ve sessizce normale döndü. Enstrümanlar sustu. Şarkının sesi giderek azaldı, azaldı. En sonundaysa kesildi ve tam anlamıyla bitti.

Vücutları en sonunda birbirinden ayrıldığında, ikisi de yan yana yatağa yığılıverdiler. İlkim fazlasıyla güçten düşmüştü ve nefeslerini bir süre boyunca düzene sokmakta oldukça zorlandı. Çabuk toparlanan Emir oldu. İlkim gözlerini zorlukla açık tutarken banyoya gitti ve getirdiği sıcak havlularla genç kadını özenle temizledi. Yatağın ucundan yere savrulmuş olan örtüyü çekip aldı ve yanında çırılçıplak uzanan kadının üzerine örtüp onu da kendine çekti.

İlkim adamın göğsüne uzandığında uzun, dalgalı saçları da yatağa ve hemen başının arkasında duran yastığa dağılarak yayılmıştı. Tenindeki ter tabakası yok olmuştu fakat yine de sanki parıl parıl parlıyordu.

Adı ayrılıkla anılan koca bir devir, az önce ruhların ve bedenlerin yeniden birbirini bulmasıyla tam anlamıyla kapanmıştı. İlkim ruhunu, kalbini ve benliğini seneler önce olduğu gibi Emir Feza'ya teslim ederken adamın da ondan pek farkı yoktu.

Bu andan sonrası, hikâyelerine yalnızca aşk ve sevgi dahil olacak; sevdaya adanan iki kalbin birbirlerinde tamamlandığını anlatacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

♫ *KÖFN, Bi' Tek Ben Anlarım*

Bazı kavuşmaların veyahut buluşmaların tadı ve hissi, aynı adı gibi bambaşkadır.

Özlemler sona erdiğinde ve iki beden, aynı ruhların denkliği gibi birbirinin esiri olduğunda onun adına yalnızca kavuşma demek yanlış olur.

Bir andan sonra ona *vuslat* denir. Sevgiliye kavuşmak. Onunla buluşmak, onunla bir olmak. Teninde soluklanmak, bakışlarında can ve kendinden izler bulmak denir.

İlkim ufak tefek tıkırtılar duyduğunda yorgun düşen bedenini uyandırmaya çalışırken yapabildiği tek şey, gözlerini kırpıştırarak açmak oldu. Kendini gerinmeye zorlarken vücudu dün gecenin izlerini taşıyordu. Sanırım birle sınırlı kalmayıp ikinci, hatta üçüncü sevişmeleri için gece boyu pek uyumadıklarından da olabilirdi.

Emir gerçekten de aklından geçeni yapmıştı. *Alabileceğinin hepsini almıştı.*

İlkim kaslarındaki ufak ağrılar ve bedeninde hissettiği hafif ürperti haricinde oldukça iyiydi. Yalnızca... gerçekten uzun zaman olmuştu ve bir anda bedeninde bu nefes kesici şekilde tanıdık hislerle sarmalanmış olmak ona biraz da olsa farklı gelmişti. Bu hislerin varlığını dahi unuttuğu senelerin bir sonuca erdiğini hissetmek için harika bir sabahtı.

Çarşafı üzerine iyice çekecek olduğunda, aslında giyinmiş olduğunu fark etti. Dün gece Emir, onu yeniden bütün vücudunu içeren bir sevgi ve tutku seline boğduktan sonra birlikte banyoya geçmişlerdi. Fakat İlkim ondan sonrasını hatırlıyor sayılmazdı. Fazlasıyla yorulmuştu ve

yüksek ihtimalle sıcak suyun da etkisiyle mayışmış ve adamın kollarında, çırılçıplak bir şekilde uykuya dalmıştı. Emir Feza'ysa onu odaya taşımış, kurulamış ve üzerine siyah renkli ve göğüs kısmıyla etek uçlarında danteller olan ince askılı, siyah şortlu pijama takımını giydirmişti.

İlkim bu pijama takımını sevse de askıları fazla uzundu ve dik göğüslerine rağmen teninden kayıp duruyordu. Doğrulup kenarda duran saatine baktığında dokuza yaklaştığını gördü. Ofiste halledilecek birkaç dosya işi haricinde evden çıkması gerekmiyordu. Bedenini, biraz daha dinlenebilmek adına yatağa geri bıraktı ve yumuşak örtülerin onu sarmasına izin verdi. Gözlerini kapattığında yeniden uyuyamayacağını bilse de kendinde yerinden kalkacak gücü bulamamıştı. Yalnızca birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı. Sessizlik onu yeniden sardı, gözlerinden bile uyku dökülüyordu.

Ne kadar süre uzandı ya da öylece gözleri kapalı kaldı bilmiyordu ama zeminde yankılanan çıplak ayakların adım sesini duyduğunda yeterince uyanıktı.

Emir Feza, sessiz adımlarla yatağa doğru ilerleyip dizini kenara bastırdı ve dikkatle ilerleyerek bedenini İlkim'in bedeninin üzerine taşıdı. Ağırlığını ona vermeyecek şekilde kollarım iki yanından yatağa bastırdı ve uzanıp örtüleri altından çekip aldı. Burnunu kadının boynuna bastırıp çıplak omzundan öptü.

"Sevgilim," diye fısıldadı.

İlkim uyanık olduğu için ona kısık sesli bir mırıltıyla cevap verdi. Emir bu kez dudaklarını çenesinin kıyısına bastırdı nazikçe. Bir eli de kalçasının üzerinde, yumuşak teninde geziniyordu.

"Bebeğim," dedi bu kez. Tehlikeli parmakları, onu ürperten bir yavaşlıkta uzandı ve kalçasının yumuşak, kışkırtıcı etinden kayarak ince geceliğin kıyısına ulaştı. Sıcak dokunuşu kadının kalçalarını saran külodun ince ipinde gezindi önce. Ardından beline ve pürüzsüz karnına ulaştı. Bu sırada İlkim'in omzu ve kolunda dolanan öpücükleri de kışkırtıcı bir dokunuşun denkliğini taşıyordu.

"Hadi uyan, karnını doyuralım. Kahvaltı hazır..."

İlkim onun kolları arasında dönerken gözlerini kırpıştırarak açtı ve adamın kusursuz çehresine, bulanık gören gözleriyle bir bakış attı.

Alnına dökülen, birbirine karışmış saçının kahve tutamları, ne çok soluk ne de çok pembe olan dudaklarındaki hafif ıslaklık ve

gözlerindeki ışıltıya bakılırsa; görüntü ne kadar bulanık olursa olsun bir kusursuzlukla bezenmiş ve korkunç bir zarafetle denk düşmüştü.

İlkim onu bulanık da görse, net de görse pek fark etmezdi. Her şekilde adamın çehresinde, gözlerinin ve dudaklarının kıyısında beliren sevgi emarelerini ve gözlerinde taşıdığı aşk izlerini görmek onun için mümkündü.

Başlı başına bir sevginin adıydı Emir Feza.

İlkim için gerçek aşkın ilk tanımı ve adının tam karşılığıydı.

"Günaydın güzelim," dedi onun dikkatli bakışlarına karşılık. Uzanıp dudaklarından sesli bir öpücük çaldı.

"Dün gece seni fazla mı yorduk yoksa?" diye sordu boğuk sesiyle. Anılar gözlerinin önünden akıyormuş gibi arzuyla konuşmuştu. Ardından yüzünü kadının boynuna, çenesiyle omzunun arasında kalan o boşluğa gömdü. Dudakları ve burnunu teninde bulduğu bütün boşluklara bastırdı.

İlkim yutkunup gözlerini ihtiyatla yeniden kapatırken bir elini beline sarılan kolundaki şişkin pazıya, diğerini de ensesine uzatıp tenini sıkıca sardı. "Biraz," dedi pürüzlü sesiyle. Ardından ekledi. "Yine de şikâyet ettiğimi söyleyemem."

Emir onun teninde keyifle güldüğünde, İlkim halen uykulu ifadesinden sıyrılmaya çalışıyordu. Emir onu kollarından ayırıp yatağın köşesinde oturur pozisyona geçince, İlkim de aynını yaptı. Doğruldu ve sırtını yatak başlığına yaslayıp gözleri kapalı bir süre bekledi.

Aynı anda omzundaki ince askı yana doğru kayarak koluna düştüğünde, uzanıp sanki bir refleks gibi askıyı geri kaldırdı. Bir elini gözüne götürüp ovuştururken beklediği şey uyanmaktı. Oysa Emir uzanıp kadının az önce düzelttiği askıyı, İlkim kolunu kucağına koyduğu anda yeniden indirince, askı düştü ve gecelik bedeninden sıyrılır gibi oldu. İlkim'in göğsünün belli bir kısmı açığa çıkınca, kadın şaşkınlıkla elini tenine kaparak askıyı yukarı çekti ama amacı ilk kez herhangi bir şeyi saklamak değildi. Refleks gibiydi, açılan göğsünü kapatmak içindi...

"Bıraksana..." dedi Emir bedenini ona doğru yanaştırarak. Uzandı ve çenesini öptü. Oradan boynuna, ardından da yavaşça gerdanına kaydı sıcak dudakları. İnce, uzun parmakları askıya uzandı ve onu İlkim'in teninden kaydırdı. Üzerine dökülen soğuk saten kumaş ve adamın tenine çarpan ılık nefesi onu ürperttiğinde genç kadının dik

Ninova

göğüslerinin uçları belirginleşti. "Sanırım senden önce ben karnımı seninle doyuracağım," dedi tok, boğuk sesiyle. İlkim titredi. Aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı sanki.

Sanki, bir anda soğuk alevlerin içine atılmış gibiydi. Yanıyordu ama aynı zamanda üşüyordu da. Ürperiyordu ama içten içe sıcağın içinde kavruluyordu.

Emir, elini onun boynuna sarıp tenine doğru eğildiğinde, genç kadın titrekçe nefeslendi. Dudaklarının arasından dökülen sıcak nefes, İlkim'in göğsünün üzerinde dağılırken gözlerinin önündeki pembe, dokunuşuyla kızaran ve ürperen teni daha da büzüştü.

Genç adam sonunda bu eziyete bir son verip eğildi ve kışkırtıcı bir tona sahip olan o pembe ucu dudaklarının arasına çekti. Öpücükleri, ağzının içine aldığı göğüs ucunu talan ederken, sıcak dili de işin içine karışınca İlkim'in başı geriye doğru düştü. Dudaklarının arasından bir inleme firar edince, Emir başını yukarı doğru kaldırsa da ağzına çektiği göğsünü bırakmadı. Birer çakmak gibi yanan gözlerini kadına sabitlediğinde, ona verebildiği bu arzunun onu da çıldırttığı açıktı. İlkim altdudağını dişlerinin arasına çekerken adamın büyük eli, çıplak karnından aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Teninde kayan parmakların tüy gibi dokunuşları kadınlığına ulaşınca İlkim keskin bir nefes aldı. Emir avucunu, varla yok arasındaki kumaşın üzerinden onun kadınlığına kapatırken, bir yandan da dudaklarını sardığı göğüsle ilgileniyordu. Parmağı, İlkim'in en uç noktalarına hafif bir baskı yapmaya devam ederken dudakları da soluk izlere uzanıyordu.

Daha ilk andan beri, Emir Feza'nın bu izle tanıştığında ona kıymet vereceğini, onu incitmemek adına en çok orada soluklanacağını biliyordu genç kadın. Tenini severken ve İlkim'le sevişirken, Emir'in en özel dur noktası, ona geçmişte bıraktıkları onca seneyi anımsatan izler oluyordu. İstemli ya da istemsiz, dudakları bir şekilde onu buluyordu.

Emir, İlkim'in ve kendisinin üzerindeki her şeyi birer hamlede çıkarıp kadının üzerine uzandığında, yeniden esir aldığı şey dudakları olmuştu.

İlkim vücudu aynı nefesi gibi titrerken, bedeninin üzerindeki bedene, teninin kıyısındaki tene ve kalbinin her bir zerresine sahip olan bu adamın varlığının onun için nasıl bir şans olduğunu bilerek, belki de en endişesiz, dertsiz, tasasız sabahına uyanmıştı.

Ninova

Bundan sonraki her sabahın, aynı zamanda her gecenin de bunun bir benzeri olması için dilinden dökülen bütün dileklerin yerine ulaşması, kesinlikle en büyük isteği olacaktı.

Genç kadın üzerindeki lacivert mayosunu düzeltirken bakışları önünde duran adama kaydı. "Girelim mi şu suya artık, Feza? Yani bilmesem korktuğunu falan düşüneceğim..."

"Ya ne korkması?" dedi aksi mümkün değilmiş gibi ters bir sesle. Parmaklarına yaydığı güneş kremini iki eline yayıp kadına döndü. Güzel yüzüne uzandı ve net bir biçimde sayabileceği çillerinin üstünü öptükten sonra kremi onun beyaz tenine sürüp yedirmeye başladı. Yarım saatten fazla süredir İlkim üzerindeki tek parça, lacivert renkli, askılı ve göğüs altlarından pencereli mayosuyla bahçede dikiliyordu. Emir önce bir telefon görüşmesi yapmış, ardından kendini kremledikten sonra onun da yeterince güneş kremi sürmeden güneşe çıkmasına ve havuza girmesine izin vermeyeceğini belirtmişti.

"Sadece... endişeleniyorum işte. Bunun," Parmağıyla göğsündeki izi işaret ettiğinde yüzündeki ifade bu konuda fazlasıyla kararsız olduğunu açıkça gösteriyordu. Parmakları kadının alnında, şakaklarında ve yanaklarında dolandı. "Bizim için sorun olmayacağına emin misin?"

İlkim uzanıp kollarını boynuna sardığında, Emir onun çıplak kollarını kremlemeye başladı. Kadının amacı onu kendine çekmekti ama o koca vücudu kımıldatabilmesi elbette ki çok zordu. Emir onun yeterince güneş kremine bulandığına emin olduktan sonra hafifçe geri çekilip ellerini onun beline sardı ve dudaklarına uzandı. İlkim gülüp iki parmağını onun dudaklarının üstüne koydu ve sorusuna cevap verdi.

"Evet, eminim. Ben sürekli giriyorum biliyorsun. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok sevgilim. Hadi, gel artık."

"Tamam, öyleyse olağandışı bir durum gözlemlediğimde seni doktora götürme şansına sahip olacağıma söz veriyor musun?"

İlkim başını salladı. "Veriyorum."

"Artık girebiliriz o zaman," dedi gülümseyen sesiyle. Dişlerini altdudağına geçirdiğinde bu kadar çekici göründüğünü bilse, bunu kadının yanında sürekli yapıp onu mahvetmeye devam eder miydi? *Muhtemelen evet.*

Ninova

İlkim düşünmek için kendine fırsat vermedi ve adamı elinden tutup havuza doğru koşmalarını sağladı. Birlikte atladıklarında, tuttuğu nefesi ve kapattığı gözleriyle, kendi cennetinde olduğunu hissediyordu.

Bedenleri birbirine dolanmış bir biçimde suyun yüzeyine çıktıklarında, genç kadın kendini adamın kucağında buldu. Bacakları onun kalçalarına sarıldı, adamın güçlü elleriyse onun beline. Derin bir nefes aldığında, teninden aşağı dökülen sular ikisinin de bedeninde eriyip yok oluyordu. Sesli nefesler alıp vererek suyun yüzeyinde süzülürken dudakları birbirine ihtiyaçla tutundu.

Sağlıkla ve ayrılıkla sınandıkları onca yılın ardından, o dudakların her fırsatta birbirini bulacağı ve kollarının daima birbirine dolanacağı kesindi.

Bir süre birbirlerine su atarak ya da sataşarak yüzdükten sonra daha da sakinleyip su üzerinde süzülmeye başladılar. İlkim âşıktı. Hem suya hem de güçlü ve sıcacık bedeniyle bedenine yapışan bu sert kaslarla bezeli vücudun sahibi olan adama âşıktı. Sırtını göğsüne yapıştırdığı, başını geriye, dolayısıyla omzuna doğru attığı ve kollarını her fırsatta ona dolayıp dudaklarını teninde gezdiren bu sevgi dolu adama âşıktı.

Emir bir süre daha İlkim'le suda oyalandı fakat kadının yarım yamalak yaptıkları kahvaltıda bahsettiği kadarıyla bugün ofiste biraz işi olduğunu biliyordu. O yüzden biraz sonra merdivene ilerleyip havuzdan çıktı ve havluyla ıslak damlaların V kasına doğru birer birer döküldüğü vücudunu kuruladı. İlkim kenara doğru ilerleyerek, kollarını betona yaslayıp başını üzerine yerleştirdiğinde; gözlerini bir an olsun çekmemesi, Emir'in kaslarının giderek şişmesine ve belli noktalarda kabarıklığın artmasına sebep oluyordu.

"Bana biraz daha öyle bakarsan ofise falan gidemeyeceksin. Hatta yürüyemeyeceğinden de emin olacağım. Uzun bir süre..."

"Nasıl bakıyormuşum ben?" dedi İlkim saf ayağına yatarak.

Emir altdudağını dişlerinin arasına alıp gülerek serbest bıraktığında, kalçalarını saran koyu mavi şort tenine giderek daha da yapışıyordu sanki.

"Seni çiğ çiğ yememi istiyormuşsun gibi," dedi Emir sert sesiyle. "Üstelik orada..." Elinde topladığı havluyla gelişigüzel bir biçimde havuzda yüzmeyi sürdüren kadını işaret etti. Gözlerini kısmıştı. "Bu hâlde... fazlasıyla savunmasız görünüyorsun. Dikkat et yavru ceylan,

Ninova

acımasız bir aslan kapmasın seni sakın." İlkim güldüğünde Emir de elini pençe atar gibi yaptı muzip bir ifadeyle.

"Deli," diye mırıldandı İlkim kıkırtılarının arasından.

"Sen insanda akıl mı bırakıyorsun ki?" dedi işaret ve ortaparmağını birleştirip şakağına vurduğu sırada. "Var olanı da aldın gitti..."

İlkim adama cilveyle bakıp gülümsedi ve içeri, ona bir havlu getirmeye giderken, genç kadın da suya geri dönmüştü. Bir süre daha yüzdü, suya olan sevgisini ve kotasını dolduracak kadar kaldı havuzun içinde. Artık çıkmaya karar verdiği sırada, bahçenin içinde ayak sesleri yükseldi.

"İlkim?"

Dejavu? Evet eğer bir kamera şakası falan değilse kesinlikle dejavuydu.

"Alp," diye yanıtladı havuzun kenarına geldiğinde. "Buradayım."

Aynı anda da hem bahçeye giren Alp'e hem de eve geçen Emir'den tarafa bir bakış attı. Derin bir nefes aldıktan sonra ellerini yüzündeki suları temizlemek adına suratında gezdirdi.

"Yine mi havuzdasın?" diye mırıldandı Alp gülerek. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokmuş ve birkaç adımda bahçenin içinde, havuza doğru ilerlemişti.

İlkim hafifçe tebessüm ederek başım salladı. "Evet, ofiste pek işim yoktu. Ben de geçmeden önce biraz yüzebilirim diye düşündüm."

"Ben de o yüzden uğradım. Ofise geçeceksin değil mi, seni ben bırakabilirim. Ben de adliyeye geçeceğim..."

"Bu saatte?" diye mırıldandı şaşkınca. İlkim tam bilmiyor olsa da saatin öğle vaktini çoktan geçtiğini biliyordu. "Adliyede ne yapacaksın ki bu saatte?"

Alp omuz silkti. "Tülin Savcı'yla görüşmem var. Bir dosya var elimde, uzlaşmaya çalışıyoruz."

İlkim kaşlarını kaldırdı. "Anladım. Yani beni bırakmana gerek yok, zaten ben belki akşamüzeri giderim diye düşünüyordum. Serinlik çökünce. Ayrıca..."

"Bebeğim?"

Ayrıca istersem Emir beni bırakır, diyecekti ki cümlenin tam ortasına yerleşecek adamı, bahçeye açılan kapının önünde gördü. İki elini pervazın iki yanına yaslamıştı. Üzerine bir şey giymemişti ve az önce

Ninova

duştan çıktığı belli olan bir biçimde, altında yalnızca siyah bir şortla dikiliyordu. Elinde bir havlu vardı. İlkim için getirmişti. Saçları ıslak ve dağınıktı, serseri bir ifadeyle kadına bakarken sanki aynı zamanda içten içe bakışlarıyla da adamın kim olduğunu sorguluyordu.

Eh, haksız sayılmazdı.

"Emir?" dedi İlkim kocaman açılmış gözleriyle ona bakarak.

"Çıkmıyor musun artık, hadi," diye mırıldandığında Emir'in Alp'i tamamen görmezden geldiğini görebiliyordu.

"Çıkayım."

Emir, ellerini yasladığı yerden ayrıldı ve elindeki havluyla kadına doğru ilerledi. İlkim havuzun kenarındaki merdivenlere gelirken Emir de aynını yaptı. Elini uzattığında, İlkim parmaklarını onun avucuna bıraktı ve adama bakarken takındığı gülümseme dünyayı aydınlattı. Emir aynı gülümsemeyle ona bakarken kadın merdivenlerden yukarıya çıkar çıkmaz havluyu vücuduna sardı.

Geriye döndüklerinde İlkim elini adamın omzuna yerleştirdi ve durdurdu. "Şey, Emir?"

"Efendim güzelim?"

"Seni Alp'le tanıştırmış mıydım? Yan komşum, aynı zamanda ortak kullandığım ofisin de sahibi..."

Genç kadın elini uzatıp karşılarında duran adamı gösterdiğinde Alp küçük, zorlama bir gülümsemeyle karşısında duran ikiliye baktı. Ardından bir elini cebinden çıkarıp hafifçe kaldırdı ve salladı. "Selam."

"Alp," dedi Emir gözlerini kısıp. Sanki hatırlamaya çalışıyormuş da bir türlü hatırlayamıyormuş gibiydi. Yine de fazla uzatmamaya karar verip yüzüne sakin bir gülümseme kondurduğunda İlkim bu ifadenin her bir saniyesini tanıyordu.

Şu an bu adamla, yanlarında İlkim de varken bir arada olmaktan, üstelik evlerinin bahçesinde olmaktan inanılmaz rahatsızdı Emir Feza. Alp'ten de hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Yine de terbiyesini bozmayacaktı çünkü hatırlıyordu. Yapılan telefon konuşmalarının her biri aklındaydı. Alp'e o gözle bakmayan kız arkadaşının, bu adamın ona verdiği desteğe ve yardıma minnettar olduğunu biliyordu. Sadece bu sebepten bile içinde; adama hiç hoşlanmadığı bir yolla, ilkellikle cevap verme isteği doğuyordu. Sırf bu yüzden elini, havlunun üstünden

Ninova

İlkim'in beline daha çok bastırdı. Onu incitmiyordu ancak elinde başlayan ufak çaplı kaşıntı da ona pek yardımcı olmuyordu.

"Hatırladım, merhaba," dedi mırıltıyla. Alp'le bakıştılar. Emir'in kahve kürelerinde bir yangın başlamıştı. İlk yakmak istediği kişi de hemen karşısında dikilen adam olacakmış gibi duruyordu.

"Emir ben, Emir Feza Dağlı. İlkim'in erkek arkadaşıyım. Memnun oldum tanıştığıma..."

Kesinlikle olmamıştı. İlkim dudaklarını dişlerken sesindeki zorlamayı fark eden tek kişi oydu belli ki çünkü Alp bir adım daha yaklaşıp elini uzattı.

"Ben de öyle. İlkim senden çok bahsetti. Yakın zamanda geleceğini söyleyip duruyordu ama seni bir türlü göremiyorduk. Bir şaka olduğunu düşünmeye başlamıştım..."

Alp'in şaka yoluyla kurduğu cümleler, söylemek istediği şeylerin üzerine örtülmüş bir perde gibiydi. Sanki *senin varlığına başından beri inanmıyordum, sen İlkim'in beni kabul etmemek için uydurduğu bir bahaneden farksızdın*, der gibiydi.

Meydan okumaya... çoktan kaybedilmiş bir savaşın ilk adımlarına benziyordu.

Emir bir süre Alp'e sadece baktı. Ardından dudaklarında yamuk bir gülümseme oluşunca, İlkim dudaklarını dişlerinin arasına çekti. Erkek arkadaşı dönüp burnunu saçlarına bastırdı ve dudaklarını kadının kulağının üstüne bastırıp kısık, çok kısık bir sesle mırıldandı. "Sevgilim, kusura bakmazsın umarım ama..." İç çekti yeniden derince. *"Sikeceğim şimdi belasını o olacak..."*

İlkim elini onun göğsüne koyup rica eder gibi dokununca Emir güçlü bir nefes verdi ve ifadesini hiç bozmadan Alp'e döndü.

"Bazı kişisel problemlerden dolayı biraz geciktim ancak şimdi buradayım, değil mi?" dedi gülümseyerek. Derin bir gülümseme vardı suratında. Gözlerinde aynı ateş yanıyordu. *Bak, buradayım* der gibi bakıyordu. *Söyle ne söyleyeceksen de cevabı senin ağzının ortasına montelerken gözümü bile kırpmayayım.*

"Buradayım, evimdeyim." Durdu, düzeltti. *"Evimleyim."*

Gülümsedi ama Alp'in yüzündeki ifade çoktan solup gitmişti.

"Anlıyorum," dedi terleyen ellerini pantolonuna sürüp. "Hoş geldin öyleyse."

Ninova

Emir buna bir cevap vermek yerine adama gülümseyerek bakmayı sürdürürken, İlkim duraklayan sohbeti devam ettirmek adına hatalı bir tercih yaptı. "Alp adliyeye gidecekmiş de sevgilim, gideceksen seni de bırakabilirim demeye gelmiş. Ofis yolunun üstünde kalıyor ya..."

Ancak İlkim ortamı yumuşatmak için söyleyecek en yanlış konuyu seçmişti ne yazık ki. Cümleler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu fakat genç kadın sözlerini geri alamazdı.

"Niye?" diye bir yanıt geldi Emir'den hızla.

"Aşkım... yani niye derken?"

"Niye senin erkek arkadaşın bırakamıyor muymuş seni ofise? Hadi o bırakamıyor, sen kendin gidemiyor muymuşsun, İlkim? İlla birinin seni bırakmasına ihtiyacın mı varmış?"

Emir onun belini daha sıkı sarıp kendine çekerken, dudaklarını kulağının üstüne bastırıp kısa bir an gözlerini kapadı. "Aşkım demek için çok... çok yanlış bir an çünkü şu an, beni bu bile yumuşatamayacak sevgilim." Emir yeniden sertçe nefeslendi. "Bunun tadını sonra çıkaracağız seninle. Sen şimdi rica etsem içeriye geçer misin, benim kendisiyle konuşmak istediğim şeyler var."

"Emir Feza..."

"İlkim, içeri sevgilim." Duraksadığında kadını ardına alıp ona doğru döndü. Sırtını Alp'in görüş açısında bırakırken sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu fakat bunu İlkim'e yansıtmamak konusunda kararlıydı. "Döveceğimi falan düşünmedin, değil mi? Eğer öyleyse bunu hakaret sayarım. Ben bir hukuk adamıyım."

"Hayır tabii ki ama..."

"Hadi öyleyse. Beni kırma, içeriye geç lütfen. Ben de hemen ardından geliyorum. Hazırlan, ofise geçeceğiz birlikte. Sonra da seni bir yere götüreceğim."

Emir uzanıp çenesini kavradı ve yüzünü kendine kaldırıp yanağını öptü. Alp orada yokmuş gibi sanki ikisinin bir arada olduğu herhangi bir anmış gibi davranıyordu. "Hemen arkandayım."

İlkim bu ikilinin yalnız kalmasına içten içe hiç razı olmasa da Alp'e veda bile etmeden, yalnızca küçücük bir gülümsemeyle süslü baş selamını verip içeri geçti. Emir o salona girince ilerledi ve sürgülü bahçe kapısını çekti. İlkim'in bahçeyle ve bahçede duran ikiliyle bütün

bağlarını keserek onu içeri gönderdiğinde geri dönüp Alp'in karşısına dikildi.

"Bak Alp..." dedi. Bedeninin iki yanındaki yumrukları sıkıp açarken sabırsız bir de nefes verdi. "Ben ilkel bir adam değilim, hiç olmadım ama söz konusu olan şey İlkim olduğunda, sebepleri ve sonuçları fazlasıyla düşünen bir adamım."

Duraksadı. Sözlerini toparlamadan önce biraz olsun sakinleşmek istedi. "Benim hayatımın başlangıç noktasında İlkim var ve inan bana, şu anda bütün çabam bitiş noktasına da yine onunla ulaşmak. İlkim var olduğu sürece, ben varım. İlkim beni istediği sürece ben onun için, onun adına savaşırım..."

Boğazını temizleyen Alp, konuşmak için dudaklarını araladığında Emir elini kaldırıp onu daha konuşamadan durdurdu.

"Yalnızca senin de farkına varmanı istediğim bir şey var, zor değil merak etme. Ben İlkim için savaşırım. Savaşırım savaşmasına ama şu anda, içinde bulunduğumuz şu durumda savaşılacak hiçbir şey yok çünkü İlkim herhangi bir *savaşın sonunda kazanılacak bir ödül değil.* Savaşılacak bir şey yok çünkü aynı şekilde İlkim'in karar veremediği ya da arasında kaldığı iki seçenek de yok. İlkim'in seçtiği sadece benim. *Hep bendim, bundan sonra da yalnızca ben olacağım.*"

Dudaklarını hafifçe ıslatıp gözlerini onu izleyen adama sabitledi. Ondan azıcık dahi hoşlanmadığı ifadesinden açıkça belli oluyordu fakat bunu sözlerinde de dile getirmek, artık boynunun borcu sayılırdı.

"Eyvallah, ben yokken ondan desteğini esirgememişsin. Yardımcı falan olmuşsun, teşekkür ederiz. Ama bu saatten sonra senin İlkim'le karşı karşıya kalacağın her saniyede ben onun yanında, yamacında olacağım. Anlıyorum, İlkim muhteşem bir kadın. Çevresindeki erkeklerin onun eksenine kapılıp kendi kendilerine gelin güvey olması benim için yeni bir şey değil. İlkim senin için belli sınırlar çizmiş ve seni arkadaşı olarak nitelendirmişken; ben senin ona olan tavırlarının basit bir arkadaşlıktan öte, yakın bir ilgi olduğunun da farkındayım. İşte ben de o ilgiyi kabullenemiyorum ya zaten. İlkim sana açık açık, ***benim bir erkek arkadaşım var*** demişken, senin meydanı boş bulmuş gibi benim kız arkadaşıma olan yakın ilgini, uygun yollarla sana geri iade etme isteğindeyim, sen de bunu anla istiyorum."

Ninova

Başını iki yana eğip kaslarını gevşetirken kahve kürelerinde net ve sabit bir bakış kol geziyordu. "Şiddet yanlısı bir adam değilim. Bunun bir çözüm olduğuna falan da inanmıyorum ama seni gördüğümden beri kaşınan elim, içimde bir yerlerde bu hisse engel olmak için çabalamam gerektiğini söylüyor, *komşu*. Ama ben yine de sözlü belirtmiş olayım..."

Emir Feza bir adım attı. Bir adım daha attı ve işaretparmağı adamın göğsüne sabitlendiğinde sözlerinde henüz bileylenmiş bir bıçağın keskinliği vardı. Tane tane konuştu, her bir kelimede parmağı adamın göğsüne biraz daha batıyordu.

"İlkim, benim hayatım ve bu saatten sonra o hayatın kıyısında dolanan ve onu huzursuz eden herkesin hayatını istediğim şekillerde bozar, yıkar, hatta gerekiyorsa karartırım."

Emir geriye çekildi ve sanki az önce söyledikleri sevgi dolu sözcüklermiş gibi sakince gülümsedi. "Anlatabilmişimdir umarım."

Alp sessizce yutkundu ve yalnızca başıyla onayladı. "Anladım," dedi sadece ve sanki İlkim'i görecekmiş gibi eve doğru son bir bakış attıktan sonra, "Size iyi günler öyleyse," diye mırıldandı. Ardından sessizce arkasını döndü ve bahçeden çabuk adımlarla çıktı.

Emir onun sahip olduğu pişkinliğe gözlerini devirirken ellerini yukarıya doğru açıp sertçe nefeslendi. "Senin o gözünün açısını da çenenin yayını da... Hukuk adamıyım. Ben hukuka inanırım. Şiddet çözüm değildir."

Genç adam kendi kendine söylenip, içten içe de sabır dileyerek adımlarını eve yöneltti.

Sorunlardan birini de böylece ortadan kaldırdığını umut ediyordu. Bir bir önlerindeki taşları kaldırmadan, bütün engelleri yıkmadan sakinleşemeyeceğine neredeyse emin olmasına rağmen, yine de sorun yoktu. İlkim için tüm kötülükleri yıkıp yok ederek ilerleyecekti. İkisinin de yoluna güzellikler sermeden önce de durmaya niyeti yoktu.

İlkim kol çantasını masasına bıraktıktan sonra pantolonuna düşen bir tel saçı çekip aldı ve sandalyesine yerleşti. Bakışları sabahtan beri, daha doğrusu Alp'le konuşmalarından beri inanılmaz bir sakinliğe sahip olan Emir'e kaydı. O da suni deri çantasından dizüstü bilgisayarını

çıkarıp İlkim'in hemen çaprazına yerleştirilmiş, dosyalarını yığdığı masaya geçmişti. Masanın üzerini derleyip toparlamış, dosyaları bir düzene soktuktan sonra kendine açtığı koca alana yerleşmişti. İlkim bu masanın bu denli büyük olduğunu bile unutmuş gibiydi.

Adamın üzerine giydiği yarım kollu haki yeşil gömlek, tenine öyle yakışmıştı ki genç kadın gözlerini ondan alamıyordu. Soluk, bej rengindeki şortu ve düz tabanlı ayakkabılarıyla spor bir tarzı, karizmatik bir duruşu vardı.

İlkim'se ofise yine alıştığı tarzda gelmeyi seçmişti. Siyah, ayak bileklerinde biten düz sigaret pantolonu, aynı takımın ceketiyle bir uyum içindeydi. İçine krem rengi, askılı bir atlet giymişti ve ayaklarında da aynı renkte kısa topuklular vardı. Saçlarını başının tepesinde toplamıştı. Kalın dalgaları, atkuyruğundan sarkarak sırtına doğru dökülüyordu. Teninde hiçbir şey yoktu. Gözlerinde hafif bir rimel ve dudaklarında renksiz bir parlatıcı haricinde makyajsızdı.

Çok güzeldi.

Çok ama çok güzeldi ve bundan öylesine habersizdi ki Emir'in ona her kaçamak bakışında, kalbinde yeni bir aşkın tohumunu filizlendiriyordu.

İkisi de kendi masalarına yerleştiğinde, genç kadın aynı sevgilisi gibi bilgisayarını açtı. Kendi işlerini yaparken bir arada oldukları ilk seferdi ve İlkim, bu küçücük andan bile öyle mutluydu ki gülümsemesini durduramıyordu. Emir'le yan yana olmak, çalışması gereken şeylerle ilgilenirken sağına her baktığında ve gözleri adamın yansımalarına her çarptığında içindeki sevginin derinlere uzanan kökleri yeniden güçleniyordu. Onunla bir arada olmaktan öyle mutluydu ki hissettiklerinin bunca sene sonra bile bu kadar güçlü olmasına şaşırıyordu.

Seneler acıyla, korkuyla ve koca kalabalıkların içinde sessiz bir yalnızlıkla geçmişti. İkisi de ayrılığın pençesinde, birbirlerinden uzakta kaldıkları yıllarda güçlenmişlerdi. Duygusal ve fiziksel açıdan, hayat onları kamçılamıştı. İlkim kendini yüksek lisans ve doktoraya vermişken, Emir'se tüm süreci çalışarak, işe odaklanarak geçirmişti.

Şimdi ikisi de ellerinde meslekleriyle yeniden bir aradalardı. Kavgalar, tartışmalar, gizlenen gerçekler ve saklanan sırların ardından aşk, onları bir arada tutmak adına gereğinden de fazla savaşmıştı.

Ninova

Sevgiye, bağlılığa ve sadakate sarılarak, bu iki kalbi bir arada tutmaya çabalamıştı.

Başarmıştı da.

Bu saatten sonra İlkim ve Emir'i birbirinden ayırabilecek hiçbir şey yoktu.

İlkim, çok yakında duruşması görülecek birkaç müvekkilinin dava dosyasıyla ilgilenirken; Emir de buradan İstanbul'da olup bitenlere uyum sağlamaya çalışıyor, oradaki işlere yetişiyordu. Genç kadın kâğıtlara, Emir'se maillerine gömülmüştü. Kısa bir süre sonra telefonunu çıkardı. İlkim işini gücünü bırakıp onu izlemeye başladığında Emir Feza fazlasıyla odaklanmış gibi görünüyordu. Kablosuz kulaklıklarını kulağına geçirdiğinde, suratında da ters bir ifade belirmişti. Biçimli kaşları çatılmış, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı.

"Ateş, bu mail kutuma düşen şey ne, benim güzel kardeşim?"

Merhaba bile demeden, selam vermeden girdiği konuşmada, kısa bir süre karşı tarafı dinledi. Hatta Ateş vardı. Genç kadın onun neler anlattığını bilemese de Emir'in yüzündeki tuhaf ifadeye bakıldığında, erkek arkadaşının anlatılanlardan pek hoşlanmadığı belliydi. Sanki dünya üzerindeki en saçma şeyi dinliyormuş gibi kaşlarını daha da çatıp ağzını araladığında İlkim gülmemek adına dudaklarını dişlemek zorunda kaldı.

"İyi de o ne demek kardeşim gözünü seveyim?"

Biraz daha dinledi Ateş'i ve parmakları klavyenin üzerinde önlenemez bir hızla gezinirken tahammülünü kısa sürede yitirdi.

"Sana bunu söyleyen kişi bizim şirkette mi çalışıyor? Hemen kov onu."

Ateş bir şeyler daha söylediğinde, Emir sanki adam onu görebilecekmiş gibi elini kaldırdı. "Daha fazla devam etme, Ateş. Bana sormadan hukuk departmanında karar alınacak ve ben buna sessiz kalacağım, öyle mi? Eğer bana anlattıklarını söyleyen kişi benim komutamda çalışıyorsa da sen zaten hiç zahmet etme. Geldiğimde onu bizzat ben kovacağım. Hatta şu an..." diye mırıldanıp bileğindeki kahverengi kayışlı saate çatılı kaşlarıyla baktı. "Kovdum bile."

Önüne döneceği sırada gözleri, yolda İlkim'in kürelerine rastlayınca duraksadı. Yüzündeki somurtkan ifade bir an çekilir gibi oldu ve yerini kocaman, gerçek bir gülümseme aldı. Gözleri kısılıp gülerek

Ninova

başını sallayınca -ki bu onun dilinde 'Hayırdır?' demek oluyordu- İlkim omuz silkti.

Emir gözlerine ulaşan gülümsemesiyle yeniden önüne döndü fakat sonra bir şeyleri unutmuş gibi yeniden kadına baktı ve ona havadan öpücük attı. İlkim de gülerek aynını yapınca, adam yeniden bakışlarını bilgisayarına çevirdi. Hemen sonra, "Hayır," diye cevapladı Ateş'i ifadesiz bir yüzle. İlkim dosyalarına dönmüştü fakat nasıl olduysa Ateş'in, *"Hayır mı, ne demek hayır?"* diye bağırdığını duydu. Kaşları havalanırken kendini dosyalarına gömse de kulağında adamın sesi vardı.

"Abi bildiğin hayır, dümdüz hayır. Beni dinliyor musun diye sordun, ben de hayır dedim. Doğru cevap verdim işte, niye suçlu oldum ki şimdi?"

İlkim kendini tutamayıp kıkırdayınca Emir'in de yüzüne yamuk bir gülümseme oturdu. "Tamam abi, tamam. Bak ben çok dikkat dağıtıcı unsurlarla bir aradayım. Odaklanamıyorum yani, dağılıyorum tamam mı? Hadi beni şey yap sen, sonra ara. Ya da ben gelince hallederim, oldu mu? Hadi, kapat telefonu."

Emir aramayı sonlandırıp kulaklıklarından kurtulduktan sonra ellerini geriye atıp oturduğu ofis koltuğunun başlığına sardı. Kolları böyle daha büyük ve kaslı görünüyordu. İlkim ona bakarken Emir de kahvelerini ona sabitledi.

Genç adam dudaklarını aralasa da ilk konuşan İlkim oldu.

"Gidecek misin İstanbul'a? Yakın zamanda yani?"

Emir dudaklarını büktü. "Bir gün mutlaka," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama henüz zamanına karar verdiğimi söyleyemem."

"Anladım..."

İlkim bu konuyu hiç konuşmadıklarını fark etti. Birlikte olmaktan fazlasıyla mutlulardı, evet. Fakat yaşayacakları yer, birlikte bir dünya kuracakları şehir hakkında düşüncelerini hiç birbirleriyle paylaşmamışlardı.

"Niçin sordunuz, avukat hanım? Yoksa gitmemi istemiyor musunuz?"

"Yani..." dedi İlkim gözlüklerinin camını temizlerken. Dosyada gördüğü harfler bulanıklaşmaya başlamıştı. "İşlerin konusunda önünde duramam ama gitmeni elbette istemiyorum, Emir. Artık uzak olmak istemiyorum, seninle yan yana olabileceğim en ufak anı bile ayrı geçirmek planlarımın arasında yok."

Ninova

"Demek öyle..." dedi Emir tek kaşını keyifle kaldırarak. O da aynı düşünceleri paylaşıyordu fakat İlkim'in bunları korkusuzca dile getirmesi onu inanılmaz mutlu etmişti. Genç adam kısa bir süre kıstığı bakışlarıyla onu izledi. İlkim ona karşılık veriyordu. Emir daha fazla dayanamadı, "Âşık mısın sen bana yoksa?" diye sordu tok sesiyle. *Sesi gülümseyebilir miydi bir insanın?* Gülümsüyordu.

Genç kadın elini çenesinin altına yaslayıp kaşlarını kaldırdı. "Evet," diye mırıldandı gülümseyerek. "Bir itirazınız mı var, avukat bey?"

"Yok açıkçası. İtirazımız da şikâyetimiz de yok," dedi keyifle. "Ama böyle olmayacak belli oldu..." diye devam etti. Yerinden kalktı ve gömleğinin eteklerini düzeltip masanın kıyısında duran cüzdanıyla telefonunu aldı. "Biz böyle çalışamayız. Yani, bizim aklımız kayar. Geçirdiğimiz gecelere, uyandığımız sabahlara kayar. Olmaz öyle, hiç olmaz."

İlkim şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ee, nereye şimdi?" dedi endişeyle. Kadını bırakıp nereye gidiyordu ki? Üstelik daha yeni gelmişlerdi.

"Kahve almaya gidiyorum yoksa ben aklımı toplayamayacağım. Sana tatlı da alayım mı sevgilim, ister misin?"

"Fark etmez. Kafana göre takılabilirsin." Duraksadı. "Çok oyalanma ama tamam mı? Çabuk gel, özlerim."

İlkim tatlı sesiyle konuşunca Emir başını iki yana salladı. Kadının yanına gelip yüzünü avucunun içine aldı ve kendine çekip dudaklarından arzuyla öptü. "Evet, emin oldum. Ben artık aklımı bok toplarım."

Genç kadın kıkırdayınca, Emir yüzündeki bilmiş gülümsemeyle kadını yeniden öptü. Durdu, geri çekilip bir daha öptü. Ardından elini kaldırıp ikisinin yüzünün arasına koydu. Alnını elinin ve dolayısıyla İlkim'in dudaklarının üstüne yasladı. Bir süre öyle duraklayıp sakinleşmeyi bekledikten sonra, çabuk adımlarla ofisten çıktı.

Bu kadınla başının belada olduğunu öyle iyi biliyordu ki itiraz dahi edemeyecek kadar büyük bir aşkla bütün çevresinin sarıldığını hissediyordu. Aynı şekilde karşısında duran kadının da ona aynı duygularla, aynı aşk ve bağlılıkla sarıldığını bütün içtenliğiyle biliyordu.

Emir gittikten sonra İlkim tüm odağını telefonlara ve müvekkil görüşmelerine verdi. Hafta sonu araya gireceği için yapılacak bütün aramaları yapmak istemişti. Geriye kalanlar da ufak tefek dosya işleriydi zaten. Yarım saat ya da kırk beş dakika kadar sonra ofisin kanatlı kapıları açıldı ve elinde iki karton poşetle Emir içeri girdi. Birinde

Ninova

kahvelerin olduğu belliydi fakat diğeri küçüktü. Renkli, turkuaz tonlarında küçük bir çantaydı.

"Ben geldim," dedi Emir Feza genişçe gülümseyerek. Büyük birkaç adımda masasının önünde, elinde tuttuğu birkaç kâğıdı inceleyen; gözlerinde kahve, kemik çerçeveli gözlükleri ve üzerinde ona çok yakışan siyah ceketli takımıyla duran kadına ulaştı. Elini onun beline sarıp dudaklarını yanağına bastırdığında, İlkim gülümsedi. "Hoş geldin," diyordu tatlı sesiyle ve Emir'i sadece var olarak, ona bakarak bile mest ediyordu. Genç adam geri çekildi ve masanın yanına ilerledi bu kez. Elindeki küçük çantayı masanın kıyısına bıraktıktan sonra kahvelerin bulunduğu, büyük karton poşettekileri çıkarmaya başladı.

"Karamelli, yumuşak içimli latte burada..." dedi karton, küçük boy bardağı çıkarırken. Ardından devam etmeye başladı. "*Yok bu sıcakta bir de kahve mi içeceğim,* dersen yazın çıkardıkları meyveli içeceklerden, bir de bildiğim bir zincir restorandan ev yapımı limonata aldım. İkisi de kapalı, *niye bir anda bu kadar çok şey aldın* deme diye. Hepsi dolapta korunaklı bir biçimde saklanabilir. Ayrıca cheesecakeleri tazeymiş, limonlu ve yaban mersinli olandan aldım. Çilekli de vardı, aklım onda kaldı ama kızarsın diye onu almadım."

"Sen gerçekten delisin," dedi İlkim gülerek. Emir yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle ona uzandı ve kolunu yeniden beline sarıp üzerine yürüdü. Masayla kendi arasına sıkıştırdığı İlkim'e daha rahat ulaşabilmek adına kadını tuttu ve masanın üzerine oturmasını sağladı. İlkim ufak bir çığlıkla kollarını adamın omzuna, oradan da boynuna sardı.

"Sana mı? Kesinlikle evet..." Emir çaktırmadan uzanıp diğer çantadan şık bir kutu çıkardı. Bir yandan da dudaklarını kadının çenesinin kıyılarında, boynuna inen yolun üzerinde tatlı bir sakinlikte gezdiriyordu.

"Sana deliyim, senin için deliyim," dedi kısık sesiyle. İçli öpücükleri kadının boynuna dökülürken bir yandan da kutuyu açmakla ilgileniyordu. Kapağını kaldırdığı kutudan ince zincirli kolyeyi çıkardı ve İlkim teninde, *rose gold* zincirin soğuğunu hissedene kadar anlayamadığı bir hızla onu kadının boynuna taktı. Zincirin ucundan sarkan kalp şeklindeki pırlanta aralarında sallanmaya başladığında İlkim geri çekilip boynuna baktı.

"Emir, bu..." diye mırıldandığında, adam uzanıp boynunu öptü.

Ninova

"Bu bizim yeniden başlangıcımızın küçücük bir simgesi sevgilim," dedi tok bir sesle. Parmakları İlkim'in belinden çekildi ve uzanıp parlak taşa dokundu. "Bu yalnızca senin değil; benim, bizim bu aşka olan inancımızın yeni sembolü..."

Parmakları bu kez taşı tutup iki göğsünün arasına zinciriyle birlikte bıraktı. Kolye İlkim'in iki göğsünün arasında sallanıyordu ve dikiş izlerinin üzerine kusursuz bir zariflikte dökülüyordu. Emir altdudağını dişledi. Bu kolyenin, İlkim'le sevişirken teninde nasıl duracağını fazlasıyla merak ediyordu. *Kadın çırılçıplakken, belki de kendi bedenin üzerinde, onu öpmek için Emir Feza'ya doğru eğilmişken...* Şimdiden taşın soğuğunu teninde hissedebiliyordu.

Zihnindeki düşüncelerden sıyrılarak ince, uzun parmaklarını kadının teninde, iki göğsünün arasındaki izin açık ucunda gezdirdi hafifçe. "Teninde kusursuz duracağını biliyordum," dedi fısıltıyla. Dudakları kadının dudaklarının üzerindeydi.

"Ben..." diye mırıldanan İlkim'in dili tutulmuş gibiydi. Gözleri dolmaya başladığında Emir onun yanağını okşadı.

"Sen benim hayatımda olmaya, her sabahımı varlığınla aydınlatmaya devam edeceksin çünkü yanımda olduğun, ben senin yanında olduğum sürece yaşadığımız şehrin hiçbir önemi yok. Bugünün, yarının, ertesi günün... Yalnızca senin önemin var, İlkim. Bizim önemimiz var. Nerede istersen orada yaşarız. Bazen orada, bazen burada. Belki bambaşka bir şehirde ya da ülkede. İnan benim için fark etmez..."

Emir geri çekilip kadının parlak gözlerine baktı. Aşkı gördü; sevgiyi, bağlılığı. Kendi hissettiklerinin bir yansımasına baktığını fark etti.

"Unutma sevgilim. Benim evim, yuvam ve yolum sensin. Senin yanın, senin kolların. Sen yanımda olduktan sonra gerisi sadece ufak tefek detaylardan ibaret. Çözeriz hepsini, buluruz mutlaka bir yolunu. Hallederiz zamanla, biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandı İlkim. Başını hızlı hızlı salladı ve kocaman gülümsedi. Dolan gözleri ve çehresine yerleşen sevgi dolu ifadesiyle, Emir'in hayatındaki varlığının onun için nasıl bir şans olduğunu düşünüyordu. "Biliyorum ve inanıyorum sevgilim. Kendime inanmasam bile sana hep inandım. Hep inanırım. Teşekkür ederim."

Duraksadığında dudakları titriyordu. Kalbinin üzerine sarkan uzun zincirli kolyenin soğuğu bile onu ürpertmiyordu. Sanki sıcacıkmış gibi hissediyordu; aşkın sarmaladığı koca bir bedenden ibaretmiş gibi...

"Hayatımda olduğun için teşekkür ederim sevgilim. Beni bırakmayı hiçbir zaman bir seçenek olarak bile düşünmediğin için çok teşekkür ederim. Kendimi kaybetmiştim. Sensiz olmanın anlamını yitirdiği senelerin ardından, bana beni yeniden verdiğin için teşekkür ederim..."

Başını eğip kolyesine baktı. Gülümsemesi asla solmuyor, bir an olsun silinmiyordu. Acıyan yanaklarını azıcık bile umursamadı. Hiçbir şeyin bu mutluluğu gölgelemesine izin vermeyecekti. Kendinin bile. "Kolyeme gözüm gibi bakacağım. Benim için anlamı ve kıymeti çok büyük. Seninle geçecek tüm günlerin bir simgesi benim için. Asla boynumdan çıkarmayacağım." Gözleri kapandı ve alnını adamın alnına yasladı. "Seni seviyorum."

Fısıltısı öyle güçlü duyuldu ki Emir Feza kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. "Seni seviyorum, çok seviyorum sevgilim."

İlkim tebessüm etti ve gözünden firar eden bir damla yaşı umursamadan başını hafifçe salladı. Alnı hâlâ onunkine yaslı, gözleri halen kapalıydı. "Ben de," diye fısıldadı yeniden. "Ben de çok..."

Her an bir öncekinden daha yoğun, bir öncekinden daha güçlüydü artık.

Kötü anıları, acı hatıraları geride bırakıp yenilerine, çok daha iyilerine yer açmanın vaktiydi.

Yepyeni bir düzen kurulacak, yeni bir dünyanın kapıları İlkim ve Emir için aralanacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

♫ *Kehlani, Touch*

Sevmek; kusursuz bir hissin, arzu ve birçok duyguyla daha birleşiminden oluşan yıkıcı bir karmaşanın adıydı. Karmaşaların belli başlı sonuçları olurdu ve bitip tükenmek, birbirini tüketmek de kesinlikle bunlardan biriydi.

Genç kadın kısık iniltileri ve nefes sesleriyle, dudakları adamın kulağının hemen dibindeyken zevkle sarsılıyordu. Savsak bir gülümseme çehresini süslüyor ve gevşekçe dudaklarını dişliyordu.

Kadının çıplak, pürüzsüz bedeni kendi güçlü kaslarının tamamen üzerindeyken ritmik hareketlerle bedenlerini birbirine çarpıyordu. Yüzü kadının göğüsleriyle omzu arasında gidip geliyor, öpücükleri, dişleri ve ıslak dili teninde yeni yollar keşfediyor gibiydi. Emir cennette olduğuna neredeyse emindi.

Kolyenin sevişirken aralarında nasıl duracağını merak ediyordu, değil mi?

Bizzat deneyimleyerek öğrenmişti.

Gözleri kendi göğsüne çarpan pırlantaya dokundukça, yüzünde tembel bir gülüş beliriyordu. Genç kadın kolyesini bir an olsun çıkarmıyordu. Onu aldığı günden bu yana, geçen hafta boyu teninde parlayan zinciri taşımayı sürdürmüştü.

Dişlerini kolyeye geçirip ince zinciri çekiştirdiğinde, İlkim'in kısık iniltisi duyuldu. Genç kadının boynunda iz kalacağını ikisi de biliyordu ama umursayan yoktu. Kolyenin kopmasından da asla endişelenmiyordu çünkü İlkim'e bundan düzinelerce alabilirdi. Anın içinde biriken o yoğunluğun, korkunç bir şekilde büyüdüğünü hissetti. İkisi de sımrdalardı. Bedenleri arzu ve şehvetle birbirine sarılmışken,

İlkim bir elini Emir'in ensesine sarıp hafifçe tırnaklarını oraya batırdı. Diğer elinin bütün parmaklarıysa yatak başlığına sıkıca sarılmıştı.

Bırakırsa düşeceğini biliyordu. Uçurumdan yuvarlanacaktı.

Emir onun kalçalarını ve kendi kalçalarını uydukları ritme göre hareket ettirirken, güçlü parmakları kadının yumuşak tenine battı.

"Feza!" dedi nefeslenir gibi. Ancak ikisi de İlkim güçlükle konuşurken ve terli bedeni, gün ışığının etkisiyle kusursuz bir parlaklığa sahipken son anlarında olduğunu biliyordu. Adamın ensesine sardığı elini çekti ve geniş, sert göğsüne kaydırdı. Son maniküründe, kan kırmızısını tercih etmesinin en büyük sebebi buydu. *Emir Feza'nın bronz teninde kan kırmızısı, badem tırnakları fazlasıyla kışkırtıcı görünüyordu.*

Tırnaklarını sıcak ve sert göğsüne hafifçe sürtüyordu. Uçlarıyla karın kaslarına doğru işkence eder gibi kaydırınca, Emir boğulur gibi bir ses çıkardı. İlkim nefes nefese gülerken ne kadar kusursuz, ne kadar etkileyici göründüğünün azıcık bile farkında değildi fakat belli ki; Emir Feza öyleydi.

Kesinlikle her anın, her saniyenin farkındaydı.

"Biliyorum bebeğim," dedi Emir Feza soluk soluğa. Bir avucunu kadının nefes kesen kıvrımlarından beline doğru kaydığında, diğer eli de aralarına uzandı ve İlkim'in kadınlığının üstünden tenini okşadı. Dudakları da sanki muhtaçmış gibi bir göğsüne kavuşmuştu. Genç kadın daha fazla dayanamadı ve gürültüyle inledi. Yeniden dudaklarını aralayıp ihtiyaçla adamın adını haykırmak istediğinde başarısız olacaktı çünkü Emir, derinlere ulaşan son bir darbeyle onu mahvedecekti. Titredi ve zirveden düşerken, parmakları yatak başlığından kaydı. Bir pelte gibi kendini adamın vücudunun üstüne bıraktığında sesli solukları odayı doldurmayı sürdürdü. Emir de hemen arkasından sıkı bir küfürle geldiğinde, şişkin kaslar ve belirgin damarlarla bezeli kolları kadını tembelce sardı.

Nefes sesleri biraz daha devam etti çünkü kendilerini toparlamak için geceden bu yana, vücutlarına tanıdıkları ilk zamandı. Duruyor, yemek molası veriyor ve yeniden bedenlerini birbirine bağlamış, en ufak yerde yine birbirlerine yapışmış hâlde buluyorlardı.

Emir, bu konuda fazla mesai yapan taraftaydı.

Evin belli noktalarındaki sabit ya da hareketli, düz zeminleri sevişmeleri için uygun mu diye kontrol ediyordu. Geçen sabah, İlkim gözlerini ovuşturup uykusuzluğundan yakınarak salona gireceği sırada,

Ninova

Emir'in bedeniyle ada tezgâha ciddi biçimde yüklendiğini fark etmişti. Tezgâh kımıldamamıştı ve Emir'in yüzünde fazlasıyla memnuniyet taşıyan bir gülümseme oluşmuştu. Genç kadın ne olduğunu sorduğundaysa, ada tezgâhın cinsel aktivitelerini kaldırabilecek kadar güçlü veya sabit olup olmadığını kontrol ettiğini söylemişti. İlkim şaşkınlıkla inlerken, adamın sözlerinde bu kadar gerçekçi olacağı konusunda aceleci olacağını elbette ki düşünmemişti.

Sabah uyandığında, İlkim'in teninde gezinen arsız dudakları bunun en büyük kanıtıydı.

Ya da önceki akşam mutfağı temizledikten sonra, ada tezgâhı kendi amaçları için uzun soluklu bir gecenin ilk basamağı olarak kullanması İlkim'e gösterilen açık bir cevaptan daha azı değildi.

Salondaki uzun koltuğu, genç kadını yaslamak için kullandığı evin çeşitli duvarlarını, banyonun her bir noktasını ve buna benzer, teninin İlkim'e aç olduğunu hissettiği her anda evin başka bir yerinde birbirlerine uzanmalarını da hesaba katarsak; adamın bu evi fazlasıyla sevdiği açık bir gerçekti.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında, İlkim ardına döndü ve doğrulmadan önce Emir'e bakarak kıkırdadı.

"Dağılmış gibisin," dedi puslu ama şuh sesiyle. Üzerlerinde halen az önceki anın yoğunluğunu taşıyan bir bulut vardı ve konuşmalarına dahi yansıyacak durumdaydı.

"Dağıttın," diye mırıldandı Emir boğuk sesiyle. "Darmaduman ettin beni." Yatakta yan döndü ve bir kolunu yanağının altına yaslarken çarşafı kendi bedenine doğru çeken kadına baktı.

"Mahvettiğin yetmezmiş gibi bir de gülüyor musun?" dedi derinden gelen bir sesle.

"Evet," dedi İlkim tatlı bir kurnazlıkla. Gülümsedi ve çarşafı bedenine dolayarak yataktan kalktıktan sonra adımlarını odanın içindeki banyoya doğru çevirdi.

"Sanırım toparlansak iyi olur, daha Seçil'i havaalanından almaya gideceğiz."

"Evet, kısaca *cinsel perhizimiz başlıyor* desen de olurdu," diye homurdandı genç adam. Günlerdir İlkim'in bütün gücünü ve enerjisini yatakta ve çevresinde sömürmesi bundan sebepti demek. *Seçil geldiğinde sevişemeyeceklerini sanıyordu.*

Ninova

"Hayatım, saçmalama istersen." Bakışları buluşunca genç kadın yamuk bir ifadeyle gülümsedi. "Seçil gününü bizimle geçirecek, akşamları değil. Burada evleri var, biliyorsun."

Emir'in kaşları havalandığında, İlkim küçücük omuz silkti. "Ayrıca arkadaşımız evleniyor. Biz de ona destek olurken birkaç gün seviş-mezsek ölmeyeceğimize eminim. Ona bir teşekkür borçlu olduğunu unutma..." dedi kısık bakışlarıyla komodinin üzerindeki sonu gelmiş boş kutuyu işaret ederek. Seçil'in buraya geldiği bir ara, Emir'in eninde sonunda geleceğini söyleyerek İlkim'e zorla aldırdığı prezervatif kutusundan bahsediyordu. Onunla uzun bir mesai yaptıkları kesindi.

Adamın dudakları bükülünce İlkim uzanıp onu öpmek istedi ancak kendini tutacaktı. Bunu yaptığı takdirde, o havaalanına kesinlikle geç kalacaklarından emindi. Geriye döndü ve Emir'in bütün şirinliklerini ardında bırakarak banyoya daldı.

Hızlıca kuruttuğu saçlarını sırtına bırakırken, uçlarının rengi az da olsa açılmış koyu renkli saçlarını hacimlendirmeyi de ihmal etmemişti. Üzerindeki toprak rengi askılıyı ve siyah şort eteği son kez gözden geçirdiğinde, tenine yaptığı hafif makyajdan da memnun olduğunu fark etti. Kısa topuklu, bağcıklı sandaletlerini de giydikten sonra askılı çantasını alıp odadan çıktı.

"Ben hazırım," diye mırıldanıp odasından salona geçtiğinde, Emir'in elinde küçük, karton bir çanta tuttuğunu fark etti. O da düz, lacivert bir tişört ve açık renklerde bir şort giymişti.

"Çıkabiliriz öyleyse," dedi genç adam. Ardından anahtarlarını, cüzdanını ve telefonunu cebine sıkıştırıp kapıya yöneldi. Birlikte evden çıkıp kapıyı kilitledikten sonra arabaya yöneldiler. İkisi de kendi koltuğuna yerleştikten sonra Emir çantayı kadının kucağına bıraktı.

"Bunlar ne?"

"Sandviç hazırladım, kahve de demledim. Bir buçuk saatlik yolumuz var, giderken yiyebiliriz diye düşündüm." Durdu, arabayı park alanından çıkarırken kadına yandan, keyifli bir bakış attı.

"Seks sonrası duşta normalinden daha uzun kaldığını biliyor muydun?"

İlkim'in yanakları saniyesinde kızarırken, az önce yaptığı hiçbir şeyden utanmamasına, aksine birlikte oldukları süreçte dünyanın en cesur yatak arkadaşına dönüşmesine rağmen, eylemlerin bahsi geçtiğinde bile beyaz teninin bir domatese dönüşmesi Emir'i çok keyiflendiriyordu. Genç kadın bu sessizliği fırsat bilerek bakışlarını karton çantaya indirdi. Paketli sandviçleri açtı, termosun ağzını da ayarlayıp aralarına bıraktığında kısa bir an sessiz kaldı ama daha fazla dayanamayacaktı. Elbette bunun bilinçli olarak yapıldığının farkındaydı, sessizce gözlerini kıstı ve boştaki elinin tersini yanaklarına bastırırken adama ters bir bakış attı. "Bilerek yapıyorsun, değil mi? Kıvranan halimi görmek hoşuna gidiyor..."

Emir yol ağzında durup birkaç araca geçiş önceliği tanıdığında, ağzı kadının kulağına doğru kaydı ve dudakları tenine değerken keyifle fısıldadı. "En çok terli ve çırılçıplakken adımı sayıkladığın halin hoşuma gidiyor ama ben senin her hâline apayrı aşığım, sevgilim."

İlkim iyice kızarıp artık moraracak kıvama geldiğinde, diğer tarafa döndü ve camı açıp başını o tarafa çevirdi. Dudaklarına dayadığı sandviçi hırsla ısırdığında, Emir'e yandan bir bakış atmıştı fakat onun; bir yandan arabayı sürerek, suratındaki keyifli ifadeyle kendi sandviçini yediğini görünce yeniden önüne dönmek zorunda kalmıştı.

İkisi de Marmaris'ten çıkana kadar sessizce sandviçlerini yemeye ve termostaki sıcak kahveyi paylaşmayı sürdürdüler. Aralarında geçen her tartışmaya benzeyen şey -ki onlara da tartışma demeye bin şahit isterdi- kısa ve anlıktı. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü en sonunda yan yana, bir aradalardı. Ne de olsa her gece o yatağa beraber girip her sabah da aynı yatakta uyandığında, hayatta başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

İlkim sandviçini yemeye devam ederken, konuşmamak adına yanaklarını lokmalarıyla iyice doldurdu. Yine de aralarında yer edinen sessizliğin içinde, aklının dün gece Emir'in yaptığı telefon konuşmasına kaymasına engel olamadı.

Geçen gece annesinden ansızın bir telefon alan Emir Feza, pek de hoş olmayan bir konuşmanın ortasında kalmıştı. Selvi Dağlı'nın, ikisinin de kime dair olduğunu çözemediği bütün sinirini ve öfkesini oğlundan çıkarması, Emir için beklenmedik değildi aslında. Fakat İlkim, kendi annesinin bile kalbini ne kadar kırdığını göremediği oğlunun

Ninova

gözlerindeki kırılgan ifadeyi fark edince o telefonu alıp, kadına ağzına gelen her şeyi söylememek için kendini çok zor tutmuştu. Selvi belki kocasına, belki de genç kadının yanında olup kendi yanında bulunmayan oğluna sinirlenmişti, bilmiyordu. Ancak bu tavrının nasıl mantıklı bir sebebi olacağından da genç kadın emin olamıyordu.

Selvi Dağlı, Emir'e *oğlunun mesleğini yapmasına müsaade bile etmeyen bir kadının yanında ne işi olduğunu ve orada ne kadar kalacağını* sormuştu önce. *O kadından neden bir türlü kopmadığını* ve *Didem'le nişan atmalarının hesabını* sormuştu. *İlkim onun hayatına girdiği andan bu yana, bir ailesi olduğunu unuttuğunu* ve *aynı seneler önce olduğu gibi kadınla yan yana olduğunda Antalya'da bir evi olduğunu tamamen aklından attığını* dile getirmişti.

İlkim her şeyi duymuştu çünkü Emir Feza yanından gitmemişti. Kadından gizlediği tek bir şey bile olsun istemediği için izledikleri filmin sesini kısıp sahneler ekranda akmayı sürdürürken adam onu geniş koltukta, kolları arasında tutmayı bırakmamış, sabırla derdini anlatan ve kendisini azarlayan annesini dinlemişti.

Seneler geçmişti. Uzun, upuzun seneler. Emir Feza ve İlkim bile, bazı şeyleri arkalarında bırakmıştı ancak Selvi Dağlı için durum bunun tam tersiydi. Kadın, oğlunun kendini İlkim'e adamasına ve onunla bir gelecek hayal etmesine bir türlü ikna olamıyordu. O da aynı oğlu gibi İlkim'i aşamıyordu ama onun gözünde, İlkim'in sevilecek hiçbir yanı yoktu. Bu kadın, oğlu için bir engelden ya da parazitten fazlası değildi.

Emir bütün bu konuşmaların en sonunda, daha fazla dayanamamış ve telefonu kibar bir dille annesinin yüzüne kapatmak zorunda kalmıştı. Sonrasında da İlkim'le pek konuşmamış, kadın da kibarlık yapıp kendisine bir şey sormayınca sessiz kalmayı seçmişti. Yalnızca onu yataklarına taşımış, üzerlerini değiştirip uzandıktan sonra yüzünü onun boynuna gömerek uyuyakalmıştı. Sabahları da zaten fazlasıyla hareketli başlamıştı ve pek konuşma fırsatları olmamıştı.

"Antalya'ya ne zaman gidiyorsun?"

Emir onun bu sorusuyla dönüp, "İlkim..." diye mırıldandı sessizce. *Yapma,* der gibi eğmişti başını. İlkim bakışlarını ona diktiğinde başını iki yana salladı katı ifadesiyle.

"Hayır Feza, üzgünüm ama bunu konuşmayı daha fazla ertelemeyeceğiz. Annen o senin, benden hoşlanması gerekmiyor. Sen onun için

Ninova

kıymetlisin. Bunu doğru dürüst gösterebilen birisi olduğunu söyleyemem ama yine de ona ardını dönmeyeceksin."

"Konuşmak istemiyorum ama..." dedi Emir kırgın sesiyle. "Benim annem, sevdiğim kadına böyle laflar söylerken nasıl arkamı dönmememi isteyebiliyorsun bilmiyorum. İnan bana benim de istediğim şey bu değil, insan annesine sırtını dönmemeli ama bana... daha doğrusu sana saygı duymazken ve sözleriyle seni incitirken ben ona nasıl saygı duyabilirim?" İçi çaresiz bir öfkeyle dolmuştu. Annesinin böyle korkunç cümleler kurmasını henüz aşamamıştı. İlkim'in güzel kalbi ve olgunluğu onu daha da öfkelendiriyordu.

"Bu kadar olgun ve düşünceli olman da kanıma dokunuyor ayrıca, haberin olsun. Resmen ayrılalım, uzak kalalım diye elinden geleni yapıyor ama ağzını açıp tek kelime söylemiyorsun. Dün de aynısını yaptı. Sırf seninleyim, yakınımdasın diye sana dil uzattı, İlkim. Üstelik bütün lafları da sana odaklı söyledi, bütün cümleleri senin yanımda olduğunu bilerek kurdu."

Emir direksiyonu tek eliyle sıkıca, parmak boğumlarını beyazlatacak bir şekilde kavradı ve başını soluna çevirip kısa bir an nefeslendi. "Eğer Ayşin şu an Antalya'da yaşıyor olmasaydı, oraya dahi ayak basmazdım."

"Ne yani, bir de onu haklı mı çıkaracaksın? Buna izin vermiyorum, Emir Feza. Annenin söylediklerini gerçeğe dönüştüremezsin." Duraksadı. Küçük bir nefes verirken uzandı ve Emir'in elini yakalayarak kendine çekti. Adamın parmaklarını dizinin üzerine koydu ve kendi parmaklarını da onunkilerin üstüne sardı. Emir derin bir nefes verdiğinde, genç kadının tenine değen sıcak parmakları, biraz olsun yüzündeki gerginliği kırmıştı. Teması rahatlatıcıydı.

"Ben annene hiçbir şey söyleyemem, Emir. Ne bundan önce söyledim ne de bundan sonra söylerim. Kendi düşüncesi, onun zihninin kurmacası der geçerim." Adamın eli bacağına sarıp sakinleşmek ister gibi okşayınca, o da kendi elini tenindeki kemikli, güçlü elin üzerine kapattı. Bu dokunuş mutluluğu için yeterliydi işte, üstüne dünyayı verseler de umurunda olmazdı.

"Ben sadece onun dili ve sözcükleri sana uzandığında ona karşı çıkacak hakka sahip olabilirim. Ben kendimi tanıyamam Feza, kendimi bir başkasının gözünden göremem. Nasılım bilemem, bu yüzden ama seni tanırım. Tanıyorum da. Kendimden bile iyi tanıyorum hem de.

Ninova

Annen bana, *senin için bir engel olduğumu, seni onlardan uzaklaştırdığımı* söyleyince de bir şey dememiştim. Ama senin için benim tanıdığımdan uzak ve çizdiğin çizginin dışında bir adamın profilini çizdiğinde ona itiraz ettim. Ancak o zaman doğardı bana söz hakkı çünkü. Senin için konuşabilirdim, seni savunabilirdim. Ben de öyle yaptım. Tanıdığım adamı bir yalandan ibaret göstermeye çalışan annenle bunu konuştum. O zaman da-"

"Bir dakika, *bir dakika*," diye onu durduran Emir'in sesini duyduğu an durdu. "Annem seninle ne zaman konuştu ki? Ne zaman söyledi sana bütün bunları? Benim neden hiçbirinden haberim yok?"

İlkim dudaklarını hafifçe ıslattığında, konunun bu yöne gitmesini istemese de buna mecbur olduğunu biliyordu. Yıllar önce, Selvi Dağlı'nın evlerine gelişinden adama daha önce bahsetmemişti çünkü onun kalbini bir de bu şekilde kırmak istememişti. Ama şimdi, bunu daha fazla gizlememeye kararlıydı. Bu saatten sonra aralarında en ufak bir sır dahi barındırmayacağını, en başından beri söylüyordu.

"Annen biz yeni yeni bir ilişkiye başladığımız zamanlarda evimize gelmişti..." dedi İlkim derin bir iç çekmeden hemen önce. Emir'in bakışları ona dönerken yüzünde huzursuz bir ifade vardı ve kaşları çatılmıştı.

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun, İlkim?"

"Bu öyle durup dururken sana anlatabileceğim bir konu olmadı çünkü benim için. Zamanla da unuttum gitti çünkü üzerine hiç düşünmedim. O zamanlar bunlarla kalbini kırmak istememiştim. Sana çok değer verdiğim için aramıza hiçbir şeyin girmesini istemedim." Duraksadı. Sözcüklerinin ve cümlelerinin biraz daha toparlanmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Adamın parmaklarını daha sıkı kavradı ve dudaklarını yeniden ıslatıp anlatmaya devam etti.

"Sana hep çok değer veriyordum sevgilim, yine veriyorum. Orası apayrı bir konu... Bunu ona da anlattım. O zamanlarda bile annene aramıza asla üçüncü bir kişinin giremeyeceğini, bizden başka hiç kimseye ilişkimize karışması için izin vermeyeceğimi ve aramızda açılacak en ufak bir boşluk olsa bile kimsenin o boşluğa sızmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ben... annenin senin için yarattığı profilin sana ait olmadığını biliyordum. Onun kafasında bambaşka bir çocuk vardı sanki, sen değildin o kişi. Bana yalnızca geçici bir eğlence olduğumu, ailenle, daha doğrusu onlarla arandaki bir engelden farksız olduğumu söylemişti o zaman. Annendi o senin, Emir. Annesine

Ninova

kıymet vermeyen bir adam, bir kadını da sevemez. O yüzden de onu sevdiğini biliyordum, bunu telefon konuşmalarından bile anlamıştım. Sen, onu hayatında çok özel bir yere koyuyordun. Selvi Hanım'ın da sadece oğlunun iyi olmasını isteyen bir anne olduğunu biliyordum. Oğlunun kendi tasvip ettiği bir kadınla beraber olmasını isteyen bir anne olduğunu... Bana kalırsa oldukça makul bir istekti."

Emir onu şaşkınlıkla dinlerken içinde kabaran hisler karman çorman olmasını sağladı. "Ne söyledi sana?" dedi pürüzlü gibi bir sesle.

"Sırf ben oradayım diye senin kış tatilinde evine dönmediğinden bahsetti. *Aptalca bir üniversite kaçamağının,* daha doğrusu benim yüzünden..."

Emir yeniden güler gibi nefeslendiğinde, içinde bulunduğu durumun saçmalığı midesinde derin bir yanmaya dönüşüyordu. Kısık bir nefes verip devam eden kadına, her ne kadar bunlardan sorumlu olan kişi kendisi olmasa da utançla bakmaya başlamıştı.

"Orada senin önüne serili inanılmaz bir hayat olduğunu, üniversite için İstanbul'a gelmiş olabileceğini ama Antalya'daki alışkanlıklarını bırakacak kadar da iradeli bir çocuk olmadığını söylemişti. Döneceğini, daha doğrusu dönmek isteyeceğini söyledi. Çünkü *özleyecekmişsin, alıştığın, içinde büyüdüğün hayatın eksikliğini çekecekmişsin zamanla.* Hiç kimse her şeyi bir anda silip atamazmış."

"O hayat Antalya'da mıymış? Güleyim de boşa gitmesin bari... Ah anne... Nasıl bu kadar yanımda olup da böylesi uzağımda kaldın yıllarca?" dedi iç çeker gibi. İlkim elini onun yanağına sarıp okşadığında, Emir kadına bakıp devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

"Sen, benim hayatına uyum sağlayabileceğim bir adam değilmişsin ki ama sevgilim... Hayatın boyunca belli başlı ihtiyaçların, belli başlı lükslerin olmuş senin. Yani tamam, İstanbul'a geldiğinde bunlardan vazgeçmişsin ama hayatın boyunca alıştığın şeylerden öyle kolay kopamazmışsın ki! Geri dönecekmişsin hem. Antalya'ya, evine, ailene. Eski hayatına... Annen kendi Yeşilçam masalına öyle inanmış ki seni görmekten uzak bakmış sana. Sadece bakmış ama hiç görememiş seni sevgilim. Keşke görseymiş..." Durdu. Emir böyle harika bir adamken, annesinin böyle acımasız bir kadın olması İlkim'in kanına dokunuyordu. "Keşke seni böyle üzmeseymiş, keşke onun düşündüğü gibi biri olmadığını anlayınca üstüne gelmeyi bıraksaymış..."

"Sen varsın," dedi Emir bakışlarını ona değdirerek. Kalbine yerleşen utancın yerini kadına olan aşka bırakması pek uzun sürmedi. Senelerdir bu şekilde yaşamayı sürdürüyordu nasılsa. Bu aşk, bütün kötü hisleri ve olumsuzlukları arkasında bırakacak güçle, daima yeniden ayağa kalkıyordu. "Sen gördün ya beni? Hep gördün." Dudaklarını yanağını saran yumuşacık elin içine bastırdı ve derin derin nefeslendi orada. Parmakları da o parmaklara sıkıca sarılmıştı. "Kimse bakmasa bile sen bakardın, herkes kör olsa sen yine görürdün ben biliyorum. *Seni biliyorum.*"

"Görürdüm," dedi İlkim başını omzuna eğerek. Sevgisi kulaklarında derin bir uğultuya dönüşürken, gözlerine yerleşen ışıltılar da bunu belli eder gibi kürelerinin her bir noktasına umarsızca konmuştu. "Ben sana bakmaktan hiç bıkmadım çünkü sevgilim."

Emir buruk ifadesiyle gülümserken bakışları yeniden kadını buldu. "Neden bütün bunları bana daha önce anlatmadın?"

İlkim omuz silkip bacaklarını kendine çekerken dudaklarını da büktü. "Neden seni üzüp sıkacaktım ki? Şu anda bahsi geçmese yine anlatmazdım. Aramızda daha fazla sır ve gizli saklı kalmasın diye anlattım. Biz iyi oldukça kimse aramıza giremez, Emir. Hiç kimse, o yüzden de konuşulmaya değecek bir mevzu değildi benim için... Hâlâ öyle."

Bakışları yeniden buluştuğunda bu kez kırmızı ışıkta durmuşlardı. Emir arabayı durdurduktan sonra kemerini çözüp kadına uzandı ve yüzünü iki eliyle kavradı. "Âşığım sana," diye mırıldandığında kahverengindeki yoğun hisler İlkim'i delip geçiyordu. Yüzünde yine karizmatik bir gülüş vardı. Dudaklarını önce kadının dudaklarına bastırdı kısaca. Ardından alnına, çenesine, yanaklarına, burnuna ve bulduğu her bir boşluğa art arda, hızlı öpücükler kondurmak için eğildi ve kadının kıkırtılarının kulağına bir şarkı gibi dolmasına izin verdi. Genç kadın gülümseyerek kendini onun ellerinden kopardığında yeşil ışık yandı ve Emir kemerini bağlayarak aracı yeniden hareket ettirdi.

Bu kadardı işte. Bütün kırgınlıklar, kızgınlıklar, üzüntüler bir yere kadardı. İkisi de göz göze geldikleri an tüm kötülüklerin toz olup uçacağını biliyordu. Aralarında hiçbir şeyin yer edinemeyeceğini biliyorlardı. Aynı zamanda da sevgileri, birbirlerine olan aşklarına denk bir biçimde coşkuyla gün yüzüne çıktığında, kalplerinde tanıdık bir şarkının melodisi yeniden, yeniden dile gelecekti.

Ninova

Genç kadın akıllarını biraz daha dağıtmak adına parmaklarını radyoya uzattığında ne çıkacağını bilmese de açılan yerli kanalda ezbere bildiği bir şarkı, henüz başlıyordu. İlkim uzun zaman sonra içinde hissettiği kusursuz mutlulukla bir karar verdi. Uzanıp tuşa dokundu iki taraftaki camları da sonuna kadar açınca, Emir saniyesinde onun şarkıya eşlik edeceğini anladı. Belli bir sınırda giden aracın hızını biraz azaltırken kesik bir nefes alıp verdi. Nasıl olabildiğini bir türlü bilemediği ve çözemediği kadar heyecanlanmıştı onu yeniden dinleyeceği için.

Genç kadını şarkı söylerken dinlediği son seferin üstünden o kadar çok zaman geçmişti ki, Emir ona dair hiçbir şeyi unutmadığı gibi bunu da oldukça net hatırlıyordu.

Önceleri, birlikte oldukları zamanlarda bazı geceler Emir uyku problemleri çekerdi. Beklenmedik yoğunluğunun içinde, bir araya gelebildikleri zaman dilimi yalnızca akşamları olunca bunu yatak sohbetleri yaparak geçirmeye çalışırlardı. Ancak aralarında yeni bir şey gelişmişti ki o da kadının meleksi sesinden söylediği şarkılardı. İlkim'in sesi çok güzeldi. Öyle güzeldi ki Emir onu her dinlediğinde, yaratılışında en ufak bir hata dahi olmadığına yüzde yüz emin olurdu. Bir meleği andıran hafif puslu, pürüzsüz, dengeli sesi, ona kalırsa bu dünya için bir ödülden farksızdı. Ancak İlkim şarkı söylemeyi pek fazla sevmezdi. Söylemezdi de. Yalnızca sevdiği birkaç insan bunu biliyordu ve belki de onun da sayısı bir elin beş parmağını geçmezdi. Dillendirmekten ve dillendirilmesinden de hiç hoşlanmazdı. Kendi kendine söylediğinde bile biri duyar diye çoğu zaman yarıda keserdi. Bu konuda böyle olmasının tek sebebi, hayatını olduğu haliyle sevmesiydi. Şarkı söylemek güzeldi fakat onun işi değildi. Hayatında, kendine bahşedilen bu yeteneği kullanmayan nadir kişilerden olabilirdi ama o avukatlıktan ya da akademisyenlikten başka bir mesleği yapabileceğine inanmıyordu. *Onun için her şey bu kadar basit ve netti.*

Emir'e de yalnızca onu çok sevdiği ve onun da buna ihtiyacı olduğunu bildiğinden söylerdi. Şarkıları ona olan koşulsuz ve sınırı olmayan hislerini ifade edebilecek bir yol olarak gördüğü için. Çünkü bazı akşamlar, Emir tek kelimeyi daha kaldıramayacak kadar yorgun ve bitkin olurdu. Öyle çok dava dosyası inceler ve müvekkille, savcıyla konuşurdu ki bir kelime daha duymaya ihtiyacı olmazdı. Ancak yatağa oturan İlkim'in kucağına uzandığında ve kadının sesi kulaklarında,

Ninova

parmakları saçlarındayken kendini öyle iyi hissederdi ki bu anların bütün yorgunluğuna değdiğini bilirdi.

Kalbi heyecan ve özlemle kasılırken İlkim ona döndü ve kocaman gözleriyle, genişçe gülümseyerek baktı. "Hazır mısın?" diye sorduğunda Emir sorgusuz sualsiz, bir an bile düşünmeden başını salladı.

"Yıllardır..." dedi keskin bir nefesle.

"Bu kez doksanlardan denk geldi ama sonrasında senin için başka bir şeyler de söylerim." Flörtöz bir biçimde göz kırpıp gülümsedi. "Sözüm olsun."

"Çoktan aldım bile, unutturmam."

İlkim gülerek memnuniyetle der gibi başını eğdi. Ardından radyoda çalan şarkının sesini yükseltti ve dudaklarını ıslattı. Şarkıya eşlik etmeye başladığında, bu sesi duymak için ne kadar beklediğini fark etti Emir. Yıllarca, onu bir daha göremeyeceğini düşünmüş, şarkı söylediğini yeniden duyamayacağını düşünmüştü. Şimdiyse, genç kadın şarkıyı doğrudan ona söylüyordu.

"Dökülür yediverenler, teninden rengârenk
Açarsın mevsimli, mevsimsiz bir tanem
Değişir kokun, ısınır kanın beni yakarsın
*Vazgeçilir gibi değil, bu med cezirler."**

İlkim bedenini adama çevirdi ve Emir, onun sanki hiçbir anını kaçırmak istemez gibi hızını olabilecek en düşük seviyeye sabitlerken yutkundu. Genç kadın keyifli gülümsemesiyle bir elini kalbinin üstüne koydu, diğer eliyle de sevgilisini işaret ederken nakarata yetişti.

"Fırtınam, felaketim hasretim
Yetmiyor, sevişmeler yetmiyor
Şiddetin ne hoş, ne güzel şefkatin
Sevdikçe, sevesim geliyor
Ölene kadar peşindeyim bırakmam."

İlkim'in keyifli gülümsemesi, parlak ışıltılarla ona bakan gözleri ve kusursuz tondaki sesi bir araya geldiğinde, Emir sanki aklını yitirecekmiş gibi hissetti. Sözcükleri sanki gerçekten ona söylüyormuş gibi ara sıra elini göğsüne koyuyor, onu işaret ediyor, ellerini ve gözlerini açıp kapatıyordu.

---

* Levent Yüksel – Med Cezir.

Ninova

"Tutuşur, geceler yanar, geceler söner
Bedenim altüst, sarhoş başım döner
Karışır tenime karışır teninin tuzu bir tanem
Vazgeçilir gibi değil, bu med cezirler."

Emir göğsünü şişiren güçlü bir nefes aldı. Kimse onu, İlkim gibi sevsin istememişti. İlkim ondan vazgeçsin istememişti. Peşini bırakmasını... kesinlikle ummuyordu. Bir an bile ondan başkasını istememişti. Daima onu, onun aşkını ve sevgisini dilemişti.

İlkim pürüzsüz sesiyle şarkıya eşlik etmeyi sürdürürken, Emir Feza şarkının büyük bir kısmını kaçırdığını fark etse de ara ara çevirdiği kaçamak bakışlarıyla şarkıdan çok daha fazlasını kazandığına emindi. Havada dalgalanan kahverengi saçları, sıcaktan kızaran tatlı yanakları, ıslak dudakları ve kısık ama tatlı sesiyle, bu kadının insanı cezbediciliği inanılmaz bir boyuttaydı. İlkim ona bakarak, ara sıra onu işaret ederek ve neşeyle şarkıyı söylerken, Emir bu anın sonsuza kadar sürmesini istediğini biliyordu.

"Fırtınam, felaketim hasretim
Yetmiyor, sevişmeler yetmiyor
Şiddetin ne hoş, ne güzel şefkatin
Sevdikçe, sevesim geliyor
Ölene kadar peşindeyim bırakmam."

"Bırakmamalısın da zaten..." dedi şarkının sonuna geldiklerinde. İlkim küçük nefesleriyle göğsünü şişirirken ona kısa bir an bakma gafletinde bulundu. Emir ona, onu mahvetmiş gibi derinden bakıyordu.

"Benim aklım da kalbim de yalnızca birine mühürlüyken ve o sevgi hiç, bir an olsun azalmayacakken beni yeniden bırakırsa cidden bozuşuruz bu kez. Çünkü ben, o ne isterse o olmaya ve sonuna kadar hayatında kalmaya kararlıyım," dedi uzanıp kadının beyaz bacağının üzerinden incecik elini kavrarken. Parmaklarını onunkilere sardı ve genişçe gülümsedi. Her kelimesinin kadının kalbine işlediğinden habersizdi. İlkim uzanıp yanağından sıkıca öptüğünde gülümsemesi büyüdü.

Bilmiyordu ki onun her bakışından gelen sevgi ve aşk, kendi kalbinin en uçlarından başlayarak derinlere kadar uzanıyordu.

Ninova

"Ne yapsaydık acaba, bir pankarta da ismini mi yazsaydık? Bulabilecek mi ki bizi böyle?" dedi Emir sırıtarak.

İlkim dudaklarını hafifçe büküp kaşlarını çattı ve suratına şımarık bir ifade yerleştirdi. Elbette adamın bahsini ettiği şey, genç kadının bileğine bağladığı şeffaf, içinde pembe ve mor renkli küçük balonların olduğu ve üzerinde yabancı dilde *gelin olmuş gidiyorsun* yazan ve parlak, pembe renkli kalpli balonlardı.

Yolda bunları almak için üç ayrı baloncuda durmaları gerekse de İlkim bu isteğinden vazgeçmemişti. Ne vardı gelin olacak arkadaşını böyle karşılamak istediyse? Emir de ayıp ediyordu gerçekten.

"Kalbimi kırıyorsun haberin olsun." Boynunu iyice uzatıp birkaç dakika önce iniş yapan uçaktan inenlerin, kapılardan çıkışa doğru yürüdüğü kısımları kontrol ediyordu. Henüz kızıl saçlı bir kadın görmekten oldukça uzaktı. Gözlerini yandan bir bakışla Emir'e değdirdi. Dudaklarını ıslatıp onun uzun boyu yüzünden başını kaldırmak zorunda kalınca burun kıvırdı. "Azıcık eğlence katayım işin içine dedim, ne var bunda?"

Emir dişlerini sıkıp sanki kadını oracıkta ısıracakmış gibi eğilip kolunu karnına sardı ve bedenini tüy hafifliğindeymiş gibi kaldırıp bıraktı. Başının tepesiyle boynuna güçlü öpücükler bırakırken gülüyordu. "Delirtecek bu güzelliğin, tatlılığın beni en sonunda."

İlkim gülerek bedenini adamın göğsüne yasladı ve kendini oraya sakladığında, Emir onu iyice kollarının arasına aldı. Boy farkları öyle güzeldi ki İlkim topuklu giymediği zamanlarda, kendini adamın göğsüne her yasladığında başı Emir Feza'nın çenesini hemen altında kalıyordu. Emir dudaklarını onun başının tepesine bastırıyor ve çenesini oraya yaslıyordu. Güçlü kolları kadını sararken İlkim başını geriye atıp Emir'in yanağına konduracağı öpücükler için adama yer açtı. Bu sırada bakışları halen iç hatlardan gelen yolcuları arıyordu. Emir, parmaklarını bluzunun kapattığı gergin karnında gezdirirken, İlkim heyecanla bileğindeki balonların ipini sıkıca tutmuş, arkadaşını bekliyordu.

Şansları vardı ki bekleyiş pek uzun sürmedi. Seçil elinde telefonunu taşımayı sürdürürken, bir elinde ardından onu takip eden valizi ve dağınık bir ahenkle başının etrafında sallanan kızıl saçları göründü. Kaşlarını çatarak telefona bakarken, bir şeyler aradığı belliydi fakat bu uzaklıktan henüz ne olduğunu anlamak pek mümkün değildi. İlkim heyecanla Emir Feza'nın kollarından çıkarken bedeni kımıldamayı durduramıyordu.

Ninova

"Seçil!" diye seslendi bir adım öne çıkarak. Arkadaşı kafasını kaldırır kaldırmaz kendisine doğru hareketlenen dostunu gördü. İkisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve birbirlerine doğru hareketlendiler. Kolları yarı yolda birbirine uzandı, hemen ardındansa sıkıca sarılmalarının etkisiyle bedenleri çarpıştı.

"Benim fıstığım, tatlı avukat kekim!" dedi Seçil çığlık çığlığa bir neşeyle. Bulduğu yeni sevgi sözcükleriyle İlkim'e hitap etmek için şimdiden çok sabırsızdı. "Seni ne kadar özledim haberin var mı?"

"Seçil'im!" dedi İlkim içten, dolu dolu bir sesle. Arkadaşını sıkıca sararken gözlerini kapatmıştı. Sanki birazdan ağlayacaktı ama yine de kendini tutuyordu. Ağlamanın değil, mutluluğun zamanıydı çünkü artık. "Kızım, deli misin ya sen? Bizim için özlem kelimesini kullanmak bu hasreti küçümsemek demek resmen, *sen yokken yoktum...*"

"İşte şimdi alındım, avukat hanım."

Aralarına giren erkek sesi, ikisini birbirinden ayırınca İlkim güldü.

"Sen apayrısın," diye mırıldandı ve sevgilisine flörtöz bir bakışla bakıp tatlı tatlı kıkırdadı. Seçil de sırıtarak ona doğru gülümseyen eski dostuna ilerleyince, dile getirmese de bu kadar güzel olmaları kalbinde çiçekler açmasını sağlamıştı. Emir onu kollarının arasına çekip sarılırken, "Hoş geldin," diye mırıldandı tatlı bir gülümsemeyle. "Nasıl geçti yolculuk?"

Ayrıldıklarında Seçil saçlarını düzelterek karşısında yıkılmaz bir güzellikte dikilen ikiliye baktı. "Çok hoş buldum hayatım. Vallahi biraz yorucuydu ama sizi görünce unuttum gitti..." dedi kocaman gülümsemesiyle. Üçünün de suratlarında silinmeyen bir mutluluk vardı.

Emir onun valizine uzandığında, İlkim de bileğindeki balonları arkadaşının eline tutuşturmuştu. "Bunları sana aldım," diye kıkırdadı heyecanla. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve eğer karşısında duran sevdikleri zaten gülümsüyor olmasaydı, tam şu anda dudakları yırtılacak kadar büyük bir gülümsemeyle iki yana kıvrılmış olurdu. Seçil şaşkınlıkla balonları eline aldığında Emir Feza omzunun üzerinden ona baktı.

"Üç tane baloncu gezdik, en güzelini bulamazsa seni istediği gibi karşılayamayacağını düşünüyordu."

Seçil'in kalbi sıcacık olduğunda, bir anda kendini bu kızı daha ne kadar çok sevebileceğini düşünürken buldu. Onsuz hayatının bir yanında büyük eksiklik, büyük bir boşluk oluşuyordu. Onsuzluk düşünmek dahi istemediği, aklının ucundan bile geçirmeye yeltenmediği

Ninova

en keskin ihtimaldi. "Yerim ben seni, karşılamaya buralara kadar geldiğin yetmezmiş gibi bir de bir sürü şey almış benim için. Canımın içi..."

Seçil uzandı ve onu kollarının altına çekti, güzelce kadına sarıldıktan sonra kol kol girdiler ve ilerlemeye başladılar. Emir önde, ikisi arkada giderken arabaya geçene kadar sessiz bir konuşmayla yürümeyi sürdürdüler. Öyle ki, İlkim genç adamın yanı yerine arkadaşının yanına, arka tarafa geçtiğinde sevgilisine şımarık ama tatlı bir bakış atmaktan geri durmadı. Emir'in yanağına bir öpücük kondurup arka kapıyı arkadaşı ve kendisi için sessizce açtı.

Yol boyu İlkim ve Seçil'in kıkırtıları devam etti. Emir'se keyifli bir gülümsemeyle dikiz aynasından onları seyretti.

Bu kavuşma, sanki bir tabloyu tamamlanmış haliyle duvara asmak gibiydi. Resim tamamdı. Boyaları kurumuş, çerçevesi seçilmişti. Aylardır duvarda onun için hazırlanan yere, çakılan çivinin üzerine asılmayı bekliyordu. Bugün Seçil, Marmaris'e gelmiş ve şehre ayak bastığı ilk anda o tabloyu duvardaki yerine asmıştı.

"Ya sana ne diyorum? Masadaki peçetenin nasıl katlanacağından, pasta kesilirken çalınacak müziğe kadar, didik didik her şeyle ilgilenmekle uğraşıyorum aylardır. Aklı olan evlenmez," dedi Seçil hararetli bir biçimde anlatmayı sürdürürken aynı zamanda da tabağındaki bebek patatesleri kesiyordu. "Aklı olan, düğün dernek işlerine girmez. Yok ya hu, delilik bu. Delilik yani, akıl kârı iş değil..."

İlkim büyük salata kasesini servis için Emir'e uzattığında, ikisinin bakışlarında da şaşkınlık ve dudaklarında da bir gülümseme vardı. Hatta ikisi tarafında güçlü bir sessizlik var denilebilirdi. Seçil, Emir ve İlkim'in hazırladığı yemeklerle dolu masada otururken ve yakınarak yemeyi sürdürürken bunaldığı belliydi. Sözleri ve yüzü bunu fazlasıyla net bir biçimde açıklıyordu.

"Aklım yok ki," diye mırıldandı çatalını taze otlarla hazırlanmış salataya daldırırken. "Aklım olsa hiç girer miyim bu toplara? Al beyaz bir elbise, tak koluna Orkun'u, git nikâh dairesine, hallet işini gel. Ne masrafın olur, ne de derdin tasan... Yok yok, sakın girmeyin bu işlere çocuklar. Şiddetle önermiyorum."

İlkim kıkırdadığında, Emir de elini dudaklarının üstüne kapattı. İkisi de bir süre önce, kendilerini bir sinir harbinin ortasında bulmuş

Ninova

ve sessizlikle dinlemişlerdi. Ancak dayanmaları da bu noktaya kadardı. Zira İlkim sesli gülerken, Emir Feza da bıyık altından eğlendiğini gösteriyordu.

"Annem duymasın böyle söylediğini," dedi genç kadın arkadaşına tatlı bir ifadeyle gülümserken. "Vallahi kalbine iner ana kraliçemin. Sakın..."

Emir'in meraklı bakışları ona dönüp, "Var mı senin de böyle hayallerin ya da annenin?" diye sorunca başını salladı İlkim ve açıklamak için bedenini sevgilisine doğru çevirdi. Yan yana oturuyorlardı zaten, fazla zor olmamıştı.

"Annem, ben kendimi bildim bileli düğünümü planlıyor. Gelinliğimi de kendi tasarlamak ve dikmek istiyor. Kısaca her şeyi ben doğduğumdan beri kafasında bir düzene oturttuğunu söyleyebiliriz. *Eğer moda tasarımı okumasaydım kesin düğün planlamacısı olurdum,* der her zaman."

"Demek öyle," dedi dudakları karizmatik bir biçimde kıvrılırken.

"Hıhı," diye mırıldanan İlkim de bir elini çenesinin altına yaslayarak, adama kirpiklerinin altından bir bakış attı.

Onlar birbirine yeni flörtleşmeye başlamış bir çift misali bakarken Seçil yemeğinden odağını asla çekmeden araya daldı. "Vallahi söylerim ya! Hayır, Fulya teyzeme de kurban olurum ama kusuruma bakmasın. Yok yani, bu iş olacak gibi değil."

İlkim gülümseyerek çatalını batırdığı patatesi dudaklarının arasına çekerken, bakışlarını da Emir'den aldı. Evet, flörtleri de buraya kadardı tabii ki. Zira yalnızca tabağına ve yemeğe odaklanan Seçil'in gözü, ne onları ne de birbirlerine çekilen bakışlarını görüyordu. Emir Feza da dudaklarını birbirine bastırıp beyaz şarabından bir yudum aldı ve ikisi yeniden odaklarını Seçil'e verdiler.

"Orkun'u bu kadar sevmesem bilmiyorum bu zırvalara katlanabilir miydim? Bakın görün, düğün günü bir oraya, bir buraya bayılır dururum. Zaten ben strese de çok gelemiyorum, kontrol manyağı birine düğün mü yaptırılır Allah aşkına?"

Emir ellerini birbirine sarıp dudaklarının önüne yaslayınca, İlkim de elini çenesinin altına yerleştirip arkadaşına baktı. "Her şey gayet güzel gidecek bir kere. Boş yere kendini paralıyorsun şu anda. Bir sürü insan olacak etrafta... Herhangi bir sıkıntı olduğunda kontrol altına alabilecek sayıda olacağız. Tek başına değilsin, yalnız değilsiniz."

Seçil minnettarlıkla gülümsedi ve aklına yeni gelmiş gibi başının tepesindeki güneş gözlüğünü çıkardı. Onu masanın üzerindeki herhangi bir boşluğa bırakırken, parmakları da kendi kadehine sarıldı. "Ah bak, onu söylediğin iyi oldu, ballı lokum! Emir, senin kardeşin ne zaman geliyor bu arada?"

İlkim uzanıp parmaklarını Emir'in dizine koyunca, adam da onun parmaklarını kavradı. Tatlı gülümsemeleri birbirine çarptığında Emir Feza cevap vermek için arkadaşına döndü. "Bu akşam. Gece yollar daha rahat olur diye akşamüstü çıkmak istedi. Ben gündüz gözüyle daha rahat gelirsin dediysem de dinletemedim. Gelirse sizi uyandırmayız, direkt misafir odasına alırım onu. Kısmetse sabah kahvaltıda beraberiz."

"Çok sevindim, tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Seçil gülümseyerek. Ardından bakışlarını İlkim'e çevirip kaşlarını kaldırdı. Uzanıp çenesini kavradı ve yanağını severken arkadaşını küçük bir çocuk gibi ilgiye boğdu. "Aman da benim fıstığıma görümce mi geliyormuş? Bak bak, şu tatlılığa bak."

"Ne görümcesi ya?" dedi İlkim alınır gibi. Seçil'e bakarak güldü ve kaşlarını kaldırıp şirin bir havayla, "Kız kardeşim geliyor benim, diğer türlüsü mümkün değil," dedi.

Emir uzanıp onun yanağına sıkı bir öpücük bırakırken gülümsemesi de kocamandı. "Benden çok seni göreceği için heyecanlı zaten dikkat edersen," diye mırıldandı ve keyifli bakışları Seçil'e döndü. "Aradığında bile önce İlkim'i soruyor artık."

Tam o anda telefonu çalınca bakışları saniyesinde masanın köşesinde duran telefona kaydı. "Kendinden bahsettiğimizi mi hissetti, ne yaptı bu kız?" dediğinde İlkim kıkırdadı.

"Ayşin mi yoksa?"

Emir başıyla onayladı. "Evet bebeğim. Bir saniyenizi rica edeceğim, müsaadenizle..."

Seçil ve İlkim kendi aralarında, ayrı geçen günleri kapatmak için sohbetlerine dönerken Emir Feza da bahçeye çıkıp kız kardeşinin aramasını cevapladı.

"Efendim, güzelim benim..."

"Abi..."

Ninova

Ayşin'in ağlamaklı sesini duyduğu an Emir'in kaşları çatıldı ve derin bir iç çekiş sesi kulaklarına dolduğunda Emir endişeyle mırıldandı. "Ayşin? Ne oldu, iyi misin sen?"

"Abi, ben gelemiyorum..." diye mırıldanan kardeşi, bir kez daha burnunu çekince adam onun ağladığını anladı.

"Nereye gelemiyorsun Ayşin, ne oluyor?"

Ayşin bir süre sessiz kalıp yalnızca iç çekince, Emir karnına sertçe yumruk yemiş gibi hissetti. "Ayşin? Lütfen beni korkutma güzelim, sakince anlatır mısın ne olduğunu? Hı? Hadi fıstığım, anlat."

"Abi, ben yola çıkacaktım. Yola çıkacaktım, arabaya bindim ama süremiyorum. Süremiyorum abi, anahtarı çevirip de kontağı çalıştıramıyorum. Korkuyorum ben, yine o güne gidiyorum sanki. Yapamıyorum..."

Ayşin'in titreyen sesi, Emir'in göğsünü koca bir nefesle, zorlukla şişirmesine sebep oldu. Kardeşi, geçirdiği trafik kazasının ardından büyük bir travmayla karşı karşıyaydı. Arka koltukta oturabiliyor fakat ne şekilde olursa olsun arabanın ön tarafında duramıyordu. Aklı hep o kazaya kayıyor, o günü unutamıyordu. İyileşmişti, sağlığı konusunda her şey yolundaydı ama psikolojik olarak aşamadıkları vardı.

"Tamam, tamam arabayla gelmek zorunda değilsin. Uçak bileti alayım mı sana? Uçakla gelirsin, seni buradan ben alırım. Ya da geleyim direkt, beraber yolculuk yaparız abi kardeş. Ne dersin? Olur mu?"

"Sen yorulacaksın öyle ama..." dedi Ayşin kalbinden geçenin bu olduğunu belli eder gibi. Zaten daha fazlasını söylemesine de gerek yoktu. Emir'in kardeşi için gitmeyeceği yol, sürmeyeceği araba ya da aşmayacağı mesafe yoktu.

"Söz konusu sensen eğer yorulmam ben, birazdan hazırlanır çıkarım. Sabahına da oradan birlikte döneriz... Tamam mı canım?"

"İlkim ablayı yalnız bırakacaksan olmaz abi ya, bir uçağa atlar gelirim ben, sen de buraya kadar yorma kendini."

"Ayşin bir daha yorulmak dersen abi dayağı neymiş onu tadacaksın bu yaşında. İlkim'in yanında Seçil ablan var, düğün hazırlıkları için erken geldi. Baktım çok yalnız kalıyorlar, onları da alır gelirim. Sen dert etme onu, ben ikinizi de aynı anda düşünürüm."

"Tamam, sen bilirsin o zaman abi, eğer seni zora sokmuş olmayacaksam ben tabii ki seninle yolculuk yapmayı daha çok isterim. Seni çok özledim."

"Ben de güzelim, ben de seni çok özledim. Tamam öyleyse, sen hazırsındır zaten, geç eve otur beni bekle... Ben de birazdan çıkarım. Hem annemin yanına da uğramak istiyordum," dedi İlkim'le yaptıkları konuşmayı hatırlayarak. Ardından Ayşin'le vedalaştıktan sonra telefonu kapattı.

Yeniden genç kadınların yanına döndüğünde, durumu onlara açıklaması yalnızca birkaç dakikasını aldı. İlkim daha saniyesinde Ayşin'i nasıl rahat ettirebilecekse onu yapması için desteklerken, Seçil ise arkadaşına gözünün arkada kalmaması gerektiğini ve burada her şeyin kesinlikle yolunda olacağının teminatını verdi.

Emir küçük bir sırt çantası hazırladıktan sonra salona geri döndüğünde, İlkim onun için hazırladığı sandviçleri ve demlediği kahveyi koyduğu poşeti alarak birlikte kapının önüne çıktılar. Seçil vedalaşıp geri çekildi ve kollarını önünde bağladı. Sıra İlkim'e gelince kadın bir adım attı ve parmak uçlarında iyice yükseldi. Ardından uzanıp kollarını onun boynuna doladı. Emir Feza da saniyeler içinde, beline sardığı elleriyle yakınına çektiği sevgilisine sıkıca sarıldı. Dudaklarım onun boynuna, omzuna giden yolda sayısız, peş peşe öpücükle bastırırken, gözlerini de kısa bir anlığına yumdu. İlkim onun ensesindeki kısa saçları severken yüzünü onun teninden bir saniyeliğine ayırdı.

"Dikkatli ol, olur mu?"

Emir gülümsedi. "Beni çok özle, olur mu?"

"Seni hep özlerim ama benim söylediğimi duydun, değil mi? Dikkatli dikkatli git gel, aklım sende kalır..." dedi İlkim ondan ayrılacağı için üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak. Sadece bir gece ayrı uyuyacaklardı ve kadın neredeyse buna bile razı gelmeyecekti.

"Aklını bende bırakma sevgilim. Ona burada ihtiyacın olacak."

Emir geri çekilip avucunu onun yanağına sararken bakışlarını onun güzel yüzüne dikti. "Akıllı akıllı duracaksınız, değil mi? İkiniz yan yana geldiğinizde olacaklardan korkmalı mıyım, emin olamıyorum."

"Emir ya!" dedi İlkim alınır gibi. Parmaklarını onun kollarına sarıp tırnaklarını teninde sürterken gülümsüyordu. "Yani, ne olabilir ki en fazla hayatım? Oturacağız konuşacağız sadece, güzelce hasret

Ninova

gidereceğiz o kadar. Başka bir şey yapmayacağız, merak etme. Güzel güzel git gel sen..."

Emir şakayla karışık söylediklerini teyit etmek ister gibi ikisine birer bakış attıktan sonra uzanıp kadını yeniden öptü. Yanağına güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra kollarından istemsizce ayırdı onu ve parmaklarını sıkıca yakaladı. "Tamam öyleyse, en kısa sürede yeniden geleceğim nasılsa. Siz de dikkat edin, zaten sabah kahvaltıda görüşeceğiz."

"Görüşürüz sevgilim," diye mırıldanan İlkim onu son kez öptü ve geri çekilip Seçil'in yanına döndü. Sırt çantasını ve İlkim'in hazırladıklarıyla dolu olan poşeti arabaya yerleştirdikten sonra, son bir gülümsemeyle ardında kalan ikiliye baktı.

Seçil kollarıyla sıkıca sardığı İlkim'i hemen yanında tutarken, Emir'in arabaya binişini ve park alanından çıkarken evden uzaklaşmasını izlediler. Siyah araba siteden çıkıp gözden kaybolduğunda, İlkim ve Seçil için de içeri girmelerinin vakti gelmişti.

Gecenin sakin geçmesi hepsinin tek dileğiydi ancak hiçbiri, nasıl sonlanacağını bilemeyecekti.

Çünkü ne hikmetse, Emir çıktıktan dört buçuk saat kadar sonra; üzerinde beyaz blazer ceketi olan şort etekli bir takım, içine saten, koyu yeşil bir askılı ve ayağınaysa bilekten bantlı ince topuklular giymiş olan İlkim, Seçil'in tek tarafa toparladığı kızıl dalgalarını düzeltmesini ve boştaki kulağına altın rengi burgu küpeleri takmasını izliyordu. Telefonundaki saati son kez kontrol ettiğinde, dokuzu biraz geçtiğini fark etti. Emir çoktan Antalya'ya vardığı haberini vermiş ve Ayşin'le bir fotoğrafını yollayarak durumun kontrol altında olduğunu yazan bir mesaj atmıştı. İlkim gülümseyerek onlara bir sürü kalp ve öpücük yolladıktan sonra Seçil'in yanına dönmüştü.

Aslına bakarsanız İlkim'in aklında bu yoktu. Emir Feza onlara uslu durmalarını söyleyip giderken bir saat içine telefonuna gelecek olan aramada, Eylül'ün akşama onları bir şeyler içmeye çağırmasını beklemiyordu. Üstelik, Seçil'in de düğün öncesi kız kıza eğlenmiş oluruz diyerek bu teklife balıklama atlayacağını kesinlikle tahmin edememişti ama işte, buradalardı. Seçil ince askılı, asimetrik kesim eteği ve üst kısmı burgulu kumaşıyla, bedenine tam oturan siyah bir elbise ve parlak, ince bantlı topuklularıyla aynanın tam karşısında dikilirken ona bakan gözler temkinliydi.

"Seçil, benim içim bir huzursuz oldu ya..."

"Aa! Niye aşkım? Ne oldu ki birdenbire?" Arkadaşı çatık kaşlarıyla ona dönünce omuz silkti.

"Ne bileyim, Emir sanki hissetmiş gibi uslu durun falan dedi giderken de... Eylül'e güvenmediğimden değil, tabii ki güveniyorum ama yine de bu gece biraz diken üstünde hissettim kendimi. Ben de bilmiyorum sebebini..."

"Ay ama sen daha ilk andan olumsuz enerjini yaydın evrene... Dur daha evden çıkmadık, neymiş bu negatiflik şimdiden? Güzel düşün, güzel olsun demiyor muyduk önce?" Seçil saçlarını savurdu ve yatağa attığı çantayı eline aldı. "Evet," dedi sesli bir nefes vererek. "Ben hazırım."

İlkim başını sallayıp sıcakladığını fark etti ve üzerindeki ceketi çıkarıp yalnızca saten askılısıyla kaldı. Parmaklarını boğazının biraz daha altına yaslayıp tırnaklarını sessizce teninde gezdirdi. Telefonunu kontrol ettiğinde, Eylül'ün üç dakika kadar önce, birazdan onları almak için kapıda olacağını söyleyen mesajını gördü. "Çıkalım öyleyse, Eylül'ü de bekletmeyelim."

Genç kadın arkadaşının koluna girip bahçeye çıktığında ve kapının önünde bekleyen arabaya atlayıp arkadaşlarıyla güzel bir gece geçirmek için ilk adımı attığında, gecenin nasıl biteceğini aklının ucundan dahi geçiremezdi.

O sırada Antalya'da bambaşka bir gece başlamak üzereydi. Emir Feza aracını, büyük hastanenin otoparkına park ettikten sonra, telefonundan saati kontrol etmek için ekranı açtı ve saniyeler içinde yüzüne bir gülümseme kondu.

Kilit ekranında, geçen akşamüzeri gittikleri restoranda, siparişlerini vermeden önce çektiği ve herhangi bir insanın dahi bu fotoğrafı gördüğünde; İlkim'in mi yoksa denizin mi bir manzara olduğu konusunda, yirmi yedi sayfalık bir tez yazacak kadar düşüneceği bir kare vardı.

Genç kadın iki kişilik masada denize karşı oturuyordu ve masmavi parlaklığa, çarşaf misali dalgalanan denize doğru yandan bir bakış atıyordu. Başının tepesinde, uzun dallarla bezeli bir ağacın sarmaşıkları uzanıyordu ve saçları hafifçe dağılmış, yüzü ise makyajdan kesinlikle uzaktı. Lacivert, dizlerinin üstünde biten, yazlık kumaşı uçuş uçuş elbisesinin üzerinde, küçük küçük puantiyeler vardı. Yine çok güzeldi ve sadece öylece durarak bile, önünde kaldığı muhteşem manzaradan

ayrılıyordu. İlkim onu büyüleyecek şekilde gülümserken, Emir bu anı kendisi için ölümsüzleştirmek istemişti. Öyle de yapmıştı ve sonrasında, telefonuna her baktığında onu görmeye bayılmıştı.

Saat onu geçiyordu. Selvi Dağlı, bu gece de başhekim olarak nöbetteydi. *Son birkaç aydır düzenli olarak yaptığı gibi...*

Emir Feza adımlarını doğrudan onun odasına yönlendirdiğinde, herkes kendisini tanıdığı için herhangi bir engelle karşılaşmadığına mutlu oldu. Hemşireler ve güvenlikle selamlaşarak ilerlediğinde, derin nefesler almaya çabaladı. Eğer bir an önce konuşmazlarsa, adamın aklında toparladığı düşünceler birer birer dağılacaktı.

Bu gece buradaydı çünkü annesiyle konuşacaktı. Bu gece buradaydı çünkü annesini, hayatındaki kadını kabul etmese bile ona saygı duyması gerektiği konusunda ikna etmeye çalışacaktı. Bu gece buradaydı, çünkü... her ne kadar kırıcı olsa ve İlkim'le ilgili kötü konuşsa da annesini özlemişti. Selvi, Emir'in hayatında hep büyük yer kaplamış ve onu gerçekten özenle, kıymet vererek yetiştirmişti.

Kapısında, *Başhekim Prof. Dr. Selvi Z. Dağlı* yazan tabelanın olduğu odanın önüne geldiğinde sesli bir nefes daha aldı.

Kolay olmayacağını biliyordu. Hatta kolay olmayacağına emindi ama deneyecek ve gerekirse son ana kadar savaşacaktı. Emir bu aşk için altı sene beklemişti, bu kadın için altı sene sabretmişti. Ne olursa olsun, onunla süreceği mutlu hayatın engellenmesine izin vermeyecekti. *Bunu yapmaya çalışan kişi, bizzat kendi annesi olsa bile...*

Kapıyı çalıp yüzünde sakin bir gülümsemeyle beklemeye başladı. Birkaç saniye içinde içeri girme iznini aldığında ve kapıyı aralayıp yarım bedenini içeriye soktuğunda annesinin şaşkın bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. "İznim var mı?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle ve annesinin suratında beliren şaşkınlığın ardından gelen gülümsemeyi izledi. Selvi'nin gözleri parladı ve beyaz önlüğünün önünü tutarak sandalyesinden çabucak kalktı.

"Oğlum! Ne zaman geldin? Hiç haber vermedin bana."

Emir Feza annesinin onun için araladığı kollarına girerken, kadına sıkıca sarıldı. "Haber verecek kadar vaktim olmadı. Bir anda gelişti bazı durumlar, gelmişken seni görmeden gitmek istemedim ben de."

"Geri gidiyor musun hemen?" dedi annesi onunla birlikte masanın ilerisindeki ikili koltuklara otururken. "Biraz kalsaydın keşke Emir...

Böyle ateş almaya gelmiş gibi oldu, hiç doğru dürüst uğramıyorsun artık buralara, evine."

"Annem, yapma lütfen. Sen de çok iyi biliyorsun ki benim evim burası olmaktan çıkalı çok oldu. Benim kurulu düzenim İstanbul'da, işim orada..."

"O yüzden mi gittin oğlum Marmaris'e?" dedi annesi sert sesiyle. Kaşlarını da öfkeyle çatmıştı. "O yüzden mi kaç aydır uğramıyorsun İstanbul'a da buradan, uzaktan yürütüyorsun her şeyi... Açık açık söyle bazı şeyleri de ben de kendimi ona göre şekillendireyim artık."

Emir sıkıntılı bir nefes verip hafifçe gülerken, annesinin çatık kaşlarının altındaki bakışları da tüm dikkatiyle ona odaklanmıştı. Sanki bu onun için hayati önem taşıyormuş gibiydi.

"Ben de zaten bunun için buradayım anne ama madem sen konuyu erkenden konuşup bitirmek istiyorsun, öyle olsun."

Emir dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildiğinde, içindeki sıkıntı büyümeye devam ederek aklını bulandırıyordu. Kendisi de artık bütün bu zırvalıklar bitsin istiyordu.

"Geçen akşam beni aradığında yanımda İlkim de vardı. Sen bana onunla ilgili ağza bile alınmaması gereken şeyler söylerken, benim yanımda sevdiğim kadın oturuyordu. Ne dediysen duydu ama ağzını dahi açıp tek kelime etmedi seninle ilgili. *Annene bir şey söyle, artık çıksın aramızdan, o neden karışıyor bizim ilişkimize, onu ne ilgilendirir* gibi cümleler kurmalıydı belki ama hiçbirini yapmadı anne. Onun yerine beni sana gelmeye ikna etti."

Selvi Dağlı'nın ifadesi bozguna uğrarken kaşları daha da çatıldı ve dudaklarının arasından sertçe çıkan sözcük, şaşkınlığının bariz kanıtıydı. "N-Nasıl?"

Emir güldü. "Nasıl, değil mi? Nasıl... Anlatayım anne..."

Oğlunun kendisine dönmesiyle geriye doğru yaslanan kadın, onun da oturuşunu düzeltmesini ve doğrulmasını izledi. "Senin benim için ne kadar kıymetli olduğunu, yaptığımız telefon konuşmalarıyla bile anlayan bir kadın o çünkü. Bana seneler önce yanına gidip ona *oğlumun hayatından çık,* dediğini bile bugün, sırf yanlışlıkla ağzından kaçırdığı için anlatan bir kadın. Sırf ben incinmeyeyim diye bana *seni anladığını* anlatan ve bir kez olsun, annemin onu her gördüğünde katran karasına dönen kalbini bir an olsun kötülemeyen bir kadın..."

Ninova

Selvi'yle göz göze geldiğinde, kadının çatık kaşları titrer gibi oldu. Boğazını temizlediğinde, oğlunun bakışlarına kırgınlık yerleşmişti. Emir ona bakarken bile aklının köşesine, İlkim'in kendisine söyledikleri geliyordu.

"Anne, benim sevgilim seni ne kadar sevdiğimi bizim bir telefon konuşmamızdan anladı. Ya sen? Sen benim ona olan hislerimi nasıl anlamadın? Sen nasıl benim altı sene boyunca sevdiğim kadına ne kadar bağlı olduğumu bir türlü anlayamadın? Niye benim sevdam hiç kıymete layık olmadı senin gözünde? Senin nezdinde neden bir kez olsun saygı göremedi benim ona olan hislerim? Neden senin saygını, anlayışını hiç hak etmedik biz anne?"

Selvi dudaklarını aralar gibi oldu fakat konuşamadan sözleri boğazına dizilip kalmıştı çünkü ne söylerse söylesin, Emir onun bu konuda söyleyeceği hiçbir şeyi kabul etmeyecekti.

"Bana dedi ki, *ben annenin bütün bunları sana olan sevgisi yüzünden yaptığını biliyorum.* Benim annem, *ne sevdama ne de sevdiğim kadına saygı duyan annem,* sırf bana olan sevgisinden dolayı onu benden ayırmaya çalışmış güya... İnanırsan... Ama bir kez olsun bunun lafını yapmadı İlkim bana biliyor musun anne? Bir kez bile... Ayrı olduğumuz senelerde de, yeniden bir araya geldiğimizde ya da benden ayrılmadan önce kalbimi kırmak için bile. Hiçbir zaman, bir kere bile bana seni kötülemedi benim yanıma yakıştırmadığın o kadın."

Emir histerik bir gülüşle baktı kadına. Annesi sessizliğini korurken İlkim aklına geldikçe, Emir'in içi gidiyordu. Üstelik annesinin de sabit bir ifadeyle ona bakması canını bir hayli sıkıyordu. Selvi'nin ne düşündüğünden azıcık bile haberi yoktu ve yüzünden bunu anlayamadığı için rahatsız olmaya devam ediyordu.

"Anne, hiç yetmezmiş gibi seni haklı buldu o kadın! Seni! Benim annem, sevdiğim kadının karşısına, *oğlumdan uzak dur, sen onunla bir olamazsın* diye çıkmışken, o kadın beni bugün sana gelmem için ikna etti, biliyor muydun? Bir de... bunu söylediğime gerçekten inanamıyorum ama... sen beni uygun gördüğün biriyle evlendirmek isteyebilirmişsin, normalmiş yani, gayet makul bir istekmiş bu bir anne için..."

Emir sanki bu deli saçmasıymış gibi güldü ve ayağa kalkarken elleri kendi saçlarını çekiştirdi. Adımlarını dengesizce attı odanın içinde. Sanki kocaman odanın ona faydası olabilecekmiş gibi sağa sola döndü

Ninova

durdu. Uzun pencerelerin önünde durdu birkaç saniye ve ellerini beline attı sessizce.

"Anne, söyle... Böyle mi iyi anne olunuyor, lütfen bana söyle. Annelik evladının sevgisini umursamadan, onun hislerini görmezden gelmekle mi oluyor, söyle. İyi bir anne olmak kendi doğrularınla hareket etmek demek, bunun doğrusu bu, de. Yoksa ben seni hiç affetmeyeceğim. Yoksa ben seni, bundan yedi sene önceki o neşe dolu kadını, benim bakmaya dahi kıyamadığım, gözleri parıldayan sevgilimi, böylesi üzdüğün için hiç affetmeyeceğim!"

Emir'in nefesleri sıklaşıp gözleri acıyla kısılırken duraksadı. Selvi, halen tek kelime etmemişti ama yüzündeki ifadenin giderek değiştiğini Emir görebiliyordu.

"Bunu nasıl yapabildiğini aklım o kadar almıyor ki, benim annem bir kadını nasıl böyle incitebilir diye düşünürken kafayı yiyecek gibi oluyorum... Nasıl olabilir, nasıl yapabilir... Öyle konduramıyorum ki anne sana! *Yaptığını biliyorum*, İlkim bunu bana anlatmasaydı da ben senin bana telefonda söylediklerini biliyorum çünkü anne! Yapabileceğini biliyorum ama sen benim annemsin ya! Annemsin, canımsın, *konduramıyorum*. Kondurmak istemiyorum!" Emir ellerini yüzüne kapatırken gözyaşları gözlerine öyle hızlı hücum etti ki nefesi kesildi. İçi acıyarak annesine bakarken kadının onun gözlerine bakmasına bile dayanamadı.

"Anne çok hasta... İlkim çok, çok hasta anne. Benim... benim gözlerimin önünde her geçen gün eriyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Ya benim sevdiğim kadın, her gece, acaba sabaha uyanabilecek miyim diye kapatıyor gözlerini ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor!"

Selvi'yi kendine getiren bu sözler oldu. Kadın oturduğu yerde doğrulurken dudaklarından dökülebilen tek şey, pürüzlü bir kelime oldu. "Nasıl?" dedi kesilen nefesiyle. Emir ona bakarken koltukta öne kaydı hafifçe ve kaşları daha da çatılırken sorusunu yineledi. "Nasıl hasta?"

"Kalp..." dedi Emir gücünü iyice yitirerek. "Kalp yetmezliği var. Senelerdir tedavi oluyormuş anne... Senelerdir, hastane odalarında geçmiş bütün zamanları... Ameliyatlarla, ilaç tedavileriyle... Benden de o yüzden ayrılmış," dedi burnunu çekerek. İçinde başlayan yangın nasıl oluyordu da hiç sönmüyordu? Kor alevleri sürekli yeniden, yeniden alevleniyordu ve bir türlü çıkış yolunu bulamıyordu.

"Hep özlemiş anne, hep dönmek istemiş bana ama ben kendimi yer bitiririm diye söylememiş bunca zaman. *Bitiyorum anne.* İçim içimi yiyor da hiçbir şey yapamıyorum, içim ona gidiyor da ben onun derdine bir çare bulamıyorum. Bütün korkularım tek tek aklımı kemiriyor. Zihnimde hiç durmayan, bir an olsun kesilmeyen sesler var susturamıyorum." Duraksadı. Devam etmekten de aklına gelenleri dile dökmekten de çekinir oldu. Emir Feza yaşadıklarını anlatacak olmaktan korktu ilk defa. Daha kötüsü, daha da beterini yaşamaktan korktu.

"Anne her gece... her gece o uykuya daldıktan sonra ara ara kalkıp iyi mi diye kontrol ediyorum." Emir ellerini gözlerine bastırıp hıçkırdığında, yüzü yaşlarla ıslanmayı sürdürüyordu. Küçük bir çocuk gibi ağladığı ilk seferi değildi ve Emir, bunun da son olmayacağını biliyor gibiydi.

"Her gece gözlerimi onunla aynı bilinmezliğe kapatıyorum ben sanki. Anne, ne büyük çaresizlikmiş! Çok zormuş... Sevdiğine çare olamamak öyle zormuş ki sanki ben yaşamıyorum, sanki ben nefes alamıyorum! Sanki ben ölüyorum, her geçen gün azar azar. Birlikte sonsuzluğu hayal ettiğim kadının yarını bile belli değil ki benim. Yaşamını belirleyen yarım yamalak rakamlarla mücadele ediyor senelerdir."

Nefesi kesilir gibiydi. Sanki ne olursa olsun, bu acı hiç geçmeyecekti. Azalmayacaktı bile. Bir an daha dayanamayacağını düşünürken, İlkim senelerini bu acıyla geçirmişti. Emir yutkundu ve kalbine zor gelenleri, tekrar dile getirmekte ne kadar zorlandığını hissetti.

"Anne, ona bir şey olur korkusuyla, her gece nefesini kontrol ediyorum ya ben... her gece birlikte bir sabahımız daha olsun diye saatlerce dua ediyorum. Bunun yükü ne kadar ağır senin haberin var mı?"

Selvi sessizliğini sürdürürken Emir onun da gözlerinin dolduğunu fark etti. Kadının suratı ifadesizdi ama parlak yaşlarla bezeli, açık kahve gözleri her şeyin habercisiydi.

"Çektiği onca acıya bir başına katlanmış üstelik. Hiç kimse yokmuş yanında anne. Ben herkese sahiptim! Ateş vardı, Berin vardı, şirket vardı aklımı dağıttım, siz vardınız. Onun yanında ben bile yoktum. Hep bir başınaydı! Ailesinden başka kimsesi yoktu! Ben yoktum! Uzağındaydım senelerce..." Ellerini saçlarına attı yolmak ister gibi. Diplerinden yakaladığı tutamları çekiştirirken aklını kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Ninova

"Ya, özür diledi benden! Ağlaya ağlaya özür diledi *ben yine seni bırakacağım, bırakmak zorunda kalacağım,* diye. Anne açık açık *ölüyorum* diyemedi, ben... *ben öleceğim* diyemedi ama beni sadece o gözyaşlarıyla bile yerin yedi kat dibine attı sanki. O ağladı, ben onun her bir gözyaşına gömüldüm anne. Onun acısı benimkinin yanında bir hiçti diye düşündüm senelerce. Çekip giden oydu, belki de bensiz daha mutlu oldu diye kendimi yedim aylarca! Meğer onca zaman aklı da kalbi de bir bana aitmiş onun... Benim sevdiğim kadın hastane koridorlarında sağlığı için, belki bir gün bana yeniden dönmek için mücadele ediyormuş. Eğer... *Eğer iyileşirsem sana gelecektim* dedi anne, *azıcık bile sağlığıma kavuşma umudum olsaydı sadece kollarına koşacaktım* dedi... Yapamadı... Anne onun bana gelen ayaklarını kesmişler, bana koşmak isteyen ayaklarını kesmişler benim sevgilimin. Her şeyi geçtim. Her şeyi geçtim anne... Ben onsuz ne yaparım? Ona bir şey olursa nasıl yaşarım?"

Selvi ellerini oğluna uzatmak istedi ama Emir öyle kesif bir acıyla sarmalanmıştı ki bütün hisler boğazına dizilip sesini ve umudunu kökünden kesiyordu.

"Ödüm kopuyor," diye devam etti. "Ödüm kopuyor ona bir şey olacak diye. İçim gidiyor bir şey olur da ona yardımcı olamazsam diye. Ölüyorum anne. Her gün biraz daha, bir parça daha kopup gidiyor sanki ömrümden. Korkularıma yenik düşeceğim diye ödüm kopuyor, *yeniden onun yokluğuyla sınanacağım diye düşündükçe korkudan ölüyorum...*"

Emir yere çöküp annesinin dizlerine yasladı kafasını. "Utanıyorum," diye fısıldadı bu kez. Annesi ellerini onun başına sarıp şefkatle saçlarını okşarken sessizce konuşmaya devam etti. "Ben, bunu konuşurken bile çok utanıyorum anne... Öyle çok utanıyorum ki onun acılarının yanında benim korkularım bir hiç resmen... İlkim canıyla mücadele ederken ben bir de bütün bunlara ağladığım için kendimden utanıyorum. Onun savaşının yanında ben nasıl tüm bu karmaşaya ağlayabiliyorum, nasıl kendi acımı onun acısının önüne koyabiliyorum bilmiyorum. *Anne, bir şey yap...*"

"Oğlum..."

Emir onun bacaklarına sarılıp yalvarır gibi gözyaşlarını dökmeye devam etti. "Anne, yalvarırım bir şey yap!" dedi yakarır gibi. "Sana yalvarıyorum. Bir hal çaresini bul, ne olursun! Altı sene ya... Altı koca

Ninova

sene bununla yaşamayı başarmış bir insanın acısının artık dinmesi gerekmez mi? Anne, yetmez mi?"

Emir'in her kelimesi, dile getirdiklerini daha da ağırlaştırırken annesi onu sarıp sakinleşmesi için sıkıca tutuyordu.

"İyileşsin anne artık, İlkim iyi olsun artık... Yüzüme bakarken gülümsemesi bile buruk olmasın, sanki her an gidecekmiş gibi bakmasın bana anne... Gitmesin artık, *gitmesin.*"

"Tamam," dedi, onun da içi çekilir gibi olmuştu. "Geçti, geçti..."

"Geçmedi," diye bir hıçkırık koptu Emir'in dudaklarından. "Geçmedi anne, geçmiyor... Hiç geçmiyor."

Annesi onu sarıp sarmalarken, Emir'in bir süre öyle oturacağından ve bir saat kadar sonra gelen aramayla birlikte soluğu yeniden Marmaris'te alacağından haberi yoktu.

"Geçecek," dedi annesi kesin bir sesle. "Geçecek oğlum, söz veriyorum."

Emir sessiz kalsa da gözyaşları süzülmeye devam etti.

Ona göre hiç geçmiyordu. Seneler birbiri üzerine devriliyorken hiçbir şey; ne bugün, ne de bir gün geçiyordu. Nasıl geçerdi, işte onu da Emir bilmiyordu.

Her şey yıkıcı bir karmaşanın eseriyken, hayat onlara hangi kapıları açar, hiçbiri bilemiyordu.

Seçil arkadaşına bir şey söylemek için dudaklarını aralar gibi olduğunda, İlkim elini hızlıca kaldırdı. "Sakın! Sakın tek kelime bile etme."

Seçil başını yana eğip parmaklıkları kavrarken birazdan gelip bir memurun onu dışarı çıkaracağından habersizce arkadaşının adını mırıldandı. "Ama İlkim..."

"Sakın dedim, Seçil. Çok kötü kalbini kıracağım yoksa."

Gecenin bu saatinde karakola düşmelerinin en büyük sebebi şu anda oydu İlkim'in gözünde. O yüzden sinirli olmak konusunda pek de haksız sayılmazdı sanırım. Üstelik bulundukları yerde, parmaklıkların ardındaki tek kişi yalnızca İlkim'di.

Sanırım biraz daha geriye dönmek ve önce, olup bitenin eksiksiz anlatılması gerekiyordu.

Eylül, İlkim'le Seçil'i aldıktan sonra hep birlikte kadının bir tepede yer alan, lüks ve büyük evine gitmişlerdi. Salonun ışıklarını kısmışlardı.

Eylül yardımcısına izin vermişti ve Doruk, bu akşam babasında kalacağı için koca evde yalnızca üçü vardı. Sohbetleri kesintisiz ilerlediği sırada, oldukça keyifli bir akşam geçirmeyi planlarken, ellerindeki içkiler -İlkim'inki alkolsüz bir kokteyldi- dışarıdan duydukları ses yüzünden parmakları arasında donmuştu.

Başta sesleri bahçeye dadanan bir kedi ya da köpek zannetmişleri ama birileri balkon kapısını zorlamaya başlayınca, üçü de korkuyla sarmalanmış ve bulabildikleri ilk sert eşyaya sarılarak gard almışlardı. Eylül hızlıca polisi arayıp adresi verirken, o Seçil'le bir tarafa, İlkim'se elinde uzun bir şamdanla diğer tarafa siper almıştı. Lisede aldığı dövüş derslerinden pek bir şey hatırlamamasına rağmen bir iki yumruk sallayabileceğine inanmıştı. İşaretparmağını dudaklarına götürüp onlara sessiz olmalarını işaret ettikten sonra iki eliyle şamdanı tutup sıkmıştı. Seçil ise hemen ardına aldığı Eylül'le birlikte kendini duvara daha da çok bastırmıştı.

Uzun camların bahçeye bağlanan sürgülü kapısı dışarıdan bir güçle açıldığında, İlkim kapıya en yakın olandı. Çıplak ayaklarıyla sessiz bir adım atmış ve içeriye dolan soğuk hava koyu renkli perdeleri havalandırırken, şamdanı kaldırıp içeri giren kişiye vurmak için siper almıştı. Uzun, simsiyah, hâkim yakalı bir palto giyen iri bir beden içeri girince İlkim bedenini geriye doğru esnetmiş, karanlıkta yüzü ve tipi görünmeyen adama kıstığı gözleriyle bakmış, hemen ardından nişan alarak sırtı ona dönük adamın ensesine şamdanı sertçe geçirmişti.

Adam elini darbe aldığı noktaya atıp sendeleyerek yere düşünce ve dudaklarından boğuk bir, "Eylül..." kelimesi dökülünce, İlkim şaşkınlıkla öylece kalakalmıştı. Işıkları açıp yerde boylu boyunca uzanan adama baktıklarında, karşılarında kadının eski kocası Yıldırım'ı görmek hepsini şoka sokmuştu. Birkaç dakika içinde polisler de gelmişti ve hepsini -sinirli ve öfkeli bir biçimde ayılan Yıldırım da bu ekibe dahildi- toplayıp karakola getirmişlerdi.

Sonrasında öğrenmişlerdi ki Doruk küçük pelüş pandası olmadan uyumak istemeyince ve onu yanında da getirmediğinden oyuncağını alması için babasını eve yollamıştı. Eylül'ün evi, bir bakıma dağ başında olduğu için telefonuna bıraktığı çağrıların hiçbiri düşmemişti ve üst kattaki ışıkları açık görünce, kadının evde olduğu zamanlarda gece yatana kadar bu kapıyı kilitlemediğini bilen Yıldırım bahçe kapısını açmayı en mantıklı seçenek olarak görmüştü. Kapıyı açıp İlkim

Ninova

tarafından etkisiz hale getirilene dek, Eylül'ün adını seslenmediği için de doğal olarak yabancı biri sanılmıştı. Onlar kendini korumaya çalışmış, adamın da eve zorla sızmaya çalıştığını düşünerek doğal olarak durumu yanlış anlamışlardı. Fakat her şey, karakola gelince ortaya çıkmıştı ve asıl saçmalık, tam da burada başlıyordu.

Yıldırım, İlkim'den şikâyetçi olmuştu.

Onun şamdanlı saldırısını, kafasında mantıklı bir sebebe oturtamadığı açıktı ve belli ki, karısını ondan boşadığı için de kadına önceden kinliydi. Nefsi müdafaa değil, kasten yaralama olduğunu savunarak onu bu gece buraya tıkmaya niyetlenmişti. Kendince hıncını almaya çalıştığını düşünmek mümkündü ve ne yazık ki işe yarıyordu da. İlkim şu anda parmaklıkların ardındaydı.

Seçil üzgün gözleriyle arkadaşına bakarken, Eylül de karakolun dar koridorlarında, elinde buz torbasıyla eski kocasının ensesinde bekliyor ve onu şikâyetini çekmeye ikna etmeye çalışıyordu. İlkim parmaklıkların ardında oturan kişi olduğuna inanamıyordu ve o şamdanı adamın kafasına indirip kalıcı hasar bırakmadığı için kendini suçluyordu. Yıldırım'a o kadar öfkeli ve sinirliydi ki gözü arkadaşlarını dahi görmüyordu. Her ne kadar bunu istemese de dilini dudaklarında gezdirip sertçe nefeslendi. "Çık, Seçil. Bana tek kelime daha etmeden çık ve avukatımı ara. Beni buradan kurtarsın."

Elbette Seçil topukluların üzerinde hızla dönüp hemen arkadaşının dediğini yapmaya gitmişti. Ne yazık ki Seçil, Sedef'i araması gerekirken aklı direkt olarak bildiği yegâne avukat olan Emir Feza Dağlı'ya kaymış ve onu aramıştı. Ardından Eylül'le birlikte onu yollamışlardı. İlkim karakolun nezaretinde bir geceye mahkûm bırakılmıştı.

Marmaris İlçe Emniyet Müdürlüğü, İlkim'in pek uğradığı bir yer olmasa da içeride tanıdığı birkaç kişi vardı. Nezarette kendisinden hariç bir hücre daha doluydu ve ikisi de birer uçta olduğu için birbirlerine bakmaya bile tenezzül etmiyorlardı. İlkim bundan memnun oldu çünkü kimseyle bir de sözlü tartışmaya girmeye niyeti yoktu. Kapının hemen önünde duran kişi, İlkim'in ara ara geldiğinde mutlaka gördüğü polis memuru Emin Ulu'ydu. Adam birkaç dakikadır gözlerini ona değdiriyordu ama halen üstleri gelip gittiği için kadınla konuşamamıştı. Birazdan ona bir battaniye de getirecekti fakat sonunda gözleri buluşunca yarım bir gülüşle ona baktı. "Seni görmeye alışık olduğum yerde değilsin, avukat kız."

Ninova

"Sorma, Emin abi," dedi İlkim başını yere eğerek. Hayatını avukatlığa adamışken, parmaklıkların bu tarafında olmak onu fazlasıyla utandırıyordu. Sicilinde ne kadar da berbat duracak bir izdi bu. İlkim ifadesi boyunca hissettiği öfke boyutunda bir üzüntüyle sarmalanmışken bir kez daha derin bir nefes aldı. Sonrasında ellerini oturduğu banka yasladı ve zemine değdirmediği ayaklarını salladı. "Olmak istediğim bir yer değil ama birine olmasını istemediği bir şeyi yaşattığım ve kendisinin damarına bastığım için sanırım bu gece cezamı çekmek zorunda kalacağım."

"Ben senin öyle biri olmadığını biliyorum, işini layığıyla yapmaya çalışan duyarlı ve akıllı bir avukatsın sen sadece."

Buruk dudaklarıyla gülümsedi İlkim. Adamın büyük bedenine bakarken başını yana doğru hafifçe eğmekle yetindi. "Çok iyi birisin Emin abi, biliyor musun? Tüm gün benim gibi iflah edilemez suçlularla olmak nasıl bir duygu?"

"Deli deli konuşma," dedi adam ona kızar gibi. Çocuklardan birinin getirdiği battaniyeyi alıp kadına verirken kaşları derince çatılmıştı. "Hayatımda çok suçlu gördüm ama senin kadar suçsuzu... ömrümde göremem sanıyordum. Kimin canını yaktın bu kadar?"

İlkim battaniyeye sarılarak bacaklarını kendine çektiğinde, bedeninin ne kadar üşüdüğünün yeni farkına varmış gibiydi. "Sadece çok sevdiğini sanan bir adamın... Severken inciten ve incitirken de bunun farkında olmayan bir adamın canını yaktım. Benden intikamını sicilime koca bir leke bırakarak aldı."

"Kendini yıpratma avukat. Koca bir adamın küçük menfaatlerine yenik düşmenin sana zarar vermesine izin verme. Bunlar başarılı bir avukatı bitirecek şeyler değiller, seni incitemezler." Emin diğer battaniyeyi de öteki hücredeki kadına götürüp dışarı çıkarken kadına söylediği son sözler bunlardı. Yine de buradan çıkmasının tek yolunun, adamın şikâyetini geri çekmesi olduğunu ikisi de biliyordu.

İlkim düşünmek için gözlerini kapattı ve başını dizlerine yaslayarak sessizce durdu. Zaman akıyordu, akrep ve yelkovan acımasızca birbirini kovalarken kadının gözüne gram uyku girmiyordu. Saatten haberi yoktu fakat fazlasıyla zaman geçtiğine emindi. Sedef'in neden hâlâ gelmediğini bilmiyordu ama yakınlarda olmadığını tahmin edebiliyordu. Hatta belki şehir dışında bile olabilirdi, emin olamıyordu. Neredeyse asırlar kadar süren saatlerin sonunda kapı açıldı. Yüzüne aşina olduğu

Ninova

bir polis memurunun gelip demir parmaklıklara uzanmasını ve kapıyı açmasını izlerken hızla dolan gözlerini kuruladı. Ürkek adımlarla dışarı çıktığındaysa görmeyi beklediği son yüz tam karşısında duruyordu.

Emir Feza gelmişti.

Daha birkaç saat önce kendi elleriyle Antalya'ya yolcu ettiği adam tam karşısında, bir polis memuruyla konuşuyordu. Saçları alnına dökülmüştü ve göz altları hafifçe şişmişti. Üzerinde düz, bedenini tam anlamıyla saran siyah bir tişört ve siyah kot pantolon vardı. Çatık kaşları ve keskin ifadesiyle, konuştuğu polis memurunu dinliyor, ona bir şeyler anlatıyordu.

En sonunda sanki dışarı çıkan kadının varlığını hissetmiş gibi başını çevirdiğinde, bakışları bir anlığına ona, hafif perişan haline kaydı. Ardından bakışlarında bir anda derin bir endişe belirdi ve kaşları hafifçe çözüldü. Sonra... *sonra kadının hiç beklemediği bir şey oldu.*

İlkim'le göz göze gelmekten ilk kez hiç etkilenmemiş gibi derin bir nefes vererek geri döndü. Polis memuruyla konuşmaya devam ederken, bir başkası da İlkim'i karakoldan çıkması için gereken işlemleri halletmeye götürdü. Genç kadın ağlamamak için kendini sıkarken Emir onu başka bir köşede, uzakta bekliyordu. Son olarak kişisel eşyalarını teslim alarak öylece dikildi. Sanki ruhu çekilmiş gibi bekleyen kadının yanına gelen Emir Feza, konuşmamaya yemin etmiş gibiydi. Deri ceketi omuzlarına bırakırken de tek kelime etmemişti. Uzanıp kadının buz kesen elini kavradı ve parmaklarını onunkilere sıkıca sardı. Polis memurlarına teşekkür edip onlarla vedalaşırken yüzüne yerleşen küçük gülümseme bile İlkim'le kapının önüne çıktıkları an yüzünden silinmişti.

Birlikte sessizlik içinde arabaya geçtiklerinde, önce genç kadının tarafına doğru ilerlediler. İlkim koltuğa oturup öylece ellerini birbirine kavuşturunca, yine tek kelime etmeden onun emniyet kemerini bağladı. Ardından kendi tarafına yürüdü ve yerine yerleşip kemerini bağladıktan sonra arabayı çalıştırarak doğrudan ısıtıcıları açtı. İlkim tırnaklarını avuç içlerine batırarak sessiz kalırken arabanın içini yalnızca nefes sesleri dolduruyordu.

Eve geçtiklerinde ve Emir ikisinin çantalarını da girişe bırakıp direkt yatak odasına yürüdüğünde İlkim onu ardından takip etti. Yatak odasındaki dolaba yürüyüp çekmeceleri açtı ve İlkim'in kısa, saten geceliklerinden birini seçtikten sonra adımlarını büyük banyoya sürükledi.

Ninova

İlkim halen tam arkasındaydı. Kadının onu küçük bir çocuk gibi takip ettiğini bilerek sessizce içeri girdi ve seçtiği geceliği askıya astı. Uzun havlulardan birini de onun yanına bırakırken küvetin suyunu açıp tıpayı takarak suyun içeri dolmasını sağladı. Küvet dolunca içine duş jellerinden dökerek suyu hazırladı ve sonrasında, İlkim'e son bir kez baktıktan sonra tek kelime etmeden banyodan çıktı. Genç kadın son ana kadar tuttuğu gözyaşlarının akmasına, kapının kapatılmasıyla birlikte artık izin verince, yaşlar sessizce ve bardaktan boşanır gibi yüzüne doğru dökülmeye başladı. Ardında kendini, kapanan kapıya bir kez daha dönüp bakamayacak kadar güçsüz hissetti.

Soyunup küvetin içine girdi ve kaskatı kesilen vücudunu sıcak suyla temizlemek için uzunca bir süre duşta kaldı. Sessizce ağlarken dudaklarının arasından kopan hıçkırıklar da suyun sesinin altında yok oluyordu. Kendini iyice temizlediğine ve parmaklıkların ardında kaldığı süreçte tamamını üzerine aldığını hissettiği fiziksel ve psikolojik kiri attığına kanaat getirdiğinde, sudan çıkıp saçlarını güzelce kuruttu ve giyindi. Uzun, yumuşacık dalgalarla aşağıya doğru dökülen saçlarını omzundan geriye itti ve ince telleri de kulağının ardına sıkıştırdı. Küçük adımlarla yatak odasına yürüdüğünde odanın kapısına yaslı bir şekilde duran Emir'e baktı. Onun da saçları hafifçe ıslaktı. Aynı evin içindeyken, ayrı banyolarda duş almak İlkim'in içine koca bir yumru gibi otururken boğazı da düğümlendi. Adımları adamın yanına ilerledi ve yatağın ortasına doğru adımlayarak uca oturdu. Bedeni ürperiyordu fakat umursamadı.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye mırıldandı en sonunda.

Emir derin bir nefes alıp verdi. Havayı solurken burnuna çalınan yasemin çiçeği kokusu iradesine vurulan bir balyoz gibiydi. Gözlerini kapadı öylece ve başını iki yana sallarken kadının bunu yanlış anlayacağını göremedi. İlkim dudaklarını birbirine bastırırken Emir yaslandığı yerden doğruldu ve ellerini eşofmanının ceplerine soktu. Gözleri kadınınkilere yükselirken kahvelerinde bir yangın başlamıştı.

"Düşünüyorum."

İlkim çekinse de sordu. "Neyi?"

"Sana nasıl bir ceza vermem gerektiğini..."

"C-ceza mı?"

Ninova

Emir dudaklarını büküp gayet normal bir ifadeyle başını salladı. Adımları kadına doğru düşerken, "Evet," diye cevapladı sakin sesiyle. Ürkütücü bir sakinlikle İlkim'e yaklaşırken dudaklarını da hafifçe ıslatmayı ihmal etmemişti.

"Sonuçta adam yaralamak hafife alınacak bir şey değildir, *öyle değil mi aşkım*?"

İlkim dudaklarının kuruduğunu hissederken bedeninin uyarıldığını hissederek yatakta biraz daha geriye kaydı. "Ben... ben onu bilerek yaralamadım..."

Emir başını salladı. "Farkındayım, zaten benim kızdığım nokta da bu değil. Ben bana verdiğin sözden bu kadar kolay cayabilmene kızıyorum. Uslu duracaktınız, oturup konuşacak ve güzelce hasret giderecektiniz sadece. Yanlış mı hatırlıyorum?"

"Hayır..." dedi İlkim titrek bir sesle. "Yanlış hatırlamıyorsun. Biz sadece..."

"Açıklama istemiyorum," dedi Emir tok bir sesle. "Nasıl oldu da yemek masasında bıraktığım sevgilimi bir anda karakollardan topladım, onu merak ediyorum yalnızca..."

"Ben..."

Emir ona doğru ilerledi ve bedeni onun önünde dev bir gölge gibi dikilirken İlkim yutkundu.

"Hayır. Konuşmak da istemiyorum. Bu geceyi farklı şeyler yaparak değerlendireceğiz."

Eğilip İlkim'i kalçalarından çevik bir hareketle kavradı ve onu bir anlığına kucağında tutup sonrasında hızlıca yatağın ortasına doğru attı. İlkim'in nefesi bir anlığına kesildi ve yumuşak zeminde bir kez zıpladıktan sonra sonunda yatakta dengede kaldı. Tüyleri diken diken olmuştu ve uyarılan bedeni de ona pek yardımcı olmuyordu. Saten geceliğini delen göğüs uçları da can yakıcı bir şekilde göz önündeydi. Dalgalı saçları vahşice dağılmıştı ve genç kadın sessizce yutkunduğunda, Emir Feza üzerindeki tişörtü başından çekip çıkardı. Tişört odanın bir köşesini boylarken, dağılan saçları alnına dökülmüş ve boğucu sessizliği derin nefesleri doldurmuştu.

"Ay-" Duraksadı genç kadın. Şu anda bunun sırası mıydı bilmiyordu ama yine de sormaya karar verdi. Boğazını dikkatlice temizledi ve yeniden dudaklarını araladı. "Ayşin nerede?"

Ninova

"Seçil'le onu annenlere bıraktım," dedi Emir tek cümlelik bir cevap vererek. İlkim onun keskin sesiyle gözlerini kapadı bir anlığına. Öylece beklerken Emir'in sert solukları, odanın içindeki tek sesti. İlkim tek kelime etmeden, neredeyse yok gibi bir güçle içine doldurduğu yarım yamalak havayı ciğerlerinde hissederken bile güçlük çekiyordu.

Emir daha fazla beklemeden eğildi ve dizlerinin üzerinde ilerleyerek bedenini İlkim'in üzerine taşıdı. Genç kadının yatağa uzanmasını sağlarken sık nefeslerle göğsünün inip kalktığını görmek adamın iradesini fazlasıyla zorluyordu. Ona kızgındı, bu gece kendisine kötü bir şey olma ihtimalini düşünmeden hareket ettiği için ona fazlasıyla öfkeliydi. Aynı zamanda da onu gördüğü an bedeni alev alev yanmaya başlamıştı. Omuzlarına belli belirsiz tutunan askılı, öfkeyle kızarmış yanakları ve muhtemelen dişlemekten örselenmiş yanaklarıyla, karakolda nezarethaneye düşmüşken bile ona bakarak can verebileceğini hissetmişti. Üstelik fazlasıyla korkmuş ve incinmiş görünmesi, onu sonsuza kadar kollarının arasına alıp saklamak ve bir an olsun bırakmamak istemesine sebep olmuştu.

"Senin için ne kadar endişelendiğime dair en ufak bir fikrin var mı?" diye mırıldandı ve dudaklarını kadının çenesine bastırdı. İkisi de öyle yoğun hislerle sarılmışlardı ki, İlkim daha ilk dokunuşunda dudaklarından kopup gidecek küçük inleyişi zorlukla bastırmıştı.

"Farklı planlarım vardı. Çok daha uzun zamana yayılmış, her bir santiminle özenle ilgilenebileceğim, yoğun bir sevişme planlamıştım ama şu an, irademin öyle sınırındayım ki bunun için yalvarsan bile sana acımayacağım sevgilim."

Emir dudaklarını onun boynuna kaydırırken İlkim çarşafları kavradı ve zorlukla açık tuttuğu gözlerini bir anlığına kapattı. "Acıma öyleyse," dedi kısık bir sesle ve bacaklarını adamın kalçalarına sararak onu kendine çekti.

Emir Feza kendini daha fazla tutmayarak kadının dudaklarına kapandı. Ağzı onun ağzına muhteşem bir biçimde uyarak dudaklarını bir yapboz parçası gibi tamamladığı an İlkim sesli bir biçimde inledi. Avuçlarını kadının iki yanına yaslayıp kendini ona daha da bastırdı. İlkim ellerini onun kaslı kollarına sarmayı son anda akıl etmişti. Dudaklarını onun için yavaşça araladığında, Emir boğuk bir iniltiyle dilini onun sıcak, tatlı ağzına soktu ve dillerini birbirine sararak öpmeye

Ninova

başladı. İlkim'in tadının böylesi enfes olduğunu adı gibi biliyordu ama her seferinde bunu yeniden hissetmenin tarifi kesinlikle imkânsızdı.

İlkim onun dudaklarını ezen dudakların baskısına bayılmış olsa da nefes ihtiyacıyla kendini ondan zorlukla kopardı. Hızlı hızlı yükselip alçalan göğsü, adamın yakınlığı sayesinde onun göğsüne çarparak geri dönüyordu.

"Sikeyim," diye mırıldanan adam da nefes nefeseydi. Kendini zorlukla kontrol altında tuttuğu belliydi. Parmakları kadının boynuna kaydı, ardından geceliğine doğru inen eli belinin kıvrımında oyalandı. "Teninin her bir köşesi," diye konuştu yoğun bir sesle. Sesi tutku ve arzudan boğuklaşmıştı. "Bana özel, benim için yaratılmış sanki."

İlkim titredi. "Feza..."

İlkim tek kelime daha edemeden, Emir uzandı ve tek hamlede kalçalarını saran eşofmandan kurtuldu. Parmakları geceliğinin altına doğru kayarak kalçasına uzandı ve orada çıldırtıcı bir arzuyla dolandı. "Beni çıldırtıyorsun, İlkim," diye mırıldandı ve burnunu kadının saçlarına gömdü. Derin nefesler aldı, kendini tutuyor gibiydi. Emir kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve ağzını da onunkinin üstüne kapattı. Daha dilleri birbirine dokunur dokunmaz, genç kadın inledi. Bacaklarını adamın sıkı kalçasına dolayıp onu daha da kendine çekti ve zonklayan kadınlığına doğru bastırdı. Emir yüzlerce kez yaptığı ve bir ömür boyu da yapacağı gibi, onun ağzını keşfe çıkarken, sert ve talepkâr parmakları da ellerinin altında uzanan yumuşacık teni keşfediyordu.

Emir Feza onun geceliğinin altında bir şey olmadığını hatırlayınca, sertçe nefeslenerek pantolonuna baskı yapan sıcak katlara uzanma arzusuyla doldu. Kadını serbest bırakırken parmakları da kalçasını ve göğüslerini zar zor örten geceliğin eteklerini buldu. Onu çıkarmak için acele etse de İlkim'in yumuşak öpücükleri başını döndürüyordu. Sanki tüm bildiklerini unutmuş gibiydi. Öpücükleri ancak nefes alma ihtiyacıyla kesilince durdu.

İlkim'in dolgun göğüsleri körük gibi inip kalkarken, küçük bedeni adamın kolları arasında kaybolmuştu. Adamın ıslak, soğuk dudakları dudaklarından çenesine, yakıcı izlerle boynuna ve gerdanına kayarken genç kadın nefes nefeseydi. Yara izlerinin üzerinde tatlı bir işkence gibi hissettiği baskı onu kıvrandırıyordu. Bacaklarını sarıp çıplak

Ninova

topuklarını bastırdığı kalçaları kasılıyor, hemen kadınlığının üzerinde bambaşka bir arzu daha can buluyordu. Bir de kendisine yaslanan sert ve sıkı kabarıklık vardı.

Emir Feza kadının göğüs boşluğuna inerken bedeni büküldü ve kamburlaştı. İlkim'in görüş açısındaki kaslarla bezeli, bronz sırtı kadının aklını yitirmesine sebep olacaktı. Parmaklarını kadının kalçalarına bastırıp dudaklarını ve dilini onun teninden, aynı saçları gibi yasemin çiçeği kokan boynunda gezdirirken, Emir başını kaldırıp ona bakmak gibi bir hata yaptı. Kadının soluk renkli dudakları şimdi capcanlı bir kırmızıydı, daha çekiciydi, daha şişti ve her nasılsa çok daha öpülesiydi. Aslına bakarsanız... *Emir Feza'nın onu öpmek istemediği bir an var mıydı ki?*

Kendini yeniden onun hiç ayrılmak istemediği dudaklarına kapanmış halde bulduğunda, altdudağını sertçe emdi. Aynını üstdudağına da yaptıktan sonra dişlerini ve dilini hakimiyeti altına aldı. Acımasızca saldırıyordu. Aynı anda parmakları da onun bedeninde aşağılara kayıyor, iki güçlü parmak kadınlığının üstüne tatlı ama işkence dolu bir baskı yapıyordu. Yalnızca yukarı aşağı kaydı Emir. Biraz daha aşağıya inerse o da kendini tutamayacağını biliyordu. İlkim yeniden titredi ve boğuk bir inlemeyi, Emiz Feza'nın ağzına doğru bıraktı. Adam inlemesini yutup ondan ayrılırken, parmakları yeniden yukarılara yükseldi ve hızlıca, tek bir hamleyle kadının üzerindeki geceliği çıkarıp bir köşeye fırlattı.

Kadın karşısında çırılçıplak kaldığı ilk an nefesi kesilir gibi oldu ve hemen ardından boğuk bir inleme bıraktı. Nasıl olurdu da her seferinde aynı aşkı, aynı tutkuyu ve yoğunluğu hissedebilirdi? Kadının dolgun göğüsleri baskıdan kurtulduğunu anlayarak kendini bırakmış ve hafifçe iki yana sallanınca, Emir onları hipnotize olmuş gibi izledi. İlkim'in dolgun göğüsleri ve sanki arzusundan dayanamıyormuş gibi dikleşmiş meme uçları, pespembe küçük çiçekler gibi açılmıştı. Pembe tomurcuklar Emir'in güçlü nefesi vurdukça büzüşerek, adamın nefesini boğazına diziyordu. Bu görüntü, direkt olarak bedenine bir elektrik akımı yollamıştı. *Bu kadın... sahiden de onu öldürecekti.*

"Öylece durup izleyecek misin?" diye sordu kadın kıkırdayarak. Arzulu sesi pürüzlüydü ve ihtiyaçla zonklayan bedenine rağmen cilve yapmayı seçiyordu. "Bence seni özlemişlerdir."

Ninova

"Ah," dedi Emir boğulur gibi. "Benim kadar özlemiş olamazlar." Ardından sırıttı ve kızarmış yanakları, berelenmiş dudaklarıyla, gözlerinde taşıdığı katıksız bir arzu selinin içinden onu seyreden İlkim'e bakarak sağ göğüs ucunu ağzına aldı. İlkim kesik bir solukla gözlerini kapatıp aniden hissettiği hazla, kendini bir yay gibi gerip adamın ağzına doğru itince, bütün kayışlar koptu. Emir sevgilisine seve seve boyun eğdi ve ağzının içinde kaybolan göğüs ucunu ihtiyaçla emdi. Katıksız, saf ve acımasız bir arzuydu. Ağzına çekti, dişleriyle kıstırdı, yaladı, öptü ve dudaklarıyla dişlerinin arasında sıkıştırdı. Bir göğüs ucuna verilebilecek bütün ilgiyi verirken, aynı anda diğerini de avucunun altında vicdansızca eziyordu. Onu da sıkıştırıp parmaklarının altındaki yumuşak, dolgun eti yoğuruyordu.

"Feza..." diyebildi zorlukla. Adamın sert kollarına bastırdığı sivri tırnaklarıyla inlemelerinin dozunu asla tutturamıyordu. Kesik nefeslerinin arasından, bir kez daha çaresizce adama seslendi.

"Biliyorum bebeğim, biraz daha dayan."

Emir onun uçlarda olduğunu hissediyordu fakat her bir zerresinin tadına bakmadan da hiçbir yere kaçmasına izin vermeyecekti. İlkim bunu anlamış gibi kesik bir soluk daha aldı. "Sana ihtiyacım var. Lütfen," dedi inler gibi. Bedeni adama doğru yükselirken, karnının hemen aşağısında biriken yoğunluk da giderek artıyordu. Emir'in parmakları teninde kadını çıldırtacak bir arzuyla geziniyordu.

Kadının karnının üstüne ufak bir öpücük bıraktıktan sonra boğuk bir gülüşle onun isteğini yerine getirmek adına geri çekildi. Uzanıp üzerinde kalan son parçadan da kurtulurken kadının onu izliyor olduğunu bilmek giderek sabırsızlanan vücudunu da geriyordu. Adam dudaklarındaki küçük, çekici gülümsemeyle eğilerek sıcak soluğunu kadının dudaklarından alarak kulağına taşıdı. Kulak memesini dişledikten sonra dudaklarını kadının dudaklarına hizaladı. Onu öpmek için yükselen kadına izin vermedi ve dudaklarına doğru gülümseyerek, "Yatak başlığına tutun," diye emretti tok bir sesle.

Kendini onun duvarlarına çarpmadan önceki son dakikalarındaydı ve tüm bedeni kusursuz bir acıyla zonkluyordu. İlkim onun emrine uyup yatak başlığına tutunduğunda sık soluklarıyla alçalıp yükselen göğsü, şişip berelenmiş dudakları ve dağılan saçlarıyla kusursuz görünüyordu.

Ninova

Emir güçlü bir itişle kendini sertçe İlkim'in duvarlarına çarptığında, kadının güçlü bir çığlık atacağını bildiğinden, dudaklarını onunkilere mühürledi. Ardından kendini onun içinden hafifçe geri çekerek, hareket etmeye başladı. İlkim'in tırnakları adamın omzuna ve sırtına kendi izlerini kazırken, Emir de elini onun başının üstüne koymuştu. Bir diğeriyle de dolgun, her seferinde kendine çarpan göğse tutunmuştu. İlkim, teninin her bir zerresiyle adama sarılmıştı. Bu kadar muazzam bir hissi tatmak, üstelik sarhoş edici tadında kaybolmak cennet mi yoksa cehennem mi, Emir bilmiyordu. Dudaklarından çekilip alnını onun omzuna yaslarken, bakışları birleştikleri o kusursuz hissi tattıran yere doğru düştü. Bedenlerinin her hareketi sarhoş ediciydi.

"Feza," diye inledi İlkim bir nefes arasında. Emir alması gereken sinyali almış gibi, daha sert hareketlerle, kendini İlkim'in en derinlerine çarpmaya başladı. Dişlerini onun ipek tenine, boynuna geçirirken kadının sesleri yükseldi. Dopdolu, sımsıkı ve kusursuz zevkli bir acıyla sarsılıyordu. Azıcık bir şikâyeti yoktu fakat bedeni, bütün bunların üzerine çöreklenmesiyle, her an patlayacak gibi hissediyordu. Daha derine çarptı ve diliyle de kadının ağzını esir aldı.

Üzerinde hareket eden kocaman beden, topuklarını bastırdığı sıkı ve kasılıp duran kalçalar, ağzını ve vücudunun her bir yerini talan etmekten şikâyet etmeyen dudaklar.

Tam şu an ölse, kusursuz hisleri de İlkim'le birlikte gelirdi.

Emir'in güçlü kollarında, ona hissettiklerinin ağırlığıyla patlamasını sağlayan hareket, onun da içinde kasılması oldu. İlkim, çaresizce ve şiddetle kendini zirveden aşağıya bırakırken, Emir de onun erkekliğini kasan duvarlarını daha güçlü hissettiği an kendisini bir kez daha itip bıraktı. İkisi de aynı anda boşaldığında, Emir kendini çekti ve nefes nefese ondan biraz uzaklaşmaya çalıştı.

İlkim nefes nefese olmasına rağmen kıkırdayınca, Emir'de kusursuz bir gülüşle kendini onun yanına bıraktı. "Cezayı beğendin sanırım?"

"Hıhı," dedi İlkim yorgunca, "Daha çok yaramazlık yapmam gerektiğini düşünüyorum," dedi nefeslerini toparlamaya çalışarak ancak bedenini çevirecek gücü dahi yoktu. Bu yüzden Emir Feza'nın banyosundan sıcak havlu getirip kendini temizlemesine ve uyluklarına öpücükler kondurmasına izin verdi. Genç kadın mayışarak adamın kollarında uzanırken ve Emir sayısız öpücüğü İlkim'in tenine kondururken,

Ninova

onun sıvılaşan bedenini de kendine çekti. İlkim'i tükettiğinin farkındaydı.

"Seçil beni hiç bilmediğim bir numaradan aradığında ve o numaranın ardında, onun sesini duyduğumda aklım çıktı. Sana bir şey oldu sandım, İlkim..."

Emir alnını onun omzuna bastırırken kadını da iyice kucağına çekmişti. Bacakları adamın bacaklarının arasında dururken ellerini de titrekçe onun göğsüne yerleştirmişti. Adam alnını onun omzundan çekmeden, teninden aşağıya, göğüslerine doğru bir soluk bıraktı. Ellerini karnına sarmış ve parmaklarını da kadının yumuşak tenine gömmüştü.

"Aklımı kaybettiğimi sandım, İlkim. Zaten neredeyse tamamını senin yanında bıraktığım aklımın, bende kalanını da yitirdiğimi sandım. Senden kilometrelerce uzaktaydım. Senden kilometrelerce uzaktaydım ve sen, Marmaris'ten gelen bir telefondan duyduğum birkaç cümleye bakılırsa, kesinlikle iyi değildin. İyi olmadığın bir yerdeydin... Kendimi kaybettim. Ayşin'i nasıl aldığımı, onu alıp buraya nasıl geldiğimi ben bile bilmiyorum."

İlkim başını üzüntüyle eğdiğinde, hissettiği utançla baş edemiyordu. Kulaklarına kadar kızardığına emindi fakat Emir Feza sert nefeslerle soluklanırken durmayı henüz düşünmüyordu.

"Sana bir şey oldu diye ödüm koptu. Kendimi bundan daha güçsüz hissettiğim bir an varsa, o da sanırım hastalığını ilk kez konuştuğumuz zamandı... İlkim, ya sana bir şey olsaydı? Ya seni yeniden kaybetseydim ben... ya sen..."

İlkim dudaklarını aralamak istese de Emir'in karnına sıkılaşan elleri buna izin vermedi. Kadın bedeninin titrediğini hissederken, üşüyenin aslında teni değil kalbi olduğunu fark etti. Bu ayazı kesebilecek, onu ısıtacak tek şey tenindeki ellerdi.

"Ya o adam senden çevik olsaydı da seni incitecek bir şey yapsaydı? Bir seni nasıl bıraktığıma, bir de nasıl bulduğuma bak..."

"Özür dilerim," diye mırıldandı genç kadın kısık sesiyle. Yatakta döndü ve bedenini kollarının arasında çevirerek gözlerinin birbirine tutunmasına izin verdi. "Özür dilerim Emir, ben... ben de çok utanıyorum... Düştüğüm bu durumdan, kendimden o kadar utanıyorum ki kimsenin yüzüne bakamıyorum. Ne senin, ne de bir başkasının...

Ninova

Müvekkillerimin yüzüne nasıl bakacağım?" Sözlerinin ardından dudaklarını birbirine bastırdığında Emir kaşlarını derince çatarak ona baktı. O anda kadının her şeyi yanlış anladığının farkına vardı Emir Feza. Ne yani, adamın ona bu yüzden mi kızdığını düşünüyordu? Kendisinden utandığına falan mı inanıyordu?

"Biliyorum," diye devam etti kadın. "Yaptığımın affedilecek bir yanı yok, ben de hiçbir şeyi isteyerek yapmadım... Kendimi ve kızları koruma-"

"Bir saniye, bir saniye." Emir çatık kaşlarıyla ona bakınca, gözleri yarıda kesişerek birbirine kavuştu. İlkim sonunda sıcak kahvelerin kendisine baktığını görünce rahatlamaktan nefesi kesilecek sandı.

"Ben, utandığım için mi kızdım sandın? Senden..." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. *"Senden utandığımı mı düşündün?"*

"Gözlerime bile bakmadın Emir sen benim, o soğuk parmaklıkların arasında azıcık bile üşümedim ama senin gözlerinle kesişemediğim her an soğuktan titredim. Bakmadın hiç suratıma. Gülmedin bana hiç. Ayrı odalarda banyo yaptık biz, sen... ben soyunurken bile yanımda kalmadın..."

"Ne yani, bütün bunları senden utandığım için mi yaptığımı düşündün?" Emir gerçekten sinirlenmiş gibiydi bu kez. İlkim yüzünü eğdiğinde Emir Feza buna izin vermedi. Sıcak parmaklarını onun çenesine sarıp bakışları buluşsun diye kaldırdı. Parmaklarıyla uzandı ve önce yüzündeki, ardından da gözlerinden süzülen yaşları kuruladı.

"Gözlerine bakamadım çünkü bana ihtiyacın olduğu bir anda, senden uzakta olduğum için kendime kızgındım," dedi kısık bir sesle. Üstelik sadece kardeşini almaya gitmişti. İlkim bunun için de kendini suçlu hissetti çünkü adam onun yüzünden kendine kızıyordu.

"Seni yeniden kaybedeceğimi sandım İlkim, yetişemeyeceğimi düşündüm. Bana ihtiyacın vardı ve ben yoktum." Adamın onun için bu şekilde endişelenmesi, İlkim'in anlamakta zorlandığı bir şey değildi. Sağlığıyla sınanan bir insanın kötü bir duruma düştüğünü duyduğunuz ilk an, onun için korkuya kapıldığınız ilk nokta, elbette yine sağlığı olurdu.

Emir uzanıp sağ yanağına bir öpücük kondurduğunda, kadının buz kesen tüm çekingenliği, üzüntüsü ve kırgınlıkları yavaşça çözülüverdi. "Ayrı odalarda banyo yaptık çünkü sana ve kendime biraz zaman

Ninova

vermek istedim. Konuşmak için aklımı toparlamam ve soğuk bir duş almam gerekiyordu." Uzandı ve kadının boynuna içli bir öpücük bıraktı.

"Soyunurken seni beklemedim ama bu gece üstünden çıkaracaklarımı kendim seçtim. Bunu atlıyorsun."

İlkim'in teni ısınınca ve yanakları hafifçe pembeleştiğinde, Emir sonunda küçücük de olsa gülümsedi ve uzanıp bu kez onu dudaklarından nazikçe öptü.

"Sana kızgınım çünkü kendini incitebilirdin, seni saatlerce kollarımda saklamak ve nutuk çekmek arasında gidip geldiğim konusunda çok ciddiyim."

İlkim uzanıp elini onun yüzüne sarınca, adamın kızarmış gözleri onun canını yaktı. Saatlerce ağlamış gibi görünüyordu ve genç kadın, buna kendisinin sebep olduğunu biliyordu. Başını onun boynuna saklarken parmakları da sessizce göğsünde dolandı. "Benim yüzümden mi ağladın sen bu kadar... Gözlerine bak, kıpkırmızı olmuşlar."

Emir başını iki yana salladı. "Annemle konuştum. Benden rica etmiştin. Seni ezip geçmek istemedim. Onu görmeye gittim."

"Öyle mi?" dedi İlkim sonunda küçük tebessümüyle. Parmaklarını onun kolunda sürüklüyor, tenini okşuyordu. "Nasıl geçti?"

Emir onun parmaklarını kavrayıp kendine çektiğinde bedenini de kavrayıp kadını kollarının arasında sıkıştırdı. Burnuyla onun burnunu dürterken nefesini de dudaklarına üfledi. "Bu gece hiçbir şeyi konuşmayacağız," dedi keskin bir sesle.

"Bu gece birbirimizle ilgilenmekten başka hiçbir şey yapmayacağız."

İlkim kıkırdayarak kollarını onun boynuna sarınca dudaklarını adamın boynuna bastırmakta gecikmedi. "Sanırım dilemem gereken bazı özürler var. Bunun için çabalayabilirim."

Emir onun küçük, kırmızı burnunu öptükten sonra narin bedeninin üzerine eğilirken, dudaklarında da arsız bir kıvrım belirmişti. "Özürleriniz var demek? Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Bedenini onun bedeni üzerine bırakırken ağırlığını kadına vermemeye de özen gösterdi. Dudaklarını onun tenine mühürlerken derin bir iç çekmişti. Parmakları kayarak çıplak bacak arasına ulaştı. Tenine kapadığı büyük ve güçlü avucu orayı okşadıktan sonra arzuyla sıkınca İlkim kısık bir sesle inledi.

"Senden uzak kalmaya dayanamıyorum," diye tısladı Emir. "Bir an bile, İlkim. Göz açıp kapadığımız bir an bile... Yeniden... Sensizliğe yeniden alışmak zorunda kalmak istemiyorum," dedi derince soluyarak. O şehvet anında, bu korkunun dile getirilişi bile aralarındaki yoğun havayı incitemedi. Yüzünü kadının tenine gömerken dudakları da arsız bir dansın ritmine uyuyordu. Çıplak teninde ustalıkla gezindi.

İlkim'in soğuk parmakları adamın karnının üzerine, sert kaslarına çarptığında, Emir boğuk bir sesle inledi. Ürpermiş ve fazlasıyla tahrik olmuştu. Dudaklarını bastırdığı tenin üstüne dişlerini geçirdi hafifçe. İkisi de ikinci bir tura fazlasıyla hazırdı.

"Öyle bir şey yapmana gerek kalmayacak," dedi kadın soluk soluğa. Parmaklarının altındaki sert kasları okşarken, adamın dokunuşlarının da bacaklarının üst kısımlarına kayarak derinlere sızdığını hissetti. "Seni yeniden bırakmaya hiç niyetim yok," diye bitirdi cümlesini. Parmakları da adamın saçlarını kavramıştı ve bütün dokunuşlarının ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Emir uzanıp onu omuzlarından öperken, sadece tenine bakarak bile aklını kaybedebileceğini hissetti. Genç kadın derince nefeslenirken, Emir başını eğecek ve onun her bir zerresiyle *özel olarak* ilgilenecekti.

Birbirlerinin teninde yeniden can buldukları sırada, bütün korkular saniyeler içinde hiç oldu. Bütün kırgınlıklar bir yenilgiye dönüşerek dudakları ve bedenlerinin arasında yavaşça kayboldu. Emir İlkim'i, İlkim'se Emir'i tüm ruhuyla sarıp sarmalarken, birbirilerini ne kadar incitirlerse incitsinler fark etmeyecekti. Gözleri birbirilerine değdiği ilk an, kor alevlere dönüşmüş yangının yeniden canlanacağını ikisi de biliyordu. Yangın başladı, ortalarına düştü ve kalplerine sarılarak onları yaktı. Bir karmaşa baş gösterdi ve bu ikisini de yakıp yıktı. Fakat biliyorlardı ki en kırıldıkları yerden yine birbirlerini onlar toparlardı. Öyle de olacaktı.

Bugün ve yarın.

Bugün ve daima.

Bugün ve sonsuzluğa.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

DOKUZUNCU BÖLÜM

♫ *Adele, Set Fire to the Rain*

Emir Feza Dağlı'dan

Aşk, bir insana iyi gelebilecek şeylerin en başında gelir.

Sevmek, sevilmek, bütün bunları hissetmek ve özümsemek. Hepsi bir araya geldiğinde, kusursuz ve etkili bir birleşime dönüşür. Birine âşık olduğunu anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktur. Aşk denilen şey de tam olarak budur zaten. Düşüncelerle değil, duygular ve hislerle ilgilidir.

İlkim'i daha ilk gördüğümde, onun hayatımda bir kasırga etkisi yaratacağını anlamıştım. Ona izin vereceğimi ve bunu yapması için her şeyi önüne sereceğimi anlamıştım. Bir idam mahkûmunun ölüme razı oluşu kadar büyük bir boyun eğişti bu. Onun elinden ölümün bile kabullenilir bir yanı vardı.

Üstelik o gece, *onu gördüğüm ilk gece* bunun gerçek bir kanıtıydı...

İlkim o akşam mor, yuvarlak yakası olan bir kazak giyiyordu. İnce bacaklarını dar, siyah bir kot etek sarıyordu, bileklerinde ise neredeyse dizlerine uzanan siyah topuklu botlar vardı. Uzun, kestane rengi saçları vahşice omuzlarına dökülüyordu ve yüzündeki belli belirsiz makyaja rağmen çilleri daha ilk bakışta belli oluyordu. Suratında küçük ama kendinden emin bir gülümseme vardı. Duruşu dik, içerinin uğultusundan az biraz duyabildiğim sesinde hoş bir tını vardı. Seneler geçmesine rağmen ona dair ilk görüntü aklımdan bir an olsun çıkmamıştı.

Daha ilk gördüğüm an, ondan etkilenmiştim.

İlk andan itibaren, onunla tanışmak istediğimi biliyordum.

Bütün hayatım okul ve stajı ayarlama derdimin yoğunluğu arasında kaybolmaya mahkûm olmuşken, o gece o partide olmam kesinlikle

kaderdi. Bana, İlkim'i bulmam gerektiğini gösteren şeydi ve başka bir açıklaması yoktu.

Batuhan onu içeri almıştı. Senelerdir üçüncü sınıfta olan ve tanışmalarının sebebinin de aynı sınıfta olmaları olduğuna inandığım, fakültenin en ayarsız adamı... *Onun yanında ne işi vardı ki?*

Dibimde duran ve dinlemeye çalışsam da bir türlü sohbetine kendimi dahil edemediğim Müge'nin sesiyle ona dönmüştüm fakat aklım da gözlerim de nasıl olduysa onda takılı kalmıştı. Dediğim gibi, ilk andan beri aklımın bir köşesini kendi hakimiyeti altına almayı başarmıştı.

Müge'nin sesi beni kendime getirene kadar gittiği yöne bakmayı sürdürdüğümü sonrasında fark etmiştim. "Emir, sen beni dinliyor musun?"

Başımı hızla ona çevirdiğim anda, çatılı kaşlarıyla beni izleyen sınıf arkadaşımı görmüştüm. Mahcup bir gülümsemeyle ona baktığımda çatılı kaşları yüzünden alnındaki göçük büyümüştü. "Kusura bakma Müge ya, uğultu çok olunca dikkatim dağıldı biraz. Sen, şey... Lamia Hoca finalde canımıza okuyacakmış diyordun sanki en son?"

"Evet, diğer şubeden bir kızla konuştum yemekhanede. O bahsetti staj konuştuğumuzu duyunca, ikinci tekrar alıyormuş bu seneyi. Son sınavlarda büyük kazık atıyormuş Lamia. Onu anlatıyordu."

Omuz silkmiştim. "Vallahi çalışırsak kazık falan atamaz Müge, nasıl olsa sen çalışarak alıyorsun notunu, o sana vermiyor. Merak etme sen de. Hallederiz," diye mırıldanmıştım gülümseyerek. Göz kırptığımda bana kıstığı gözleriyle bakmıştı. Sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyor ama başaramıyor gibiydi. Ona bunun fırsatını vermek istememiştim. "Neyse ben bir bizim çocuklara bakayım, gelirim yanına yine..."

"Tamam canım, ben de zaten Alya'yı bulacağım. Yarın derste görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldanıp onu yanağından öptükten sonra elimdeki bira şişesini bir kenara bırakmıştım. Büyük evin içinde kaybolan Batuhan'ı ve *onu* aramaya başlarken gözlerim hızla etrafı taramıştı. Bahçeye açılan mutfağa döndüğümde, küçük bir topluluğu orada bulmuştum. O da oradaydı, Batuhan, onun yakın arkadaşlarından Berkay ve diğer yanlarındaki Berk'le birlikte, iki kız daha küçük ada tezgâhın etrafında duruyorlardı. Tam onlara doğru bir adım atmıştım

ki, kızlardan biri onu alıp bir şeyler konuşarak bahçeye çıkarmıştı. Onu takip ediyor gibi olmamak adına, mutfaktaki gruba katılmıştım önce.

"Ne habersiniz?"

"Oo, kardeşim sen uğrar mıydın buralara? Hayrolsun..."

Gülmüştüm. *Bu yüzden siz üçüncü sınıfta senelerdir debeleniyorsunuz, bense çoktan staj yerimi ayarladım* dememek için kendimi çok zor tutmuştum. Berk omzuma pat pat vurunca, aynını ben de ona yapmıştım.

"Vallahi okulu bitirmeden öyle bir iki gelip görüneyim dedim dostum, hiçbir partiye gitmeden de mezun olunmaz diye düşündüm..."

Şeytan dürtmüştü. Derslerim erken bitince değişiklik olsun diye gelesim tutmuştu. İlkim'le karşılaşacağımı bilmeden, onu hayatımın başrolü yapacağımı aklımın köşesinden bile geçirmeden; tüm dünyamı değiştirecek kadını tanımaya gelmiştim.

Onun için gelmiştim çünkü o benim kaderime yazılmıştı.

Benim için olandı. Banaydı.

Bir süre bana aptalca gelen o muhabbeti, sırf buraya geri döner diye dinlediğimi, daha doğrusu dinlemiş gibi yaptığımı hatırlıyordum fakat o güne dair -her şey çok net olsa da- o saçma sapan konuşmalar beynimden kusursuz bir hızla silinmişti. Bunun için üzüldüğümü söyleyemezdim.

Fakat gelmemişti. Aksi gibi, onu dışarıya götüren ve adının Aysu olduğunu öğrendiğim kız geri dönmüş, Berk'e yanaşmıştı. Biraz daha onların yanında durup hava alma bahanesiyle, büyük ölçüde de onu bulma ümidiyle, ceketimi kaptığım gibi bahçeye çıkmıştım. Ekim ayının sonlarındaydık ve hava soğuk olmasına rağmen dondurucu değildi. Gün içinde yağan yağmur, aşırı soğuğu büyük ölçüde kırdığı için dışarıda durulabilirdi ama ilk gördüğüm andan hatırladığım kadarıyla üzerindekiler de fazlasıyla inceydi.

Gözlerim rengini hiç unutmadığım ve gözümün önünde bugün bile anımsadığım mor kazağı ararken bahçenin sessiz, sakin, insansız bir köşesinde, kollarını birbirine bağlamış bir silüet görmeyi başarmıştım. Elbette aradığım kişi olduğunu biliyordum. Yine de aylar sonra aynı evde yaşamaya başlayacağım kadını ürkütmemek ve onun tarafından yanlış anlaşılmamak adına temkinli adımlarla yanına yaklaşmıştım. Yakınına girdiğimde, koyu pembe dudaklarının arasından sızan

Ninova

soğuk hava bulutunu görebilmek mümkündü. Ben de bundan cesaret alarak yanına biraz daha yanaşmayı kendime hak görmüştüm. Beni fark eder etmez yüzüme çevrilen bakışlarını ve çehresini, bugün bile anbean hatırlıyordum.

Solgun tenini renklendiren hafif kızarmış yanaklarını, yerdeki beyaz bahçe ışıklarıyla aydınlanan suratındaki kahvenin en güzel tonuna sahip olan kürelerini, çevresi muhtemelen soğuktan hafif ıslanmış göz kenarlarını, aynı şekilde ıslattığı koyu pembe dudaklarındaki hafif parlaklığı ve gölgesi tenine düşen kirpiklerinin her bir santimine bakarken, her geçen saniye daha da büyülendiğimi hatırlıyordum.

Ve o an bile, öyle iyi biliyordum ki bu kadın benim geleceğimde olacaktı.

Yuvarlak uçlu minicik burnu, küçük suratı ve yukarı kaldırdığında insana bariz biçimde meydan okuyan biçimli çenesi... Aynı zamanda, küçük burnunun etrafını süsleyen belli belirsiz ve yaptığı makyajla dahi kapanmamış kahverengi-turuncu çilleriyle saatlerce anlatabileceğim kadar güzeldi.

O gece de ondan sonraki geceler ve bugün bile onu saatlerce anlatabileceğimi biliyordum. Sevgilimin şiirlere, belki romanlara konu olabilecek narinliğini, güzelliğini anlatmak bir tek bana düşerdi. Onun tasvirini en iyi ben yapabilirdim çünkü teninin her bir noktasını adım gibi iyi bilirdim. Varlığının kıymetini sıkılmadan anlatabilir, ağzından dökülecek her kelimenin ardından hangisinin geleceğini, duruşundan bile çıkarılacak anlamları ben bilirdim. *İlkim, benim en tam ezberimdi.*

Ona iyice yanaşıp gülümsediğimde, suratıma küçük ama belli belirsiz bir gülümsemeyle bakmak için başını bana doğru kaldırışı bile hâlâ eksiksiz hatırımdaydı. Küçücük bir kadındı ama kalbimde koca bir hükmü vardı.

"Eğer bir sapık gibi seni takip ettiğimi düşünmeyeceksen... hava çok soğuk, belki de bu hâlde durmak yerine üzerine bir şeyler alman gerekebilir demeyi düşünüyorum."

Evet. Daha iletişime geçtiğimiz ilk andı ve ona tam olarak bunları söylemiştim. Ardından ellerimde tuttuğum ceketi omuzlarına yerleştirmek için ona doğru bir adım atmıştım.

Oysa beni şaşırtacak bir biçimde, ben bir daha böyle bir aptallığı nerede yapabileceğimi düşünürken, suratıma bakıp söylediklerime

Ninova

gülmüştü. Daha da doğrusu, kocaman açtığı şaşkın gözleriyle bana bakmış ve elini dudaklarının üstüne kapatıp kıkırdamıştı. Bana güldüğü ilk andı. Kalbim heyecanla kasılmıştı. "Sapık olduğunu düşünmedim," demişti güzel gülümsemesi suratındayken. Capcanlı, henüz açan tazecik bir çiçekten farksızdı. Karanlıkta bile parlıyordu, rengârenkti. "Öyle düşünmemi mi isterdin?"

Başımı iki yana sallarken, dudaklarında beliren tebessüm beni de gülümsetmişti. Beni sarıp sarmalayan hiçbir duyguyla önceden tanışıyor olmasam da onu kendi ceketimin içinde gördüğümde aklımın başımdan gittiğini hatırlıyorum. Öyle küçüktü ki, içi kürklü kahverengi deri ceketimin içinde resmen kaybolmuştu. *Ona sadece bakmak bile beni gülümsetirken nasıl olacaktı da akıl sağlığımı korumayı başaracaktım ki?*

Tatlı bir tebessüm eşliğinde küçük bir de, "Teşekkür ederim," koparmıştım dudaklarından üstelik. Hissettiğim sıcaklık kalbimden taşmış ve bütün sinir uçlarıma yavaş yavaş yayılmıştı. "Sen de mi hukuktansın?" diye sormuştu sonra bana.

Elbette ona yalnızca ufak birkaç bilgi vermiş ve bir o kadarını da ondan almıştım. Adının İlkim olduğunu, onun da benim gibi İstanbul dışından okumaya geldiğini öğrenmiştim. Sınıfını ve şubesini... Başlayacak sürecin ilk adımlarını atmam için bunlar yeterliydi. *Ne de olsa geri kalanını da zamanla alacaktım.* O gece ne kadar konuştuğumuzu, ne konuştuğumuzu hatırlamayı bugün bile beceremediğim fazlasıyla açıktı. Kendisinden başka hiçbir şeye, aynı bugün de olduğu gibi pek odaklanamadığım...

Ondan sonra karşısına sürekli bir düzenle çıkmaya karar vermiştim elbette. Önce kampüste gözüne görünmeye başlamıştım, pek konuşmasak da ara ara selamlaşmıştık. Sonrasında yemekhane sıralarında denk gelmiştik birbirimize, bazen okulun içinde bulunan kahve dükkanlarında. Böylece sevdiği, içtiği tüm kahveleri tek tek öğrenmiştim. Belirli aylarda klasik düzeninden şaşıp yenilikleri karşılamayı sevdiğini keşfetmiştim. Sonrasında birkaç kez kütüphanede yakalamıştım aklımı ekseriyetle meşgul eden kadını, geç saatlere kadar kendini yorduğunu gördükçe kahve ve sandviç hazırlayıp onun için ilk senelerde hiç çıkmadığım ancak şimdi vakitsizlikten uğrayamadığım kütüphaneye gelip gitmeye başlamıştım. Fark etmiştim ki o da zamanla tüm bunları

Ninova

aynı ben gibi alışkanlık haline getirmişti. Pek konuşmasak da birbirimizin varlığını tanımaya, özümsemeye başlamıştık.

Bana, İlkim'in sana olan hislerini ne zaman fark ettin diye soracak olsalar, somut olarak tanık olduğum bir anıyı, onlara en net kanıt olarak bugün bile gururla gösterebilirdim.

Yine ona gitmek için kahve dükkanına uğradığım bir sabah -bu sayede son bir haftadır kahveleri birlikte içiyorduk- sanırsam yanına gitmek için biraz geç kalmıştım. Birkaç dakika içinde sevgilim olacak kadının kampüsün belirsiz bir köşesinde -çünkü o da anlamıştı ki nereye gittiği fark etmeksizin onu bir şekilde buluyordum- elinde anayasa hukuku kitaplarını tutarken yanındaki arkadaşına biraz daha bekleyeceğini işaret ettiğini fark etmiştim. Bana söylediği için, erken dersi olduğundan zaten haberdardım fakat beni beklediğini görmek, kalbime göğüskafesimin içinde yirmi takla attırmayı başarmıştı. Yüzüme heyecan dolu bir gülümseme otururken ona attığım adımların ne kadar uzun olduğunu ve ilk kez bir yolun hiç bitmediğini hissetmiştim. Ona giden bu yol, hayatımda yürüdüğüm en güzel ama en uzun yoldu sanki.

Çünkü beni bekliyordu.

Hayatındaki varlığıma alışmaya başlamıştı ve yokluğum, onun için bir eksikliğe dönüşmüştü. Endişeyle sağı solu tarayan bakışlarına, bana bir şey mi oldu da etrafta görünmüyorum diye korkuyla parıldayan kahvelerine, yalnızca tam karşısında durduğum an rahat bir ifade oturduğunu görebilmiştim. Rahatlamıştı çünkü iyiydim. *Rahatlamıştı, çünkü yine ona gelmiştim.*

Yüzüne, görmekten bir saniye olsun sıkılmadığım ve asla da sıkılmayacağım bir gülümseme yerleşirken, bana titreyen, hafif nemli kirpiklerinin altından bakmıştı. Dağınık saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzündeki makyajın tenini belli belirsiz kapattığını fark etmiştim. Üzerinde uzun, dizlerine uzanan siyah kaşe bir manto, içindeyse önü açık mantodan görebildiğim kadarıyla beyaz boğazlı kazakla, deri şort etek vardı. Topuklu kısa, çizmeleri de ayağındaydı ve bu sayede boyuma biraz daha yakındı.

Siyah ve beyazın enfes bir karışımıydı ve ona karışmak, onun için gerekirse gri olmak istiyordum.

Ninova

"Beni mi özledin sen yoksa?" diye sormuştum muzipçe kahvesini ona uzatırken. Bardağı parmaklarımdan alırken parmakları benimkilere değince bile heyecanlandığımı bugün bile anımsadığım düşünülürse, dizlerimin bağının çözülmemesinin bir mucize olduğunu biliyordum.

Bakışları elimize düşmüşken titrek bir soluk verdiğini ve o kırılgan ifadenin saniyelerden uzun sürmediğini hatırlıyordum. Kahve kürelerinin benimkilerle buluşmasını sağladıktan sonra yüzüne küçük bir tebessüm yerleştirdiğini ve bana bakarken bunca zamanın ardından aklımı kaybedeceğimi sandığım o soruyu sorduğunu...

"Sen... hoşlanıyor musun yoksa benden?"

Son birkaç ayın gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçtiğini anımsarken, bakışlarımda nasıl bir ifade vardıysa hızla büyük bir kahkaha attığını dün gibi hatırlıyordum.

"Ay tamam, küçük bir şaka yapayım demiştim ama felç indi resmen suratına... Tamam, özür dilerim. Özür dilerim, şaka yapmıştım, Emir Feza."

Sesli bir nefes verdikten sonra, başımı sallamış ve birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp yüzüne bakmıştım. Oysa, yüzündeki inanılmaz tatlı ve her baktığımda ona neden âşık olduğumu tekrar tekrar hatırlamamı sağlayan bir gülümsemeyle bana bakmış, kendinden fazlasıyla emin bir adım atmıştı.

"Ben de senden..." demişti kısık bir ses, oldukça keskin bir ifadeyle.

Parmaklarını omzuma yerleştirip yüzünü benimkine yaklaştırmış ve yanağıma, kirli sakalımın çevrelediği yanağıma, küçük bir öpücük bırakmıştı. Buz gibi dudakları, kalbime sıcak lavlar akıtıyormuş gibi hissederken öylece kalmıştım. Ben bu anla büyülenmiş ve hareket edemezken o öylece durmamıştı. Bir adım geri çekilmiş ve ince, soğuktan üşümüş parmaklarını koluma sarmış; ardından bir adım daha yakınlaşarak kendini bana yaslamıştı. Koluma girmişti ve kirpiklerinin altından bana bakarken, "Biliyor musun, seni özlediğimi fark ettim. Gözlerim sabahtandır seni arıyor, bence aramızdaki her neyse, bu şeye bir şans vermeliyiz... Bize, bir şans vermeliyiz," demişti ve beni etkisi altında kusursuz bir dünyaya sürüklerken, onun için attığım adımları sonunda karşılamış ve ilişkimizin başlaması yönünde bir adımla

Ninova

değiştirmişti. Bunu bugün bile net bir biçimde hatırlamam ise akıl işi değildi ama hatırlıyordum.

Ona dair her şey zihnimin en özel, en kıymetli köşesinde derin bir yer edinmişti ve sanki, hiçbir şeyi unutmamaya dair yemin etmiştim.

Hikâyenin geri kalanını sizlerin de bildiğini tahmin ederek konuyu daha fazla uzatmıyorum.

Şimdiyse camın önünde durmuş, başımı arkaya çevirdiğim an onu görebileceğim kadar uzağındaydım ve ona her baktığımda, içimde o ilk günkü hislerin yeniden alevlendiğini hissettirecek kadar güçlü bir aşk büyüyordu.

Bakışlarımın etkisiyle mi, yoksa çıplak vücudunu örten çarşafın teninden kaydığını hissederek mi irkildi bilmiyordum ama hafifçe kımıldandığını hissettim. Uzanıp örtüyle üşüyen tenini kapatmak için bir adım atmıştım ki gözlerinin aralanarak açıldığını gördüm ve bakışlarım parlak kahvelerini buldu. Yüzüne saniyeler içinde beni gördüğü için büyüyen bir gülümseme konunca aynı şekilde gülümsedim. Günaydın demek için dudaklarımı aralamıştım ki elbette benden önce davrandı.

"Yatağa gel," dedi boğuk bir sesle. Kollarını yukarı atıp gerininceye, parmaklarımın içinde kusursuz bir yuvarlaklığa sebep olduğunu anımsadığım göğüslerindeki örtü aşağı kayar oldu. Tamamım göremesem de beni yatağa çekebilmek için yeterli frikiği vermişti. Gelmeyeceğim vardıysa da artık başka hiçbir şansım kalmamıştı.

"Ben de seni nasıl uyandırsam diye düşünüyordum," dedim kısık bir sesle. Suratımdaysa muzip bir gülümseme ve arsız bir ifade belirdiğini tahmin etmek pek zor olmasa gerekti.

"Gel buraya," diye mırıldandı kollarını iki yana açarak.

Siksinler günaydını, bundan daha iyi bir sabah mı vardı?

Sevgilimin dediğini yaparak ona doğru yürüdüm ve kollarının arasına girerek dudaklarına sokuldum. Parmaklarım teninde gezinirken, onun sıcak nefesi tenimde, güzel kahkahaları kulaklarımdaydı. *Bundan daha iyi bir an, bundan daha iyi bir yer daha yoktu.*

Varsa bile orada olmak istemezdim.

Burası, benim hayat bulduğum o yerdi.

Onun bulunduğu her yer, benim de ait olduğum yerdi.

Dünya'ydı, dünyamdı.

Ninova

ONUNCU BÖLÜM

♫ *Leonard Cohen, Dance Me to the End of Love*

Kaygıdan doğan endişe, telaş olarak adlandırılırmış. Peşinden gelen korku, stres ve heyecan koca bir patlamayı da beraberinde getirirmiş.

O gün gelmişti: *Düğün günü.*

Seçil biraz daha sağda solda koşuşturmayı sürdürürse gelinliğinde önlenemez hasarlar oluşacak, saçı ve makyajı bozulacaktı. Yani kısaca, aklındaki bütün felaket senaryoları muhtemelen bir bir gerçekleşecekti. Bir küçük düğün, koca bir meseleye dönüşüvermişti saniyeler içinde. *Kargaşa dolu bir meseleye...*

"Seçil biraz sakin mi olsan, ha güzelim?"

Genç kadın arkadaşının saçındaki duvağın sırtına dökülen ucunu düzeltirken, arkasında uzun elbisesiyle dikiliyordu. Seçil, üzerindeki balık model gelinliği kusursuzca taşıyordu. İnce askılarının omuz kısımlarındaki işlemeler, gelinliğin tamamında ve yere kadar uzanan eteğinde yer yer belli oluyordu. Kalp yakalı, ince askılı gelinlik kar beyazıydı ve dizlerinin biraz üstüne kadar balık modeliyle inerek genç kadının bedenini sarıyordu. Balık modelin bittiği yerde etek bollaşıyor ve tül kumaşlar yere değin uzanıyordu. İşlemeler, gelinliğin askılarının omuzlarına değen yerlerinde, kalp yakasında, karnına inen kumaşta ve balık eteğin uç kısımlarında yoğunluktaydı.

Seçil'in beyaz tenindeki hafif makyaj ona çok yakışmıştı. Kızıl saçlarına yapılmış dağınık topuz, üzerine yerleştirilmiş çiçek işlemeli taçla birlikte kusursuz görünüyordu. Dalgaların arasından sarkan kısa duvak, gelinlikteki işlemelerin birer kopyasını üzerinde taşıyordu. Ayaklarında ise parlak, beyaz topuklular vardı ve boyunu iyice uzatan

ayakkabılarıyla bambaşka bir güzelliğe sahipti; *aynı zamanda bununla birlikte yersiz bir telaş, yoğun bir stres ve bolca endişeye de.*

"İlkim, *catering** şirketiyle konuştun mu? Ay bir de masalara çiçekler yerleştirilmemişti geldiğimizde, acaba onu kontrol etme şansın oldu mu? Lisyantuslardan düzgün buketler yapmışlardır değil mi? Orkun'u da göremedim hiç, acaba damatlığında sorun var mıydı? Davetliler gelmeye başladı mı peki, sen bakabildin mi onlara?"

"Seçil!"

İlkim transa girmiş gibi telaş ve stresle konuşan arkadaşını susturmak için yüksek sesiyle konuşunca genç kadın öylece durdu. "Eğer soldan sağa ya da sağdan sola fark etmez... Telaş içinde bir adım daha atacak olursan, bu gece boyunca bu düğünde bulunacak bütün içkileri su gibi içerim!"

Seçil onun sözleriyle birlikte hemen ardındaki uzun pufa çöker gibi oturunca İlkim ellerini onu sakinleştirmek ister gibi eğdi. "Şimdi kocaman bir nefes alıyorsun ve göğsüne dolan bütün stresi aldığın nefesle geri bırakıyorsun..."

Seçil nefes alıp verdi fakat yüzünde aynı ifade vardı. Belirsizliğin korkusuyla gerginleşen ve endişeyi gözlerinde taşıdığı açıkça görülen ifade. "Bırakamıyorum," diye mırıldanınca İlkim uzun elbisesinin eteklerini kavrayıp arkadaşının yanına oturdu.

"Her şey yolunda... Buketler kusursuz görünüyor, hepsi hazır ve masalara yerleştirildiler. *Catering* şirketi mutfakta son hazırlıkları yapıyor. Orkun'la ilgili de bir sıkıntı yok, olursa Emir her şeyi halletmek için yanında olacak. Davetliler de yavaş yavaş geliyorlar. Şimdi bak bana..."

Uzanıp parmaklarını Seçil'in çenesine dokundurdu. Arkadaşının güzel çehresini kendine çevirirken bakışlarında da tatlı bir burukluk vardı.

"Her şey kusursuz olacak, tamam mı? Koray'ı hatırlıyorsun değil mi, kuzenimi? Kendisi şu an kız arkadaşı Sinem'le *catering* ekibinin başında. Annemle babam davetlileri karşılamak için baban ve Orkun'un ailesiyle kapıdalar. Emir damadın yanında, ben de gelinimleyim. Şu anda en ufak bir sorun dahi yok. Şimdi bir derin nefes daha alıyorsun

* Yemek servisi sağlayan şirketlere verilen isim.

Ninova

ve bütün gerginliğini dışarı bırakıyorsun. Ya sen evleniyorsun bugün! Eğlenmene bakacaksın, düğünü kontrol altında tutmaya çalışmayacaksın!"

İlkim onun eline uzanıp parmaklarına sarıldı ve kucağına çekti. Arkadaşına hem heyecan hem de sevgiyle bakarken bugün burada olabildiği için şükretti.

"Birazdan artık Seçil Alkan olmayacaksın ve dert ettiğin şey pastanın ikinci katının hangi meyveli olacağı mı gerçekten? Kızım, uyansana artık! Bir ikon yeryüzünü sessizce terk ediyor, bilmem şu an bunun farkında mısın?"

Seçil dudaklarını bükerek İlkim'e katılmadığını belli etti. Elini kaldırıp aralarında tuttu. "Yalnız orada duracaksınız, avukat hanım. Kimsenin bir yeri terk ettiği yok..." Durdu, dudaklarını birbirine bastırıp tatlılıkla, neşeli bir biçimde güldü.

"Ayrıca... pek sessiz terk ettiğimi de söyleyemeyiz, sonuçta soyadıma koca bir düğünle veda ediyorum..."

İlkim koca bir kahkaha attığında, Seçil de ona eşlik etmekte gecikmedi. Genç kadın sonunda arkadaşını güldürebilmesinin verdiği mutlulukla konuştu.

"Ha şöyle, biraz neşelen bakayım da kendimize gelelim. Ben diyorum ki ayaklarım yere basamayacak hâle gelene kadar oynayacağım, sen diyorsun ki *ben çiçekleri üç renk değil dört istemiştim.* Gevşe biraz. Her şey planladığımız gibi kusursuz gidiyor..."

Seçil başını salladı fakat cümlelerin sonunda bir şey dikkatini çekmiş gibiydi. Genç kadına baktı ve sessizce sordu.

"Çiçekler üç renk mi?"

"Seçil!"

Seçil yeniden kahkaha atınca İlkim onun şaka yaptığını anladı, gülerek yanağından öptü ve tekrar ayağa kalktı. Düğün ve nikâh saati giderek yaklaşırken odada bir süre daha oyalandılar. Seçil'in makyajını düzelttiler, biraz midesine yemek girsin diye İlkim ona zorla yemek yedirdi derken en sonunda, düğün organizatörü gelinin kapısını çaldı ve onu damada götürmek için almaya geldi.

İlkim arkadaşına son kez sıkıca sarıldığında, dudaklarındaki tebessüm yanaklarını acıtacak kadar sahiciydi. "Dünyanın en harika

Ninova

arkadaşı olman yetmezmiş gibi bir de şu fani gözlerimin görüp görebileceği en güzel gelin oldun. Şakasın, Seçil Alkan."

İlkim dolan gözlerini gizlemeye çalışsa da pek faydası yoktu. Seçil'in gözleri de dolar gibi olduğunda ikisi birbirine bakarak kocaman gülümsedi. "Her günün böyle kusursuz ve bir öncekinden güzel olsun, seni çok seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum, tatlı avukatım. Çok daha güzelleri senin olsun çünkü çok hak ediyorsun hepsini... Aşağıda görüşürüz, tamam mı?"

Seçil, İlkim'i sıkıca sardıktan sonra gözlerine son kez bakıp içinden aynı şeyleri geçirdi. O da kadının bugün burada olmasına binlerce kez şükrediyordu. Bugünü böyle güzel kılan, bir bakıma onun da varlığıydı.

İlkim, Seçil gittikten sonra bahçeye indi ve Emir'i aramak için etrafa bakındı. Geniş bahçeyi dolduran yuvarlak masalar, zarif kurdelelerle süslenmiş beyaz sandalyeler, parlak yemek takımları ve çiçeklerle; düğünün yapılacağı mekân fazlasıyla güzel olmuştu. Uzun tahta kolonlar aralara yerleştirilmişti ve onlara asılı, dekoratif ışıklar ortama hafif loş bir ışık sağlıyorlardı. Gün batmaya yakındı fakat hava henüz kararmamıştı. Işıklar yakılıyken burası gerçek bir peri masalından çıkmış gibi görünecekti.

Bakışları etrafta gezinirken, İlkim'in kahve küreleri sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi ileride masaların birinin yakınında duran Emir'i buldu. Ellerinde tuttuğu cam su şişesini kafasına dikerken bedeni geriye doğru gerilmişti ve kasları giydiklerinin içinde şişerek ona açık bir seyir zevki sunuyordu. Siyah kumaş pantolonunun üzerinde dümdüz ütüsüyle, kusursuz, kar beyazı bir gömlek vardı. Öyle bir gömlek ve pantolondu ki ikisi de bütün hatlarını keskin bir uyumla sarıyordu. Üzerine dikilmiş, ölçüleri özel olarak alınmış ve sanki Emir, bu pantolonla gömleğin içine özenle yerleştirilmiş gibiydi.

İlkim bir elini sandalyeye yaslayıp ona bakmayı sürdürürken, adamın etrafı kontrol eden bakışlarını görmek mümkündü. Yanına yaklaşan garsonlardan birini nazikçe durdurup ona ileride duran masalardan bir tanesini işaret etti ve bir şeyler anlatmaya başladığında çocuk onu dikkatle dinleyip başıyla onayladı. En sonunda anlatacaklarını bitirdiğinde, çocuğun omzuna samimiyetle vurdu ve gülümseyerek gidişini izledi. Genç kadın ona bakmayı sürdürürken Emir su şişesini yeniden

Ninova

dudaklarına götürdü ve olduğu yerde dönerken bakışları kadına çarptı. İlk birkaç saniye öylece baktığında, İlkim kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi.

Emir Feza, şişeyi dudaklarından indirip büyükçe yutkunduğunda, bakışları yukarıdan aşağıya kadının bedeninde gezindi. İlkim'in beyaz tenindeki yüz makyajı belli belirsiz olsa da kahvelerini ortaya çıkaran dumanlı göz makyajı, dudaklarını kışkırtıcı biçimde ortaya seren koyu kırmızı ruju ve siyah elbisesiyle kusursuz görünüyordu. Elbisesi yere kadar uzanıyor, önü düz olmasına rağmen arkasından gelen eteğin ön tarafa göre daha uzun olan kumaşı, adımlarını takip ediyordu. Kuyruklu elbisenin yakası, çapraz askılarla ensesinde kavuşuyordu. Ayak bileklerini saran ince bantlı, siyah topuklular da boyunu fazlasıyla uzatmıştı.

Elbise tenini sıkıca sarıyor ve hatlarını net bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Göğüslerinin arasında, elbisenin askılarının kesiştiği yerin hemen altından başlayan bir açıklık vardı. Bu dekolte, ameliyat izini de açıkta bırakıyordu fakat iz belli belirsiz görünüyordu. İlkim elbiseyi çok sevmişti, giymek istemişti ancak içinde bir yerlerde huzursuzdu. Kararından pek emin olamamıştı. Emir'se onu cesaretlendirmiş ve bu elbiseyi giymezse düğüne gelmeyeceğini söylemişti. *Kazanan o olmuştu.*

Üstelik elbisenin sırt kısmı komple açıktı. Ensesinde birbirine bağlanan ip askılar, sırtına doğru dökülüyordu ve oradan kalçasının birkaç parmak üstüne kadar tüm teni açıktaydı. Kusursuz bir açıklıktı. Emir'in İlkim'in tenine istediği an, istediği yakınlıkta olması demekti. Elbiseyi kesinlikle kadının sevebileceğinden daha çok sevmişti.

İlkim'in tüm karmaşıklığıyla açık bıraktığı vahşi dalgalarıyla, Emir için düğünün en güzel kızıydı. Sadece düğünün değil, dünyanın ve bütün evrenin belki de.

Emir'in yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştiğinde, ikisi de birbirine doğru birer adım attılar. Yolun ortasında buluştuklarında Emir onun elini kavradı ve etrafında bir tur döndürerek hafif bir ıslık çaldı. Ardından kadını tutup kendine çekti ve bir elini beline sararken dudaklarını da kulağının altından tenine bastırdı. "Bir de giymekten emin değilim diyordun, kendine öyle büyük haksızlık ediyorsun ki..." diye konuştu fısıltıyla.

Ninova

İlkim kıkırdadığında onun da eli adamın boynuna sıkıca sarıldı. "Sebebin o olmadığını biliyorsun," dedi tatlı bir sesle.

"Evet, zaten bu yüzden kızıyorum ya. Bunun saklanacak bir tarafı olmadığı için. Yaşadığın, yaşadığımız hiçbir şeyin saklanacak bir tarafı yok," diye mırıldandı ve parmakları kadının çıplak teninden kalçasına doğru kayar gibi hareketlendi.

Genç kadın başını geriye atıp keyifle güldüğünde, Emir bu kez dudaklarını çenesine mühürledi. "Haklısın," diye mırıldanıp iki elini de adamın ensesine sardı. Emir gülümseyerek geri çekildi ve gözleri buluştu.

İlkim onun yakışıklılığına dayanamadı ve uzanıp dudaklarını onun yanağına hafifçe bastırdıktan sonra geri çekilip kırmızı rujunun izini nazikçe sildi. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi ciddi bir ifade belirdi suratında.

"Bu gece beni öpmek yasak bu arada, o kadar ruj sürdüm. Gece sonuna kadar yerinde kalsın istiyorum, tabii... eğer sen de müsaade edersen sevgilim?"

Emir yamuk bir ifadeyle sırıttığında, İlkim halen onu yanağına bulaştırdığı ruj izinden kurtarmaya çalışıyordu. "Yalnız ben öpebilirim," diye devam etti Emir'in konuşmasına izin vermeden. Kaşlarını hafifçe çattı ve onu dikkatle incelerken, "Sonuçta senin başın bağlı, biliyorsun. Seni meraklı ve ilgi dolu bakışlardan korumam gerek," dedi tok sesiyle.

"Avukat hanım?" Emir sesine yansıyan büyük bir şaşkınlıkla konuştu. İki elini de beline sarıp onu kıskacına alırken, yüzünde gezinen gözleri kadının gülümsemesine takıldı. Sadece baktığında bile adamı büyülüyordu. "Sizi hiç tanımasam bu fani dünyalıyı çok kıskandığınızı düşüneceğim... Yoksa?"

İlkim omuz silkip parmaklarını onun gömleğini yakalarına sararken yanak içini dişledi. "Kıskanabilirim, senin de bu kadar yakışıklı bir erkek arkadaşın olsaydı sen de kıskanırdın, tamam mı? Hayır, kendime karşı özgüvensiz olduğumdan falan değil... Senin bir başkasına bakmayacağını kendimden daha iyi biliyorum ama..."

"Ama?" diye üsteledi Emir Feza. Genç kadın başını eğdi ve kirpiklerinin altından adama bakarken sanki sır verir gibi mırıldandı.

"Ama sana bakarlar, Feza. Senin gibi birine bakmayanlar kendi gözlerinden utanırlar. Anlatabiliyor muyum?"

"Bak sen..."

Emir başını kadına eğdi ve dudaklarını onun boynuna doğru bastırdı sıkıca. Güçlü bir öpücükle ve derin bir solukla oradan ayrıldığında İlkim kıkırdıyordu.

"Dudaklarından bu gecelik uzağız öyleyse... Geri kalanından sorumlu sayılmıyorum, değil mi hocam?"

İlkim kıkırdamaya devam ederken başını iki yana salladı. "Açıktaki tüm alanlar serbesttir efendim. Dozumuzu kaçırmadığımız sürece..."

Emir başını *hay hay,* der gibi eğince ve yüzünü yeniden onun pürüzsüz, kokusunun kaynağı olan boynuna gömdü. Derince nefeslenirken oraya öpücüklerini bırakmayı da ihmal etmemişti. Sonunda ayrılabildiklerinde, İlkim davetlileri karşılayan ailesinin yanına dönerken Emir de Ayşin'i bulmaya gitti.

İlkim onu kardeşinin yanına yollarken genç kızla tanıştıkları -çok daha doğrusu kavuştukları- sabahı hatırlarken yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. Ayşin'in Seçil'le birlikte, karakol gecesinin sabahına kahvaltı için evlerine gelişini, bugün bile büyük bir sevinçle anımsamıştı. Dünyanın en tatlı kız kardeşlerinden birine sahipti artık. Üstelik onun da kendisine olan, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi davranan tavrına bayılmıştı. İnanılmaz anlayışlı, aynı abisi gibi korumacı ve sempatikti.

Genç kadın onların apayrı dünyalarda büyüdüğüne inanmakta büyük zorluk çekiyordu. İkisinin birbirlerine olan benzerliği göz dolduruyordu çünkü. Yüz şekilleri, gözlerindeki kısık ama puslu bakış, İlkim'e karşı hiç bitmeyen korumacı tavırları ve gülümsemelerinde bile açık bir benzerlik vardı. İlkim ikisini de ölçülemez büyüklükte bir sevgi ve bağlılıkla seviyordu.

İleride onların birbirleriyle uğraştıklarını görünce keyifle kıkırdadı. Ayşin üzerinde toz pembe, tüllü ve kloş etekli bir elbiseyle salınırken, altın sarısı saçlarını da tepeden bir balerin topuzuyla şekillendirmişti. Fazlasıyla tatlı görünüyordu ve abisi kolunu omzuna atmışken gülmek ve sinirli görünmek arasında gidip geliyor gibi duruyordu.

Birkaç saat içerisinde düğün tam da planladıkları gibi başladığında ve aynı o şekilde devam ettiğinde, her şey bir peri masalından halliceydi. Bulundukları masada bir aradalardı. Emir Feza, anne ve babası,

Ninova

Ayşin, kendisi ve iki kişilik boşluğun da olduğu masada -belki Orkun ve Seçil gelirdi- bütün bu ekibin bir arada olmasından mutluydu. Emir ve annesinin hemen arasında oturan İlkim, hoş bir melodiyle merdivenlerden inen arkadaşlarının nikah masasına ilerleyişini izliyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Emir elini sıkıca kavrayıp ona güç olduğunda, toparlayacak birkaç dakikası oldu. Nikâh memurunun gelmesiyle birlikte yerinden kalktı ve adının çağırılmasıyla birlikte Seçil'in sonsuz mutluluğunun resmi şahidi olabilmek adına masaya ilerledi. Nikâh, Orkun'un şahidi de İlkim'in yanında yerini alınca, güçlü alkışlar ve büyük, sahici gülümsemeler eşliğinde kıyılmıştı.

İkili birbirlerine kocaman bir heyecan ve mutlulukla *evet* derken genç kadın Ayşin'in, oturduğu yerden tüm odakları delecek bir sesle bağırdığını duydu. "Ayağına bas Seçil abla, ayağına!"

Kahkahalar derin bir uğultu oluştururken Seçil kıkırdayarak parmak ucuyla, Orkun'un tertemiz ayakkabısına nazikçe bastı. Sırf âdet yerini bulsun diye, adama içirdiği tuzlu kahveye benzer niyetle yapılmış bir hareketti bu da. Orkun, neşeyle gülen Seçil'i yakalayıp dudaklarına yapıştığında, alkışlar büyüyerek bu çifti sevgiyle sarmalanan koca bir balonun içine almış gibiydi. Seçil ve Orkun'un yüzlerine yerleşen mutluluk herkese yansıdı. İlk danslarını, tanıştıklarında sahilde çalan ve aynı zamanda da fazlasıyla duruma uyan bir şarkıyla, *Dance Me to the End of Love* ile yapmışlardı. Birbirlerinin gözüne bakıp, *aşkın sonuna kadar dans et benimle,* derken fazlasıyla romantik ve parlak bir anın içindelerdi.

İlk dansın ardından bütün çiftler sahneye, gelin ve damadın yanına çağırıldı. Sesi sahneyi saran *Yonca Lodi, Emanet* diyor ve yumuşak bir akışla sanki aşklarının kanıtını gözlerinin önüne seriyor gibiydi. İlkim ve Emir de bu şarkıya ve dansa eşlik etmek için sahneye yürüdüler.

"Sen benim içimdeki büyük yangınların adı
Ben senin gecendeki mavi ya da günündeki sarı
Sen benim şehrimdeki bütün sokakların adı
Ben senin yüzündeki çizgi ya da dünündeki anı."

Emir, İlkim'i kollarının arasına iyice çekerken İlkim'in parmakları ensesinde birbirine sarılmıştı. Topuklular ve Emir'in de başını ona doğru eğmesi sayesinde alınlarını birbirine yaslarken, şarkının nakaratını gözleri kapalı mırıldanmaya başladı.

Ninova

"Hadi kalk gel, bul bi' bahane
Birazcık heves, biraz cesaret
İlk günkü gibi duruyor hâlâ
Kalbin ömürlük bende emanet."

Emir'in gözlerindeki bakış, eğer bir şiire konu olabilseydi, bu en kıymetli aşk şiirlerinden biri olabilecek güçteydi. Kadına bakarken, her geçen saniye hissettiklerinin kalbinden dökülerek çevrelerinde bir kabuk oluşturduğunu düşündü. İlkim ve Emir, dışarıdan kolaylıkla fark edilebilen insanlardı. Ancak yan yana geldiklerinde daha da ışıldadıkları bir gerçekti. Sevgi öyle parlak ve aydınlık bir ışığa sahipti ki, bu onları saran bir kalkana dönüşmekten azını yapamıyordu.

Şarkı bitse de eğlence henüz başlıyordu. Kulakları önce *Sezen Aksu, Rakkas'la* şenlenecekti. Minik serçe, şarkıyla onlara eğlenmeleri için meydan okuyor gibiydi. İlkim kendini tutmadan, neşesini kesmeden ve eğlencesine dur durak vermeden dans etmeyi sürdürürken, şarkıya da yüksek sesiyle eşlik ediyordu.

"Aşk ile Allah Allah
Vur defe vur zile yallah
Cihan da böyle yanıyor yansın
Sezoş salla."

Gece boyu, Emir'i de kendisiyle birlikte dans pistine sürükleyen İlkim, söylediği sözlerin arkasında durmuştu. Ayakları kopana ve dans edemeyecek duruma gelene kadar eğlenmişti. Sezen'den sonra *Tarkan, Gül Döktüm Yollarına* demişti.

"Gözlerinden okunuyor, beni seviyorsun
Sözlerin seni ele veriyor, sende istiyorsun
Eninde sonunda benim olacaksın, hadi naz yapma
Sevgiyi aşkı bende bulacaksın, yabana atma."

İlkim ritme uygun bir şekilde Emir'in önünde dans ederek şarkıyı söylerken, suratında da tarifi olmayan güzellikte bir gülümseme, tavırlarında işve ve bolca cilve vardı. Nazı, edası öyle güzeldi ki bu âşığı hiç usandırmıyordu. İlkim de sözlerine eşlik ettiği şarkılarda bunları söylerken, bunların gerçek olmadığını biliyordu.

"Bıktırma usandırma, yeter beni kızdırma
Gel artık kollarıma, gül döktüm yollarına."

Ninova

Adama bakarken sırıttı ve parmaklarını ona uzatıp içe kıvırırken neşeyle mırıldandı.

"Gel gündüzle gece olalım
Gel gökyüzünde yıldız olalım
Seninle mutlu yarınlara koşalım
Gel beraber mesut olalım."

Dansları boyunca, belli başlı şarkılarda İlkim'i yalnızca izlemekle yetinen Emir Feza'nın gözlerindeyse ışıltılar vardı. Başını sallayıp gülerek, "Olacağız," diye mırıldandığında İlkim koca bir kahkaha atmıştı. Emir ona hissettiği aşkın her adımında belirginleştiğini hissederken kadının bulunduğu her ortama böylesine uyum sağlayabilmesine daha da âşık olmuştu.

En sonunda *Kenan Doğulu, Ben Güzelden Anlarım,* çalmaya başladığında, Emir Feza aradığı fırsatı sonunda bulmuş gibi sırıttı. Tek kaşını kaldırmış, bir eli cebinde, diğeriyse küçük viski kadehini sarmışken İlkim'e arzuyla bakmıştı. Bakışlarını onun üzerinde gezdirdikten sonra İlkim'i belinden sıkıca kavramış kendine çekmişti. Dudaklarındaki belirgin gülümsemeyle, *"Çok güzelsin, çok," diye* mırıldanırken kadehinin ona doğru kaldırıp kadına doğru hafifçe eğmiş, *"Ben güzelden anlarım,"* derken göz kırpmıştı. Onlar gülerek, eğlenerek ve dans ederek, tam anlamıyla bulundukları anın tadına varırken gözle görülür bir balonun içindeydiler sanki. Herkes onlara bakınca, birbirlerine duydukları aşktan emin olabilirdi.

Düğünün keyfini, gelin ve damattan sonra en çok İlkim çıkarmıştı elbette ama asıl sürpriz, düğüne ilerleyen saatlerde katılan ve görmeyi özlediği o ikiliydi. Sipahioğlu çifti, pastanın kesimine yetişirken İlkim onları görünce heyecanla çığlık atmıştı. Birlikte bahçeye giren ikilinin gözlerinde apaydınlık ve gerçek sevgiyle dolu parıltılar vardı. *Üstelik, yalnız değillerdi.*

Ateş ve Berin çifti, onları bıraktığı halde değil, bir kişilik fazlalıkla dönmüşlerdi.

İlkim kadına sarılırken aralarında ufak bir çıkıntı olduğunu hissedince elleri titremişti. "Hamile misin sen!" diye sormuştu çığlık atar gibi bir heyecan ve mutlulukla. İlkim'in daha ilk bakışta anladığı bir şey olmuştu bu hamilelik. Çünkü kadının giydiği uzun, toz pembe

Ninova

elbiseden gördüğü kadarıyla belirgin biçimde çıkık, şişkin bir karnı vardı.

Berin kıkırdamış ve kollarından ayrılırken başını onaylarcasına sallamıştı. "Evet tatlım, hem de yirmi üç hafta kadar." Elini karnına sarmış ve kocaman gülümsemişti. "İçeride, sizinle tanışmasını dört gözle beklediğim biri var." Yüzündeki kusursuz gülümsemenin bulaşıcılığı, hızla İlkim'in gözlerini doldururken Ateş ve Berin'i kaç kez tebrik ettiğini sayamamıştı.

Aylar önce, Emir'den haber almak için Berin'i aradığında kadın ona anlatmak istedikleri olduğunu söylemişti. İlkim o zamanlar kadını düzgünce dinleyememişti ve Marmaris'teki hayatı araya girince onu yeniden aramaya fırsat bulamamıştı. Şimdiyse öğreniyordu ki, Berin'in vermek istediği haber, hamileliğinin ilk ayına neredeyse girmiş olduğuydu.

Kısa, dalgalı tutamları omzuna dökülen saçları, *artık ben de buradayım* diyen karnı, taşıdığı bebek ve Ateş'le birlikte, yüzlerine yerleşmiş tarifi olmayan kusursuz tebessüme bakılırsa, mutluluklarını ifade etmek için sözlere kesinlikle gerek yoktu. Ateş gözlerini Berin'den bir an olsun ayırmıyor, dokunuşunu kadından bir saniye bile çekmeden etrafta gezdiriyor ve onun kıyısından asla uzaklaşmıyordu. Çehresine yerleşmiş mutlu ifade, tehlikeli ayları atlatmış olmalarının verdiği umut ve heyecan etrafa attıkları bakışlardan bile okunuyordu. Onlar da masadaki boş sandalyelere geçince, tamamlanmış gibi hissetti genç kadın. Tüm sevdikleri buradaydı ve bir aradalardı. Birlikte oldukları sürece artacak bu mutluluk en kıymetli yol arkadaşlarıydı. İlkim yüzündeki gülümsemeyi asla silemiyordu.

"Yine başlamayalım canım istersen," diye mırıldanan Berin'i duyunca bakışları onlardan tarafa döndü ama Emir'in parmaklarını avucunda hissedince dikkati sevgilisine yöneldi. Masada yalnızca iki çift olarak kalmışlardı çünkü Fulya ve Gündüz, gençleri yalnız bırakmak adına ailelerin yanma geçmişlerdi. Bakışları buluşunca aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kısıldı.

"Biliyor musun, Berin'in hamileliğinden bana hiç bahsetmediğini fark ettim hayatım... Acaba böyle güzel bir haberi unutman mümkün mü?"

Emir dudaklarına götürdüğü soğuk su dolu bardağı indirirken bakışlarını kadına çevirdi. "Sanmıyorum. Bu benim hayatımdaki, senden ve Ayşin'den sonraki en kıymetli, en önemli şey... Özellikle söylemedim çünkü Berin kendisi haber vermek istedi."

"Ya?"

Küçük bir baş onayı aldı sevgilisinden. "Hem düğüne gelişleri sürpriz olsun hem de bu haberi kendisi versin ki ikisi birlikte seni çok mutlu etsin istedi. Ayrıca bu haberi sana vermek kendisine düşermiş çünkü sen, benimle olan ilişkimizi öğrenmesinden önce onun arkadaşı olmuşsun zaten. Bu yüzden ben aranıza giremezmişim, özellikle bu konuda *hiç giremezmişim.*"

Dudaklarında titrek bir gülümseme oluşan İlkim, hemen karşılarında oturan kadına baktı. Ateş'le derin bir tartışmanın içindeymiş gibi görünürken, üzerinde kadının bakışlarını hisseder gibi başını kaldırıp İlkim'e baktı. Kocaman gülümsediğinde, genç kadın da aynı karşılığı verdi ve ikisi de yanlarındaki adamlara geri döndüler. "Ay, canım benim ya..."

"Açıkçası bana da makul bir istek gibi gelmedi diyemem sevgilim," dedi Emir hak verir gibi kadına bakarak. "Sonuçta ben de sürprizlerimin bozulmasından pek hoşlanan birisi sayılmam. O yüzden anlayış göstermek zor olmadı yani."

"Hımm," diye mırıldanan ve elini çenesine yaslayarak masaya eğilen kadına bakınca suratında yamuk bir gülümseme oluştu. "Aynen," dedi karizmatik bir sesle ve uzanıp onu boynundaki açıklıktan öpeceği sırada, arkadaşlarının sesini duydu.

"Emir Feza!"

"Abi?"

Ateş ve Berin aynı anda konuşmuştu ve Emir başını çevirip onlara baktığında, suratlarında yine memnuniyetsiz ifadeler vardı. Emir bunu görünce, geçen sene katıldıkları davetteki hatıraları geldi. O gece de böyle tartışıyorlardı ve yine üçünün birlikte olduğu bir akşamdı. Tek fark, Emir'in yanında İlkim yoktu ve olmasını içinden geçirirken bile canı yanıyordu.

Zihninde eski anılar dönerken, arkadaşlarının huysuz mırıltısı onu andan kurtaran yegâne şey oldu. "Ne oldu?" diye mırıldandığında Ateş söz aldı.

Ninova

"Berin'e evliliklerde tartışmaların da fazlasıyla normal olduğunu anlatabilir misin? Ben başaramıyorum belli ki..."

"Boşayacağım seni! Boşayacağım, göreceksin!"

"Tamam hayatım, unutma ama... mutlaka boşa." Berin'in kaşları çatılınca, uzlaşma sağlanması adına Emir araya daldı.

"Ne oluyor huysuzlar, çözülün bakalım."

"Bebeğimizin amcası olacakmışsın!" dedi Berin kollarını göğsünde kavuşturarak. Böyle yapınca elbise kaydı ve karnı daha belirgin bir şekil aldı. "Kim karar verdi buna?"

"Yine mi aynı mesele? Ben belki halası olacağım, olamaz mı?"

"Halası mı? Niye teyzesi değil de halası oluyorsun ya?" Berin öfkeyle soluyunca, olanları şaşkınlıkla izleyen İlkim, gülmemek için dudaklarını dişleyen Ateş'in durumdan ne kadar keyif aldığına baktı.

"Emir, sen de mi sevmiyorsun beni artık? Zaten Ateş de sevmiyor. Boşanacak benden, öyle söyledi..."

"Ne boşanması, Berin?" dedi Ateş *kafayı mı yedin sen* der gibi. Teessüf eder gibi elini göğsüne koymuştu. "Ben karımı boşamıyorum, ha karım beni boşuyor ama... Orası ayrı eğer onu soruyorsan."

Berin, adamı duymazdan gelerek kollarını göğsünde kavuşturduğunda bakışları da sertleşti. O an bıyık altından gülmekte olan Emir'i fark etti. İşte, tüm sinirini yönetebileceği yeni bir aday bulmak bu kadar basitti.

"Seni de kovuyorum!" dedi işaretparmağını ona doğrultarak. "Benim avukatım değilsin artık, tamam mı? Başkasını bulacağım."

Ardından aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi İlkim'e döndü. "Bak, buldum bile... İlkim olsun benim avukatım! Sen de bu gıcık arkadaşını savunursun. Yeterli olur mu bilemem çünkü biz sizi mahvedeceğiz."

İlkim olup biteni şaşkınca bir tenis maçı izler gibi izlerken, sevdiği adamın iki dakikada sözde de olsa müvekkilsiz kalıp hemen ardından kendisinin bir yenisini bulduğuna inanamıyor gibiydi. Fakat yüzünde somurtkan bir ifade olan Berin'e gülümseyerek baktı. Öyle tatlıydı ki kadında küçük bir çocuğunkilere benzeyen yanaklarını sıkma isteği uyandırıyordu.

"Olursun değil mi, İlkim? Avukatım olursun, biz de bunların neyi var neyi yoksa sonuna kadar alırız?"

"Alırız hayatım," dedi İlkim hızla kadına ayak uydurarak. Bakışları ondayken, masanın altından Emir'in güçlü elini kavramış parmaklarını okşuyordu. Emir onun parmaklarını severken, İlkim rolüne uygun biçimde mücadeleci bir ifadeyle sırıttı. "Neyi var, neyi yok alırız bunların. Hiç merak etme sen!"

"Hah! Biliyordum. Sizden daha harika bir insan olduğu için yanımda onu götüreceğim İstanbul'a, siz kalın burada..." Bakışları yanında onları gülerek seyreden iki adama dönünce kısa bir an duraksadı. "Gerçi muhtemelen pek bir şey alamayız," dedi yüzünü karnına doğru eğerek.

"O niye?" diye soran İlkim'e bakıp yamuk bir ifadeyle güldü.

"Ateş yatırımlık ne alırsa benim üzerime yapıyor da o yüzden. Zaten ona ait olduğunu düşündüğümüz çoğu şey, aslında bana ait olabilir. Ben artık hesabını yapamayınca, kaydını tutmayı bıraktım."

"Ha şunu bileydin..." dedi Ateş. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu fakat bakışları Berin'e dönünce, ellerini açtı. Avucunu karısının parmaklarına sarmadan önce sandalyesinden kavrayıp onu kendine çekerken, bakışlarındaki ifade de anbean değişmişti. Aşkla sarmalanmış, anlayışla dolmuştu. Berin ise, saniyeler içinde adama çevrilen sert bakışlarındaki buzları kırarken dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Neyim varsa senin zaten. Kalbim de ruhum da. O yüzden..." Uzanıp kadının alnını öptü ve parmaklarını karnının üzerindeki eline kapattı. "Bir daha duymayayım boşanmak falan, duydunuz mu beni? Alınır, gücenirim."

"Aşkım ya," dedi Berin hemen yumuşayarak. Parmaklarını eşininkilere geçirdi ve başını onun omzuna, kendisi için en rahat yere yasladı. Daima en yumuşak yastık görevi görecek ve başının hiç düşmeyeceği o omza... *Güvene, huzura.*

"Ağız tadıyla hamile tribi de yaptırmıyorsunuz hiç. Ben senin benden boşanmana izin verir miyim hiç? Senden başka kimim var benim? Mümkün mü bu sanıyorsun..."

"Bak ya! Görüyor musun, iki dakikada harcadı bizi yine," dedi Emir sitemle. Berin kıkırdayınca o da gülümsemişti.

"Sen hayatımda gördüğüm en nazlı adamsın ya! Yerinin ayrı olduğunu çok iyi biliyorsun, o yüzden de iyi niyetimi kullanmaktan çekinmiyorsun." Emir gülünce Ateş'in bakışlarına da muziplik yerleşti.

Ninova

"Kardeşim, karı koca arasına girmesene," dedi karısını daha da yakınına çekerken. Gözlerini kapatıp anın tadını çıkarırken tekini açtı ve kaşlarını kaldırdı. "Valla arada kalan sen olursun bak, demedi deme."

İlkim kıkırdayarak Emir'in koluna sarılırken ve başını onun geniş pazısına yaslarken nefeslendi. Bu ekiple bir arada olmaktan ne kadar keyif aldığını, yakınlarda olmadıkları zaman kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşündü.

Emir gibi. Aynı Emir'in bundan aylar önce, çok benzeri bir manzaraya bakarken hissettikleri gibiydi.

O zamanlar İlkim, Emir Feza'nın kalbindeki en derin yaraydı. İyileşmeye bir türlü yüz tutmuyordu ve bağladığı kabuklar sürekli sökülüp acıyla sızlıyor, kanıyordu. O günlerde, kadını düşünürken ve onun varlığını yanında isterken bile adamın kalbine bir sızı yerleşiyordu. Bir türlü çözemediği iplerin en düğüm olanıydı İlkim'i... Ne gelene kadar o düğümler çözülmüştü ne de yaralar iyileşmişti. Emir acıyla bütünleştiğini zannedene kadar İlkim yoktu. Gelmemişti.

En sonunda geldiğindeyse o yaranın üstüne bastırmış, yaranın içindeki bütün o kötülüğü akıtıp, Emir'e doğru düzgün nefes aldırmayan zehrini ondan almıştı. İlkim gelmişti ve eksikler kapanmıştı.

İlkim gelmişti, Emir'se tamamlanmıştı.

Düğün her anıyla mutluluk ve neşenin bileşenlerini taşırken, her anı kusursuz bir şekilde, gerçekliğe atılan adımları sağlamlaştırıyordu. Birliktelikler anlam kazanırken dostluklar pekişiyor, arkadaşlıklar ve sevgi bağları da giderek güçleniyordu.

İlkim şanslıydı.

Bütün yaşadıklarına, hayatın onu soktuğu kalıplara, onun için çizdiği sınırlara rağmen sahip olduklarıyla çok şanslı bir kadındı. Bunu çok iyi biliyor, her şeyi bir başına yaşadığı o senelerin acısını bu günlerle çıkarıyordu.

"Yoruldun mu?" Kulağına sızan ses ve üflenen sıcak nefes, tenini ürpertirken hafifçe doğruldu İlkim. Emir anında sandalyesini iyice onunkine yaklaştırarak, genç kadının sırtını göğsüne yaslamasını sağladı. Kollarını onun karnına dolayıp sarılırken dudaklarını da boynuna bastırıp orada soluklandı. İlkim huzurla gözlerini kapatırken ellerini, karnına kapanan ellerin üstüne yerleştirdi. "İyiyim," diye mırıldandı. Başını geriye atıp omzuna yaslanırken gözlerini açtı ve etrafına sakince

Ninova

baktı. Hissettikleri, kelimenin tam anlamıyla bir olmanın gerçekliğiydi. Emir onun hayatıydı, hayatında bulduğu anlamların tamamıydı. O yanındayken tamdı, daha doğrusu tamamdı.

Bunun bir lütuf olduğunu biliyordu genç kadın. Sevdiğin insanla olmanın, onun da sana dair hissettiklerini bilerek, bu güçlü aşkın sahibi olmanın gerçek bir hediye olduğunu biliyordu. Emir, ona verilen en büyük hediyeydi. Kaderine yazılmış en özel kişiydi. Payına düşen en kıymetli, en değerli şeydi. Bir onaydı, bir onunlaydı.

Birlikte oldukları sürece İlkim bunun sonu olmayacağını, Emir'in onun sonsuzluğu olacağını biliyordu. Ve bunu bilmek, hayatındaki bütün karmaşayı bir anda dindiriyor, derdi tasayı hiç edip düzeni sağlıyordu. Onunla uyumak, onunla uyanmak, günü onunla, onun yanında geçirmek; bundan seneler önce, İlkim için yalnızca bir hayal, bir düşten ibaretti. Bütün kalabalıklara rağmen öyle yalnızdı ki bunun, yani Emir'sizliğin, en zor sınavı olduğunu o zamanları çok net bir biçimde deneyimlemişti. En büyük tecrübelerinden biri, İlkim onu yarı yolda bıraksa bile, Emir'in bu aşk için daima savaşacak olduğuydu. Yine o, sadece o; bu aşka ikinci şansını vermek için kadını ikna eden, bunun kıymetini anlaması için çabalayan ve ona geçmişin ne kadar değerli olduğunu gösteren yegâne şeydi.

Ve yine, İlkim biliyordu ki hayatı boyunca yan yana olmayı isteyeceği bu adamı, kendi isteğiyle bir kez daha bırakmayacaktı.

Ne olursa olsun.

Ne yaşanırsa yaşansın.

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

♫ *Mari Gri, Yerle Bir Olurum*

2014, Mart

"Kapıdayım :)"

İlkim, telefonuna bildirimi düşen mesajı görür görmez ekranı açmıştı. Yüzüne yerleşen gülümsemenin hızı, onu bile şaşırtırken oturduğu yataktan çabucak kalktı. Yurdun bahçesini gören pencereye doğru yürüdüğünde, demir kapının ardında dikilen adamı görmek suratındaki gülümsemeyi daha da büyüttü.

Parmakları hızla telefonunun ekranında gezinirken onun bu aniden gelmelerinden, kendisini görmek adına sürekli bahaneler yaratmasından ve onunla olmak için bulduğu tüm fırsatları değerlendirmesinden çok hoşlanıyordu. Bu adamdan çok, fazlasıyla hoşlanıyordu.

"Hemen hazırlanıyorum!!"

"Keşke gelmeden haber verseydin :(
bu soğukta beklemen gerekmezdi."

Bakışları camın ardında, köşede dikilen adama sabitlenmişken, onun da gözleri kadının bulunduğu camdaydı. Telefonuna gelen mesajın sesini duyunca bakışları yere indi. İlkim'in buradan bile görebildiği bir gülümsemeyle telefonuna bakarken hızlıca parmaklarını ekranda gezdirdi. Başını yurda doğru kaldırmasıyla, bu kez telefonunu kontrol etme sırası İlkim'e geçmişti.

"Sonucunda sana ulaşmak olduğu sürece
ben beklemeye razıyım."

İlkim mesajı okuduğu gibi kocaman sırıttıktan sonra bakışlarını Emir'le buluşturdu ve işaretparmağını kaldırıp bir dakika, der gibi bir işaret yaptı. Üzerine hızla uzun kollu, siyah üzerine kırmızı ekose çizgileri olan elbisesini geçirdi. Siyah renk çorabını giydikten sonra botlarını ayağına, uzun siyah mantosunu da sırtına geçirdi. Yüzüne makyaj yapmayı es geçip yalnızca rimel sürdü ve parfümünü de sıkıp çantasını aldıktan sonra hazır olduğuna karar verdi. Kapıyı kilitleyip çıkarken, Emir'i fazla bekletmek istemediği için asansöre yöneldi. Üçüncü katta olduğu için genelde yürüyerek inip çıkmayı seviyordu ama bugün, vaktini boşa harcamayı pek istemiyordu. Asansörün aynasından saçlarını da düzeltip başının tepesinde bir atkuyruğuyla toparladı. Hızlı adımlarla yurttan çıkıp kapıya yönelirken güvenlikte bekleyen görevlilere selam vermeyi de ihmal etmemişti.

Demir kapıdan çıktığı gibi kendini Emir'in kollarına doğru attı. Adam onu hızla kavrayıp kendi bedenine bastırarak sarıldı ve kıkırdadı.

"Birileri sevgilisini mi özlemiş?" diye sordu. Elbette yine sesi bile gülümsüyordu. O da aynı özlemle yanıp tutuştuğunu dile getirmese de sarıldığı duygular birebir aynıydı. İlkim boynuna sardığı kollarını gevşetirken adamın kollarından çıkmasa da ona biraz olsun alan tanıyacaktı.

"Evet, ne o... yoksa özleyemez miymiş?" Biçimli kaşları çatılırken adama kıstığı gözleriyle baktı. "Yoksa sen özlemedin mi sevgilini?" diye sordu trip atmaya hazır olan sesiyle.

Canım cicim ayları... Ah, nasıl da güzeldi!

Emir güldü ve onun yanağını yumuşak ama derin bir baskıyla öptü. Sıcak nefesi yüzünü ısıtıyordu. Dudaklarını onun teninde gezdirirken sesi kısık bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Hayatımda hiç kimseyi bu kadar özlememiştim," dedi soluk alır gibi. İlkim'de soluklanır gibiydi. Yürümeye başladıklarında, Emir pek uzatmadan aklını bir süredir kurcalayan o teklifi yapmak için durdu. "Hatta sırf bu özlemi gidermek adına aklımda bir fikir de var. Kabul etmen dahilinde, ikimiz için de bu özlemin daha katlanılabilir hâle gelmesini sağlayacak bir fikir, bir teklif."

İlkim'in kısık bakışları büyürken gözleri kocaman oldu. Aklına gelen ilk fikir onu şoka sokarken Emir uzanıp dudaklarının kıyısını okşadı ve güldü. "Hayır, hayır evlenme teklifi etmiyorum," diye mırıldandı kadını rahatlatmak istercesine. Ardından muzip bir ifadeyle gülüp burnuyla İlkim'in burnunu dürttü. "Ona daha zamanımız var."

Ninova

İlkim kıkırdayınca Emir de sakin bir soluk aldı. Amacı onu korkutmak, zora sokmak ya da incitmek değildi. Sadece daha rahat bir süreç geçirmeleri gerektiğini düşündüğü ilişkileri için, atmak istediği, atılmasını istediği bir adımdı.

"Bana taşın," dedi tek seferde. Sonra durdu. "Yani, sen de istersen... Bana taşınmak ister misin?"

İlkim soluğu kesilir gibi durunca, Emir'in elinin içindeki parmakları gevşedi.

"Belki çok aceleci davranıyorum gibi gelecek ama ikimiz için de en güzelinin bu olacağını düşündüm. Seni o yurttan kurtarmak istiyorum İlkim, sürekli tartıştığın oda arkadaşlarının derslere odağını etkilemesini istemiyorum. Şikâyet ettiğin o yemekleri yemek zorunda kalma ya da istediğimiz saatte dışarıda vakit geçirelim istiyorum. Senden hiçbir şey beklemiyorum, hayatımdaki varlığın bana yetiyor zaten..."

Emir tedirginçe gülümseyip onun elmacıkkemiğini okşayınca, İlkim bir anlığına gözlerini kapadı. Refleks gibi olmuştu. Emir'in dokunuşları kadını büyülü diyarlara taşıyordu.

"Ben... bunu ister misin bilmiyorum. Ailene zorluk çıkarmak istemediğin için de yurtla alakalı çoğu şeyi dile getirmediğinin farkındayım ama ben yakınındayım. Onlar uzakta, belki oradan göremezler ama ben görüyorum, İlkim. Burada, seninleyim. Mutsuz olmanı istemiyorum. Artık buna göz yummanı istemiyorum. Benim yanıma gel. Benimle yaşa. Başlarda zor olur belki ama zamanla beraber yaşamayı da öğreniriz. Alışırız yani, vaktimiz var. Zamanımız çok..."

Emir'e doğru bir adım attığı an adam sustu. Sesi kesildi ve bakışları, İlkim'in yüzünde bir cevap aradı. Kadının suratında beliren küçük, umut dolu gülümseme ise, hayatlarında yeni bir dönemin başlangıcıydı.

"Çok isterim," dedi tek nefeste. Uzanıp adamın ellerini sıkıca kavradı ve önünde dikildi. Birbirlerine bakmadan önce gözleri ellerinde oyalandı. Ardından kusursuz bir gülümseme büyüdü yüzünde ve adamla göz göze geldi. "Seninle yaşamayı çok isterim Feza, çok..."

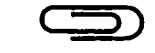
Emir rahat bir nefes vererek keyifle güldü ve onu sıkıca kavrayıp kollarına çekti. İlkim onun kollarında havaya kaldırılırken güldü ve başını adama eğdiğinde saçları suratının çevresine döküldü. Adama yukarıdan bakarken kıkırdadı ve fısıldadı.

"Tanıştığıma memnun oldum, ev arkadaşım."

Ninova

ACI ÇİKOLATA II

Ardından kolları onun boynuna sıkıca dolanırken eğildi ve dudaklarını birleştirdi. Birlikte geçirecekleri ayları düşünmek bile ikisini heyecanlandırırken, o küçücük daireyi hayallerindekinden çok daha güzel bir biçimde paylaşacaklarından habersizlerdi.

Günümüz

Rutinler, hayatımız boyunca yürüdüğümüz yolda edindiğimiz ve akışla, hayatımızın ilerleyişine dahil olan alışkanlıkların bir düzen kazanmasıdır. Koşuya çıkmak, kitap okumak, temizlik yapmak... Bir derneğe bağış yapmak, her sabah güneşi selamlamak, hatta belki de *birini koşulsuzca sevmek.*

Emir'e sorsanız, onun için dünya üzerinde alışkanlık hâline gelen en güzel şey, birini böyle sevmekti. *İlkim'i sevmek.* Onunla uyanmak, onunla uyumak, onunla konuşmak ve içine *onun dahil olabileceği* her aktiviteyi onunla birlikte yapmak. Hayatın onsuz anlamı olmadığını bilmek ve onsuzlukla yeniden karşılaşmak dahi istememek.

Emir Feza'nın son zamanlardaki en büyük rutini buydu. *Bunları yapmak ve zihninde zinciri kopmuş bir hâlde dolanan düşünceleriyle yaşamaya çalışmak.* Yine de aklını her şeyden uzaklaştırıp, kafasını bulanıklaştıran her şeyi ve o kalın sis tabakasını dağıtmakta oldukça başarılıydı genç adam. Zira gömleğinin düğmelerini çözerken bakışlarının önündeki kadına değmesiyle birlikte, yoğun bir arzuyla dolmasının başka açıklaması olamazdı.

"Biliyor musun, bu gecenin yıldızı bir başkasıydı ama ben gözlerimi senden alamadım," dedi Emir kol düğmelerini çözerken.

"Yaa?" diye mırıldandı İlkim cilveyle uzatarak. Bu sırada da elbisesinin fermuarını açsın diye Emir'in hemen önünde durmuştu. Sırtındaki fermuarı dikkatle indiren adam omzuna küçük bir öpücük bırakınca İlkim gülümseyerek banyoya ilerledi. Bu sırada Emir Feza da gömleğinin kolundaki düğmeleri çözmekle uğraşıyordu.

"*Seçil bunu duyarsa beni öldürür,* derdim ama şu fani hayatında kıskanmayacağı ve böyle bir günde bile ona rahatsızlık vermeyeceğine emin olduğum tek insan var, o da benim. Bu yüzden sanırım öyle dersem arkadaşıma büyük haksızlık etmiş olurum."

İlkim banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra çıkardığı elbisesini askıya astı. Göğüs destekli bantları çıkardıktan sonra sutyenini takıp

üzerine bol, eskimiş ve yazıları solmuş bir *Beatles* tişörtü geçirdi. Emir çoktan gömleğinden kurtulmuştu.

"Yine de benim geceye dair en sevdiğim an sanırım senin dayı mı yoksa amca mı olacağın konusunda Berin'le Ateş'in yaptığı tartışmaydı... O kadar tatlıydınız ki! Özellikle de Berin. Ateş'in onun karşısında herhangi bir tartışmayı kazanıp kazanmadığını çok merak ediyorum," dedi kıkırdayarak.

Bu sırada kapının ardında konuşan Emir'i de duyabiliyordu.

"Onların klasik derdi bu. Geçen sene katıldığımız davette de aynı tartışmayı yapmışlardı. Ben de aynı anda ikisi birden olabileceğimi söylemiştim. Gerçekten de fark etmez. İsterse hala ya da teyze de diyebilir... Yeter ki sağlıkla doğsun benim miniğim."

Emir gülümsedi, İlkim bunu göremese de hissetmişti.

"Kesinlikle, umarım hamileliği sorunsuz geçer. Canım benim ya... Nasıl heyecanlıydı, yerim onu ben! Dünyanın en tatlı hamilelerinden biri muhtemelen."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Emir, kapının ardından boğuk gelen sesi biraz daha netti sanki. "Şaka değil, gerçekten ellerim kaşınıyor bebek sevmek için. Melisa bayağı büyüdü, severken ilgiden sıkılıyor. Şimdi bir bebek daha geliyor ve ebeveynleriyle, onu kucağımda saatlerce taşımama izin verecekleri kadar samimi bir ilişkim var."

İlkim yeniden gülünce, Emir bu kez konuyu değiştirmekte vakit kaybetmedi.

"Yine de... tüm gece boyunca benim aklımda yalnızca sen vardın. Sen ortada öylece salınırken sadece beni her geçen saniye biraz daha heyecanlandırmanı, bana bakışlarını seyrettim. Beni bu hâle getirdiğin için suçlusun çünkü tüm gece, yatak odamıza gireceğimiz anın düşüncesiyle dolaştım durdum. Seni, kollarımda ve kollarımı da her yerinde sevgilim."

"Sen iyice arsızlaştın, farkında mısın?" diye gülerek mırıldandığında, boğazının hafifçe kuruduğunu ve nefesinin daraldığını fark etmişti İlkim. Hem çok yorulmuş hem de bulduğu alkolsüz kokteyllerin büyük bir kısmını içmişti. Dudaklarının sıvı ihtiyacıyla kıvranması normaldi çünkü saatlerdir onları buna alıştırmıştı. Kenarda duran penye şortunu alıp bacaklarından geçirirken hafifçe sendeledi. Bir ayağıyla dengede kaldığı sırada bedenini düzgün bir biçimde dengeleyememişti yalnızca. Hızlıca toparladı kendini. Emir yeniden söz aldı.

Ninova

"Yılların hakkını veriyorum diyelim, sevgilim. O yalnız geçen gecelerin hepsinin yerini şimdi seninle, senli gecelerle dolduruyorum. Bence bunu hak ediyorum, ikimiz de ediyoruz."

İlkim kıkırdayınca, Emir'i göremese de onun da yüzünde benzeri bir ifade olduğunu hissedebiliyordu. Derin bir nefes alırken, göğsünü şişirdi fakat hafif bir kasılma da beraberinde gelince kaşlarını çattı. Elbisenin çapraz askıları gece boyu öylesine sıkıydı ki İlkim onu üzerinden çıkardığı an fazlasıyla rahatlamıştı. Çıkardıktan sonra baskının hafif bir biçimde yerini belli etmesi normaldi zaten. Birazdan rahatlardı.

"Sana itiraz etmediğimi biliyorsun," diye mırıldandı genç kadın. Ardından geniş mermerden lavaboya döndü. Yüzündeki makyajı temizlerken bir süre sessiz kaldı. Tüm makyaj kalıntılarından arındığına karar verene kadar cildini temizledi. Diş fırçası ve macunu almak için uzanırken, Emir'in yeniden konuştuğunu duydu fakat... *bir sorun vardı.*

Önce Emir'in sıralı, düzgün sözcüklerinin bir uğultuya dönüştüğünü hissetti. Sanki başı zonkluyor ve söylenen her bir kelime boğuk bir biçimde, anlamını yitirmiş bir halde geliyordu kulağına. Film sahnelerindeki gibi etraf bulanıklaşmış, seslerse aynı şekilde boğuklaşmıştı. *Kapının arkasındayım, kapı aramızda duvar gibi durduğu için öyle,* diye düşündü başta. Az önce de kapalı kapının ardında olduğunu ve buna rağmen adamı gayet net duyduğunu saniyeler içinde unutmuştu sanki. Sesler daha da uğuldadı, etrafını saran hava giderek ağırlaştı ve İlkim'i esir aldı.

Başının döndüğünü hissedince sessizce yutkundu. Lavabonun kenarına tutunurken kaşları çatılmıştı ancak gözlerinin önünde küçük noktacıklar belirmeye başlayınca onları hızla kapattı. Sırtından soğuk terler boşalmaya başlayınca zorlukla nefeslendi. "Bir şey yok," diye mırıldandı kendi kendine fakat vardı. Tam da kapalı gözlerinin önünde, aynı noktacıkları görmek İlkim'e bilincini her an yitirebileceğini gösteriyordu. Bir şey vardı. *Kötü bir şey.*

Olmamalı, diye düşündü. Korku bedenini ele geçirirken içeride her şeyden habersiz olan adamın ne kadar endişeleneceğini düşündü. *Şimdi olmaz, onunla olmaz,* diye fısıldadı içinden.

Çok korkardı Emir, daha geçenlerde bunun yüzünden ne kadar endişe etmişti, ne kadar telaş yapmıştı.

Böyle olmazdı... Bu şekilde olmazdı.

Ninova

Ancak bunu düşünen yalnızca İlkim'di elbette. Bedenine çarpan soğuk dalga onu ürpertince derin bir nefes almak için çabaladı ama buna bile izni yoktu. Dudaklarını aralamayı denese de başarısız oldu. Sol bileğinde, parmak uçlarından başlayan karıncalanma kolunun tamamını sararken bunun ne olduğunu anlamak için aptal olmasına gerek yoktu.

Krizdi.

İlkim'in yıllarca hakkında bilinçlendirildiği ve doktorlarının, kalbinin bu şekilde bir aksiyonu kaldıramayacağını düşündükleri bir kriz. Kasılmalar kalbinden geliyordu.

Dudaklarını aralayıp adama seslenmek istedi. Emir'i yanına çağırmak ve ona iyi olmadığını göstermek istedi. Hastaneye gitmeleri gerektiğini, iyi olacağını ama önce doktoruyla görüşmesi gerektiğini söylemek istedi fakat... *olmuyordu.* Dudaklarını aralayamıyordu. Bedeni kaskatı kesilirken gözleri kaydı ve bedeni sanki yüksek bir uçurumdan aşağı düştü.

Bilinci kapandığında ve kendini karanlığa sessizce teslim ettiğinde, hissettiği korku da bedenini bir ölüm sessizliğinde terk etti.

Genç kadın kendini saniyeler içinde banyonun mermer zemininde bulduğunda, küçük bedenine rağmen Emir'in onu duyabileceği bir ses çıkarabilmişti. Başını fayanslara çarparken ve oranın berelenmesine, küçük bir yarık açılmasına sebep olurken düşmeden önce elini attığı diş macunları ve fırçaların içinde bulunduğu cam bardağı da ardından devirdi. Cam parçaları etrafa saçılırken birkaçı vücudunda kesikler bırakmıştı. İlkim'se bilincini çoktan yitirmişti.

Emir dışarıdan boğuk bir biçimde duyulan kırılma sesini duyduğu an oturduğu yerde doğruldu. "İlkim?" diye seslendi neler olduğunu anlayabilmek adına. Bir cevap alamadığında yataktan kalkıp banyonun kapısına doğru yürüdü. Kapıyı hafifçe tıklattı. "Sevgilim, iyi misin?" diye sordu.

Genç adam yine cevapsız kalınca, göğsündeki korku öyle büyük bir hızla filizlendi ki değil buna engel olmak, nefes bile alamadı. "İlkim?" dedi endişeyle. Yine cevap yoktu.

"İlkim, korkmaya başlıyorum." Kapının kolunu kavradı. "İki saniyen var, eğer cevap vermezsen içeriye gireceğim. Buna iznin olsa da olmasa da."

Ninova

Emir o anda biliyordu ki bütün bu sessizliği daha fazla dinlemeyecekti. Kilitli olmayan kapıyı açıp hızla içeri girerken, orada görmeyi kesinlikle beklemediği ama içten içe tahmin ettiği manzara nefesini kesti. "İlkim," diye mırıldandı zorlukla. Yerde başının kıyısından sızan küçük kan birikintisi ve bedeninin her bir yanına dağılmış, Emir'in dokunmaya kıyamadığı teninde kırmızı kesikler açan cam parçalarının içinde öylece yatıyordu.

"İlkim!" diye gürledi Emir korkuyla. Hızla diz çöküp camları umursamadan parmaklarıyla İlkim'in çevresini saran camları temizledi. Ellerini kesen hiçbir kırığı önemsemeden, onu bu acı havuzundan kurtarmaya çalışırken bir yandan da adını sayıklıyordu. "İlkim buradayım, buradayım sevgilim." Ellerini onun yüzüne uzatmak istediyse de yanlış bir şey yapmaktan korktu. Başını çok sert çarpmış olma ihtimalini düşünürken beyni duracak gibi hissetti. Elini korkuyla uzatıp onun tenine değdirmekten çekinirken parmak uçlarını çenesine değdirdi.

"Ayşin! Ayşin yardım et!"

Saniyeler içinde odaya koşan ve ışığı yanan banyoda abisini yerde, dizlerinin üstünde gören genç kadın hızla yanlarına geldi.

"Abi, iyi misiniz? *Ne oldu?*"

Ayşin ancak o an, yerde bilinçsizce yatan kadını fark etmişti. Korkuyla hıçkırdığında titremeye başlayan ellerini ağzına kapattı.

"Bilmiyorum, Allah kahretsin! Bilmiyorum..." Çenesini sıkarken gözyaşları çoktan gözlerine hücum etmişti. Çaresizlik içinde konuştu.

"Sakın bırakma beni İlkim, duydun mu? Sakın bırakma beni sevgilim. Benimle kal, lütfen. Böyle olmaz, bu şekilde olmaz. Buradayım sevgilim, yanındayım."

Duraksayıp zihnine sinyaller yollamaya başlayınca beyni ona yanıt verdi. Hızla bu durumu kontrol altına alması gerekiyordu.

"Ambulans! Hemen ambulansı ara, Ayşin! Çabuk ol!"

Ambulansı aramaları, onlara adresi vermeleri ve Ayşin'e uzattığı telefonla ona, İlkim'in acil zamanlarda ulaşması için numarasını verdiği kişileri tek tek aratması, toplasanız on beş, yirmi dakikayı geçmezdi. Emir buna ek olarak, kız kardeşine bir de Ateş'i aramasını söylemişti.

Bu andan sonrası sanki bir filmin hızla geçen sahneleri gibiydi. Onu götürdükleri özel hastane evinin fazlasıyla yakınındaydı. Ayşin bir taksiye atlarken Emir ambulansın arkasına, kadının yanına bindirilmişti. Acil tıp teknisyenlerinin onunla yol boyu ilgilenmelerini

Ninova

izlerken kalbi yerinden sökülüyor gibiydi. Parmaklarının arasına aldığı buz gibi el onu mahvediyordu. İki görevlinin de aceleyle müdahale çabası ve konuşurken tıbbi terimler kullanmaları, Emir'in kalbindeki yakıcı endişeyi ve derin korkuyu büyütüyordu.

Onu direkt olarak kapıda karşılayan doktorun talimatıyla müdahale odasına götürdüklerinde ellerini saçlarına atıp koridora çöktü. Bir iki kelime konuşsalar da Emir ne söylediğini bile hatırlamıyordu. Gözlerinden süzülen yaşları ve avuçlarını yakan kesiklerin acısının giderek artmasını umursamadı. Ayşin yanında ileri geri yürürken onun da endişesi gözle görülür bir boyuttaydı. Emir öylece oturduğu yerde, iyi bir haber beklerken koridor bir anda kalabalıklaştı.

İlkim'in annesi ve babası en önde endişeyle koştururken hemen arkalarında daha birkaç saat önce gördükleri Seçil ve Orkun vardı. Onların yanında hafif kilolu, yüzü aynı Fulya Çetin'e benzeyen kısa bir kadın ve Koray vardı. Teyzesi olduğunu anlamak zor değildi çünkü Koray onu yavaş yürümesi için tutmaya çalışıyordu. *Bir astım hastası da oydu.*

"Oğlum!" dedi Fulya Çetin ve ona doğru koşarken Emir zorlukla ayağa kalktı. Kadın ona tutunurken gözlerinde yaşlar korkunç bir hızda boşalıyordu. "Oğlum, ne oldu? İlkim... İlkim nasıl? Kızım nasıl..."

"B-bilmiyorum, Fulya teyze. Ben... ben nasıl olduğunu bilmiyorum." Emir içindeki korkunç endişeyle nefeslenince Fulya'nın sendeleyen bedenini tutmak için uzandı.

"Biz... üzerimizi değiştiriyorduk. Banyoya... banyoya girdi. Makyajını temizlemek içindi sanırım bilmiyorum, ben..." Emir elini yeniden saçlarına attı. Avucunun içi acıyla kasılırken dişlerini sıktı.

"İyiydi Fulya teyze, konuştuk bir sürü, sıkıntı yoktu. İşini hallederken sessizleşti... Ben... ben sessizliğini ona yormadım. Sonra yere düştüğünü sandığım bir ses duydum. Aynı zamanda bir de cam kırılma sesi geldi. Kapı kapalıydı, ses öyle boğuktu ki başta emin olamadım. Hemen ardından kırılma sesi geldi. Kendisi düştüğünde duymazsam diye bir de cam diş fırçalığı yere düşürmüş..."

Fulya hıçkırırken ellerini ağzına kapattı. Bedeni küçülür gibi olurken Emir onu bilekleriyle, dirseklerinden dikkatle yakaladı. Gündüz onun omuzlarını tutarken Emir ikisinden başka kimseye bakamıyordu.

"İçeri girdiğimde... yerdeydi. Yerde öylece uzanıyordu, başını... başını fayanslara çarpmıştı, kan sızıyordu alnının köşesinden... Sonra, sonra ambulansta... bunun bir, kriz olabileceğini söylediler. Kalp krizi..."

Sonlara doğru sesini yitirince, Fulya hıçkırıklara boğuldu. Emir'i tutup ona sıkıca sarılınca genç adam kendini bırakmamak için çok çaba harcadı. "İyi olacak... İyi olacak değil mi, Fulya teyze? Ben... ben ona daha yeni kavuştum. Daha yeni bir araya geldik biz... Daha... daha hiç zamanımız olmadı ki... Atlatır. İlkim atlatır, değil mi? Başarır bunu? Ha Fulya teyze, atlatacak değil mi? Neleri atlatmış hem, bu ne ki? Uyanacak... Uyanacak, bize bakıp niye ağladınız bu kadar diye kızacak, değil mi?"

Fulya hıçkırarak ağlarken onu daha da sıktı. Sarılışları Emir'in de kendini bırakmasına sebep olurken, gözlerini sıkıca yumup ağlayışının şiddetlenmesine izin verdi. En sonunda Ayşin ve Gündüz ikisini birbirinden ayırırken, gözyaşlarını silmek mümkün değildi.

"Abi ellerin," dedi Ayşin titreyen sesiyle. Onun da korkuyla çarpışan bir endişeye sahip olduğu kesindi. "Ellerin kanıyor abi, ellerin çok... çok kanıyor..."

Emir kardeşinin sözleriyle sıktığı avuçlarına bakınca, parmaklarını ve elini kaplayan kanı gördü. Muhtemelen avuçlarının içinde cam parçaları kalmıştı. Umursamadı. Ellerinin tamamım saran kırmızı renk sanki onu dakikalar öncesine, İlkim'i yerde gördüğü o ana götürüyordu.

Avuçlarına batan küçük cam parçalarının canını giderek yakması, İlkim'i kaybetmeye dair hissettiği acı ve korkuyla yarışamazdı bile.

"Önemli değil," dedi zorlukla. "Önce onu göreceğim. Onun iyi olduğunu görmeden hiçbir yere ayrılmam."

"Abi," diye mırıldanan Ayşin'e kesin bir ifadeyle baktı.

"Lütfen Ayşin, şu an olmaz. *O, bu hâldeyken olmaz.*"

İlkim'in aile üyeleriyle birlikte orada beklerken, müdahale odasına birkaç doktor girip çıkmaya başladı. Seçil, Emir'in Fulya'ya anlattıklarından sonra gözyaşlarına boğulup krize girince, Orkun onu temiz hava almaya çıkardı. Aynı zamanda Gündüz ve Fulya da bir köşede telefonda konuşup birini buraya çağırıyorlardı. Fulya ağlayarak telefondaki kişiye buraya gelsin diye yalvarıyordu, İlkim'in ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Emir onun İlkim'in yıllardır tedavisini yapan doktoru olduğunu tahmin etti. Eğer İlkim ona ihtiyaç duyuyorsa, şu an her neredeyse onu bulup buraya getirebilirdi.

"Emir!"

Genç adam, arkadaşı Ateş'in yakalamaya çalıştığı telaşlı adımların sahibi olan kadının sesini duyduğu an, başını koridorun diğer ucuna çevirdi ve Berin'i gördü. Bir elinde küçük bir çanta, omuzlarında uzun, dizlerine uzanan bir palto vardı ve yürürken fazlasıyla hızlı adımlar atıyordu. Emir ona buradan ulaşmak ister gibi bir adım atınca, ardındaki eşi de aynısını yaptı.

"Berin lütfen," dedi Ateş endişeyle. "Yavaş olur musun? Geldik bak, iyi olacak ikisi de lütfen..."

Berin küçük bir nefes verip derinden üzüntüsünü taşıyan bakışlarını, sanki dakikalar içinde küçücük kalan adama çevirdiğinde gözleri hızla doldu. Mücevherleri andıran bakışlarında o ışık yoktu, gözaltlarında hafifçe belirginleşmiş morluklar vardı ve solgun teni, şişmiş yüzüne eşlik ediyordu.

"Emir..." dedi kısık bir sesle. Bakıştıklarında ikisinin de gözleri doluydu. Sanki kadının kırgın sesi Emir için yeterli bir sınırmış gibi hissettirdi. Adamın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladığını gören Berin de ağlamaya başladı ve uzanıp adamı sarması saniyelerini aldı. "Berin... Berin ölüyorum," diye fısıldadı Emir. Ellerini kadının üzerine sarmadan ona kollarıyla sarılırken, ellerinin tersini de sırtına belli belirsiz bastırmıştı.

"Berin yerdeydi, düşmüştü ben yetişemedim. Düşmeden yetişemedim... Kriz dediler. Kalp krizi dediler ambulansta... Çok korkuyorum, Berin." Duraksadı, gözlerinden yaşlar boşalırken yüzünü Berin'in kalın, kaşe paltosuna kapadı. "Ben... ben onu yeniden kaybedemem. Yeniden olmaz. Bir daha olmaz..."

"Şşşt," dedi kadın güçlü olmaya çalışarak. "İyi olacak İlkim," diye devam etti tok bir sesle. Daha sıkı sarıldı arkadaşına. "İyi olacak çünkü benim bebeğimin tek teyzesi o. Biliyor bunu, iyileşecek hemen. Her şey yoluna girecek, onu buradan çıkaracağız."

"İyi olacak değil mi? İyi olacak..."

Berin ondan ayrılıp gözlerine bakarken başını hızlı hızlı salladı. "Kesinlikle. Senden, benden bile güçlü o. Hepimizi dize getirir, bilmiyor musun? Benim avukatım çok dişlidir."

Emir zorlukla da olsa gülümser gibi olunca, Berin uzanıp onun yüzündeki yaşları sildi. Sonra da hızlıca kendininkileri. "Bak bana," dedi onu gözlerine bakması için zorlarken. "Önce sen. Önce sen iyi

Ninova

olacaksın ki çıktığında seni görüp gücünü senden alsın. Seni iyi olacaksın ki kendisini senden şarj edebilsin. İyi olacak. Toparlayacak ama önce sen..."

Başıyla Ateş'e işaret verince adam ikisine son bir bakış atıp koridora döndü. Ayşin'i de alıp birlikte koridordan kaybolduklarında Berin yeniden arkadaşına döndü. Uzanıp incitmemeye çalışarak, daha onu gördüğü ilk anda fark ettiği avuçlarını kavradı. Adamın ellerini yukarıya bakacak şekilde açarken parmaklarına sızan kanı hissetti.

"Biz önce bu yaralı ellerine pansuman yaptıracağız. Sen de İlkim uyandığında onu nasıl iyi hissettirebileceğini düşünmek yerine, burada böylece kendini yiyip bitirmeyi bir an önce keseceksin. Biz zaten İlkim için yeterince endişeleniyoruz, sense böyle yaparak bu endişemizi ikiye katlıyorsun. Kendine gel, tamam mı? Bizim için değil, İlkim için. Sağlam dur."

Parmaklarını sabit tutarken, ellerine attığı her bakışta onun acısını kendi ellerinde hissediyormuş gibi görünüyordu genç kadın. Emir onun gözlerinden süzülen bir iki damlayı fark etse de sessiz kaldı. Birlikte minderli sandalyelere çöktüklerinde, koridorun başında Ayşin, Ateş ve elinde geniş bir tepsi tutan bir hemşire belirdi. Hep birlikte Emir'in yanına geldiklerinde, Berin yerinden kalktı ve hemşireye yer verdi. Hemşire Emir'in pansumanına başlarken Ayşin'i de abisinin yanına bırakmıştı. Birinin kendisine seslendiğini duyduğunda başını kaldırdı.

"Gel kızım, yanıma otur. Yorulursun sen, iki canlısın." Fulya, hamile kadını kendi yanına çağırınca Berin oraya yürüdü. İlkim'in annesinin yanına oturup kadının elini tutmak için uzanınca, Fulya gözyaşları içinde gülümsedi. "İyi olacak, biliyorsunuz değil mi?"

Fulya başını salladı. Dudakları iki yana çekildi ve hafifçe gülümsedi. "Biliyorum," dedi burnunu çekmeden hemen önce. "Benim kızım çok şanslı. Harika arkadaşları var çevresinde... Uyandığında sizi burada gördüğüne çok sevinecek..."

Fulya bakışlarını Berin'den çekip ellerine indirdiğinde ifadesi kırılır gibi oldu. "Uyanacak çünkü... Hep uyandı. Bugün de uyanacak benim kızım. Uyanacak, kocaman gülümseyecek, daha kuzeninin düğünü var... Onda da oynayacağız beraber, bugünkü gibi. Hem... daha kendi düğününü göremedik ki, evlenecek o, gelin olacak. Ben... ben kızıma gelinlik dikeceğim, uyanacak İlkim."

Ninova

Giderek düşen ve kısılan sesini duyunca, parmaklarını tutan Berin'in tutuşu sıklaştı. Aynı zamanda, diğer yanına oturmuş ablası da uzanıp omzunu sıktı. Fulya'ya göre daha kısa, balık etli bir kadındı. Birbirlerine benziyorlardı, onun saçları küllü bir sarıydı ve küt kesilmişti. "O sesinin düştüğünü bir daha duymayacağım, Fulya!" dedi sert ve keskin bir sesle.

"Benim İlkim'im neleri atlattı, bunu da sorunsuz atlatacak, ben biliyorum!" Kadının katı tavrı kardeşini kendine getirdi mi bilemiyordu ama bakışlarında kızgın alevler yanıyor, sanki kötü ihtimallerin düşünülmesine bile tahammül edemiyordu.

"Tamam, Fulden Sultan... Niye kızıyorsun ki şimdi sen teyzeme? O da aynı şeyleri söyledi zaten..."

Koray annesine bakıp ortamı yumuşatmak adına konuşunca, Fulya başını yeğenine doğru kaldırdı. "Oğlum, senin bu annen beni hiç sevmezdi zaten," dedi hafif güler gibi. Akıl sağlığını kaybetmenin eşiğindeymiş gibi hissediyordu ve gülse mi ağlasa mı bir türlü karar veremiyordu artık. Kızını bekleyen ve içinde kötülükleri barındıran hiçbir ihtimali duymak, düşünmek istemiyordu.

"Anneannen eskiden anlatırdı, beni kaç kez ağaca çıkarıp orada bırakmış. Çıkarırmış ama indirmezmiş, sonra da halime güler eğlenirmiş. Sevmiyor işte beni. O çok sevdiği yeğeni benim kızım ama... onu unutuyor."

"Ay ne münasebet!" dedi Fulden, Fulya'nınkine göre çok daha sert olan mizacıyla. Berin onlara bakarken bir kardeşle büyümenin ne kadar güzel bir şey olacağını düşünüp imrenmeden edemedi. "İlkim sizin değil, benim kızım zaten. Gündüz de kusura bakmasın. Hele bir çıksın şu doktorlar, hele bir uyansın. O zaman kendisine de sorarsınız, der *ben Fulden teyzemin kızıyım aslında*, diye..."

Ortamın havasını biraz olsun değiştiren muhabbet, herkesin aklını ve bilincini yerine yeni yeni getiriyor gibiydi. Seçil'in de biraz sakinleştiğini, Orkun'un kollarındaki daha metanetli duruşundan anlamak mümkündü. Derin bir nefes alıp dizlerini kırarak çömeldi ve başını Fulya'nın dizlerinin üstüne koydu. Fulya bir elini onun sırtına sararken diğeriyle de Berin'in elini tutuyordu ve iki kızdan, kendi kızı için güç alıyordu. Ne de olsa ağlamak ne bir çözümdü ne de dertlerine çareydi. Aksine güçlü duracaklardı ki İlkim iyi olmak için gereken morali onlardan, onlar sayesinde toparlayacaktı.

Dakikalar sanki saatlere, saatler gün ve gecelere dönüşmüştü. Hastanenin içinde geçirdikleri zaman, sanki bir ömre bedelmiş gibi hissetmek üzere olduğunu fark eden Emir, bileklerine kadar sarılan ve yalnızca parmakların belli bir kısmını açıkta bırakan sargılara baktı. *Acaba İlkim de o odadan çıktığında başındaki yara yüzünden bunlardan birine sahip olacak mıydı?*

Sessizlik bir çığ gibi büyüyüp önüne kattığı her şeyi uçurumdan aşağıya sürüklerken İlkim'i aldıkları odanın kapısı açıldı. Uzun, beyaz önlüklü ve orta yaşlı bir adam içeriden birkaç hemşireyle birlikte çıktığında, hemşireler uzaklaşsa da adam karşılarında dikilmişti. Herkes ayaklandığında adamın yanına ulaşan ilk kişi Emir Feza oldu. "Nasıl?" diye sordu kısık bir sesle.

Fulya'nın ve Gündüz'ün de aynı soruyu yöneltmesiyle doktor ellerini kaldırıp onları yavaşlattı. "Sakin olun lütfen..."

Bu küçük ama endişeli, boş koridorları dolduracak güçteki kalabalığın beklentiyle ona baktığını görünce gözlerini onların üzerinde sırasıyla gezdirmekte çekinmedi. "İlkim'in yakınları... değil mi?"

Onaylayan mırıltılar ve endişeli bakışları görünce niyetinin uzatmak olmadığını göstermek için ellerini ceplerine sokup küçük bir nefes verdi.

"Öncelikle çok geçmiş olsun, ben Doçent Doktor Aykut Çilingir. İçinizi biraz olsun rahatlatmak adına, kardiyoloji alanında doçentliğimin 2007 yılından beri sürdüğünü ve İlkim'in tedavi süreci konusunda gereken bilgiye sahip olduğumu belirtmek istiyorum. Genelde İlhan'ın heyetle görüşülecek diye belirttiği her konuda danışılan kişilerden biri de benim. Yüksek heyette, İlkim'in güncel durumunu yakinen takip ediyoruz."

Fulya ve Gündüz bu adamı ismen biliyorlardı. İlhan'ın yakın arkadaşlarındandı ve uzun zamandır da alanında en başarılı doktorlardan biriydi. Fulya, elleri göğsüne kapanmışken yeni yeni dinen gözyaşları yeniden başladı. Sessiz bir mırıltıyla sordu. "İyi mi kızım, doktor bey? Uyandı mı, nasıl?"

Doktor ifadesini sabit tutarken küçük bir nefes verip kadına baktı. "İlkim'in sahip olduğu durumda, ihtimaller ve olasılıklar üzerinden gittiğimizde bunun, kalbinin atlatabileceğinden yüksek şiddette bir reaksiyon olduğunu söylemek mümkün," dedi onlara bakarak. Gözlerinde büyüyen dehşeti gördüğünde boğazını temizledi.

Ninova

"Ancak İlkim'in bizim olasılıklarımızı hiç etmek konusunda büyük bir başarısı olduğunu da belirtmem gerek."

Sabırsız gözlere döndüğünde bakışlarına bir gülümseme kondu. "İlkim iyi, hatta bizim beklediğimizden çok daha iyi," dedi sonunda bütün bu endişeyle dolu kalpleri serinletmek için üzerlerine su serperek.

"Daha o buraya gelmeden İlhan bana ulaştı. İlaçları, aldığı tedaviler ve geçirdiği ameliyatlar zaten benim bilgim dahilinde olan şeylerdi. Doktorunuz olasılıklar konusunda beni detaylıca bilgilendirince ilerleyişimiz oldukça kolaylaştı. Bütün bunları da düşünerek hızla uygun bir tedavi yöntemi belirledik ve müdahaleleri yaptık. Zaten kendisi de şu anda yolda, buradan sonrasını ve İlkim'in önümüzdeki kontrollerini birlikte yürüteceğiz."

Herkes tuttuğu nefesleri bırakırken Aykut Bey gözlüklerini düzeltip hafifçe gülümsedi.

"Kalp krizi sessiz sedasız gelir. Önemli olan her zaman erken ve doğru müdahaledir. Gerekeni yaptık, birazdan İlkim'i yoğun bakıma alacağız."

Cümlenin içinde yerleşen yoğun bakım ifadesi, endişeleri yeniden alevlendirecek olduğunda adam durumu hızla kontrol altına aldı.

"Düştüğünde kafasını çarptığı için beyin sarsıntısı geçirmiş olma ihtimali yüksek. Aynı şekilde bu durum beyin kanaması ihtimalini de ele almamız gerektiğini gösteriyor. Bu olmasa bile durumu kontrol altında tutmak için onu gözlemlemeye ihtiyacımız var. Tıkanıklık olabileceğini düşündüğümüz bir damara müdahalede bulunduk. Alnında üç dikişlik bir yarık oluşmuştu, temizleyip dikişlerini attık. Aynı zamanda da vücudunda oluşan küçük kesikleri temizleyip tenine saplanan cam parçalarını çıkardık. Yani şu anda her şey gayet yolunda... İlkim'in yoğun bakıma alınma sebebi de iyi olacağına emin olana kadar durumunu gözlemlemek ve olası kötü bir ihtimalde hızlı reaksiyon gösterebilmek..."

Emir sonunda içinde biriken o koca, zorlu nefesi bırakırken yüzündeki gergin ifade de yavaşça dağıldı. *İlkim iyiydi. O iyiydi ve her şey yolundaydı.*

"Hastalarımızın tedavi süreçlerinde ihtiyaç duydukları en kıymetli şeylerden biri de moral ve destek oluyor. Yaşamaktan vazgeçmeyenler, her seferinde bir yolunu bulup iyi olmayı başarıyor. Bu yüzden size dürüst olacağım..." Yüzünde gerçek bir gülümsemeyle çevredekilere

Ninova

bakan Aykut Bey, onların içini daha da rahatlatmak adına gerçek düşüncelerini dile getirmekten çekinmedi.

"İlkim kadar hayata sımsıkı tutunan bir hastam daha olmadı. Yaşamayı sevdiği ve bu hayata tutunmak için fazlasıyla sebebi olduğu belli... Sizlere bakınca, sahip olduğu şeyleri ve bunlara sahip olduğu için ne kadar şanslı hissettiğini tahmin etmek pek zor değil."

Herkesin yüzüne oturan ifade, halen ağlamaklı olsa da içlerinde rahatlamanın verdiği sakin bir esinti kol geziyordu ve hepsi, kadının yanında durmaktan, onun için güç olmaktan büyük bir mutluluk duyuyordu.

"İlkim çabalıyor ve onu takip ettiğimiz süre boyunca gördüğüm kadarıyla, bundan sonra da çabalayacak. Tüm gücüyle hem de. Çünkü bana kalırsa, daha azını yapmayı bir an bile düşünmemiş, onun için başka bir ihtimal hiç olmamış. *Olduysa bile, şu anda yok.*"

Başını hafifçe sallarken dikkati tamamen bu koca ekibin, yaşlı gözlerle onu izleyen ve kapının ardında her şeyden habersiz uyuyan kadını bekleyen insanların, İlkim'in ailesinin üzerindeydi.

"Bu süreçten sonrası için de size tavsiye edeceğim tek şey bu olabilir. Tedavi süreciyle biz ilgilenirken, onun moralini daima zirvede tutmak da size düşüyor. Çünkü siz ona sarıldıkça, o da hayatına sarılıyor. Eminim sizler yanında olmaya devam ettiğiniz sürece, bundan asla vazgeçmeyecektir. Artık sıra onda. Biz de onun uyanmasını bekleyeceğiz. Yoğun bakıma alındıktan sonra görüş konusunda hemşireler sizi bilgilendirecektir. Tekrardan çok geçmiş olsun..."

Diğerlerine göre aklı daha dengede olan, en azından şu an konuşabilen Gündüz ve Fulden doktora teşekkür ederken geri kalan herkes birbirine sarılmak ve şükretmekle meşguldü.

Emir hıçkırıklara boğulmadan titrek bir soluk aldı ve gülümsemesi yüzüne kan getirirken kendini Ayşin'in kollarında buldu.

İlkim iyiydi. Yaşıyordu. Tersini istemiyordu ve yaşadıklarına boyun eğmek gibi bir düşüncesi de yoktu.

İlkim yaşamak istiyordu. Onun için başka bir ihtimal daha yoktu. *Artık yoktu.* Olmaması için her şeyi yapacak olan ekip de işte buradaydı. Kapının bir adım ötesinde, odanın dışarısında.

Daima da orada olacaklardı.

Ninova

ON İKİNCİ BÖLÜM

♫ *Şekersiz, Aman*

Üç gece.

İlkim'in uyanmadan önce sevdiklerinden aldığı, toplamda yetmiş iki saate denk gelen, üç koca gecenin ardından; hepsinin en sevdiği kahve kürelerin sahibi, parlak bakışlarıyla onlara selam vermeye karar verecekti. Ancak elbette o üç günün ve gecesinin nasıl geçtiğini, o ayaz bekleyişin ne kadar sürdüğünü de yalnız o odanın dışında uyanmasını bekleyenler bilirdi.

İlk gece kızlarının yanında kalmak isteyenler Gündüz ve Fulya'ydı. Emir'i, Berin ve Ateş'in de desteğiyle birlikte büyük bir çaba göstererek göndermişlerdi. Emir en sonunda, Fulya'nın ricasına karşı gelemediği için buna mecbur kalmıştı. İkinci gece kendisinin kalacağına dair söz aldıktan sonra gitmeyi kabul etmişti. Seçil, Orkun ve diğerlerini de yollamışlardı ve hepsi, sabah hep birlikte geri döneceklerine söz vermiş ancak o şekilde gitmeye razı gelmişlerdi. Fulya odanın hemen önünde dikilirken, Gündüz birkaç dakikalığına içeri girmek için izin almayı başarmıştı. Kısa bir süreliğine görüp çıkacaklardı ve bunu da sırayla yapacaklardı. Fulya, birkaç dakika kendini toparlayamayınca hemşireler onunla ilgilenirken, Gündüz'e içeri girme izni verildi.

Odaya girdiği an, sırtına sanki bunca yılın yükü yüklenmiş gibi omuzları düşen ve kızını burada görmekten ne kadar nefret ettiğini bir kez daha hatırlayan adam, acı kokuyla yüzünü buruşturdu. Maskesinin ardında, yüzüne dökülen sessiz sedasız gözyaşları onun çaresizliğinin en büyük ve gerçek simgesiydi.

İlkim hastaydı ve Gündüz'ün elinden hiçbir şey gelmiyordu. İlkim'in kalbi artık yeterince çalışmıyordu ve babası, kızını iyi edebilmek için hiçbir şey yapamıyordu. Bir baba, kızına çare olmayı bile başaramıyorsa ne anlamı vardı ki? *Ne acı, ne kıymetsiz bir yaşamdı...*

İhtiyacı olduğunda elinden tutup ona her şeyin geçeceğini söyleyemedikçe ve zamanın onların aleyhine işlediği her anı yalnızca izlemekle yetinecekse, ona verilen bu kıymetli görevin ne anlamı vardı? Gündüz, İlkim'in sahip olabileceği en iyi baba da olsa, bütün bunlar, *tüm bu hastane süreçleri, yoğun bakım odaları, doktor görüşmeleri de dahil olmak üzere,* ona ne kadar yetersiz olduğunu anımsatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Şimdi karnına kadar çekilmiş bir örtünün altında, bilinçsizce yatan küçük kızına bakmaktan başka ne yapabiliyordu mesela? Teni her geçen gün daha da solarken, dudakları kuruyup güzel, kestane rengi saçları tel tel dökülürken ona neden hiçbir faydası dokunamıyordu? Neden başındaki sargı ve teninden makinelere uzanan kablolarla öylece uzanırken Gündüz ona yalnızca içindeki sınırı olmayan sevgiyle bakmaktan öteye gidemiyordu? Bütün bunlar korkunç bir acıyla harmanlanarak göğsünün en derinlerine doluyordu.

Küçük, kalbinde bir türlü büyütemediği ama şimdi, onun yarı yaşından bile büyük olan kızını seyrederken içi gidiyordu. Yatağın yanındaki sandalyeye otururken gözlerinin kenarları sevgiyle karıştı.

"Babacığım?" dedi güçlükle. Parmakları uzandı ve kızının güçsüz elini kavrayıp sıkıca tuttu. "Hastaneleri mi özledin sen? Söyleseydin gelirdik beraber, hiç gerek var mıydı bu kadar prodüksiyona?" Avucunda kaybolan ince parmaklara bakarken sessizce iç çekti. Dudakları titrerken başını eğip kısa bir an bekledi. Şakaya vurmaya çalışsa da bu durumda bunu bile beceremiyordu. Zorlukla nefeslendi, sanki her şey boğazına tıkanıp kalmıştı. *İhtimaller, geçmiş, geleceğin olasılığı, kızının katlanmak zorunda kaldığı acı, geçirdiği ameliyatlar...*

"Hadi babacığım... Hadi, uyan artık. Çok esirgedin o güzel gözlerini bizden. Sesin kulağımdan çok uzağa gitti babacığım, hadi. Uyan artık. Geri gel hadi, kalk şu yataktan, kurtul şu iğrenç hastane koridorlarından. Uyan İlkim'im, hadi..."

Gündüz gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan dudaklarını onun parmaklarına, elinin üstüne bastırırken uzun, güzel kirpiklerin örttüğü

Ninova

kahvelerin açılmasını ne kadar istediğini düşündü. Kızı uyanmalıydı artık, iyileşmeliydi. Bunca yaşını bu korkunç acılarla baş etmeye çalışarak geçirmişti zaten, daha fazlası neden gerekliydi? Yetmeliydi. *Bu kadarı artık yetmeliydi...*

Ardından odaya giren Fulya da pek farklı dileklerde bulunmamıştı. O da artık bütün bu karmaşanın, acının ve kalp ağrılarının bitmesini istiyordu. Çok istiyordu hem de. Kızının elini tutup yüzüne yaslarken sessizce nefeslendi. İlk kez bu kadar metanetli duruyordu. Uzun zamandır, onun içinde de sonsuz bir inanç ve güven vardı. Hastalığın belki de ilk kez gözüne bu kadar küçük geldiği zamanlardı bu zamanlar. Fulya kızına inanıyordu. Hep inanmıştı. İlkim üstesinden gelecekti. Uyanacak ve parlak gözleriyle çevresine bakarken kocaman gülümseyecekti. Bunu hak ediyordu çünkü. Bir tanecik evladı bütün güzellikleri ve sağlıklı olmayı çok hak ediyordu.

Ancak bu yoğun bakım sürecinin en kötüsü, Emir'in İlkim'i görmeye girdiği seferdi.

Emir Feza, İlkim'i ilk kez hastane yatağında görüyordu. İlk kez, sevdiği kadını kaybetme korkusunu yalnızca zihninde ve kalbinde taşımıyor, buna şahit oluyordu. İlkim savunmasızca, öylece yatağında uzanırken bakmaya doyamadığı gözlerini dahi göremiyordu.

İlkim'in teni sanki bir anda solmuştu. Pamuğu andıran suratı artık daha beyazdı, soluk pembe dudakları kurumuş, uzun güzel saçları yastığın her bir yanına dağılmıştı. Burnuna takılı kanüller, kulaklarının üstünden makinelere uzanıyordu. Omuzlarını kapatan hastane önlüğünün önü açıktı, teninden kablolar uzanıyor ve çevresindeki çeşitli makinelere gidiyordu. Odayı dolduran tek ses buydu. Üstelik yeni açmış yasemin çiçekleri gibi kokan tenine de hastanenin geniz yakan dezenfektan kokusu sinmişti.

İşte, Emir'i mahvedecek yegâne şey bu anın içindeydi.

Zorlukla nefeslendi, İlkim'in kendi başına alamadığı nefesi o nasıl rahat rahat alacaktı ki?

Nasıl dayanmıştı? Bütün bunlara senelerce nasıl dayanmıştı? Nasıl pes etmemiş, nasıl tüm bunları aşmak için çabalarken hiç bıkmamıştı kıymetlisi? Ya da bıkmış mıydı? Hiç pes etmek istemiş miydi? *Yaşamaktan hiç vazgeçmiş miydi?*

Bütün bunları bilmemek, adamın içinde bir yangın başlatmıştı. İlkim'in acılarına dair hiçbir şey bilememek onu bitiriyordu. İlkim için bir çare bulamadıkça, kendini bir hiç gibi hissetmeye devam ediyordu.

Yatağın kıyısına doğru adım adım yaklaştı sessizce. Kendini o sandalyede bulana kadar ilerledi ve oturup terleyen ellerinin avuçlarını dizlerine sildi. Parmaklarını onun güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş yüzüne uzatırken ellerini saran titremeyi umursamadı.

"Sevgilim..." diye fısıldadı sesini zar zor bulabildiği o anda. İncecik parmağı kadının alnının kıyısında, bandajın olduğu yerin yakınlarında gezinirken dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

"Uyansan ya artık... Olmaz mı? Baksan yine parlak gözlerinle suratıma, ben de o gözlerde yaşadığım için yine dünyanın en mutlu adamı olsam... Hadi sevgilim, hadi uyan artık, yalvarırım..."

Gözleri dolarken bakışları uyuyan kadının bedeninde yavaşça gezindi. Her seferinde içi gidiyordu ancak bu kez gücünü toparlamak öyle zor oldu ki Emir'in dudaklarından bir hıçkırık kopuverdi.

"Daha sana çok sözüm var, İlkim. Daha çok zamanımız olacağına söz verdim, iyi olacağına söz verdim. Yaşayamadıklarımızı bir bir yaşayacağımıza söz verdim. Böyle olmaz, böyle bırakamazsın beni... Bitemeyiz, gidemezsin sevgilim... Gidemezsin, duydun mu beni? Daha yapacak, yaşayacak öyle çok şeyimiz var ki, İlkim..."

Başını kadının elinin üzerine yaslarken gözyaşları sessizce yatağa dökülüyordu. Hıçkırıkları gücünü yitirirken iç çeker gibi nefes almaya çalıştı genç adam. İki eliyle kadının narin parmaklarını kavrarken dudaklarından titrek bir soluk daha kaçtı. Avuçlarının arasındaki eli yanağına yaslarken nazikti.

"Seni kaybedemem ben... Bunca sene sonra seni bulmuşken yeniden kaybedemem, İlkim. Sensizlik artık benim için bir seçenek değil ki... Ben senin olmadığın hiçbir hayatı istemiyorum artık. Seni istiyorum, seninle olmayı. Yarın, ebediyen sana sana bakmayı istiyorum ben... Gözüm hep sendeydi, yine sende kalsın istiyorum. Ben sensizliği istemiyorum artık."

Dudakları titrerken boğazının düğümlendiğine emindi genç adam. Sessizce boğazını temizledi ve gözyaşlarını elinin tersiyle silerken yüzündeki maskeyi düzeltti.

"Ben altı sene kaybettim. Altı senemizi kaybettim sevgilim. Seninle olabileceğim seneler yeterince alındı benden zaten. Daha fazlasını almalarına izin veremem. Dahasını veremem İlkim, ben... ben seni veremem. *Hiç veremedim, hiçbir zaman sevgilim.* Altı sene boyunca da sen banaydın, yine öylesin. O yüzden olmaz İlkim, tekrar olmaz. Lütfen uyan, lütfen aç o güzel gözlerini sevgilim, lütfen."

İlkim bütün bunları duymuş muydu bilemiyorlardı ancak o gün, Emir'in İlkim'den uzaktayken geçirdiği en zor günlerden birisiydi. O gecenin ardından, Seçil rica edince nöbeti ona devretmişti. Birinci gün anne babası, ikinci gün sevdiği adam kalmıştı İlkim'in yanında. Üçüncü gününde ise sıra kız kardeşi gibi gördüğü arkadaşına kalmıştı. Saat çoktan akşamüstünü gösterirken Emir, Ateş ve Berin'le birlikte İlkim'in evindeydi. Ayşin annesiyle konuşmak için dışarı çıkmış, sonra da biraz yürümeye karar verdiğini abisine mesaj atmıştı. Geniş salon ve açık mutfağa dağılmış olan üçlü ise, o anlarda oldukça derin bir sessizliği paylaşıyorlardı.

Ateş bu sessizliği kırarak, büyük bir bardak bitki çayını Emir'in önündeki sehpaya bıraktığında genç adam dudaklarını büktü. "Abi hiç öyle bakma, ben elçiyim sadece. Biliyorsun, burada emirler büyük yerden geliyor," diye mırıldandı mutfakta, ada tezgâhın önünde dikilen karısını göstererek. Berin yüzünün iki yanına dökülen saçlarını kulağının ardına sıkıştırırken sarsılmaz bir ifadeyle salona doğru baktı. Emir'le göz göze geldiklerinde bakışları sevgiyle kısıldı ancak tavrından ödün vermeyecekti.

"O bitecek! Bal da koydum içine, iyi gelir. İç bitir."

"İçim almıyor," dedi Emir ruhsuz bir sesle. İçi zaten neyi alıyordu ki, sevdiği kadın oradayken nasıl yiyecek, içecekti? Gücünü bile bulamadığı iki günün ardından, bir üçüncüsü gelmişti ve giderek solan ümidi boğazını sıkan bir el gibiydi.

"Emir lütfen," dedi Berin önündeki tabaklara hazırladıklarını yerleştirirken. Günlerdir kendini paralayan arkadaşı için bir şeyler yapmaya çabalıyordu ancak başarılı olmanın değil sözünü etmek, yanından bile geçemiyordu. "Hiç kimsenin hatırı yoksa, yeğeninin de mi hatırı yok? Onun için bile yemeyecek misin? İnan bana böyle yapmanın sana azıcık bile faydası olmuyor. Günden güne eriyorsun. Bir insan üç günde kilo verebilir mi? Verdin Emir. İyice güçten düşüyorsun böyle

yaparak. İlkim uyandığında böyle mi çıkacaksın karşısına?" diye mırıldandı Berin son kozunu da oynayarak. Ardından birkaç adımla arkadaşının yanına ulaştı ve hazırladığı sandviçin bulunduğu tabağı da bitki çayının yanına bıraktı.

Emir kısık sesli de olsa, fazlasıyla derin bir nefes alıp verdi. Geniş göğsünü şişiren hava ciğerlerine ulaşmasa bile, alıp duruyordu işte. Her şey insanın boğazına durabilir miydi? Duruyordu.

"Berin, sana da lütfen. Bütün bunlar beni kendime getirmiyor. İnan bana anlıyorum, her şeyin de farkındayım ama istemiyorum. İlkim uyanmadan da iyi olmayacağım. İlkim uyanmadan, beni hiçbir şey kendime getirmeyecek. O yüzden artık durun ikiniz de. Kendinizi daha fazla yormayın çünkü işe yaramıyor, yaramayacak."

Ateş'in yanında, koltuğun diğer yarısında yerini alan Berin bu sözlerden sonra sessiz kalınca Ateş elini onun dizine sardı. İkisi de Emir'in amacının kalp kırmak olmadığını biliyorlardı fakat bu şekilde kendini bitirmesine de göz yummak istemiyorlardı. Üstelik o yalnızca İlkim için endişelenirken, onlar aynı zamanda Emir Feza için de endişeleniyorlardı. Korkuları ve üzüntüleri ikiye bölünüyordu. Emir bir süre önündeki boşluğa bakıp sessiz kaldı. Ardından ellerini dizlerine yaslayıp yerinden kalktı ve aynı hissizlikle, "Müsaadenizle," diye mırıldandı. Salondan çıkıp yatak odasına ilerlediğinde ardında bıraktığı ikiliyi ne kadar endişelendirdiğini bilse de Emir içinde bütün duyguları aynı anda yaşıyordu.

Korkuyordu, İlkim'in yeniden gidebilme ihtimali onu mahvediyordu.

Üzgündü çünkü kadının acı çektiği düşüncesiyle bile öleceğini hissediyordu.

Umutluydu ancak bütün umutlarına rağmen kadının ellerinden kayıp gidebilme olasılığı adamın en derin korkularına eşlik ediyordu.

Yine de... mutluydu çünkü İlkim iyiydi, henüz uyanmamış olsa da değerlerinde büyük değişimler ya da kötü sonuçlar yoktu. *Yani toparlayacaktı. İyi olacaktı.*

Düşünceleri zihnini giderek daha da dağıtırken, aklında onlarca farklı fikir aynı anda geziniyordu. Üç gece önce eğer bütün bunlar yaşanmasaydı İlkim'le beraber uyuyacakları yatağın kıyısına çökerken içli bir nefes bıraktı. Dudaklarından süzülen ve ciğerlerine sarılan nefes

Ninova

ona yaşamın ne kadar kıymetli olduğunu anımsatır gibiydi. Aslında yaşadığımız her anda şükredilecek ne çok şey vardı...

Bakışları etrafında gezinirken dikkatini çeken şey hemen yakınındaydı. Komodinin kıyısında duran, İlkim'in burada geçirdiği yazlardan birinde çekilmiş fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi aldı ellerinin arasına. Anne babasının evindeki bahçede çekilen fotoğrafta, yüzünde mutluluğun belirgin izlerini fark etmemek imkânsızdı. Muhtemelen geçen yaz ya da ondan bir önceki yazdan kalma bir kareydi çünkü fotoğraftaki çehre, genç kadının şu anki haline çok yakındı.

Üzerinde nar çiçeği renginde, derin V yakalı ve belinden bağlamalı bir bluz vardı İlkim'in. Bluzun üstü büyük beyaz çiçeklerle doluydu ve göğüs dekoltesinden ameliyat izleri net bir biçimde belli oluyordu. Saçları düz dalgalarla omuzlarına, kollarına doğru dökülüyordu ve uçları, muhtemelen güneşten dolayı hafifçe renk değiştirmiş, diplerinden daha açık bir tonda duruyordu. Teni hafifçe bronzlaşmıştı ve çilleri belirgince fotoğrafa yansımıştı. Yüzünde kusursuz bir gülümseme vardı, hatta belki de bir kahkahanın ilk saniyeleri. Dişleri inci gibi dizilmişti ve yüzünde azıcık dahi makyaj yokken, bütün doğallığıyla ışıldadığı bu anı ölümsüzleştirmişlerdi.

Emir geçen günlerden birinde, İlkim'e bu fotoğrafın ne özelliği olduğunu sormuştu. *Neden evin başka hiçbir yerinde bir fotoğraf yok da bu fotoğraf özellikle çerçeveli ve hemen baş ucunda duruyor,* diye sormuştu. İlkim yatakta oturur pozisyona geldikten sonra çerçeveyi eline almış ve kendi fotoğrafına bakarken gülümsemişti. Ardından başını hemen yanında oturan adamın omzuna yaslayıp parmağıyla fotoğraftaki yüzü okşadı.

"Geçen sene son olduğuna fazlasıyla inandığım ameliyatları atlattıktan sonraki yaz çekilmişti bu fotoğraf. Bizim evin arka bahçesinde. Emir ben... normalde gelip gitmezdim Marmaris'e. Bana hastalığın ilk zamanlarını hatırlatıyordu çünkü... o zamanlara götürüyordu. Oldukça uzun bir süre İngiltere'de, doktora yaptığım yerde kaldım. Evi sahiden de özlediğimi fark ettiğimde bir süreliğine tatile geldim. O zamanlar..."

İlkim'in düşen sesi canlanır gibi olmuştu. Yüzüne yeni bir gülümseme otururken parmaklarını adamın koluna sarmıştı.

"O sıralar eve dönmek ne kadar zor olsa da belki de geçirdiğim en güzel zamanları geçirmiştim. Ameliyatlar, tedavi süreçleri, ilaçlar

Ninova

derken kaybettiğim kiloları yeniden almaya çalışıyordum, moralim yeni yeni düzelmeye başlamıştı. Düzeliyordum. Hastalık geçip gitmemişti ama ben kendimi iyi hissetmeye başlamıştım. O fotoğraf çekildiğinde, senden ayrıldıktan ve hastalığı öğrendikten sonra bu kadar iyi hissettiğim ve böyle sahici gülümsediğim ilk anlardan biriydi."

Duraksamış, derin bir iç çekişin ardından devam etmişti.

"Ben ondan sonra toparladım kendimi, Emir. Evet sen yoktun, evet hastalık vardı. Hastalık gitmeyecekti belki, belki sen de geri dönmeyecektin bana ama bütün bunların benden yaşama sevincimi götürmesine de izin vermeyecektim. Kendimle ilgili aldığım tek karar buydu. Bir şeylere yeniden tutunabileceğime, belki de bu hayatta geçirebileceğim biraz daha güzel zaman olabileceğine inanmamı sağlayan günlerin başlangıcında bu fotoğraf var, o yüzden. İnancımı yıllar sonra yeniden kazandığımı simgeleyen fotoğraf. Bu kadının düştüğü bütün umutsuzlukların bittiğini simgeleyen, kendime ait en sevdiğim fotoğraf," demişti gülümseyerek.

Emir onu sıkıca sararken gözlerinin dolmasına engel olamamış ve seneler süren ayrılığın, ondan tarafta da ne kadar zor, acı verici ve katlanılamaz olduğunu duymak canını yakmıştı. "Bundan sonrası hep umutlu olacak. Söz veriyorum. Ben o umudun solmasına, içinde parıldayan o aydınlık ışığın sönmesine asla izin vermeyeceğim, sevgilim. *Nazlı avukatının sözü...*"

İlkim de kıkırdayıp sevgilisinin kollarına girdiğinde, hayatında bu an ve bundan sonrasının ne kadar güzel olacağına kalpten inandığını söyleyip durmuştu. Hak ettiğine inandığı sağlığa sahip olduğu bir hayatı yaşamıyordu belki, iyileşmenin de kıyısından geçmiyordu henüz ancak mutluydu. Emir vardı, sevdikleri yanındaydı ve inancı yerindeydi. Bu ona yetiyordu.

Emir Feza fotoğrafı göğsüne bastırırken içinden yükselen ağlama hissini bastırmaya ihtiyaç duymadı. Gözyaşları yüzünü hafifçe ıslatmaya başladığında derin nefesler alıp vermeyi sürdürdü. İlkim o hastaneden kurtulduğunda neler yapabileceklerini düşündü hızlıca. Aklında bir sürü farklı şey vardı ve bu krizi, kendisine yapılan bir uyarı gibi görüyordu genç adam. *Aklına koyduklarının hepsini en kısa sürede yapması gerektiğini gösteren bir uyarı gibi.*

Cebindeki telefon titreyene kadar, orada öylece oturduğunu fark edememişti. Kaç dakika ya da saat geçtiğini bilmiyordu ama salondan

Ninova

da pek ses gelmiyordu. Telefonunu çıkarıp ekranda Seçil'den beliren mesajı görünce endişeyle nefeslendi. Bir anlığına nefesi kesildi ve saniyeler içinde boğazına bir yumru yerleşti. Mesajı açarken korkuyla atan kalbine elini bastırsa da faydasızdı.

Seçil, Emir'e birkaç dakikalık bir video göndermiş, altına da bir mesaj eklemişti. Genç adam videoyu açmadan önce mesajı görmek için ekranı kaydırdı. Arkadaşı ona birazdan şiddetli bir sarsılmayla ağlayacağını haber verir gibi mesaja şunları yazmıştı.

"Bu, İlkim'in son olacağını düşündüğümüz birkaç sene önceki ameliyatından kalan bir video. Artık iyileşeceğine, bir şeylerin düzeleceğine inanırken doktorunun bize başarısız sonuçları iletmeye gelişinden bir ya da iki gün sonrası.

Ameliyattan sonra iki hafta kadar izlenmişti ama yine de cevap bildiğimizin aynısıydı. Güzel haberler alamamıştık ama yine de kendimizi toparlamaya çalışıyorduk. Bizim... onun moralini yüksek tutmasına ihtiyacımız vardı.

Bırakırsa düşerdi, hepimiz düşerdik. Tutunmasına ihtiyacımız vardı. Ben de bunun için, Fulya teyzeyle Gündüz amcanın kısa bir anlığına dışarı çıktığı anı seçtim. Arkadaşımı neşelendirmek için dans edecektim.

Emir bunlar... bunlar İlkim'in en kötü zamanları. Diğer hepsinde psikolojik olarak yıpranmıştı ama bu, onu fiziksel açıdan da yıpratan seferdi. Onu bu kadar umutsuz gördüğüm, bırakmak istediğini bu kadar net hissettiğim ilk sefer.

Ama sorarsan, yer yarılsa da içine girip yok olsam dediğim; yükünü biraz olsun bana versin diye Allah'a yalvardığım kaçıncısı, işte onu bilmiyorum..."

Emir yumruğunu sıkıp ağzının üstüne kapatırken ondan habersiz akan gözyaşlarıyla yatağın kıyısından kaydı, yere çöktü. Seçil yazmaya devam ediyordu. Muhtemelen söyleyeceği şeyler daha fazlaydı ama Emir dayanamayıp videoyu açtı.

Kısa, küt kesilmiş kızıl saçlarıyla kameranın önünde dikilen Seçil'in gözlerindeki yorgun ifadeye rağmen, yüzünde küçük de olsa silinmeyen bir gülümseme vardı. Ayakta durmak bile istemediği ama düşmeyi bir seçenek olarak dahi görmediği açık bir gerçekti.

"Ay, şimdi sana bildiğim bütün dans hareketlerini nasıl göstereceğim, bak seyret. Yeni yeni şeyler de öğrendim üstelik. Ee, insan en yakın arkadaşına göstermeyecek de kime gösterecek bunları, değil mi ama?"

Kameranın önünden çekilince, İlkim'in yatağının hemen sağında kalan bir komodinin üstüne bıraktığı telefon, hastane yatağında oturan ve doğrudan ekrana bakan kadını da kadraja soktu. Emir'in onu gördüğü ilk an nefesi kesildi sanki.

İlkim minyon bir kadındı. Boyu pek uzun değildi ve hatları da yeterince belirgindi *ama gördüğü bu kadın...* Hastane elbisesinin içinde küçücük kalmış kadına bakarken içinde saniyelerle yarışacak bir hızla bir volkan patladı. Sıcak, kızgın lavlar kalbine doğru akarken geçtiği her yeri acıyla yakıp taşlaştırdı sanki.

Şimdilerde upuzun olan saçları sırtına ancak ulaşıyordu İlkim'in. Öyle hacimsiz, öyle cansız duruyorlardı ki o zamanlar genç kadın saçlarını görmek bile istemiyordu. Gözlerinin altı şiş, içleriyse kıpkırmızıydı. Saatlerce ağlamış, gram uyku uyumamış gibiydi. Yüzünde, yanaklarında sanki kocaman çukurlar vardı ve kolları, ekrandan göründüğü kadarıyla incecikti. Göğsündeki izler ve dikişler, Emir'in bu zamana kadar gördüklerine kıyasla en belirgin halindeydi. Dudaklarında cılız bir tebessüm -ki buna tebessüm bile denemezdi- gözlerindeyse artık bütün bunlardan sıkıldığını gösteren bir ifade vardı.

İlkim erimişti. Bütün bu hastane süreçleri, ameliyatlar, kullandığı ilaçlar ve her şey onu yiyip bitirmişti sanki. Bu hastalık onu tüketmişti.

Emir dudaklarından kopan hıçkırığa engel olamazken üstten Seçil'in bir mesajı daha düştü ama onu göremeyecek kadar kör olmuştu. Ekrana öylece kilitlenmişken gözü, İlkim'den başka hiçbir şeyi görmüyordu.

"Bir de kayıt mı edeceksin?" diye sormuştu cılız, tatsız sesiyle. Yine neşesini korumaya, Seçil'in hevesini kırmamaya çalıştığı belliydi çünkü suratında yeni yeni bir gülümseme oluşmaya başlamıştı. *"Kendine o kadar güveniyorsun yani..."*

Ninova

Seçil ellerini beline koyup kaşlarını çatınca bir de tatlılıkla kıkırdamıştı. Küçücük kalan bedeni, sanki gülerken bile canı yanıyormuş gibi sarsılmıştı. İfadesinin yüzünden silinmesi uzun sürmedi.

"Bana ve dans hareketlerime ayıp ediyorsun, bilmem farkında mısın? Bunları başka bir yerde, bir daha göremezsin yalnız. Haberin olsun."

Genç kadın iç çeker gibi nefeslenip, dudaklarına buruk bir tebessüm konunca Seçil duraksadı. Söylediklerine inanılmaz dikkat ederdi, bunu da yanlış anlaması için söylememişti ama İlkim o an, arkadaşının gözlerine her zamankinden daha farklı bakıyordu.

"Haklısın, ben de gelecekte pek bir şey görebileceğimi sanmıyorum."

Seçil fazlasıyla üzüldü ve bozulur gibi olduğunda, *"Ben öyle söylemek istemedim,"* diye mırıldandı fakat İlkim başını iki yana salladı.

"Seçil, bana bu açıklamayı yapmanı gerektirmeyecek kadar uzun süredir arkadaşımsın. Hiçbir şeyi, hiçbir niyetle söylemediğini çok iyi biliyorum ben zaten. Sadece..."

Duraksadı ve derin bir nefes verdi.

"Sadece ne?" diye sordu Seçil üzüntüyle. Birkaç adım atıp arkadaşının yanına oturmuştu.

"Sadece belki de artık her şeyin sonundayımdır diye düşünüyorum, Seçil."

Seçil hızla dudaklarını aralayınca İlkim zayıf, incecik kolunu kaldırıp arkadaşının dudaklarına bastırdı. *"İzin ver bitireyim, lütfen."*

Seçil sessiz kalmayı sürdürünce İlkim devam etmek için dudaklarını ıslattı. Tenindeki bütün renkler öyle solmuştu ki dudaklarındaki cansızlığın sebebi de muhtemelen tam olarak bundandı.

"Seçil, ben artık uzun zamanlar sonrasını görebileceğimi sanmıyorum. Benim için birkaç sene sonrası gibi bir ihtimal vardır gibi gelmiyor. Çok yoruldum," dedi zorlukla. Nefeslendi, derin derin.

"Seçil, öyle yoruldum ki hem aklım hem de bedenim artık başına gelenleri kaldıramayacakmış gibi geliyor. Nakil sırasının bana gelmeyeceğini zaten biliyordum ama buna ameliyattan sonra iyice emin oldum. Seçil, benim için bir gelecek yok artık."

Buradan bile görebiliyordu Emir onun ağladığını. Hastane elbisesinin üzerinde dökülen gözyaşları hızlı ve boncuk boncuk akıyordu çenesine doğru.

"İlkim..." dedi Seçil ağlamaklı bir sesle. Onun da gözleri dolmuştu.

Ninova

"Dur, dur Seçil, lütfen. Lütfen artık yapma. Hayatını benim için hiçe saymayı bırak artık. Kendini hep ikinci plana atmayı bırak." Ardından başını eğerek arkadaşının gözlerine baktı. *"Ben öleceğim,"* diye fısıldadı. Seçil başını *yapma* der gibi eğdiğinde konuşmayı sürdürdü.

"Eninde sonunda olacak olan bu Seçil, kabul et. Ben kabul ettim, ne olur sen de kabul et artık. Düşleme daha ilerisini, daha güzelini, iyisini. Olmayacak bunlar... Olsa bu zamana kadar olmaz mıydı? Bulunmaz mıydı bu zamana kadar bir hal çaresi..."

Seçil sessizce ağlamayı sürdürünce İlkim ellerini onun ellerine sardı. Derin nefesler alırken gözyaşları akmaya devam ediyordu. *"Ağlama. Sen ağlama artık benim için. Ben seni bırakacağım diye ağlıyorum. Annemi, babamı bırakacağım, Emir'i bırakacağım diye ağlıyorum,"* dedi hıçkırıklara boğulurken. Başını iki yana hızlı hızlı sallayıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Senden bir isteğim olacak sadece, kızacaksın bana ama ilk kez bencilce, senden bir şey isteyeceğim ben," dedi zorlukla. Seçil gözyaşları içinde başını onaylarcasına salladığında İlkim birleşmiş ellerine baktıktan sonra yeniden göz göze gelmelerini sağladı.

"Olur da Emir'e yeniden, bir kez daha sarılamadan, ona bir kez daha onu sevdiğimi söyleyemeden ölürsem onu bul. Ona, onu sevdiğimi... hayır. Ona bir tek onu sevdiğimi, öldüğümde bile yalnızca onu seveceğimi söyle. Onu hiç unutmadığımı söyle Seçil, hep gelmek istediğimi ama yapamadığımı söyle. Çok üzülecek... Çok üzülecek ama ona bunu yap. Onu mezarıma götür..."

İlkim hıçkırarak ağlarken kelimeleri zar zor buluyordu. Seçil'de aynı durumdaydı ve ikisi de artık bütün bunlara dayanamıyordu. *"Seçil, onu bana getir. Son kez... son kez sevgilimi bana getir..."*

Seçil en sonunda daha fazla dayanamayıp arkadaşının adını hıçkırdığında, İlkim'i kollarına çekip sıkıca sarıldı. İlkim içli içli ağlamayı sürdürürken yüzü kameranın onları kayda aldığı taraftaydı. Emir'i de hıçkırıklarla ağlatan, içini yakıp yüreğini paramparça eden bütün bu dakikaların sonunda, artık ona fazla gelen şeyi söyledi.

"Ben bunu artık yapamam. Artık bu acıya katlanamıyorum. Dayanamıyorum, çok yoruldum. Seçil, ben çok yoruldum. Daha fazla savaşmak istemiyorum, pes etmek istiyorum. Sizi yarı yolda bırakmak istemiyorum ama artık gücümün kalmadığını hissediyorum..."

Ninova

Video bu sözlerinin ve Seçil'in ona her şeyin düzeleceğini söyleyerek sarılmalarının ardından kesiliyordu. Emir gözyaşlarını kurulamaya çalışırken bakışları altta bir yenisi beliren mesaja baktı.

"Amacım seni üzmek değildi. Bu videoyu kaydederken de bütün bu konuşmaları kayda alacağımı da düşünmemiştim ama yine de bu anları seninle paylaşmak istedim. Biz bu zamanları aştık, Emir. Geçti gitti bu süreçler, kurtulduk. Ancak bunu bir başımıza yapmadık.

Aylardır onun hayatındaki değişimleri hepimiz fark ediyoruz ve bunu sana sözlü olarak hiç belirtmediğimi fark ettim ama sanırım bunu duyman gerekiyor. Teşekkür ederim, Emir. Onu yeniden hayata döndüren sözlerin, gülüşlerin ve sevgin için. Çok teşekkür ederiz. İlkim için, İlkim'e rağmen pes etmediğin için.

Biz senelerce yanındayken bile onu senin yaptığın gibi ayakta tutamazken, sen geldiğinden beri onun çabalamaktan hiç vazgeçmemesini sağladığın su götürmez bir gerçek.

Geçen gün, krizin ardından doktorun söylediklerinin de en büyük sebebi sensin bu süreçte. Buna emin olabilirsin. Belki bunu benim gibi düşünmezsin. Bunların hepsi İlkim'in kendi gücü dersin ama zaten İlkim'i güçlü tutan da bu. Sevgi, bağlılık ve sabır. Hepsine sahip olduğun, arkadaşımı güçlü tuttuğun için teşekkür ederim.

Seni onun... mezarına götürmeme gerek kalmadan geldiğin, İlkim'i yeniden bulduğun için teşekkür ederim. Hayatımın bir köşesinde, sana bunun için daima minnettar kalacağım. İyi ki hayatındasın, iyi ki onun yanındasın..."

Emir buruk gülümsemesini yüzünden silemeden, ellerini yüzüne kapattı ve ağlamayı sürdürdü. Hıçkırıkları boğuklaşırken başını da dizlerine yasladı ve gözyaşlarını sessizce akıttı. Her şey bu kadar zorken, bütün bu acılar katlanılmaz bir hal almışken hayatında ona tutunabileceği bir umut dalı daha doğmuştu Seçil sayesinde. Ona destek olmak, güç kaynağı olmak yapabileceği, belki de hayatındaki en kıymetli şeydi. İlkim iyi olacaktı ve Emir, bundan emin olana dek asla

Ninova

durmayacak, pes etmeyecekti. Onun da pes etmesine, durmasına ya da bunu zihninden geçirmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

Yerinden kalkıp yüzünü yıkadıktan sonra yeniden salona geçerken zihnini meşgul eden düşünceler tam olarak bunlardı. Ateş'i bahçedeki masada otururken bulunca, o da yanına çıkmaya yeltendi. Hava kararmış, bahçenin loş, beyaz ışıkları haricinde etraf karanlıktı.

"Berin yok mu?" diye sordu arkadaşının hemen karşısında duran bahçe koltuğuna yerleşirken.

Ateş doğrulup endişeli kırıntılar taşıdığı bakışlarla ona bakarken başını iki yana salladı. "Biraz uyumaya geçti arka odaya. Aklı çok dalgın, aynı anda bir sürü farklı şeyi düşünmek onu yoruyor..."

"Ya Ayşin, aradı mı sizi? Beni aramamış çünkü."

"Aradı, dönüyor o da şu an, yolda. Konum istedi, yolladım. Geliyor, kardeşim."

Başını sessizce sallayan Emir dudaklarını hafifçe ıslattıktan sonra iç çekti. "Özür dilerim," dedi bir çırpıda. Bakışları havuza sabitlenmişken derin bir nefes aldı. "Amacım sizi bütün bunların dışında bırakmak değil, sadece her şey toplanmış üstüme geliyor sanki. Sizi ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyorsunuz, özellikle incitmekten kaçınacağım ilk insanlarsınız..."

"Biliyorum abi, Berin de biliyor. Sen bir de bizi düşünüp sıkma kendini... Zaten başında yeterince düşünecek şey var," dedi Ateş uzanıp onun omzunu sıkarken. Yüzünde küçük, anlayışlı bir gülümseme vardı. "İyi misin? Ağlamış gibisin, için mi sıkıldı yine?"

"Değilim... İyi değilim abi, ben hiç iyi değilim ama her şey nasıl olacak bilmediğim için iyi değilim. Bir adım ilerimizi, bir an sonramızı göremediğim için iyi değilim..." Duraksadı ve elini saçlarının arasından geçirirken derin derin nefeslendi. Gırtlağına tıkanan her şey giderek büyüyor ve bir el, sımsıkı bir kavrayışla boğazını tutuyordu.

"Bilmiyorum belki ben çok düşünüyorum, belki bana çok ağır geliyor ama yok abi... Yok yani ben kaldıramıyorum. Ben bunca senelik ayrılığın arkasına bir de onu kaybetme ihtimaliyle yaşayamıyorum. Yaşayamıyorum ya! Nasıl yaşayacağım abi? Nasıl yaşayabilirim?"

Gözleri acıyla yanarken bakışları arkadaşına tutundu. Aylar önce bu konuşmaların bambaşka bir halini yapmışlardı ve söz konusu olan şey, Emir'in söz bağıyla bağlandığı bir kadın ve İlkim'i düşündükçe,

Ninova

iki farklı tarafa ayrılmasıydı. Hayat aylar içinde onları nereye getirmiş, nelerle karşılaştırmıştı. Zaman acımasızca, fütursuzca akmış ve onları da kendiyle beraber sürüklemişti.

"Ensemde bir nefes var sanki, Ateş. Sürekli kendini hatırlatan ve derin derin soluyan bir nefes. Tam *alıştım* diyorum, tam *bununla baş etmeyi öğrendim, artık onu göz ardı edebilirim* diyorum... İşte o zaman o nefes yerini bir esintiye bırakıyor. Bütün bedenimi ürpertecek kadar sakin ve serin esiyor tenime. Yine aynı korkuyu, aynı endişeyi getiriyor beraberinde. Kurtulamıyorum."

Başını hızlı hızlı iki yana salladı. Ateş'le göz göze geldiklerinde yutkundu. Ateş başını yenilgiyle eğdiğinde, onu en iyi anlayan insanlardan birinin dostu olduğunu biliyordu. Ateş ve Berin de tam üç bebek kaybetmişti. Berin'in uğraştığı sağlık problemleri de cabasıydı. Kaybetme korkuları fazlasıyla benzerdi.

"Bitti diyorum, bitti kurtulduk artık, daha kötüsü olmaz, olamaz. Daha kötüsü oluyor abi. Çok daha kötüsü. Düşüncesiyle bile baş edemediğim her şey bir bir önüme düşüyor. Kaldıramam dediğim her ihtimalin içinde buluyorum kendimi. Ateş, *nasıl dayanmış...*"

Ateş dudaklarını birbirine bastırırken sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Konuşma sırası Emir'e geçmişti çünkü. Derdi olan, anlatması gerekenleri dillendirecek olan oydu. Ateş sessizliğini sürdürürken, Emir'se konuştukça aklını yitirecek gibi oluyordu. Ellerini saçlarına atıp çekiştirmeye başladı. Bu boğucu his onu hiç ediyordu sanki.

"Nasıl dayanmış abi bunca sene? Bir başına nasıl mücadele etmiş her şeyle? Benden de bu yüzden gitmiş zaten ve inan ki yapmaya çalıştığı şeyi anlıyorum ben..."

Zorlukla yutkunup başını salladı. Bitmiş gibi hissediyordu. Altı sene boyunca acıyı çeken İlkim'di ama tükenen Emir'di sanki.

"Hak vermesem bile o kadar iyi anlıyorum ki onu... İlkim beni benden bile iyi tanıyor çünkü. Benden iyi biliyor neyi nasıl göreceğimi, hissedeceğimi... Kaldıramayacağımı da biliyor, bununla yaşarken paramparça olacağımı da. Kendimi suçlayacağımı da biliyor, onu suçlamayacağımı da. Haklı, Ateş. Allah kahretsin ki haklı! Öyle de oluyor şu an. Haksız belki yaptıklarıyla ama ben onu suçlamıyorum. Suçlamam da hiç. Öncesinde suçladım ama bilemedim ki. Bilemedim abi, nereden bilecektim? Nasıl bilecektim?"

Ninova

"Bilemezdin oğlum, bilemezdin," dedi onu anladığını belirtir gibi. Ancak Emir, başını sallamayı sürdürüyordu. Sanki bütün bunları ne kadar hak etmediklerini düşünüyor gibiydi.

"O gece peşinden gitseydim... Eğer o gece koşsaydım arkasından, yetişseydim belki her şey bambaşka olurdu, en azından hastalığıyla savaştığı sırada yanında olurdum. İzin vermezdim beni uzaklaştırmasına, hep bir adım uzağında olurdum. O zaman bilirdim abi, o zaman bilirdim..."

"Bunu da bilemezdin ki Emir... Hiçbir şeyi bilemezdin, böyle düşünüp kendini mahvetme. Kendini yiyip bitirme," diye mırıldanan Ateş bunlara yürekten inanıyor olsa da Emir tam tersini düşünüyordu. Yüzüne acıya bulanmış bir gülümseme otururken gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Nasıl kıyar hayat ona lan? Benim bakmaya kıyamadığıma, hayat nasıl kıyar? Öpmeye, sevmeye doyamadığıma hayat nasıl bu kadar acımasız davranabilir? Ölüyorum, amma koyayım! Orada hayat mücadelesi veren, vücudunun her yerinden binbir kablo çıkan o ama ben ölüyorum! Kahroluyorum! Dayanamıyorum acı çekmesine artık! Dayanamıyorum!"

Gözyaşları durdurulamaz bir hal alınca, kendini durdurmadı. Karnında çalkalanan o çaresiz hisler yeniden birikmeye başladı. Emir göğsünü baskılayan her şeyi boşaltmak istiyordu ama içinde hiçbir şey yoktu. Yalnızca aklını bulandıran ve düşüncelerine sıçramış bir zehir vardı, onu da atmak öyle zordu ki, bir türlü başaramıyordu.

"Ateş, ben hiç bu kadar çaresiz bir an daha hatırlamıyorum. Ben hayatımda hiç, birinin en büyük çaresi olmak isterken en büyük çaresizliğine dönüşmedim. Ben bu acıyı hissetmeye alıştım da yaşaması... ya yaşaması... Abi, nasıl dayanılır..."

Emir hıçkırıp ellerinin tersiyle yüzünü kurularken gücünün düştüğünü hissederek oturduğu yerde küçüldü sanki. "Seçil bana bir video attı biraz önce. İlkim'in en kötü zamanları diye... O kadar zayıf, o kadar güçsüz ki benim sevgilim. Resmen erimiş gözlerinin önünde ve kimsenin elinden bir şey gelmemiş. Kimse hiçbir şey yapamamış... Son bir istek demiş Seçil'e... Eğer Emir'i bir daha göremezsem, onu yeniden..." Hıçkırdı. Yumruğunu ısırıp kendini tutmak için elinden geleni

Ninova

yapsa da başaramıyordu. Yüzünden önlenemez hızla dökülen yaşlara artık engel olamıyordu.

"Eğer onu yeniden görecek kadar uzun yaşayamazsam onu çok sevdiğimi ona söyle, onu mezarıma getir demiş. Ben onu yeniden görmek için delirirken o da aynı hislerle boğuşuyormuş. Ama olur da bunu başaramazsak, onu bana son kez de olsa getir demiş... Abi, benim en büyük şükür sebebim ona geç kalmamış olmak." Boğuk bir nefes aldı ve hiç ara vermeden yeniden dudaklarını araladı.

"O beni buldu ama her şeye rağmen, ben ona geç kalsaydım ölürdüm, Ateş. Geç kalsaydık ölürdüm. İlkim'i onu yeniden görmeden, sesini duymadan, sıkıca sarılmadan, öpemeden yitirsem ölürdüm. Ben onun yanında, bir an uzağında kalınca bile aklımı yitirecek oluyorum. Ya onu yeniden kaybedersem korkusundan nefes alamıyorum..."

Ateş güçlü bir nefes alıp verdikten sonra dostuna bakarken yaşlanan gözlerini kuruladı. Bir süre öylece sessiz kaldıktan sonra salonun ışığının yandığını ve karısının onlara doğru geldiğini fark etti. "Her şey yoluna girecek," dedi bakışları ikisi arasında gidip gelirken. "Bulacağız bir hal çaresini biliyorum, inanıyorum..."

Berin bahçe kapısını aralayıp üzerindeki ince şalla dışarı çıktığında, ikisinin de bakışları onu buldu. Yüzündeki uyku sersemi ifade ve hafif şişliğe rağmen tatlı bir gülümsemeyle, buruk da olsa ifadesini değiştirmeden onlara baktığında Emir ve Ateş, kadına aynı şekilde karşılık verdi. "Uyandın mı bitanem?" diye mırıldanan Ateş'e bakıp başım salladıktan sonra, "Uyandım hayatım, uyandım," dedi kocasına bakarak.

"Ne yapıyorsunuz siz burada?"

"Konuşuyorduk güzelim, gel sen de otur. Üşümüyorsun değil mi?"

Berin başını iki yana salladı. "Yok aşkım, iyiyim." Ardından Emir'e doğru yürüdü. Ellerini onun omuzlarına yerleştirip başını öne doğru eğince, Emir kadının ellerine tutunup sevgiyle gülümsedi.

"Nasılsın?" diye sordu arkadaşına pürüzlü bir sesle.

"İyiyim," dedi Emir sonunda hafifçe gülümseyerek. "Değilsem de olacağım, söz. Sizin gibi arkadaşlara sahipken nasıl iyi olmam..."

Berin tatlılıkla gülümseyince, arkadaşının gerçekten iyi hissetmesi için elinden geleni yapacağını biliyordu. "Şimdi biraz yiyebilirsin demek mi bu? Sandviçini dolaba kaldırdım. Getirebilirim..."

Ninova

Emir gülümsedi yarım yamalak. Onun hevesini de kalbini de daha fazla kırmayacaktı. Başını salladı ve ayağa kalktı. "Şimdi biraz yiyebilirim demek..." dedi sandalyeyi geri çekerken. "Ama sen oturuyorsun, ben alıp geliyorum. Tamam mı? Teşekkür ederim," diye mırıldandı sessizce.

Uzanıp karşısında duran arkadaşına sarıldı sıkıca. Berin'i ve yeğenini hissedip enerjisini biraz olsun toplamaya çalışırken sessizce gülümsedi.

"Gel bakalım, otur şuraya. Ben de birazdan geleceğim, hadi."

Berin'i sandalyelerden birine oturtup içeri geçtiğinde, kendini biraz olsun iyi hissettiğini biliyordu. Emir'in kimse için değilse bile hayatındaki bu kadınlar için güçlü durması gerekiyordu. Berin'i üzmemeliydi çünkü zaten hamilelikleri daima tehlikeli geçiyordu. İlkim için dik durmalıydı çünkü uyandığında onun da güç alacağı kişi, yine kendisi olacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra içindeki zehri biraz olsun atabildiği için rahatlamıştı. Kendini berbat hissettiği anları geride bırakmak için attığı ilk adım buydu ve devamında sadece iyi şeyler olması için çabalayacaktı.

Bütün kışlar bahara dönerken ayaz kırılacak, soğukları doğan güneş ısıtacaktı. Emir bunu biliyordu. İlkim'e de uyandıktan sonra bizzat öğretecekti. *En ayaz bekleyişler son bulurken, güneş yüzünü yeniden gösterecekti.* Çünkü ertesi sabah alacakları, dünya üzerindeki en sevdiği çikolata kahvelerin yeniden açılması haberi, bütün bunların birer kanıtı niteliğinde olacaktı.

Ninova

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Emir Can İğrek, Can Dostum*

Dayı!"

Genç adam duyduğu sesle kaşlarını çatarken, bedeni uykudan uyanırcasına irkildi. Fark etti ki zaten şu an sahiden de uykudan uyanıyordu. Başında keskin bir ağrı hissedince, aralamak üzere olduğu gözlerini sıkıca yumdu.

"Dayı uyan! Uyansana!"

Yüzünü dürten küçük, baskıcı eli fark ettiğinde yumduğu gözlerini aralamakta gecikmedi. Yumuşak, minik parmakların sahibine baktığında, yatağın hemen kıyısında ayakta duran küçük kızı fark etti. Parlak birer boncuğa benzeyen mavi gözleri ve bukle bukle, omuzlarına dökülen sarı saçlarıyla, tatlı mı tatlı bir kız çocuğu hemen başucunda dikiliyordu. Kocaman açtığı gözleriyle ona bakarken, üzerinde kahverengi bir uyku tulumu vardı ve tek kolunun altında da boyunun yarısı kadar bir tavşan tutuyordu.

"Teyzem! Teyzem çağırmıştı beni, ona gidecektik, söz vermiştin."

Emir her ne kadar bu küçük kızı tanımadığını düşünse de zihninin gerisinde bir isim yükseldi ve dudaklarından döküldü.

"Alara?"

Fakat konuşan kendisi değildi. O an, Emir Feza yatakta uzanan bedenden ayrılarak bir kenara yerleşti sanki. Her şeyi izleyen kişiye dönüştü, yaşayan değil. Aynı anda kendisinden iki tane vardı sanki, biri fiziksel olarak oradaydı, diğeriyse bir ruhtan farksızdı...

Kollarını havaya kaldırıp tatlı gülücükler saçan kıza baktıktan sonra başını çevirdi ve yataktan geniş bir gülümsemeyle doğrulan kendi bedenine baktı. "Prensesim uyanmış mı benim? Günaydın."

"Dayım, dayım!" diye mırıldanan Alara kendini ona doğru bırakınca, Emir onu kollarına aldı. Sıkıca sarılıp yanaklarına, saçlarına hızlı öpücükler bırakırken, küçük kızın neşeli kıkırtıları odayı dolduruyordu.

Emir...

Huzurlu görünüyordu fakat bu an neyin nesiydi? *Bu kız, Berin'le Ateş'in bebeği miydi? Ve en önemlisi İlkim, sevgilisi neredeydi?*

"Dayın yesin seni," dedi Emir kucağında Alara'yla birlikte ayaklanırken. Evin içinde hiç ses olmadığını fark edince sırıttı. "Anneyle baba henüz uyanmamış, sen yine firar mı ettin yoksa?"

Alara ellerini ağzına kapatıp kıkırdamaya başlayınca Emir uzanıp tombul yanaklarına birer öpücük daha bıraktı. Birlikte mutfağa ilerlediklerinde, ikiliyi takip eden kişi de Emir Feza'dan başkası değildi fakat şu an ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşkındı.

"Teyzem! Teyzeme gidelim."

Adam gülümsedi ve kızın saçlarını okşarken sevgi dolu bakışlarını onun üzerinden çekmedi. "Gidelim bebeğim, gidelim tabii ki. Hem bugün doğum günü teyzenin, seni gördüğüne çok sevinir."

Alara ellerini çırpınca Emir keyifli bir kahkaha attı. "Hadi gel, ilk önce senin karnını güzelce doyuralım."

Bedeni odayı dolduran Emir, Alara'yı mama sandalyesine oturtup ona kahvaltı yaptırırken, onu üşümesin diye güzelce giydirirken, yorgunluktan sızmış Berin ve Ateş'in yatak odasına girip içeriye Alara'yla dışarı çıktığına dair not bırakırken oldukça sessizdi. İkili arabaya binerken ve adam küçük kızı bebek koltuğuna oturturken onları izleyen Emir'se şaşkındı.

Neler oluyordu?

Bütün bunlar bir rüya mıydı?

Emir neden Berin ve Ateş'in evinde kalıyordu ve orada ona özel bir oda vardı? Alara'nın teyze diye bahsettiği kişi kimdi ve neden inatla ona gitmek istiyordu?

Ayrıca yeniden soruyordu, *İlkim neden yoktu?*

Neden Emir'in yanında değildi?

Ninova

Neredeydi?

Araba yolda giderken, radyoda çalan şarkı muhtemelen küçük kızın en sevdiği şarkılardan biriydi. Emir'in ruhu olduğuna inandığı varlığı, geriye dönüp Alara'ya baktığında yüzünde bir gülümseme oluşmasına engel olamadı. Arkadaşlarının bir kızı olursa eğer, bu küçük güzel periye mi benzeyecekti? Çok güzeldi küçük kız -daha doğrusu yeğeni- çok ama çok tatlıydı.

Yolda bir çiçekçiye uğrayıp biri büyük, diğeri küçük iki buketle döndüğünde arabayı bu kez başka bir yola çevirdi. Bütün olanları bir seyirci misali izleyen genç adam kusmak istedi çünkü yolun gittiği yeri biliyordu.

Mezarlık... Yol, mezarlığa gidiyordu.

Midesi çalkanmaya başlarken dudakları titredi. Başına keskin bir ağrı saplandığında bugünün tarihini gösteren herhangi bir şey aradı. Tam o sırada, imdadına yetişen şey telefonuna gelen arama oldu. Emir'i arayan Berin'di.

"Anne arıyor, konuşalım mı fıstığım anneyle?"

"Anneyle konuşalım, anneyle konuşalım!"

Emir gülerek aramayı yanıtladı ve arkadaşına *günaydın* dedi.

"Günaydın canım, neredesiniz?" Annesinin sesini duyan Alara'ysa heyecanlanmıştı.

"Anniş! Alara, teyzeye gidiyor! Teyze, Alara'yı çağırdı!"

"Aferin benim güzel bebeğime," diye mırıldandı Berin telefonun ucunda gülümserken. Ateş'le göz göze geldiler. O sırada Alara heyecanla konuşmaya devam ediyordu. Arabayı süren Emir'se dikiz aynasından kızı izlerken gülümsüyordu.

"Anne sen de gel, baba da gelsin, teyze bizi özlemiş."

"Geliyoruz anneciğim, şimdi çıkacağız biz de. Dayına verebilir misin telefonu bitanem?"

"Anniş! Dayı burada, burada!"

"Ben buradayım, duyuyorum Berin seni..."

"Neden bizi de uyandırmadın ki, beraber gidecektik hani?"

"Alara erkenden uyanıp yanıma geldi, söz vermiştim ona dün geceden, unutmamış benim güzelim. Siz de çok yorulmuş gibiydiniz, uyandırmak istemedim... Zaten yolu biliyorsunuz. *İlkim bizi bekliyordur,* çok geç kalmayalım dedim."

Ninova

"Tamam," dedi Berin zorlukla yutkunarak. "Birazdan oradayız öyleyse, biz gelmeden ayrılmayın."

"Merak etmeyin. Bizim işimiz biraz uzun sürer zaten. Konuşulacak çok şey biriktirdik bu sefer. Yine de sizin gelip Alara'yı almanız iyi olabilir, üşümesin fazla."

"Tamam canım, tamam. Biz de çıkıyoruz hemen."

Telefonlar kapandıktan sonra Emir arabayı mezarlığın girişindeki park yerinde durdurup Alara ve çiçeklerle birlikte arabadan indi. Midesi çalkalanan ve beti benzi çekilen adam, onları bir ruh gibi takip ederken, varlığının aslında hiçbir kıymeti olmadığını anladı çünkü gözleri telefondaki tarihi fark etmişti.

Bir şubattı.

1 Şubat 2026.

"Gel bakalım," dedi Alara'yı kucağında tutup diğer eline de çiçekleri alırken. Arabayı kilitlemiş ve senelerdir ezberlediği o yolu, o acı ve hüzünle dolu yolu yürümeye başlamıştı.

İnsan acıya alışamaz zannediyordu. Acının bir eşiği olamaz, korkunç bir büyüklük ve acımasızlıkla insanı ele geçirdiğinde kaçacak yer bırakmaz diye düşünüyordu. Ondan alınanın en büyük sınavı olduğuna inanıyor ve genç yaşlarından bu yana, bir tek onunla sınanmak zorunda kaldığını sanıyordu. Senelerce öyle düşünmüş, kendini dipsiz bir kuyuya hapsolmuş gibi hissederken çok, çok uzun bir süre kendine uzatılan elleri tutmamıştı adam. En sonunda, onu bu bataklıktan çekip alan Alara olmuştu. Parlak, anne babasının birer kopyası olan turkuaz renkli gözleri, sarı bukleleri, küçük suratı ve suratının büyük bir kısmını kaplayan yanaklarıyla, küçük kız ona gönderilmiş bir melekten farksızdı. Her *dayı* deyişinde yeni bir sevginin, yeni açılacak bir çiçeğin tomurcuklarının sahip olduğu umudu taşıyordu. Küçücüktü, saftı, kusursuzdu. Emir'i o karanlıktan kurtaracak yegâne ışığın kaynağıydı. Aydınlıktı.

"Özledin mi teyzeni sen?" diye sordu yeğeninin hafifçe kızaran yanaklarını öperek. Onu iyice giydirmiş, İlkim'in ördüğü küçük atkısını da boynuna dolamıştı. Alara çoğu gece, bile isteye onun sesiyle uykuya dalıyordu. *İlkim gitmeden önce, onun için kendi sesinden onlarca ninni ve masal kaydetmişti.*

"Teyzeyi özledim, özledim."

Ninova

"Tamam, geldik bak..." diye mırıldanan Emir, yaz kış fark etmeksizin ne kadar soğuk olduğunu ezbere bildiği, buzlarla kaplı ve solgun çiçeklerle dolu yolu bitirmek üzereydi. En sonunda, üstünü yaz kış demeden çiçeklerle doldurduğu mezarın başına geldiklerinde, yüzündeki sabit tutmaya çalıştığı o ifade titredi. Gözlerine yaşlar hücum ederken Alara'yı ve çiçekleri daha sıkı tuttu.

İlkim'in mezarına bakarken sessizlik boğazına birikir olunca, yeğenini yere, ayaklarının üstüne bıraktı. Alara'nın ellerine küçük buketini bırakırken onun kendisinden önce davranmasını yüzünde buruk bir gülümsemeyle seyrediyordu.

"Teyze!" dedi heyecanla. "Alara geldi, bak! Çiçek aldı sana," diye mırıldandı turuncu çiçekleri mezarın üstüne bırakırken. Henüz boyu küçüktü ama buna rağmen mezara yetişecek kadar da uzundu. "Dayı seni çok özledi, teyze. Alara da çok özledi. Anneyle baba da. Çok özledik... Sen de bizi özledin mi?"

İlkim'in isminin yazdığı ve kenarına küçük çiçeklerin oyulduğu mezar taşına bakarken, sanki karşısında hiç göremediği o kadın vardı. Gülümsemesi yüzündeydi çünkü teyzesinin gökyüzünde çok güzel bir evi olduğunu, zamanı geldiğinde hepsinin onun yanına gideceğini ve oradan, hepsini dikkatle izlediğini biliyordu. Alara yemeğini yemezse, uyumazsa ve ailesini üzerse teyzesinin de çok üzüleceğini biliyordu. Teyzesi bir melekti ve Alara onu, ailesini üzmemeliydi. Küçük kız, üstünde büyük bir sorumluluk olduğunun farkındaydı.

"Ben akıllı kız oldum teyze. Sana söz vermiştim ya... Anneyi hiç üzmedim, babayı da üzmedim. Onlar da beni hiç üzmediler merak etme. Hep yiyorum yemeğimi ben, akıllıyım, uyuyorum. Sen de üzülmedin, değil mi teyze? Benimle gurur duydun mu? Sana çiçek hediye getirdim..."

Başını çevirip dayısına bakınca Emir, yaşlı gözleri ve buruk, tanıdık gülümsemesiyle başını salladı. "Duymuş dayıcığım, sen onu da hiç üzmemişsin. Çok akıllı bir kız olduğun için teşekkür ediyor. Seni çok sevdiğini ve özlediğini söyledi..."

Alara'nın suratına ışıl ışıl bir gülümseme yayılınca, gözleri parladı. Ellerini heyecanla çırparken dayısı yanında diz çökünce, bedenini onun dizlerinin arasına sakladı. Emir ellerini onun bedenini tutmak için uzattı ve başına güçlü bir öpücük bıraktı.

"Senin teyzen olduğu için çok şanslıymış ayrıca, öyle de diyor. Sana sahip olmak onun için en büyük hediyeymiş zaten. Sen gördüğü en güzel kızmışsın, biliyor musun?"

Alara kıkırdayıp ellerini dudaklarının üstüne örtünce başını da yana eğip dayısının dizine yasladı. Yüzündeki gülümseme küçülüp daha buruk bir hal alırken elini Emir'in dizine yerleştirip mırıldandı. Her şeyi anlıyormuş gibiydi. Küçücüktü ama dünyalara bedeldi bildikleri.

"İyi ki doğdun, teyze. İyi ki benim teyzemsin."

Diğer elinin parmakları da büyük, beyaz mezar taşındaydı. Küçücük parmakları teyzesinin adının üstünde geziniyordu. Emir kıza sıkıca sarılırken o da güçsüz gülümsemesiyle sevgilisinin yattığı yeri izledi ve sözlerine eşlik etti.

"İyi ki doğdun İlkim'im, iyi ki geçtin bizim hayatımızdan. Geçtin de hiç gitmedin... Ben senden hiç geçemedim."

Bütün bunları izleyen adamın boğazında çığlıklar, haykırışlar ve öfkeyle karışık bir acı birikirken tek kelime edememek, sesini duyuramamak, olanlara müdahale edememek onu mahvediyordu.

"Keşke burada olsaydın teyze... Dayım diyor ki dünyada en güzel sarılan teyze senmişsin, bana da sarılmışsın ben bebekken ama büyüdüm ben artık, kocamanım. Bir kere daha sarılmak istiyorum sana. Bir kerecik sadece... Doğum günümde gelir misin? Sarılırız, sonra da hemen geri gidersin. Söz, kalmanı istemeyeceğim."

Emir gücünü yitirmiş gibi yığılmak üzere olduğunu hissetse de kızın yanında dimdik durması gerektiğini biliyordu. Bu acı neden hiç geçmiyordu, neden biraz olsun azalmıyordu?

"Alara, Emir!"

Onlara doğru gelen Berin ve Ateş'i görmek Alara'nın sözlerinden sonra ağlamamak için kendini sıkan Emir'in gözlerini hızlıca kurulamasına sebep oldu. Alara, babasının kollarına koşarken, Berin uzanıp Emir'e sarıldı. Getirdikleri çiçeği, mezarın üstüne bıraktıktan sonra güzel kızlarıyla birlikte dua ettiler. Alara minik ellerini yukarı doğru açmışken ve dudaklarından belli belirsiz kelimeleri mırıldanırken küçücük bedeniyle teyzesinin kocaman mezarının önünde duruyordu. Anne ve babası duaları bittikten sonra ellerini yüzlerine sürtünce aynını yaptı. Bütün bunları neden yaptıklarını bilmiyordu ama anne ve

Ninova

babası ne yapıyorsa, mutlaka bir bildikleri vardı. Onlar hep en doğrusunu, en iyisini yaparlardı.

Berin, Ateş'in uzanıp kızını kollarına aldığını ve Alara'yla ilgilendiğini görünce mezarın kıyısına oturdu. Arkadaşını özlemişti. İlkim'i çok özlemişti.

"Bazen yokluğun öyle belli oluyor ki..." dedi bir nefes arasında. "Daima yokluğunun bizi zorladığını söylemem yanlış olmaz ama bazı zamanlar..." Berin'in sesi kırılır, gülümsemesi incinir gibi oldu. "Güzel kahvelerini bana çevirip kocaman gülümsemene, bir bakışınla içimi huzurla doldurmana, *her şey geçecek sen güven bana* demene öyle ihtiyaç duyuyorum ki İlkim..."

Mezar taşını ve çiçekleri severken, bu soğuk taş yerine canlı canlı kadının suratına bakabilmeyi nasıl da içten diliyordu. Hayat, onlara bu izni vermemişti. İlkim'i acımasızca çekip almıştı onlardan. *Nasıl da doyumsuzdu? Onun yıllarını, bütün hayallerini ve sağlığını elinden aldığı yetmezmiş gibi bir de canını kendine istemişti. Bu... acımasızlığın hangi boyutuydu?*

"İyi ki doğdun, kız kardeşim. Sana dair her şeyi, seninle ilgili ve sana dair tüm o şeyleri, İlkim. Her şeyi çok özledim, her şeyini çok özledim güzelim. *Seni çok özledim...*"

Berin, İlkim'in üstüne örtülü soğuk toprağı severken gülümsemesi buruk olsa da sahiciydi. Ateş'in kollarındaki Alara'nın huysuzlandığını fark edince, mezar taşını öpüp geri çekildi ve kızını kucağına almaya gitti.

Bu kez öne çıkan Ateş oldu. Uzanıp İlkim'e bir öpücük verdikten sonra mezar taşına bakıp gülümsemişti. Buruk, dudaklarında büyümeyen, minik bir gülümsemeydi. "İyi ki doğdun, inci tanesi..." dedi kıyamaz gibi mezar taşını parmak uçlarıyla severken. Gözleri dolu dolu olduğunda, onun da boğazında biriken yoğun bir acıydı.

"Merak etme, emanetlerine gözüm gibi bakıyorum. Aklın burada, gözün arkada kalmasın. Seni çok özlüyoruz sadece, o kadar. Onunla baş etmeye çalışmak hepsinden daha zor. Ama dayanıyoruz bir şekilde İlkim, sana söz verdiğimiz gibi. Abiler sözlerini tutarlar. Sana verdiğim sözü tutuyorum, son ana kadar da tutacağım..."

Eliyle son kez isminin üstünü sevdikten sonra ardına döndü. Ateş geri çekildikten sonra Emir'le bir kez göz göze geldi ve Alara'yı da alıp

Ninova

Berin'le mezarlıktan çıktılar. Böyle anlarda fazla konuşmanın gereği yoktu. Emir'in biraz zamana, sevgilisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Arkadaşları da bunu anlayıp ona göre davranacaktı.

Yaşananları bir ruh gibi -belki de sahiden bir ruhtu- izleyen Emir aklını yitirmişti. Olanları bir mantık çerçevesine oturtamıyor, gördüklerini kaldıramıyordu. Bütün bunlara dayanamıyordu.

"Ne kadar büyümüş, değil mi? Sana getirmiyordum bizimkini bayağıdır... Kocaman oldu göz açıp kapayıncaya kadar," dedi bedeni olan Emir. Başını eğdi, mezarın kenarına oturdu. "Sense onun bir yaşını bile göremedin sevgilim."

Yüzündeki buruk gülümseme, acı dolu ifade, kalbinde yeri hiç değişmeyen ve hiç azalmayan yangının ateşini harladı.

"İlkim, nasıl alışacağım... Beş sene oldu yoksun, ben buna nasıl alışacağım?"

Beş sene... İlkim'i beş sene önce mi kaybetmişlerdi? Nasıl dayanıyordu beş senedir, nasıl aklını yitirmemişti bunca zaman?

"Beş sene oldu ama ben beş sene önce bir tek seni kaybetmedim ki sevgilim. Dünyamı kaybettim, aşkımı, sevgimi, neşemi kaybettim. Seni kaybettim İlkim, bilmiyorum var mı ötesi?"

Başını iki yana salladı ve ellerini mezarın üstünü örten toprağa bastırdı.

"Altı sene ayrı kutlamıştık ama ben altı sene sonunda onun sana yalnız kutlayacağın, ayrı kutlayacağımız son doğum günün olacağı sözünü vermiştim. Sözümü tutamadım. Tutamadım, özür dilerim..."

Gözlerinden yaşlar süzülürken acı göğsünü yaktı. İlkim'in yokluğu zaten adamı diri diri yakıyordu. Beş sene... Beş senedir Emir altı sürekli harlanan bir ateşin tam ortasında yanıyordu.

"On bir oldu, sevgilim. Bugün altı senenin üstüne eklediğim beşinci doğum günün. On bir senedir, doğum günlerinde birbirimizden uzağız. Uzağımdasın, yerini bilip yanına gelemediğim beşinci doğum günü. Gün geçtikçe daha da zor, daha da katlanılamaz bir acı bu..."

Parmakları toprağı hafifçe avucuna taşırken iç çekti.

"Nasıl alışılır, diye sormuştum sana. Hatırlıyor musun? Buna... ölüme nasıl alışılır... ihtimaliyle nasıl yaşanır. Alışamadım sevgilim, yaşayamadım. Sensizliğe alışmak benim için bir seçenek bile olmadı yıllardır..."

Ninova

Nasıl alışılırdı ki zaten?

Kalbinde yaşayanın yanındaki yokluğuna nasıl alışırdı insan?

"Alara her gece senin sesinle uyuyor, biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek. "Beş yaşına girecek ama seni tanıyor, sesini biliyor. Senin ona söylediğin ninnilerle, kaydettiğimiz masallarla dalıyor uykuya. Teyzesini hiç unutmuyor çünkü ona hep seni anlatıyorum. Söz verdiğim gibi, sözünü aldığın gibi sevgilim. Alara benim sensizlikte sığındığım tek liman. Sen yoksun ama karşısında seni yaşattığım küçücük bir kız var..."

Dudakları titrerken bakışları, böyle görmeye bile dayanamadığı ismin yazılı olduğu mezar taşında gezindi. Hiçbir hayallerini gerçekleştiremeden gitmişti İlkim, hayalleriyle birlikte gömülmüştü soğuk toprağa.

"İlkim, çok korkuyorum... Seninleyken seni kaybetmekten korkuyordum, şimdiyse seni unutma ihtimalimden çok korkuyorum. Benim yirmilerimden sonraki bütün yaşlarımda sen varsın. Sensiz çok yaşım olmasından korkuyorum. Sesini unutmaktan, kokunu anımsayamamaktan korkuyorum. İlkim, yüzünün hafızamdan silinmesinden çok korkuyorum ben... Bu korkuyla yaşayamıyorum sevgilim. Sensiz yaşayamıyorum."

Ellerini yüzüne kapatıp nefeslenirken gözlerindeki yaşları kurulamak için derin bir soluk aldı. İlkim'e verdiği sözler birer iğne gibi tenine ince ince batarken içi çekilir gibiydi. "Özür dilerim, ağlamıyorum. Ağlamıyorum bitanem, tamam." Geniş göğsünü şişiren koca bir soluk daha alıp yeniden bıraktı. Sert solukları içini soğuk havayla doldururken Emir sevgilisine gülümsedi.

"İyi ki doğdun aşkım. Bu dünyada sevginin nasıl bir şey olduğunu, aşkın kıymetini, gerçekten de her şeyin birini sevmekle başlayacağım bana öğrettiğin için teşekkür ederim. Bugün otuz üçüncü yaşının ilk günü. Eminim yaşasaydın, yine yaşıyla asla alakası olmayan, dünyanın en güzel kadını olurdun. Yaşlansaydın nasıl görüneceğini bilemeyeceğim için mutsuz olsam da en azından bana bahşedilen kadarına şahit olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. İyi ki doğdun bütün hayatım, en büyük şansım, yol arkadaşım, kıymetlim. Seni çok seviyorum, hep seveceğim..."

Ninova

Uzandı, mezar taşını güzelce temizledi ve ardı ardına öpücükler bıraktı.

"Arayı açmadan geleceğim bu sefer, söz. Alara'ya hiç dinletmediğimiz kayıtlardan birini hediye edeceğiz bugün, senin doğum gününde yine ona hediye veren sen olacaksın. Seni hiç görmeden öyle seviyor ki keşke bir kez olsun sizi yan yana görebilseydim... Bundan daha güzel bir dileğim olmazdı..."

İlkim'e veda etmek hep zordu fakat doğum günlerinde, onu bu soğuk mezarlıkta bir başına bırakmak kadar kötüsü yoktu ancak hayat buna da alıştırmıştı işte. Buna da alışmayı öğretmişti en sonunda.

Mezar taşına son kez bakıp sevgilisine veda ettikten sonra kapıda onu bekleyen Berin, Ateş ve Alara'yla buluşup eve dönmek için arabalara bindiklerinde, ne kadar zaman geçerse geçsin, İlkim'in onu gökyüzünde izlediğinden ve izleyeceğinden fazlasıyla emindi. Onları izleyen Emir'se mezarın başında öylece kalmıştı. Olanlara inanamıyordu. Bütün bunlar nasıl olabilirdi?

Beş sene önce İlkim'le birlikte ölmesi gereken Emir'e neden şu anda yaşadığını onu sarsarak sormak istedi.

İlkim'i nasıl burada bir başına bırakabildiğini sormak istedi.

Bağırmak, çok fazla bağırmak, küfretmek, acısını haykırmak istedi. Ancak hiçbirini yapamıyordu çünkü sahip olduğu bir bedeni bile yoktu. Bu andan kurtulmak istedi. Mezar taşının başında diz çökerken ellerini de mezara bastırıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sesi çıkmazken, içinde bir kaos büyüdü ve irkilmesine sebep oldu.

Uyandı sonra. Kan ter içindeki vücudu, sabahın ilk saatlerinde irkilerek, ürpererek ve korkuyla uyandığında Emir biliyordu ki bu rüyayı değil günler, belki senelerce atlatamayacaktı.

Zamanın kıymetini, en iyi birinin yolunu gözleyenler bilir derler. *Birinin gittiği gibi geri dönmesini ya da bir yerden dönüşü bekleyenler...* Ancak hayat bazen, zamanın değerini öğrenmeniz için size farklı bir yol sunar. O kişiyi uzaklara göndermeden, size geri dönüşünü beklemenizi sağlar. *İlkim'i beklemek de aynı böyle bir şeydi işte.*

Hiçbir yere gitmemişti, uzakta değil yanı başlarındaydı ancak herkes, gözlerini açsın diye dakikaları sayıyordu sanki. Günler geçmez,

Ninova

saatler akmaz olmuşken ve renkler anlamını, hayatsa önemini yitirmeye yüz tutmuşken beklenen haber en sonunda gelmişti. Emir annesiyle telefonda konuşmak adına çıktığı bahçeden, Ayşin'in onu bulup verdiği haberle göğsünü döven bir heyecan ve rahatlamayla kadının yattığı odaya dönmüştü.

İçi, sabah gördüğü rüyanın etkisiyle sıkıntı doluyken, günü aydınlatan haber nefesini ciğerlerine geri getirmişti. Odaya girdiğinde kalplerinde ölçülemez bir neşe baş gösterdi. Öyle güzel bir andı ki herkesin suratına yerleşmiş gülümsemelere bakmak bile nasıl büyük umuttu onlar için...

Yatağın ortasında oturan genç kadın, bacaklarını kendine çekmişti ve solgun tenine rağmen fazlasıyla canlı bir gülümsemeyle karşısındaki insanlara bakarken çok güzeldi. Annesi ve Seçil'in yardımlarıyla oturmuş, omuzlarına dökülen dalgaları düzeltilmiş ve biraz su içmişti. İyiydi, gerçekten de böyle hissediyordu.

Bu kez her şey farklıydı sanki. Daha dinç uyanmıştı. Sanki kriz geçiren ve alnında bandajlı, henüz sayısını bilmediği kadar dikişle kapatılan bir yarası olan o değilmiş gibiydi. Belki Emir burada, yanında olduğu ve bu saatten sonra da yanında olacağı için böyleydi, henüz bilmiyordu ancak İlkim hiç olmadığı kadar iyiydi. *Uyanmıştı ve sanki her şeye yeniden, sıfırdan başlamıştı.*

Telaşlı adımlarla odaya dalan Emir Feza'nın göğsü sıkışırken heyecanla alıp verdiği nefesler boğazına dizildi. Genç kadın açılan kapıyla birlikte ona döndüğünde yüzüne can alıcı güzellikle bir gülümseme kondu. Gözleri daha da ışıldarken titreyen elini yüzüne götürüp suratına düşen kahve tutamlarını geriye itip kulağının ardına sıkıştırdı.

"Selam sevgilim," dedi İlkim yüzüne yerleştirdiği parlak gülümsemeyle. Hafif bir mahcubiyet ve utançla taşıdığı o gülümsemenin, özellikle Emir'in içine nasıl su serptiğini, günlerdir yediğinin içtiğinin ne olduğunu bilmeyen adamı nasıl hayata döndürdüğünü bilemezdi. "Sanırım istemeden sizi biraz endişelendirdim..." dedi kısık bir sesle.

Kimseden ses çıkmadı, Emir gibi hepsi bu anın gerçekliğine şükrederken donakalmış gibilerdi. Kapının önünde ancak bir adım atabilmiş Emir'in karman çorman bakışlarıyla karşılaştığında başını yana eğdi. Ardından etrafta onu izleyen sevecen bakışların sahiplerine, günlerdir korkuyla endişeyi içine çektikleri nefes edinmiş insanlara bakarken

Ninova

yeniden başını eğdi mahcubiyetle. Onlarla birkaç kelime etmişti ama asıl istediği adamla konuşmaktı. Yalnız başlarına, özel olarak. Bunu belirtmek ister gibi, "Bize birkaç dakika izin verebilir misiniz?" diye sordu.

İtiraz edeceklerini düşünüp hızla, sorusunun hemen arkasından saatler önce Emir'in yaptığına çok benzer bir açıklama getirecekti. "Siz hastane süreçlerime önceden alışkınsınız ama bu onun için çok yeni... Biraz baş başa konuşalım istiyorum o yüzden. Lütfen?"

Anne ve babası onaylarcasına başlarını eğdiklerinde Seçil de kızaran gözlerini onu anladığını gösterecek şekilde kapatıp açtıktan sonra arkadaşına öpücük attı. Geri kalan herkes de genç kadının düşüncesini saygıyla karşılayıp odayı boşalttığında, Emir kapının bir adım ilerisinde, taşındığı yeni ve ferah odada İlkim'le baş başa kaldı.

"Gelsene sevgilim," dedi İlkim, yatağın boş kalan kısmına eliyle vurarak onu yanına çağırdı. Emir'i o donuk andan, dengesiz ruh halinden çıkaran şey de tam olarak bu hareketi oldu. Ona giden yolu saniyeler içinde aştı ve yatağın İlkim'den kalan boşluğuna yerleşirken derin bir nefes verdi. Kollarını hızla kadına doladığında İlkim de sanki can bulur gibi sesli bir iç çekti.

İşte her şeyin sonunda onlara kalan bu andı. İkisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Bu sarılma, bu temas, bu his. *Bu aşk.*

"Çok korktum, İlkim," diye mırıldandı Emir Feza.

"Biliyorum," dedi ve başını sessizce salladı genç kadın. Emir derin bir soluk aldıktan sonra devam etti.

"Seni orada öylece uzanıyorken görünce aklımı yitirdiğimi düşündüm. Seni kaybettim sandım. *Seni yeniden kaybettiğimi sandım.*"

İlkim parmaklarını onun ensesinde gezdirip boynunda derince soluklanırken küçük bir an nefesini bıraktı. Durum ne kadar dramatik olursa olsun, içindeki hayata tutunma isteği ve ihtiyacı onu ayağa kaldırmıştı sanki. Emir'e tutunma ihtiyacı, ailesine, arkadaşlarına tutunma ihtiyacı. Gözlerini sımsıkı kapatırken gülümsedi ve şakacı bir şekilde, sessizce mırıldandı. "Ben de seni çok özledim."

Emir rahatladığını belirten, güçlü ve sesli bir nefes verip onu incitmemeye çalışarak daha da sıkı tutarken İlkim de aynı şekilde ona sarılıyordu. En sonunda Emir'in solgun tenine bıraktığı öpücüklerle ayrıldıklarında, İlkim saçlarını düzeltmek için elini yeniden kaldıramadan Emir ona uzandı ve güzel saçlarını severek kulağının arkasına iliştirdi.

Ninova

"Ben..." dedi kısık, pürüzlü bir sesle. Üç günde sesini yitirmiş gibiydi. Boğazını temizledi. "Ben bu anı çok hayal etmiştim."

Emir onun hiçbir anını kaçırmamak ister gibi her saniyesini, her hareketini dikkatle incelerken yüzü merakla aydınlanmıştı. Ancak konuşmak yerine İlkim'in ne söyleyeceğini beklemeyi seçecekti.

"Her uyandığımda göreceğim ilk yüzlerden biri olmanı," diye devam etti gözlerini kaçırarak. "Bunu senden alan bendim biliyorum ama yine de bekledim. O kapının açılmasını ve içeriye girecek kişinin bu kez sen olmanı... Çok bekledim, Emir. Ben hep seni bekledim..."

Emir iç çeker gibi nefeslenince, İlkim'in parmakları onunkilere sardı. Kendini açıklamak için acele edecekti. "Biliyorum, bunu yapamamanın asıl sebebi benim, bu konuda haksızım. Senin gelemediğin o yolların önünü kapatan hep bendim. Özür dilerim. Ama yine de insan bek-"

"Şşşt," diye durdurdu Emir onu. Uzanıp saçlarını okşarken ve inatla yüzünün kıyısına düşen tutamları, kulağının ardına sıkıştırmak için parmaklarının arasına alırken yüzündeki gülümseme yerini koruyordu. "Bak bugün buradayım. Yanındayım. Artık öncesi için endişelenmek, pişman olmak yok demiştik, unuttun mu? Bizim önümüzde yalnızca gelecek var artık. Geçmişi düşünmek, düşünüp de *keşkelere* boğulmak yok. Bak buradayız, sen iyisin. Daha da iyi olacaksın üstelik, her şey yoluna girecek. Bu tren raydan çıktığı her seferinde onu yeniden yoluna oturtacağız birlikte. Sen iyi ol yeter ki, bana böyle bak, yüzün böyle gülsün yeter ki... Ben o dünyayı önüne sermek için elimden geleni yapmaya hazırım." Uzanıp alnını onunkine yasladı ve dudaklarının iki yana kıvrılmasına izin verdi. "Tamam mı?"

İlkim güçlükle gülümsedi ve ağlamamak için kendini tutarken başını salladı. "Tamam. Tamam sevgilim."

Emir onu öpmek için geri çekildikten sonra onun gözlerine baktı ve yanaklarını nazikçe okşarken bir anlığına bu ana ne kadar şükredebileceğini düşünmekten kendini alamadı. "İyiyiz," diye mırıldandı sessiz sedasız. İlkim'in duyduğuna emin olmak yeterliydi onun için. "Geriye kalan her şey kendi halinde, kendi düzeninde olsun. Sen benim yanımda, yakınımda olduğun sürece biz hep iyiyiz."

İlkim başını sallayıp kendini yeniden onun kollarına bırakırken içinde bulundukları anın onun için ne kadar yeterli olduğunu

Ninova

düşündü. Emir'in göğsüne sığınmışken hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Kollarını adamın beline sarmış, bedenini onun kolları arasına saklamışken ötesini düşünmüyordu. İlerisini, geleceği... Bu an yeterdi. Sevdikleriyle olduğu tüm anlar, kendini iyi hissettiği anlar... Hepsi yeterdi. İlkim'e bu hayat yeterdi.

Günün geri kalanı, tam bir cümbüşün devamı niteliğindeydi. İlkim'in odası binbir boyutta çiçekle, sevdiği insanlarla ve mutlulukla dolarken, yüzlerde hiç silinmeyen ve eksilmeyen gülümsemeler vardı. Fulya ve Gündüz, yanına Seçil, Orkun ve Ayşin'i de alıp eve geçmişlerdi. Eylül ve Sedef, Samet ve Melike, Filiz ve Ertuğrul da işten buldukları fırsatları değerlendirip hiç değilse bir anlığına onu görmeye gelmişlerdi. Kızı gülümserken gördüklerinde içleri rahatlamış, onları bekleyen tempolu hayata geri dönmüşlerdi. Koray ve Fulden önden eve yollanmıştı ve hepsi biraz dinlenecek, ardından ertesi günün sabahı temiz kıyafetlerle İlkim için geri döneceklerdi. İlhan'la özel olarak konuştuktan sonra aile üyeleri ve dostları büyük ölçüde rahatlamışlardı. Değerler normaldi, dikkatli olmaya devam edilecekti elbette ama korkulacak bir şey olmadığı konusunda kalplerindeki endişeyi azaltmayı başarmışlardı. İlkim'e ve Emir'e, birlikte geçirmeleri için biraz zaman vermek istiyorlardı.

Bu sırada da Berin ve Ateş hastane odasında onlara eşlik ediyordu. Yakın zamanda İstanbul'a, şirketin başına geri döneceklerdi çünkü her ne kadar bütün prosedürlerle Ateş'in annesi Perihan Sipahioğlu ve ablası Neslişah ilgileniyor olsa da bir noktada onlar da işlerinin başında olmak zorundalardı. Üstüne bir de Berin'in tarihi yaklaşan doktor kontrolleri vardı ve düzenli olarak değer takibi yapılmalıydı. Bunun için gittikleri özel bir doktor ve klinik vardı. Alışkanlıklar düzeninden uzaklaştığında işler sarpa sarardı ve Sipahioğlu çiftinin hiçbir şeyi tehlikeye atmak gibi bir düşüncesi yoktu.

"Ee, doğum ne zaman oluyor şimdi?" diye sordu İlkim tatlı sesiyle. Biraz yemek yemiş ve yatağın ortasında bağdaş kurup sırtını da Emir'in kabarttığı yastık yığınına yaslamıştı.

Berin oturduğu berjerde geriye yaslanırken parmaklarını da karnına sardı. Bakışlarını kısa bir anlığına oraya indirip gülümserken, yeniden kadına bakması uzun sürmedi. "Eylül gibi gözüküyor şimdilik. Allah'tan bir keder, aksilik olmazsa..."

Ninova

"Olmayacak, olmayacak... Her şey çok güzel olacak," dedi İlkim samimiyetle ve ellerini birbirine çarpıp heyecanla çevresindeki yüzlere bakarken kocaman gülümsedi. "Ay, ben teyze mi oluyorum şimdi?"

Emir Feza sırıtıp onu başının tepesinden öperken, Berin zafer dolu bir gülümsemeyle kocasına doğru baktı. Ateş'se darılmış bir biçimde ona bakıyor, düşen omuzlarıyla camın önündeki kaloriferlere yaslı duruyordu. Ellerini ceplerine soktu ve alıngan bir sesle konuştu.

"Aşk olsun, İlkim. Sen de beni ilk fırsatta sattın yani, öyle mi?"

"Ay, nasıl yani?" Genç kadın bu kez şaşkın bakışlarla onları seyrederken, yatağın yanındaki sandalyede oturup sevgilisinin elini kavrayan Emir dudaklarını o ele bastırmadan önce konuştu.

"Neden hala oluyorum demediğini soruyor sana dolaylı yoldan."

"Hala mı?"

"Sen şimdi teyze oluyorum dedin ya... Yani bu demek ki Berin'in tarafındasın. Hala oluyorum deseydin Ateş'in tarafında olacaktın."

İlkim'in gözleri büyüyünce, "Aslında öyle bir şey yok tabii ki," dedi genç adam açıklamak ister gibi. Ardından güldü ve dudaklarını onun solgun tenine bastırdı. "Benim asla amca ya da dayı oluyorum dememe sebeplerimden birisi de bu... Hangisini söylersen sanki bir tek onun arkadaşı olacakmışsın gibi seni paylaşamıyorlar..."

Ateş ve Berin sanki bir vahşi batı filmindeymiş ve aralarında soğuk rüzgârlar esiyormuş gibi, gözlerini kısarak bakıştıklarında, gözlerini ilk çeken Ateş oldu. Karısına karşı hiç şansı yoktu. İnatçı, dediğim dedik ve kusursuz gözleri olan karısına karşı... *Şartlar eşit değildi ki bir kere!* Kadının güzelliği, adamın daima bir sıfır geride başlamasına sebep oluyordu. Kollarını birbirine bağlayıp sıkıntıyla nefes verirken, "Paylaşamamak falan ayıp oluyor abi yalnız," diye mırıldandı karısına karşı bir yenilgiyi daha kabullenerek.

"Yalan mı abi ya? Onu desem biriniz, ötekini desem diğeriniz kızıyor. Adamı da arada bırakıyorsunuz, yeğenimiz olacağına doğru düzgün sevinemiyoruz bile. En son dede oluyorum deyip sıyrılacağım işin içinden, göreceksiniz."

İlkim kıkırdamaya başlayınca, Emir de ciddiyetle konuştuğu anlardan sıyrılacaktı. Ateş ve Berin'in de yüzüne birer gülümseme konduğunda bunu gizlemek anlamsızlaştı. "Çok tatlısınız," dedi İlkim gülüşünü hafifletirken. Uzun, omuzlarına dökülen saçlarını geriye doğru

Ninova

itip gözlerini ikisine sabitledi. "Burada olduğunuz için çok mutluyum gerçekten. Size yürekten bir teşekkür borçluyum."

Berin ve Ateş kadına bakarken, yüzlerindeki sevgi dolu gülümseme merakla gölgelendi. İlkim sevecen bir mahcubiyetle arkadaşlarına bakarken ellerini de birbirine bağladı. "Hastane benim için yeni bir yer değil. Bu süreçler de aynı şekilde, hepsi benim yıllardır alışık olduğum şeyler..."

Uzanıp güçlü, kemikli parmaklarını onunkilere geçiren Emir'e döndüğünde, onun da gözlerine derinlere ulaşmak ister gibi baktığını fark etti. Küçük ama gerçek bir gülümsemeyle onu incelerken, Emir'in gözlerine de o gülüşün verdiği mutluluğun ışıltıları yayıldı. Birlikte olmaktan mutluydu genç adam, onun iyi olmasından ve daima yanında, yakınlarında olmaktan çok ama çok mutluydu.

"Yine de ben yokken, Emir'in zorlandığını tahmin edebiliyorum. Zaten onun hayatında uzun zamandır varsınız, belki bunları size söylemem bile çok saçma olacak ama onun yanında olduğunuz için teşekkür ederim. Onu yalnız bırakmadığınız için..." Duraksadı. Ardından gülümseyerek şakacı bir sesle sevgilisine doğru yaslandı. Başını onun omzuyla boynu arasındaki boşluğa yerleştirirken içli bir nefes aldı. "Benim uykularım bazen biraz uzun sürer, biraz da derin uyuyorum istemsiz. Bu süreçte onun da uykusuz kalmasına izin vermediğiniz için teşekkür ederim. İyi ki onun hayatındasınız, iyi ki benim de hayatımdasınız..." dedi gülümseyerek.

"Ne teşekkürü hayatım, yok öyle bir şey," diye mırıldandı Berin ağladı ağlayacakmış gibi bir sesle. Yerinden kalkıp uzun yatağın ucuna geldi. Kadının ayak ucuna oturup ellerinden boşta olanı kavrarken gülümsemişti.

"Olsun," dedi İlkim omuz silkerek. Parmaklarına sarılan eli kavramıştı var olan gücüyle. "Varlığınız gerçekten çok kıymetli benim için. Bunları yürekten hissediyorum ama bir de dile getirmek istedim. Umarım, eylüldeki doğumun da sıkıntısız geçer ve ben de yanınızda olabilirim."

"Olacaksın güzelim, olacağını biliyorum," dedi Berin uzanıp onu incitmemeye çalışarak sarıldı. İlkim ona aynı karşılığı vermek için uzandı ve gülümseyerek kendini onun kollarına bıraktı.

Ninova

"Biliyorsun, bizimkiler biraz nazlıdırlar. Doğum sırasında bayılma ihtimalleri çok yüksek, o yüzden yanımızda olacaksın ki ben kocamı sakinleştirirken sen de seninkini sakinleştirebilesin."

"Ama gerçekten ayıp oluyor artık."

"Harbiden çok kırıcı olmaya başladınız siz, haberiniz olsun."

Ateş ve Emir arka arkaya tepki verince Berin ve İlkim kahkahalara boğuldu.

Hayat bu küçük anlarla, bir bütünü tamamlamaktan ibaretti ve bir arada oldukça, tamamlanacak çok hayat, biriktirilecek çok anı vardı.

"Bizi çok korkuttun İlkim, Muğla'dan nasıl kalkıp geldiğimi inan bilmiyorum..."

İlkim mahcubiyetle başını eğince, doktoruyla göz göze gelmesi uzun sürmedi.

"Özür dilerim, İlhan amca... Gerçekten ben de nasıl bu hale geldiğimi bilmiyorum. Her şey yolundaydı, bir sıkıntı yoktu. Ne olduysa bir anda oldu..."

Sahiden de öyle olmuştu. Kriz aniden gelip onu hazırlıksız yakalamıştı. İstese de hazırlıklı yakalanamazdı zaten, orası ayrıydı fakat yine de bilinmez bir anda gelmesi, herkes için şok edici olmuştu. Kimse bunun geleceğini görememiş, olacakları bilememişlerdi.

Şimdi hepsi odaya toparlanmış bir halde, İlhan'dan cevapları almak, vereceği bilgilerden faydalanmak adına bekliyorlardı. Herkes onun ağzının içine bakıyordu bir nevi.

"Anlıyorum, anlıyorum. Annenlere ve erkek arkadaşına da sordum. Cevaplarınız örtüşecek muhtemelen ama sana da sormak istiyorum. Düğün günü ya da öncesinde, vücudunda olumsuz herhangi bir reaksiyon oldu mu? Kalbin sana zorluk çıkardı mı?"

"Hayır," dedi İlkim beklenen şekilde.

"Astım krizi, uyuşmalar, halsizlikler, öksürük ya da ağrılar... Hiçbiri mi yok?"

"Hayır," dedi İlkim yeniden. "Hiçbiri yok. Ben, hiçbir sorun yaşadığımı hatırlamıyorum... Her şey iyiydi, İlhan amca. Astım krizi bile geçirmedim son seferimden bu yana. Zaten o zamanları da sen

biliyorsun. Marmaris'e gelişimden bu yana, vücudumun bana gösterdiği ilk tepki bu."

İlhan başını sallayıp önündeki dosyayı incelerken yanındaki hemşirelerin de not aldığını görebiliyordu. "Perhizini kesinlikle bozmadın ve bir taneden bir şey olmaz diye içki de kullanmadın değil mi?"

İlkim yeniden başını olumsuz anlamda salladı. Adamın bunu prosedür gereği sorduğunu biliyordu. İnce, solgun elleriyle oynarken kendini o günü hatırlamak için biraz olsun zorlamaya ihtiyaç duymadı. Her şey oldukça net ve açıkça hafızasındaydı.

"Kriz olduğunu da son ana kadar anlayamadım zaten. Asıl sorun da sanırım o oldu. Bir sürü etki aynı anda geldi ama uyuşma yaşayana kadar kondurmadım. Sürekli aynı şeyleri söylüyorum ama... her şey yolunda olduğu için ya ben çok sıvı tükettim ya da elbisem göğsüme çok baskı yaptı falan diye düşündüm. Başka bir şey düşünmedim."

"Anlıyorum. Zaten krizler bazen böyle sinsi ve belirsizdir. Dua edelim ki yanında birileri varmış, üstelik düşmeden ses de çıkarmayı başarmışsın. Erkenden hastaneye yetiştirildiğin için çok şanslıyız. Sonuçta ne kadar çabuk müdahale edersek, iyileşmeni ve toparlamanı o kadar çabuk sağlayabiliriz."

"Şükürler olsun," dedi Fulya derin bir nefes vererek ve hemen yanında duran Emir'in kolunun altına girdi. Oğlu gibi gördüğü çocuğa sarılırken, Emir Feza da uzanıp onu sarmıştı. Yüzündeki, çok daha önce yetişebilmeyi dileyen ifadeye rağmen gülümsüyordu.

"Değerlerin normale döndü. Uyandıktan sonra aldığımız testlerde de bunu görmek mümkün. Yalnız birkaç gün daha burada bizimlesin. Kontrol altında tutacağız. Senin durumundaki hastalarımızda özellikle bu tarz krizlerin tekrarlama ihtimali yüksek oluyor. Olası bir durumda -dilerim ki olmaz ancak olursa- müdahale ederken zaman kaybetmemek çok önemli."

"Tamam, sorun yok ben kalırım. Zaten bütün sevdiklerim de yanımda, baksana. Normal zamanda onları toplamak benim inanılmaz vaktimi alırdı, şimdi hepsiyle bir aradayım. Benden iyisi var mı sence..." Kıkırdaması ve sevgiyle etrafındakilere bakması, zaten gülümseyen yüzleri giderek keyiflendirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim, iki ya da üç gün daha bizimle olmana ihtiyacımız var. Sonrasında yine evine geçmene izin verebiliriz. Yakınlarda, etrafta olacaksın ne de olsa..."

Emir başıyla onayladı. "Buralarda olacağız, İlhan Bey. İlkim kendini tam anlamıyla toparlayana kadar buradan öteye bir adım atmaya niyetimiz yok."

İlhan gülümsedi, "Öyleyse sabah görüşürüz," diye mırıldandı ve herkesi başıyla selamladı. İlhan odadan çıkarken, İlkim onu izlemeyi sürdürdü. Kaşlarını hafifçe çatıp gözlerini kısarken, doktorunda bir değişiklik olduğunu sezmiş fakat emin olamadığı için de üstüne gitmemişti. İlhan'da farklı bir şeyler vardı ve belli ki bunu düşünen tek kişi İlkim'di. Çünkü ne annesi ne de babası bu durumla ilgili bir şey söylememişlerdi. Genç kadın bunu sonra düşünmek için zihninin gerilerine atmaya karar verdi çünkü sevgiyle sarmalanırken düşünmeye pek fırsatı olmayacaktı.

Emir yaklaşıp İlkim'i kollarının arasına alırken genç kadın da gülümsedi ve kolunu adamın beline yerleştirdi. Sıcak dudakları alnının kıyısında yer bulurken olduğu yerden, içinde bulundukları andan nasıl memnun olduğunu hissetti.

Zaman, en çok beklenen geldiğinde kıymete binen ve insana iyi gelendi. Fırtınanın ardından doğan güneş gibi, göğü aydınlatacak ve güneşi geri getirecekti. İlkim onlara geri gelmişti ve herkes umuyordu ki bir daha hiç gitmeyecekti.

Üstelik ertesi sabah kapılarını çalan davetsiz misafir, odanın bir ucunda öylece dikilerek herkesi şaşkınlığa sürükleyecek ve beraberinde beklenmeyenleri getirecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Little Mix, My Love Won't Let You Down*

Küçük olmamasına rağmen muhtemelen sayıca fazla insan doldurduğundan sebep, İlkim'in hastane odası, içindekilerle birlikte fazlasıyla küçülmüş gibiydi.

Üstelik özel bir hastanede kaldığından, odasının büyük olduğunu da söylemek mümkündü. Uzun yatağın sol tarafında yüksekçe bir komodin, hemen yatakla o komodin arasında da İlkim'in serumunun askısı duruyordu. Yatağın ucunda tekerlekli yüksek bir masa vardı ve genç kadın genelde yemeğini onun üzerinde yiyordu. Yatağın sağ tarafında, karşılıklı iki berjer duruyordu ancak biri İlkim'e yakın olmak amacıyla yatağın dibine çekilmişti. Berjerlerin arasında küçük, yuvarlak bir sehpa bulunuyordu ve bulduğu ilk fırsatta orayı geniş bir saksının içindeki yasemin çiçekleriyle renklendiren Seçil'di.

Aynı şekilde yatağın karşısında da ikili bir koltuk ve minderli sandalyelerden vardı. İlkim'in içinde bulunduğu kalabalığı öğrenen İlhan odaya farklı eklemeler yapılmasını sağlamıştı. Ki bunu yapmasa bile, İlkim'in yatağının bulunduğu alanın ardında ayrı, küçük bir dinlenme kısmı daha vardı. Orada da koltuklar ve fazla büyük olmasa da işlerini gören bir masa bulunuyordu.

Odası büyüktü, geniş camlarıyla ferah ve aydınlıktı. Ancak şu an havadaki bulutların kararmasından bağımsız olarak, odaya çökmüş bir kasvet vardı. Buna sebep olan şey, içerideki insanların sessiz kalışları ve odayı dolduran gerginlik de olabilirdi elbette. Kollarını birbirine bağlamış ve İlkim'in yatağının hemen dibinde bulunan berjere oturmuş olan Seçil, çattığı kaşları ve nefret dolu bakışlarıyla biraz ötesinde, duvarın dibindeki ikili koltukta oturan kadını izliyordu. Fulya ve

Gündüz dakikalar önce odayı terk etmiş, kızlarına bu konuda rahat olabileceği bir alan tanımak istemişlerdi. Çünkü Gündüz biliyordu ki Fulya birkaç dakika daha onunla aynı odada bulunursa bunca yaşına kadar bozmadığı terbiyesine ağır bir darbe vurulacaktı.

Elbette herkesi dikenlerin üzerinde duruyormuş gibi gerginliğe ve tedirginliğe sürükleyen bu kadın, *Selvi Dağlı*'dan başkası değildi.

Emir Feza o anda, İlkim'in diğer yanında ayakta dikiliyor, duvara yaslı durmaktan öteye gitmiyordu. Dişleri altdudağını kemirirken, bütün sakinliğiyle, kızılcık rengi döpiyesindeki görünmez tüyleri temizleyen annesine tedirgin bakışlar atıyordu. Ateş, Ayşin'i bahçeye çıkarmıştı, Berin'se burada kalmayı seçmişti. Aydınlık odanın diğer tarafında, İlkim'in ileri çaprazındaydı. Kapıya en yakın olan oydu ve geniş sandalyede otururken bir eli karnına sarılıydı. Diğeriyse parmaklarını kısa, sarı saçlarına daldırıp çıkarıyordu. O da sessiz ve diken üstünde gibiydi fakat İlkim yalnız kalsın istememişti.

Emir annesinin sessizliğinden giderek rahatsız olsa da İlkim hafifçe boğazını temizleyince bakışları saniyeler içinde onu buldu. Genç kadın hemen sağındaki, komodinde bulunan bardağı aldı ve titreyen elleriyle suyu yudumlarken bakışlarını önünden çekmedi. Emir, Seçil'den önce doğruldu ve uzanıp kadının elini tutarken, suyu içmesine yardımcı olarak sevgiyle incecik parmaklarını okşadı. Yüzüne gayriihtiyari, sevecen bir gülümseme oturunca, İlkim'in aklını bulandıran kara bulutlar hızla dağıldı ve çehresinde apaydınlık bir tebessüm belirdi. Minnetle ona bakarken Emir bardağı yerine bırakmak için geri çekilir çekilmez, odadaki sessizliği kıracak buz gibi bir ses duydu.

"Bu kadın buraya hangi yüzle geliyor?"

Kısık sesiyle soruyu arkadaşına bile dönmeden soran kişi elbette ki Seçil'di. Arkadaşına yapılanları unutmamıştı. İlkim'in kızgınlığı geçse de Seçil'in kini bakiydi. İlkim'in gözleri büyürken, elini uzatıp arkadaşının koluna dokundu ve fısıltıyla, "Seçil, lütfen," diye konuştu. Fakat arkadaşının içindeki öfke katran karasıydı. Ona rağmen suratındaki sinirli, rahatsız ifadeden kurtulamayacaktı. Aynı anda, Selvi Dağlı'nın koyu renkli gözleri kararda ancak onun yüzündeki sarsılmaz ifade de bir saniyeliğine bile kırılmadı. Ardından aralarında bırakın soğuk rüzgârların esmesini, odayı koca bir buz kütlesine çevirecek o cevabı verdi.

Ninova

"Seni görmeye gelmedim zaten ben," dedi Selvi Dağlı hiç çekinmeden. Berin dudaklarını birbirine bastırırken Emir gözlerini yumup derin bir soluk aldı. İlkim'se ellerini birbirine bağlamış, titremesini durdurmaya çalışıyordu.

"Anne," diye mırıldanan Emir Feza'ya bir anlığına göz atan Selvi Dağlı'nın suratında mimik bile oynamazken Seçil atak yapmakta gecikmeyecekti.

"Görmeye geldiğiniz insanın hem benim hem de hayatımın bir parçası olduğunu düşünürsek, yanlış yerde olduğunuza kalıbımı basarım, Selvi *Hanım*. Buraya kadar zahmet etmenize gerek yoktu yani..." diye mırıldanan arkadaşının iğneleyici tavrı İlkim'i ürkütmüştü. Kendisine seneler önce yapılan çok ama çok yanlıştı, evet fakat geçmiş geçmişte kalmıştı. Köprünün altından öyle çok su akmıştı ve İlkim ondan sonra bambaşka yerlerinden onlarca yara almıştı ki ne kırgınlık ne de öfke kalmıştı içinde.

Hissizdi sadece... Selvi Dağlı'ya karşı koca bir boşluktan ibaretti kalbindekiler.

"Seçil," dedi bu kez daha tok bir sesle. Arkadaşının dikkatini çekmişti. Selvi Dağlı'nın oturduğu koltukta duruşunun daha da dikleştiğini fark edince Emir'in annesine doğru bir adım attığını gördü.

İlkim, Seçil'e dönerken; Emir de annesine yönelmişti.

"Seni anlıyorum, benim adıma öfkelisin ama izin ver, bir kez daha dinleyeyim onu. Buna hakkı var. Emir'in annesi o... *Emir'imin annesi*. Lütfen, biraz izin ver... Kalkıp buraya kadar gelmesinin bir sebebi olduğuna eminim. Söz, buna yeltenirse bile beni kırmasına izin vermeyeceğim bu sefer... Biliyorum çünkü Emir de izin vermeyecek buna. Ne olursa olsun bir başıma bırakmayacak beni. Bırakmaz. Tamam mı?" diye mırıldanan İlkim, arkadaşının ellerini sakince tutarken, Seçil yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. Berin onları öyle görünce yerinden kalkıp yanlarına gelmiş ve Seçil'i de yanına alıp birlikte dışarı çıkmalarını sağlamıştı. Gitmeden İlkim'in iki yanağına, güçlü birer öpücük kondurmuşlardı. İlkim'in yüzündeki gülümsemeyi kimsenin kırmasına izin vermezlerdi. Daima yanında olacaklardı, bunu simgeliyordu davranışları. İlkim Seçil'i uyarırken, o sırada Emir de aynı şekilde annesiyle konuşmuştu.

"Eğer sana anlattığım onca şeye rağmen buraya gelişinin onu yine üzdüğünü görürsem sana bir daha asla anne demem. Duydun mu beni

Ninova

anne? Senin beni o her şeyden çok kıymet verdiğim annemden edişin gibi, ben de seni tek oğlundan ederim..." Selvi'nin bakışlarının kısıldığını görünce sıkıntılı bir soluk aldı. "Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen beni bu şekilde sınama anne... Lütfen. Söz vermiştin."

Acıyla dolan bakışları annesininkilere tutunduğunda Selvi Dağlı bir şey söyleyecekse bile bundan hızla vazgeçti. Oğlunu son iki görüşünden beri gözlerinde ve sözlerinde farkına vardıkları onu etkilemişti, etkilemeye de devam ediyordu.

"Söyleyeceklerin olduğunu söyledin. Kimseyi incitmeyeceğine söz verdin anne. Sözünü tut. Bir kez olsun senin doğrularınla değil, benim istediklerime göre hareket et. Sadece tek bir şey söyleyeceğim. Nasıl davranacağına kendin karar verebilirsin sonrasında." Bakışları Seçil'e laf anlatmaya çalışan güzel kadına döndü ve annesiyle yeniden buluştuğunda, orada keskin bir netlikten ötesi yoktu.

"Onu incitirsen ben yokum anne. O yoksa, ben de yokum..."

"Tamam," dedi Selvi net bir sesle. "Sence bu kadar yolu, bir kadını incitmek ve kalbini kırmak için mi geldim?"

Emir uslar gibi nefeslendi ve beklemeden konuştu. "Yapmadığın şey değil."

"Merak etme. Annen sabit fikirli, yaşlı bir kadın olsa da emin ol onun da hayatında ders aldığı şeyler var, Emir. Buraya sana dert anlatmaya ya da onu üzmeye gelmedim."

Emir son bir kez annesine baktı ve geri çekilirken içinden ettiği duaları sesli dile getirecekti. "Umarım öyledir anne, umarım."

Bu sırada Berin ve Seçil de İlkim'i öpmüş ve odadan çıkmak için hareketlenmişlerdi. Seçil kadına bir kez daha dönmemiş olsa da Berin, Selvi'ye küçük bir baş selamı verip, iyi günler dilemekten geri durmadı. Selvi küçük bir gülümsemeyle kıza selam verdikten sonra kapı açılıp kapandı ve içeride üç kişi kaldılar. Emir, az önce Seçil'in kalktığı yere oturup İlkim'in parmaklarına parmaklarını geçirirken sessiz bir nefes vermiş ve diğer elini de çenesinin altına yaslamıştı. Bakışları annesinin üzerinde gezindi. İlkim sessiz bir gülümsemeyle otururken, birkaç dakika odayı dolduran yalnızca nefes sesleriydi. Genç kadın makinelerden ve kablolardan ayrıldığı için, sessizlik onlara yol arkadaşı olmaktan çekinmiyordu.

Ninova

Birkaç dakikanın ardından Selvi boğazını temizleyince, İlkim bakışlarını Emir'inkilerle iç içe geçmiş parmaklarından çekerek kadına çevirdi.

"Sanırım işe gerçek bir özür dileyerek başlamalıyım..."

İlkim'in tedirgin bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdığında, dudaklarını ıslatıp koltuğunda da biraz öne kaymıştı. "Bunun kıymeti olur mu ya da bunca zaman sonra hâlâ bir geçerliliği var mıdır bilmiyorum fakat özür dilemek istiyorum."

İlkim sessiz kaldı çünkü ne söyleyeceğini, daha da doğrusu ne söylemesi gerektiğini tam olarak bilemiyordu. Bu da Selvi'ye gereken alanı tanımış oldu. Bakışları düz, aynı mizacı gibi sertti ama sözlerinde herhangi bir ima ya da alt anlamlar yoktu. Ne düşünüyorsa onu söylüyordu, belliydi.

"O zaman da, bugün de... her ne kadar bu kişi oğlum da olsa, onun ilişkisine karışmak bana kesinlikle düşmezdi. Yanlış yaptığımı fazlasıyla geç fark ettim. Üstünden bu kadar zaman geçmesinin sebebi de bu... Ben biraz, hatta belki çok eski kafalıyımdır. Sabit fikirliyim de aynı zamanda. Bir şeye karar verdiğimde ya da onu aklımda netleştirdiğimde gerçek olana kadar elimden geleni yapmaya alışkınım. Emir'i yeniden Antalya'ya döndürmeyi aklıma koymuştum fakat..."

Emir, annesinin üstüne gitti. "Fakat..." diye mırıldandı devam etmesini isteyerek. Selvi keskin bir gülüşle oğluna döndü, elbette devam edecekti.

"Fakat bunu isterken oğlumun mutluluğunu göz ardı ettiğimi fark etmemişim ben. Senin... o gün bana söylediklerin beni kızdırmıştı çünkü içten içe haklı olduğunu biliyordum, İlkim. İlişki sizin ilişkinizdi ve sadrazamın torunu da olsam, buna karışma hakkına sahip değildim. Bu da bana dokunan asıl şeydi zaten. Yıllardır sözümden çıkmayan o çocuğun, kendi fikirlerini oluşturacak ve kendi kararlarını alacak yaşa geldiğini kabullenememek... Hepsi bu yüzden. Ben... o gece eve döndüğümde, geride bıraktığım şehirde anladığım tek bir şey vardı. Emir senin yanından asla dönmeyecekti, İlkim. Bunu isteyen kim olursa olsun..."

İlkim yutkunup Emir'e baktığında, adam bakışlarını annesinden çekmemiş ama parmaklarını nazikçe, varlığını belli etmek ister gibi sıkmıştı.

Ninova

"Gözlerinde gördüğüm, sende ve onda farkına vardığım en net şeydi bu. Birbirinizi bırakmayacağınız. Sen kendinden ve Emir'den fazlasıyla emindin zaten. Bana da söylemiştin, *başımıza taş yağmadığı sürece benim onu bırakmaya niyetim yok* demiştin... Taşlar yağmış, kızım. *O taşlar yağmış.*"

Selvi'nin sesi sonlara doğru kısılırken derin bir nefes alıp elleriyle eteğini düzeltti. İlkim'in gözleri doldu. Titreyen dudakları da buna eşlik etmeye başlayınca Emir'in parmaklarını tutuşu sıklaştı ve kadına dönüp şakağına ardı ardına birkaç güçlü öpücük bıraktı.

"Yağdı," dedi İlkim fısıltıyla. Buruk bir gülümsemeyle Selvi'ye baktığında, kadın da başını yana eğdi ve ona bakarken ilk kez hafifçe gülümsedi. Emir parmaklarını daha güçlü bir tutuşla kavrarken kadının sesini yeniden duydular.

"Önemi yok. Ne kadar yağmur yağarsa yağsın, kara bulutlar daima dağılırlar. Kar yağar ama güneş doğduğunda erir, suya karışır, İlkim. Hayat her gün yepyeni kapılar açar insana. Kaderinde o kişi varsa, zaten seni hayatının bir noktasında yeniden bulur. İstese de bırakamaz. Sizi ben ayırsam da kalplerinizde birbirinizi taşıdığınız sürece, eninde sonunda yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulurdunuz."

Emir gülümsedi ve annesine bakarken ilk kez içindeki korkunun tamamen çekildiğini hissetti. Derin bir nefes alıp sevgilisine bakarken, İlkim'in de suratında sarsak ama tatlı bir gülümseme vardı. Anlaşılabilmek öyle güzel bir histi ki, bunu tatmayı çok uzun zaman beklemişti genç kadın. "Öyle," dedi onaylayarak.

"Bu yüzden tekrar özür dilerim ben senden. Benim düşündüklerim hiçbir zaman seninle ilgili olmadı aslında. Daima Emir vardı benim hayatımın başrolünde. Benim tek varlığımdı, anneliğimin, onu koruma içgüdümün körlüğüne yenildim. Kendime yediremediklerim yüzünden seni bu olayın suçlusu yapmak, üstüne bir dava yıkmak kolayıma geldi."

Yaptığı göndermeler manidardı. Sonrasında omuz silkip dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırınca, İlkim'in tebessümü büyüdü. Selvi'ye bakarken sessizce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Ardından saçlarını kulağının ardına düzgünce sıkıştırıp devam etti.

"Ben sizden bir özür istemiyorum, Selvi Hanım. Hiçbir zaman bunu istemedim ya da beklemedim. Beni anlamanız bana yeter de artardı. Bu yaştan, bu saatten sonra kimseye kin gütmek ya da içimde

Ninova

öfke biriktirmek gibi bir niyetim yok zaten. O zaman da yoktu. Az önce arkadaşıma da söyledim. O köprünün altından çok sular aktı. Ben sizi anladım, kendimi de anlattım. Olan oldu, geçmişe takılı kalmanın manası yok. Zahmet edip buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Benim için..." Durdu ve yüzündeki sahici gülümsemeyle Emir'e dönüp uzunca onun gözlerine bakarken düzeltti. "Bizim için önemi büyük."

Selvi sıkıntılı bir soluk verirken yüzündeki kaslar gevşedi ve yüzüne küçük bir tebessüm oturdu. Buraya oğlu istediği için falan değil, sahiden de kendi isteğiyle gelmişti. Oğlu da bunu istememişti zaten. Annesine İlkim'in kriz geçirdiğini söylemiş fakat asla kalkıp gelmesini rica etmemişti. Selvi bunu yapması gerektiğini kalbinde hissetmişti. Emir bunu biliyordu çünkü haberi aldıktan sonra defalarca aramış, doktorunun numarasını isteyip bilgi dahi almıştı. Selvi Dağlı'nın İlkim'e karşı tavrını değiştiren şey onun hastalığı değil, oğlunun bu konudaki net ve kesin duruşu olmuştu. Emir, İlkim'i seviyor, ona kıymet veriyordu. Keşke bunu seneler önce de görebilse ve İlkim'in kalbini kırmasaydı fakat zamanı geri alamazdı. Zamanı geri alamayacağını bildiği için de geleceği biraz olsun değiştirmek adına çaba sarf etmeye karar vermişti. Şu anda ona bakan Emir Feza'nın kahvelerinde gördüğü kadarıyla bunu başarmıştı da. Ayağa kalkıp üzerini düzelttikten sonra küçük el çantasını aldı.

"Öyleyse ben rahatsızlık vermeyeyim daha fazla. İlhan Bey'e de uğramak istiyordum, sonrasında vedalaşmaya gelemeyebilirim. Direkt uçağa yetişmem gerekiyor."

"Hemen gidiyor musunuz? Bu kadar çabuk mu?" İlkim'in şaşkın sesi aralarında belirince Selvi gülümsedi. Emir de bu sırada kadının elini bırakıp ayaklanmıştı.

"Başhekim olmanın bazı sıkıcı sorumlulukları var. Maalesef beklemeye de bekletmeye de gelmiyor."

"Anlıyorum. Sonrasında kalmaya da bekliyorum ama... O zaman darılırım gelmezseniz."

Selvi gülümsedi. Ölçülü fakat gerçek bir gülümsemeydi. "Bakarız. Onun da zamanı gelir mutlaka... Görüşmek üzere öyleyse."

Bir adım daha atınca İlkim'in sesi onu yeniden durdurdu. "Vedalaşmaya gelemeyecekseniz şimdi vedalaşalım. Sarılmaz mısınız?"

Selvi donup kalırken buna cüret etmeye kalkışmamıştı fakat kızı kırmak gibi bir niyeti de yoktu. Her ne kadar İlkim onu yıllar önceki

Ninova

gibi olgunlukla karşılasa da bunu istemeyebileceğini düşünmüş ve teklifte bulunmamıştı.

"El-elbette sarılırım."

Yıllardır başhekimlik yapan, ondan öncesinde de senelerin doktoru olan Selvi Zeren Dağlı'nın eli, bu yaşına dek bir kez olsun titrememişti ama şimdi, sesi bile dudaklarından parça parça süzülmüştü sanki. Geriye dönüp genç kadına doğru ilerledi ve onu kollarına almak için kalçasını yatağın kenarına yasladı. İlkim kadına uzanıp sarıldığında, Selvi'nin de elleri onun sırtını buldu. Gözlerini bir anlığına kapatırken derin bir nefes alan İlkim'in sesini duydu. Zaten hemen arkasından da dudaklarından kısık sesli kelimeler döküldü.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçer."

"Asıl ben bu genç yaşında benden daha olgun ve anlayışlı biri olduğun teşekkür ederim kızım. Pes ettiğini sakın duymayayım. Hastalığı yendikten sonra ben de Antalya'ya bekliyorum, tamam mı?"

İlkim titrek gülümsemesiyle başını sallarken dolan gözlerinden bir damla yaş düşüverdi. Selvi uzanıp o yaşı kuruladıktan sonra gülümsedi, ardından yataktan kalkarak geri çekildi. Odanın dışına yöneldiğinde, Emir'in yaklaşan sesi hemen ardından geldiğini gösteriyordu. "Ben hemen geleceğim tamam mı? Bekle beni sevgilim."

İlkim kıkırdadı. "Zaten bir yere gittiğim yok ki..."

Emir onun burnunu sıkıp başının tepesine bir öpücük bıraktıktan sonra annesinin ardından odadan çıktı. Kapının önünde oğlunu bekleyen Selvi Dağlı, onun da yanına gelişiyle ilerlemeye başlamıştı. Yan yana yürürlerken uzun koridor boyu emirlerini sıralayan kadın işaretparmağını da kaldırıp indiriyordu. "Kıza iyi bak, tamam mı? Beni daha sık ara ayrıca. Öyle geldin buralara, annemi unuttum olmaz, kabul edemem. İlkim'e de ver numaramı, ihtiyacı olursa o da arayabilir. Bana da ver numarasını sonra, Ateş ve karısının numaralarım da mesaj at. Aradığımda sana ulaşabilmek istiyorum, Emir Feza. Bir dahaki gelişimde Ayşin denen o kızla da tanışacağım. Bugün kaçırdınız gözümün önünden, fark etmedim sanma-"

Emir annesinin daha fazla konuşmasına izin vermeyerek uzandı ve kadına sıkıca sarıldı. Uzun zamandır böyle mutlu hissettiğini hatırlamayan Selvi, kollarını hayatındaki en kıymetli varlığına sararken Emir'in sesini duydu. "Teşekkür ederim," dedi oğlu. Minnettar ve

Ninova

sevgi dolu sesi, annesinin kalbindeki boşlukların her birine tek tek sızdı. "Teşekkür ederim anne. Her şey için teşekkür ederim. Bugünü hayatım boyunca unutmayacağım."

Selvi güldü. "Teşekkür edebileceğin bir şey yapmıyorum. Sadece geri alınması gereken bazı yanlışlar yaptım ve o yanlışları geri alma şansına sahibim, o kadar. Bu herkese bahşedilmeyen bir şans, değerlendirmemek cahillik olurdu. Senin için olduğunu düşünüp de şımarma sakın..." dedi şakayla karışık. Otoriter tonuna rağmen Emir'i öyle mutlu ediyor, bu şekilde ona öyle iyi hissettiriyordu ki tahmin bile edemezdi. Ayrıldıklarında, Emir onu yanaklarından öpüp kadını İlkim'in doktorunun odasına götürecek, annesi ondan olup biteni dinledikten sonra vedalaşacaklardı. Ardındansa Selvi, bugünü yeterince olumlu bir şekilde geçirdiğini bilerek Antalya'ya dönmek için hastaneden ayrılacaktı.

Kırgınlıklar ve küskünlükler bir bir son bulurken, senelerce biriken yanlış duygular zamanla doğrularla yer değiştirecekti. Her şey düzelecek, eninde sonunda bir hal çaresi bulunacaktı.

İki gün sonra

"Nasıl yani? Her sezon başka bir karakterin aşk hayatını mı anlatacakmış? Kaç sezon olacak o zaman bu dizi, bir sürü karakter var..."

Seçil ve Ayşin ikili koltukta otururlarken, Berin de İlkim'in diğer yanındaki tekli koltuktaydı. Kızıl saçlarını başının tepesinde toparlamış ve yüzüne giderek renk gelmiş olan arkadaşı, bıçağa taktığı iki dilim elmayı İlkim'e uzatırken onaylamaz bir ses çıkardı.

"Hayır, başka bir karakter gibi düşünme. Ailenin üyelerini, bu kızın kardeşlerinin hikâyelerini anlatacak başta. Normalde sekiz kitaplık bir seri, artık kimi anlatır, hangi sırayla anlatır onu ben de tam olarak bilmiyorum."*

İlkim kaşlarını kaldırıp ilgiyle dinlerken büyük televizyonda oynayan yabancı, dönem dizisine baktı. Elmayı alırken, bir diğer dilimi de Berin'e uzattı.

"İlkim abla, nasıl izlemedin sen bu diziyi ya? Günlerce konuşuldu, en çok izlenen dizi oldu falan..." dedi Ayşin yeşil elmalardan birini

* Bridgerton, Julia Quinn'in romanlarındaki rekabetçi sosyete dünyasına dayanan, Chris Van Dusen tarafından yaratılan ve Shonda Rhimes tarafından prodüksiyonu sağlanan bir dönem draması dizisidir.

Ninova

dişlerken. İlkim katı gıdalara geçiş yapar yapmaz, Gündüz odayı meyve bahçesine çevirmekte gecikmemişti. Kızlar hep bir arada odadalardı ve yanlarında erkekler yoktu. Ateş ve Emir, Berin'le Ateş'in eşyalarını toparlamaya eve gitmişlerdi çünkü Sipahioğlu çifti akşama İstanbul'a uçacaktı. Ayşin'in sorusuyla İlkim kıza doğru dönse bile, Seçil arkadaşından önce davrandı.

"Hayatım, İlkim ablan ayarsız bir işkolik olduğu için televizyonun haberleri izlemek dışında kullanılabildiğinden habersiz. Sosyal medya platformlarından uzak ve inzivada bir hayat sürdürürken yalnızca gündemi takip edebilmek adına Twitter kullanıyor. Onda da önüne dönem dizisinin düşme ihtimali sıfır falan çünkü takip ettiği ya on ya on iki tane hesap var muhtemelen..."

"Aa... Sen beni iyice yaşlandırdın ya, Seçil. Sen ona bakma, Ayşin'im. Gündemi takip etmek için bile zaman yaratacak fırsat bulamıyorum bazen. Dizi izleyecek vaktim de olmuyor pek," dedi gülümseyerek.

Ayşin parlak sarı saçlarını kulağının ardına atarken onu ilgiyle dinliyordu. "E peki nasıl geçiyor senin bir günün? Sürekli adliyede misin yani?"

"Sürekli adliyedeyim diyemem ama zamanımın çoğunda adliye ve ofis arası mekik dokuyorum. İstanbul'dayken zaten ders veriyordum. Burada her şey biraz daha farklı tabii... Sabah direkt hazırlanıp ofise geçiyorum, gün içinde genelde oradayım. Dava ya da dosya işleri varsa adliyeye gidiyorum, öğle arasında bazen yemek yiyecek şansı dahi yaratamadığım oluyor ofisteki işlerden. Bazen müvekkil görüşmeleri oluyor, bazen sadece dosya okuduğum günler, bazen de davalara hazırlanıyorum. Zaten eve yorgun dönüyorum, onda da yemek yiyip duş aldıktan sonra biraz telefona bakıp uyuyorum. Benim o televizyonu açıp saatlerimi karşısında geçirecek vaktim olabilir belki ancak bunu yapmam demek ya uykumdan ya da sağlığımdan kendi ellerimle çalmam demek... Bir de benim durumumda, kendimi yormamam gerektiği için özellikle uykumu es geçemiyorum. Fazla fazla uyuyorum denebilir yani," dedi sonunu tatlı bir sesle uzatarak.

Ayşin başını salladığında, Berin de hemen yandan kadına onay verdi.

"Vallahi ofis işleri daima çok yorucu oluyor. Sabah kalkıp hazırlanmak yemin ederim işkence gibi... Her gün saçını, makyajını yap, kıyafetine özen göster derken bir mesai de orada harcıyorsun. Eve

Ninova

geliyorsun, üstünü değiştirecek halin kalmamış. Seni o kadar iyi anlıyorum ki..."

İlkim gülümseyince, Berin'in dudaklarına anlayışlı bir tebessüm kondu.

"Ama az kaldı, kurumsal firmalarda pijama geleneğini bizim şirkette başlatacağım en son. Biraz da yönetimde söz sahibi olmanın ekmeğini ben yiyeyim ya... Bu ne her gün topuklu, her gün etek, elbise. Yoruldum."

Kızlar hep bir ağızdan kıkırdayınca, ekranda bir bölümü oynayan dizi, İlkim'in dikkatini yeniden çekti. Dizi falan izlemiyordu çünkü genelde başladığı hiçbir diziyi bitiremiyordu.

"Bu karakterler yeni sezonlarda da aynı olacak o zaman, değil mi?"

"Evet aşkım, evet." Seçil yine elini ona doğru kaldırınca, İlkim bu kez kendisine uzatılan çileği aldı.

"İkinci sezon onayını aldı dizi. Muhtemelen ilk erkek karakterlerden başlayacaklar... Bak şu oğlan var ya... En büyük abisi, en yakışıklısı da aynı zamanda, ben muhtemelen ilk onu izleriz diye düşünüyorum."

"Keşke onunla başlasaymış, Anthony'nin aşk hayatı benim daha çok ilgimi çekerdi açıkçası," dedi Berin. İç çeker gibi nefeslendi. "Ben de izledim bu diziyi geçenlerde. İkinci sezonu daha heyecanlı olacak muhtemelen. Bu adamın içinde yer aldığı bir şeyin kötü olma ihtimali var mı, baksana. İlik gibi..."

Berin kurgusal karakterlerle ilgili düşüncelerini sayarken odaya Ateş ve Emir'in girmesiyle duraksadı ve keyifle gülerken, eğlenceli bir ifadeyle kocasını işaret ederek kıkırdadı. "Ama beni bilirsiniz, her zaman önce kocam da kocam!"

Emir, İlkim'e yönelirken, Ateş'se ne olduğunu anlamamasına rağmen sırıtıp karısının dudaklarına sesli bir öpücük bırakmak adına eğildiğinde, Emir de İlkim'in saçlarının tepesini öptü. Seçil televizyonu kapatırken Ayşin'de çifte kumrulara bakıp kıkırdadı.

"Hayatımın anlamı..." dedi Ateş ellerindeki kâğıt çantaları kenara bırakırken. Uzanıp karısını kollarına çekti ve başını başının tepesine yasladı. Saçına öpücükler bırakırken sesi sakin ve temkinliydi. "Hazır mısın geri dönmeye?"

Berin başını sallarken bedenini de Ateş'in geniş göğsüne saklamıştı. Sessiz bir nefes bırakırken dudaklarını hafifçe ıslattı. "Hazırım. Bu

Ninova

çocukları burada böyle bırakmak beni biraz üzüyor ama yine gelip gideceğimiz için içim rahat..."

"Tabii ki geliriz. Kalalım biraz daha derdim ama kontrollerini kendi doktorumuzda yaptırmak istediğini biliyorum. İçin rahat olsun, onlar birbirlerine öyle güzel bakacaklar ki aklımızın burada kalmasına sebep olmayacaklar." Ateş arkadaşlarına bakarken gülümsemişti.

İlkim, hemen yatağının dibinde dikilen Emir'le kendinden bahsedildiğini fark edince gülümsemişti. Seçil çalan telefonunu açmak için odadan çıkınca, meyve soyma işini Ayşin devralmıştı. Genç kız abisine ve Ateş'e, Berin'le İlkim'e yetiştirmeye çalıştığı gibi meyve yetiştirmeye çabalıyordu. Emir kardeşinin yanına oturunca onun da şakağına bir öpücük bırakıp koltukta geriye yaslandı.

"Merak etmeyin, gerekirse saat başı ararım ben sizi... İşlerinizi halledin ve bize yeğenimden çok güzel haberler getirin."

"Sizin istediğiniz güzel haber olsun kardeşim, yalnız aramazsanız darılırım onu söyleyeyim," dedi Ateş elini havada tutarak. Olayın ciddiyeti kavransın istiyordu. Emir başını sallayıp gülünce, Ayşin elindeki bıçağı tabağa bırakıp Berin'e döndü.

"Ay, çok heyecanlı ya! İsmi belli oldu mu peki, Berin abla?"

Berin gülümseyerek başını kocasının göğsünden kaldırdı. "Var aklımızda birkaç isim aslında... Kız olursa ne olacağı belli. Çok güzel, çok tatlı bir isim, seveceğinizi düşünüyorum ama şimdilik sürpriz olsun... Cinsiyetini öğrendiğimizde, ismiyle birlikte veririm müjdeyi kısmetse..."

İlkim heyecanla ellerini birbirine bastırınca dudaklarından tatlı mırıltılar döküldü. "Ay... İsmini sağlıkla, mutlulukla taşısın bitanem benim. Hep masal okuyacağım minnoşuma..."

Emir boğazındaki yumruyu gidermek adına yutkunurken zorlukla gülümsedi ve yerinden kalkıp, yatakta bağdaş kurmuş bir biçimde oturan kadına ardından sarılarak ellerini omuzlarına koydu. Okuyacaktı elbette, aksini düşünmenin imkânı dahi yoktu. Kadın, Emir'e doğru dönünce gülümsedi.

"Bir sürü masal kitabı alalım tamam mı Emir, bir sürü. Koca bir kitaplık kadar kitap alalım, hepsini ben okuyacağım."

"Alalım tabii sevgilim, en çok biz okuyalım ona masal. Teyzesi okumayacak da kim okuyacak..."

Ateş, Emir'in yüzündeki acıyı fark ettiğinde yutkunup dudaklarını karısının saçına bastırdı. Evde beraber eşyaları toparladıkları sırada

Ninova

arkadaşı rüyasını ona detaylarıyla anlatmıştı. İnsan, korkularının onu bilinçaltına kadar takip etmesine engel olamıyordu fakat hiçbir rüya, gerçeği temsil etmek zorunda değildi. Pekâlâ, hayatlarıyla uzaktan yakından alakası olmayan sahneler olabilirdi Emir'in gördükleri. *Umuyordu ki öyleydi de.*

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandı onaylar biçimde. "Yalnız her gece bize uğrayıp masal okumayacaksanız böyle beylik laflar etmeyin, avukat hanım. Biz bekleriz."

İlkim meydan okumayla gülümsedi ve çenesini havaya dikti. "Tutamayacağımız sözler vermiyoruz efendim, siz hiç merak etmeyin. İddiamızın arkasındayız. Değil mi hayatım?"

Emir güçlü bir kahkaha attı. "Vallahi öyleyiz sevgilim. Sipahioğlu çifti bizden korksun..."

İlkim kıkırdadığında, odanın içindeki havanın daimi bir neşeye bulandığı öyle net görülüyordu ki, herkes suratındaki gülümsemeyle birbirine bakmaktan ötesini yapamıyordu.

Hayat zordu. Bazen olmasını beklediğinizden daha yorucu ve karmaşıktı. Elinizden hiçbir şey gelmeden, düzelsin diye beklerdiniz ama bu çakıllı yolda, zamandan başka yardımcınız olmazdı. Yine de yol arkadaşı olarak seçtikleriniz, size bu süreci en kısa yoldan, acısız ve ağrısız bir şekilde atlatma şansı verirdi. Umudunuzu kesmeden, sabretmeyi hiç bırakmadan ve çabalamaktan vazgeçmeden ilerlediğiniz sürece, mutlaka bir çıkış yolu bulurdunuz. Hayat size eninde sonunda o kapıyı açar ve yenilikleri, güzellikleri önünüze sererdi. Güzel olacaktı her şey. İlkim ve Emir Feza'nın korkuları, endişeleri bir sonuca kavuşacak ve er ya da geç bu yolun, en doğru yönünü bulmayı başaracaklardı.

Birkaç gün sonra

Bazı olumsuzluklar, bambaşka etkilere sebep olup bir insanın dünyasını değiştirebilecek güce sahip olurdu. Bazılarının dünyasını bitiren olaylar, bazı insanlar için yeni başlangıçların ilk izleri demekti. Hayat insana, hangi kapıyı ne zaman açar bilemezdiniz, açıp açmayacağından da pek emin olamazdınız. Ancak beklemek ve umut etmek, bu süreç boyunca elinizden gelecek en iyi şey olabilirdi. Umudunu kaybetmeden beklemek, iyi ve güzeli yüreğinde istemek, bekleneni insana bir şekilde getirirdi.

Ninova

Yedi sene.

Hayatının yüzde yetmiş, hatta belki de seksenini şansa yaşayan bir hasta için mucizevi haberin gelmesi yedi sene sürmüştü.

İlkim için donör bulunmuştu. Nakil yapılacaktı.

Geçirdiği trafik kazasından sonra, vücuduna ve organlarına kalıcı hasarlar almasa da beyin ölümü gerçekleşen, otuz iki yaşlarında bir kadının, yirmili yaşlarında organ bağışçısı olmaya karar vermesi, senelerdir mücadelesini korkusuzca veren bir kadına umut olacaktı. Kadın şu anda bulundukları hastanede, makineler ve kablolara bağlı olarak yaşıyordu. Organları çalışmayı sürdürüyordu ancak bir daha asla uyanamayacaktı. Anne ve babası, onun beyin ölümünü bir buçuk haftanın ardından, bu sabah kabul etmişlerdi ve Aykut çalışmalara hızla başlamıştı.

Hayatı biten, yolun yarısında yaşamını yitiren bir kadın, tam dört hayat kurtaracaktı. Sağlıklı bedeninden kalbi, böbreği, karaciğeri ve pankreası alınacak ve senelerdir bekleyen insanların umudu olacaktı. Böbreği Ankara'ya, karaciğer ve pankreası İstanbul'a, kalbi Marmaris'teki İlkim'e nakledilecekti. Hatta Aykut'un söylediğine göre korneası da yurtdışındaki bir hastaneye araştırma amaçlı gönderilecekti.

İlhan içindeki heyecanı bastıramazken, ellerinin ve bedeninin titrediğini hissetti. İlkim, hastaneye yattığı günden bu yana, farkında olmasa da aslında başka bir ameliyat için hazırlanıyordu ve bunu bilen yalnızca iki kişi vardı. Bu kişiler, şu anki süreci yöneten Aykut ve İlhan'dan başkası değildi elbette. Kızı bir haftaya yakın süredir çeşitli bahanelerle burada tutmalarının sebebi de buydu. İlkim kabul etse de yakında işkillenmeye başlardı. Onun oldukça akıllı ve bilinçli bir kadın olduğunu senelerdir biliyorlardı.

"Her şey hazır, öyle değil mi?" diye sordu arkadaşı elindeki raporları tutarken. O da İlkim'in bütün süreçlerine perde arkasından şahit olmuştu. Birkaç senedir, götürülen tüm tedavi kararlarının alınmasında onun da parmağı ve desteği vardı.

"Evet. Hiçbir aksilik yok. Onu hemen şu anda bile ameliyata alabiliriz. Buna dünden razı olacaklardır."

Aykut başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Önce haberi verip bir gün belirleyelim, ardından donörü alıp nakli gerçekleştiririz. Gerçekten sonunda oluyor ha, İlhan?" diye mırıldandı hafifçe gülümseyerek.

Ninova

İlhan'ın senelerdir bu kadını kızı gibi benimsediğini biliyordu. Yıllar süren tedavisi, babasının arkadaşı olması ve İlhan'ın onun için iki kliniği de açık tutuyor olması bunu anlamak için yeter de artardı. Arkadaşı, bu kızı kendi ailesinin bir üyesinden farksız görüyordu. Bütün hastalarını özenle tedavi etmekte üstüne yoktu ancak bu kadın, hemen hemen heyetteki herkes gibi İlhan için de farklı bir seviyedeydi.

İlkim'in azmi, asla pes etmeyişi, sınıra gelse de vazgeçmeyi bir seçenek olarak görmeyişi hepsi için büyük bir ilham kaynağıydı. Bütün tedavileri, çektiği onca acıya rağmen kabul etmesi, heyetin gördüğü en dirençli hastalardan biri oluşunu doğruluyordu.

Genç kadın bu hayatı kendi elleriyle kazanmıştı. Bu şansı tırnaklarıyla kazıyıp almıştı. *Başarmıştı.* Kimse ona hak etmediği bir şeyi vermiyor ya da teslim etmiyordu.

"Evet," dedi İlhan yüzünde engel olamadığı, gerçek bir gülümsemeyle. Arkadaşının düşündüklerini onaylar gibiydi. "İlkim senelerdir mücadeleyi bir an olsun bırakmadı ve sonunda, en sonunda bugün mücadelesinin sonuçlarını alıyor. Haberi bir an önce vermek istiyorum, Aykut. O bana ilk geldiğinde, gözlerime titreyerek bakan küçük kızın yedi sene sonunda, gecelerini artık dertsiz tasasız geçireceğini düşündüğümde bile, bunu hak ettiğini biliyorum..."

Durdu, dudaklarını birbirine bastırırken kalbindeki heyecan onu rahat bırakmıyordu sanki.

"Onun... en sonunda yarını için endişelenmeden uykuya dalacağını bilmek beni gerçekten umutlandırıyor. Senelerdir çabalıyor, Aykut. Senelerdir bu hayata tutunmak için elinden gelenin fazlasını yapıyor. Bunca senedir iki taraflı verilen bir emek var ve sonunda tüm bunlar karşılık buluyor... Bu ameliyattan sonra, İlkim hiçbir komplikasyon göstermediğinde bütün inancım yeniden kazanacak, biliyorum. Hayat mucizelerle dolu çünkü. Her şeye rağmen..."

Aykut başını sallayıp hafifçe gülümsedi ve ameliyatla alakalı detayları konuşmaya başladığında, İlhan yakın zamanda verecekleri haberin mutluluğunu yaşamayı bir kenara bıraktı. Tıbbi terimlerle başlayan konuşmaları, en sonunda haklı bir çabayla sonuca ulaşacaktı.

Hayat insana, her gün başka bir kapı açarken, zamanla hak edilen sonuçlar elde edilecekti. Pes etmedikçe, çabalamayı ve umut etmeyi sürdürdükçe, kilitler insanın önünde kırılmaktan geri durmayacaktı.

Ninova

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

♫ *Benson Boone, In the Stars*

"Bir sorun var."

Emir'in İlkim'in saçlarını tararken kullandığı tarağı tutan eli bu sözcüklerle birlikte duraksadı. Parmakları havada asılı kalırken, "O ne demek öyle?" diye mırıldandı kaşlarını çatarak. Genç kadın kucağında birleştirdiği parmaklarıyla oynarken sıkıntıyla konuşacaktı.

"Bilmiyorum, bana... bize henüz söylemiyorlar ama bir sorun var, Emir. Bir şey var..."

"İlkim, rica ediyorum böyle konuşma. Ne sorunu olacak Allah aşkına? Kontrol altındasın yalnızca... Seni tehlikeye atmak istemiyorlar, hiçbirimiz bunu istemiyoruz."

"İyi de... bir buçuk haftadır bizi kırk tane ayrı bahaneyle oyaladılar. Sahiden hiçbiriniz bunu fark edemiyor musunuz?"

Odada bir köşede oturan annesiyle babasmm dikkati de ikisindeydi. Fulya elindeki örgüyü bırakırken, Gündüz de başını okuduğu romandan kaldırdı. "Ne gibi evladım?" diye sordu Fulya.

"Ya koskoca özel hastanedeyiz. Burada zaten sayılı hasta tedavi görmüyor mu? *Neymiş kan sonuçlarını kontrol etmişler ama doğru göstermiyormuş çünkü cihazlarda bir sıkıntı varmış, yok astım kontrollerimi de yapmadan bırakmazlarmış, yok taburcu ederlerse hemen çalışmaya dönermişim çünkü işkolikmişim, o yüzden iyice dinlenmem için beni burada tutuyorlarmış...* Bunlar size sahici geliyor mu?"

Gündüz gülümsedi ve alçak bir sesle sordu. "Sana neden gelmiyor babacığım?"

"Bilmiyorum baba, bence İlhan amca bizden bir şeyler saklıyor. Onu tanıyorum. Senelerdir gördüğüm adamın hal ve tavırları değiştiğinde bunu anlamam çok da garip olmaz herhalde... O adam beni evde de tedavi etti, kaç çeşit ameliyatıma da girdi, kliniklerden hastanelere sürüklenirken ardımdan da geldi. Şimdi bir şeyler değişiyor ve ben bütün bunların dışında bırakılıyorum. Bizzat kendi doktorum tarafından!"

Emir sessizce saçlarını tararken önce İlkim'e, ardından da anne babasına doğru baktı. Saçlarındaki yumuşacık dokunuşlar son bulana kadar birkaç küçük nefes alıp vermişti sessizliğin içinde.

"Bitirdim."

"Teşekkürler sevgilim."

Emir onun saç çizgisini okşayıp alnına bir öpücük bıraktıktan sonra gülümsedi. "Her zaman, güzelim benim."

Bakışları birbirinden ayrılana kadar gülümsediler. Ardından İlkim aklına yeni gelmiş gibi gözleri büyüyerek karşısındaki üçlüye baktı.

"Ayrıca çok sıkıldım!" dedi büyük bir nefes vererek. "Yemin ederim yat yat şiştim anne ya! Yiyip içip uyuyorum, böyle hayat mı olur? Ben dava peşinde, adliye koridorlarında koşmayı özledim. Alıştığım hayatla alakası olmayan günler geçiriyorum ve bu zamana kadar çıt çıkarmadım. Bence iyi bile dayandım ama yeter. Gerçekten yeter, ben artık çıkmak istiyorum. Evime dönmek istiyorum."

Emir kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmış bir biçimde onu seyrederken bir anda bakışlar üzerinden çekildi ve İlkim'in hayatında en sevdiği kişiler -ki eksikler de çoktu- göz göze geldiler. Kafalarında tarttıktan sonra, genç kadının haklı olabileceği akıllarına oturur gibi oldu. İlkim hastayken bile iş yapmayı seven, hiçbir zaman boş oturmayı ya da aylaklık etmeyi bilmeyen bir kadındı. Yaptığı işleri bir arada götürürken bile o karmaşa içinde boğulmazdı. Her şeyi planlı ve düzenliydi. Bütün bunlar düşünüldüğünde, hayatından koca bir buçuk hafta kaybetmişti resmen. Dudaklarından sıkıntılı bir soluk daha dökülürken Seçil'in düğünü için birkaç haftalık takvimini boşalttığına dua etti. İşleri üst üste birikmiyordu ve en rahat olduğu konu şu anda buydu. Düğünden sonra belki Emir'le bir yerlere gidebileceklerini düşünerek takvimde oldukça geniş bir alan açmıştı fakat bunu da gerçekleştirebilecekmiş gibi durmuyordu. Bütün bunların üstüne,

Ninova

genç kadın bir de doktorunun anlamlandıramadığı tavırlarını çözmeye çalışıyordu çünkü İlhan'da bir şeyler vardı. Hali, tavrı, konuşması bile değişmişti sanki. Fakat İlkim bunu er ya da geç çözecekti. Doktoruyla konuşacaktı.

"Eğer siz konuşmayacaksanız, İlhan amcayla ben konuşacağım. Artık taburcu olmak istediğimi söyleyeceğim. Yeter bu kadar yatarak zaman öldürdüğüm. Bu ayın hastane günlükleri burada kapansın yavaştan."

Gündüz kızının sözlerini mantıklı bulunca, ellerini dizlerine bastırıp kalktı ve düz, polo yaka tişörtünün eteklerini düzeltti. Odadakilerle sırasıyla göz göze geldikten sonra kızına döndü.

"Öyleyse ben gidip İlhan'la konuşayım, neler yapabileceğimize bir bakalım, olur mu babam?"

İlkim başını sallayıp gülümseyince babası gelip saçlarının tepesinden öptü. Ardından başka bir şey demeden odadan çıkıp doktor arkadaşını bulmaya gitti. Onun ardından yatağın yanına yerleştirilmiş berjere oturan Emir sessiz kalırken söz alan kişi Fulya oldu. İlkim'e kıstığı gözleriyle bakarken sesinin tonu da normalin biraz üstündeydi.

"Kızım, niye böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum anneciğim?"

"Evladım sen niye bu kadar işkoliksin? Biz mi seni bu kadar işe bağımlı yetiştirdik acaba, ne zaman yaptık bunu? Hayır ben anlamıyorum, sen niye hiç normal insanlar gibi aylaklık etmeyi tercih etmiyorsun? Uzat ayaklarını dizini izle, kitabını oku, onu yemem bunu getirin de getirelim, öyle rahat edemedim böyle yatayım de yat, sabah uyanma akşam uyuma... Ne bileyim azıcık tembel ol işte çocuğum, bu ne böyle iş de iş, iş de iş. Vallahi beni deli çıkartacaksın sen en sonunda..."

"Anne..." Oysa İlkim'in konuşmasına izin vermeyecekti Fulya. Kızının her şeyi bu kadar düşünmesine katlanamıyordu. Acısını, hastalığını işi kadar dert etmiyordu belki İlkim. Böylesi iyi miydi, kötü mü çözemiyordu. Sesi öncekine göre biraz daha sert çıktı bu sefer.

"Anne falan deme İlkim bana, anne falan deme. Bak benim sinirlerimi oynatıyorsun, demedi deme sakın. Kızım kriz geçirdin sen, bu yaşına kadar benim yaşımın yarısı çeşitte ilaç içtin. Operasyonlar geçirdin, ameliyat oldun... Niye hiç yatayım biraz da ben dinleneyim, biraz

da bunun keyfini ben süreyim demiyorsun? Ha, İlkim? Ne diye batıyor sana birazcık rahatlık..."

"Öyle yaparsam hepten düşeceğim için olabilir mi acaba anne!" dedi İlkim artık patladığında. Keskin bakışları ve sert ses tonuyla annesini yanıtladığında bir anda öfkesinin bu kadar kabarmasını anlayamadı. Annesine karşı kaba olmak istemiyordu, onun amacının da kendisini incitmek olmadığına emindi ancak bazen, bu durumları yaşamayan kimsenin onu yeteri kadar anlamayacağını düşünüyor, buna emin oluyordu.

"Eğer bu hastalığı biraz detaylı düşünüp kendimi o psikolojiye bir kere sokarsam, bir daha asla toparlanamayacağım için olabilir mi sence?" Parmakları bacaklarını örten örtüyü sıkarken, gözleri bir anlığına kapanır gibi oldu ancak Fulya'nın sessiz kalmasıyla kahveleri yeniden aralandı.

"Ama konuyu açtığın iyi oldu. Ben zaten hepinizin böyle düşündüğünü biliyorum, duymak daha net anlamama yardımcı oldu. Emir'in de burada olması benim için iyi..." Ardından sert sesine uyan bakışları Emir'e döndü. "Sen de buna dahilsin çünkü."

Emir küçük bir çocuk gibi ellerini birbirine bağlamış, odadan bir an önce kaçmak ister gibi görünüyordu. İlkim'le göz göze gelince dudaklarını birbirine bastırdı ve başını ona doğru yatırdı.

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylememiş olman düşünmediğin anlamına gelmez Feza, seni tanıyorum. Kafanda dönenleri duyabiliyorum."

"Bunu bilemezsin," dedi genç adam ve bakışları Fulya'yla İlkim arasında hızla mekik dokurken boğazını temizledi. "Zaten ben de çıkayım diye düşünüyordum, varlığımla sizi ve konuşmanızı hiç bölmeyeyim," derken yerinden hızlıca kalkmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tıslayan İlkim'di. Öyle korkutucu ve tırnaklarını her an birine saplayabilirmiş gibi bakıyordu ki Emir'in bütün tüyleri diken diken oldu.

"Yok aşkım, zaten sizin özel olarak konuşacaklarınız falan vardır. Ben şimdi hiç şey yap-"

"Sana otur dedim!"

Emir hızla kalktığı yere geri çöküp koltuğa gömülürken dudaklarını da birbirine gömecekti.

Ninova

İlkim bu kez bakışlarını annesine çevirdi. İçinde büyüyen bir öfke vardı. Nedense o an, bunun gerçek olmadığını bilse de kimsenin onu anlayamadığını düşünmekten kendini alamıyordu. "Anne ben senin yaşamamı beklediğin hayatı yaşadığım an ölürüm."

Emir irkilirken, yerinde doğrulan Fulya, "İlkim!" diye sesini yükseltti. "Ağzından çıkan lafı kulağın duysun!"

"Duyuyor zaten anne. Benim hayatımın ucunda iki seçenekli bir yol var. Hangisi bana layık görülürse ben onu yaşayacağım. O yüzden de var olan hiçbir ihtimali görmezden gelmiyorum, inan bana bunu yapmıyorum ve söylediğim her şeyi de duyup bilerek konuşuyorum." Dudaklarını dişleyip gergince güldüğünde, huy olarak annesinden aldığı bu siniri yine ona yansıtması içini huzursuz ediyordu.

"Anne ben iki gün yatmaya alışırsam üçüncü gün yerimden kalkmak istemem. Zaten bana verilen hayat buymuş der, kaderime razı gelirim. Ben bugün tembellik yaparsam, kalbim yarın vereceğim savaşı göremez. Onun için ne kadar savaştığımı göremez ve beni bırakır. Beni yarı yolda bırakır anne. Bunca zaman nasıl bırakmadı ben onu bile bilmiyorum ki..."

Dudaklarını hafifçe ıslatıp tırnaklarını avuç içlerine bastırdı. Annesine ve Emir'e ara ara baksa da onların gözlerinde uzun süre durmuyordu.

"Benim dinlenecek vaktim yok... Neden yok biliyor musun? Çünkü dinlenirsem ertesi sabahımın belirsiz olduğu bu hayatın içinde, hiçbir hayalimi gerçekleştiremeden yok olur giderim ben." Duraksadı, dudaklarında sarsak bir gülümseme vardı. Kimseye bakamasa da içinden kopup gelenler canını yakıyordu.

"Benim yan gelip yatacak vaktim yok çünkü bunu yaparsam kendi hayatımdan çalacağım bilecek kadar çok operasyon geçirdim. Her insanın zamanı kıymetlidir ama benim zamanım, herkesinkinden daha kıymetli anne. Çünkü onların yarın uyanacak mıyım acaba telaşı yaşamadan uyuyacak onlarca gecesi var, sabaha dertsiz tasasız uyanacak şansa sahipler."

Güler gibi nefeslendi. "Bense, az önce senin de söylediğin gibi sayısını bile unuttuğum kadar ilaçla ayakta duruyorum. Bazen o ilaçları bile kaldıramıyorum ve bünyemden atıyorum ama yeniden, yeniden almak zorunda olduğumu biliyorum."

"İlkim sen bütün bunlara şahit olmak kolay mı zannediyorsun?" Genç kadın, kıyamet gibi sesiyle konuşan annesine bakarken irkildi. "Sen dünya üzerindeki en değerli, en kıymetli varlığının ölümle cebelleşmesine şahit olmak kolay mı sanıyorsun? Bir annenin kızına çare olamaması ne demek, sen bunu biliyor musun?" diye sordu fısıltıya dönüşen sesiyle.

Fulya'nın gözlerini dolduran yaşlar, İlkim'in gözlerine de yerleşmişti. Annesi derin bir iç çekerek titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

"İlkim, sen her ameliyata girdiğinde ben senin yanında yatıyorum, her bıçak altına yattığında göğsümde bir delik açılıyor benim. Senin hastanede geçirdiğin her gece benim için cehennem demek çünkü kızımın kalbi ona yetmiyor. Sen, canından kıymetli kızın yüzlerce kabloyla onlarca makineye bağlıyken nefes almak kolay mı sanıyorsun?"

Annesinin fısıltısı İlkim'in yüreğine kor bir ateşten farksız düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim size bütün bunları yaşattığım için..." Annesiyle göz göze geldiklerinde kahvelerinin kıyısından bir damla yaş düştü. Fulya sözlerinin bu kadar yanlış anlaşılabileceğini düşünmemişti, kızını şoka girmiş bir biçimde izliyordu.

"Özür dilerim anne, iyileşemediğim için. Özür dilerim kalbim bana yetmediği için... Hayallerinizdeki gibi belki size bir torun bile veremeyeceğim için çok özür dilerim anne. Biriktirebilecek onlarca güzel anımız olacağı yerde, tüm zamanlarımızı hastane odalarına sığdırdığım için özür dilerim..." İlkim'in gözlerinden yaşlar boşalırken başını kaldırdı ve annesine baktı.

"Anne ben... ben öleceğim için çok özür dilerim..."

İlkim'in gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken dudaklarında bir titreme baş gösterdi. Fulya ellerini ağzına kapatıp güçlükle solurken, kızına doğru bir adım attı.

"İlkim yapma... Yapma, yapma kızım, hayır..."

"İlkim..." diye mırıldanan Emir Feza da onlardan farksızdı fakat bu andan sonra bir krizin geleceğini bilen Fulya, hızlıca adamın koluna tutundu. O sırada İlkim'in bedeni titremeye başlamıştı. Hıçkırıkları boğuklaşırken nefesleri de sıklaşmaya başladı. Fulya onu bu hale getiren kişi olmaktan nefret edercesine kızına uzandı ve seri bir hamleyle yanındaki adama döndü.

"Emir, İlhan'ı bul, İlhan'ı bul, hemen!"

Ninova

Emir şoktan hızlıca sıyrılıp, parmaklarını İlkim'in teninden zorlukla ayırırken yerini Fulya aldı. Kadın kızının yüzünü kavramaya çalışırken İlkim'in zorlukla aldığı nefesler kesik kesikti, solukları ciğerlerine ulaşmıyordu.

"Anne öleceğim... Ben, ben öleceğim. Ölmek istemiyorum ki, insan ölümü nasıl çaresizce kabullenebilir? Kabullenemiyorum ki... Anne, ben daha yirmi sekiz yaşındayım. Ben daha hayatın ortasına bile gelmedim ki... Ben daha hiçbir şey yapamadım, benim... benim bütün hayatım hastane odalarında, bütün güzel anlarım tozlu raflarda kaldı ben... Ben bu hayatı mı hak ettim?"

"İlkim, İlkim nefes al. Yapma bebeğim, yapma. Hadi. Nefes al, anneciğim. Bana bak..."

"Anne, bu hak edilir mi? İnsan ölmeyi nasıl hak eder... Benim hayatım bu kadar kıymetsiz mi... Ben bu kadar kıymetsiz miyim?"

"Değilsin," dedi Fulya kesin bir sesle. "Değilsin sen, sen hepimizin kıymetlisisin anneciğim." Kollarını kızına sarıp titreyen bedenini abluka altına aldı. "Nefes al ne olur. İlkim, nefes al kızım."

İlkim nefes almaya çalışırken bu konuşmanın böyle biteceğinden öyle habersizdi ki, aniden bedenini saran öfkenin, acının ve hüznün esiri olmuştu. *Nasıl, bir anda nasıl bu hâle gelebilmişti?*

Fulya onu sıkıca tutarken parmaklarını onun koluna bastırdı. Sessizce sallanan bedeni giderek sakinleşirken, koşar adımlarla odaya giren küçük kalabalığı tam olarak algılayamadan koluna batırılan iğneyi hissetti. Birkaç saniye içinde de gözlerini yumup kendini karanlığa teslim edecekti.

"Ben... ben böyle olacağını bilemedim. Ben ona bir şey olsun ister miyim, İlhan? Ben kızımı incitebilir miyim? Ben bunu ona yapabilir miyim?" Fulya'nın titreyen sesini yarım yamalak, boğuk bir biçimde duyduğu an annesinin ağladığını fark etti İlkim. Farkında olmadan, belki de hiç istemeden artçı bir sarsıntının ilk adımlarını atmışlardı birbirlerine karşı.

"Hepiniz onun için endişeleniyorsunuz ve bu sinirlerinizi altüst ediyor. Şimdi patlamasa, sonrasında çok daha kötüsü olabilirdi, Fulya. Üzerinde bir stres birikiyor ve bunu ara ara atması onun için iyi şu

anda. Onu bir fay hattı gibi düşün. Gerginliğini atmak için ara ara sarsılmak, belki de sarsmak zorunda... Çok daha büyük bir sarsıntının, önleyemeyeceğimiz sonuçları olur. Belki de bunu yaşadığı için sevinebiliriz bile. Yine de fazlası da bizim için çok zararlı. Daha yeni bir kriz atlatmışken üstüne bunun gelmesi umarım değerlerini değiştirmez. Çünkü beklediğimizden iyi seyrediyorduk. Siz de bu süreçte... üstüne fazla gitmemeye çalışın ama sen de bunun için kendini suçlama. İlkim dünya üzerinde görüp görebileceğin en açık sözlü, anlayışlı insanlardan biri. Senden hissettiklerini gizlememesi, sana ne kadar kıymet verdiğini gösteriyor yalnızca..."

İlhan'ın rahatlatıcı sesini duyunca, yavaştan kıpırdanan İlkim birkaç saniye sonra gözlerini açacaktı. Yataktaki hareketlenmeyi fark eden ilk kişi Emir Feza oldu. Hızla kadının yanına ulaşıp yatağa eğildi ve saç çizgisini nazikçe okşadı.

"Bebeğim..."

İlkim, en sevdiği kahverengi gözlerle buluşmak için kendi kürelerini araladığında, yüzünde küçük bir gülümseme oluştu.

"Hah," dedi İlhan da gülümseyerek. "Bizim uyuyan güzel de uyanmış..."

İlkim kuruyan dudaklarına rağmen kıkırdayıp gözlerini kapadı ve bir an sonra tek gözünü açarken odada toplanan ekibe baktı. Yine herkes buradaydı, küçücük odayı hıncahınç doldurmuşlardı.

"Siz ben her uyuduğumda böyle başıma mı toplanacaksınız? Anne, baba..." dedi sırıtarak. Bakışları endişeli anne ve babasına değince onları rahatlatabilmek adına daha da büyüdü gülümsemesi. "Neden bu insanlara bizim kızımız uyumayı çok sever diye alt bilgi geçmiyorsunuz?"

Gündüz gülerken Fulya da derin bir soluk bırakıp ellerini gökyüzüne açtı ve sonrasında bir şeyler mırıldanıp avuçlarını yüzüne kapadı.

"Hayır yani," dedi ellerini yatağa bastırıp doğrulmak için hareketlenirken. Emir ona hızla yetişti ve yastığını düzeltip doğrulmasına, oturur pozisyona geçerek kabarık yastıklara sırtını yaslamasına yardımcı oldu. "Teşekkür ederim hayatım," diye mırıldandı gülümseyerek ve dudaklarını hafifçe ıslattı. Emir uzanıp alnından öperken gözlerini bir anlığına kapatmıştı. Sevgilisi geri çekilirken, o da kendisine bakan gözlere döndü. "Ne diyordum? Hah! Hatırladım..."

Ninova

Üzerindeki ince örtüyü de düzeltip saçlarını kulağının ardına atarken, "Hayır yani ilgi odağı olmayı da severim ama böyle her uyandığımda başımda mı kutlayacaksınız uyanmamı siz benim? Bu sahiden bana bile fazla," diye mırıldandı. Odada gülüşmeler yankılanırken, kahkahalarla birlikte gerginliği biraz olsun dağıtabildiğini umdu.

"Seni var ya seni..." Seçil arkadaşının yanına gelip elini hafifçe sıkarken, gözlerinden bile endişesi okunuyordu. "Şaka yapıyor bir de, komedyen seni," diye mırıldandı dalga geçer gibi.

İlkim sırıtıp hiçbir şey olmamış gibi onlara bakınca, herkes derin bir nefes ve sakin bir soluk alarak kendini toparlayacaktı. İlkim onları korkutsa da iyiydi. Şükür ki, yine hızla eskisine dönmüştü.

"İlkim, en son bu insanları kalpten götüreceksin be kızım... Yapma şöyle şakalar, bak annen aklını kaybediyordu iki dakikada... Tamam yahu, en çok seninle ilgileneceğim ben. En çok senin doktorunum, tamam!"

İlhan da onun bu küçük oyununa eşlik edince, kadın ona minnetle gülümsedi. Hemen ardından yüzündeki o ifadeyi sildi ve gözlerini kısıp başını hafifçe geriye attı. "Saat başı... Saat başı beni kontrol edeceğini söylemezsen geri bayılırım vallahi."

"Kızım nasıl geleyim saat başı, bir ton işim gücüm-"

İlkim hızla başını geriye doğru bırakıp yastığa düşürdü ve gözlerini kapattı. Odada kahkahalar yankılanırken tek gözünü açıp doktoruna baktığında, "Blöf yapmıyorum," diye fısıldamayı da ihmal etmemişti.

"Fesuphanallah... Hastaneye hasta mı aldık, şaklaban mı belli değil..."

Yeniden doğrulurken hafifçe omuz silkip kaşlarını kaldırdı. "Ben bilmem doktor bey, ben bilmem. En çok ben dediysem en çok ben..."

"Tamam, tamam! Geleceğim sürekli başına... Neyse, işin şakası bir yana... Sen bu aralar bizi sık korkutmaya başladın, bunu bir an önce kontrole almamız gerek haberin olsun... Sağlam dur, önünde daha uzun yıllar olacak."

İlhan bunları gülümseyerek söyledikten sonra göz kırptı ve odadan çıkmak için hareketlendi. İlkim onun ardından bakarken başını güleyek iyi yana sallamıştı. Doktoru da en az kendisi kadar çatlaktı.

Ninova

"Bize biraz müsaade eder misiniz?" diye mırıldanan annesini duyduğunda, bakışları ona döndü. Dudaklarını birbirine bastırırken, Fulya'nın kızarmış gözleri onunkilere çarptı.

"Fulya." Babasının sesindeki uyarıcı ton, annesine yönelikti. Annesi sesli bir soluk alırken babasına sessizce baktı.

"Gündüz, lütfen."

Gündüz ikna olmuşa benzemese de odadan çıkarken sessiz kalacaktı. Emir yeniden uzanıp yanağından baskılı bir biçimde öptükten sonra o da odadan çıkacak ve İlkim, annesiyle yalnız kalacaktı.

"Öyle uzakta mı duracaksın sultanım, gelsene yanıma..."

Fulya sanki bunu bekliyormuş gibi iç çekti ve hızlı birkaç adımda soluğu canından kıymetli evladının yanında aldı. Yatağın ucuna oturup onu kollarına alırken dudakları titriyordu. Ayrıldıklarında kızının ellerini tuttu. "Özür dilerim anneciğim. Çok, çok özür dilerim. Ben, ben böyle olsun istemedim, özür dilerim."

"Şşşt, bir şey yok. Anne iyiyim bak, özür dilenecek bir şey yok."

"Ya sana bir şey olsaydı, ya seni incitseydim ben istemeden... Ya kendi kızıma zarar verseydim..."

İlkim uzanıp annesinin yanağına parmaklarını sardı ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü silerken sessizce nefeslendi. "Olur mu öyle şey? Sen bana bile isteye zarar vermezsin, ben biliyorum. Üzme kendini bak, sapasağlam karşındayım, azıcık ilgi göreyim diye yapıyorum bütün bunları." Gülümsedi ve annesinin elini tutarken dudaklarını yeniden ıslattı. Hastanenin havasından mıydı bilmiyordu ama dudakları sürekli kuruyor, acıyordu.

"Sanırım söyleyeceklerini az çok tahmin ediyorum ben. Bunu bir kez, hatta son... son kez detaylıca konuşup kapatalım mı? Bunlar bize zarar versin istemiyorum. Sen benim annemsin, hiçbir zaman benim kötülüğümü isteyeceğini düşünmedim anne ben, düşünemem."

"Düşünmedim anneciğim, hiç düşünmedim. Düşünür müyüm? Annenim ben senin, nasıl senin kötülüğünü isteyebilirim? Nasıl yapabilirim?"

"Anne ben, bu hayatta en beklemediğim anda, yirmilerimin başında, bu korkunç hastalığın hayatıma misafir olacağını öğrendiğimde çok korktum. Öyle korktum ki aklımı kaçıracağım sandım ve bana yapılabilecek en mantıklı şey gibi gelen şeyi yaptım, kaçtım. Sevdiğim

Ninova

adamdan kaçıp soluğu sizin yanınızda aldım. Yedi sene... Yedi sene birlikte mücadele ettik bu hastalıkla, hâlâ ediyoruz. Belli ki gücümüz yettiğince de bu mücadeleye devam edeceğiz biz ama ben... Ben bu zamana kadar hastalığımla ilgili olarak ne hissediyorum, bunu size hiç açıkça anlatmadığımı fark ettim. Size hiç duygularımdan, kalbimdeki fiziksel olmayan sıkıntılardan ya da hissettiklerimin detaylarından bahsetmedim. Belki de bahsedemedim." İlkim dolu gözlerle annesinin ellerini tutarken, yüzünde sakin bir gülümseme vardı.

"Anne ben ölüyorum," dedi tek solukta.

Bundan korktuğundan falan değildi, belki de gerçekler hiç bu kadar sakin karşılanmamıştı bunca zamandır onun tarafından. Artık onu bekleyen ihtimallere alışmıştı, hiçbir şey onu korkutamıyordu. Gözlerini kısa bir an kapatıp açtıktan sonra başını hafifçe eğip gözlerinden yaşlar süzülen annesine baktı.

"Ben ölüyorum ama buna yaşamak diyorum. Yaşıyorum çünkü hayat benim elimi bıraksa da ben onun yakasını hiç bırakmıyorum. Böyle konuştuğuma bakma, bırakmayacağım da... Ben son ana kadar çabalamayı bırakmayacağım anne. Bunca zaman nasıl bırakmadıysam, bundan sonra da bırakamam çünkü bundan başka türlüsünü bilmiyorum ben. Pes etmek istemeyi çok iyi bilsem de pes etmeyi bilmiyorum. Vazgeçmeyi kırk kere düşünsem de nasıl vazgeçilir bilmiyorum." Güldü. Dudakları güzelce kıvrıldı o an. Annesinin içine sular serpildi sanki.

"Benim soyadım Çetin. Pes etmek ne kitabımda ne de kaderimde yazıyor benim. Hayat bana ne getirir ya da beni nereye götürür bilmiyorum ama umut etmenin beni ayakta tutan yegâne şey olduğuna eminim. Öyle olmaya da devam edecek. Bir an olsun tuttuğum ipi bırakmayacağım anne. Kendime söz verdiğim gibi. Size söz verdiğim gibi. On saatim de olsa, on gecem de, on yılım da fark etmeyecek. Ben, bana bahşedilen hayatı son anma kadar yaşamak istediğime yıllar önce karar vermiştim zaten..."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun anneciğim," dedi Fulya kısa bir sessizliğin ardından. Derin bir nefes alıp yutkunduktan sonra konuşmuştu. "Benim bahsettiğim şeylerin bunlarla hiçbir ilgisi yok. Seni ne kadar çok sevdiğimi, çabanı ve azmini ne kadar takdir ettiğimi en iyi sen biliyorsun. Benim amacım seni kırmak değil."

Ninova

"Biliyorum ama bazen yaşadıklarımı düşünmeden konuştuğunu düşünüyorum. Anne benim geçmişimin tamamında senin elin var. Sen benim dünümde de, bugünümde de vardın. Yanımdaydın. Bunları bilmiyormuş gibi konuşuyorsun ya bazen, o zaman gerçekten neden yürüdük bu yolu ben anlayamıyorum."

"Özür dilerim. Özür dilerim bebeğim, hiçbir zaman niyetim seni incitmek olmadı benim... Ama bazen, hiç farkında olmadan çok düşüncesiz davranıyorum sanırım. Haklısın... Sadece yıprandığını görmek istemiyorum artık. Seni böyle savunmasız görmek kanıma dokunuyor. Elimden hiçbir şey gelmemesine dayanamıyorum."

"Anladım anne. Anlıyorum... Önemli değil, sadece bunca zamandır yanımdasın sen benim... Bunların beni yıpratmak yerine bana iyi geldiğini anlamanı istiyorum senden. Ben bunları düşünmezsem düşerim. Bunlar olmazsa, bunca zaman kendim için kurduğum dünya başıma yıkılır benim... Sen bunu bil, bana yeter."

"Biliyorum, artık anlıyorum. Özür dilerim anneciğim, affet beni."

"Özür dilenecek bir şey yok, affedilecek de... Sen benim annemsin. Benden yana daima torpillisin."

Ardından İlkim, sonunda gülen güzel yüzünü ona gösterip kollarını annesine doğru uzattığında, Fulya hızlıca kızma sarıldı. Kadın yaptığı hatanın farkında olsa da boğazından yükselen hıçkırığa engel olamamıştı. Gözlerini silerken, uzun bir süre boyunca da kızının hayatının eşlikçisi olmayı diledi ve iyileşmesi için onu kollarında tutarken dualar etti.

Bazen sözcükler İlkim'in öyle kırgın, öyle savunmasız anlarına denk geliyordu ki, kelimelerden çıkardığı anlamlar bambaşka oluyordu. Belki normalde olsa laf söylemeyeceği şeyleri yanlış anlıyordu. Psikolojisini etkileyen o kadar çok şey vardı ki, bunu anlayabilmek neredeyse imkânsızdı. Ancak annesi bilmeliydi ki İlkim'in kocaman kalbinde ne kırgınlığa ne de küskünlüğe yer vardı.

Hayatı boyunca da olmayacaktı.

Meslekte geçen on yedi yıl. On yedi yılın ardından ilk kez titreyen eller ve kalbi saran yeri yadırganamayacak bir heyecan.

O gündü.

Ninova

İlkim'i iki buçuk hafta boyunca, hastanede binbir türlü bahaneyle tuttuktan sonra sonunda haberi verecekleri o gün gelmişti.

Nakil haberini.

Yeniden doğuşu simgeleyecek olan bu haberin, nasıl karşılanacağını az çok tahmin etse de yine de içini kavuran heyecanı göz ardı edemiyordu İlhan.

Elinde tuttuğu raporlarda İlkim'in ameliyata tamamen hazır olduğu yazıyordu. Bütün tetkikler, tahliller ve prosedürler sonunda tamamdı. Bugün, İlkim yeni kalbine kavuşacağını öğrenecek, sonrasında da kabul ettiği takdirde, tarihi en yakın zamana ayarlanacak olan ameliyata girecekti.

Sabahın erken saatlerini atlatmış, dokuza kadar ancak dayanabilmiş olan İlhan, genç kadının kapısının önünde kendini hazırlamaya çalışırken, omzuna sarılan elle olduğu yerde irkildi.

"Hadi İlhan," dedi arkadaşı. Üzerindeki önlüğün yakalarını düzeltirken, boynundaki stetoskop sallandı. Aykut arkadaşını dikkatle incelerken, heyecanına karşılık gülümsedi. "Güzel haberi verelim artık..." Birbirlerine bakıp ardından İlkim'in odasının kapısını tıklattıklarında içerideki küçük uğultu dindi ve sessizlik, bir perde gibi üzerlerine örtüldü.

Ayşin, iki gece önce Antalya'ya geri dönmüştü. Seçil ve Orkun, İlkim yüzünden erteledikleri balayına, kadının onları artık burada görmek istemediğini söylemesinden sonra zorla gönderilmişlerdi. Berin ve Ateş zaten gittiklerinden beri evlerinden arayıp İlkim ve Feza'yla konuşuyorlardı. Odayı çekirdek ailesi, yani annesi, babası ve Emir Feza'dan oluşan üçlü oluşturuyordu.

İlkim için oldukça yeterli ve kesinlikle dozunda bir kalabalıktı.

"Günaydın," dedi İlhan yüzündeki sakin ifadeyle. Aykut da onun gibi selam verip başını eğdiğinde İlkim yatağın köşesinden sarkıttığı ayaklarını sallayarak gülümsedi.

İlk cevap veren Emir oldu. Başını saygıyla eğip, "Günaydın, İlhan Bey," diye mırıldandı. Konuşurken hemen kadının başucunda, omzunu duvara yaslamış, kollarını ise birbirine bağlamış halde dikiliyordu. İlkim'in anne ve babası da camın önündeki koltuklarda oturuyorlardı. Fulya elindeki örgüyü kucağına bırakıp, yakın gözlüklerini de burnunun ucundan çekip alırken İlhan'a doğru keskin bir bakış attı.

Ninova

"Vallahi sana günaydın da, bizimki bizim canımıza okuyor, İlhan. Bilemiyorum bize gün aydı mı? Sahi, sen bizim kızı niye taburcu etmiyorsun artık?"

Herkes merakla ona bakarken, İlkim'in gözlerini devirdiğini gördü. Genç kadın bir de üstüne çaktırmadan sırıtınca, İlhan dudaklarındaki gülümsemeyi zorlukla bastırdı. Boğazını temizledikten sonra kadına doğru döndü ve dikkatle, ciddiyetle baktı.

"Edeceğim, Fulya. Edeceğim fakat İlkim'in değerleri, terazinin dengesiz küfeleri gibi bir aşağı bir yukarı oynarken bunu yapmak pek kolay olmuyor, takdir edersiniz ki..."

"Hayır olsun inşallah..."

"Açıkçası hayır mı, şer mi onu siz söyleyeceksiniz..."

İlhan bakışlarını elindeki kâğıtlara indirince, İlkim oturduğu yerde doğruldu. Etrafındaki insanların da bakışları da keskinleşince İlhan derin bir nefes aldı. Birkaç sayfayı çevirip inceler gibi yaptı. Oysa sözcükler belliydi. Söylenecekler belliydi. İlhan bir anlığına durup Emir'e baktı ve Seçil'i arayıp arayamayacağını sordu. Nedenini sorduklarında, "Seçil de arkadaşının durumunu bizzat öğrenmek ister diye düşünüyorum, senelerdir onun yanındaydı. Bence söyleyeceklerimi yüz yüze duymaktan memnun olur."

Emir onun dediğini yapıp Seçil'i görüntülü ararken odada bir sessizlik büyüdü. Balayı otelinde telefonu açan Seçil neler olduğunu sorduğunda Emir ona durumu açıkladı.

"Canım, İlhan Bey burada. Bize İlkim'in son durumuyla ilgili bilgi verecek, sonrasında da taburcu tarihini öğreneceğiz sanırım. Bunca zamandır İlkim'le beraber olduğun için, senin de aramızda gibi hissetmeni istedi. Haberi sen de sanki buradaymış gibi yüz yüze öğrenmeliymişsin..."

Seçil hemen onay verip odasının balkonuna geçerken Emir de telefonu komodine yasladı. İlhan her şeyin tamam olduğuna karar verince dudaklarını birbirine bastırdı ve konuşmaya başladı.

"Biz... bir süredir İlkim'in durumunu inceliyoruz. İki haftadır çeşitli sebeplerle onu burada tutmamızın, taburcu etmememizin sebebi de bu. Bir operasyon planlıyoruz. Geniş çaplı, daha derin bir operasyon. Bu süreçte de İlkim'in operasyona uygunluğunu ölçüyorduk, onu buna hazırlıyoruz..."

Ninova

"Operasyona hazırlıyorsunuz... onay almadan?" diye soran gözlerini kısmış olan Fulya'ydı. İlhan başını sallasa da kafasını raporlardan kaldırmamıştı. Sanki çok önemli bir şeyleri inceliyormuş gibi, kaşları çatıktı.

"Evet. Bu operasyon için sizden onay almayacağım, ameliyatı istese de istemese de yapacağız." Fulya ve Gündüz kaşlarını çatarken, İlkim ve Emir de aynı oranda şaşırmışa benziyordu. Neler olup bittiğini anlamaya çalıştıkları belliydi.

İlhan en sonunda daha fazla uzatmamaya kadar vererek, "Ne yani?" diye mırıldandı başını kâğıtlardan kaldırarak. Yüzüne sahici bir gülümseme otururken gözlerinin kıyısında biriken yaşlara aldırış etmedi. "Size nakil haberi getireceğim, bir de onayınızı mı bekleyeceğim?" Odadaki hava ağırlaşırken bakışları parlak gözleriyle kendisini seyreden kadına çarptı. "Yedi senedir bunun için mi savaşıyoruz kızım biz?"

"N-nakil? Nakil mi?" diye titrek sesiyle soran İlkim'den başkası değildi.

"Nasıl yani?" diye mırıldanan, omzunu yasladığı yerden çeken Emir Feza'ydı.

"İlhan?" diye arkadaşının adını söylemekten öte gidemeyen Gündüz'dü.

"Sahi mi söylüyorsun, İlhan?" diye fısıldayansa, elini dudaklarının üstüne kapatan Fulya'ydı.

Elindeki telefonu düşürüp, hattın diğer ucundan hışırtılar geldiği için kurduğu cümleler anlaşılmayan kişiyse Seçil'di.

İlhan hepsine tek tek baktıktan sonra gülümsedi. "Bulduk," dedi fısıltıyla. "İlkim'e uygun donörü bulduk..."

Şaşkınlıkla çevrelenen suratlar ve fısıldamaya dönüşen seslerin arasına Aykut karıştı. "Bir süredir prosedürleri halletmekle uğraşıyor, aynı zamanda da donörün uygunluğunu test ediyoruz. Biraz gizliden ve sessizce hallettik bu durumları çünkü uyumsuzluk oluştuğunda nakil durumu ortadan kalkacağı için, size haberi verip sonrasında olumsuz dönüş yapmak umutlarınızı çok büyük ölçüde kırardı. Biz de bu şekilde ilerlemenin en mantıklısı olduğuna karar verdik. Bu hak edilmiş bir zafer İlkim, kendinle gurur duymalısın..."

Odada bulunan dört kişiyi saran şaşkınlık, gözlerinin dolmasını engellemiyordu fakat sessizlikleri, bir çığ gibi büyüyordu. Sanki

Ninova

kimse, bulundukları anda, nasıl ve ne tepki vereceğini bilemiyordu. En sonunda, aralarından tiz bir çığlık yükseldi. Telefondan geldiği için fazlasıyla boğuktu ancak herkesi kendisine getiren şeydi. "Aaaa!" Seçil heyecanla bağırıp yerinden kalktığında ve olduğu yerde kıpır kıpır dans ettiğinde, balkona gelen Orkun, kadına ne olduğunu sorarken sesi endişe doluydu.

"İlkim, ameliyat oluyoruz! *Nakil oluyoruz!* Donör bulunmuş, Orkun! İlkim'e uygun donör sonunda bulunmuş!"

Seçil çığlıklar ve kahkahalarla kocasının kollarına atlarken İlkim sonunda gerçeklerin farkına varmış gibi, ellerini ağzına kapadı. Titremesine eşlik eden gözyaşları yüzüne hücum ederken, Emir Feza hızla yatakta oturan sevgilisinin önüne geldi ve gözyaşlarıyla onu kollarına aldı. Kadını kendine çekip sıkıca vücuduna bastırırken gözleri yaşlarla yandı. Ardından bir an geri çekilip kadının gözlerine baktı. "Başardın," dedi fısıltıyla.

O da titriyordu ve dudaklarında sarsak bir gülümsemeyle birlikte, gözyaşları içinde ağlıyordu. İlkim uzanıp kollarını ona sardığında, Emir onu yeniden kucakladı ve kendine çekti. Kadını kucağına alıp yükseltirken İlkim havaya kaldırılmayı umursamadı. Genç kadın gözyaşları içinde kalmakla kahkahalar atmak arasında gidip gelirken, kendini ikisini aynı anda yaparken buldu. Annesi ve babası da gözyaşları eşliğinde birbirine sarıldığında odayı saran yoğun bulut dağıldı.

İlkim kendisini kollarında saklayan adama sıkıca sarılırken kahkahaları küçülse de gözyaşları yüzüne dökülmeyi sürdürüyordu. "Sen kazandın sevgilim, sen kazandın," diye mırıldanan Emir Feza'nın göğsüne saklanırken dudakları titredi.

"Kazandım... Sonunda ben kazandım..."

Kahkahaları yeniden başladığında, yüzlerine yerleşen ifadelerden mutluluk akıyordu. Fulya ve Gündüz hızla uzanıp kızlarını kollarına aldıkları zaman Emir onlara izin verip, Seçil'i aldı ve onunla birlikte, karşılıklı dans etmeye başladı. Seçil de gözyaşlarıyla dans ederken, yüzünde geniş bir gülümseme belirmiş, içindeki sevgi ve umut dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı.

İlkim için yeni bir başlangıcın ilk adımıydı bu.

Sıfırdan yepyeni bir dünyanın kapılarının açılışı ve yeniden doğuşun simgesiydi.

Ninova

İlkim, ameliyat olacaktı. Kendine uygun, yeni bir kalbi göğüskafesinde taşıyacak ve endişelerinden sıyrılacaktı. Artık ertesi gün için endişelenmeyecekti. Geleceği hayal edebilecek, attığı adımları buna göre yeniden düzenleyebilecekti. Belki de hayallerini gerçekleştirebilmek için yeterince vakti olacak, kendisine ait olmayan zamanı, bu kalp sayesinde kazanacaktı.

Bir son, bir de başlangıç.

Biri yolun en başındaydı, diğeriyse sonunda.

Ortada birleşeceklerini, bir insanın hayatını ellerinden alırken, diğerine umutlarını geri vereceğini kim bilebilirdi? Muhtemelen hiç kimse ancak hayat... Hayat, beklentileri karşılamakla değil, kaderi yazmak ve yaşatmakla yükümlüydü.

Nakil haberi, İlkim'in çevresinde bulunan herkes tarafından neşe ve coşkuyla karşılandı. Yurtta bir bayram havası var gibi onu seven herkesin de heyecanı ölçüsüz mutluluklara denk düşmüştü.

Berin gözyaşlarına boğulurken, Ateş'in de mutlulukla dolan gözlerini gizlemek adına karısını bahane ederek telefonu erken kapatması gözlerden kaçmazken; Ayşin *keşke Antalya'ya bu kadar erken dönmeseydim* isimli yakınmalarına hızla başlamıştı. Her ne kadar İlkim onlara balayını bölmemeleri gerektiğini söylese de Seçil, Orkun'u da alıp ilk uçakla Marmaris'e geri dönmüştü. İlkim ona gelme diyememişti çünkü arkadaşı, bunca seneden sonra burada olmayı en çok hak eden insanlardan biriydi.

Ameliyat için gereken her şey hazır olduğunda, İlkim ameliyat olmayı kabul ettiğinde ve kendini buna hem fiziksel hem de psikolojik olarak hazırladığında -daha iyi mi oluyordu yoksa kötü mü bundan emin olamasa da- kalbinde küçük bir sancı vardı. Elbette her şeyin iyi olacağına, yolunda gideceğine inanmak istiyordu. Yapması gereken, olması gereken de aynen buydu. Fakat... zihnine sızan zehirli düşünceler, peşini karanlık bir gölge gibi takip ederken güzel ve iyiye odaklanmak fazlasıyla zor oluyordu.

İyi varsa, kötü de vardı. Bu İlkim'in hayata dair öğrendiği ilk şeydi.

İyi gelirse, ardından kötü de gelebilirdi, bu en olası ihtimaldi.

İlkim kalbin ona iyi geleceğine yürekten inanmak istiyordu ama ya vücudu, bedeni bu kalbi kabul etmezse diye düşünmekten de kendini alamıyordu. Bu kadar umutlanmışken ve etrafındaki herkes heyecan ve neşeyle sarhoş olmuşken onlara bunu söylemek istemese de iki gündür bu düşüncelerin onu içten dışa yiyip bitirmesini engelleyemiyordu. Nasıl olacak, neler olacak diye düşünmeyi bırakması gerekiyordu fakat bunu beceremediği gibi fiziksel olarak da bundan etkilenmeyi başarıyordu.

Ameliyattan önceki geceydi.

İlkim içindeki bütün ihtimallerin bulunduğu derin bir endişeyle yatağın ortasında otururken, şu an odada kendisinden başka kimse yoktu. Herkesle sırayla konuşmak istediğini belirtmiş, onları içeriye çağıracağını söylemişti.

Anne ve babasıyla başlamak için onlar içeriye çağırdığında annesi çoktan ağlamaya başlamıştı. Gözyaşlarını silerek odaya girdiğinde, babası hemen ardında eşinin omzunu tutarak destekçisi oluyordu. Küçük adımlarla yatağın yanına geldiler. İki tekli berjeri çekerek kızlarının karşısında yan yana otururken İlkim'in dudakları titredi. "Ben daha ağzımı açmadım annelerin en güzeli ama sen şimdiden başladın mı?"

"Biliyorum ben senin ne söyleyeceğini çünkü..."

İlkim buruk bir tebessümle annesine baktıktan sonra babasıyla göz göze gelmiş, ardından dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir anlığına sessiz kalmıştı. Babası uzanıp elini kavradı, annesi de katıldı ve üçü birbirlerinin elini sessizce tuttular.

"Söyleyeceklerimi bana kızmadan, küsmeden dinleyeceğinize söz vereceksiniz. Yoksa gerçekten konuşmam..."

"İlkim lütfen..." dedi annesi yalvarır gibi.

"Anne. İlk ve son kez, bir daha asla açmayacağım bahsini. Lütfen... Lütfen ben... ben o ameliyata içim rahat girmek istiyorum."

"Tamam," dedi babası sevgi dolu bakışları ve tok sesiyle. "Tamam babam, söyle istediğini... Kızmak yok, alınmaca gücenmece yok. Söz."

İlkim titrek ifadesiyle gülümsedi ve sırtını kabarık yastıklara yaslarken dudaklarını hafifçe ıslattı.

"Her ihtimali düşünmek, senelerdir bizim hayatımızın bir parçası, değil mi? Bu hastalığı öğrendiğimden beridir, yaşadıklarımızı en iyi siz

Ninova

biliyorsunuz ve şimdi..." Duraksadı. Yüzüne büyük, aydınlık bir gülümseme yayılırken bakışlarına da heyecan yansıdı. "Şimdi bunu tersine çevirme şansımız var. Her şeyi yoluna koyma şansımız. Endişeleri ve korkuları ardımızda bırakma, geçmişi yeniden yaşamayacağımızı bilerek yeni güne uyanma ihtimalimiz var ama..." Anne ve babasının elleri üzerine diğer elini de koyup kısık bir nefes verdi. "Ama her zaman bir diğer ihtimali de görmek zorundayız. Her zaman diğer ihtimal de var anne, baba..."

Fulya titreyen bakışlarla başını yana eğince, İlkim elini kaldırıp annesinin çenesine doğru inen düşen gözyaşını kuruladı. "Anne yapma. Hep biliyorduk bunu. Her zaman biliyorduk. Ben yedi senedir bu ihtimalle yaşıyorum zaten, bizim için yeni bir şey değil ki... Lütfen, ağlama daha fazla. Ben... ben sizden birkaç şey isteyeceğim sadece ve onları da söyleyebilmek istiyorum. Üzülme artık..."

Fulya yaşlarını silip biraz daha sakinleşince, İlkim bundan güç alarak duruşunu dikleştirdi.

"Eğer yarın sabah gittiğim gibi geri dönemezsem... ben... her şeyin çok zor olacağını biliyorum. Odamı bir daha asla kullanamayacağımı, yeni bir tarif denemek için mutfağa giremeyeceğimi ve bahçedeki çiçeklerin ne kadar güzel koktuklarına bir daha asla şahit olamayacağımı biliyorum. Çok zor olacak. Tahmin edebiliyorum. Ama çok üzülmeyin tamam mı? Çok ağlamayın o zaman ben de çok üzülürüm..."

Babası çenesini sıkarken İlkim uzanıp ikisinin de ellerine birer öpücük bıraktı.

"Eşyalarımın hepsini yardım kuruluşlarına bağışlayın. Bankadaki param size kalsın, ihtiyacınız olduğunda elinizin altında dursun. İstanbul'daki evlere dokunmayın ama buradaki evimi de Emir'le konuştuktan sonra o istemezse satabilirsiniz. Bizim... üniversitede kaldığımız dairenin anahtarlarını Emir alsın olur mu? Orada çok anımız var, ben kıyamadım, o da kıyamaz benim gibi. Ona verin. Sahip olduğum her şeyi ihtiyaç sahiplerine gönderin ya da onlara gerçekten yardım edecek yerlere bağışlayın baba. Size bu konuda güveniyorum."

Babası sözlerinin ardından annesiyle birlikte sanki anlaşmış gibi başını salladığında, İlkim boğazını temizledi ve doğrudan gözlerine baktı.

Ninova

"En zor zamanlarda birbirinize dayanın tamam mı, Çetinler? Dünyadaki en büyük şansı sizin gibi ebeveynlere sahip olmak olan kızınızın sizi izlemeyi hiç bırakmayacağını sakın unutmayın... Seçil'in artık Orkun'u var ama siz yine de kız kardeşimi yalnız bırakmayın olur mu? Bensiz çok zorlanır, çok ağlar ama siz yanında olursanız, bir arada olursanız daha kolay atlatırsınız. Emir'i de aynı şekilde. O bensiz yapamaz. Senelerce yapamadı, yine yapamaz. Onu da bensiz dünyada yalnız koymayın sakın. Eşyalarıma herkesten önce o erişsin anne. İstediği ne varsa alsın bana dair. Onu bundan mahrum bırakmayın. Hayatımda sevdiğim tek adamın o olduğunu hep bildiniz ve bana, bize hiç karışmadınız. Emir Feza'yı kendi oğlunuzdan bir an olsun ayırmadınız. Bana hep güvendiniz ve beni daima önceliğiniz yaptınız. Bunun için hiç teşekkür ettim mi hatırlamıyorum ama şimdi edebilirim sanırım..."

İlkim güldü, küçük ama gerçek duyguların yansıması olan bir gülüştü bu, babasıyla annesini de tebessüm ettirdi. "Teşekkür ederim, sahip olduğum en kıymetli şey sizsiniz. İyi ki benimdiniz, iyi ki annem ve babam sizdiniz. İnsan anne babasını seçemez derler, bana asla seçilmesi gerektiğini düşüneceğim bir şey vermediğiniz için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum gençler... Hayatımın ilk anından, son anına kadar sizi hep çok sevdim, seviyorum. Eğer sizi hayal kırıklığına uğrattığım bir an bile olduysa özür dilerim. Ben sizden yana hep şanslı olandım..."

"Annem..." Fulya uzanıp kızına sarılınca, gözlerinden yaşlar boşalmasına aldırış etmedi. Gündüz de ikisine birlikte sarılıp koca bir koza gibi bir araya geldiklerinde İlkim titrek bir soluk bıraktı.

"Seni çok seviyoruz, babacığım. Daima en büyük şansımız sendin. Asla, asla seni başka bir çocukla değiştirmezdik. Asla senden başkasını düşünemezdik."

"Seni çok seviyoruz, İlkim'im. Bu hayatta en çok seni koşulsuz, şartsız sevdik, seveceğiz, seviyoruz da. İyi ki sen bizi seçtin. İyi ki senin anne baban olma şerefine eriştik biz. İyi ki, benim güzel kızım..."

"O ameliyatın hakkından gel ve yeni bir hayatın ilk adımlarını atarken yanında olmaya devam edelim..."

"Sana güveniyoruz annem, bunu öyle güzel atlatacaksın ki çıktığında bu konuşmaların için seni paylama hakkına bizzat erişeceğim. Sabırsızlıkla beklediğimi söylememe gerek yok, değil mi?"

Ninova

İlkim kıkırdadı ve başını *hayır, yok* der gibi iki yana salladı. Anne ve babasına gönül gözüyle son kez, sıkıca sarıldıktan sonra derin bir nefes alıp onlardan ayrıldı. Hafif ıslanan gözlerini ve yanaklarını kuruladıktan sonra onlardan Seçil'i içeri yollamalarını rica etti. Fulya ve Gündüz göz göze geldiklerinde, "Bu konuşmadan kimse kaçamayacak, üzgünüm," diye mırıldanan kızlarına tek kelime edemediler. Onun psikolojisinde, onun durumundaki bir insanın her ihtimali düşünmesi kadar normali, olağanı yoktu. İlkim içindeki savaşı bir şekilde bitirmek, korkularını atmak zorundaydı.

Arkadaşı, hemen ardında kocasıyla içeri girerken, yorgun yüzünde her şeye rağmen küçük bir gülümseme vardı. Sanki az önce çıkan Fulya ve Gündüz'den dolayı olup bitecekleri, duyacaklarını tahmin eder gibi gözleri dolu doluydu. Derin bir nefes alıp başını yana eğdiğinde dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"İçeri girer girmez ağlamaya başlayamazsın ama," dedi kırgın bakışlarıyla ona bakarken. Seçil omuz silkince Orkun hafifçe gülümseyip onu belinden ilerletti ve kapıyı kadının arkasından kapattı.

"Söyleyeceklerini az çok bildiğim için elbette ağlayabilirim. Benim buna hakkım var ama..."

İlkim'e doğru birkaç adım atıp koltuğa yerleşirken gözlerinden şimdiden yaşlar süzülüyordu. Burnunu çektiğinde ellerinin tersiyle de sırılsıklam ıslanan yüzünü kuruladı. "Ama senin bana bunu yapmaya hakkın yok. Bize bunu yapmaya hakkın yok, İlkim..."

"Seçil..."

"Seçil deme... Bana Seçil deme artık, lütfen. Ya ben bu odaya arkadaşımın *öleceğim ama sen ben öldükten sonra kendini üzme olur mu,* içerikli tiradını dinlemeye geldim. Bu ne kadar zor bir şey biliyor musun? Sen şu an ne yaptığımızın farkında mısın?" dedi incinen duygularını belli edecek şekilde kısılan sesiyle.

"İlk ve son kez," diye mırıldandı İlkim. "Bir daha asla. Ne olursa olsun, bir daha asla bahsini açmayacağım, söz veriyorum."

"İnkâr da etmiyorsun, sana gerçekten inanamıyorum ben ya..."

"Seçil, lütfen. Lütfen diyorum sana bak, bir kez olacak bu konuşma. Bir daha ağzıma bile almayacağım bu kelimeleri."

Arkadaşı sessizce gözyaşlarını kurularken, sessizliği İlkim'e beklediği o izni verdi.

Ninova

"Senelerdir benim hayatımı, kendi hayatının önüne koymana şahit olmak inan bana da kolay değildi." Seçil dudaklarını itiraz etmek için aralayacağı sırada İlkim elini kaldırıp onu durdurdu.

"Biliyorum, bundan şikâyetçi değilsin ama ben... ben artık şikâyetçiyim, Seçil..." İlkim duraksadı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Kelimelerini toparlamak ve doğru olanları seçmek için kısa bir an bekledi.

"Seçil, ben senin bütün hayatını bana göre şekillendirmeni istemiyorum artık. İşini acil durumlarda istediğin gibi izin alabileceğin bir şirkette değil, mutlu olacağın yerde yapmanı istiyorum. Sırf benim için, ben buradayım diye hayatını benim düzenime göre, benim bulunduğum şehirde kurmanı istemiyorum. Sen dünya üzerinde bir insanın sahip olacağı en harika arkadaşlardan birisin, arkadaştan öte benim canımdan kıymetlisin ama artık bu bana fazla geliyor. Orkun'un da bana olan sevginiz yüzünden seni daima bana yakınlarda tutmaya çalıştığının farkındayım. Ama olmaz... Ben daima senin gölgende, senin korumanda yaşarsam sen hayatını nasıl yaşayacaksın? Seçil biz neredeyse otuz yaşımıza geldik, hayatımızın en güzel, en kıymetli zamanlarını hastane odalarında geçirdik... Ya sen öyle yüce gönüllü, öyle iyi kalpli birisin ki düğününü bile benim ameliyatlarıma göre ayarladın. Balayından benim yüzümden erken dönmek zorunda kaldın ama sırf yanımda olmak için, kırk saat yol gitmiş de olsan hiç düşünmeden kalkıp geleceğini biliyorum ben senin... Ama artık bunu yapamazsın..."

Seçil'in dolan gözleri onu da incitirken elini uzatıp nazikçe arkadaşının yanağına koydu. Onun yüzüne dökülen yaşları silerken dudaklarında da küçük bir tebessüm duruyordu.

"Ya sen evlisin artık. Bir kocan var. Çocuğun, belki çocukların olacak. Bir düzen kurman lazım, hayatının kontrolünü kendi isteklerine göre eline alman lazım, Seçil. Senin kendi düzenini, kendi isteklerin doğrultusunda oturtman lazım. Bana yakın olabileceğin yeri değil, kocanla mutlu olabileceğin yeri seçmen lazım. Bu yüzden... bana bir söz vermeni istiyorum."

Ardından uzanıp dünyalardan çok sevdiği arkadaşının küçük, titreyen elini kavradı. Onun parmaklarını kendi parmaklarıyla sararken ve kararlı bakışları, gözyaşlarıyla parlayan gözlerine yerleşti. Sesi tok, keskin ve itiraz istemediğini belli eder gibiydi.

Ninova

"Ne olursa olsun, sonuçta neyle karşılaşırsan karşılaş fark etmez, Seçil. Sen benim hayatımın en kıymetli, en özel detayısın. Varlığın daima benim için en değerli şey oldu. Yol arkadaşımdın, dün olduğu gibi bugün ve sonrasında da, son ana kadar, sonsuza kadar yol arkadaşım olacaksın. O yüzden benim ardımdan üzülmeni engelleyemeyeceksen bile, çok fazla ağlamayacağına, kendini yıpratmayacağına söz vereceksin."

Seçil hıçkırdı. "İlkim," dedi yalvarır gibi. Kadının haklı olduğunu bilse de söylediklerini kabul etmek istemiyordu. Onsuz hiçbir ihtimali düşünmek, onsuzluğu yaşamak istemiyordu. İlkim, Seçil'in her yaşında, her anındaydı. *Nasıl olurdu onsuz?*

"Dur, dinle. Bitireyim."

Seçil yeniden sessizliğe bürünürken bunu ne kadar istemediğini gözlerinden okuyabilirdiniz. Ancak İlkim sözcüklerini sonunda toparlamıştı ve bitirip içindekini atmak niyetindeydi.

"Seçil, muhteşem bir hayat yaşayacağına dair söz vereceksin bana. Hayallerinizdeki kocaman aileye ulaşmak için çabalayacağına söz vereceksin. Bir sürü yeğenim olacak benim, dünyanın en harika teyzesi olacağım. Senden sıkıldıklarında bana kaçacaklar ve onlara ağzını açıp tek kelime edemeyeceksin. Kocaman bir ev Seçil, senin için hep düşlediğimiz gibi kocaman bir ev. İki katlı, belki bahçeli. Aramızda neredeyse hiç mesafe olmadan yaşayabileceğimiz, birbirinin dibinde evler. Bizimki büyük olmasa da sizinki kocaman olacak çünkü bu hayatta senin, ben ve Orkun kadar sevdiğin bir şey daha varsa o da upuzun masalarda davetler vermektir. Birlikte kuracağımız masaları dolduracak sevdiklerimizle birlikte biriktireceğimiz onlarca anı olacak. Onlarca... Bıkana kadar, sonuna kadar..."

Seçil hızlı hızlı başını sallarken suratında hüzünlü bir ifade, dudaklarındaysa buruk bir kıvrım vardı. Gülüyor mu, ağlıyor mu anlamak çok zordu fakat zaten Seçil de ikisini aynı anda yapıyordu.

"Emir'le daima iletişimde kal, tamam mı Seçil? Orkun senin yanında olacak ama o yalnız. Onun hayatında ben olmayacağım, bu yüzden ona seni itmesi konusunda izin verme. Avukatımı yalnız bırakma. Annemlere de söyledim. İstediğiniz bütün eşyalarımı alabilirsiniz. Albümleri kimseye bırakma, annemlerin evinde yatağımın dibinde, köşedeki kutuda duruyorlar. Onları bizden başkası görmesin sakın tamam mı?" Seçil gülünce, İlkim de kıkırdadı. Parmaklarının arasında tuttuğu eli kibarca tutup sıkarken derinden gülümsedi.

Ninova

"Sana kendini üzme diyemem, ağlama demem de haksızlık biliyorum ama eğer bunlar yaşanırsa, giderken hiçbir kırgınlığım, kızgınlığım, üzüntüm ya da mutsuzluğum olmadan gittiğimi bil. Sizi çok severek, yanımda oluşunuza daima minnet duyarak gittiğimi. Anladın mı, Seçil? Bana on hayat sunulsa, onunun dokuzu farklı olacak, iyi olacaksın ama yanında Seçil olmayacak deseler... ucunda ne olduğunu bilmesem de daima içinde senin olduğun hayatı seçerim çünkü ben. Sensiz olmazdı... Sensiz bırakmadığın için teşekkür ederim. Hiç bırakmayacağını bilmek, beni bu evrenin en bencil kadını ve kusursuz bir pislik yapsa da bundan inanılmaz bir mutluluk duyduğumu söylemek zorundayım. Evet, aynen öyle tatlım. Bu hikâyenin en muhtemel kötüsü benim."

"Delisin sen... Çok büyük delisin hem de," dedi gülerek. İlkim ona bakıp güldü ve uzanıp topuzundan dağılan kızıl tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırınca, Seçil'in yeşilleri, sanki hiç ıslak değilmiş gibi yeniden yaşlandı.

"Birkaç saat ayrı kalacağız, sonra geleceğim ve kocaman sarılacağız. Bana sorarsan ben zaten buna inanıyorum. Ama hayat bu, diyor ki bunlar da olabilir, yaşanabilir, belli olmaz. Ben de öncesinden önlem alıyorum. Bana kalırsa, endişelenecek pek de bir şey yok..."

"Aynen öyle tatlım, aynen öyle. Ben de buna inanıyorum zaten. Birkaç saat yoksun, sonra bütün ilgiyi tekrar üzerine almak için geri geliyorsun. Budur, bu kadar..."

Yerinden kalkıp kollarını arkadaşına dolarken sesli bir nefes koyuverdi. "Seni seviyorum," dedi kısık bir sesle. Titreyen sesine rağmen tutuşu sıkıydı. İlkim'i kollarıyla genişçe kavradı ve kendine çekip devam etti. "Tüm bu salak saçma hallerine rağmen hem de. Seni çok seviyorum benim güzel avukatım."

"Ben de seni kızılım, arada beni dövecekmişsin gibi hissetsem de ben de seni çok seviyorum."

Seçil'in de kalbinden geçenleri öğrenmesiyle geriye kalan yalnızca bir kişiydi.

En zoru, belki de en çok zorlanacak olanı da oydu. Ancak İlkim ona aklını ve kalbini işgal edenleri söyledikten sonra, o ameliyattan sağ salim çıkabilmek için elinden geleni yapacak, yine pes etmekten uzak duracak ve çabalamaktan hiç vazgeçmeyecekti.

Ninova

Gece çöktüğünde ve odada yalnızca Emir'le ikisi kaldıklarında, İlkim dudaklarının arasından titrek bir nefes çekti. Yatağında uzanıyor, Emir'se hemen dibindeki berjerde oturuyordu. Uzun saçları yastığına dağılmış olan kadının ince tutamlarını parmaklarının arasına alıp seviyor, ona bakarken çehresini de küçük bir gülümseme süslüyordu. Bir elini yumruk yapıp yanağıyla çenesi arasındaki o düzlüğe yaslamış, yüzüne yatağının üstündeki loş ışık vuran İlkim'i seyrediyordu. Tam olarak ne süredir izlendiğini bilemese de İlkim dakikalar geçtiğini biliyordu ve bu onu dudaklarını aralamaya itti.

"Hiç sıkılmıyor musun?" dedi adama bakarak.

Emir ona bakıp bilmiş bir ifadeyle gülümserken dudaklarından olumsuz bir mırıltı çıktı. Neden bahsettiğini ilk andan anlamış gibiydi. Mahmur bakışlarıyla, aşkla kadını izlerken sessizliği aralarına paylaştırdı. "Hiç sıkılmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten..."

İlkim utangaç bir ifadeyle gülümseyince Emir de güldü. Uzanıp kızaran yumuşacık, pürüzsüz yanağını okşadı. Parmakları teninin üzerinde ılık bir esinti gibi gezinirken dudaklarında da bir gülümseme vardı.

"Neden sıkılayım senden? Ben ömrümün sonuna kadar bu yüze böyle bakmayı planlıyorum."

"Ya, Emir... Dalga geçmesene benimle."

"Niye dalga geçeyim sevgilim? Böyle olsun diye çabalıyorum gördüğün üzere... Bunu yıllardır peşini bırakmamamdan anlaman gerekirdi."

İlkim kaşlarını kaldırdığında Emir hafifçe sırıttı. Bakışları buluşurken sessizce güldü genç adam. Koltukla birlikte kendini biraz daha öne kaydırıp kadının bileğine yumuşak bir öpücük kondururken, "Şaka yapmadığımı da anlayacaksın bu arada seni yaramaz avukat, sana göstereceğim," diye mırıldandı.

İlkim'in bu geceki refakatçisi Emir'di. Ailesini ve yoldan gelen Seçil'le eşini eve yollamışlardı. Hepsi yorgundu ve İlkim onların kendine fazla yüklenmesine sebep olmak istemiyordu. Aslında bunu Emir için de yapmak istemiyordu fakat adamı gönderebilmek için kesinlikle dünyanın en tatlı dilli insanı olmak bile yetmiyordu. Birkaç denemenin ardından başarısızlığa ulaşınca, genç kadın uğraşmayı bırakmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırıp Emir'e bakınca adamın üzerini düzeltiğini fark etti. Kopkoyu bir lacivert tonundaki yazlık gömleğine, hafif uzamış saçlarının alnına düşen tutamlarına ve çenesini saran kirli sakalına baktığında İlkim dudak büktü. *Kusursuz ötesi bir yakışıklılığı vardı, tam olarak neyi düzeltiyordu ki?*

"Konuşalım mı biraz?" dedi İlkim boğazını temizleyerek. "Hazır ben de dikkatimi toparlamışken..."

Sıra ondaydı, kaçamayacağı bir konuşmanın ortasında, bizzat kendi isteğiyle kalmıştı Emir. Elleri işine ara verdi ve tüm dikkatini yeniden kadına çevirirken, "Öyleyse buyurun, avukat hanım. Söz sizindir," dedi.

İlkim gülüp yatakta biraz doğrulunca Emir de sırtını dikleştirip oturdu. Ameliyata hazırlandığı için vücudu yine belli başlı makinelere bağlıydı, serum iğnesi elindeki yerini almıştı ve yüzünde, burnuna takılı kanüllere rağmen kusursuz bir güzellikteydi.

"Şimdi ben yarın ameliyata giriyorum ya..."

"Evet. Bunun fazlasıyla farkındayım güzelim."

"Ameliyattan sorunsuz çıkacağımı düşünüyorum ama tabii ki her ihtimali de göz önünde bulundurmamız gerekiyor tabii bu durumda..."

"İlkim..." diye seslendi Emir Feza, ses tonunda uyarı vardı. Sanki kadına bunu yapmaması gerektiğini sadece ismini söyleyerek belli etmeye çalışıyordu.

"Emir, son kez. İlk ve son kez açacağım bu konuyu, bir daha da asla başını ağrıtmayacağım. Söz ama bir kere dinle beni..."

"Asla," dedi Emir Feza uzanıp onun alnını güçlü bir baskıyla öperken. Parmakları başının arkasını sıkıca kavramıştı, saçlarını okşadı. Alnını onunkine yasladı ve sessizce fısıldadı. "Asla başımı ağrıtmazsın sen benim. Söyleme öyle..."

"Biliyorum, biliyorum sevgilim."

"İlk ve son," dedi Emir konuşulacakları bile bile. İçinde kalsın istemiyordu. Her ne kadar biraz sonra kadının söyleyecekleri Emir'in daima aklında ve kalbinde kalacak olsa da onun kendini rahatlatmasını istiyordu. İlkim'i tanıyordu. Kendi kendini yiyip bitirmekten öteye gitmeyeceğini, şu anda da kendini o ameliyata hazırlamak için yapması gerektiğine inandığı şeyin bu konuşmalar olduğunu düşündüğünü biliyordu.

"Bir daha bunun bahsini açmana bile izin vermeyeceğim, ne benim yanımda ne de bir başkasının. Anlaşıldı mı?"

İlkim başını sallayıp yutkundu. Bakışlarını birbirine sardığı ellerine indirirken bir anlığına parmaklarıyla oynadı.

"Emir ben... senelerdir iki ihtimalin de peşimde olduğu bir hayatı yaşıyorum. Son zamanlarda buna sen de bizzat şahit oldun ve kolay olmadığını biliyorum. Her ne kadar güzel ihtimalin düşüncesiyle hayatım eskisinden çok daha başka olacak olsa da ben diğer ihtimali, yedi senedir hiç görmezden gelmedim..."

Adamla göz göze geldiklerinde, dikkatle onu seyreden kahve kürelerinin saniyeler içinde kalbini ısıttığını fark edecekti. Emir böyleydi. İçinde kopan şiddetli bir fırtınaydı belki de ama İlkim'e dönükken esen serin bir meltemden farksızdı. Onu üşütmeden, incitmeden eserdi kendi içinde ince ince.

"Belki de o ihtimali görmezden gelmeyen tek kişiydim hatta, bilmiyorum. Ancak bugün de yine, aynı şeyi yapmaktan gocunmuyorum. İçeri gireceğim, ameliyatımı olup çıkacağım ama her an, her saniye o ameliyat masasından kalkamayacağımın bilinci ve ihtimaliyle uyuyorum birkaç gündür..."

"Bölmemem konusunda kesin bir kanaatin yoksa aralara dalıp seni öperek susturma niyetindeyim."

İlkim anlattıklarına ara verip Emir'in bütün ciddiyetiyle söylediği cümleyi duyunca dudakları aralık bir halde öylece kaldı. "Hayır," dedi en sonunda boğazını temizleyip. "Bunu yapmasan çok daha iyi olur benim için. Zaten aklım bilmem kaç parçaya bölündü, bir de üstüne senin tarafından dikkatimin dağılması pek hoş olmaz şu an..."

"Açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Ben şimdilik sakin kalayım öyleyse. Çok gerekli noktalarda bu yola başvuracağım, sakın seni uyarmadığımı söyleme..."

Dolan gözleriyle Emir'e bakarken kıkırdamasını bastıramadı. Emir'in de aynı ifadeye büründüğünü görünce burnunu çekti. Berbat konular konuşuluyordu ama Emir bunlara rağmen kadını gülümsetmek, ona iyi hissettirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Emir, bana bir şey olursa ben senin ardımda kalacağını biliyorum. Bunu istemeyeceğini bilsem de, ben gittikten sonra da mutlu olmanı dilemek gibi bir bencillik yapıyorum. İyi ol istiyorum sevgilim, bensiz

de iyi ol, üzülme, incinme istiyorum. Eğer o ihtimalle karşılaşırsak, sana kalacak olanlara şimdiden hazır ol istiyorum."

"Yapmasan bunu keşke. Keşke beni sensizliğin ihtimaliyle bile yalnız bırakmasan..." İlkim onun sesindeki acıyı duyunca, ellerinden çektiği bakışlarını eğdiği başına çevirdi. Emir'in döktüğü gözyaşlarını görünce içi gitti.

"Emir... ölebilirim. Hep ölebilirdim. Yaşıyorum, yaşadım ama bunları yaşamayabilirdim, bunları konuşacak vaktimiz bile olmayabilirdi ama ben yaşıyorum. Bak karşındayım, tam buradayım."

Bütün bu ihtimalleri düşünmek, Emir Feza'yı nefessiz bırakacak güçteydi. *Seneler sonra bile olsa, yeniden o kahvelerle karşılaşmasaydı nasıl yaşardı?* Yaşadığı zamanın adına yaşamak denmiş miydi ki hiç? Bütün yılları monoton bir hayatı sürdürmek için uğraşarak geçmişti. İlkim'in kollarının onu sarmadığı, teninin onunkinden uzak kaldığı, kokusunu duyumsamadığı, gülümsemesini göremediği ve sesini duyamadığı zamanlar bir gün olur da yeniden gelecek olursa ne yapardı? *Nasıl yaşardı?* İçi bu düşünceyle daha da yanarken gözlerine birikten yaşlar hız kazandı. Korkusuz bir adamın, en büyük düşmanı bu kadını kaybetmeye dair olan korkularıydı. Ardı arkası asla gelmeyen, ne yaparsa yapsın kabuk bağlamayan bir yaranın kesif acısıydı. İlkim onu incitmekten ne kadar korksa da söyleyeceklerini yarım bırakmak istemiyordu. Her ihtimali görmeli ve bilmelilerdi.

"Bak bana," dedi elini adamın yanağına ve çenesine sarıp. Emir başını iki yana sallarken ardı arkası kesilmeyen gözyaşları, İlkim'in üzerindeki ince örtünün ve kendi bacaklarının üzerine düşüyordu. "Sevgilim, bana bak."

Emir sonunda yaşlarla dolu, saniyeler içinde kızarmış gözlerini kadının güzel, solgun yüzüne kaldırdı. İlkim'e bakarken, burnuna takılı olan kanüllerin kulaklarının üstünden bir yol izleyip saçlarının ardında birleşerek makinelere uzanışını; üzerinde tenini yarım yamalak kapatan soluk mavi hastane elbisesini ve boştakiyle Emir'in elini tutarken, kucağına çektiği eline takılı serum iğnesini seyretti. Parmakları birbirine geçmişken tenini okşayan ince, narin eli hissediyordu. Burada bulunması bile Emir'in gücüne giderken, bedenine sarılı kablolar ve bağlandığı makineleri gördükçe içi daha da acıyordu. Genç kadının omuzlarına, sırtına ve çehresinin etrafına dökülen koyu kahve dalgaları, burada geçen günlerin ardından günden güne solan teni, parlaklığını

Ninova

kaybetmeyen gözlerinde daimî asılı olan yaşları, uçuk pembe dudakları ve yüzünden asla eksik etmediği buruk gülümsemesiyle bakıyordu Emir'e.

"Üzülme, ağlama daha fazla, lütfen..."

Diğer elini elinden ayırdı ve iki avucunu da adamın yanaklarına yerleştirip onu yakınına çekti. Alnından baskılı bir şekilde öperken, elbette bu bir öpücükle sınırlı kalmayacaktı. Adamın yüzüne birkaç küçük öpücük bıraktıktan sonra geri çekilip alnını onunkine yasladı.

"Sadece içeri gireceğim, birkaç saat uzak kalacağız ama sonra hemen geri geleceğim. Geri geleceğim, Emir. Bak," diye mırıldandı ve uzanıp kucağındaki elini kavradı sıkıca.

"Bu el yanımda oldukça ben bu eli hep sıkıca tutacağıma söz verdim. Güzel geçecek her şey, ben de bu eli bırakmamak üzere yeniden tutacağım, tamam mı?"

Emir eğildi ve kadının yanağını sıkıca öperken sessizce başını sallamaya devam etti. İlkim geri çekilip onun gözyaşlarını kurularken yüzündeki buruk gülümseme yerini korumaya devam ediyordu. "Ama senden istediğim birkaç şey var, ben... gitmeden onları rica edebilir miyim senden?"

Emir onun elini alıp kendine çekti ve yanağının kıyısında tutup öpücükler kondururken, "Ne istersen," diye mırıldandı. "Neyi istersen ve nasıl istersen sevgilim."

"Her ihtimali göz önünde bulundurmamız gerektiğini biliyorsun... Olur da ameliyattan çıkamazsam, bana bir söz vermeni istiyorum."

"İlkim," dedi Emir acıyla. *Yapma* der gibiydi. Fakat İlkim taviz vermedi.

"Emir lütfen, bitirmeme izin ver. Son kez olacağını söyledim. İlk ve son kez bu konuşmayı bitireyim, lütfen..."

Sevgilisi sessiz kalınca, İlkim parmak uçlarıyla adamın yanağını okşadı. Ufak ama içten dokunuşlarının hissedilmemesine imkân yoktu.

"Bana kendini mahvetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum, Emir. Üzülme, ağlama diyemem, buna da karışamam, biliyorum. Ama kendini benim yokluğuma alıştırmayı öğreneceğine ve her ağlayacağında ya da üzüleceğinde beni anımsayacağına söz ver. Gülümseyen ifademi hatırlayacağına ve ağlamayı unutacağına... Bensizliğin seni boğmasına izin verme, Emir. Bu yüzden de yokluğumun seni

herkesten soyutlamayacağına, kendini bu acının içine bir ateşe atar gibi atmayacağına söz ver."

İlkim sessizce konuşurken söyledikleri Emir'i öldürmekten fazlası değildi ama devam etti. Bunları bir kez dillendirdikten sonra, gerçekten de bir daha bahsini bile açmayı düşünmüyordu.

"Ağlayacaksın, sana ağlama diyemem ama lütfen az ağla. Gözlerini yıpratma, kendini yıpratma sevgilim, tamam mı?"

Emir başını eğince İlkim onun çenesini tutup yüz yüze gelecekleri şekilde kaldırdı.

"Berin'in bebeğine, yeğenimize hayatında görüp görebileceği en güzel dayı ve amca olacağına söz ver. Her kaybolduğunu hissettiğinde soluğu onda alacağına söz ver Emir. Belki büyük bencillik olacak bu ama yine de seninle paylaşamazsam kimseyle paylaşamam. O yüzden... Seçil çok üzülüp ağlasa bile, onun için yapabilecek hiçbir şeyin olmasa bile, onun hayatında kalacağına dair bana söz ver. Seçil ben olmazsam çok eksik kalır, belki çok bencil olduğumu düşüneceksin, biliyorum ama onu eksik bırakmamaya söz ver. Annemle babam, onlarla hep iletişimde olmaya söz ver, Emir. Çok ağlarlar, çok üzülürler ama acılar bir oldukça atlatılır sevgilim. Beni atlatmanız gerekiyorsa, bunu birlikte yapacağınıza söz ver, bunu senin de başaracağına dair bana söz ver."

Emir sessiz kalırken, İlkim konuşmayı sürdürüyordu.

"Hayatında ben varmışım gibi yaşa demiyorum, diyemem de ama yokluğumun seni parçalamasına izin vermeyeceğine söz ver hayatım. Dünyanın en iyi ceza avukatı olacağına söz ver," dedi hafifçe gülerek. Emir'in yüzünde istemsiz, titrek bir tebessüm belirmişti. Dudakları titredi.

"Yapmayı planladıklarımızı ertelemeyeceğine, bütün hayallerine koca bir çizik atmak yerine hepsine vakit ayıracağına dair söz ver. Ben yoksam bile mutlu ol, Emir. Mutlu olmaya çalışacağına söz ver..."

İlkim'in gözyaşları yanaklarına süzülürken başını iki yana salladı yavaşça. "Ben söz veriyorum," dedi. "Ben hayatımın son anına dek seni seveceğime söz veriyorum aşkım, zaten sevdiğime ve senden başkasıyla olmayı aklımın ucundan dahi geçirmediğime de yemin edebilirim... Sensiz her anımda seni özlediğime ve ameliyat boyunca, anestezi etkisindeyken bile seni özleyeceğime söz veriyorum."

Kıkırdadı. Adamın avucunu dolduran yanağını, alnına dökülen saçlarını nazikçe okşarken küçücük gülümsedi. "Sana dair hiçbir

Ninova

pişmanlık yaşamadığımı ve yaşamayacağımı yüreğimde hissettiğimi bilmeni istiyorum. Varlığının benim için bir hediye olduğunu hep biliyordum ama bunu sana hiç söylemediğim için üzgünüm, sevgilim. Hayatım boyunca karşıma seni çıkaran kadere hep minnettar kaldım. Sanırım sonsuza kadar da öyle kalacağım. Beni bulduğun için çok ama çok şanslıyım çünkü hep, sana âşık olmanın benim için en özel şey olduğunu bildiğim bir hayat yaşadım."

İlkim alnını onun alnına yasladı ve elmacıkkemiğinin üstünden öptü.

"Bu *fani dünyalının* hayatındaki en büyük mucize olduğunu daima bil, olur mu? Bunları sana daha önce söylemeyi dilerdim ama teslim tarihi yaklaşan ödevimi son güne, hatta son saatlere bırakmış gibi hissediyorum. O yüzden hepsini söylemeden bu odadan çıkmayacağım..."

Sessizlik aralarında büyümeden önce, İlkim yeniden söz aldı.

"Ben sana hak ettiğin hayatı veremedim Emir, istediğin aileyi, düşlediğin evliliği... Hiçbir zaman da veremeyebilirim. Üstelik bütün bencilliğimle, bunların bana olan sevgine en ufak bir zarar vermediğini de biliyorum. Bu kadın seni hep çok sevip, en iyi tanıyanlardan biri olacak. Sana vermek istediklerimin hiçbirini bundan sonra da veremeyeceğim düşünülürse, belki bunlar biraz yetersiz olacak ama..." Sessizce çenesini okşadı adamın ve parmaklarını boynuna doğru kaydırdı.

"Seni seviyorum, seni hep çok sevdim. Daima da seveceğim."

Emir sessiz kaldığı kısa bir anın ardından, başını iki yana sallayıp uzandı ve kollarım sıkıca kadının etrafına doladı. "Seni çok seviyorum," dedi boğuk mırıltısıyla. "Benimle vedalaşır gibi konuşsan da seni hep çok sevdim, hep seveceğim sevgilim."

Ardından geri çekilip kadının gözünden dökülen belli belirsiz yaşları kuruladı. Kendi yaşları durmasına rağmen onu önceliği yaptı. Yüzünün her bir yanını öperken aşina olduğu sulara kavuşmanın sevincindeydi.

"Ve söz veriyorum..." diye mırıldandı kadının gözlerinin en içine bakarak. Sanki onu anlaması için özellikle bir çaba içindeydi. Çikolata kahvelerine dikkatle baktı ve sözcüklerinin devamını getirdi.

"O ameliyattan çıktığında senin elini hiç bırakmayan kişi asıl ben olacağım. Koca bir yazı birlikte geçireceğiz ve gezip arşınlamadığımız koy kalmayana kadar yanında olacağım. Sonrasında da yenilerini keşfedeceğimiz için, bir nevi sonsuzluktan bahsediyorum yani..."

İlkim kıkırdadığında gülüşünün kıyısından öptü kadını hızlıca. İstemsizce dudaklarına kapattığı eli gülüşünü gizlemesin diye avucunun içine almıştı.

"Berin ve Ateş'in bebeği için sen de harika bir teyze olacağından, onun hayatında olmamamıza imkân olmayacak sevgilim zaten, söz. Seçil'i, anneni ve babanı da sensiz bırakmayız merak etme, eğer buradan başka bir yerde yaşayacak olursak, sık sık Marmaris'e geliriz beraber, ona da söz. Sen dünyanın en iyi boşanma avukatı olurken seni yalnız bırakacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun, yanına yakışabileyim diye elbette alanımda en iyisi olana kadar çabalayacağım. Şanslıyım ki bu süreçte elimi uzattığım anda parmaklarını parmaklarıma saracak olan sana sahibim."

Elinin üstüne kondurduğu öpücükler kadını huylandırırken omuzlarını kendine çekmesi adamı gülümsetti. Devamındaysa, Emir sözcüklerinin ardını getirmekte hiç gecikmedi.

"Geceleri aynı yatağa uzandığımızda, birbirimizden başka hiçbir meşguliyetimiz olmayacağı gibi sabahları da senden başka önceliğim olmayacak... Hepsine söz veriyorum ama en çok da seni hayatımın son anına kadar sevip saracağıma söz veriyorum, İlkim. Senin olmadığın bir hayatın ihtimalini yaşamak dahi istemediğim için, senlisinin her yönünü keşfedene kadar durmayacağımı bilmeni istiyorum."

İlkim dudaklarındaki buruk gülümseme ve kıstığı bakışlarla sevgilisine bakarken adamın dudaklarındaki yamuk gülümseme büyüdü. Elini ellerinden çekip yüzünü kuruladıktan sonra yutkundu.

"Hatta bunun için ilk adımı hemen şu anda atabileceğimi düşünüyorum."

Emir üzerindeki şortun cebine uzanırken, İlkim de sessizce burnunu çekti. O da ellerini yüzüne götürüp kendi yaşlarını kurularken adamın cebinden çıkardığı kutuya baktığı an donakaldı. Siyah, kadife kutuyu açıp içindeki parlak yüzüğü ortaya çıkarırken berjeri geriye itmiş, tek dizinin üstüne çökmüştü bile. İlkim'in aklı durdu.

"Hayatımın en kıymetli, en değerli varlığı. Bunca sene ayrılığın ardından hiç beklemezken, hayat bize ikinci bir şans verdi. Bize de yalnızca o şansı iyi değerlendirmenin düşeceğine inandım ben hep. Bana sorarsan bir süredir bunu başarıyoruz da... Her şey belli bir ölçüde yolunda ama bana yetmiyor İlkim. Bana seninle olan hiçbir şey, tam

Ninova

anlamıyla yetmiyor. Bu yüzden de tamamen benim yanımda olmana... Benimle olmana ihtiyacım var..."

Emir durup dudaklarını ıslattı ve yeniden İlkim'in gözleriyle kendininkileri buluşturdu. Kadının şaşkınlık dolu, kocaman açılmış bakışları kendisiyle yüzük kutusu arasında gidip geliyordu. Ona bakarken aşkla tebessüm etti. "Paylaş benimle," dedi etkileyici sesiyle. İlkim ona kalbinin atışlarını düzene sokamaz bir halde bakarken dudaklarından titrek bir soluk döküldü. Ellerini kaldırıp göğüs kafesinin üstüne, kalbine bastırdığında Emir devam etti.

"Paylaş benimle, İlkim. Gündüzlerini paylaş, gecelerini, gün ortalarını ve bütün yıllarını paylaş benimle. Sabah içtiğin kahveyi paylaş, akşam yediğin salatayı ya da öğlen atıştırdığın çikolatayı... Seni paylaş benimle sevgilim. Aşkını, sevgini, duygularını paylaş. Gülüşlerini ve hüzünlerini... Her şeyini, İlkim. Önündeki bütün zamanları paylaş benimle. Bugününü ve yarınını, var olduğun, yaşadığın bütün iyi ve kötü anları, anılarını. Hayatı paylaşalım sevgilim. Bir hayatı, *hayatını* paylaş benimle..."

İlkim'in gözlerinden hızla süzülen yaşlar boğazında kocaman yumrulara dönüşürken dudaklarından dökülen küçük hıçkırıklar Emir'in doğrulup ellerini ona uzatmasına sebep oldu. Ağlayışından endişe duysa da kadının duygusal bir yapısı olduğunu biliyordu, bu yüzden ellerini tutarken sözlerini bir kez de sorularla yeniledi.

"Tüm yeni yaşlarını, önümüzdeki bütün zamanları ve biriktireceğin anıları... Gülüşlerini, ağlayışlarını ve sana dair, seninle dolu bir hayatı... benimle paylaşır mısın sevgilim? Ben seninle her şeyimi paylaşacağıma yemin ederken, sen de bana, elimi tutup bir daha asla bırakmayacağına dair söz verir misin?"

Duraksadı, elleri ve sesi titrerken, loş ışığın altındaki gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Aşkla, sevgiyle ve bağlılıkla... Son kez sordu.

"İlkim... Benimle evlenir misin?"

İlkim hıçkırıkları gözyaşlarına karışırken başını hızlı hızlı salladı ve ellerini uzatıp adamı sıkıca sararak onu kendine çekti. "Paylaşırım!" dedi hıçkırarak. "Hem de istemediğin kadarını paylaşırım seninle, Emir Feza. Aynı yatağı, koca bir evi, eğer kaderimde varsa upuzun bir hayatı..."

Gözyaşları bardaktan boşalır gibi yüzüne, oradan da Emir'in omzuna ve boynuna dökülürken, kadının titrek solukları büyüdü. Emir

Feza kadını sıkıca sarmış, göğsüne onu orada saklamak ister gibi bastırmıştı. İlkim sonunda kesin cevabı verdi. "Evet. Evet, seninle evlenirim sevgilim. En çok seninle evlenirim!"

Genç adam zorlukla aldığı soluğu bıraktı ve gülerek geri çekilirken, kadının titreyen elini tutup parmaklarına, onun için seçtiği yüzüğü taktı. Ardından uzanıp dudaklarına tutundu ve onu derin bir tutkuyla, güçlü bir biçimde öptü. İlkim halen titrediğini bilse de daima bu adamın yanında kalacağı bir hayat için elinden geleni yapmaya hazırdı. Şimdi, parmağındaki bu yüzük ona ameliyattan bütün güzelliklerle çıkabilmesi için güçlü bir sebep daha vermişti. Emir'den güç bela ayrıldığında adam uzanıp yüzündeki yaşları kuruladı ve suratının her tarafına küçük ancak tarifsiz hislerle dolu öpücükler kondurdu. Dudakları kısık mırıltılarla aralanıyor ve kapanıyordu.

"Bebeğim, güzelim..."

İlkim onun yüzünü tutan ellerinin üstüne yerleştirdiği elleriyle gülümserken, içinden heyecanla sağa sola koşuşturmak geliyordu fakat bu an, sonsuza kadar sürsün istediği bir andı. Gözleri birbirini bulduğunda Emir yatakta yanına oturdu ve onu göğsüne çekip kollarını etrafına doladı.

"Sen bunun için mi öğlen yoktun etrafta?" diye sordu yüzüğü işaret ederek.

Emir başını olumlu anlamda sallayıp, altdudağını dişlerken utangaç bir ifadeyle güldü. "Aslında çok uzun zamandır bendeydi. Daha güzel, daha özel bir biçimde vermeyi planlamıştım, en azından bir yemek ayarlayabilirim diye düşünüyordum fakat daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Ne ben dayanabilirim ne de hayat o kadar uzun *biz faniler için*. Ben de öğlen seni sizinkilere bırakıp yüzüğü almak için eve gittim."

"Ne yani?" dedi İlkim şaşkın sesiyle. "Ben bunca zaman bu yüzükle aynı evde yaşadım ve haberim olmadı mı? Böyle bir güzelliği nasıl kaçırdım, söyler misin?"

Emir sırıtırken kadının tatlılığına dayanamadı ve uzanıp yanağını sesli bir şekilde öptü. "Beni bilirsin, sürprizlerim söz konusu olduğunda fazla ketumumdur. Hiçbirinin ikinci ya da üçüncü bir kişi tarafından bozulmasını istemem. Kısaca özenle sakladım diyebiliriz..."

İlkim güldü ve parmaklarını uzatıp Emir'in parmaklarına sararken, yüzük parmağında belirgince hissettiği yüzüğünün varlığı

Ninova

kıkırdamasına sebep oldu. Yüzüğüne bariz bir bakış atarken, böyle zarif bir yüzüğü, ancak Emir gibi bir adamın seçebileceğini adı gibi biliyordu. İnce halkalı, bir ağaç dalını andıran şekilde dalgalı bir halkaya sahip olan yüzüğün üstüne yaprak şekilleri dövülmüştü. Ortasında duran elmas yuvarlak şekilde kesilmişti ve yerine, yüzüğe dövülmüş yapraklarla tutturulmuş gibi duruyordu. Gövdesi, yani halkası *rose gold* rengindeydi ve elmas kusursuz bir biçimde parlıyordu. İlkim yüzüğünü çok ama çok beğenmişti.

"Sevdin mi?"

"Çok güzel, gerçekten çok beğendim," diye mırıldandı genç kadın büyülenmiş gibi başını sallayarak.

"Beğenmene çok sevindim, Berin bunu duyduğuna çok mutlu olacak."

"Beraber mi seçtiniz?" dedi İlkim heyecanla.

"Tam olarak değil. Ben birkaç seçenek arasında kaldım, o da eleme yapmama yardımcı olma nezaketini gösterdi. Ama en çok bunu beğenmişti diye hatırlıyorum, ben de sana en çok bunun yakışacağını düşündüm. Hepsi yakışacaktı elbette ama bu, senin tarzına en çok uyandı. Onları değil, bunu parmaklarında hayal edebiliyordum."

"Kesinlikle..." diye mırıldanan İlkim uzanıp adama küçük bir öpücük verdi. Gülümseyerek geri çekilirken sessizliği tatlı sesiyle böldü. "Ben de olsam muhtemelen bunu seçerdim. Teşekkür ederim..."

Emir ona bakınca neye teşekkür ettiğini belirtmek ister gibi dudaklarını ıslattı.

"Bana hayatını paylaş dedin ama asıl bütün güzellikleri benimle paylaşacak olan sensin. Bu yüzden teşekkür ederim sevgilim. Bizim için ikinci bir şans var olduysa, bunu elleriyle çekip alan sendin. Her şey senin sayende... Eğer bana aynı aşkla, bağlılıkla gelmeseydin her şey çok farklı olurdu. Bir kez daha, kalpten, yürekten teşekkür ederim bitanem. Beni hiç bırakmadığın, *benden hiç vazgeçmediğin için teşekkür ederim.* Seni seviyorum, seni çok seviyorum, Emir."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Asıl ben sana, bana bu aşkın kıymetini öğrettiğin için teşekkür ederim. İnan bana, yedi sene oldu ama ben, senden başka uğruna çabalanacak hiçbir şey bulamadım. Sen benim hayat ışığımsın, ben sen hiç sönme diye elimden geleni yapacağım, sen de hep böyle aydınlık kalacaksın."

İlkim gülümseyerek ona sarıldığında dolan gözleri kadını yeniden hazırlıksız yakaladı. Bakışları sevdiği adamla, onların aşkını sonsuza kadar simgeleyecek yüzük arasında gidip gelirken, kalbinin en derinlerinde hissettiği duygularla nefeslendi ve kendisine bir söz verdi. Bu yüzüğü asla çıkarmayacak, bundan sonra da asla mutsuz olmayacaklardı. Yanındaki adamın varlığı ona daima nefes olacak, dün bugün ve yarın fark etmeden, hayatını bütün olumsuzluklardan uzakta yaşayacaktı.

İşe de ilk olarak yarınki ameliyatını başarıyla atlatarak başlayacaktı.

Sabahın ilk ışıkları, İlkim ve Emir'in bulunduğu odayı aydınlatırken doktoru ve hemşirelerin gelmesi fazla uzun sürmedi. Arkasından, ameliyat sonrasında ona destek olacak refakatçileri hastaneyi çabucak doldurduğunda, işlemler ve hazırlıklar yavaştan başlamış oldu.

O gün gelmişti. Yedi sene boyunca beklenen o gün, uzun zamanın ardından yeni bir gün gibiydi, güneş doğmuştu hayatlarına. İlkim muhtemelen saatler sürecek bir operasyonun ardından kalbine kavuşacaktı. Yeni hayatına, geleceğine kavuşacaktı.

Annesi, babası, Emir, Seçil ve Orkun tam karşısında ona biraz korku, biraz endişe ve bolca sevgiyle bakarken, hemen arkasındaysa yatağının dibinde doktoru dikiliyordu. İlkim ameliyat önlüğü giydirilmiş ve saçlarına takılmış bonesiyle yatakta uzanır hâldeyken, içeridekilere kısa bir bakış attığı gibi biçimli kaşları çatıldı.

"Ay, ne oluyor ya? Siz niye ağlıyorsunuz?" diye sordu çatlak bir sesle. Annesi ve en yakın arkadaşına bakarken, gözlerindeki yaşların bu kadar güçlü bir şekilde onları esir alması canını sıktı. "Ben gidiyorum bıçak altına yatmaya, siz ağlıyorsunuz! Vallahi bu kadar da olmaz ama..." Onun da sesi ağladı ağlayacak gibi olmuştu, engel olamamıştı.

"Ağlamıyoruz canımın içi, sadece ameliyat için çok heyecanlıyız, ondan yani. Gerçekten bak," diye mırıldanan Seçil gülümsemek için kendini zorladı.

"Yalan söylüyorsun bir de gözümün içine baka baka..." İlkim gözlerini kısarken arka arkaya birkaç kez cıkladı. "Bari biraz utanman olsun, kocaman kadınsın."

İlhan, iki hemşireyle İlkim'in yatağının dibinde dikilirken, karşısındaki ekibe gülerek bakıyordu. Seçil kaşlarını çatarken İlkim dudaklarını birbirine bastırmış, gülmemek için kendini tutuyordu.

"Bak ameliyata gireceksin falan demem, gitmeden bir temiz döverim seni, avukat hanım. Benimle uğraşma sen, iyi olmaya bak..."

"İzin verirseniz halledeceğiz onu da yeni gelin. Ağlamayı bir an önce bırakmazsanız ameliyata falan girmem, görürsünüz..."

İlkim'in sözcükleri herkesin şaşkınlığa bürünmesine sebep olurken araya giren doktoru oldu. "Tamam, işte şimdi saçmalamaya başladın. Elif Hemşire, alalım biz İlkim Hanım'ı artık," dedi İlhan hemşirelerden yakınında olana dönerek.

"Tabii hocam."

İki hemşire yatağın birer ucuna yerleşince, İlkim son kez karnından yükselen korku ve heyecanla ailesine baktı. "Sizi çok seviyorum. Bensiz çok eğlenmeyin sakın." Hemşireler o an için yatağı durdurduğunda, sevdikleri kadının başına toplandı.

Emir eğilip gözlerinde asılı yaşlara rağmen alnına güçlü bir öpücük bırakırken, sevdiğini mırıldanmayı ihmal etmedi. Anne ve babası yanaklarından öptükten sonra kızlarına bunu yapabilecek biri varsa o kişinin de kendisi olduğunu söylediler. Seçil, saçlarının başladığı o çizgiye öpücük kondururken, Orkun tutup parmaklarını sıktı ve elinin üstünden öptü.

"Sana güveniyoruz," dedi Orkun ışıl ışıl, umut dolu bakışlarla. "O ameliyatı haklayıp buraya çabucak geri döneceksin. Sonra da bize kök söktürmeye devam edeceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi İlkim kocaman gülümseyip başını sallayarak.

"Hadi bakalım, biraz da biz seninle baş başa kalalım..." diye mırıldanan İlhan, hemşirelere bir baş işareti yaptı. Ailesinin arasından çekip aldığı kadınla birlikte, uzandığı yatağını da ilerleterek hasta asansörlerine yöneldiler.

İlkim son kez yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ailesine el salladığında, onlardan da karşılığını aldı ve ardından asansörün kapıları kapandı.

Sesli bir soluk bırakıp göz kenarlarında biriken yaşların süzülmesine izin verirken, fazla beklemeden bakışlarını İlhan'a çevirdi. Gözyaşlarını kurularken dudaklarını da konuşabilmek adına araladı.

"Konuştuğumuz gibi olacak her şey değil mi, İlhan amca? Söz verdiğin gibi..."

"Evet," dedi İlhan başıyla onaylayarak. "Bu ameliyat muhteşem geçecek ama eğer geçmezse ve olur da tam tersi bir sonuç alırsak, her

Ninova

şey senin istediğin gibi olacak kızım. *Resmi olarak bir organ bağışçısısın artık...* Bütün belgelerini hallettik, hepsini zaten imzaladın."

"Çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın yapamazdım, sonrasında bizimkileri de buna ikna edebilirsin umarım. Sana o konuda bol şans..."

"Buna gerek kalmayacak," dedi İlhan sessiz bir mırıltıyla. Ardından asansörün ameliyathane katına inişini panelden kontrol ederken kadına doğru eğilip sordu. "Hazır mısın?"

İlkim başını sallayıp bir nefes daha verdi. "Hazırım." Duraksadı ve asansörün kapıları açılırken, gülümseyerek doktoruna bir bakış attı. *"Ben zaten yedi senedir hazırım."*

İlhan gülümsedi ve onun elini tutup sıktıktan sonra dışarıya adım atmadan önce son kez kadına baktı. "Öyleyse içeride görüşürüz, her şeyin yolunda gitmesi için elimden gelenin fazlasını yapacağım."

"Biliyorum, sana güveniyorum, İlhan amca. Umarım ameliyat sonrası da durumumu konuşabiliriz, umarım güzel bir geleceğin var olduğu ihtimaline uyanırım."

"Uyanacağım biliyorum, bunun için sonuna kadar çabalayacağım."

İlkim gülümsedi ve İlhan asansörden çıkıp hazırlanmaya gittiğinde, İlkim'i de ameliyathaneye aldılar. Genç kadın üzerinde bir şey olmaması gerektiğini biliyordu fakat yalnızca yüzüğünün parmağında kalması ricasında bulununca, İlhan buna izin verdi.

Yedi saat.

Yedi senenin üstüne, bu ameliyatla birlikte tam yedi saat daha eklenmişti.

İlkim'in payına düşense, göğsünde meydana gelen değişikliklere anestezi etkisi altında sessizce uzanarak tepki vermekti elbette. Yetmezlikleriyle baş ettiği kalbinden kurtulup, yeni kalbine kavuşurken hayatından eksilen yalnızca yedi saatti. Dışarıdaysa sevdiklerinin yaşına yaş, endişesine endişe ekleyen yedi saat.

Ancak başarılıydı.

İlkim, yeni hayatının ilk adımını tam da bu ameliyatla atacaktı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

ON ALTINCI BÖLÜM

♫ *Little Mix, I Love You*

Beklemek, dünyanın en zor, en çaresiz eylemlerinden biridir. Zamana yayılır ve sonu gelene kadar, beklenene kavuşulana kadar belki de hayatın en zor öğretilerinden biri olarak anılır.

Emir, üzerindeki steril kıyafetlerle İlhan'ın önünde dikilirken, son kez ona verilen talimatları dinliyordu. "Beş dakikadan fazla kalmayacaksın Emir, anlaştık mı? Dokunamamak zor, biliyorum ama lütfen, senden rica ediyorum dokunmamaya çalış. Sus, istersen sadece izle ya da bir şeyler anlat ona, sen bilirsin. Sadece lütfen içeride uzun kalmamaya çalış. Özellikle titiz olmak zorundayım. Fulya, Gündüz ve Seçil de içeride yeterince zaman geçirdi zaten. Normalde hiçbirinizi almayacaktım yanına ama İlkim içeriden çıktığında bana bununla alakalı uzun bir nutuk çeker. Onu karşıma alacak kadar yürek yemedim."

Emir yorgun yüzüne rağmen hafifçe gülümsedi ve İlhan'ın onları güçlü tutma çabasına hayran kaldı. Adamın neden senelerdir İlkim'in doktoru olduğunu anlayabiliyordu. Eldivenli ellerini ovuşturdu ve yüzüne taktığı maskeyle hemşirelerin içeriden çıkmasını beklerken doktorun söylediklerini başını hafifçe sallayarak onayladı. İlk kez bütün vücudunun bu kadar dengesiz bir biçimde titrediğini hissediyordu genç adam. Korkuyordu, endişeliydi ama fazlasıyla da heyecanlıydı. Camın ardından onu görebiliyorlardı zaten ancak yanına girmelerine ilk kez izin veriliyordu.

Operasyon başarılı geçmişti. Yedi saat süren nakil ameliyatı boyunca ince elenip sık dokunmuştu ve doktorları elinden gelenin fazlasını yapmaktan kesinlikle geri durmamışlardı. Bu andan sonrası İlkim'in

kalbini kabul etmesi ve yeni hayatına alışmasıyla çözülecekti. Genç kadın ameliyattan sonra değerlerinin takip edilmesi için yoğun bakım odasına alınmıştı. Saatler gece yarısını geçiyordu ve herkes İlhan'ın zoruyla eve gönderilmişti. Kadının ertesi sabah uyanmasını bekliyorlardı.

Hemşireler odayı boşalttı ve başına bez bir bone de takıldıktan sonra Emir Feza sonunda yoğun bakım odasına alındı. Odadaki boğucu, keskin koku burnuna dolarken derin bir nefes almaktan geri durdu ve en sonunda bakışları -bu süre saatlere denk bile olsa- bir an dahi uzak kalmaya katlanamadığı kadına düştü. Yatakta uzanan sevgilisi öyle savunmasız, öyle sessizdi ki Emir ona en çok bunu yakıştırmadığını fark etti.

İlkim'in daima canlı olmasına, sadece kendisine bakarken bile kocaman gülümsemesine ve kendisiyle tartışırken görmeye öyle alışmıştı ki sanki yatakta hareketsiz uzanan kadın bambaşka biri gibiydi. Neşesini hiç kaybetmemesine, her olumsuzluğun arasından çıkılacak olumlu bir yol bulmasına ve onunla her konuda zıtlaşarak aralarındaki ilişkiyi canlı tutmasına alışık, belki de en çok buna âşıktı. Elbette her şey yeniden yoluna girecekti. Toparlanacaklardı. İlkim yine gözlerini açacak ve sapasağlam ayağa kalkacaktı. Sonrasında da çivisi çıkmış bu dünyayı, sevgilisi için yaşanılabilir kılacaktı. Emir'se bunun için ardı arkası kesilmeden umut edecek, dua etmeyi asla bırakmayacaktı.

"Dünya güzelim..." diye mırıldandı kısık sesiyle. Hemen yatağın yanındaki tekli koltuğa yerleşirken sessizce yutkundu. İlkim'in göğsüne takılı kabloların sayısı belirsizdi ve yatağını çevreleyen makinelere uzanıyorlardı. Saçları yastığında dağılmıştı ve teni, bütün hastane süreçleri de düşünüldüğünde ilk kez bu kadar canlıydı. İlkim sanki ona verilenlerin farkındaydı. *Ona gelen yeniliğin...*

"Çok az kaldı sanırım ha? Artık bütün bu karmaşa bitiyor ve seninle yolumuzu sadece güzelliklerle dolduruyoruz. Hayallerimize giden yolu yürüyeceğimiz, sadece mutlulukları paylaşacağımız o günlere hiç olmadığımız kadar yakınız."

Dudaklarını birbirine bastırıp dolan gözleriyle İlkim'i izlerken bir anlığına sessiz kaldı.

"İlkim içim gidiyor, gözlerini göremediğim her an, sesini duyamadığım her saniye içimden bir parça kopup gidiyor sanki. Sensizlik en zor sınav zannederdim ama şimdi... şimdi seni yeniden kaybetmenin

Ninova

düşüncesi bile beni yok ediyor. Varlığımın her bir zerresi anlamını yitiriyor gibi geliyor... İlkim, ne kadar zormuş... Yanında olup sana çare olamamak ne kadar zormuş sevgilim. Elini uzatıp dokunamamak, gözlerine bakmak ama onları görememek ne kadar zormuş."

Emir, uzanıp ona dokunmak istese de kendini tuttu. Gözyaşları yanaklarından çenesine doğru süzülüyor, makineden gelen sesler onun sessiz iç çekişleriyle birleşerek steril odayı dolduruyordu.

Elbette uyanacaktı İlkim. Herkes bunu adı gibi biliyordu ve bundan fazlasıyla ümitliydi. Ancak düşünmek, insanı içten dışa kemiren bir tahtakurusu gibiydi. Sessiz ve belirsizce ilerliyor, geçtiği her bir noktayı parça parça eritiyor, yok ediyordu. Emir Feza çevresini saran yoğun duyguların içinde boğulduğunu ve gücünü git gide kaybettiğini hissediyordu. İlkim'e güç olması gerektiğini biliyordu bu yüzden de buraya, elinden geleni yapmak için girmişti. Kendini toparlamak adına hafifçe boğazını temizledi ve oturuşunu düzeltti.

"Sesimin pek güzel olmadığını ikimiz de gayet biliyoruz ama bütün bu söyleyeceklerimi düz bir biçimde söylersem de pek anlamı olmayacağına, sen de uyandığında hemfikir olacağımızı düşünüyorum. Yine de özür dilerim bebeğim, buna maruz kalacağın için gerçekten üzgünüm..."

Dudaklarını hafifçe ıslatıp avuç içleriyle gözyaşlarını kuruladı. Ardından yaşlı gözleri ve küçük gülümsemesiyle kadına baktı. Hafifçe mırıldanmaya başlamadan önce dudaklarına yerleşen gülümseme, kesinlikle çerçeveletilmeye layıktı. İlkim olsa, bu anı ölümsüzleştiremediği ve bu güzel gülüşünü sonsuza kadar saklayamayacağı için sinir olurdu. Makinelerin arasından sıyrılan sesi, odayı doldurduğunda kadının onu duyup duymadığını bilmese de Emir şarkıyı söylemekten vazgeçmedi.

"Bir akşam gözünde aşk tüterse
Geçmiş günler aklından geçerse
Kalbin bomboş ümitler biterse
Sen üzülme ben varım."*

Pürüzlü sesi, boğuk mırıltılara dönüşürken, aklında orantısızca büyüyen bir korku vardı. Düşüncelerine sızan endişeler, giderek artarken

* Ayten Alpman – Ben Varım.

Ninova

tek amacı bunlardan kurtulmak ve İlkim'i iyileştirecek olan sevgiyi, gücü ona eksiksiz bir şekilde aktarmaktı.

"Buradayım aşkım," diye seslendi onun kapalı gözlerine bakarak. Eğilip saçlarını sevmek, parmaklarına parmaklarını sarmak istese de kendini tutmak zorundaydı. İlkim er ya da geç uyanacaktı, uyandığındaysa Emir Feza onu asla yalnız bırakmayacaktı, bir an bile.

"Senin için her zaman buradayım, uyanana kadar fiziki olarak yanında olamayacağım belki ama camın hemen ardındayım. Seni bekliyorum İlkim'im, bana geri dönmeni bekliyorum. Nazlı avukatını bırakmayacağına söz vermiştin. Sözünü tutmanı bekliyorum."

Elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladıktan sonra kayar kapının açıldığını duydu. İçeriye giren hemşire, "Sizi dışarı alalım artık," dediğinde başını salladı. Ayağa kalkıp sevgilisine son kez baktı.

Ardından sessizce, "Bekliyorum sevgilim," diye fısıldadı. Hemşirenin de yönlendirmesiyle, o İlkim'le ilgilenmeye döner dönmez odadan çıkmışsı. Bekleyecekti.

Kaç gün, kaç gece sürerse sürsün bekleyecekti. Senelerce beklemişti. Birkaç gün daha onu kesinlikle incitmezdi. Kimseyi incitmezdi. Ucunda İlkim'e kavuşmak olduğu sürece, bütün bekleyişler çekilebilirdi. Her şeyi çekilebilir kılan da elbette İlkim'in ta kendisiydi.

Ertesi gün uyanmasa da değerleri normale dönen İlkim normal odaya alındı. Tüm gün kontrolleri sürmüş, aile üyeleri tek tek gelip odasına doluşmasına rağmen İlkim, akşam herkes eve gidene kadar uyanmamıştı. Elbette yine, İlkim'in yanında refakatçi olarak Emir vardı. Seçil'i, Fulya ve Gündüz'ü ikna eden o olmuştu. Öğle yemeği için bahçeye geçtiklerinde, masada oturdukları sırada üçüne dönmüş ve açıkça konuşmuştu.

"Hepinizin onu ne kadar sevdiğinin farkındayım, hiçbirimizin sevgisini de birbiriyle kıyaslayacak değilim ama sizden, bu hastane süreci boyunca refakatçisi olmama izin vermenizi rica edeceğim. Belki buna hakkım yok, belki bu isteğim size saçma bile geliyor olabilir ancak... beni anlayacağınızı düşünüyorum. Siz bunu yıllardır yapıyorsunuz ama ben... ben o sürecin hiçbir anında İlkim'in yanında olamadım. Belki de en çok beni bekledi, en çok beni aradı gözleri ama ben...

Ninova

yoktum. Bana ihtiyacı vardı ve ben yoktum. Benim kollarımı istedi ama ben onu saramadım. Bir sözümü aradı kulakları ama ona beklediği ses olamadım. O yüzden sizden bunu rica ediyorum. Belki o zaman yoktum ama şimdi varım. Şimdi gözlerini açtığında beni görebilir, şimdi kollarımı ona sarabilirim. Siz bunu senelerce yaptınız, şimdi sıra bende... Bana bu şansı tanımanızı istesem, bencillik etmiş olur muyum?"

Bu sözlerinin ardından Fulya oturduğu banktan kalktı ve uzanıp ona sıkıca sarıldı. Emir sırtı kamburlaşana kadar eğilip kadını kucakladığında, dolan gözlerini de gizlemek adına sıkıca kapatmıştı. Yıllar onlardan öyle çok şey almıştı ve aldıkları yüzünden, sırtlarına öyle yükler yüklemişti ki... İkisi de haddinden fazla yorulmuştu. Çok fazla keşke birikmişti ve Emir'in en büyük amacı, bütün bu keşkeleri ortadan kaldırmaktı.

"Sen benim, bizim... bu hayatta görebileceğimiz en bencil olmayan insansın oğlum. Tabii ki olur, nasıl istersen. Biz gün içinde gelir gideriz, geceleri sen kalırsın. İlkim de böyle olmasını isterdi zaten, seni gördüğünde çok daha mutlu olur..." Ayrıldıklarında Emir buruk bir biçimde gülümsedi. Fulya'nın ona sevgiyle baktığını, aynı şekilde Gündüz ve Seçil'in de aynı ifadeyle onları izlediğini gördü. Belli ki, onlar da Fulya'yla aynı fikirdelerdi. Onlar biraz daha kalıp eve geçtiklerinde, Emir yeniden sevgilisinin yanına dönmüştü.

Şimdiyse, yatağının başucunda İlkim'in uyanmasını beklerken parmaklarının arasındaki parmakları seviyordu. Hastane süreci başladığı andan bu yana, İlkim'in ona söylediklerini bir türlü unutamıyordu. *Ben bu anı çok hayal ettim,* demişti. *Her uyandığımda göreceğim ilk yüzlerden biri olmanı... O kapının açılmasını ve içeriye girecek kişinin bu kez sen olmanı... Çok bekledim,* demişti. *Hep seni bekledim.*

Bu kez bu dileği gerçek olacaktı çünkü uyandığı an göreceği ilk gözler Emir'inkilerdi. İlk tutacağı el Emir'in eli, güleceği ilk surat onun suratı olacaktı. Söz verdiği gibi Emir artık sadece onun mutluluğu için çalışacak, bunun için uğraşacaktı.

Odaya yoğun bir sessizlik hâkimdi. Yoğun bakımdaki gibi öten ve çevrelerini saran makineler yoktu. Yalnızca yanında uzun bir serum askısı vardı, kolundan açılan damardan ilacını alıyordu. Bunun yanı sıra göğüs kısmını açıkta bırakacak önden düğmeleri olan salaş bir bluz

Ninova

giyiyordu. Burnunda yine oksijen kanülleri vardı ve saçları, Seçil ve annesi tarafından güzelce taranıp örülmüştü. Yastığın bir tarafından omzuna doğru bırakılmıştı.

Emir sessizce yoğun bakımda söylediği şarkıyı mırıldanıyordu. Diğer yandan telefondan, gelen mailleri kontrol ediyor ve uzaktan yürüttüğü işiyle ilgilenmeye çalışıyordu. Olabildiğince kısık sesli mırıldanıyor olsa da sesinin duyulduğundan habersizdi.

İlkim, Emir'in kısık sesinden çok sevdiği şarkıyı dinlerken gözlerini zorlukla araladı. Emir başını telefonuna eğmiş olsa da tek eli hâlâ kadının parmaklarına sarılıydı. İlkim uyandığını göstermek adına parmaklarını hafifçe hareket ettirdi ve Emir Feza'nın hızla ona dönmesini sağladı.

"İlkim? Sevgilim..."

Emir hızla ayağa kalkıp onun bütün bedenini dikkatle ama olabildiğince çabuk bir biçimde incelerken gözleri saniyeler içinde doldu. "Uya-uyandın mı?"

İlkim sessizce başını salladı ve kuruyan boğazına rağmen konuşmak için dudaklarını araladı. Nefes almak için aralık tuttuğu dudaklarını sürekli ıslattıkları için rahatlıkla konuşabilecek durumdaydı. Göğsündeki sızıya aldırmadan, Emir'in elinden neredeyse ayrılmak üzere olan, hafifçe gevşeyen parmaklarını yakaladı. Elini sıkarken Emir'in bakışları da ellerine indi, hemen ardından o da parmaklarını kadınınkilere kenetledi. İlkim doğrudan onun gözlerine bakarken, dolan gözlerini gizleme ihtiyacı duymadan bir damlanın süzülmesine izin vererek az önce ondan dinlediği şarkının en sevdiği kısmını mırıldandı.

"Ayrılmam istersen hiç yanından
Çağırsan gelirim çok uzaklardan
Eskiden korkardım yalnızlıktan
Korkmam artık sen varsın."

Emir gözyaşları içinde gülerek eğildi ve ağlamaya devam ederken dudaklarını birkaç kez kadının alnına bastırdı. "Benim canım..."

Duyguları birbirine karışırken alnını onunkine yaslayıp derin derin nefeslendi. Kadının yanağındaki eli orada nazikçe gezinirken dudaklarıysa titriyordu. Bir an sonra ondan ayrılıp doktoru ve hemşirelerini çağırmaya çıkacaktı ancak ondan önce gözlerini günler sonra alabildiği rahat bir nefesle kapattı.

Ninova

"Hoş geldin, sevgilim. Yeniden hoş geldin; bana, bize..."

İlkim göğsündeki ince sızıya rağmen gülümsedi ve gözlerinden süzülen yaşları silen Emir'e izin verdi. Geri dönmüştü ve bundan sonra her şey öyle güzel olacaktı ki İlkim yaşadığı hiçbir şeye pişman olamayacak kadar mutlulukla karşılaşacaktı.

İki ay sonra,
Ağustos, Marmaris

Elleri daha çok titreyen hangisiydi anlamak zordu fakat ikisini de heyecandan bayıltacak kadar güçlü olan şeyin, ağustos ayının kavurucu sıcakları olmadığı kesindi. Kalplerinde, en sonunda kavuşacak olmanın verdiği mutluluk vardı. Aşkın onları derin bir yoğunlukla sarmaladığı düşünülürse, suratlarındaki kaçamak gülüşlerin de kesinlikle bir anlamı olmalıydı.

İlkim üzerindeki göğüs kısmı çapraz kumaşlı ve kolları omuzlarından aşağı dökülen mor, mini elbisesi; kalın dalgalarla sırtına bırakılmış ve önü incilerle süslü saçlarıyla birleşen hafif makyajıyla bir peri kızı gibi görünüyordu. Ona bir kez bakmak asla yetmezdi. Bütün bu görünüşü, güzel gülüşü ve parlak, bariz bir heyecanla etrafına bakan gözleriyle birleştiğinde oldukça kusursuzdu. Dünyanın en güzel kızıydı ve bundan öyle habersizdi ki Emir elini ince ince sızlayan kalbine götürmemek için kendini çok zor tutuyordu. Annesinin yanı başında, siyaha yakın renkteki lacivert tonunda takım elbisesi ve kar beyazı gömleğiyle oturuyordu. Parmaklarının arasındaki kahve bardağını tutarken dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sessizlikle kahve içmeyi sürdürdükleri sırada bakışları etrafta dolandı.

Ateş ve karnı artık neredeyse burnunda olan Berin hemen solundaydı. Parmakları birbirine sarılı halde Berin'in karnındaydı. Yanlarında Ayşin, İlkim'in yakın arkadaşı Sedef, Orkun ve Koray vardı. Tam karşı koltuklarında Fulya, Gündüz ve Fulden oturuyordu. Koltuğun sağında ikili sandalyelerde de İlkim ve Seçil otuyordu. Maaile toplanmışlardı. Hatta İlkim doktorunu da çağırmıştı ama adamın yurtdışında katılması gereken bir sempozyum vardı ve çoktan şehir dışındaydı.

Oturduğu yerde hafifçe kıvranınca Selvi'nin bakışları heyecanlı oğluna çarptı ve belli belirsiz bir gülümsemeyle duruşunu dikleştirdi.

Ninova

Konuşmaya başlayacaktı. Koltuğunda hafifçe öne kayarak genç kadına ve aile üyelerine baktı. Gülümsedi nazikçe. "Her şey anını bekler derler, buna yürekten inanırım. Gerçek olan her şey, zamanı geldiğinde olması gereken yeri bulur ve bir yapboz parçası misali oraya oturur."

Üzerinde krem rengi bir döpiyes vardı Selvi'nin. Saçları açıktı, düz bir biçimde omuzlarına dökülüyordu. Oldukça şıktı. Erkek tarafı olmanın hakkını verdiği ve ağırlığını kendince ortaya koyduğu açıktı.

"Bu çocukların da yıllardır birbirlerine ne kadar bağlı oldukları, hepimizin gözlerinin önündeki en büyük gerçek. Onlar da senelerce yalnızca birbirlerini bekledi. Zamana, uzun ayrılıklara karşı geldiler. Şimdi ben İlkim'i kendi kızım gibi görüyorken sizlerin de Emir için aynı şeyleri hissettiğinizi biliyorum. Gözlerinizde bunun yansımasını görebiliyorum. Sizlerin de müsaadesiyle bu gece burada olmamızın en büyük sebebi, yılların bile ayıramadığı çocuklarımızı sonsuza kadar birbirine bağlamak. Kısmetse bu, iki ailenin de en mutlu günlerinden biri olsun diye."

Selvi gözlerini umutla hepsinde gezdirirken bakışları Ayşin'de bir anlığına oyalandı. Ayşin, abisinin annesine gülümsediğinde o da aynı canlı gülümsemeyle kıza baktı. Köprünün altından fazlaca su akmıştı. Selvi, kocasının suçunu bu kıza yüklemeyeceğine dair kendine söz vermişti, oğluna da. Her ne kadar kocasını affetmese ve belki de hiç affetmeyecek olsa bile, Ayşin'e bir de bunun ağırlığını bindirmeye niyeti yoktu. İlkim'in ameliyatından sonra onları ziyarete geldiğinde genç kızla tanışmış ve bütün bunları ardında bırakmıştı. *En azından kendi içinde.* Çünkü her ne kadar Ayşin'i kabullenmiş olsa da bu ihaneti unutacağı ya da atlatacağı yoktu.

"Sebebi ziyaretimiz belli," dedi Selvi en sonunda klasikleşen o cümleyi söyleyerek. Herkes oturduğu koltuklarda doğrulurken gözler heyecanla açıldı ve suratlara küçük ancak sevgi dolu gülümsemeler yerleşti.

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, sizlerin de uygun gördüğü takdirde kızınız İlkim'le, oğlum Emir'in hayatını birbirine bağlamak istiyoruz. Birbirlerine olan sevgilerini daim kılmak için, elbette onayınız da varsa yüzüklerini takmak adına sizlerden izin istiyorum."

Fulya dolu gözlerle uzanıp kızının elini tutarken İlkim de ağlamamak adına dudaklarını birbirine bastırdı. Emir Feza yutkunup,

Ninova

Berin gözlerini sıkıca yumarken, Fulden de cevabını duymak ister gibi Gündüz'e baktı.

"Sevdanın önünde dağ olsa yıkılır, su olsa yönünü şaşırırmış. Biz kimiz ki kalplerine düşen bu güçlü duygunun önünde duracak kadar yüce olabilelim? İlkim'in bu zamana kadar aldığı bütün kararlarda arkasında duran bizdik," diye mırıldandıktan sonra bakışlarını kızına çevirdi. İlkim ona dolu gözleriyle bakıyor, ağzından çıkacak her sözü ilgiyle, merakla dinliyordu. Babası ona kocaman, buruk bir gülümsemeyle baktığında İlkim de sıktığı omuzlarını düşürdü.

"Şimdiyse kızımın istediği tek şey, Emir'in yanı başındaki varlığı. Elini tutması ve belki de baktığı her yerde onu görmek. Onlar birbirlerine bu denli güçlü duygularla bağlı olduğu sürece, bizim diyecek başka bir sözümüz olamaz, Selvi Hanım. Benim kızım sizin kızınız, sizin oğlunuz benim oğlum artık. İki aile için de hayırlı olsun, buyurun lütfen. Yüzükleri takalım..."

Herkes sanki bu cümleleri bekliyormuş gibi neşeli gözlerle birbirlerine baktılar ve ilk ayaklanan İlkim ve Emir oldu. Dönüp aile üyelerine sarıldıktan ve ellerini öptükten sonra salonda bir kucaklaşma partisi başladı. Herkes herkese sıkıca sarılırken, gözler hafifçe dolmuş, suratlarına canlı gülümsemeler konmuştu.

İlkim ve Emir en sonunda birbirlerini bulup sıkıca sarıldıklarında Emir kadının kulağına sessizce fısıldadı. "Sonunda bitti, artık benimsin."

İlkim kıkırdadı. "Ben hep senindim zaten." Ayrıldıklarında onun ceketinin yakasını düzeltti ve eğilip yanağını öperken o da heyecandan titriyordu. Yine de adama takılmadan edemedi. "Her şey daha yeni başlıyor."

Emir'in buna tepki vermesine fırsat kalmadan, Seçil ikisini yan yana getirdi ve yüzükleri kutusundan alarak inci kurdeleyle bağladı. Ardından Ayşin'in tuttuğu incecik, cam tepsiye yerleştirdi. Fulden aralarındaki en büyük aile üyesi olduğu için inci kurdeleyi de o kesecekti. Yerinden kalkıp ikisinin ortasında, tam karşılarında durdu. Diğer aile üyeleri etraflarını sarmıştı.

"Aşk en güçlü, en kıymetli hislerden biridir. Her yeni güne mutlu uyanmak adına bir sebep, her gece uykuya dalana kadar zihni meşgul

Ninova

eden en samimi duygudur. Koca bir insan denizinde bir ona ait olmak, gözleri bir onu aramaktır."

Fulden yüzükleri gençlerin parmaklarına takarken güçlü bir kavrayışla ikisinin de ellerini yakaladı. Genç çiftin parıldayan gözleri, Fulden için inanılmaz tanıdıktı. Bu bakışı yıllar önce kardeşinde ve onun eşi olacak adamda görmüştü, ezbere biliyordu. Yıllar önce kaybettiği eşi de ona böyle bakmıştı, tüm bu heyecanlar birbirinin aynısıydı.

"Sevgi zamana, acıya ve tüm zorluklara karşı durduğunda, her zaman galip çıkan taraftır. Gün gelir birbirinize kırılır, gün gelir birbirinizi incitirsiniz ama hayat, her zaman olduğu gibi müşterektir. Kavgalar olur, tartışmalar yaşanır ama en sonunda saygı, sevgi ve aşk, yanınıza kar olarak kalır. Zamana meydan okuyun, hayata meydan okuyun, günlere ve gecelere; daima birlikte olacağınız bir ömre meydan okuyun ama en çok, birbirinize olan hislerinizin farkında olun çocuklar. Çok zaman kaybettiniz, şimdi hepsini telafi etme zamanı."

Parmaklarını makasa geçirdikten sonra bir elini de inci kurdeleye uzattı. "Bütün dertleriniz bu kurdeledeki inciler gibi bir bir dökülsün, su gibi akıp gitsin. Hayat size hep çok güzel davransın çünkü hak ettiniz, yolunuzda sağlıklı, mutlu, birlikte geçecek uzun yıllar olsun. Hayırlı, uğurlu olsun inşallah!"

Fulden kurdeleyi kesti ve bağın ortadan kopmasıyla birlikte bütün inciler zemine saçıldı. Tek bir tane bile inci kalmayana kadar hepsi döküldüğünde, herkes keyifle gülümsedi. Alkış sesleri, küçük gülüşlerine eşlik ederken bir anda tüm bu seslere aykırı bir inleme duyuldu.

Bakışlar hızla karnı burnundaki kadına dönerken, yüzünden okunabilen acı, beklenenin gelmekte olduğunu onlara gösteren şeydi. Gece boyu gözlerini yumup açan, yerinde zorlukla oturan genç kadın, muhtemelen birkaç saniye sonra bacaklarının arasından süzülecek suyu hissedercesine boğuk bir inlemeyle dikkatleri kendine çekti. Herkes bir anlığına donakalsa da Berin güçlü bir inleme koyuverdikten sonra Ateş'in parmaklarını kırarcasına sıkması ve sonrasında mırıldandığı cümle hepsinin telaşla ona koşmasına sebep olacaktı.

"Bebek... Ateş, bebek geliyor!"

Ninova

Birkaç saat sonra, İlkim'in de ameliyat olduğu özel hastanenin koridorlarındaki ikinci gergin bekleyiş son buldu. Berin ve Ateş'in minik kızları, teyzesi ve dayısının bu özel gününe bir ışık gibi doğmaya ve olması gerekenden neredeyse iki hafta daha erken gelmeye karar vermişti. Annesinin karnında sıkılmış olacak ki gözlerini açtığında dahi birkaç saniyeden uzun süre ağlamayan Neşe Sipahioğlu, anne ve babasının aksine bir ağustos gecesi dünyaya gözlerini açarak etrafındaki herkesi mutluluktan ağlatmayı başarmıştı.

Berin normal odaya alındığında, Ateş karısının ardından gitti. İlkim ve Emir'se kimsenin kucağına verilmeden, kontrolleri yapılmak üzere doğrudan götürülen ve küçük bir kuvöze yerleştirilen Neşe'yi camların ardından izlemek için yenidoğan ünitesine koşmuşlardı. Küçük yeğenleriyle camın ardında tanışmış, ardından dolu gözlerle Berin'in yanına geri dönmüşlerdi.

"Güzelim benim," dedi İlkim, Berin'in saçlarını severken. Genç kadının gözlerinde, attığı güçlü çığlıkların ardından yorulduğu bariz olarak görülse de parlak gözlerindeki ışıltı sönmemişti. Hak edilmiş bir zaferin gülümsemesi vardı suratında. Sayısız düşüğün, rahminden kaynaklı yaşadığı sağlık sorunlarının ve korkunç bir bebek kaybının ardından sonunda yıllardır bekledikleri o ana kavuşmuşlardı. Bebekleri beklenenden erken doğmasına rağmen sağlıklı, güçlü ve neredeyse üç buçuk kiloydu. Başının tepesinde tek tük sarı saçları vardı ve henüz rengi tam anlamıyla belli olmasa da gri mavi gözlerini hem annesinden hem de babasından almıştı.

"Gördünüz mü, nasıl, iyi mi?" diye sordu endişeli ama aynı zamanda merak sarılmış sesiyle.

"Gördük," dedi Emir gururla, dolu gözlerine yansıyan buruk bir gülümsemeyle. "Çok sağlıklı, hemşireyle de konuştuk. Her şey yolunda. Sadece biraz sabırsız bir kız ama bunu da zamanla aşacaktır."

Berin yorgun bir gülümsemeyle kıkırdayınca, Emir gülümseyerek arkadaşının elini tuttu. "Seninle gurur duyuyorum," dedi tok sesiyle. "Başardın, başaracağını hep biliyordum..." Kendini ağlamamak için zor tutuyordu. Zaten yenidoğan ünitesinde İlkim onu gözyaşlarını silerken yakalamıştı.

Gözleri dolan Berin küçük kızını görmek için sabırsızlansa da yanındaki ekibin varlığından da fazlasıyla memnundu. Haberi aldığı gibi özel bir uçuşla Marmaris'e gelen anneleri Perihan ve görümcesi

Neslişah, soluğu ilk önce Berin'in yanında almışlardı. İlkim ve Emir zaten burada, yanlarındaydı. Geriye kalan ekip Neşe'yi yenidoğan ünitesinde gördükten sonra anne baba olan çifti tebrik edip hastaneden ayrılmışlardı. Ateş ise hemen yanında kenarları ıslanmış gözleriyle karısını izlerken ve bakışlarını ondan bir türlü alamazken, Berin'in kontrollerini yapmaya gelen hemşireler ondan başka herkesi dışarı çıkarmıştı. Aynı Neşe'yi kontrol ettikleri gibi Berin'i de kontrol edip değerlerine bakarlarken karısının elini bir an olsun bırakmamıştı.

En sonunda artık hayatlarının en kıymetli parçası olacak kızları yanlarına getirilmeden hemen önce, birkaç dakikalığına yalnız kalma şansları oldu. Ateş uzanıp onun yaşları kenarlarında birikmiş ıslak gözlerini kurularken, saçlarını nazikçe severken ve yumuşak tenini, yanağını okşarken gözlerinde biriken yaşlar yerini koruyordu. Berin ona verilen büyük boy, pipetli bardaktan su içerken birkaç saniye sonra pipeti ağzından çıkardı ve gözlerini kısarak kocasına baktı.

"Bana böyle bakacağın son anlardan birindeyiz, Ateş."

"Nasıl bakıyormuşum sana?" dedi Ateş keyifle gülümseyerek. Sanki ne söyleyeceğini çok iyi biliyor gibiydi. Karısını öyle iyi tanıyordu ki bilmesi çok da anormal olmazdı.

"Sanki bana sil baştan âşık olmuşsun gibi... Şu anda en perişan hallerimden birindeyim. Daha yeni, neredeyse beş buçuk saat süren bir doğumdan çıktım. Korkunç görünüyorum."

"Ben sana her gün sil baştan âşık oluyorum zaten ama bugün... bugün bana kızımızı verdin, karıcığım. Korkunç değil, fazlasıyla gerçek görünüyorsun, Berin. Saatler süren bir doğumu atlattın, iyisin, kızımız iyi ve ben orada durup sadece var olmaktan fazlasını yapmazken, senin yaptıklarını düşündükçe sana olan saygımın sınırları bulanıklaşıyor. Çünkü belli ki bunun bir sınırı ya da sonu olmayacak. Her geçen gün sana olan hayranlığımın artan boyutunu artık hesaplayamıyorum bile. Ömrümün sonuna kadar bu duygular artacak, artacak ve daima, önlenemez bir şekilde büyüyecek."

Uzanıp Berin'in alnını, bir damla yaş süzülen ıslak yanağını ve parmaklarının arasındaki elini, sayısız kez art arda öptü. "Seni seviyorum bebeğim, dünyalarla yarışamayacak, gezegenleri aşacak kadar çok seviyorum. Bunu da başardığın için seninle gurur duyuyorum ama söylemeden geçemeyeceğim ki ben zaten bundan bir an olsun şüphe duymamıştım. Bizi tamamladın, Berin. Yıllarca acı çektikten sonra,

Ninova

ağrılarla kıvrandıktan ve sayısız sağlık sorunuyla baş ettikten sonra bizi tamamladın ve hep, daima bunu yapacak kadar cesurdun. Çok şanslıyım. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım, sevgilim. Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Ateş..." dedi Berin gözleri dolu dolu. Parmakları kocasının yanağına sarıldı ve onu kendine çekip alınlarını birbirine yaslarken burukça gülümsedi. "Yapma şunu, zaten ne kadar duygusal olduğumu biliyorsun. Bir de bu kadar güzel konuşup yeni doğum yapmış bir kadını ağlatamazsın. Bu haksızlık."

Ateş içi gider gibi kadına bakarken gülümsedi ve başını hafifçe yana eğerek, parmaklarının tersiyle yanağını sevdi. "Bu gözyaşlarına ne kadar kıyamasam da hepsinin mutluluktan olduğunu biliyorum..."

Berin bunun doğru olduğunu göstermek ister gibi başını hızlı hızlı salladığında gözlerini de kurulamak için damar yolu açılan elini yüzüne doğru kaldırmıştı. Ateş uzanıp sarı saçlarını kulaklarının ardına sıkıştırdıktan sonra dudaklarına minik bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Hadi, şimdi kendimizi toparlama vakti. Neşe'miz birazdan burada olur. Onunla güzelce tanışalım."

Genç kadın yeniden başını salladı ve dikkatlice yatakta biraz yukarı doğru kaydı. "Bizimkilere ismini söyledin mi?"

Ateş onun parmaklarını öperken başını olumsuz anlamda salladı. "Birlikte yaparız diye düşündüm," diye yanıtladı karısını. "Sonuçta işin geri kalanını da birlikte yaptık, değil mi?"

"Ateş!" diye mırıldanıp omzuna bir yumruk atan ve kıkırdayan Berin'i sevgiyle gülerek karşıladı.

"Sevgilim," dedi keyifle. Ardından gözlerine bakarak ekledi. "Kızımızla tanışmaya hazır mısın?"

Berin dudakları titrerken yarım yamalak, soluk bir nefes aldı. "Yıllardır," dedi dolu gözleriyle gülümseyerek.

Birkaç dakika içinde, yıllardır beklenen o minik kalp, ona kavuşmak için gün sayan kollara kavuştu. Beyaz teni, küçücük elleri, minik burnu ve bir bebeğinkine göre oldukça belirgin dudaklarıyla, kafasındaki belli belirsiz birkaç tel sarı saçla odaya getirildi. Hemşire tarafından annesinin kucağına verildi. Ardından hemşirenin ona verdiği talimatlarla birlikte Berin, Neşe'yi göğsüne doğru kaldırdı. Küçük bebeği, annesine kavuşmayı dört gözle bekliyormuş gibi tenine tutundu.

Ninova

Berin onu tutup ağlamamak için elinden geleni yaparken Ateş'se bu anı zihninin en güzel köşelerine kaydetmek adına, neredeyse bir saniye bile gözünü kırpmıyordu.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca bu kızı beklemişlerdi, nasıl olur da bir anını kaçıracak kadar aklını kaybetmiş olabilirdi ki?

"Anneciğim," dedi Berin titreyen sesiyle. Neşe onun göğsüne tutunmuşken, minik parmaklarını da annesinin ince parmağına sararak her bir santimiyle ona temas ediyordu.

"Seni ne kadar çok bekledik, haberin var mı fındık burunlu kızım? Hoş geldin, Neşe'm." Dudakları titrek bir biçimde iki yana kıvrılırken gözleri de dolu doluydu ama gülümsemesi yüzünden bir an bile silinmiyordu. Berin buna izin vermiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi eğilip alnını onun minicik alnına değdirirken. Gözlerini kapattı ve onun eşsiz kokusundan derin bir soluk alarak gülümsedi. Gözlerini açıp geri çekildi ve onu emen bebeğine sevgiyle baktı. "Acılarıma son verdiğin için teşekkür ederim Neşe, beni seçtiğin için teşekkür ederim bebeğim. Bana bu şansı tanıdığın... beni anne yaptığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum, seni çok seviyorum."

Neşe sanki annesini anlamış, onun söylediklerine karşılık vermek istemiş gibi ağzını annesisin göğsünden çekti ve kendini hafifçe gererek gülümser gibi oldu. Hemşire bile bu ana şaşırınca Berin gözyaşları içinde küçük bir kahkaha attı. "Anladın mı sen bir de beni? Nasıl anlamayacaksın ki aylardır en çok konuştuğum kişi sensin! Tabii ki anlayacaktın, aşkım benim, minik kızım..."

Ateş, karısının hemen dibinde, bir kolu onun çevresine sarılı halde ikisini izlerken o da gülüyordu. Daha doğalı birkaç saatten fazla olmamıştı ama neredeyse gülecekti bile bu kız! Muhtemelen ikisi de kızlarının adını yaşatmaya bu kadar erken başlamasını beklemiyorlardı ama hayat da, en beklenmedik şeyleri getirirdi zaten insana. Hemşire bebekle ve bakımıyla alakalı birkaç talimat daha verdiğinde, onu can kulağıyla dinlediler. Zamanla alışacaklardı her şeye, yavaş yavaş öğreneceklerdi anne baba olmayı... Elbette yol arkadaşlarıyla birlikte, Neşe'yi kocaman bir sevgiyle büyüteceklerdi.

"Biliyor musunuz bence sizden çok bana benziyor."

Kaşlarını çatıp sevgilisinin kollarındaki bebeği inceleyen adamın sesi duyulduğunda, İlkim kocaman bir kahkaha attı. Kucağındaki Neşe'yi incitmemeye ve ürkütmemeye çalışarak beşiğine geri yatırdı. Küçük bebeğin parmağını sıkıca kavramasına izin verirken ona sevgiyle baktı ve doğrulurken dudaklarındaki kıkırtıyı zorlukla bastırdı.

"Saçmaladın ama şu an..." diye mırıldandı İlkim.

"Pes," diye devam ettirdi Ateş.

"Ne var? Kız hem halaya hem dayıya çekmiyor muydu? Yanlış mı hatırlıyorum? Neşe'm de bana benziyor."

"Aşkım inan ki o öyle değil ama sen bilirsin."

Berin ona getirilenleri yemeye çalışırken o da boğuk bir gülüş attı. "Benim Emir'im ne derse o! En çok sana benziyor dayısı, haklısın."

Emir geri çekilip göğsünü kabartırken Berin'e baktı ve güldü.

"Sağ ol hayatım, onur duydum."

Ateş kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde karısının dudaklarına doğru götürdüğü çatalı gözleriyle takip etti. "Bunu böyle pohpohlaya pohpohlaya başımıza çıkardın, farkında mısın?"

"Kıyamam ona ben. Olsun, ben arkadaşımı pohpohlamayacağım da kim pohpohlayacak?"

"Nişanlısı? Bırak biraz da nişanlısı pohpohlasın artık bu nazlı bebeği."

Ateş'in çatık kaşları şakayla karışık sözleriyle birlikte gevşer gibi olurken, İlkim'e bakıp göz kırptı. İlkim'se mesajı alır gibi başını olumlu anlamda sallayıp nişanlısının koluna girdi. "Pohpohlarım tabii," diye mırıldandı gülerek. Başını Emir'in sert kaslarla bezeli omzuna yaslayarak, bir anlığına beş dakika içerisinde ne kadar çok pohpohlama kelimesinin kullanıldığını düşündü.

"Dünyanın en nazlı bebeği de olsa sonuçta benim bebeğim, ben onu seve seve her şeyden korurum."

Berin kıkırdayınca, Ateş ona bir kaşık daha çorba uzattı. Emir Feza'ysa arkadaşına kötü kötü bakmayı kesip sevgilisine odaklandı. Daha doğrusu nişanlısına. Parmaklarını, onun yüzüklerinin olduğu elinin üzerine koyup eğildi ve alnına küçük bir öpücük bıraktı. Küçük kahkahaları, kalplerine yerleşen kocaman sevgileri ve Neşe'leriyle, onlara yakışan kocaman bir aile olmaktı.

En kırıldıkları yerden, en düştükleri andan ve en zor zamanlardan toparlanarak, birbirlerine iyi gelecek olanlar yine onlardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

♫ *Cem Karaca, Serda Kuşun Kanadında*

İki sene sonra, İstanbul

Onları şu sağ tarafa yerleştirelim, lütfen dikkat edin. İçinde kırılacaklar var, teşekkürler!"

Genç kadın geriye dönüp kutuları açmaya devam ederken ofisin içinde yoğun bir trafik söz konusuydu. Taşımacılar mutfak malzemelerini gösterdiği yere götürürken gözlerini üzerlerinden çekemiyordu. Kutuların bir kısmında, annesinin katıldığı cam kursunda yaptığı figürlerden oluşan bir set vardı. Diğerinde, Selvi Hanım'ın özel olarak yaptırdığı porselen bir tabak seti bulunuyordu, böyle böyle derken hepsi özel parçalarla doluydu.

Ofiste bulunan tüm aile dostları, yakınları hummalı bir kurulum çabası içindeydi ve çalışmalar sürerken herkesin bir işin ucundan tutmaya çalıştığını görmek mümkündü.

Emir Feza ve Ateş girişte ofisin tabelasının cam panele yerleştirilmesiyle ilgileniyorlardı. Ayşin masaların üzerine yerleşecek kişisel eşyalarla dolu kutuları seçip odalara taşıyor, İlkim ve Berin'se bekleme salonunun bir ucundan diğer ucuna uzanan kitaplığa yerleşecek kitap kutularını açmakla ilgileniyorlardı. Ateş'in annesi Perihan mutfağı yerleştirmek için kolları sıvamıştı, ablası Neslişah'sa kızı Melisa ve yeğeni Neşe'yi oyunlarla oyalıyordu.

Melisa yaşça büyük olduğu Neşe için bir abladan farksızdı ve ona öğrettiği şeyler küçük kızın tüm hayatını olumlu yönde etkiliyordu. Neşe, içine doğduğu dünyada kocaman bir aileyle, ölçüsüz bir sevgi içinde büyüyordu.

"Bunları en üstten başlayarak mı dizeyim, yoksa belli bir yer var mı?"

Berin'in sorusuyla ona dönen İlkim ilerledi ve elindeki kitaplara baktı. Arkadaşı Medeni Usul Hukuku kitaplarının birkaç cildini tutuyordu. İkisi de birer uçtan başlamıştı ve İlkim kendi tarafından ortaya kadar uzanan kısımdaki kitaplığın yarısını neredeyse bitirmek üzereydi. Berin biraz daha ince eleyip sık dokuyan taraftı çünkü her şeyi nizami bir düzende tutmak istiyordu.

"Onları şuraya koyalım," dedi eliyle bir rafı işaret ederek. Ardından eğilip kutunun içine baktı ve ciltli birkaç kitabını daha gördü. "Kalanları da aşağıya doğru devam edebilirsin sırasıyla, çok fark etmez," diye mırıldandı gülümseyerek. Ardından uzanıp arkadaşının saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu. Berin başıyla onayladıktan sonra ona havadan bir öpücük fırlattığında İlkim de gülerek işine geri döndü.

Şu an üzerinde çalıştıkları şey, İlkim ve Emir'in uzun yıllar önce hayallerinde yaşatmaya başladıkları o şirketti. Dağlı & Çetin Hukuk Bürosu'nun ilk adımları, aslında zihinlerinin bir köşesinde seneler önce sözleriyle atılmıştı, şimdiyse bütün bu düşünceleri faaliyete geçiriyorlardı.

2014, Haziran

"Of!" Sıkıntısını sesli bir şekilde dile getiren İlkim kalemini masaya doğru fırlatır gibi bıraktığında kaşları da çatılmıştı. "Sıkıldım! Bu ne ya?"

"Aşkım?"

İlkim bütün bu sıkıntılı karanlığının üstüne bir bahar güneşi gibi sıcacık ve pasparlak biçimde doğan adamın sesini duyduğunda çatılan kaşları gevşedi. Başını kaldırıp koyu yeşil, uzun koltuklarının bir köşesinde oturan adama doğru baktı. Emir'in üstünde düz, siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Sakalları hafta sonu olduğu için kendi haline bırakılmış, saçları hafiften dağılmış ve kemik çerçeveli gözlükleri de burnunun hemen üstüne yerleşmişti. Elinde Suç ve Ceza'nın birinci cildini tutuyordu ve bir bacağı diğerinin üstüne gevşekçe atılmıştı. İlkim'in sesinin onun dikkatini dağıttığı belliydi. Bir sorun olduğunu sezmiş ve var olan sorunu çözmeye oldukça kararlı bir ifadeyle sevgilisine bakıyordu.

"Sen iyi misin? Anlayamadığın bir yer mi oldu?" diye mırıldandı. Bu sırada da sıkıntının ne olduğunu anlamak ister gibi gözlerini hafifçe kısmıştı.

İlkim önündeki Miras Hukuku notlarına bakarken, birkaç gün içinde başlayacak finalleri için fazlasıyla stresliydi. Dönem onun için zor geçmişti ama elinden geleni yaparak en azından sonunu güzel bağlamak, seneyi öyle kapatmak istiyordu. Yapabilecekti de muhtemelen çünkü derslerden sonraki her gününü düzgün bir şekilde notlarına bakarak, çalışarak geçirmişti. Yine de üzerinde yoğun bir stres hissetmesine engel olamıyordu. Sanki onun için belirlenen standartlar vardı ve genç kız onların altında kalmaktan bir hayli korkuyordu.

"Yok... Yani anlayamadığım bir yer yok..." Sıkıntıyla ellerini yüzüne bastırıp ovuşturdu. "Sadece yorulduğumu hissediyorum ve sanki ne kadar çabalasam da istediğim kadar iyi olamayacakmışım gibi..."

"O ne demek öyle?" dedi Emir *bu ne saçmalık,* der gibi. İlkim sandalyesinden sessizce kalkıp ona doğru yürürken omuz silkti. Adamın bulunduğu kısmın diğer ucuna doğru otururak kendini geriye doğru bıraktı. Başı Emir'in dizlerine yerleşirken bir anlığına gözlerini kapatma ihtiyacıyla doldu.

"Senin için söylemesi kolay. Zaten yaptığın her işte mükemmel ötesi olduğun için başarısızlık korkusuyla yüzleşmeni beklemiyorum senden, hain adam."

Bunları bir sitem gibi değil, daha çok ona hayranlık duyar gibi söylemişti. Eh. Kelime seçimleri konusunda biraz daha çalışmalıydı ama Emir buna da razıydı. Kitabını kapatıp kenara koydu ve parmaklarını onun vahşi saçlarına daldırdı. Koyu kahve tutamları nazikçe okşarken dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Mükemmel ötesini bırak, bence mükemmel olduğumu bile söyleyemeyiz... Aksine benim de hayattan öğrenmem gereken daha onlarca şey var ama yine de gururumu okşadığını inkâr edemem sevgilim, teşekkür ederim."

"Daha azını duyman haksızlık olurdu muhtemelen dünyanın en yakışıklı avukatı, rica ederim," dedi İlkim kıkırdayarak ancak yüzü hemen yeniden düşmüştü. Sanki ne zaman gülecek olsa aklına sorunlar ve sıkıntılar gelecek oluyordu. İlkim de bunları henüz aşamadığı için fazlasıyla stres oluyordu.

"Sorun ne?" dedi Emir Feza. Ardından başını dizinden çekmesine engel olarak ona doğru döndü hafifçe. Parmakları alnının kıyısında dolanırken diğer elini de onun narin eline sarıp parmaklarını birbirine

geçirdi. Başparmağıyla onun tenini okşarken İlkim gözlerini yeninden kapatıp bir süre sessiz kaldı.

"Başaramamaktan korkuyorum," dedi tek bir nefeste. "Herkesin başarısız olduğumu görmesinden korkuyorum. Benden beklendiği kadar iyi olamamaktan ya da ne bileyim... yapmak istediklerimi gerçekleştirememekten korkuyorum, Emir. Ya istediğim kadar başarılı bir akademisyen olamazsam... Ya herkesi hayal kırıklığına uğratırsam?"

Emir'in bakışları anlayışla kısıldığında ve şefkatle birleşen duyguları kahvelerine yerleşince İlkim yutkundu. Ona ne anlatırsa anlatsın, Emir'in bir şekilde içinde biriken soruların hepsini mantıklı ve akılcı cevaplarla yanıtlayacağını biliyor gibiydi. Sanki dünyadaki tüm sorunlarının, sıkıntılarının çözümü ondaydı, hepsini giderecek olan kişiydi. Dudaklarının arasından çıkacak her bir kelimede, İlkim için var olan doğrular yatıyordu. İlkim'i belki kendisinden bile iyi tanıyor ve ona aslında doğruları, duymak isteyeceği şekilde anlatıyordu. Emir Feza, İlkim'in insanıydı. Onun doğru insanıydı ve İlkim yapabileceği herhangi bir yanlışın bu doğruyu ondan çekip almasından çok korkuyordu. Tek bir yanlışın en güzel doğrusuna sebep olmasından.

"Endişelerini oldukça iyi anlıyorum. Hatta belki de biraz fazla iyi anlıyorum sanırım sevgilim..."

Emir'in sesiyle kendisine gelen ve düşüncelerinden sıyrılan genç kadının kaşları yeniden çatıldı.

"O ne demek şimdi?"

"Ben de aynı yolu yürüdüm. Belki de hâlâ yürüyorumdur. Ömür boyu yürüyeceğim," dedi Emir tok bir sesle. "Beni nasıl bir noktada, nasıl bir başarı seviyesinde gördüğünü pek bilmiyorum güzelim ama sen kendini neden o noktada görmüyorsun, işte onu çok merak ediyorum. İlkim insansın, neden kendini bir robot gibi görüyorsun? Neden kendini böyle yıpratarak olumlu düşüncelerinin dolması gereken yerleri olumsuzlarla dolduruyorsun?"

İlkim'in sefası buraya kadardı. Başını adamın kucağından kaldırıp koltukta ona doğru döndü ve yine suratında anlamadığı açıkça belli olan bir ifade varken doğrudan gözlerine baktı. Dudaklarını aralayacağı sırada Emir başını iki yana salladı. "Bir dakika. Önce dinle," dedi onu durdurarak. İlkim sessiz kalınca Emir Feza uzandı ve yeniden onun elini kavradı. Parmaklarını bileğinin üzerinde, parmaklarının

Ninova

çizgisinde gezdirirken bakışlarını yeniden kadının gözlerine çevirmesi bir dakikasını aldı.

"Hayatta iyi duyguların yanı sıra kötü duygular da mevcut. Sevgi varsa, nefret de var. Başarı varsa, başarısızlık da. Hepimiz bir şeylerden korkarız. Başarısızlıktan korkmak seni başarısız biri yapmaz sevgilim, aksine başarıya tutunmanı sağlar. Öldürmeyen acının güçlendirdiğini söylerler, öyle değil mi? Sen de bunun seni düşürmesine değil, ayağa kaldırmasına izin verdiğinde, her şeyin nasıl senden yana değiştiğini göreceksin. Daha güçlü, daha sağlam kalkacaksın indiğin yerden. Madem başarısız olmak istemiyorsun o zaman başarıya odaklanacaksın, İlkim. Bunu her an her saniye başarısızlığa odaklanarak, onu sürekli aklının bir köşesinde bulundurarak yapamazsın. Kendini yaptığın işe ver. Ki veriyorsun da ben görüyorum. Aylardır ikinci bir yabancı dili de halletmek için çabalıyorsun, okulla birlikte hem bir evi çekip çeviriyorsun hem de yüksek lisans için sınava hazırlanıyorsun. Neden bu emeklerini şimdiden göz ardı ediyorsun?"

İlkim onu dinlerken Emir Feza uzanıp yanağını nazikçe okşadı ve parmaklarının üstüne hafif bir öpücük kondurdu. Kadının bedeni ona doğru dönüktü ve onu kollarına çekmek için daha fazla beklemedi. Uzanıp İlkim'in bedenini kavrarken genç kız kollarında kendini bıraktı ve koltukta adamın bacaklarının arasında, çevresine sarılı sıkı kolların varlığıyla oturmayı memnuniyetle kabul etti.

"Neden çabaladığın süreci görmek yerine başarısız olacağını düşünerek moralini düşürüyorsun ki? Kimse senden böyle kendini üzerek bir şeyler yapmanı istemiyor, İlkim. Kimse senin bu düşüncelerle kendini ekarte etmeni istemiyor. Sadece onlara neler yapabileceğini bir kez gösterdiğin için senden bu doğrultuda devam etmeni bekliyorlar, o kadar. Hepimiz her şeyden, ilk olarak da üniversiteden keyif almanı bekliyoruz. Bunun tadını çıkarmanı istiyoruz çünkü öğrencilik eninde sonunda biter."

Emir parmaklarını onun askılısının açıkta bıraktığı kollarında gezdirirken, saçlarının tepesine de küçük öpücükler kondurmayı sürdürdü. Yüzüne küçük bir gülümseme yerleştiğinde sözcüklerini devam ettirmek için çenesini İlkim'in başının üstüne yerleştirdi yumuşak bir şekilde.

"Bana sorarsan, ben senden hiçbir şey beklemiyorum. Sadece... yıllar sonra, birlikte açtığımız hukuk bürosunun önünde durup geriye

Ninova

baktığında ve yaşadığın hayattan, aldığın kararlardan ve geçmişinden memnun olmanı istiyorum, o kadar."

İlkim'in gözleri kısılırken bir anlığına sırtını adamın göğsünden çekti. "Birlikte açtığımız hukuk bürosu mu?" diye sordu diğer cümleleri daha sonra düşünüp taşınmaya karar vererek. Kısık bakışlarını ona doğru çevirirken Emir'in suratında az önceki gülümsemesinden eser yoktu. Yüzü oldukça ciddiydi.

"Ha sen ciddisin?"

Emir göğsüne bıçak saplanmış gibi irkildi. Elini teessüf eder gibi göğsüne koydu ve kürelerini kadının kahveleriyle kesiştirdi.

"Ne oldu, pek beğenemedin galiba?"

İlkim güldü. "Hayır canım, böyle bir düşüncen olduğundan haberim yoktu sadece..."

"Eninde sonunda akademisyenlikte sıkılırsın diye düşündüğüm için yaptığım bir B planı, sadece," dedi İlkim'i taklit ederek. İlkim şakayla karışık bir öfkeyle omzuna vurunca güldü.

"Şaklabanlık yapma da anlat. Nasıl bir plan bu?"

Emir hafifçe omuz silkip küçük bir tebessümle onu yeniden kollarına çektiğinde, İlkim avuçlarını onun göğsüne bastırdı. Küçük, ukala çenesini de ellerinin hemen üstüne yerleştirince Emir anlatmaya koyuldu.

"Şimdi biz mezun olduktan sonra ben muhtemelen bir büro ya da şirkette avukatlık yapmaya başlayacağım. Savcılık niyetim yok, senin de olmadığını biliyorum. Biz davalara girmeyi, zekâmızı kullanarak insanları etkilemeyi ve davaların heyecanını yaşamayı seviyoruz. Bu yüzden ikimiz de avukatlığı bırakmayacağız, eminim. Sen muhtemelen yüksek lisans, doktora, sınav ve mülakat derken bir süre daha okulla haşır neşir olmaya devam edeceksin. Sınavdan sonra da kariyerin muhteşem bir şekilde başlayacak. E ben zaten çalışıyorum, o sürede kenara para atma şansımız oldukça bunu da yaparız. Belki ben büyük bir şirkete transfer olurum derken hayat ilerler, zaman geçer... Gün gelir ben birilerinin emrinde çalışmaktan sıkılır ve başkalarına önderlik edebilecek tecrübeye ulaşırım; bakarsın sen de o sürede akademisyenlikten sıkılırsın. Sonra ver elini Dağlı & Çetin Hukuk Bürosu... Nasıl ama?"

"İnanılmaz! Hayatım sen... her şeyi planlamışsın, bu kadar geniş çaplı düşündüğünden hiç haberim yoktu... İlk müvekkillerimiz kimler olacak peki, ona da karar verdin mi?"

Ninova

İlkim'in şakacı sesiyle sorduğu soru Emir'in kaşlarını kaldırmasına sebep oldu.

"Ben oturup geleceğimizi en ince detayına kadar planlayayım, küçük hanım karşıma geçip beni dalgaya alsın. Çok daha iyi bir planınız varsa sizi duyalım İlkim Hanım, gözünüz öyle pek bir şeyleri tutmuyor sizin belli ki..."

İlkim'in burnuna küçük bir fiske attıktan sonra genç kadın burnunu kırıştırdı. Emir gülerek eğildi ve kızaran burnunun ucunu küçücük öptü. "Geç sen dalganı, geç. Hepsi gerçek olunca göreceksin, o zaman hatırlatacağım sana bunları..."

"Ya ne dalga geçmesi? Seninle olduktan sonra ne olmuş nasıl olmuş bana fark etmez ki... Yeter ki o yıllarda hep senin yanında olayım, zaten sonrasında ben her türlü varım. Ben seninle her şeye varım."

"Serseri," diye mırıldandı Emir. İlkim suratındaki sevecen ifadeyle adama biraz yaklaştı ve kollarını geniş omuzlarına yerleştirip, oradan da ensesine doğru kaydırdı. Ardından gülümseyerek eğildi ve burnunu onunkine sürterek hafifçe şakalaşınca Emir kollarını onun beline sarıp sıkıca sarıldı.

"Sen zaten başka bir yerde olamazsın bir kere, izin vermem. Olur da tersi bir durum olursa, alır getiririm seni her neredeysen. Unutma senin yerin benim yanım, benimki senin..."

"O ne öyle be? Ya benimsin ya kara toprağın der gibi? Dağ adamı mısın sen?" dedi soyadına gönderme yaparak. Emir'in gözleri hafifçe kısılınca, genç kız onun huysuzlanmaya başladığını anladı.

Emir ona karanlık gözleriyle baktıktan sonra dudaklarını araladı. "Sen şimdi görürsün dağ adamını..." diye mırıldandıktan sonra hızla uzanıp kadının çıplak omzuna dişlerini geçirdi. Her ne kadar fazla bastırmamaya özen gösterse de İlkim inler gibi bir ses çıkarıp hafifçe kıkırdayınca dişlerini değdirdiği yere dudaklarını bastırdı. Emir ona doğru eğilip sırtını koltuğa yatırdıktan sonra ellerini iki yanına yaslayarak üzerinde durdu ve burnunu boynuna değdirip bu kez de dişlerini oraya geçirdi. Bir süre daha kızla uğraştıktan sonra, artık İlkim de kıkırdamaktan ve kahkaha atmaktan yorulunca, kendini toparlayarak doğruldu. Ayağa kalkıp onu da kaldırırken bakışları haylazlıkla parlıyordu.

"O kadar çok soyadımla alakalı espri yaptın ki bu artık şart oldu."

Ninova

İlkim ona şaşkınlıkla bakarken Emir kolunu onun kalçasının altına sarıp kadını çevik bir hamleyle kaldırdı ve omzuna attı.

"Emir Feza!"

İlkim resmen çığlık atar gibi tiz bir sesle adını söyleyince parmaklarını kadının bacaklarının arkasına sardı ve onu sıkı sıkı tuttu.

"Çığlıklarını biraz sonraya sakla," diye seslendi onu yatak odasına taşırken. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra yatağın önünde durdu. Omzundaki kızı büyük yatağın ortasına doğru atar gibi bıraktıktan sonra, kadının yatakta birkaç kez sekmesini ve en sonunda yatağın ortasında durmasını seyretti. İlkim gülmekten kızaran yanakları, dağılan saçları ve koyu renkli bakışlarıyla ona bakarken göğsü körük gibi hızla inip kalkıyordu.

Emir başındaki tişörtü çekip odanın bir köşesine fırlattıktan sonra yatağın dibine girdi ve dizleri yumuşak örtüye değecek kadar yaklaştı. "Bu yaramazlıklarının bir cezası olmayacağını düşünmedin herhalde İlkim, öyle değil mi?"

Yatakta ona doğru gelmese de İlkim yutkundu ve ondan azıcık bile korkmasa da yatak başlığına kadar geri geri çekilerek kaçabildiği yere kadar kaçmaya çalıştı. "Yaramazlık yaparsan, sonuçlarına da katlanırsın sevgilim. Şimdi... bana doğru gel," diye mırıldandı tok bir sesle. İlkim yutkunarak dizlerinin üzerine oturdu ve adamın ona söylediğini tereddütsüz bir şekilde yerine getirdi.

Emir o öğleden sonrasını İlkim'e uzun uzun derdini anlatarak geçirecekti. İlkim'se iyi bir öğrenci olmak için elinden geleni yapacaktı elbette.

"Evet," dedi Berin son heceyi uzatarak. Neşe de onu kollarında tutan annesini taklit ederek ellerini iki yana açtı ve bağırdı. "Eyeeeet!"

İki buçuk yaşındaki Neşe'nin heyecanlı sesi, herkesin ilgisini bir anda üzerine çekmeyi başarmıştı. Küçük kız sadece varlığıyla bile, sevdiklerinin suratına kocaman gülümsemeler konduruyordu. Berin kızını hafifçe gıdıklarken Neşe başını küçük kahkahalarıyla annesinin boynuna gömdü ve ortam yeniden sessizleşti. Annesi ve Neslişah çoktan çıkmıştı. Ayşin'i de annesi almaya gelmişti, bu hafta sonu birlikte vakit geçireceklerdi. Berin küçücük gülümseyerek etrafındakilere baktı ve dudaklarını araladı. "Neredeyse her şey yerleşti. Büyük çaplı

temizliği de hallettik zaten. Ufak tefek özel eşyalar kaldı, onları da artık size bıraktık."

İlkim, Emir'in kolunun altında, omzuna yaslı bir hâlde etrafına bir göz attı ve kocaman gülümsedi.

"Ellerinize sağlık, her şey için ne kadar teşekkür etsek azdır. Kalanını da biz hallederiz, değil mi hayatım?"

Emir gururla etrafına baktı ve küçük bir gülümsemeyle kadını onayladı. Başına küçük bir öpücük kondurduktan sonra arkadaşlarına minnet dolu bir gülümsemeyle baktı. "Evet, gerçekten siz olmasaydınız bu kadar kolay yerleşemezdik, iyi ki varsınız. Teşekkür ederiz."

"Hadi kardeşim, hadi," dedi Ateş onun omzuna birkaç kez dostça vurarak. "Yabancıya teşekkür edilir, bunların bizim aramızda lafı olmaz."

"Yafı oymas," dedi Neşe de ellerini havaya açıp başını da iki yana sallayarak. Sanki o da Emir'e bu sebepten kızıyordu. Babasının bir kopyası olduğu için pek de şaşırtıcı bir durum sayılmazdı bu onlar için. Emir gülerek Neşe'ye uzandı ve onu annesinden alıp tombul yanaklarına sıralı öpücükler kondururken küçük kızın kıkırtılarının koca büroyu doldurmasına gönül rahatlığıyla izin verecekti.

"Lafı olmaz mı? Dayıcığım sen büyümüş de küçülmüş olabilir misin acaba? Bana birini çok fena hatırlatıyorsun çünkü..."

Berin'e kaçamak bir bakış attığında arkadaşının kıstığı gözleriyle onu izlediğini fark etti. Daha fazla konuşmak yerine sessiz kalmayı seçti ve Neşe'yi öpmesi için, hafifçe eğilerek İlkim'e doğru döndü. İlkim uzanıp Neşe'ye sarılınca, küçük kız da kollarını İlkim'in boynuna sardı ve başını onun omzuna yasladı. "Teyzem, yine gel tamam mı? Oyuncaklarını ve kitaplığını da hazırlayacağız burada, sakın bize uğramamazlık yapma. Küserim bak..."

"Küsmek yok, küsmek oymas. Teyse öp, şev kocaman."

İlkim gülerek uzandı ve Neşe'nin yanaklarını sıkıca öptü. "Oh öptüm. Öptüm, sevdim kocaman!"

Neşe de güldü ancak arkasından gelen esneme, ne kadar yorulduğunu gösterir nitelikteydi. İlkim hafifçe eğilip çıplak minik omzundan da öptükten sonra, Ateş'e baktı. Ateş göz kırpıp uzandı ve kızını kollarına aldığında, Neşe başını bu kez de babasının omzuna yaslayıp gözlerini kapadı.

"Biz de artık çıkalım, yine ihtiyaç anında bir telefonunuza bakar, biliyorsunuz."

Berin uzanıp İlkim'e sıkıca sarılırken genç kadın, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Neşe'yi, Perihan teyzeyle Nesli'yi alıp kalkıp geldiniz, daha ne yapacaksınız? Sağ olun güzelim, teşekkür ederiz tekrardan."

Berin geri çekilip onu yanaklarından öperken cıkladı. "Teşekkür edilecek bir şey yok, biz arasaydık da siz gelirdiniz kuzum, ne demek... Her zaman buralardayız."

İlkim geri çekilince Emir'le vedalaşan Ateş'e döndü ve koluna tutunup parmaklarının ucunda yükseldi. Arkadaşının yanaklarından öptükten sonra gözlerini minnetle kapayıp açtı. "Teşekkür ederiz her şey için, bugün burası bu haldeyse, sizlerin desteği sayesinde..."

Ateş başını iki yana sallayıp onun kolunu okşadı. "Bugün burası bu haldeyse, sizin verdiğiniz emekler sayesinde. Biz bir şey yapmadık inci tanesi, sadece etrafı biraz şekillendirdik o kadar. Buradan sonrası sizde, dikkatli olun..."

"Merak etmeyin, hadi..." dedi bakışları endişeyle Neşe'nin üzerinde gezinirken. Fazlasıyla yorgun olduğu açıktı, muhtemelen şu anda da uyuyakalmak üzereydi. "Siz de çıkın artık. Neşe'm yorulmuş, uyusun dinlensin biraz..."

Ateş başını onaylarcasına salladı. "Bugün Melisa onu güzel yordu. Bu gece dua edelim de deliksiz uyusun, gece güzel uyuyamayınca huysuzlanıyor, sabahları çok sinirli oluyor. İki yaşındaki biri için biraz fazla sinirli... Annesine çekmiş, huy sonuçta. Ama bazen... acaba o mu benim annem ben mi onun babasıyım pek emin olamıyorum."

İlkim kıkırdadı. "Yerim onun sinirini ben... Hadi dikkatli gidin, görüşürüz sonra."

Emir'le birlikte Ateş ve Berin'i yolcu ettikten sonra ofisin ortasında yan yana durdular. İlkim başını kaldırıp ona bakınca, Emir'in de gözleri ona döndü. Karizmatik bir gülümsemeyle kadına baktığında, kollarını da birbirine bağlamıştı. Ofisin içinde, Berin'in gitmeden açtığı, İlkim'in masasındaki küçük radyodan bir şarkı yankılanmaya başladı. *Cem Karaca* çalıyor, *Sevda Kuşun Kanadında* diyordu.

Yıllar sonra, hayallerine çıkan yolu birlikte yürümüşlerdi İlkim ve Emir Feza. Seneler boyu ayrı kalmış, şimdiyse hem kalpleri hem de ruhları birbirine kusursuz bir bağla mühürlüyken, birlikte kendilerine ait bir dünyanın ilk adımlarını atmışlardı.

Ninova

Ateş ve Berin, ikisini de kendi şirket bünyelerinde istemelerine rağmen, İlkim ve Emir, bir arada Sipahioğlu Holding için gereksiz olacaklardı. Bu yüzden birlikte kurdukları bu ofisle, başta Sipahioğlu Holding olmak üzere, bünyelerinde barındıracakları farklı şirketlerin de hukuksal işlerini yürütmeye başlayacaklardı. *Kusursuz bir işleyiş olacaktı.*

"Yani bilirsin..." dedi Emir Feza hafifçe boğazını temizleyerek. Oldukça tok sesliydi aslında, boğazını temizlemesine dahi gerek yoktu. Bakışları bilmiş bir ifadeyle İlkim'e dönünce, genç kadın da ona doğru döndü. "Böbürlenmeyi pek sevmem..."

"Ya?" diye mırıldandı genç kadın. "Sanırım bundan hemen sonra bir ama gelecekti..." Gülümseyerek Emir'e bakarken adamın sözcüklerini devam ettirmesini bekledi. Emir dudaklarını hafifçe büküp omuz silkerken başparmağının arkasıyla da çenesini kaşıdı.

"Ama ben sana geleceğimizde bunun olacağını söylemiştim, hayatım."

İlkim ona fazlasıyla hak vererek başını olumlu anlamda salladı. "Evet. Bu konuda hakkını yiyemem bebeğim. Kesinlikle söylemiştin," dedi onaylayarak. Ardından o da kollarını önünde birbirine bağladı ve etrafında bir tam tur dönerek çevresine baktı.

Ofisi siyah ağırlıklı tonlarda döşemişlerdi. Duvarlar ve paneller siyahtı. Camdan, yere uzanan bir panel, hemen danışma masasının arkasındaydı. Girişte insanları, kalın meşe masanın yeni sahibi, Sipahioğlu'ndaki insan kaynakları stajını henüz bitirmiş olan Nevra karşılayacaktı. Aynı zamanda başlangıçtaki süreçte, yanlarına yeni birini alana kadar hem İlkim'in hem de Emir'in asistanlığını yapacaktı.

Girişteki masanın yanından, sağa doğru uzanan bir koridor vardı. Sol taraftaysa sadece büyük bir lavabo bulunuyordu. Beş odalı bir ofisin, iki odası koridorun bir tarafında, üç odası bir diğer tarafındaydı. İlkim ve Emir'in odaları yan yanaydı. Karşılarında ise bir toplantı odası, bir bekleme salonu, bir de büyükçe bir mutfak vardı. Neslişah ve Perihan, çocuklardan arta kalan zamanda mutfağın tamamını neredeyse halletmişlerdi. Bekleme salonu da kitaplık tamamlanınca hallolmuş olacaktı. Toplantı odalarına masalar ve sandalyeler sipariş edilmişti, şu anda yalnızca o iki oda boştu. Kendi odalarına da kişisel eşyalarını yerleştireceklerdi ve sonra siparişlerin teslim edilmesini bekleyeceklerdi. İlkim dolu gözleriyle etrafına bakarken adımları ofisin giriş kısmında ileri geri dolandı.

Ninova

"Bunu sahiden biz mi yaptık şimdi?"

Emir ona doğru ilerledi ve kolunu beline sarıp onu göğsüne çekti. "Biz yaptık," dedi keyifli sesiyle. "Her şeyi birlikte yaptık. Bundan sonra da her şeyi birlikte yapacağız, aşkım. Daha azı bizim için mümkün değil artık."

"Bizimle gurur duyuyorum," diye fısıldadı İlkim sol yanağına düşen gözyaşını hemen silerek. Artık ağlamak yoktu, söz vermişti.

"Ben daha çok seninle gurur duyuyorum. Sonuçta en çok senin çaban takdire şayandı..." İlkim gülerek başını onun omzuna, geriye doğru yaslayınca Emir uzanıp boynuna bir öpücük kondurdu. Bir yandan da nakaratını ezbere bildiği şarkıya sessizce eşlik ediyordu.

"Sevda kuşun kanadında
Ürkütürsen tutamazsın
Ökse ile sapanla
Vurursun da saramazsın."

Hastaneden sonraki süreç bekledikleri kadar kolay olmamıştı. İlkim'in sancıyan göğsü, yara izinden dolayı hissettiği ince sızı çok uykusunu bölmüştü. Bazen dengesini ve ritmini sağlayamadığı anlar olmuştu ama hepsi, artık arkalarında bıraktıkları geçmişte kalmıştı.

Çünkü İlkim'in her gözyaşında dünyayı yakacak olan adam artık yanındaydı.

Her uykusuz gecenin sakinleştiricisi, İlkim'in devası ve şifası oydu. Sadece kollarının etrafında olduğunu hissetmek bile, kadının gücüne güç katmıştı. Pes etmemişti. Çok kez pes etmeyi düşünse de bir an olsun pes etmemişti genç kadın ve bugün, kendine aynada bir kez baktığında bile olduğu kişiye en büyük teşekkürü buydu. *Hiç pes etmediği, düşse bile kalkmayı bildiği ve yorulsa da asla savaşmaktan vazgeçmediği için.*

Şimdi, beyaz gömleğinin içine giydiği koyu mavi atletin içinde kaybolan ve neredeyse yok olmaya yüz tutan yara izi düşünüldüğünde, kat edilen yolun kesinlikle haddi hesabı yoktu.

Emir'in tutuşu gevşeyince, İlkim kollarında döndü ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Sen olmasaydın asla başaramazdım. Sana tutundum ben; aşkına, bana olan inancına... Sen olmasaydın yapamazdım. İyi ki vardın, hep iyi ki varsın sevgilim. İnan bana yeniden karşıma çıkmasaydın, bugün bu noktada olabilir miydim, emin olamıyorum..."

Emir yüzündeki ciddi ifadeyle kadına bakarken içi titriyordu. Gözlerine ulaşan aşkı görmemek imkansızdı. Ondan yayılan enerjinin

Ninova

tamamında bu vardı. Aşkı, sevgisi. Görmemek için kör, anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Kahveleri parlarken ellerini kadının beline sardı ve başını hafifçe eğdi.

"Hep varım, hep olacağım. Sen benim kalbimin içinde açan tek çiçeksin İlkim. Ben seni asla bırakmayacağım. Sana su, güneş, toprak ve sevgi olacağım. Solmana asla izin vermeyeceğim. Seni asla incitmeyeceğim, sevgilim."

"Sana söz, hiç solmayacağım," dedi İlkim titrek bir sesle. Uzanıp Emir'in dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı ancak geri çekileceği sırada, ensesini saran sıcak parmaklar onu durdurdu. Emir'in bunla yetineceğini düşünerek elbette hata yapmıştı. Adam ondan güçlü bir öpücük çalıp dudaklarından ayrıldığında, İlkim bir süre alnı onunkine yaslı halde durdu. Biten şarkının yerini, *Ayla Dikmen'den* çalan *Sensiz Yaşayamam* aldı.

Nefeslenirken, "Biliyor musun son zamanlarda sana yeni yeni sıfatlar düşündüm. Bilirsin, sürekli kullandıklarımız artık fazla klasikleşti," diye mırıldandı.

"Hadi ya?" diye takıldı Emir ona.

"Evet. Sonuçta *hayatım, hayatımın anlamı, bebeğim, yol arkadaşım, sevgilim ve nazlı avukatım* fazlasıyla sık kullanılanlara giriyor. Şimdi yanlarına *iş arkadaşım, ortağım veya partnerim* kelimelerinden biri eklenecek. Sanırım buraya yeni bir şeyler daha eklenmesinin vakti geldi..."

Kaşları çatılan Emir başını hafifçe geriye çekti ve ona bakarken gözlerini kıstı. "Ne gibi?" diye mırıldandığında sanki bir şeyler anlıyor gibiydi.

"Onun için de birkaç seçenek var tabii... Ama sanırım ben *kocacığım* ya da *eşimi* seçeceğim..."

Emir'in kaskatı bedeni donakalınca, genç kadın dolu gözleriyle gülümseyerek ona bakıyordu. Gözleri irice açıldı ve dudakları titreyerek aralandı. "İl... İlkim sen... sen..." Sözcükleri dengesini bulamaz gibi yarım yamalak kalınca, İlkim hızlı hızlı başını salladı.

"Çok beklediğimizi biliyorum. Senelerce bekledik. Bu süreç ikimiz için de pek kolay olmadı. Sağlığıma kavuşmam, bir düzen oturmak için beklememiz, bu sırada her şeyi yoluna koymak için çabalamak... Emir, çok beklettim. Seni çok beklettim biliyorum ama artık hazırız. Artık payımıza düştüğü gibi yaşama vaktimiz geldi. Hep istediğimiz

Ninova

ve hak ettiğimiz o dünyayı kurduk, şimdi onu yaşama vaktimiz geldi. Evlenelim, artık karın olmak istiyorum."

"Güneşten daha sıcak senin tatlı bakışın
Ağlıyorsam eğer inan bunlar hep
Sevinç gözyaşım
Seni görünce ben doğdum sanki yeniden
Öyle yalnızdım öyle uzaktım ben sevgiden."

"İlkim..." diye fısıldadı Emir boğuk bir sesle. Kollarını ona dolarken kalbinde yoğun bir sızıyla varlığını gösteren kadını sıkıca kavradı ve çevik bir hamleyle onu havaya kaldırdı. İlkim'in ayakları yerden kesilirken Emir gülerek etrafında döndü ve onu da kendiyle birlikte hızla döndürdü. İlkim'in güçlü kahkahaları boş ofiste yankılanırken Emir keyifle onu seyrediyordu.

"Sensiz yaşamam sensiz yaşamam
Bundan sonra sen her şeyimsin benim
Sensiz yaşamam sensiz yaşamam
Sen benimsin sen sevgilimsin."

"Evlenelim. Evlenelim sevgilim, seninle geçecek bir hayattan daha çok istediğim bir şey daha yok. Hiçbir zaman olmadı... Evlenelim, karım ol."

İlkim gülerek adamın boynuna doladığı kolları hafifçe gevşetir oldu. Emir onu, teninde açıkta kalan noktalardan öperken gülümsemeleri yıllara meydan okuyordu sanki. Dönmeyi bırakıp kadını ayaklarının üstüne indirdi ve eğilip yanağını, elmacık kemiklerini öptü.

"Sen benim her şeyimsin zaten. Bir de soyadımı alıp beni dünyanın en mutlu adamı yapacaksın, ki bundan sonra daha azını kesinlikle kabul edemem... Gel sevgilim, hayatımın en orta yerindeki varlığınla daha ne kadar güçlenebilirim bilmesem de dünyaları bana getir adımlarınla..."

İlkim'in göğsü hıçkırıklarla, duygularının boğucu hissiyle dolarken nefesi kesiliyordu. "Seni seviyorum, seni çok seviyorum," diye mırıldandı kısık bir sesle.

"Seni seviyorum, İlkim. Seni çok seviyorum..."

Bir hayat, bir diğeriyle yıllar sonra sevgiyle buluşurken, kurulan yeni dünyanın tam ortasında, hayal ve gerçek birbirine amansızca karıştı.

Kahve küreler hiç solmayacak bir ışıkla aydınlanırken, hayatın en acımasız yanları tarihe karışarak yalnızca aşkı yazdı.

Ninova

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

♫ *Adele, I Miss You*

Bir sene sonra, İstanbul

"Ve en sonunda hayat, size kendi istediklerini sunacağı bir hikâye yazar."

Kadın kulağındaki kulaklıktan ağzının kıyısına uzanan mikrofonu düzeltip dudaklarını bir anlığına birbirine bastırdı.

"İşin özünde ne yaşarsanız yaşayın, her çukurda ya da tümsekte, düştüğünüz yerden daha sağlam kalkabilmenizi ister çünkü hiçbir şey, öyle kolayca elde edilmez. Hiçbir şey ellerinize kendiliğinden bırakılmayacak. Zaman size sabrı, hayat size savaşı ve çabalamayı öğretir."

Büyük salonu dolduran genç suratlara bakarken dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirdi. Ellerini birbirine bağlarken, geniş ve yüksek bir platformun üzerinde yer alan sahnede birkaç adım atarak yerini değiştirdi.

"Size hikâyesini anlattığım kişi ilginizi çeker ya da çekmez, önemli değil. O zaten yaşayacaklarını yaşadı. Yapması gerekenleri yaparak hayatın ona biçtiği görevi tamamladı. İyi ve kötü biriktirdiği anılar yanına kâr kalırken, zamanını umudu ve sabrıyla değerlendirmeyi kendince başardı."

Onu izleyen meraklı gözlerin yanı sıra, bitse de gitsek diyen onlarca insan olduğunu da biliyordu. Onun da zamanında böyle bir sürü arkadaşı olmuştu ne de olsa. Ön sıradaki öğretim görevlilerine, bu konuşmayı onun için ayarlayan, fakültenin öğrenci topluluğu üyelerine ve birkaç tanıdık yüze daha bakıp gülümsedi. O da konuşmayı daha fazla uzatmamak niyetindeydi çünkü buradan çıkıp yetişmesi gereken bir yer vardı.

"Kısacası, organ bağışıyla ilgili gidebildiğim her yerde konuşmamın sebebi de tam olarak bu aslında... Bir hayat biterken ve bu dünyada yaşaması için ona verilen süre tamamlanırken, o sağlıklı bedenin kaç kişiye ümit olabileceğini tahmin edemezsiniz. Benim hikâyemde bahsi geçen kadının umudu olan bağışçı, onunla birlikte üç kişiye daha umut oldu. İnanın bana bunun nakil ümidiyle bekleyen kaç insanı hayata bağladığını bilemezsiniz. Bir kişiden sağlıklı bir organ bile alınsa yeter. O insanların da hayatlarını devam ettirebilmek için buna kesinlikle hakları var. Ben biraz daha işin prosedür tarafıyla ilgili kafanızı şişirdim sanırım..."

Gülüşmeler hafifçe yükselince, dinlendiğini hissetmek kadını gülümsetti. İçten bir gülümsemeyle, gözleri kısıldı ve suratı parlak bir ışıkla aydınlandı. "Ancak o kadın, şimdi burada olsaydı her şeyden önce size tam olarak şunları söylerdi."

Sahnede öne doğru bir adım daha attı ve ışığın altında kalırken, duruşunu dikleştirip salonda son kez göz gezdirdi.

"Hayatın bugünden ve bazen de yalnızca bulunduğumuz andan ibaret olduğunu sakın unutmayın. Hiçbir zaman yarından ya da bir sonraki anınızdan haberiniz olmayacak. Bu yüzden her günü son gününüzmüş gibi yaşamak için hâlâ vaktiniz var. Pes etmeden, çabalamaktan vazgeçmeden daima umutla baktığınız dünya, elbet bir gün size de dönecek yüzünü. Gün gelip, dünün pişmanlığıyla geçmişe dönüp keşke dememek adına, elinizden geleni yapmak sizin elinizde. Onun hayatının kontrolü kendi elinde değildi ancak siz, hâlâ kendi hayatlarınızın kontrolüne sahipsiniz. Dün de sahiptiniz, bugün de..."

Dudaklarını hafifçe ıslatıp terlediğini hissettiği ellerini kumaş pantolonuna sürttü hafifçe. Üzerindeki blazer, ekose detaylı ceketin eteklerini tutup düzeltirken son kez, parlak bir gülümsemeyle salona baktı.

"Eğer keşke demeyeceğiniz bir hayat yaşamak istiyorsanız, özür dilemeye bugünden başlayın. Affetmeye bugünden başlayın, sevmeye ve bunu dile getirmeye bugünden başlayın. Dünü geri getiremezsiniz ancak yarının da ne getireceğini bilemezsiniz. Yarına sahip olamazsınız ancak bugün daima sizin. Bunu sakın unutmayın." Ardından ayaklarını birbirine yaklaştırıp öne doğru hafifçe eğildi ve onu izleyenlere kısa bir selam verdi. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim..."

Ninova

Alışık olduğu alkışı ve hafif uğultulu ıslık sesini duyduğunda, yüzündeki gülümseme büyüdü. Derin bir nefesle biraz daha eğilip daha güçlü bir selam verdi. Hissettiği mutluluk gözle görülür bir hâl alacaktı. Bir kişiye daha bu bilinci aşılayabildiyse, bu onu mutluluktan havalara uçurmaya yeterdi. Bir kişinin bile aklında bu konuyla ilgili farkındalık oluşturabildiyse, bundan memnun olurdu.

Teşekkürleri kabul edip sertifikasını da aldıktan sonra üniversiteden ayrılarak otoparktaki arabasına yöneldi. Saat öğlen ikiye geliyordu ve biraz hızlı sürmediği takdirde, istediği o yere yetişmekte pek başarılı olamayacaktı. Emniyet kemerini bağlayıp aracını otoparktan çıkardı ve hızla İstanbul trafiğine karıştı. İlk kırmızı ışığa yakalandığında, telefonuna gelen birkaç mesajı gözden geçirdi. Işık yeşile dönmeden hemen öncesinde, asistanını aramayı başardı.

"Efendim?" Asistanının şaşkın çıkan sesini duyduğunda, trafiğe karışan aracının hızını arttırıyordu. Kaşları çatılırken kulaklığını kulağına bastırıp merakla sordu.

"Dila? Seni aradığıma bu kadar şaşırmış olamazsın, değil mi?"

"Hayır, hayır efendim, tabii ki şaşırmadım. Sadece konuşmanızın bu kadar erken bitmesini beklemiyordum, o sebepten. Konuşmanız bitti mi?"

"Evet, yalnız ofise dönmeden önce Neşe'nin yanına uğrayacağım. Almanya'dan gelen davetle ilgili İpek Hanım bu öğleden sonra arayacaktı, değil mi? Onu biraz erteleme şansımız var mı? Bir, bilemedin iki saate kadar şirkette olurum. Erteleyemeyiz dersen de şimdi bağlayabiliyor musun, bir bak bakalım. Yuvarlama hesaplarsak, on beş dakika kadar yolum var. Ayarlanabilirse, şu anda da konuşabilirim. Ona göre senden dönüş bekliyorum."

"Elbette efendim, hemen şimdi bakıyorum. İki dakika içerisinde size dönüş sağlayacağım."

"Tamamdır, görüşürüz."

"Dikkatli sürün efendim."

Kadın telefonu kapattıktan sonra keyifle güldü, bu kızın onun ömrünü uzattığına neredeyse emindi. Dila, halkla ilişkiler bölümü son sınıftaydı ve şirkette, kadının asistanlığını yaparken aynı zamanda da stajını tamamlıyordu. Kadının yoğun temposuna kolaylıkla yetiştiği, birkaç dili akıcı bir şekilde konuşarak görüşmelerini düzenleyebildiği düşünülürse, oldukça iyi bir iş çıkardığını söylemek yanlış olmazdı.

Telefon kapandıktan sonra genç kadın arkadaşının numarasını bulup hızlıca aradı. Çağrısı yanıt bulduğunda, "Ne durumdayız?" diye soran o oldu.

"Huysuz biraz. Bana, bize de biraz sinirli gibi... Seni bekliyor ama sesin uğultulu geliyor, arabada mısın?"

"Evet, evet. Pek fazla sürmez. Birazdan oradayım. Geldiğimi söyle, her gün olduğu gibi bugün de yanında olacağım."

"Tamam, bekliyoruz seni. Dikkatli gel."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu yeniden kapattığında, bu kez yeni bir aramayla karşılaşmak onu şaşırtmadı. Dila dönüş yapıyordu. Köprüden geçerken bakışları kısa bir anlığına denize döndü.

"Dinliyorum..."

"Efendim, İpek Hanım hatta, görüşmeyi şimdi yapabileceksiniz. Sizinle konuşmak için müsaitler kendileri... Bağlıyorum sizin de onayınızla?"

"Evet, lütfen Dila. Teşekkür ederim."

"Rica ederim efendim, bu benim işim. Görüşme sonucunu bana bildirmenizi bekliyor olacağım."

"Tamam teşekkürler, bağla lütfen."

Dila telefonu kapatıp da aramanın ucunda senelerdir Almanya'da yaşıyor olmasına rağmen akıcı bir Türkçe ile konuşan kadının sesi geldiğinde kadın gülümsedi.

"İlkim Çetin Dağlı!" dedi İpek Hanım güzel ve tatlı sesiyle telefonun diğer ucundan.

"İpek Hanım, büyük şeref. Nasılsınız?"

Kadın küçük bir kahkaha attı. Neşeli sesi, kadına enerji vermişti saniyeler içinde.

"İyiyim, iyiyim. Teşekkürler. Sen nasılsın, İlkim? Her şey yolunda mı?"

"Ben de iyiyim, İpek Hanım. Teşekkür ederim. Teklifinizle ilgili konuşmak için aramıştım, uygunsunuz değil mi?"

"Ah! Elbette, tatlım. Uygunum, dinliyorum seni..."

"Bu ayın sonunda bir yurtdışı ziyaretim olacak. Stuttgart civarlarında bir konferansa katılacağım. Geldiğimde sizler için de uygun olduğu takdirde okula uğrayabileceğimi söylemek istemiştim."

Ninova

"Kesinlikle uygun, tatlım. Biz seni ve senin gibi genç, yetenekli akademisyenleri Heidelberg'de görmeyi çok istiyoruz. Eğer sen de takvimini uydurabilirsen, seni burada ağırlamaktan mutluluk ve onur duyacağız!"

"Çok teşekkür ederim, İpek Hanım. İnanılmaz naziksiniz ama otuz birin sonlarındayım. Artık o kadar da genç hissettiğimi söyleyemem..." dedi İlkim gülerek. Bu sırada da gitmesi gereken yolu da neredeyse bitirmişti.

İpek Hanım güçlü bir kahkaha attı. "İnan bana benim yaşlarıma geldiğinde, o günlerin ne kadar kıymetli olduğunun farkına varacaksın. Üstüne bir de boyun kadar bir oğlun varsa, hayat sana yaş aldığını acımasız bir biçimde göstermeye oldukça meraklı tatlım..."

"Eminim siz bana taş çıkarırsınız hocam, ne yalan söyleyeyim, geldiğimde bunu bizzat deneyimleyebileceğim için kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Ama haklısınız. Hayatımın tadını çıkarmadığımı söyleyemem. Bunun için elimden geleni yapıyorum..."

"Seninle karşılıklı oturup sohbet edebileceğimiz için asıl ben çok şanslıyım, İlkimciğim. Yalnız şimdi gitmem gerekiyor, bir kurul toplantısına yetişeceğim. Eğer sen de istersen, en kısa sürede yeniden iletişime geçer, takvimleri karşılaştırdıktan sonra bir tarih uydurabiliriz."

"Uyduralım tabii, memnuniyet duyarım. Asistanım şu an hatta, sizin asistanınızla iletişime geçecektir. Tekrardan nazik teklifiniz için teşekkür ederim, İpek Hanım. Konuşma için şimdiden sabırsızlanıyorum..."

"Ben de öyle, tatlım. En kısa sürede görüşmek üzere öyleyse, kendine dikkat et..."

Kadına veda ettikten sonra telefonu kapattı ve asistanını aradıktan sonra ona da az önce konuşulan konunun detaylarını iletti. Bu sırada birbirinden lüks, müstakil evlerin bulunduğu siteye girmişti. Arabayı, arkadaşlarının birkaç sene içinde taşındıkları evin önüne park etmeyi başarmıştı. Büyük aracının basamağından inerken çantasını almayı ihmal etmemişti. Yüzüne daha buraya geldiği an oturan gülümseme, içini şimdiden ısıtırken adımlarını eve doğru ilerletti. Kapı, daha o girişe ulaşamadan açıldığında, genç kadın hızlı adımlarla eve ulaştı. Berin onu sıcak bir gülümseme ve kucaklaşmayla karşıladığında, İlkim de derin bir nefes bırakmıştı.

"Hoş geldin, gel. Seninki içeride, bize kök söktürüyor. Geç hadi..."

Berin onu içeri alıp kapıyı kapattığında, İlkim bir an bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Siyah taytı ve uzun kollu kiremit rengindeki kazağıyla, yine her zamanki gibi kusursuz bir güzellikte, uzun ve ince görünüyordu. Sarı saçları uzamıştı ve şimdi, omuzlarının neredeyse dört parmak altına geliyorlardı. İki yandan aldığı tutamları ardında birleştirmişti. Yüzünde makyaj yok denecek kadar azdı ve beyaz teni ışıl ışıl olsa da gözleri hafifçe kızarmıştı. Muhtemelen uykusuzluktandı.

"Sırf yemekten önce babasıyla konuşmasına izin vermedim diye sabahtan beri bana küs. Hayır, Ateş Ohio'da olmasa arayayım konuşsunlar ama zamanı uymuyor ki... Bizimki uyanıyor, Ateş orada toplantıda ya da trafikte oluyor. E sonra da özel derse gidiyor. Denk getiremiyoruz. Üç gündür istediği saatte babasıyla konuşamadı diye canımdan can götürdü. Yarını bir atlatsaydık da gelseydi şu adam sağ salim... İnan ki bir başıma yetemiyorum diye içim gidiyor."

İlkim üzerindeki mantoyu çıkarırken gözlerini kıstı. "Yetememek ne demek öyle Berin, deli deli konuşma Allah'ını seversen. Alıştı o istediğini istediği an yapmaya... Kimse de kıyamıyor tabii, prensesimiz diyoruz, öyle seviyoruz. Her şeyin farkında ve bunu kullanmaktan da çekinmiyor doğal olarak. Ben çok geç kaldım mı? Zaman nasıl geçti hiç anlamamışım konuşurken, çok özür dilerim."

"Asıl sen saçmalama istersen, İlkim," dedi Berin onun mantosunu alırken. Vestiyere yerleştirdiği uzun mantoyu düzelttikten sonra İlkim topuklu botlarını da çıkardı ve ayağına her zamanki terliklerini geçirdi.

"Bilhassa, her hafta mutlaka özel olarak kalkıp Neşe'yle vakit geçirmeye geliyorsun, sence sana geç kaldın diye çemkirebilecek yüzüm var mı? Zaten bütün düzenini bize göre yapıyorsun, ben yeterince mahcup oluyorum sana..."

"Mahcup olacak hiçbir şey yok," diye mırıldandı. Birlikte küçük kızın odasına yönelirken arka arkaya ilerliyorlardı. "Sizin kızınızsa benim de yeğenim o, tabii ki yapacağım benden ne isterse... Ayrıca... Berin Hanım ne oluyor? Benim deşarj aletimi, her haftamı pozitif enerji dolduran sebebi elimden almak istiyor gibisiniz?"

Berin güldü. "Vallahi amacım o değil ama Ateş de ben de inanılmaz mahcubuz sana karşı... Bize ayırdığın süreyi kendine ayırmıyorsundur

Ninova

eminim. Kocan başıma üşüşecek, sonra al başına dert, avukat adam bir de..."

İlkim kahkaha atıp parmaklarını kadının koluna sardı. "Dur sen dur," diye mırıldandı ve cinsiyetini daha geçen hafta öğrendikleri bebeğe dokunmak için Berin'in karnına uzandı. "Daha bu küçük beyefendinin de favori insanı olacağım."

Kadın kıkırdayıp elini artık yeri iyice belirginleşen karnına yerleştirdi ve biçimli dudaklarını birbirine tatlı bir ifadeyle bastırdı. "Bu kez seninle kesinlikle yarışmaya çalışmayacağıma emin olabilirsin. Bu o zaman da zor, oldukça çetin bir savaştı ve eninde sonunda bu yenilgiyi kabullenmem gerekecekti. Bununla yaşamayı öğrendim..."

Dördüncü ayın sonlarına yaklaşan ikinci hamileliği, Berin'in beklediğinden de kolay ve keyifliydi. Üstelik kızları da bu haberi heyecanla karşılamış, kardeşi için heyecanla kollarını açmıştı. Berin bütün sağlık problemlerinden uzak, güzel ve sağlıklı bir hamilelik için her gün dua etmeye devam ediyordu. İkinci bebeklerini de sağlıkla kucaklarına almayı ümit ediyorlardı.

Kızının odasına geldiklerinde, İlkim elinde tuttuğu yeni kitabı kolunun altına sıkıştırdı. Berin, İlkim için kapıyı açtığında, genç kadın arkadaşının yanağına bir öpücük bırakıp göz kırptı. "İşimiz bittikten sonra gel tamam mı, seni görmek isteyecektir."

Berin gülümsedi ve başıyla onayladı. Kızının odasının kapısını açtığında, İlkim içeri adım attı fakat Berin kapıda durdu. "Anneciğim, teyzen geldi."

Üçüncü yaşına giren Neşe, açılan kapıyla birlikte gelenleri görmek adına onlara döndüğünde, yüzüne tatlı bir gülümseme yerleşti. İlkim kollarını iki yana açıp odaya dalarken yüzünde koca bir gülümseme vardı. "Teyzesinin Neşe'si..," diye mırıldandığı an, onu gören kızın yüzü de kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Tetesi!" dedi heyecanlı adımlarla ona koşarken. Neşe Sipahioğlu, yarım yamalak cümleleri, bir karışlık boyu, büyümüş de küçülmüş aklıyla İlkim'in hayatında büyüdüğüne bu kadar yakından şahit olduğu ilk çocuktu. Şimdi biraz büyümüştü. Sarı, uçları kıvırcık saçları sırtına uzanıyordu. Yumuşak yüz hatları, anne babasından aldığı okyanustan çıkarılmış mücevherleri andıran gözleriyle, İlkim'in hayatının ışığıydı.

Ninova

İlkim'in avuçlarına sığan küçük suratı, pamuk gibi teni ve pespembe yanaklarıyla, baktıkça bakmak istediğiniz kadar güzel bir çocuktu.

"Neşe'm, nasılsın teyzem?"

Küçük kız kollarının arasına girdiğinde, İlkim onu kucaklayıp doğruldu ve yanaklarına birer öpücük kondurdu. Birlikte seçtikleri mor örtülerle üstü kapatılmış yatağın köşesine oturduklarında Berin de onları yalnız bırakmıştı.

"Neşe iyiiii, tetesi şen nasıysın?" dedi bıcır bıcır sesiyle.

"Ben de iyiyim, okuldan geliyorum." Parmaklarını onun küçük avucunun içinde gezdirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Acaba, sen teyzeyi kandırıyor olabilir misin? Sesin hiç iyi gelmedi bana sanki..."

"Anneye küştü Neşe. Babiyi ayamak istedim ben, ayayamadım ama şünkü, şünkü babim hep işe gidiyoy, hiş gelmiyoy, hep şalışıyoy. Beni de hiç özlemiyoy."

"Olur mu öyle şey prensesim? Baba en çok seni özlüyor. Ama o işini bitirdiğinde sen hep uyumuş oluyorsun, denk gelemiyorsunuz. Akşam da arayacak zaten seni, her akşam arıyor. Sen istediğin zaman arayamayabiliyor sadece... Hem senin anneye küstüğünü duysa çok üzülmez mi?"

Neşe onu sarkıttığı dudaklarıyla izlerken İlkim kelimelerini özenle seçmeye dikkat etti. "Biliyor musun böyle yaparsan anne de çok üzülür... Anne üzülürse ne olur peki teyzem, onu biliyor musun?"

"Ne oluy?" diye sordu küçük kız birbirine bastırdığı dudaklarıyla. İlkim onun saçlarını severken uzanıp alnına da bir öpücük kondurdu. "Kardeşin de üzülür... O şimdi annenin karnında ya, annen ne hissederse o da aynısını hisseder... Annen mutluysa o da mutlu olur, üzülürse o da üzülür. Annesini üzmek ister mi hiç Neşe, kardeşini üzmek ister mi? İstemez ki..."

"İştemem," dedi küçük kız başını iki yana sallayarak. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerindeki üzgün ifadeyle kadına baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Biliyorum çünkü Neşe asla annesini üzmek istemez. İstemeden yapmış, isteyerek birinin kalbini kırabilir mi? Asla... Benim güzelim dünyanın en akıllı kızı..."

"Ben annemi şok şeviyoyum ki teyze. O bana hep şayılıyoy, beni öpüyoy, şok güzel yemekler pişiyiyor bana, şeşi de şok güzel hep

Ninova

şaykılay söylüyoy. O olmasaydı ben olmazdım biy keye... Beni şok istemiş şünkü, şook beklemiş, öyye söylüyoy..."

"Evet, evet bebeğim. Hepimiz seni çok bekledik, özellikle annenle baban... Seni yıllarca, yıllarca hayal ettiler... Sen benim doğduğum, büyüdüğüm yerde dünyaya geldin hem de fındığım. Ben de seni orada öğrendim..."

"Ya?" dedi Neşe tatlılıkla gülümseyerek.

"Öyle tabii. Kollarımıza doğdun sen, miniciktin... Annen çok mutlu oldu, hep gülümserdi seni gördüğünde... Şimdi gel ona bir buket çiçek hazırlayalım, sonra da özür dileriz tamam mı? Annen seni çok seviyor, her şeyden çok. O yüzden hemen affeder."

Neşe başıyla onaylayınca, İlkim onunla birlikte ayağa kalktı ve masasına yerleştiler. El işi kâğıtlarını çıkardıklarında, Neşe kâğıtlara heyecanla baktı. Renklerin arasından pembe, mor, mavi, yeşil ve kırmızı renklerini seçti. İlkim kâğıtları katlayarak, birkaçını keserek ona çiçekler yapmayı öğretti. Ardından küçük buketin etrafına buruşturdukları bir kâğıdı sardılar.

"Yolda gelirken bir sürü köpek gördüm, biliyor musun?"

"Köpek mi? Halamlayınki gibi mi?"

"Evet, halanlarınki gibi," diye onayladı İlkim onu. Neslişah, eşi ve kızları geçtiğimiz senelerde taşındıkları Kanada'da bir *husky* sahiplenmişlerdi. Gelirken de yanlarında bu köpekle gelmişlerdi ve Neşe daha ilk anda ona bayılmıştı. Ancak Ateş'in tüy alerjisi yüzünden ne köpek ne de kedi alabilecek şansa sahiplerdi.

"Seninle barınağa gideriz sonra, bir sürü köpek severiz, olur mu?"

Neşe heyecanla başını salladı ve çiçekleri yapmaya devam ederken okulda geçen bir gününü anlatmaya koyuldu. En sonunda kâğıtlar rengarenk çiçeklerden oluşan küçük bir bukete dönüştü. Küçük kız onu parmaklarının arasında tutarken, İlkim çantasından bir tablet çikolata çıkardı. Neşe'nin mavileri heyecanla açıldığında elini de çikolataya uzattı. "Teyte! Hem de annemin en şevdiyinden!"

Portakal kabuklu, bademli bitter çikolatayı kızın parmaklarına bıraktı. Ardından bir elinde buket, diğerinde çikolatayla kapıya doğru yürüdü ve ilerledikten sonra İlkim'in onun için kapıyı açmasına izin verdi.

"Anne!"

Ninova

"Anneciğim," dedi Berin, uzaktaki mutfaktan sesleniyordu. Birlikte mutfağa geçtiklerinde, Berin ellerindeki ıslaklığı bir havluyla kuruluyordu. Mutfak vanilya ve kurabiye kokusuyla sarmalanmıştı. Neşe adımlarını annesinin önünde durana kadar kesmedi. Berin sevgiyle uzanıp kızını kollarına alırken, sarı buklelerini de nazikçe okşayıp dudaklarını alnına bastırdı. Gözlerini de kısa bir anlığına kapattı. "İyi misin?"

"İyiyim annecicim. Bak şana ne yaptı Neşe?" dedi elindeki çikolatayı ve hazırladıkları buketi annesine uzattı. Cicim lafı, şirketin yeni ortaklarından Duygu'ya aitti. Neşe'ye cicim demeye bayılıyordu ve kızı da ne görürse ya da duyarsa onu kopyalıyordu. "Bunlar da ne böyle?" dedi Berin keyifle gülümseyerek. "Bal parmaklarından mı çıktı bunlar senin, güzelim benim. Ellerine sağlık Neşe kuşum, çok teşekkür ederim..."

"Özüy dileyim annişim, ben seni üzmek istemedim. Kaydeşimi de üzmek istemedim. Neşe kötü biy kız değil ki... Sizi şok seven bir kızım ben. Biyazcık üzüydüm, üzüyünce şeni de azıcık üzdüm, o kaday. Valla."

Minik ellerini birbirine yaklaştırıp kocaman açtığı annesine doğru baktı. Berin dolan gözleri akmasın diye direnirken kocaman gülerek İlkim'e baktı. Senelerce beklemişti Neşe'sini... Nasıl dayanırdı üzülmesine?

"Hiç üzer mi annesini Neşe? Anneyle kızı arasında küslük olur mu hiç Neşe'm? Affettim ben seni. Kardeşin de affeder, hiç merak etme. Sen bizim her şeyimizsin."

"Şiz de benim biy hey şeyimsiniz!" dedi ve uzanıp bir kolunu da İlkim'e sarmak için uzattı. İki kadın tarafından sarılmışken dünyanın en mutlu kızı olabilirdi ve bundan da kesinlikle şikâyetçi değildi. Arada yuttuğu harfler de heyecanına kurban gidivermişti.

"Dünyanın en güzel annişiyle tetesi, benim! Şok şanslıyım şok!"

"Yerim seni görürsün bak!" dedi İlkim kıkırdayarak.

Berin burnunu onun yumuşak yanağına sürttü ve dişlerini yanağına bastırmadan onu hafifçe ısırdı. "Şok mu şanslıymışsın sen? Ham yapacağım, yiyip bitireceğim şimdi seni..."

"Ay yemeyin, yemeyin beni. Ay!" dedi Neşe kahkahalara boğularak.

Ninova

Küçücük bir andı ancak daima izleri sürecek sözcüklerle mühürlenmişti. Birlikte daima mutlu, daima yol arkadaşı olacak iki kadının arasında sevgiyle büyüyen bu çiçek, hiç solmayacaktı.

İlkim kendini eve sürüklerken anahtarları kapıdan çekip kapıyı arkasından kapadı ve yorgun bedenini sonunda içeri attı.

Berin'le Neşe'nin yanından öğle yemeği sonrası ayrıldığında genç kadın bir restoranda başka bir toplantıya daha katılmıştı. Bir süredir ofisle işleri beklediklerinden daha yoğundu ve İlkim bundan oldukça memnundu. Çalışmayı seviyordu, hep sevmişti.

Kendilerine tuttukları lüks rezidansın çatı katı, birçok duvarı cam olan açıkta bir yaşam alanıydı. İçerisini birlikte dekore etmişler, her bir noktasına ayrı bir özen göstermişlerdi. İlkim'in en içine sinen yer burasıydı. Büyük ve bir sürü odası olan bir ev istememişti çünkü vakitlerinin büyük bir çoğunluğu zaten ofiste geçiyordu. Emir'le baş başa kalacakları bu evin, iki büyük yatak odası, bir misafir odası, salonu, mutfağı, kocaman bir çalışma odası ve iki farklı banyosu vardı. Son derece lüks ve koyu renkli mobilyalarla, modern bir biçimde düzenlenmişti. Büyük evde genelde yalnızca akşam ve sabahları bulundukları düşünülürse, koca daire ikisi için yeter de artardı bile.

Girişle bir olan geniş salona adım attığında, mutfaktan yansıyan loş ışıktan başka hiçbir ışığın yanmadığını gördü. Evleri karanlık ve sessizdi. İlkim içeri geçti ve çantasıyla anahtarlarını, mutfağın uzun adasındaki fanusun içine bıraktıktan sonra ceketini çıkardı. Mantosunu da koltuğun kenarına atıvermişti. Sessizliğin içinde, kulaklarına dolan su sesiyle birlikte fark etti ki banyonun loş ışığı kapının altından sızıyordu. Orada olmalıydı. Akşam yemeğini ayrı ayrı yemiş olsalar da geceyi birlikte geçirecekleri düşünülürse yemeğin çok büyük önemi yoktu. *Zaten tüm günler onlarındı...*

Bu sabah, birlikte evden gayet keyifli bir biçimde çıkmış olmalarına rağmen, İlkim gün içinde konuşma yapması gereken okula gitmeden önce bir ay kadar sürecek bir yurtdışı programı fikrini ortaya atmıştı. İlkim'i konuşmacı olarak istedikleri, bir aylık süreçte dört farklı ülke ve yedi farklı şehirde yapılacak olan panelin davetiyesi eline geçen hafta ulaşmıştı.

Ninova

Gidip gitmemek konusunda kararsız olsa da kariyerinin hep bir adım daha öne taşınması niyetinde olduğu için teklife olumsuz bakmıyordu. Ancak bu düşünce, Emir'le konuştuğunda aldığı ters tepkiyle karşılaştırıldığında, İlkim sırf inat uğruna olsa da bu panele katılmak istiyordu.

İlkim'le Emir'in hayatları, genç kadın ameliyatı atlattıktan sonra iki taraf adına da köklü değişikliklere uğramıştı. İlkim'in iyileşme süreci birkaç ay sürmüştü ve ne kadar kötü ihtimallerden korksalar da bedeni yeni kalbini kabul etmişti. Aksatmadan kontrollerine gidip geleceği bir düzen dahilinde, İlkim'in artık sağlıklı bir birey olduğunu söylemek mümkündü. İyiydi, her şey yolundaydı, böyle gitmeye de devam edecekti.

Birkaç sene kadar önce hayatlarını birleştirmişlerdi. Marmaris'te yapılan düğün, iki tarafın da sevdikleriyle dolup taşmış ve bütün güzel anılarını halen anımsadıkları tatlı bir hatıraya dönüşmüştü. İlkim koridora dönmeden önce önünden geçtiği aynalı büfenin üstünde duran düğün fotoğraflarına bakarken gülümsemeden edememişti.

Düğünün ve artık kurulan düzenin de oturmasıyla birlikte İstanbul'a temelli olarak dönmüşlerdi.

Büyük bir binanın en tepesindeki iki katı kendi ofisleri için tutmuşlardı ve senelerdir muazzam işler yapıyorlardı. Emir yönetimin büyük bir kısmını elinde tutuyordu. Şirkette ikisi de söz hakkına sahipti ama son kararları genelde o alıyordu çünkü İlkim aynı zamanda akademisyenliğe de geri dönmüştü. Haftada iki gün, toplamda üç ders verdiği Işın Üniversitesi'nde, Melih Hoca'nın da önderliğinde kusursuz işler yapmayı sürdürüyordu.

Hayatları onlardan habersiz bir düzene, kendi akışına kavuşmuştu ve bundan pek şikâyetleri yoktu. Aileleri sık sık onları görmeye geliyordu, Berin ve Ateş'le sürekli görüştükleri bir düzende yaşıyorlardı.

Bir diğer dostları Seçil ve Orkun'un bir karavanla dünyayı dolaştıkları sistem ise, kadının bu hafta yedinci ayına girdiği hamileliğini öğrenmesiyle son bulmuştu. İlkim'in ameliyat süreçlerinin ardından genç kadın, artık eşini de alıp İstanbul'daki düzenine döndükten sonra onlar da Ankara'ya, Seçil'in gönlünü üniversite yıllarında kaptırdığı o şehre taşınmışlardı. Her gün konuşarak, konuşmasalar da mesajlaşarak, İlkim'in düzenli olarak Ankara'ya gidip geldiği bir akış

Ninova

tutturmuşlardı. Geçen aylarda arkadaşının aşermelerine destek kuvvet olarak, İstanbul'dan Ankara'ya kutularca Kanlıca yoğurdu taşıdığı düşünülürse, sık sık gidiyor da denilebilirdi.

Kendi dünyalarını bir döngüye, o döngüye de kendilerini yerleştirmeyi başarmışlardı. Herkes halinden memnundu. İlkim hariç tabii, o da şu an kocasına gereğinden fazla kızgın ve kırgın olduğu için, hoş görülebileceğine inananlardandı.

Banyoyu es geçerek yatak odalarına doğru yürüdü ve üzerindeki kıyafetleri çıkarmadan çekmeceden ince askılı, bordo geceliğini çekip aldı. Emir ona böyle sataşıyorsa, o da ona farklı şekillerde sataşabilirdi. Kendince yöntemlerle... Elinde tuttuğu gecelikle birlikte, kapısının altından ışık sızan büyük banyoya doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde, Emir'i büyük, yuvarlak jakuzinin içinde, gözleri kapalı bir biçimde uzanırken gördü.

Kocası... *seneler sonra bile muhteşem bir adamdı.*

Yaş almak suratındaki hatları giderek keskinleştirip belirginleştirmiş, koyu renkli saçları nasıl olduysa giderek gürleşmiş ve bedeni daha da büyümüştü. İlkim küçük kalıp hatlarını dolgunlaştırırken, Emir katbekat büyümüştü sanki.

Karnının biraz aşağısından itibaren vücudu suyun altındaydı. Göğsü sert, sıralı bir kas yığınından ibaretken ve uzaktan bakıldığında bile çeliği andırırken, tenine dağılmış ince, siyah birkaç tüy karnına doğru inerek azalıyor, suyun altında kayboluyordu. Suya doğru ilerledikçe kaslarının katları sayılıyordu ve İlkim nefesi ilahi bir güç tarafından kesilene kadar onlara baksa sıkılmayacağını çok iyi biliyordu. Islak bedeninden sular süzülüyordu ve kollarını jakuzinin iki yanına yaslamışken, kasları olabildiğinden de şişkin ve gergin duruyordu.

İlkim daha eve girdiği an, karısının varlığını sezmişti fakat banyonun kapısının açılmasını ve kadının süzülerek yanına gelmesini beklemiyordu. Onun da haklı olduğuna inandığı bir mevzunun tam ortasında kalmışlardı ve ikisinin de geri adım atmaya pek niyeti yoktu.

Kemikli parmaklarını hacimli saçlarından geçirip onları hafifçe ıslatırken başını geriye doğru attı. Ne de olsa karısı ona, kendisini gereğinden fazla düşündüğü için kızgındı. *Ne haddineydi sonuçta onu ve iyiliğini düşünmek, öyle değil mi?*

Ninova

Emir Feza geçen yıllarda karizmasından, çekiciliğinden ve kişiliğinden hiçbir şey kaybetmemişti fakat kazandıkları da vardı. Daha otoriterdi, daha kışkırtıcıydı, daha net, daha sert ve belki de çok daha tutku, çok daha aşk doluydu. Ne istediğini bilen tavrı her bir güçlü adımında onu takip ediyordu. Seneler, onlardan alıp götürdükleri kadar getirdikleriyle de bir şeyler yapmıştı.

İlkim sessizce banyoya girip parlak aynanın önünde durdu. İnci tasarım küpelerini, Emir'in geçen senelerde aldığı evlilik yıldönümü hediyelerinden biriydi, çıkarıp özenle kutusuna yerleştirirken asla ondan tarafa bakmıyordu.

Emir'se İlkim'i incelerken onun hakkında çok benzer şeyler düşünüyordu.

Geçen yıllar, İlkim'e hep kıymetlisi gibi davranmıştı. Yüzündeki çiller artık belli belirsizdi ve İlkim onları, yalnızca Emir'in yanında kapatmıyordu. Giydiği topuklular daha uzundu. Kalçaları daha çıkık, göğüsleri olduğu gibi dik hâldeydi. Hatları dolgunlaşırken zaman ona iyi davranmıştı.

Sırtına uzanan saçları sağlıklı bir ışıltıyla parlıyordu. Rengi artık biraz daha açık, daha yumuşaktı ve kalın dalgalarla kadının omuzlarından dökülüyorlardı. Aralarına atılmış yumuşak geçişli ışıltılar, ona bambaşka bir hava katmıştı ve İlkim bu değişiklikten son üç senedir fazlasıyla memnundu. Güzelliğinin kesinlikle farkındaydı genç kadın ve bunu sergilemekten çekinmiyordu. Göğsündeki varla yok arasındaki izi bile umursamadan derin dekolteli, uzun yırtmaçlı elbiseler giyiyordu ve bütün bunlar, Emir'i ona daha fazla âşık etmekten ve kadını tüm dünyadan saklamak ama aynı zamanda onu herkesin görmesini istemesinden başka işe yaramıyordu.

İlkim'in gülüşleri bile daha güçlüydü artık. Gözlerinde, önceleri daima yerli yerinde duran, o eski hüzün yoktu. Daha özgüvenli, daha özveriliydi. Hayata bakışı büyük ölçüde aynıydı ve insanları, yaşadıklarıyla ilgili bilinçlendirmek konusundaki çabası ise gerçekten takdire şayandı. *Elbette bu kişinin kendisi olduğunu onlardan gizleyerek.*

İlkim bu konuda farklı bir yol izlemeyi seçmişti. Kendini ön plana atmaktan geri duruyordu. Bunun yerine açıkladığı konuların, bahsettiği geçmişin insanları çekmesini istiyordu. Organ bağışının ne kadar gerekli olduğunu, nakil listelerinin giderek ne kadar büyüdüğünü,

Ninova

hastalıkların nasıl arka plana atılmaması gerektiği konusunu herkes bilsin ve buna dikkat etsin istiyordu. Anlattıklarını sanki birinden dinlemiş ya da o kişinin yanındaymış gibi yaparak, kendini insanlar için bir gösteriş parçasına çevirmeden yapmayı seviyordu. Bu işi ancak böyle kolayca sırtlanabiliyordu çünkü ardında geçmişin bunca yükünü taşımak pek de kolay olmuyordu.

Emir Feza ona bakarken ve hissettiği gurur, göğsünü sertçe döverken, nasıl olur da bunca senedir aklını yitirmediğini kesinlikle bilmiyordu. Nefesi yine ve yine boğazına dizilirken, iç çekti ve baş parmağını alt dudağına sürtüp kadını izlemeyi sürdürdü.

İlkim cildindeki varla yok arasındaki makyajı temizledikten sonra, soyunmaya başlayınca Emir alt dudağını dişledi. Önce üzerindeki kaygan kumaşlı, incecik gömleğin düğmeleri yavaş yavaş açılıverdi.

"Benden boşanacağını söylediğini sanıyordum," dedi tok, pürüzlü sesiyle.

Kadını mahveden bu keskin ama güçlü ses, anında uyarılmasını sağlayacak ve bedeni adamın kendinden emin sesine bile tepki verecekti. Ancak kendini hızla toparladı. Üzerindeki gömlek yere, ayaklarının dibine düşerken, üstüne ince askılı, yarısı dantel, yarısı kumaş olan ve üzerinde işlemeli taşların bulunduğu siyaha çalan lacivert tonundaki sutyeni açığa çıktı. Emir ona gözlerini dikmişken İlkim'se adama omzunun üzerinden sarsıcı bir bakış atacaktı.

"Zaten öyle yapacağım. Sadece kendime düşünmek için biraz süre verdim. Malum, evlendiğimizde bir mağara adamı değil, kusursuz bir centilmendin."

Emir gülerek dudaklarını dişlese de içten içe kuduruyordu. Kadının onu bu şekilde kışkırtması ve aralarındaki ilişkinin böylesine cesur bir hâl alması onu çılgına çeviriyordu. Tüm dünyasını acımasızca işgal eden ve hüküm süren tek varlık, tam da bu kadındı. Emir'se onun boyunduruğunda bir ömür, hatta belki de sonsuzluğu yaşamaya dünden razıydı.

"Hâlâ öyleyim. Karımın iyiliğini düşünmeyi kendine iş bilen, kusursuz bir centilmenim, sevgilim."

Son kelimeyi kısık ama kışkırtıcı bir tonda söylemesi İlkim'i ürpertti. Yine de oyun oyundu. Başlamıştı bir kere ve pes eden olmaya niyeti yoktu. Onun kitabında böyle bir tabir yoktu.

Ninova

"Sevgilim ya da karım diyebileceğiniz bir durum yok, Emir Bey. Karşı taraftasınız ve benim de..."

Uzanıp pantolonunun kemerini açtı ve bacaklarından sıyırdı. Çıplak bacakları ve sutyeniyle takım olan, onun da hemen üstünde işlemeler olan jartiyer kemeri ve külodu ortaya çıktı. Emir kısık bir soluk aldığında biliyordu ki, şu anda içten içe yanıyordu.

Pantolon bacaklarının dibine bir su birikintisi gibi yığılırken ayak bileklerini de kurtarıp kendini hafifçe esnetti. Emir'e kusursuz netlikte bir manzara sunmaktan ötesini yapmıyordu. Oyunbaz bir ifadeyle gülümsedi ve adama bakarken ellerini beline attı.

"Yanında avukatı olmadığı sürece, karşı tarafla konuşmayı ve paylaşmayı planladığım bir şey yok."

Emir dilini ağzının içinde çevirirken, bu oyunun da kaybedeni olacağına kesin gözüyle bakan karısını dikkatle inceledi. Madem öyleydi, o da alabildiğini alırdı.

"Demek öyle... Yalnız biz anlaşmalı boşanmayı kabul etmiyoruz. Gerekirse savaşalım, gerekirse çekişelim." Ardından gözlerini kısıp kadına keskin bir bakış attı. Bütün bedenini ürpertici bir sessizlikte ve ilgiyle, açlıkla süzerken elini öne doğru salladı. "Onları tercih etmiyorsanız, ben zaten kendi adıma, en başından beri sevişmekten yanayım."

İlkim'in bedeni arzuyla yanmaya başladığında oyunun kontrolünü kaybediyor gibi hissetmişti. O yüzden buna engel olmak adına adama son bir bakışın ardından arkasını döndü ve ellerini omuzlarına uzattı. Askılardan birini düşürdüğünde, Emir'in keskin bir nefes aldığını duydu. Duymasa bile bunu hissediyordu. Biliyordu ki, Emir de aynı şekilde tahrik oluyordu.

Küçük şovunu devam ettirerek iki askıyı da düşürdü. Ardından sutyenin kopçasını açmak için ardına uzandı. Ya bir ya da iki ila üç dakikası kalmıştı, biliyordu çünkü Emir bunları çıkaran kişinin İlkim olmasına bile dayanamıyordu. Birazdan üzerinden dökülen suları, köpükleri ya da çıplaklığını umursamadan sıcak ve büyük bedenini İlkim'e yaslayacaktı. Ancak beklediği olmadı. Sutyen omuzlarından ve bedeninden kayıp yere düşerken Emir hiç hareket etmedi. Teni çıplaklığından dolayı hafifçe ürperdiğinde, İlkim kolunu göğüslerine örtüp geriye döndü.

Ninova

Saten geceliği alıp yeniden ardına döndü ve başından geçirerek üstünü düzeltti. Arkasını döndüğü sırada son bir hamlesi kalmıştı. Ellerini geceliğin altına uzatırken, bakışlarını Emir'e sabitledi. Adam onu hırıltılı nefeslerle izlerken, sesi soluğu çıkmasa da bakışları onu ele veriyordu.

İlkim'in parmakları, geceliğin eteklerini kaldırıp külodunun iki yanına taktı ve onu bir sağa, bir sola esneyerek öldürücü bir yavaşlıkta çıkartıp ayaklarının dibine düşürdü.

Kocasına yaptığı bu şovun onun için de bazı sonuçları olmuştu elbette. Doğrulduğunda dudakları aralık, nefesleri sık ve saçları hafifçe dağınıktı. Üstelik dik göğüs uçları da geceliğini delip geçmek ister gibi duruyor, en uç noktaları ihtiyaçla sızlıyordu.

Yere tekrar eğildi ve iç çamaşırını bilerek yerde bırakırken gömleğiyle pantolonunu alıp kirli sepetine attı. Ardından külodunu aldı ve lastiğine taktığı parmağını havada çevirip sepetin en üstüne yollarken şirin bir surada adama baktı.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Konuyu şimdilik kapatacağız. Zamanı geldiğinde taraflar bir araya gelip üzerine tartışabilir. Size iyi akşamlar..."

Bir an sonra banyodan çıkmış ve kendini hızla yatak odalarına atmıştı. Büyük camlardan ayaklarının altındaki İstanbul manzarasına kısa bir bakış attıktan sonra yataklarının hemen dibinde yer alan aplikler hariç tüm ışıkları kapattı. Apliklerden sızan loş ışığı da kocası gelince kendi kapatsındı.

Yatağa uzandı ve bedenini gererek üzerindeki gerginliği düşünmemeye çalışarak gözlerini kapadı. Bir dakika ya geçti ya geçmedi, bir kapı kapandı ve yatak odasının kapısı hışımla açıldı. İlkim dirseklerine yaslanarak başını kaldırdığında, bakışları kocasını buldu.

Emir halen hafifçe ıslak olan saçları, yarım yamalak kuruladığı bedeniyle, kalçalarına doladığı lacivert havluyla kapıda dikilirken burnundan soluyordu.

"Demek gerek yok..." dedi tehlike kokan sesiyle. Adımları kadına doğru düşerken bakışlarında da ilkel bir dürtü ve saf arzu vardı.

"Demek benimle konuşmak istemiyorsunuz, öyle mi İlkim Hanım?" diye konuştu bu kez. İlkim dudaklarını birbirine bastırırken sessizce gözlerini kırpıştırıyordu. Bu oyunlarının sonuçlarına bayılıyordu.

Emir belindeki havluya rağmen hiç zorlanmadan yatağa tırmandı ve kadının üstüne çıktı. Tek eliyle İlkim'in ellerini başının üzerinde birleştirirken, kadına tepeden bir bakış attı. Boştaki eli, İlkim'in çıplak omuzlarına değdiğinde, kendini ateşe dokunuyormuş gibi hissetmekten alamamıştı.

İlkim aralık dudakları ve kısılmış bakışlarıyla adama bakarken Emir dudaklarına eğilip aralarında birkaç milim bırakana kadar yaklaştı. Sıcak dudaklarından süzülen nefes kadınınkilere çarpıp aralarında dağılırken, İlkim bacaklarını kıpırdatmak istedi fakat Emir'in üstüne verdiği ağırlık buna engel oluyordu.

"Sanırım bu geceyi hiç konuşmadan kapatabildiğinizden emin olmam gerekiyor, ne dersiniz?"

İlkim'in sessiz kalışına karşılık eğildi ve dudaklarını yanağından çenesine kaydırıp ince geceliğin askısına uzandı. Parmaklarıyla onu itip kadının omzunu açığa çıkarırken, halen kendine yeterli oranda seyirlik bir manzara açamamıştı. Büyük eli, geceliğinin üstünden kadının bedenine sürtündü. Önce göğsünün dolgun hattını geçti, ardından sivrilmiş göğüs uçlarının üzerinden ilerledi, oradan kıvrımlı beline uzandı ve kadının tüm sınırlarını sertçe okşadı. Ardından dudaklarını indirdi ve kadının teniyle buluşturdu. Önce boynuna ulaştı, oradan da omzuna doğru yakıcı bir yol izledi.

"Tüm gün... tüm gün ofiste yüzünü görmek istediğim hâlde benden uzak durdun..."

"Konuşma için... Neşe bir de. Sonra toplantı, yemek..."

İlkim'in bir anlam bütünlüğü oluşturmayan kelimeleri Emir'in boğazına erkeksi bir kahkaha olarak dönmüştü. Kadının onunla olduğu her an aklını böyle yitirmesi, içine korkunç bir heyecan ve keyifle dolduruyordu. Elbette anlamsızlığını bile anlayabileceği için, bu onun adına kesinlikle sorun olmuyordu. Konuşma için gittiğini söylüyordu. Onu bitirdikten sonra da yine muhtemelen son birkaç senedir düzenli olarak yaptığı gibi Neşe'nin yanına uğramış olmalıydı. Eh, yemekli bir toplantısı olduğunu da günler öncesinde söylemişti zaten.

"Anladım," dedi Emir onunla oynamayı bırakmadan. Parmaklarını onun dolgun göğsünün üzerinde, geceliğin üstünden dolaştırıyordu. "Anladım da işte benim de günüm seni saat başı görmeden geçmiyor, sen de bunu anlamıyorsun karıcığım."

Ninova

İlkim dudaklarını ıslatırken başını aşağı yukarı salladı ama bunu neden yaptığını bile anımsamayacak kadar aklı dağınıktı. Neyse ki, karşısında Emir Feza Dağlı vardı. Onu hiçbir dalgınlık anında bırakmayacak kadar akıllı ve oyunbazdı.

"O yüzden biz bu gece biraz sizin de anladığınız dilden konuşacağız, avukat hanım."

Genç adam İlkim'in bacaklarının arasına iyice yerleşirken, daha fazla dayanamadı ve ağzını da onunkinin üstüne kapadı. Daha dilleri birbirine dokunur dokunmaz ikisinin de bedeni arzuyla kasıldığında, İlkim çıplak bacaklarını adamın sıkı kalçasına dolayıp onu kendine iyice bastırmıştı. Emir onun ezbere bildiği ağzını keşfe çıkarken, sert ve talepkâr parmakları da ellerinin ve güçlü bedeninin hemen altında uzanan yumuşacık teni keşfediyordu. Islak dudaklarından çıkan sesler odadaki havayı ağırlaştırıyor, loş ışıkların aydınlattığı yatak odasını yalnızca Emir ve İlkim'in katıksız arzuları dolduruyordu.

Sıcak ve uzun parmaklar, geceliğin altına usul usul sızdı ve ince kumaşı da teninden kaydırdı. Kadının bel oyuntusunu, sırtını, ince omuzlarını ve kalçasının üstündeki küçük gamzeyi ezbere gezerken, ancak nefes alma ihtiyacıyla sarsılınca öpücüklerine kısa bir ara verildi.

İlkim'in göğüsleri körük gibi inip kalkarken, kıvrımlı bedeni ise Emir'in sert kolları arasında kaybolmuştu. Adamın ıslak, soğuk dudakları dudaklarından çenesine, yakıcı izlerle boynuna ve gerdanına kayarken genç kadın nefes nefeseydi. Bacaklarını sarıp çıplak topuklarını bastırdığı kalçaları kasılarak kıvrılıyor, hemen kadınlığının üzerinde bambaşka bir arzu daha can buluyordu. Bir de kendisine yaslanan güçlü, çelik gibi bir beden vardı.

Emir Feza, İlkim'in göğüs boşluğuna doğru inerken bedeni büküldü ve geniş omuzlarının arasında bir göçük oluştu. Parmaklarını kadının kalçalarına bastırıp dudaklarını ve dilini onun teninden, dünya üzerindeki bütün güzel çiçeklerin en güzel hali gibi kokan boynundan ayırmadan öpücüklerini teninde dolandırmaya devam etti.

Sanki aralarında gereksiz bir kalkanmış gibi duran havlusunu belinden çekip attı ve İlkim'i de ince, teninin yarısını bile örtmeyen gecelikten kurtardı. Ardından hiç vakit kaybetmeden üzerine yeniden eğildi ve bedenini onunkinin üstüne çok daha rahat bir pozisyonda yerleştirdi. İkisi de çırılçıplakken arzular daha yoğun, aralarındaki

Ninova

çekim çok daha baskıcıydı. Hemen önünde uzanan kadının soluk renkli dudakları şimdi capcanlı bir kırmızıydı, daha çekiciydi, daha şiş, çok daha öpülesiydi.

Emir Feza yeniden kendini onun hiç ayrılmak istemediği dudaklarının üzerinde bulduğunda, öpücükleri tatlı bir işkenceye dönüştü. Önce altdudağını sertçe öptü ve dudaklarının arasına çekip emdi. Aynını üstdudağına da yaptıktan sonra dişlerinin ve dilinin hakimiyeti başlayacaktı. Acımasızca saldırıyordu Feza. Aynı anda parmaklarını da kadının pürüzsüz bedeninde aşağılara kaydırıyor, iki güçlü parmak kadınlığının üstüne tatlı ama işkence dolu bir baskı yapıyordu.

Emir'in odağı yavaş yavaş dudaklarından çekilirken, İlkim'in dolgun göğüsleri sanki arzusundan dayanamıyormuş gibi dikleşmiş ve göğüs uçları, pespembe küçük çiçekler gibi açılmıştı. Üstelik genç adam nefesini onlara doğru üfledikçe daha da tahrik olan teni adamı mahvediyordu. Nefesi boğazına takıldı ve bu görüntü, direkt olarak tüm vücuduna bir elektrik akımı yolladı.

Seneler olmuştu. Nasıl bunca senenin ardından halen kadının onun üzerindeki etkisi aynı olabilirdi? Nasıl her şey giderek daha da yoğunlaşabilir, arzuları daha da arsızlaşabilirdi?

Emir gerekiyorsa tam şu anda ölebilirdi ve biliyordu ki bu, onun için biçilmiş bir kaftandı. Olabilecek en güzel ölüm olurdu.

İlkim biraz önce serbest kalan ellerini aynı az önceki gibi başının iki yanına kaldırıp teslim olur gibi durduğunda, göğüslerini iyice adamın önüne dikmiş ve kıkırdamıştı. Tam o anda, Emir başını kaldırıp ona bakmak gibi bir hata yaptı ve boğuk bir inlemeyle kadını ödüllendirdi.

"Ah," dedi boğulur gibi. "Ben de en sevdiğim görüntü nerede kaldı diyordum." Ardından sırıttı ve sıcak parmağını bir göğsünün etrafında çevirdi. Orada kendisinden bir iz gibi duran siyah mürekkebe baktı. Parmakları iki göğsünün arasında, biraz aşağılarda yer alan ve Feza'nın adına bir gönderme olarak yapılan uzay dövmesini okşadı. Eğilip dudaklarını yara izinin ve aynı zamanda da dövmenin üstüne bastırırken içinde kusursuz bir his baş gösterdi. Emir o yaranın dermanıydı. İzlerin üstünde yer edinmişti ve oraya baktıkları her an eskileri değil, geleceği görüyorlardı.

Uzayı temsil eden dövmenin ortasında hilal şeklinde bir ay vardı ve etrafını geometrik tarzda çizgiler, noktalar süslüyordu. Sanki güneş

Ninova

sistemindeki düzeni temsil ediyormuş gibi görünüyordu ve dövmeyi gördükleri ilk an bunu istediklerine karar vermişlerdi.

Dövmeyi nazikçe okşadı ve dudaklarını oraya birkaç kez bastırırken kalbinde kabaran sevgiyi arzusu gölgeledi. Kızarmış yanakları ve berelenmiş dudaklarıyla ona bakan İlkim'e döndü. Ardından dudaklarını dövmesinden geri çekerek, kadının sağ göğüs ucuna çevirdi ve küçük, pembe tomurcuğu dudaklarının arasına aldı.

İlkim kesik bir solukla gözlerini kapattı. Aniden gelen hissin hazzıyla, kendini bir yay gibi gerip adamın ağzına doğru itince Emir için bütün kayışlar koptu. Ağzının içinde kaybolan göğüs ucunu, ihtiyaçla emerken, işi bir oyuna çevirmekte gecikmedi. Ağzına çektiği ucu, dişleriyle kıstırdı, yaladı, öptü, sıkıştırdı. Bir göğüs ucuna verilebilecek bütün ilgiyi verirken, aynı anda da diğerini avucunun altında vicdansızca ezdi. Katıksız, saf ve acımasız bir arzuydu.

İlkim tutulmuştu. Nefes alamadığını ve her an dağılacağını hissediyor gibiydi çünkü Emir... Emir bir de bedeninin alt kısmını kadının uyluklarına sıkı sıkı bastırıyordu.

"Emir..." diyebildi zorlukla. Onun pazılarına bastırdığı sivri tırnaklarıyla arzusunun dozunu asla tutturamıyordu. Kesik nefeslerinin arasından, bir kez daha çaresizce adama seslendi. "Feza!"

"Biliyorum bebeğim, sadece dayan... Biraz daha..."

Emir onun uçlarda olduğunu hissediyordu fakat her bir zerresinin, sanki onunla ilk kez bir araya geliyormuş gibi tadına bakmadan da hiçbir yere kaçmasına izin vermeyecekti. İlkim bunu anlamış gibi kesik bir soluk daha aldı. O anda kocası, hiç beklemeden avucunu onun çoktan sırılsıklam olan tenine bastırmış, karısıyla sert ve zalim bir baskıyla oynamaya başlamıştı.

"Sana söylemiştim," dedi tok bir sesle.

Emir başını kaldırdı ve parmaklarını büküp, birini kadının içine itti. İlkim titredi. Başı yükselip dudakları birbirine hizalanırken Emir acımasızca gülümsedi.

"Her yerine kokumu kazımadan, her bir noktan kızarıp hassaslaşana, her bir noktam senin tenine kavuşana, tenlerimiz birbirine karışana kadar durmayacağım..." dedi sanki başka bir ihtimalin varlığı dahi söz konusu değilmiş gibi. Gözlerini adamınkilere kaldırdı ve ikisinin de çehresi arzuyla yanarken dudaklarını araladı.

Ninova

"Durma..." dedi genç kadın da kısık ama keskin sesiyle.

Bu teslimiyeti, böylesine saf arzu kokan isteği ve güzelliği o an canını yaktı adamın... Nasıl hayır diyebilirdi? Nasıl oynayabilirdi onunla... Üstelik gözlerine kısık bakışlarıyla, boğuk bir şehvetle bakarken ve altında çırılçıplak yatıyorken. Sert bir soluk alıp verdi.

İlkim... Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiydi. Adamı öldürmüyor ama yaşatmıyordu da. Bunu en başından beri biliyordu.

Emir daha fazla uzatmadan burnunu onun göğüs boşluğuna bastırdı ve tenini tenine sürterek boynuna kadar geldi. Diliyle kulağının altını ıslatıp meme ucunu emerken dişlemeyi de ihmal etmedi. Kendini onun duvarlarına çarpmadan önceki son dakikalarındaydı ve kusursuz bir acıyla kasıldığını hissediyordu.

Bir an sonra elini aralarında kaydırıp aşağıya indi ve tenini İlkim'in teniyle bir bütün haline getirdi. Bedenleri birbirine çarparken kadının güçlü bir çığlık atacağını tahmin ettiğinden dudaklarını onunkilere mühürlemişti. Bedenleri aynı şarkının ritmini tuttururken İlkim'in uzun tırnakları adamın omzuna ve sırtına kendi izlerini kazıyordu. Emir'se elini onun başının üstündeki yastığa bastırıyordu ve bu muazzam hissi tatmak cennet mi yoksa cehennem mi anlamaya çalışıyordu. Dudaklarından çekilip, alnını onun omzuna yaslarken keskince soluklandılar.

İkisi de aklını kaybedecek gibi olurken, İlkim'in dudaklarından dökülen boğuk mırıltılardan sonra adam kendini kadının en derinlerine çarpmaya başladı. Bunca senenin ardından, ikisi de dudaklarından dökülecek tek kelimenin, her ses tonunun anlamını çözecek hale gelmişlerdi. Emir dişlerini onun ipek gibi tenine, boynuna geçirirken genç kadının inlemeleri şiddetlendi. İçinde bulundukları anda, kusursuz bir zevkle sarsılıyorlardı. Yoğunluk giderek artarken, bedeni bütün bunların bir arada üzerine çöreklenmesiyle, her an parçalanacakmış gibi hissetmesine engel olamıyordu.

"Emir," dedi zorlukla. Üzerinde hareket eden kocaman beden, topuklarını bastırdığı sıkı ve kasılıp duran kalçalar, ağzını ve vücudunun her bir yerini talan etmekten asla şikâyetçi olmayan dudaklar...

Tam şu an ölse, kusursuz hisleri de onunla birlikte gelirdi.

Emir'in kollarında, ona hissettiklerinin ağırlığıyla kendini bir zirveden aşağıya bırakmasını sağlayan hareket, onun da içinde kasılması oldu. İlkim çaresizce ve bu baskının yoğunluğuyla kendini uçurumdan

attığında, Emir de hemen ardından gelerek karısını takip etti. Son bir hamlenin ardından ikisi de yatağın bir köşesine devrildiler.

İlkim nefes nefese olmasına rağmen kıkırdayınca, Emir de kusursuz bir gülüşle kendini onun yanına bıraktı. "Demek eğleniyorsunuz," diye mırıldandı ona doğru yan dönerek.

"Hıhı," dedi İlkim yorgunca ve fark etti ki bedenini çevirecek gücü dahi yoktu. Bu yüzden Emir'in onu kaldırıp duşa sokmasına, ikisini de özenle temizledikten sonra da uyluklarına öpücükler kondurmasına izin verdi.

Yeniden yatağa döndüklerinde, kocasının kollarına kıvrıldı ve kedi gibi adama sokuldu. Emir gülerek onu kendine çektiğinde, saatlerce sabit kalabileceği saçlarının arasında dudaklarını gezdirmeye başlamıştı.

"Panele gitmeyeceğim," dedi İlkim solgun sesiyle. İnce parmakları önce adamın geniş göğsünde gezindi. Oradan da koluna kayarken bakışları bronz teninde dolanıyordu. "Zaten gidip gitmemek konusunda kararsızdım, inatlaştığımız için gideceğimi söylemiştim. Evden çok uzak kalıyorum, Neşe'yi o kadar yalnız bırakamam. Kocamdan da bir ay ayrı falan kalamam..."

Emir dönüp onu yatakla kendisi arasına sıkıştırırken dudaklarını da pürüzsüz, yumuşacık yanaklarına bastırdı. "Sana hiçbir konuda engel olmam, söz konusu olan şey kariyerinse özellikle, bunu biliyorsun değil mi?"

İlkim başını salladığında Emir bu kez de eğilip alnından öptü.

"Hayatını bu şekilde düzene sokmak için ne kadar çabaladığının farkındayım. Amacım kişisel haklarını elinden almak ya da özgürlüğünü kısıtlamak falan değil. Ama endişelerimi her dile getirdiğimde bana küsemezsin."

İlkim başını salladı. "Biliyorum," diye mırıldandığında Emir uzanıp muzipçe karısının karnını gıdıkladı. "Ayrıca... Evliliğimizin neredeyse beşinci senesine gireceğiz ama hâlâ her tartışmamızda bana *senden boşanacağım* diyorsun. Artık biraz eskimedi mi bu? Yeni taktikler bulsan iyi edersin..."

İlkim gücenir gibi güldü ve adamın sert omzuna doğru hafif bir tokat attı. "Gıcık!"

Ninova

Emir boğazından yükselen boğuk kahkahayı serbest bıraktığında dudaklarında da arsız bir kıvrım vardı. Yüzü normale dönene kadar burnunu İlkim'inkine sürttü.

"Gidip gitmemek konusunda karar her zaman sana aitti. Halen öyle. Sadece uzun bir yolculuk olacak ve senden o kadar uzak kalmayı göze alamıyorum. Aynı zamanda da bahsettiğin panelin fazla yoğun bir temposu var. Kocan olarak, seni tehlikeye atabilecek her şeyden uzak durmanı istememin nesi yanlış?"

"Haklısın aşkım, düşüncesizlik yaptım, biliyorum. İnadımdan oluyor ne oluyorsa..."

"Senin inadın bize hep böyle sorunlar doğuracaksa ben ona da razıyım karıcığım, ona da varım. Yeter ki sen kendini tehlikeye atma, ben zaten ötesine izin dahi vermem."

İlkim gülümsedi ve elini adamın yanağına sarıp onu aşkla, arzudan bağımsız bir sadakat ve bağlılıkla öperken dudakları birkaç kısa öpücükle birleşip ayrıldı. Ardından İlkim adamın göğsüne sığındı ve Emir çenesini onun başının tepesine yaslarken bacakları da birbirine dolandı.

Seneler böyle geçmişti ve muhtemelen, böyle geçmeye de devam edecekti.

Bir anlık heyecanla, ilk görüşteki saf duygularla başlayan bu hislerin; zamanla bu kadar dallanıp budaklanması ve büyümesi insanı şaşkına çeviriyordu. Birlikte devirdikleri senelerin ardından, güzellikleri misafir ettikleri hayatlarında her şey acıyla ve tatlıyla harmanlanmıştı.

Acı çikolata gibiydi. İnsanın damağında başlayan yakıcı, keskin acının yerini, tatlı ve yumuşak bir tada bırakmasıydı.

Tatlı, çoğu zaman acının ardında kalırdı çünkü acı hep bir adım öndeydi. Yine de tatlıyı engelleyemeyendi.

Hayat gibiydi bir bakıma da.

Her zaman iyi ve kötüyü aynı anda yaşatmayı kendine iş edinendi.

İki parlak, çikolata rengi kürenin, birbirine temas ettiği ilk andan itibaren, kalplerinde bir daha asla ayrılmadıkları hikâyenin tek adıydı.

Ve aynı yaşananlar sonrasında hak ettiği gibi mutluluğa yazılan, ebediyetle son bulandı.

FİNAL

♫ *Adele, Sweetest Devotion*

İlkim Çetin Dağlı'dan...

Atkuyruğu şeklinde bağladığıma bir kez daha şükrettiğim saçlarım yüzümün yanına düşerken, en sonunda klozetten kafamı kaldırabildim. Midem öyle kötüydü ki bir türlü kurtulamadığım bir bulantıyla baş başa kalmıştım. Yetmezmiş gibi korkunç bir baş ağrısını da beraberinde getirmişti.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm yerden doğrulurken, sifona bastım ve lavaboya ilerleyip ağzımı çalkaladım. Odamdaki özel banyonun varlığı beni ölçüsüzce mutlu ederken, diş fırçama uzanıp bu hafta kaçıncı olduğunu sayamadığım bulantıların birinden daha kurtulmanın yorgunluğuyla dişlerimi fırçaladım. En sonunda yüzüme de hafifçe su çarptıktan sonra aynadaki aksimle göz göze geldim.

Son günlerde fazlasıyla yorgundum, kendimi sürekli uyumak ya da dinlenmek isterken buluyordum. Müvekkillerimle görüştükten sonra odamdaki ikili koltuğa uzanıyordum ta ki Dila beni diğer görüşme için bilgilendirmeye gelene kadar. Üzerimde bir ağırlık vardı ve bulantılarım da eklenince, üşüttüğüme emin olmuştum.

Dila hemen ardımdan bana doğru eğilip yüzündeki endişeli ifadeyle aynadan bana doğru bakınca kısık sesli bir nefes verdim ve peçeteyi ellerinden aldım. "Sağ ol, Dila."

"Rica ederim İlkim Hanım, daha iyi misiniz?"

Yüzümü kurularken hafifçe başımı salladım. "İyiyim. Bu sabahki dalgayı da neredeyse atlattım sayılır, birazdan daha iyi olacağım."

Dila gülümsemeye çalıştı ama benim iyi olmadığımın farkında olduğu için yüzünde buruk bir ifade oluşuyordu. Benim için

endişeleniyordu. Bunca seneye ve bütün ketumluğuma rağmen yine de beni sevdiğini düşünüyordum. Kimse sevmediği biri için bu kadar çabaya girmezdi. Peçeteyi çöpe atıp odama doğru ilerlerken hemen ardımdan geldi.

"Efendim, biliyorum bana düşmez ama... acaba bir doktora mı görünseniz? Hem Emir Bey de duysa çok endişelenir. Etrafta olduğu zamanlarda bu halinizi fark ederse-"

Başımı hızla kaldırdığımda cümlesi yarım kaldı, ona yalvaran gözlerle baktım. "Dila, lütfen. Emir konusunu konuşmuştuk. Zaten yeterince yoğun, bir de benim için endişelenmesini istemiyorum..."

Emir son birkaç haftadır düzenli olarak şehir dışına çıkmak durumunda kalıyordu. Bir müvekkilimizin ölümünün ardından geriye, yazdığı vasiyetnamede belirtildiği üzere paylaşılması gereken yüklü bir nakdi miras ve taşınmazlar kalmıştı. Ancak taraflar öyle anlaşamayan, öyle korkunç tiplerdi ki her biri nasıl daha fazlasını alabilirim diye gözlemekten kayıplarının farkına varamıyorlardı.

Onu tanıdığımız süreçte Sema Hanım kültürlü, iyi eğitim almış, ölçüsüz bir iyiliksever ve dünya tatlısı bir insandı. Bazen sırf onunla vakit geçirebilmek adına Emir'le yaptıkları toplantılara katılabilmek için kocama yalvarmam gerekirdi. Müvekkil görüşmeleri elbette iki taraf için de özeldi ancak öyle bir insanla hayatınızda bir ya da iki kez karşılaşabilirdiniz, bu fırsatı kaçırmaksa büyük aptallık olurdu.

Ölümü, ilerlemiş yaşından dolayı belki etrafındaki çoğu insan için beklenmedik sayılmazdı ama öyle bir yaşam sevinci vardı ki bu kadar hayat dolu bir kadının öylece göçüp gittiğine inanamıyordum. Bana düşmezdi belki ama içten içe, onu bu noktalara sürükleyenin çocukları arasında yaşanan kavgalar ve kadına bir an olsun huzur vermeyen bu açgözlülük olduğunu düşünüyordum. Kalbinin dayanamadığı şey evlatlarının arasındaki bu anlaşmazlıktı.

Sema Abacı, Sevgiyle Sar Vakfı'nın kurucusu ve yönetim kurulu başkanı olarak, belki milyonlarca çocuğun hayatına dokunmayı başarmıştı. Gönüllülük esaslı bütün çalışmaları kendi yürütmüştü ve son birkaç yıla kadar, otuzlarında kurduğu derneğin bütün organizasyonlarına bizzat katılıyordu. Ancak yüzündeki o ışıltılı gülümseme bir an olsun silinmeyen bir kadın için demansa yakalanmak, en az bu hayattan kopup gitmesi kadar beklenmedikti.

Onunla fazla çalışma fırsatımız olmamıştı ne yazık ki fakat ölümünün ardından yaşanacak kavgaları ölmeden önce bizzat tahmin ettiği için, Ateş'in annesi Perihan Sipahioğlu'nun yönlendirmesiyle bize gelmişti. Öyle büyük bir mal varlığına sahipti ki bir ay boyunca bunların nasıl paylaşılacağı konusunda konuşup tartışmıştık. Emir'in sıkıştığı noktalarda ben de yardımcı olmaya çalışmıştım ancak yazdığı vasiyetname her hafta değişen düşüncelerine uygun bir biçimde değişiklik gösterince, bir türlü son halini oturtamamıştık. En sonunda, ölümünden iki hafta kadar önce istediği gibi şekillendirebildiğine karar verdiği vasiyetnamesini, geçtiğimiz haftalarda işleme koyabilmiştik.

Kadına dair hiçbir şeye saygı duymayan çocukları, gelini ve damatları düşünüldüğünde, bu durumun olabildiğince zor olduğunu söylemek mümkündü fakat en azından, Sema Hanım artık bunlarla uğraşmayacaktı. Onun bundan sonra huzurla uyuduğunu düşünmek istiyordum. Gözlerinin gerisine yerleşmiş buruk hayal kırıklığını anımsadıkça üzülmeden edemiyordum.

Vefat ettiği gecenin sabahında, daha biz ölüm haberini henüz almışken vasiyetnameyle ilgili onlara ne zaman ulaşacağımızı sormak için arayan oğlu ve gelinini düşündükçe bile kanım donuyordu. O bunları görmediği için mutluydum.

Aklımı Sema Hanım'dan ve Emir'in şu an uğraştığı mirasyedi çocuklarından alıp bulunduğumuz ana çekmem, Dila'nın banyonun kapısını ardımdan kapatmasıyla oldu. Masama doğru ilerleyip oturduğumda, önümdeki sıcak fincandan yükselen zencefil kokusu burnuma çalınınca istemsizce gülümsedim. Hemen yanında duran tuzlu krakerler de küçük bir kâseye doldurulmuştu. Her zaman bana neyin iyi geleceğini biliyordu. Onu gerçekten çok seviyordum.

Parmaklarım fincanın etrafına dolandı ve balla hafif tatlandırılmış olan zencefilli çaydan minik bir yudum aldım. Onu yeniden masaya bıraktığımda Dila da çabucak masamın önündeki koltuklardan birine yerleşmişti. Ona ayakta durmayı yasaklamıştım. Tüm gün ardımda dolandığı yetmezmiş gibi bir de benimle konuşurken uzun topuklularıyla ayakta dikiliyordu. "Hem... geçen ay yaşadığım krizden sonra ne kadar evhamlandığını biliyorsun. Tekrar böyle olursa beni komple eve kapatır, bilmem farkında mısın?"

Ninova

Mevsim geçişlerinden gerçekten nefret ediyordum. Hava her soğuduğunda, soğuk tenimi her ısırdığında boğazıma sıkı bir el sarılıyordu ve nefeslerimi benden alıyordu. Bahar aylarında da polenler yüzünden çok benzer sıkıntılarım oluyordu.

Bu ay beklediğimizden daha soğuk geçmişti. Kasımın sonlarındaydık ve şimdiden çok üşümüştüm. Soğuk tenime nüfuz ettikçe, kuru bir ayaz cildimi ısırdıkça krizlerin baş göstermesi kaçınılmaz oluyordu. Yine öyle olmuştu.

Bir müvekkilimle alakalı çıkmazdaydım ve ne kadar çabalarsam çabalayayım doğru düzgün düşünemiyordum. Gece uykum kaçınca sabah koşuya çıkmıştım. Elbette kasım soğuğu koşmak için biraz ters düşülemeyecek bir soğuktu. Şanslıydım ki kriz eve gelene kadar beni esir almamıştı. Kapıyı bana açan kocamın kollarına yığıldığımda, daha önce Emir'in gözlerinde o kadar büyük bir korku görüp görmediğime emin olamamıştım. Sayılıydı.

Neyse ki sorun yoktu. Kalbim de ben de iyiydik. Her şey yolundaydı. Krizin de ufak bir mevsim geçişi uyarısı olduğuna emindim. Dila'nın sesi beni içinde bulunduğumuz ana geri çektiğinde, bu aralar çok fazla daldığımın farkına vardım. Ayakta uyuyor gibiydim.

"Biliyorum tabii. Kendisi hiç de haksız sayılmaz üstelik. Ancak böyle olmanıza da benim gönlüm el vermiyor. Çok bitkinsiniz, en azından bir kontrole gitseniz. İçimizi rahatlatmak için sadece... Belki vitamin takviyesi almak iyi gelebilir. Hemen randevu alırım, lütfen..."

Biraz daha kabul etmezsem, Dila eninde sonunda benim iyiliğim için Emir'le konuşacaktı. Onu belli bir noktaya kadar erteleyebilecektim. Daha fazla itiraz etmedim. Hafifçe gülümseyip başımı omzuma doğru düşürdüm ve onun insanı içine çeken güzel gözlerine baktım.

"Her zaman arkamı kollayacaksın değil mi?" dedim tatlı bir sitemle.

Dila'nın yüzü aydınlandı ve görmeye bayıldığım gamzeleri belirgince ortaya çıktı. "Her zaman."

Ardından elindeki deftere bir şeyler karaladı ve randevu alması için bunu ondan rica etmeden benimle konuştu. "Hemen arayıp yarın öğleden sonra için randevu oluşturuyorum. Böylece yarın akşam Emir Bey gelmeden önce gitmiş olursunuz. İyi çalışmalar İlkim Hanım, bir şeye ihtiyacınız olduğunda seslenmeyi sakın unutmayın."

Ninova

Beni benden çok düşünmesi gözlerimin dolmasına yetti de arttı bile. Minnettarlığımı göstermek isteyerek kocaman bir şekilde gülümsedim.

"İyi çalışmalar Dila, teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz efendim, çayınız bittikten sonra yemeğinizi getireceğim."

Başımı salladım. Çok yiyebileceğimi sanmıyordum ancak yine itiraz etmek istemedim. Parmaklarımın arasına aldığım fincanı dudaklarıma götürmeden önce yeniden seslenmeyi ihmal etmedim.

"Tamam canım, bir de rica etsem Berin'i bağlayabilir misin? Birinci hattan lütfen."

"Elbette, olmuş bilin."

Dila gülümseyerek odadan çıktığında kendi başıma kaldım. Parmaklarımı telefonun üzerine yerleştirdikten sonra çalmasını beklemeye başladım. Midemdeki bulantı dinsin diye, çaydan ufak yudumlar almaya devam ediyordum.

En sonunda sabit telefon titredi ve ahizeyi kulağıma kaldırırken yüzüme istemsiz bir gülümseme kondu. Berin'in daha sabah olmasına rağmen enerjik çıkan sesi saniyeler içinde kulaklarıma doldu.

"Ben de dünya üzerindeki en harika teyze, en tatlı arkadaş ve en sevdiğim avukat nerede kaldı diyordum. Günaydın tatlım. Ne haber?"

"Teyteeeee!"

Suratımdaki gülümseme, telefonun ucundan Marsel'in sesini duyduğum an ölçülemez bir şekilde büyüdü.

"Evet bebeğim, bak teyzen arıyor. Hadi konuş onunla, günaydın de balım..."

"Güyadın... Teyte, anni mama pisiyyo. Baba geycek bi de anni, dayı, Yese, Maysey soya teyteee!"

Kıkırdadım. Hafta sonu onlara yemeğe gidecektik. Muhtemelen Berin çoktan hazırlıklara başladığı için ve Marsel de iki yaşına girmesine rağmen annesine yapışık yaşadığı için her şeyden eksiksiz bir biçimde haberdardı.

"Aşkım benim, günaydın. Evet, geleceğim tabii. Dayı da gelecek, Neşe olacak, Marsel de anne ve baba da. Hep beraber yemek yiyeceğiz. Değil mi Marsel?"

"Beyabey!" dedi neşeyle çığlık atarak ve ellerini çırptığını duydum. Güldüğümde Berin telefonu oğlundan almak için çoktan harekete geçmişti. Çığlıkları sürerken telefonu birkaç saniyeliğine kulağımdan uzaklaştırmam gerekti.

"Nurşen, Marsel'i biraz alabilir misin lütfen? Ben yemeğini hazırlayayım o sırada..."

Marsel annesinden evdeki yardımcılarına geçtiğinde ben de fincanımı masaya bıraktım. Bilgisayarı açıp birkaç dosyaya bakmak için sisteme girerken Berin yeniden hattın diğer ucuna geldi.

"Ee, naber güzelim? Geliyorsunuz değil mi hafta sonu? Bak en sevdiklerini yapıyorum, rosto köfte ve patates püresi..."

"Ay dur, dur ne olur," dedim midem bulanmaya başlamadan önce onu durdurarak. "Bu aralar yemeklerin değil yüzünü görmek, ismini duymaya tahammülüm yok. Hemen bulantım oluyor."

"Aa? Hayrola, mideni falan mı üşüttün yoksa?" dedi Berin endişeli bir sesle. Kaşlarını hafifçe çattığını ve dudaklarını birbirine bastırdığını gözlerimin önüne getirebiliyordum. Başımı salladım sanki görebilecekmiş gibi.

"Bilmiyorum ki halsizlik de var üstümde biraz. Dila şimdi bir randevu alacak bakalım, görüneceğim doktora."

Berin birkaç saniye sessiz kaldı. "Böyle çok sık oluyor mu bulantılar?"

"Her sabah. Gün içinde de devam ediyor."

"Peki uyku... Yani sürekli uyumak istiyor musun? Kendini hep yorgun mu hissediyorsun?"

"Evet, evet! Tüm gün yatsam da yataktan kalkmasam diyorum. Sabahları da bulantılarla uyandığım için zaten hep yorgunum sanki."

Ben bunları söyledikten sonra arkadaşım sessizleşti. Hattın diğer ucunda olup olmadığını ve beni duyup duymadığını kontrol etmek için ona birkaç kez seslenmem gerekti.

"Berin? Alo?"

"Buradayım, buradayım canım... Hangi doktora gideceğim demiştin?"

"Dahiliye. Neden sordun ki?"

"Gitmişken bir de jinekolog randevusu almanı tavsiye ederim hayatım."

Ninova

"Jinekolog mu? Niye ki?" diye mırıldandım kafam karışırken.

"En son ne zaman regl oldun?"

Hayır.

Midem yeniden bulanmaya başlamıştı. "B... Bilmiyorum, ben..."

"Ay!" dedi Berin heyecanla. "Nasıl ya? Yeğenimi ilk ben mi öğrendim yoksa şu an?"

"Ha-Hamile miyim?"

Berin kıkırdadı. "Yani... İhtimali fazlasıyla yüksek hayatım. Bunların hepsi, üstünden en az beş kez geçerek tecrübe ettiğim belirtiler. Ben bir doktora görünmeni tavsiye ederim. Kesin sonuçlar ondan gelecektir ama istersen eczaneden test alıp onunla da şansını deneyebilirsin."

"Ben... Ben nasıl... Yapabilir miyim?" Nefeslerim boğazıma dolanırken hissettiğim panik yüzüme bir tokat gibi savruldu. Midem düğümlendi, boğazım daraldı ve ben ciğerlerime ulaşamamaya başladım. Berin'in sakinleştirici sesi tam o anda devreye girdi.

"İlkim, öncelikle sakin oluyorsun. Derin bir nefes al bakalım. Camı açabilir misin, temiz havayı güzelce içine çekmeni istiyorum. Hadi bebeğim, ayağa kalk ve cama yürü."

Dediğini yaparken titreyen bacaklarım beni zorlukla ayakta tutuyordu. Derin derin nefesler alırken ciğerlerim ihtiyacı olan havaya ulaştı ve gitmesi gereken yerlere oksijen dolmaya başladı. Kısık bir sesle mırıldandığımda Berin sertçe soluklandı.

"Harika. Şimdi beni dikkatlice dinlemeni istiyorum. Hamile olabilirsin -ki bunu gerçekten çok isterim- ama olmayabilirsin de. Üşütmüş de olabilirsin tatlım. Dila'ya jinekolog randevusu almasını söylemeden önce eczaneden senin için test almasını söyleyebilir misin?"

Başımı salladım.

"Başını salladığını varsayıyorum şu anda. Çok güzel. Daha iyi misin? Derin nefesler alıyor musun?"

Berin bir süre beni sessizce telkin etmeye devam etti ve olası krizimin önüne geçerek kendimi, nefesimi toparlamama yardım etti. Sonunda masaya dönüp su şişeme sarıldım. Büyük bir yudum aldıktan sonra Berin'e döndüm.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim."

Berin bir anlığına rahatlamış bir nefes verdi. Hemen ardından yatıştırıcı o sesini duydum. *Anne Berin'i, abla Berin'i.*

Ninova

"Korkma güzelim. Neden korktuğunu, endişelerinin hepsinin sebebini biliyorum ama emin ol, korktuğun kadar zor olmayacak. İyisin İlkim, her şey yolunda. Daha şimdiden aranızda görünmez ve sarsılmaz bir bağ gelişmeye başladı bile, onunla her şey çok daha güzel olacak. Söz veriyorum. Senin altından kalkamayacağın tek bir şey bile yok, anladın mı beni? Biz yanındayız. Hepimiz, bebeğim. Sana söz veriyorum."

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama korkudan ve endişeden mi yoksa duygusallıktan mı emin olamıyordum. Titreyen bedenimi kontrol altına almak için boştaki elimi koluma sardım.

"Ben... test almalıyım. Seni sonra arasam olur mu? Şu anda aklımı tam anlamıyla toparlayabildiğim söylenemez..."

Berin hızla cevap verdi. "Evet, elbette. Nasıl istersen canım benim. Ben buradayım, istediğin zaman. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Ben de şimdi kapatıyorum, Marsel huysuzlanıyor. Onu öğle uykusuna yatıracağım. Sonuçları öğrenir öğrenmez arayabilirsin ya da sonra... İstersen arama. Nasıl istersen kuzum. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum tabii. Sen... Marsel'i kocaman öp benim yerime. Neşe'yi de. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra başımı ellerimin arasına aldım. Gerçekten hamile olabilir miydim?

Hayatım boyunca bana pay biçilen sınırların kıyılarında geçirdiğim bir dünyada yaşamıştım. O sınırları ihlal etmek demek, son demekti. O kalın, keskin çizgilerin bir adım ötesine geçmek uçurumdan düşmek demekti. Yaşamayı sevmiştim. Ne o çizgileri aşmayı ne de uçurumdan düşmeyi göze alabilmiştim. Hayatım, belirli bir noktadan sonra kesinleşen kurallara ve kısıtlamalara göre yön değiştirmişti. Benim elimden çıkıp bu sınırların çevresinde şekil almıştı.

Bir çocuk sahibi olmak, o zamanlarda gözüme en az bir kalbin hayalini kurmak kadar imkânsız görünüyordu. Umutlara bel bağlamak yaşam tarzıma dönüşmüş olsa da hiçbir zaman fazla hayalperest olamamıştım.

Öleceğimi düşündüğüm onlarca an olmuştu. Bir sabahı olmayacağına inandığım onlarca gece. Sevdiklerime yeniden sarılamayacağıma ağladığım onlarca gün. Emir'i bir daha asla göremeyeceğime inandığım

Ninova

yıllar. Koyu renkli, acımasız gölgelerin düşüncelerimden bedenime kadar her bir yanımı sarıp sarmaladığı bir gerçeğin içinde yaşamak pek kolay değildi. Karanlık renkler yerini hiçbir zaman parlak, canlı olanlara bırakmamıştı.

Ben de yeni hayaller kurmayı bırakmıştım.

Doğum yapmak bana hep çok uzaktaymış gibi geliyordu. *Şu anda bile.* Belki de karnımda Emir'le bana ait bir parça taşıyordum ama bunu yapabileceğime dair en ufak bir inancım dahi yoktu. Otuz üçüncü yaşının sonlarına yaklaşan bir kadın olarak, her ne kadar bunu dünyalar kadar istesem de başarabileceğime pek emin olamıyordum.

Neşe, hayatıma giren aydınlık bir ışıktı ve ardından gelen Marsel'se yeni bir yaşamın çiçeksi umuduydu. Seçil'in üçüzleri, göz bebeklerim Beliz, Deniz ve Ediz de doğunca, etrafım bebeklerle çevrelenmişti. Onları sevmek kusursuzdu ancak bizimle işleri bittikten sonra onları anne ve babalarına bıraktığımızda, kollarımda bunun eksikliğini hissetmeye başlamıştım. Emir'le bana ait, bize gözleri parlayarak bakan, bizi gördüğünde gülümseyecek küçük bir bebek hayali göğsümde büyümüştü.

Ancak bu konuyu Emir'e hiç açmamıştım. Çünkü bir türlü cesaret edemiyordum.

Emir bununla alakalı, o yemekte ilk ve son kez konuştuğumuzdan bu yana konuyu bir kez bile açmamıştı. Bunu ne kadar istediğini bilsem de beni kırmamak için ben bu konuyla alakalı konuşmadan bir daha asla ağzını açmayacağına da emindim.

Yine de gözlerim vardı. Marsel'e ya da Neşe'ye nasıl baktığını görüyordum. Üçüzlerin doğumundan sonra Seçil'e yardım etmeye gittiğim süreçte, Ankara'ya çocukları görmeye gelip hiç dönmek istemediğini hatırlıyordum.

Ben de istediği gibi bir aile kurmasını sağlamak istiyordum. Bunu benimle yapıyordu ve ona bir bebek vermekten daha çok istediğim bir şey daha yoktu. *O benden bunu açıkça istemese bile.*

Çünkü eğer kocama bundan bahsedersem, bir çocuk sahibi olmayı sırf onun için istediğimi düşüneceği fikri beni içten dışa tüketiyordu. Şimdi, belki de ondan bir parça içimde büyüyordu ama haberi bile yoktu. Ona yapabileceğim en güzel sürpriz muhtemelen bu olurdu.

Korkuyordum. Bedenim belki de hiç olmadığı kadar şiddetli titriyor, bu düşünceden dahi ürküyordu. Başarısızlık ihtimali beni yiyip bitiriyordu fakat çok ama çok net bir şekilde bildiğim bir gerçek

Ninova

vardı ki, Emir beni asla yalnız bırakmazdı. Birlikte başarabilirdik. O yanımda olursa, boyumdan büyük işlerin altından kalkabilir, dağları bile aşabilirdim.

Bu düşünceler zihnimi kemirmeye devam ederken ayağa kalkıp kendimi odamın kapısına sürükledim. Dila'dan bana bir saatlik bir boşluk açmasını istedim. Ceketimi üstüme aldıktan sonra çantamı omzuma aldım ve ofisten çıktım. Ne zaman arabaya ulaştığımı, en yakındaki eczaneyi kaç dakikada bulduğumu ve birbirinden farklı üç hamilelik testini alıp geri döndüğümü hatırlamıyordum. Bunları kaç dakikada yaptığımı ya da nasıl bu kadar soğukkanlı bir şekilde halledebildiğimi bilmiyordum.

Ancak o soğukkanlılığın odamdan içeri girdiğim an bütün vücudumu hızla terk ettiği kesindi. Şimdiyse odamın küçük banyosunda oturmuş, alt alta dizdiğim testlerin süresinin dolmasını bekliyordum.

Telefondan kurduğum sayaç alarmı çalmaya başlayınca irkildim. Sayacı kapattıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yara bandı. Hızlıca sök ve at. Beklemek acıyı büyütür.

Hafifçe doğruldum ve kıstığım gözlerimi açarak beyaz mermerin üzerindeki birbirinden farklı boyutta olmasına rağmen üçü de aynı sonucu gösteren çubuklara baktım.

Parmaklarımı mermere yasladım, kontrol edemediğim bir şekilde titriyorlardı. Dudaklarımı araladım fakat temiz hava ciğerlerime ulaşmadı. Soluk almak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, oksijen boğazımdan aşağıya doğru akmıyordu. Panik bütün vücuduma hücum ederken oturduğum yerden kalkarak mermerin üstünde beni bekleyen gerçeğe yeniden baktım.

Çift çizgi.

Biri hafif silik ama yine de belirgin bir çift çizgi daha.

Ve artı.

Hamileydim.

İçinde bulunduğum dünyanın ortasında, sanki çökercesine yeniden oturduğum klozet kapağının üzerinde etrafımdaki her şey bütünüyle anlamsızlaştı. Karanlıklarla dolu dünyada, yalnız başıma oturduğum bu küçük banyonun içini parlak bir ışık kapladı.

Bir bebek.

Şu anda karnımda büyümeye çalışan, benden ve sevdiğim adamdan bir parça.

Ninova

Ellerim dudaklarımın üstüne kapanırken gözyaşlarım benden izinsizce tenime doğru süzülmeye başladı.

Sürekli uykulu hallerimin, bütün bulantılarımın, halsizliğimin ve yorgunluğumun sebebi, bana ve Emir'ime dünyaları verecek olan o varlık, bir bebekti.

Bizim bebeğimiz.

Derin bir nefes aldıktan sonra avuç içlerimi mermere yaslayıp lavaboya eğildiğimde, gözyaşlarım akmak için hazırlardı ama midemden yükselen safra buna engel oldu. Hızla klozete eğilirken dizlerimin üstüne düştüm. Elbette, aynı babası gibi ağlamamdan fazlasıyla mutsuz bir bebek olacaktı. Bana selam verme yöntemleri fazlasıyla can alıcı olsa da ağzımı suyla çalkalarken yüzümdeki gülümseme silinmiyordu.

Sana da merhaba tatlım. Annenle şimdiden iyi anlaştığına sevindim.

Dila'dan yeni bir randevu ricasında bulunduğumda, suratındaki şaşkın ama heyecanla parıldayan gülümseme fazlasıyla sahiciydi. Göz kırpıp odama geçtiğimde kıkırtısını duymak beni de fazlasıyla eğlendirdi. Jinekolog randevusu almasını ona söylemeden hemen önce, ilk olarak Berin'i aradım. Berin kollarında, henüz annesine temas etmediği takdirde uyuyamayan Marsel olduğundan, yeterince yükselemediği için özür diledikten sonra bariz bir heyecanla bizi tebrik etti. Hemen ardından telefonu kapatmadan önce kendi doktorunun ismini ve kliniğinin numarasını verdi. Aynı zamanda asıl kutlamayı hafta sonu yiyeceğimiz yemekte yapacağını da söylemeyi ihmal etmedi.

Odama geçtikten sonra masama yerleştim ve telefonuma uzandım. Seçil muhtemelen müsait değildi, hatta muhtemelen hiç vakti de yoktu ama beni asla geri çevirmezdi, ben de onu aramadan duramazdım. *Özellikle böyle bir konuda asla.*

Numarasını bulduğum gibi aradım ve hızlıca konuşmak için kafamda bir metin hazırladım. Telefon birkaç saniye çaldıktan sonra açıldığında, hayatımın en neşeli yanının sesi kulaklarıma doldu.

"Aşk bahçem, bitanem, dünya üzerindeki en âşık adamla evli olan, evrenin en harika boşanma avukatı! Kulaklarımı şenlendirdin sabah sabah!"

Ninova

"Kızılım, yorgun savaşçım, dünyanın en tatlı annesi! Nasılsın bakalım, günaydın."

"Beliz iki, Deniz henüz bir, Ediz de üç kez kustu. Her birinden sonra onları tek tek banyoya soktuğumu düşünürsek, fazlasıyla bitik olduğumu söyleyebiliriz ama yine de iyiyim. Hepsi uyudu, şimdi çay alıp oturmuştum ki sen aradın."

Duraksadı. Sesinde tatlı bir yorgunluk vardı.

"Üç bebeğinin olması bazen zor oluyor ama üçünün de aynı anda hasta olduğunu düşününce, hasta olmadıkları her güne şükreder hale geldim. Şükür ki kayınvalidem burada... O olmasaydı sanırım mahvolurdum."

"Kıyamam, canlarım benim... Biraz daha iyiler mi peki?"

"İyiler tatlım. Banyodan sonra yorgun düşüp uyudular. Zaten zayıf bünyeleri, hemen yoruluyorlar. Masal da okuyunca mayıştılar..."

Seçil yorgunca nefeslendi, sanki ömründen ömür gitmişti bu hastalık sürecinde.

"Bir değil üç tane olmaları bir yana, psikolojik olarak rezil bir süreçteyiz, İlkim. Sürekli ağlıyorlar, öksürüyorlar, belki canları yanıyor ama hiçbir şey yapamıyorsun. Hiçbir şey. Evladının canı yanıyor ama elinden bir şey gelmiyor. Canımdan can gidiyor sanki. Çok yoruluyorum, evet ama fiziksel yorgunluk bunun yanında hiçbir şeymiş, gerçekten. Nazlarına kurban olurum, orası ayrı. Yine de beni asıl yıpratan şey elimden bir şey gelmemesi. Geçecek ama... yavaş yavaş atlatacaklar."

"Geçecek tabii, Seçil'im. Üç bebeğe bakıyorsun, kolay mı? Elbette her şey gibi bunun da zorlukları var ama eminim hisleri de bambaşkadır. Annesin sen. Hissedersin, için burulur ama ben de şunu biliyorum ki eminim elinden gelenin en iyisini, en fazlasını yapıyorsundur. Tüm ilgi ve odağını onlara veriyorsun, hep üstlerine titriyorsun. Bir yerde görmüştüm. Çocuklar büyüdüğünde evlerinin ne kadar temiz ve düzenli olduğunu değil, onlarla nasıl ilgilenildiğini hatırlayacaklar. Onlara hangi masalları okuduğunu, sevginin onları nasıl sarmalayıp sardığını... Ben eminim, sen onlara çok güzel hatıralar bırakıyorsundur. Hayatları boyunca hatıralarından silinmeyecek saf anılar..."

Seçil'in güldüğünü duyduğumda içime biraz su serpilmiş oldu. Her gün biraz daha alışıyorlardı elbette ama her geçen gün çocuklar büyüyordu ve bu da giderek daha çok ihtiyaçlarının doğmasına sebep

Ninova

oluyordu. Seçil ve Orkun hepsiyle kusursuzca ilgileniyor ve baş ediyorlardı ancak yorulmaları o kadar normaldi ki iyi dileklerime hep onları da ekliyordum.

"Gelecektim aslında bu ay sonu sürpriz yapıp ama biraz zor olacak gibi duruyor, beklenmedik durumlar oluştu..." Altdudağımı dişledim ve sessizce beklerken içimde biriken heyecan göğsümün ortasında bir nabız gibi atmaya başladı. Henüz anlamasını beklemiyordum, zaten birazdan net bir şekilde ifade edecektim.

"Kendini sıkıntıya sokma güzelliğim, gelirsin. Bir yere kaçmıyoruz ya? Nasıl olsa uzunca bir süre daha üç çocukla toparlanıp bir yerlere gidebilecek gibi değilim. Yerim belli, yurdum belli. Gelirsin, kapımız sana hiç kapanmıyor, biliyorsun."

"Biliyorum... Biliyorum tabii ama..." Tedirgin olmama rağmen yüzüme yerleşen gülümsemeye, dolu dolu olan gözlerim eşlik ediyordu. Parmaklarım benden habersizce artık oradaki varlığına iyice emin olduğum küçük, minik noktacığa uzandı.

"Belki seni yeğeninle, çocukları da kuzenleriyle tanıştırırım diye düşünmüştüm." Sesim o kadar kısık ama yine de o kadar güçlü çıkmıştı ki ben bile şaşırdım.

"Tanışırız aşkım ya, sorun değil. Bak diyorum ya, hani ha bugün gelmişsin ha ya-"

Seçil durdu. Cümlemde yer alan detayı henüz yakalamış gibi kelimelerinin ortasında sesi kesildi. Zorlukla alındığım hissettiğim bir nefes sesi duydum ama benden mi yoksa ondan mı geldiğine emin olamadım.

"Yani tabii... henüz çok küçük ama ben gelene kadar biraz belirginleşir diye tahmin ediyorum," diye devam ettiğimde telefonun diğer tarafından hışırtılar ve patırtılar geldi. Kaşlarımı çattım ancak arkadaşım ses vermeyince endişem belirgin bir hal aldı. "Seçil? Orada mısın?"

"Anne bir saniye..."

Oturduğu yerden kalktığını ve yürüdüğünü hissettim, ardından bir kapının açılıp kapanma sesini duydum. Sessizce beklerken sonunda arkadaşımın dikkati bana geri döndü.

"İlkim bak... bak bunun şakası olmaz, biliyorsun değil mi?" Sesi çatladığında gözlerim doldu. O da ağlamak üzereydi, biliyordum. Yüzünün aldığı hal gözlerimin önüne geliyordu.

"Biliyorum, üç tane test yaptım," dedim boğazımdaki kocaman yumruyla.

"H... hamile misin gerçekten?" diye sordu son kez, emin olmak ister gibi. Bedenimi etkisi altına alan yüklü sevgi, konuşmamı zorlaştırsa da gülümsememi engelleyemiyordu. Başımı salladım ardından dolan gözlerim ve karnıma yerleşmiş parmaklarımla sessizce, "Evet," diye fısıldadım.

"Hamileyim, Seçil... Bizim... Emir ve benim bir bebeğimiz olacak."

Ben bunları söyledikten hemen sonra Seçil kendini tutmayı bırakmıştı. Telefonun diğer ucunda aynı benim gibi parçalara ayrılırken, biliyordum ki bizi toparlayacak o küçük varlık içimde büyüyordu.

"Allah'ım, sana şükürler olsun!" dedi hıçkırıklarının arasından. "Bize sunduğun her şey için, bizi bu mutlulukla ödüllendirdiğin için sana şükürler olsun." Gözlerinden süzüldüğüne emin olduğum yaşlar benimkilerden de dökülüyordu. Hıçkırdığımda hissettiğim mutluluğun ölçüsü olabileceğini düşünmüyordum.

Çok savaş vermiştim. Çok çaba göstermiştim. Çok uğraşmıştım. Bu hayata tutunmak için elimden geleni yapmıştım ve iyi kötü, bütün anlarımda elimi annem ve babamdan sonra Seçil tutmuştu. Belki de bazen onlardan bile önce. Şimdi sağlıklı bir kadın olmak, içimde bebeğimin büyümesine şahit olmak umutlarımın en güzel sonucuydu. Seçil benim yol arkadaşlığımı yaparken, pes ettiğim ve düşeceğimi hissettiğim bütün anlarda beni ayağa kaldırandı. Bugün, çürüyeceğimi sandığım hastane koridorlarından kurtulduktan yıllar sonra, ona yeğeninin haberini veriyordum. Geçmişte öyle çok acı vardı ki o zamanlar yaşananlardan bir gün geçmiş olarak bahsetmeyi ummak bile çok uzak görünüyordu. Şimdiyse mutluluk en yakın arkadaşımız olmuş gibi her gün binbir farklı duygusal yükü memnuniyetle omuzlarımıza yüklüyordu.

"İlkim çok mutlu oldum, çok mutlu oldum benim canım arkadaşım. Gözümün bebeği, canımın en içi çok mutlu oldum! Tebrik ederim, sağlıkla, mutlulukla kollarına alacağın o günü dört gözle bekliyorum. Yaşadığımız... yaşadığın her şey gözlerimin önünden geçti sessizce. Çok mutlu oldum, bitanem benim. Söyledin mi Emir'e?"

"Henüz söylemedim, yarın akşam gelecek. Hem... daha doktora da gitmedim."

Ninova

"Tamam, hemen randevu alalım, en kısa sürede görünmen lazım ki sonrasında nasıl ilerleyeceğini öğrenebilelim. Sonuçta hassasiyetler var, onları da göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

Arkadaşım bilgelikle bana yapacaklarımı sıralarken korku iliklerime kadar işledi. Bir tek ona parçalanabilirdim, onun beni yeniden birleştireceğini biliyordum. "Seçil..." dedim en sonunda ağlamaklı sesimle. Ağladığım için doğru düzgün ismini söyleyebildiğime bile şaşırmıştım. "Yapabilecek miyim? Ben... nasıl olacak bilmiyorum..."

"Nasıl olacak ben sana söyleyeyim aşkım. Öncelikle doktora gidip benim minik kuşumu belgeli, fotoğraflı bir gerçek haline getiriyorsun ki babasıyla bunu paylaşabilesin. Emir yarın geliyordu değil mi? Güzel bir sürpriz yapabilirsin, zamanın var. Bu hayatınızın yeni dönemine geçeceğiniz bir dönüm noktası olacak. O yüzden her anını unutulmaz kılmanı tavsiye ederim. Otuz beş yaşına girmiş olsa da sonuçta Emir Feza Dağlı'dan bahsediyoruz. Küçücük bir sürpriz de yapsan onu dünyalar kadar mutlu edeceğine eminim. Ufak, samimi bir şeyler..."

"Tamam..." diye mırıldandım yine başımı sallayarak.

"Sonrasında annenle babanı arayıp bu güzel haberi onlarla da paylaş ki Fulya ve Gündüz Çetin'in şimdiden torunları için alışveriş yapmasını keyifle izleyebilelim. Ah. Bir de unutmadan İlhan Bey'i arayıp durumu onunla paylaşman gerek bence, kendisinden hamileliğinle alakalı bilgi de alabiliriz. Senin için tehlikeli olup olmayacağını, kalbinin bununla nasıl baş edeceğini öğrenelim ki sonrasında sorun yaşamayalım. Anlaştık mı, bunları yapabilir misin?"

"Tamam, evet. Elbette yaparım," dedim aklımı biraz daha toparlamış bir biçimde.

"Harika..." Duraksadı. Sesindeki gülümsemeyi buradan duyabiliyordum. "Keşke şu an yanında olabilseydim. Sana sıkıca sarılmaya hasret kaldım ama sanırım bu ikimiz için de daha iyi. Sonuçta üç çocuk doğurmuş ve hamilelik kilolarıyla barışık yaşayan bir anne olarak muhtemelen kemiklerini kırabilirdim."

Gülümsedim. "Sen bana asla zarar vermezsin," dedim kıkırdayarak. Gözlerimi sonunda kurulamıştım.

"Asla," dedi kesin bir sesle. "Canım benim. Ay inanılmaz mutluyum ya, çocuklar uyanmasın çığlık falan atarım diye de balkona çıkmıştım ama bir yerlerimden üşüteceğim diye geri girmek zorunda kaldım," diye mırıldanırken kahkahamı tutamadım. Zaten arka plandan

Ninova

sesler geliyordu. Söylemese bile açılıp kapanan sürgülü kapının sesini duyabiliyordum.

"Nasıl yani ya? Dünyanın en tatlı ve dişli avukatı, aynı zamanda dünyanın en harika anne adayı mı oldu şimdi? Bana yeni bir ballı çörek verecek üstelik... Allah'ım, beni gerçekten sevdiğini zaten hissediyordum ama yüzüme karşı söyleme yöntemine de bayıldım. Lütfen beni hep böyle güzel haberlerle sına... Teşekkür ederim," dedi sırıttığına emin olduğum bir sesle.

"Deli! Yerim seni..."

Seçil'le biraz daha konuşmaya niyetliydim ama kapımı çalan Dila, göz göze geldiğimizde içeriye adım attı ve doğrudan gözlerime baktı.

"Ben şimdi kapatıyorum. Doktordan sonra detayları anlatmak için ararım kızıl, olur mu?"

"Tamam aşkım tamam, hadi öpüyorum seni ve minik kuşumu... Ay çıldıracağım, resmen artı birimiz geliyor," dedi kıkırdayarak.

"Gerçekten de geliyor... Ben de öptüm bitanem, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra dikkatimi beni bekleyen Dila'ya verdim. Berin'in jinekoloğu beni gün içinde görebileceğini söylemişti. Dila da takvimimin tamamını boşaltarak -hatta sanki isteyeceğimi tahmin etmiş gibi yarını da boşaltmıştı- randevuyu ayarlamıştı. Ardından beni tebrik etmek için sarılıp sarılamayacağını sormuştu. Elbette sarılabilirdik, hatta şu an bundan daha çok ihtiyaç duyduğum bir şey daha olamazdı. *Sevdiğim birinin güven veren kollarına ve bana her şeyin güzel olacağını söylemesine.*

Dila'dan ve ofisten ayrılıp arabaya geçtiğimde içimi kasıp kavuran endişeyle İlhan amcayı aradım. Onun içimi rahatlatmasını değil, aksine bu durumun benim için iyi olmayacağını söylemesini beklesem ve bundan ölümüne korksam da beklediğim gibi olmadı. İlham amca bana nasıl senelerdir normal bir hayat sürebiliyorsam, aynı şekilde gayet normal bir şekilde hamilelik süreci de geçirebileceğimi söyledi. Sadece doğum anında biraz zorlanabilirdim belki ama o kadardı. O zaman gelince de orada olup bütün değerlerimi kontrol edeceğine söz vermişti. Hiçbir sorun olmayacağına dair bana teminat vermiş ve yüreğime resmen su serpmişti. Hatta bundan fazlasını yapıp şimdiden, eğer sağlıklı bir süreç geçirebilirsem dokuz ay sonraki doğumumun tarihini hesaplamış ve takvimine eklemişti. Bu inceliğine dayanamadığım için telefonu kapattıktan sonra biraz ağlamıştım.

Ninova

Her ne kadar Emir'in yanımda olmasını şiddetle arzuluyor olsam da jinekologla ilk randevum da oldukça pozitif geçmişti. Altı haftalık hamileliğimi resmileştirirken bana keseyi ve bezelye büyüklüğündeki minik bebeğimi göstermiş, elime siyah beyaz bir ultrason fotoğrafı vermişti. *Sonsuza kadar saklayacağım kesindi.*

Doktordan çıktığımda önce eczaneye uğradım. Doktorumun kullanabileceğimi söylediği vitaminleri aldıktan sonra arabaya geçip park halindeyken annemle babamı aradım. Annem ultrason fotoğrafını ekrana kaldırdığım an ağlamaya başlamıştı. Babamın sağlam tutmaya çalışmasına rağmen titreyen sesini duymak ve hızla dolan gözlerini görmek beni de parçalara ayıracağı için bütün konuşmayı suratlarına bakmadan sağı solu izleyerek yapmıştım. Diğer ay zaten yanımıza gelecekleri için heyecanla beklediğimi söyleyerek en sonunda telefonu kapatmıştık.

Selvi anne ve Ayşin'i daha sonra aramayı aklıma koydum çünkü onlar Emir'le düzenli olarak konuşuyorlardı. Eğer söylersem laf arasında ağızlarından kaçırabilirlerdi. Belki Selvi anne daha temkinli olurdu ama Ayşin'den şüpheliydim. Emir'in onun her halini bildiğini düşünürsek sesi azıcık neşeli çıksa olup biteni kesinlikle anlayacaktı. Bunu göze almak istememiştim.

Eve geçtiğimde yarın için ufak bir plan yaptım. Kendimi zorlayarak yemek yedikten sonra -sonuçta artık iki kişilik beslenmem gerekiyordu- vitaminlerimi de alıp bulaşıkları kaldırdım. Dolaptan daha geçen hafta aldığım elbiselerimden birini seçerek, askıdan çıkarıp makyaj masamın önüne bıraktım. Ardından kısa bir duş alıp yatağa girdim. Yarın Emir geliyordu ve artık yalnızca kocam olmadığını benden duyacaktı. Bebeğine, bebeğimize hamile olduğumu, kısacası baba olacağını öğrenecekti. Şüphesiz ki bu rol de ona kusursuzca uyacaktı, buna emindim.

Hayatımız boyunca sevgisini paylaşacağımız, benden ve ondan bir parça vardı artık. Onu kollarımıza alıp gözlerine bakacağımız anı hayal ettikçe tenim karıncalanıyordu. Yüzümde hiç silemediğim bir gülümseme, gözlerimin çevresinde biriken daimî yaşlarla, ara sıra bölünecek bir uykunun esiri oldum.

Ertesi gün, sabahtan akşama kadar geçen sürede bir saniye bile oturmamıştım. Önce mutfağa girdim ve akşam kuracağım masa için yemekler yaptım. Emir'in sevdikleriyle dolu bir sofra kurmak adına birkaç saat mutfakta kaldım. O arada hamileliğimden haberdar olan herkes arayıp durumumu yoklamıştı. Emir uçuş bilgilerini mesaj atmıştı ancak aramamıştı. Zaten böyle daha iyiydi. Aradığında muhtemelen sesimden her şeyi çabucak çözerdi.

Mutfaktaki işim bittikten sonra banyo yaptım ve saçlarımı şekillendirdim. Dairenin şehri izleyen tarafına yerleştirdiğimiz masanın pek kullanıldığı söylenemezdi ama yine de orayı hazırlamıştım. Emir saat sekiz gibi inecekti, trafiği de hesaba katarsak muhtemelen saat dokuz civarı ancak evde olurdu.

Gün bitmek bilmemişti.

Onu beklerken dün eve gelmeden önce aldığım ahşap çerçeveye bebeğimizin ilk ultrason fotoğrafını yerleştirmiş, onu da bir hediye kutusuna koymuştum. İçine ufak bir not yazdıktan sonra kapağını kapatıp servis kaşıklarımızın bulunduğu mutfak çekmecelerinden birine yerleştirmiştim.

Telefonumun çaldığını duyunca Emir'in aradığını düşünüp bir anlığına paniklemiştim ancak ekrandaki ismi gördüğümde içimin rahatladığını söylemek mümkündü.

"Anne?" dedim samimiyetle.

"Yavrum, nasılsın? Konuşamadık kaç gündür, bir halini hatırını sorayım dedim."

Kıkırdadım. İlk tanıştığımız gün, bir gün Selvi Dağlı'nın gelini olacağımı söyleseler belki buna pek şaşırmazdım ama nasıl olduğumu merak edip, beni haftada iki üç kez arayacağını ve beni seveceğini söyleseler... buna inanabileceğimi sanmıyordum. Yine de hayat sürprizlerle doluydu. Sevgi öyle güçlü bir duyguydu ki zamanla her kalbi etkisi altına alıp, en uzak olanları bile aynı dünyanın içinde birbirini seven iki insana dönüştürebiliyordu. Ona anne demezsem benimle kesinlikle konuşmayacağını söyleyen Selvi Dağlı da buna dahildi.

İnsanlar değişiyordu, zamanla ama en çok da sevgiyle.

"İyiyim anne, bildiğin gibi. Emir gelecek, onu bekliyorum. Kocamın yollarını gözlüyorum yani..."

Ninova

Küçük bir kahkaha attığında gülümsedim. Emir'in sürekli iş seyahatine çıktığını düşünürsek bu anlarımıza fazlasıyla şahit olmuştu. "Sen ne yapıyorsun? Nasıl gidiyor hastanede işler?"

"İyi kızım iyi, bir sıkıntı yok. Olmaz da muhtemelen, bende bu kontrol manyaklığı olduğu sürece zor."

"Yok canım," dedim *saçmalama* der gibi. "Kontrol manyaklığı demeyelim de işlerin düzgün gittiğinden emin olmak diyelim. Hakkındır anneciğim."

"Vallahi buradakiler öyle düşünmüyor ama sen öyle diyorsan öyle olsun, İlkim'im. Onlar başlarında gestapo gibi dikildiğim sürece beni pek sevecek gibi değiller. Aman, ne yapayım canım. İnsan hayatı bu, öyle laubaliliğe gelemez."

"Aa, ayıp ama! Koskoca Selvi Zeren Dağlı, intörn doktorlara kan mı kusturuyorsunuz? Aşk olsun sayın başhekimim. Yenilerin önünü açalım, önlerine engel koymayalım. Lütfen yani, biraz anlayış..."

İkinci ismine gönderme yaptığımda güldü. Zeren, anlayışı yüksek kişi anlamına geliyordu ve Selvi anne son zamanlarda bu kelimenin anlamını yeniden öğreniyor gibiydi.

"İlahi kızım... Gelinimsin diye demiyorum ama en çok seninle konuşurken eğleniyorum, İlkim. Neşe kaynağımsın resmen."

Sırıttım. "Onur duydum efendim," dedim reverans yapar gibi.

"Neyse kızım, sen işine bak hadi, bizim oğlan da gelir birazdan. Tutmayayım seni daha fazla. Özleyince bir sesini duyayım demiştim, duydum, memnun oldum. Ben kapatayım artık."

"Tamam anne. Yarın müsait olursan daha uzun konuşuruz. Seninle konuşacaklarım var zaten. Şimdi ben de kapatsam iyi olacak."

"Tabii ki yavrum. İstediğin zaman arayabilirsin. O an açamasam da sonra dönerim sana. Hadi görüşürüz güzel kızım, öpüyorum seni, iyi akşamlar."

"Görüşürüz anneciğim, ben de öptüm."

Telefonu kapatıp bir kenara bıraktıktan sonra ocakta karıştırdığım risottoyu biraz dinlenmeye bıraktım. Ardından eti attığım fırını da kapattım. Saat sekize yaklaşırken hazırlanmak için odama geçmiştim. Önüme gelmesin diye bağladığım saçlarımı açarak düzleştirdiğim tutamları omuzlarımdan aşağıya bıraktım. Belime kadar tatlı bir biçimde iniyorlardı. Askıdan aldığım elbisemi giydikten sonra aynada kendimle göz göze geldim.

Ninova

Lacivert, vücudumu saran yumuşak kumaşlı elbisenin çenemin iki ya da üç parmak altına kadar uzanan boğazlı bir yakası vardı. Yarım kolluydu. Böyle bakıldığında oldukça sadeydi ama elbiseyi hareketli kılan kumaşındaki ışıltılardı. Karanlıkta bile gece göğü gibi parıldıyordu.

Emir'in bana yıllar önce aldığı kalp şeklindeki pırlantadan kolyeyi boynuma taktım. Kolye göğüslerimin arasına yerleşip artık iyiden iyiye kaybolan ameliyat izlerimin üstünde sallanırken, kalbime çarptığı her an yüzümü anlamsızca gülümsetiyordu. Onunla uyumlu küpelerimi ve bilekliğimi de taktıktan sonra makyaj masama geçtim. Hızlı, abartısız bir makyaj yaptığımda hazırdım. Kenarda duran ince topuklu ayakkabılarımı da giydikten sonra salona geçtim ve beklemeye başladım.

Öylece kaç dakika oturduğumdan ya da telefonumla vakit geçsin diye haber siteleri arasında dolandım bilmiyordum ama asırlar sürmüş gibi gelmişti. Oysa saate baktığımda daha yeni dokuzu geçtiğini görmüştüm. Sonunda kavuşmak olduğu sürece bekleyişler hep çok uzun, bir bakıma da sanki sonsuzdu.

En sonunda kapının önünde tıkırtılar duydum. Anahtarını deliğe takıp kilitli olmayan kapıyı yavaşça açtığında gözlerim sonunda aradığına kavuştu. O da başını kaldırdığı an benimle göz göze geldi ve çatık kaşları çözülüverdi.

Günlerdir hasret kaldığım yakışıklı yüzü, parıldayan acı kahve gözleri, yumuşak hatları ve minik gülümsemesi... İri bedenini saran siyah, polo yaka tişörtünün altına giydiği siyah kot pantolonla inanılmaz çekici görünüyordu. Elindeki valizi kenara bırakıp kapıyı ardından örttü ve rutin bir şekilde anahtarları vestiyerdeki büyük kâsenin içine attı.

"Biraz özlenmişim galiba," dedi beni baştan ayağa alıcı gözle süzerken. Sırıtıp kollarını iki yana açtığında güldüm. Kahvelerine yerleşen parıltı beni memnun etti.

"Serseri..." diye mırıldanıp ona doğru ilerledim ve kendimi kollarına attım. Saniyesinde bedeni benimkine yapıştı ve kolları bana dolandı. Güçlü kolları beni kendine bastırıp ayaklarımı yerden kestiğinde dudaklarını boynumda hissettim.

"Ben de seni özledim aşkım," dedi boğuk bir tonda. Bedeninin her bir kası bana çarpıyor, onun sert hatları benim yumuşak kıvrımlarıma uyum sağlıyordu. Boy farkımıza rağmen, vücutlarımızın birbirine sarılmak için yaratıldığını düşünüyordum. Başka türlüsü mümkün değildi. Başka kimseye böyle uyamazdım, başka kimse bana böyle uyamazdı.

Ninova

Geri çekildiğimde bakışlarımız birbirini buldu, sanki anlaşmışız gibi aynı anda birbirimize uzandığımızda dudaklarımız yarı yolda karşılaştı. Yumuşak, sıcak dudakları benimkine saf bir arzuyla mühürlendiğinde dudaklarımı aralayıp onu içeriye aldım. Dili dilime sarıldığında boğazımdan yükselen inilti onun dudaklarının arasında kayboldu. Ben ona hoş geldin öpücüğü veremeden, bana tatlı ve tatmin dolu bir *hoş buldum* öpücüğü veren oydu.

"Özlenmediğin ihtimalini aklından geçirdiğin için yarın boşanma dilekçemi masana bırakırım canım," dedim dudaklarından ayrıldığımda. Kısık nefeslerim onunkilere karışıp kızaran dudaklarının üstüne düştüğünde gülümsedim.

Emir genizden gelen bir kahkahayla melodik bir biçimde gülünce parmaklarım ensesindeki saçların arasına girdi. Onları severken, beni hâlâ bedenine yaslı tutuyordu. Parmak uçlarımdan fazlası yere değmiyordu. Bana tepeden bakarken gülüşü içimi yaktı.

"Onu asla yürürlüğe koymayacağımdan emin olabilirsin karıcığım. Bilirsin, daima emrine amadeyim."

Beni ayaklarımın üzerine indirdiğinde gülüşüm henüz dinmişti. Ellerimden biri hâlâ ensesindeyken diğerini göğsüne koydum ve parmak ucumda yükselip yanağından baskıyla öptüm.

"Hoş geldin sevgilim," dedim sakince.

"Daha hoş bulamazdım," diye karşıladı beni o da. "Bilseydim takım elbisemi değiştirmezdim bebeğim, sen bu kadar özenmişken ben böyle yoldan gelmiş halimle... En azından bir gömlek falan giyerdim, sana haksızlık etmişim gibi hissettim."

"Saçmalama. Senin her halin benim içimde fırtınalar koparıyor zaten. Daha fazlasına ihtiyacımız yok bence."

Emir gülümseyince ben de aynını yaptım. Ardından elimi indirip parmaklarına sardım ve onu koltuğa çekip ayakkabılarımı çıkardım. Emir kocaman koltuğumuzu küçücük bırakacak şekilde yerleşince ben de kucağına oturup bacaklarımı yanıma kıvırdım. Parmakları belime ve kalçama sarıldı, ardından dudaklarını kulağımın altına bastırdı.

"Nasıl geçti devir işlemleri? Zor oldu mu?" diye sordum kollarımı boynuna sardığım sırada.

"Eh." Parmaklarını saçlarının arasından geçirip nizami tutamlarını dağıtırken omuz silkti. "Ne kadar kolay olabilirse o kadar kolaydı

Ninova

işte. Hallettik sayılır. Timur Abacı hayatımda gördüğüm en korkunç, en paragöz adam olabilir. Karısıyla tam birbirlerini bulmuşlar. *Size bunlar kaldı o yüzden bunların fazlasını alamazsınız,* diyorum. *Bunu bununla değiştirelim,* diyor. *Hayır bu para vakıflara aktarılacak, Sema Hanım'ın vasiyeti bu yönde,* diyorum, *olur mu o ölmüş olabilir ama biz ölmedik, para bize kalmak zorunda,* diyor. Adam bir haftada beynimi altüst etti. Elimi boğazına sarıp o sesini kesmemek için kendimle ne kadar çeliştiğimi ve içten içe nasıl bir savaş verdiğimi bilemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Sıkma canını sen, hallolmuş sonunda. Artık daha fazla uğraşmayacaksın değil mi?"

"Yok. Bütün devir işlemleri tamamlandı. Sema Hanım'ın istediği gibi çocuklarının alacaklarını hepsine teslim ve devrettim. Torunlarının üçünün de banka hesapları açıldı ve belirttiği miktar yatılırdı. Kalanı da kurucu üyelerinden olduğu iki dernek ve bir yardım kuruluşu arasında paylaştırıldı. Tek kuruş kalmayana kadar, hepsi... Resmi olarak her şey bitti."

"Bu dünyadan bir Sema Abacı geçti ama adı daima yaşayacak. Sonuna kadar. Ne yüce gönüllü bir kadın, kim bilir kaç kişinin hayatına dokunmuştur."

"Öyle," dedi Emir parmaklarını belimin kıvrımında gezdirerek. Ardından bakışlarını yüzüme çevirip burnunu çeneme sürtüp bana sataştı.

"Sen ne yaptın bakalım ben yokken? İçimden bir ses biraz hastalandığını ve bununla alakalı bana tek kelime etmediğini söylüyor."

"Hasta falan olmadım, biraz halsiz düştüm sadece o kadar," dedim çenemi havaya dikerek. Burnumdan da kıl aldırmayacaktım ya tabii. Tek kolum boynuna sarılıyken diğerini kendi kucağıma çektim ve kaşlarımı çattım. "Ayrıca içindeki sesin sahibi ispiyoncu bir kuş olabilir mi acaba, Berin ya da belki Ateş isminde?"

Dila söylemezdi. Tembihlemiştim. Seçil zaten sürpriz fikrini vermişti. Geriye yalnızca bitirim ikili kalıyordu. Berin'in bildiği her şey, kocası kontenjanından Ateş'e de yüklendiği için ikisini birlikte dahil ediyordum.

"Birincisi, Ateş'in bu konuyla bir ilgisi yok."

"Berin'in var öyleyse?" diye mırıldanıp işaretparmağımı yüzüne doğrulttum.

Ninova

"İkincisi," dedi söylediğimi umursamazken. Ardından yüzünün önündeki parmağımı öpüp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu. "Bir şeyleri saklamak ya da gizlemek konusunda o kadar da başarılı olduğun söylenemez. Ada tezgâhın üstünde vitaminler duruyor. Ben giderken yoklardı..."

"Hayırdır, gidip geldin de ajan mı kesildin başıma benim?" dedim gözlerimi kısıp yüzüne doğru eğilerek. Sırıtıyordum. ***Şu anda bile senden sakladığım şeyi bilsen aklını kaçırırdın sevgilim.*** Güldü ve elini enseme sarıp yüzümü daha da yakınına çekti. Dudaklarımız arasına milimler kala durdu ve bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Ajanlıkla falan işim olmaz. Ben sadece karımın bağımlısıyım," dedi tok bir sesle. Beni bir öpücükle ödüllendirdikten sonra geri çekilip karizmatik bir ifadeyle güldü. "Sana ve seninle ilgili her şeye dikkat etmek benim bu hayatta en sevdiğim işim sayılır. Olsun o kadar."

"İnsanın laf cambazı kocası olacak..." diye mırıldanıp burnumu onunkine sürttüm. Ardından biraz daha cilveleşirsek yemeklerin soğuyacağı aklıma geldi. "Hadi," dedim kucağından kalkarken. Elini tutup onu da çektim kalkması için. "Elini yüzünü yıka da gel, yemek yiyelim."

"Nasıl istersen karıcığım. Yalnız bu konuşmadan kaçabileceğini sanmasan iyi olur. Geldiğimde devam edeceğiz."

Başımı salladım. "Makul canım. Hadi, bekliyorum."

O koridordan banyoya doğru ilerlerken ben de mutfağa geçtim. Emir yeniden gelene kadar ocak ve fırındaki yemeklerimi tabaklara servis ettim. Salatayı soslayıp masaya koydum. Ardından onun için kırmızı şarap açtım, kendime de büyük bir bardak su doldurdum.

Masaya doğru geçtiğimde o da geldi. Yemeği yerken pek fazla konuşmadım. Aksine Emir benim için anlatacak çok fazla şeyi biriktirmişti zaten. O konuşurken ben de ona eşlik ettim. Dünyanın en akıcı konuşan insanlarından biri olduğu için büyüsüne kapılıp gitmek çok kolaydı. Her şeyi kusursuzca götürmüştü. Beni de yanlışlıkla ağzımdan bir şeyleri kaçırma ihtimalimden başarıyla kurtarmıştı sevgilim.

Yemeğimizin ardından boşalan tabaklarımızı birlikte mutfağa taşıdık. Ben bulaşıkları dizerken Emir'den de tatlıyı çıkarmasını rica ettim. En sevdiği orman meyveli kupları yapmıştım. Altı çikolatalı pandispanya, üstü pastacı kreması ve orman meyvelerinden oluşan koyu

Ninova

kıvamlı bir sostan oluşuyordu. Bunu kullandığınız kabın hacmine göre, iki ya da üç kat tekrarlıyordunuz. En üstünü de orman meyveleriyle süsleyerek dolaba soğumaya bırakmıştım. Ancak bu kez tatlıyı kuplara porsiyonlamak yerine büyük cam bir kabın içine yapmıştım. Servis yapmak için kaşık alması gerekecekti. Büyük borcamı çıkarıp tezgâha bıraktıktan sonra, önce ilk çekmeceyi açtı.

Açması gereken üçüncüydü.

"Sabahın köründe işe gidip masa başında çalışman yetmiyormuş gibi bir de üstüne gelip bunları mı hazırladın? Kendine bu kadar yüklenmeni istemediğimi daha ne kadar konuşacağız aşkım? Bir de bunca şey için uğraşıp kendini neden yoruyorsun ki?"

Birinci çekmecede aradığını bulamamış olacak ki onu kapatıp ikinciye uzandı. Göğsümde korkunç bir ağırlık birikirken karnıma da bir kelebek sürüsü akın ederek heyecanımı belki de yirmiye katladı.

"Haklısın," dedim sırtına bakarken. Titreyen sesimi fark etmişe benzemiyordu. Tepeden bakıp durduğu ikinci çekmecede de istediğine ulaşamayacaktı. Sürgülü çekmece yuvasına geri itilip kocamın parmakları üçüncü çekmecenin kulpuna sarıldığında ağzımdaki baklayı bir avazda çıkardım.

"Kendimi çok yormamam lazım çünkü artık sadece kendime bakmıyorum. İki kişilik düşünmem gerektiğini unutmuşum."

Emir'in hareketleri duraksarken, yarıya kadar açılan çekmeceden aldığı kahveleri bana döndü. Dolmaya hazır olan gözlerimle servis tabaklarına uzandım. Kırmızı kutu, çekmecenin köşesinde göz alıcı bir biçimde açılmayı bekliyordu.

"Bana bu kez biraz fazla koyabilir misin?" diye mırıldandım çatallı sesimle. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken Emir donakalmış bir halde bana bakıyordu. Olanları algılayamadığının farkındaydım. Daha açık olmak istedim. "Sonuçta artık iki canlıyım. Benim... ikimiz için yemem gerekiyor. Kutuyu..." Duraksadım ve boğazımı temizlerken gözlerimi hafifçe kıstım. "Çekmeceye bıraktığım kutuyu alır mısın?"

"İl... İlkim sen... Ben... ben doğru mu anlıyorum?"

Emir'in titreyen sesi göğsüme atılan bir alev topu gibiydi. Boğazımdaki yumruyu giderebilmek için yutkundum. Kahvelerine yerleşen yaşları doğru görüp görmediğimden emin değildim ama önce onun

Ninova

görmesini istediğim bir şey vardı. Başımı iki yana sallayıp gözlerimle çekmeceyi işaret ettim. "Önce kutu..."

Boğuk bir nefes verip ona doğru bir adım yaklaştım ve çekmeceyi sonuna kadar açtım. Emir sanki hipnotize olmuş gibiydi. "Al," dedim sesimin net çıkması için sertçe yutkunduktan sonra.

Emir söylediğimi yaparak kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış kutuyu çekip çıkardı. Onu tezgâhın üzerine bıraktığında güçlü ellerinin benimkiler gibi titrediğini fark ettim. Nefesleri sıklaşmıştı.

"Aç şimdi..."

"İlkim..." dedi zorlukla yutkunarak. Bakışları bana dönmüştü, gözlerinden bana akanları gördüğümde sanki sessizce bir şeyler için yalvardığını hissettim.

"Aç hadi sevgilim."

Titreyen parmakları kutunun kapağını yavaşça kaldırırken gözlerini bir anlığına kapattı. Yeniden açtığında kutunun kapağını çıkarıp bir kenara bıraktı. Üstteki beyaz zarfı parmaklarının arasına aldığında karta yazdığım notu sesli okumasını rica ettim.

"Sanırım misafir odalarımızdan birini boşaltmamız gerekecek çünkü yeni, küçük bir kiracı bize katılmak üzere, birkaç ay sonra burada olacak... En karanlık anlarımda bile, ışığımızın sönmesine hiç izin vermedin. Şimdi birlikte, onu daha da parlatacağız sevgilim. Seni koşulsuz şartsız sevecek bir kişi daha dünyamıza katılıyor. Baba oluyorsun..."

Sonlara doğru titreyen sesi ve yüzünden dökülen gözyaşlarını gördüğümde ben de parçalandım. Uzanıp elini tuttum, ardından ultrason fotoğrafının olduğu çerçeveyi kaldırıp aramızda tuttum. Bakışları benim ve minik bir bezelye boyutundaki bebeğimizin fotoğrafı arasında gidip gelirken gözlerinden yükselen sevgi, kurak topraklarla kaplı göğsümde çiçekler büyüttü.

"Bundan yıllar önce sana... hayatım boyunca ölçüsüzce sevdiğim ve sevebileceğime inandığım tek adama böyle bir haber vermenin hayalini kurmadığımı söyleyemem fakat bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayat beni hep kendi istediği yollara yönlendirmişken ve ben, kendime hayal kurmayı kesinlikle yasaklamışken bunun bir mucize olacağı açıktı. Yine de şu an buradayım ve karnımda minik bir bezelye büyütüyorum. Bizim bezelyemizi. Bebeğimizi sevgilim... Hamileyim..."

Ninova

Emir'in gözleri gözlerimi bulup rahatlar gibi güçlü ama titrek bir soluk verdiğinde parmaklarımın arasındaki ultrason fotoğrafını tezgâha bıraktım. Dolu gözlerine rağmen suratında kocaman bir gülümseme belirmişti. Ellerimi kollarına koydum, onunkilerse belimi buldu. Kolları beni sıkıca sararken gözlerinde, ağlamakla kahkahalara boğulmak arasında gidip geldiğini gösteren bir ifade belirmişti.

"İlkim," dedi dilinden dökülen adım bir dua gibiydi. "İlkim'im. Benim güzel sevgilim, hamilesin..."

Gözyaşları içinde güldüm. "Hamileyim."

Sonunda sıcacık, arasında huzur bulduğum güçlü kolları hızla bana dolandı ve göğsüne çekildim. "İnanamıyorum," diye fısıldadı boynuma doğru. Beni kolları arasında döndürürken bir yandan da kahkahalar atarak konuşmaya devam ediyordu. "İnanamıyorum, inanamıyorum!"

Kolları bedenime sıkıca dolanırken ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Ben kahkahalara boğulurken, onun da başı geriye doğru düştü ve gülüşlerinin arasından, "Baba oluyorum!" diye bağırdı heyecanla. "Ben... Ben baba oluyorum."

Kıkırdadım. Kolları arasında başım dönse de sevincinin her türlüsüne âşıktım. "Bebeğim, yani... Çiftler yatakta uzun zaman geçirince olabiliyor böyle şeyler. Bilmem anlatabildim mi?"

Kolları sonunda gevşeyerek beni ayaklarımın üzerine indirdiğinde gülüyordu. "Serseri," dedi burnuma dokunarak. "Bir de şakacı, bir de şakacı. Harikasın karıcığım, mizahi yönünün her geçen gün daha da güçleniyor olması inanılmaz."

Kahkaha attım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, ağladığımdan mı yoksa güldüğümden mi aktıklarını bilemiyordum fakat kendimi kaptırdığım belliydi. Emir sonunda uzanıp beni öptüğünde ancak durabilmiştim. Dudakları yüzümün her bir yanında gezinirken, yanaklarımı da avuçlarının arasına sıkıştırdı. Bir yandan öperken bir yandan da sevgiyle gülümsüyordu.

"Ben..." dedi en sonunda ayrıldığımızda. Alnını benimkine yaslarken gözlerini de kapatmıştı. "Ben çok, çok mutluyum, hatta bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bile bilmiyorum ama... Senin de bir bebeğimiz olsun istediğini bilmiyordum. Biz... bunu hiç oturup adam akıllı konuşmamıştık."

"Hayır," dedim kollarında dönerek. "Ben seninle bunu Marmaris'te yediğimiz yemekte konuştum. Sen de dünyanın en güzel, en iyi kalpli adamı olduğun için beni incitmemek adına bu konuyu bir daha açmadın. Ama ben de kör değilim işte sevgilim, bebekleri nasıl sevdiğini, onlara nasıl baktığını biliyorum..."

İkimize birer tabak tatlı koydum ve tabakları eline tutuşturduktan sonra salona geçmesini söyledim. Ben de mutfağa girdiğimizde demlediğim çayları doldurup ultrason fotoğrafını da alarak arkasından gittim. Kanepeye oturduğumuzda konuşmaya başladım.

"Benim nasıl süreçlerden geçtiğimi biliyorsun. Hayatım boyunca hiç hayal kuran biri olmadım. O şansımı elimden çekip alan bir kalbim vardı. Başka çarem hiç olmadı..."

Parmaklarını uzatıp benimkilere geçirdiğinde gülümsedim.

"Ancak hayat bana seni tekrar getirdiğinde ve yeni kalbimi, yaşama şansımı avuçlarıma bıraktığında ben yeniden doğdum. Ondan sonra hayatımın ikinci şansına sahip oldum. Seninle, sevdiklerimizle mutlu bir hayatın varlığına sahip olma şansına. Sonra söz verdim. Kendime bu şansı boşa harcamayacağıma ve hayatımı sonrasında hiç pişmanlık hissetmediğim bir biçimde yaşayacağıma söz verdim. Kendime, aileme, sana... Bu sözlerin arasında, bizim için kusursuza yakın bir gelecek kurmak da vardı. Şimdi sözümü tutuyorum."

"İlkim..." dedi Emir boğuk bir sesle. "Ben böyle düşündüğünü bilmiyordum." Paramparça olmuş da yeniden toparlanmış gibiydi. Kahve kürelerinde biriken o yoğun hisler benimkilere aktı.

"Çünkü bunu sana hiç söylemedim. Söylersem sırf sen istiyorsun diye çocuk sahibi olmayı kabul ettiğimi düşünmeni istemedim. Ben de istiyorum, Emir. Sana ya da bana benzeyen, ufacık bir kopyamızın bu evin koridorlarında çıplak ayaklarıyla koşuşturmasını, bizim de ardından deli gibi onu takip ederek ayaklarına çorap giydirmeye çalışmamızı istiyorum. Anne olmak istiyorum. Arkadaşlarımın çocuklarını çok seviyorum ama günün sonunda onları bırakıp eve dönmek sanki bir boşluktaymışım gibi hissettiriyor. Ben kollarımda kendi bebeğimi tutmak istiyorum. Senin de bunu istediğini biliyorum."

Emir yutkundu ve uzanıp beni kollarına çekti. Alınlarımızı birbirine yaslarken parmakları da ensemi sevgiyle okşadı. "Senden gelen herhangi bir şeyi istememem olanaksız sevgilim. İstiyorum. Senin annesi olduğun bir bebeğin, bebeğimizin babası olmak istiyorum. Geceleri

Ninova

uykusuz da kalsak, bir gülüşle dünyalar bizim olsun istiyorum. Kulaklarımızı onun kıkırtıları doldursun, bildiği her şeyi bizden öğrensin ve sevgimizle büyüsün istiyorum. İstiyorum, İlkim."

Elimi yanağına yaslayıp elmacıkkemiğinin üstünden öptüm. Geri çekilirken parmaklarım da çerçeveye uzandı. "Biliyorum. Ben de çok uzun zamandır bunu sana vermek istiyordum. Birkaç haftadır süren bulantılarımın, halsiz ve yorgun hissetmemin sebebinin ne olduğunu daha dün sabah anladım. Dava dosyalarına öyle gömülmüştüm ki kendimle alakalı hiçbir şeyin takibini yapmamıştım. Dün aradığımda Berin bana hamile olabileceğimi söyledi. Test yaptırdım. Üçü de pozitif çıktı. Sonra doktora gittim ve işte. Altı haftalık, minik bezelyemiz."

Emir gülümseyerek uzandı ve çerçeveyi tuttu. "Baba oluyorum," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Ardından parmağını uzatıp sanki onu oraya kendisi koymuş gibi, ben fark edemediğimde jinekoloğumun gösterdiği yere doğrudan parmağını bastırdı ve hafifçe sevdi.

"Merhaba bezelyem, ben senin baban oluyorum."

"O olduğunu nasıl anladın? Ben ekrandan görememiştim."

Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra sırıttı. "Bu yüzden gözlük kullanıyorsun ya karıcığım."

Söylediği cümleden sonra kaşlarım hızla çatıldı. Ardından elim havaya kalktı ve omzuna güçsüz bir yumruk attım. "Gıcıksın, gıcık!"

Emir gür bir kahkaha attı ve ultrason fotoğrafını güzelce masaya yerleştirdikten sonra uzanıp benim üstüme eğildi. Kollarının arasında kapana kısılırken gülüşü, içimi ısıtsa da surat ifademi değiştirmedim. Kaşlarım hâlâ çatıktı.

"Şaka yaptım sevgilim, bebeğini kaybetmeden önce Berin'in birkaç kontrolüne eşlik etmiştim. Ayrıca..." Parmağı kulağımın altından çeneme, oradan boynuma ve göğüs oluğuma kaydı. "Sen benim hayatımda gördüğüm en güzel, en çekici kadınsın. Yıllar önce de böyleydi, yıllar sonra da böyle olacak. Hiçbir zaman değişmeyecek. Asla..."

"Yemezler. Artık hamile bir karın var. Söylediklerine dikkat etsen iyi olur. Sonuçta alınabilir, üzülebilirim. Ben üzülürsem bezelyem de üzülür."

"Kendimi ince ince kıydırırım ama yine de sizi üzmem ben, asla," dedi net bir sesle ve üstümden kalkmak için geri çekilmeye çalıştı. Ancak ben tatlı ağırlığını ve yakınlığını kaybetmek istemiyordum. Kollarımı hızla boynuna dolayıp onu kendime çekerken gitmesine izin

Ninova

vermedim. Şaşkın kahveleri bana dönse de eli saniyeler içinde yerini bularak belime sarıldı.

"O zaman mutlu et bakalım, görelim. Özür öpücüğü istiyormuşuz bezelyemle. Öyle duydum."

Emir bilmiş bir gülüş attı ve dudaklarıma uzandı. Beni sevgiyle, aşkıyla uzunca öptükten sonra ellerimi tutup boynundan kurtardı. Koltukta aşağıya doğru kayarak başını karnımla hizaladı. Dudaklarını bebeğimizin büyüdüğü yere bastırırken dolmasını istemediğim gözlerimi kapatmamak için direndim. Hayatımın bir saniyesini dahi kaçırmak istemezken nasıl olur da gözlerimi hayatımın aşkının, bebeğiyle olan ilk etkileşim anında kapatırdım?

Büyük aptallık olurdu.

Emir karnıma öpücüklerini dizdikten sonra beni kaldırıp kucağına çekti. Birlikte tatlılarımızı yiyip çay içtik. Bir ara elimi tutup beni kaldırdı ve evi dolanarak bebeğimiz için hangi odayı boşaltmalıyız diye konuştuk, öğreneli henüz birkaç dakika olmasına rağmen çoktan hazırlıklara başlaması beni gülümsetti. Onu mutlu edebildiğim için ben de mutluydum. Sonrasında etrafı güzelce toparladık. Her ne kadar zaten yeterince yorulduğumu söyleyip beni oturtmaya çalışsa da o da yoldan gelmişti. Beni ekarte etmesine izin vermedim. Birlikte mutfağı ve salonu tertemiz yaptıktan sonra odaya geçtik. Ben makyajımı güzelce temizleyip dişlerimi fırçalarken o da duş aldı. Ardından pijamalarımı giyip yatağa uzandığımda o da gelmiş ve beni sıkı kollarına alıp sanki bir koza gibi sarmalamıştı.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı kulağıma. Karnıma sarılı parmaklarını açarak tenime kapatırken burnunu saçlarıma daha da bastırıp düzeltti. "Sizi çok seviyorum."

"Seni seviyoruz sevgilim," dedim uykulu bir mırıltıyla ve sıcaklığının beni güvenli sınırlarıma çekmesine izin verdim.

"Çok mutluyum, İlkim," diye mırıldandı göğsünü sırtıma daha da bastırarak. Hızla atan kalbini böyle bile hissedebiliyordum. Gülümsedim. "Bize yeniden şans verdiğin o gün, o andan sonra her şeyin bir gün mutlaka bizden yana olacağını anlamıştım."

Duraksadı. Bir süre sessiz kalınca endişelendim, kollarının arasındaki bedenimi ona çevirdiğimde gözlerine dolan yaşları gördüm. Elimi yanağına yaslarken alyansım gecenin bütün karanlığına rağmen parladı. "Daima seninle bir hayat ve sadece mutluluğumuzu dilemiştim.

Ninova

Daha fazlasını değil, açgözlülük yapmayacaktım, kararlıydım. Şimdi kollarımdasın, senelerdir buradasın ama her gece alnını kalbimin üstüne yaslayıp uykuya daldığında ya da her sabah, bir bacağını benimkinin üstüne atmış halinle uyandığımda bu gerçek yüzüme çarpıyor. Ne kadar mutlu olduğumu anlatabilecek kelimelere hiç sahip olmadım. Sadece kocaman bir iyi ki ve binlerce şükür biriktirdim sevgilim. Şu anda buradaysan, sana sahipsem, bebeğimize sahipsek bu bizim için yazılan kaderin en güzel satırları, buna eminim. Bunu hak ettiğimizi biliyorum ama yine de teşekkür ederim, İlkim..."

Gözlerini bir anlığına kapattığında yanağını nazikçe okşadım. Benim de gözlerim dolmuştu. Sıcak nefeslerimiz birbirine karışırken bir süre öylece durduk. Sanki sessiz sözcükler aramızda asılıydı ve söylenmeye gerek bile duymadan anlatılmak istenen her şeyi açıkça ifade edebiliyordu.

"Benimle olduğun için teşekkür ederim. O karanlık gökyüzünün altında bana bakıp sapık olduğumu düşünmediğin için teşekkür ederim..."

Kahkaha attım. İkimizin de ilk tanıştığımız geceyi hâlâ dün gibi anımsadığımızı biliyordum. "Asla düşünmezdim," dedim sırıtarak. O da güldü ve yanağına sardığım elimi kavrayıp avuç içimden sevgiyle öptü.

"Bütün kelimeler ve sözcükler zamanla sıradanlaşırken, benim fani hayatımın en beklenmedik gerçeği olduğun için teşekkür ederim. Seni sonsuz, seninle sonsuza," diye mırıldandı yemin eder gibi. Gülümseyerek parmaklarımızı birbirine doladım.

"Her yaramı, her acımı sarmaktan gocunmadığın, katır inatlı olmama rağmen yine de benden vazgeçmediğin için ben teşekkür ederim bebeğim, *iyi ki bizimsin.*"

"İyi ki benimsiniz," dedi efsunlu sesiyle beni kollarına daha da çekerek sıkıca sardı.

Bu gece, üç kişi olduğumuzun farkında olarak uyuduğumuz ilk geceydi. Artı birimizle ve artık, birbirimizle geçireceğimiz onlarca gecenin umudu ve heyecanıyla uykuya daldığımda, onunla çok ama çok eğleneceğimizi ve hayatımıza yeni bir mutluluk getireceğini o anda bile biliyordum.

Ninova

SONSÖZ

Üç sene sonra, Emir Feza Dağlı'dan

Yazmaya başlamak adına düz bir kâğıt ve küçük bir zarf çıkardığımda, mektuba başlamadan önce zarfın üstüne ne zaman açılacağını yazmak için bir kalem aldım. Kendi kendime gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, aklım neşeli sesleri kulağıma kadar gelen aile üyelerime kaydı.

Yıllar önce bana *daha üç yaşına yeni girmiş kızına seneler öncesinden on sekizinci yaşı için bir mektup yazacaksın* deselerdi, göğsüm heyecanla kasılırdı ancak muhtemelen buna inanmazdım. Onun her yaşında yanında olacağım için, neden on sekizinci yaşı için heyecanlanayım diye düşünürdüm ama karım her zaman olduğu gibi bu konudaki düşüncelerimi değiştirmek adına benim için oradaydı.

Aslında sadece on sekiz yaşı için değil, her yaşı için kızımıza bir şeyler yazmaya karar vermiştik. İkimiz de ona, yıllar sonra açıp baktığında kalacak ve sonsuza kadar hayatına eşlik edecek anılar bırakmak istiyorduk. Bunu albümler, her saniyesini ölümsüzleştirdiğimiz fotoğraflar, anı defterleri ve mektuplarla yapıyorduk. Çizdiği her resmi saklıyor, her bir anını kaydediyorduk.

Çalışma masamdaki zarfı alıp çekmeceme atarken oradaki diğer mektuplara baktım. Bayağı biriktirmiştim ve bunları İlkim'in yazdıklarıyla birleştirdiğimiz zaman ortaya oldukça fazla mektup çıkacağı kesindi. Bazen ayda bir, bazen de iki ya da üç ayda bir, ölümsüzleştirmek istediğim bir anı olduğu her seferinde, unutmamak için yazmaya oturuyordum. İlkim bunu daha uzun aralıklarla yapıyordu çünkü o, kızımız için aynı zamanda bir de günlük tutuyordu.

"Emir!"

"Babiyyy!"

Karımın sesine tepki veremeden küçük kızımın sesini duyunca kalbimde güçlü bir ağrı baş gösterdi. Hayatımı aydınlatan bu ikili, göğsümde her geçen gün büyüyen ince bir sızı gibiydi. Gülümsedim.

Sandalyemden kalkıp çalışma odasından çıktıktan sonra odanın kapısını kapatıp geniş koridordan mutfağa doğru ilerledim. Küçük kızım, annesi ada tezgâhın hemen üzerinde hazırladığı kurabiye hamurunu açarken boyunu tezgâha kadar yükseltmek için kullandığımız sandalyesinden inmişti. Beni gördüğü gibi beyaz, omuzlarından düğümlerle bağlı olan elbisesinin eteklerini uçuşturarak bana doğru koşmaya başladı.

"Aşkım koşma!" diye uyaran annesini umursamadan bana doğru geldi.

Hemen onun boyuna eğilip kollarıma atladığı anda küçük bedenini yakalayarak kucağıma aldım ve yumuşak, tatlı yanağından öptüm. "Efendim bebeğim?" diye sordum onu tek kolumda dengeleyip mutfağa doğru ilerlerken.

"Baba, ben şenin bayın deyiy miydim?" dedi küçük ellerini omuzlarıma sararak. Kaşlarım çatıldı. İlkim'in dikkati açtığı hamurda olsa da bir gözü ve kulağı mutlak suretle üzerimizdeydi.

"Öylesin babacığım, neden?"

"E ama baba bebekim diyoysun, ben bayınım."

Güldüm. İlkim kıkırdarken ona doğru ilerledim ve elimi beline sarıp başının tepesinden öptükten sonra tezgâhın önündeki yüksek taburelerden birine yerleştim. Bu sırada karım zaten temiz olmasına rağmen uzun süredir çekmecede beklediği gerekçesiyle, tekrar yıkayıp kuruladığı kalıplarla açtığı hamuru kesmeye başlamıştı. Karşısına yerleştiğimde başını kaldırıp bana gülümsedi ve tatlı bir biçimde göz kırptı. *Böyle yaptığında fani kalbimde ardı ardına güçlü şimşekler çakmasına sebep olduğunun farkında mıydı acaba?*

Dalgalı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tenindeki çiller yaz boyu bizimleydi, üstelik aynıları kızımızın da burnunun çevresini belli belirsiz süslüyordu. Üzerinde beyaz bir askılı ve kot, salopet bir tulum vardı. Başında geçen yaz Marmaris'e gittiğimizde ona aldığım ipek fular takılıydı. Yüzü her zamanki gibi makyajsız, sadeydi. Soluk pembe dudakları, hararetle hafifçe kızarmış yanakları ve uzun kirpikleriyle,

Ninova

kahvelerini bana her değdirdiğinde, göğsümün ortasında bir savaş başlatmaya meyilli görünüyordu.

Doğum sonrası kilolarını vermemesine özellikle memnundum çünkü bu sayede ezbere bildiğim bütün hatları daha da dolgunlaşmıştı. Zaten kızımızın peşinde koşuşturmaktan güçsüz düşüyordu ve öyle zamanlarda zayıfladığını hissediyordum. Küçük bebeğimiz büyüdükçe ve etrafı keşfetmeye başladıkça, ilgimiz ve odağımıza daha çok ihtiyaç duyar olmuştu. Sorularının ardı arkası kesilmezken, merak ettiği her şeyi cevaplayabilmek adına biz de ekstra okumaya ve araştırmaya başlamıştık.

"E ama bebeğimsin de aynı zamanda, olamaz mı?" dedim oyunbaz bir tavırla, ardından annesini rahatlıkla izleyebilelim diye onu dizime oturttum. Bir yandan kurabiye hamuruyla ilgilenirken, diğer yandan da sohbetimizi keyifle takip eden karıma baktığım sırada kızımdan aniden güçlü bir ses yükseldi.

"Baba bebek deyiy, bebek deyiy! Bayım!" Küçük ellerini yanaklarıma koyup ondan beklemeyeceğimiz bir güçle başımı çevirdi ve yüzüne bakmamı sağladı. Gözlerimiz buluştuğunda, bal rengi kürelerine bakıp içimde büyüyen aşkı dizginlemeye çalışırken onun elbette kendince anlatım şekillerine başladığını fark ettim. Ellerinden birini yanağımdan çekti ve parmaklarını yumruk yaptı. Ben ne yapmaya çalıştığına bakarken, o binbir zorlukla işaretparmağını doğrultmayı başardı ve göğsümü işaret etti.

"Sen, baba."

Başımı salladığımda bu kez de annesini işaret etti. Bal rengi hareleri parıldayarak karıma baktığında, onu anlamamak için kör olmak gerekirdi. İkimiz de aynı kadına âşıktık.

"Sen, anne," dedi yüzünde hem kafa karışıklığı hem de tatlı bir gülümseme varken.

İlkim gülümsedi. "Evet anneciğim, o baba, ben de annenim..." dedi kızımızı cesaretlendirerek.

"Ben, Bayım!"

"Evet aşkım, kesinlikle öylesin," dedim gülümseyerek. Ancak kızım ismini diretmekte kararlıydı.

"Baba attım deyiy, Bayım, Bayım!"

Ninova

İlkim bana bakıp kaşlarını oynattı. "Hayatım, uğraşmasana ya benim prensesimle." Ardından kızımıza döndü. "Evet bitanem, Balım. Senin ismin Balım."

"Baba," dedi beni işaret ederek. Bakışlarımı ona çevirdim ve heyecanla gülümsediğimde, onun da gözleri ışıldadı. Ardından, "Bayım," diye mırıldandı ve kendini işaret etti. Sonra aynını önce kendini sonra da beni göstererek yaptı. "Bayım, baba."

Keyifli bir kahkaha atıp kollarımda onunla ayağa kalktım. Balım ellerini açıp açıp kapatırken onu havaya kaldırdım ve kıkırtıları kulaklarıma dolarken, kollarımda tuttuğum kızımı havada döndürdüm. Balım'ın kahkahaları evimizin içindeki en güzel sese, ardından melodik bir şarkıya dönüşürken kızımı yeniden kollarıma çektim. "Evet, sen Balım'sın. Benim güzel kızımsın, biricik kızımsın!" dedim burnumu boynuna götürüp çiçek kokusunu solurken.

En sonunda kıkırtıları sonlanıp derin bir nefes aldığında, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Hızla terlediği için saçları da alnına ve yüzünün kıyılarına yapışmıştı. Yine de bal küpü kürelerinde neşeli parıltılar vardı. Onu kendi mama sandalyesine koyduğumda, İlkim bana seslendi.

"Babası sen Balım'ın saçlarını güzelce topla bakalım. Sonra kızım bana kurabiyeleri süslememde yardım edecek, değil mi bitanem?"

"Anne tanem yok, Bayım var!" dedi yine itiraz etmeye hazırlanarak. Kıkırdadığımda, bileğimdeki tokasını çekip çıkardım ve arkasına geçtim.

"Ama bak şimdi aşkım, şöyle ki ben ya da baban sana bebeğim dediğimiz zaman, bunu sana bebek olduğun için söylemiyoruz. Sana olan sevgimizi ifade etmek için öyle söylüyoruz, tamam mı?"

Balım bir süre sessiz kalınca İlkim şekilli kalıplarla kestiği kurabiyeleri tepsiye dizmeyi bitirip ellerini yıkadı. Ben kızımızın, uçları hafif kıvırcık olan koyu renkli saçlarını at kuyruğu yaparken İlkim de ellerini havlu kâğıtla kurulayıp dirseklerini tezgâhın temiz tarafına yaslayarak eğildi.

"Biliyor musun, baban bazen bana da bebeğim diyor," dediğinde kızımıza küçük bir sır verir gibi fısıldamıştı.

"Ama anne bebek deyiy..." dedi Balım kafası karışmış gibi.

"Evet! Anne bebek değil, anne aslında kocaman, değil mi?"

"Baba da kocaman!" diye bağırdı Balım ellerini iki yana açarak. Ardından alkış yapmak için onları birbirine vurdu.

"Aynen öyle. Bazen anne de babaya bebeğim diyebiliyor ama aslında bu bizim bebek olduğumuz anlamına gelmiyor, tamam mı aşkım?"

Balım başını salladığında ben de tokasını takıp saçını toparlamayı bitirmiştim. Gülümseyerek eğildim ve yanağından sevgiyle öptüm. "Her şeyimsin sen benim, sadece Balım demekle olur mu hiç?"

Balım kıkırdadı ve uzattığım elimin içine bırakırken onu tutup mama sandalyesinden çıkardım. Birlikte İlkim'in yanına geçtiğimizde, karım kollarıma uzanıp bebeğimizi aldı. Ben elimi onun beline dolarken, Balım da sanki yuvasını bulmuş gibi, başını onun boynuna sakladı. Tek kolunu da boynunun arkasından geçirip sırtına yerleştirmişti. İlkim onu sayısız kez öperken kızım küçük kıkırtılar çıkarmaktan ötesini yapmadı ve annesiyle cilveleşmeye başladı.

"Hadi gel bakalım minnoşum, kurabiyelerimizi süsleyelim..."

"Yaşaşın!" diye çığırdı Balım ellerini birbirine çarparak. İlkim suratındaki kocaman gülümsemesiyle Balım'ı tezgâhın hemen dibindeki alıştırma sandalyesine koydu ve süsleri de önüne itti. Birbirinden farklı renklerdeki, şekilli süsleri görünce heyecanla dudaklarını aralayan Balım'a doğru eğildi.

"Nasıl istiyorsan öyle süsle, tamam mı anneciğim? İstediğin gibi renkleri kullanabilirsin ama azar azar. Çok olursa yiyemeyiz."

Balım başını sallayıp küçük parmaklarını önce yan yana dizilmiş, yenilebilir süsler ve şekerlerle dolu kaselere daldırıp ardından kurabiyelerin üzerini süslemeye başladığında, İlkim onu kendi haline bırakıp bana yaslandı. Onu karşılamak için oradaydım. Daima.

"Niye kızdırıyorsun benim kızımı bakayım sen?" dedi oyunbaz bir fısıltıyla. Parmaklarını tişörtümün üstünden göğsüme bastırdığında avuç içleri sıcacıktı. Başını hafifçe kaldırıp burnunu çeneme sürttüğünde bir anlığına gözlerimi kapattım. Her ne düşündüyse kıkırdadı ve parlak kahvelerini benimkilerle buluşabilsinler diye kaldırdı.

"Bana *adına iyelik eklemiyorum* diye kızdığın zamanlarda, bir gün kızımız olursa ismini kendinden iyelik ekiyle koyacağını düşünmemiştim..." Cümlesi bitmesine rağmen kıkırtısı devam edince ben de gülmeye başladım.

Ninova

"Sanırım ben de..." dedim dudaklarımı alnına bastırmadan hemen önce. "Ama fena mı oldu? Uzun uzadıysa söylemek yerine, kısa yoldan sevgimi aktarıyorum kızıma."

"Olmadı olmadı, sahiden de hiç fena olmadı hayatım."

Uzanıp dudaklarımın kıyısından öptüğünde gülerek kollarımı ona sardım ve yüzümü boynuna yasladım. Seneler de geçse, daima göğsüme sığan bu küçük kadını seveceğimi bilerek gözlerimi kapattım.

Hayat bana onu ilk getirdiğinde her şeyden habersiz, kendi halinde biriydim. Ancak zamanla bildiğim bütün iyi duyguların yanına onun adı yerleşmişti. Her günümüzü bir öncekinden daha güzel yaşamaya söz vermiştik ve bu sözü tutmak için elimizden geleni yapıyorduk.

En sonunda, yer yer acı anılarla dolu olsa da sonu tatlılıkla biten bir hikâyenin, yaralı ama âşık kahramanlarıydık.

Korkularımız, hatalarımız ve seçimlerimiz bizi biz yapmıştı ve şimdi, kalplerimizdeki görünmez iplerle, sonsuzluğa bağlıydık. Bizi hiçbir şey ayıramaz, hiç kimse bunu bozamazdı.

O anda kulaklarımıza dolan küçük kızımızın sesi, yıllarca iki kişilik olan fani dünyamızın artık üç kişiye ev sahipliği yaptığını bize hatırlatır nitelikteydi.

"Anne, baba, bitti!"

SON